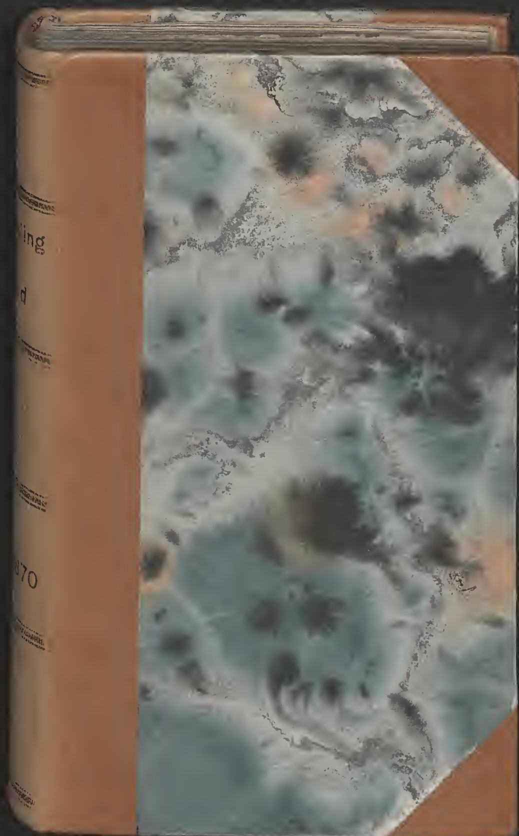

LOVSAMLING FOR ISLAND,

INDEHOLDENDE

UDVALG AF DE VIGTIGSTE ÆLDRE OG NYERE LOVE OG ANORDNINGER, RESOLUTIONER, INSTRUKTIONER OG REGLEMENTER, ALTHINGSDOMME OG VEDTÆGTER, KOLLEGIAL-BREVE, FUNDATSER OG GAVEBREVE, SAMT ANDRE AKTSTYKKER,

TIL OPLYSNING OM

ISLANDS RETSFORHOLD OG ADMINISTRATION
I ÆLDRE OG NYERE TIDER.

Samlet og udgivet

af

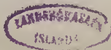
Hilmar Stephensen,
Departementschef
i Ministeriet for Island.

Ólafur Halldórsson,
Assistent
i Ministeriet for Island.

TYVENDE BIND.

1868—1870.

KJÖBENHAVN.
Forlagt af Andr. Fred. Höst & Sön.
Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou.)
1887.

Forord.

Efterat Departementschef Oddgeir Stephensen i Foraaret 1885 var afgaaet ved Döden, er Tilendebringelsen af »Lovsamling for Island« af Ministeriet for Island bleven overdraget til Undertegnede.

Ved Udarbeidelsen af det foreliggende Bind have vi i alt væsenligt fulgt den samme Plan som vor Forgænger, hvorom vi henvise til Forordene til Samlingens 18de Bind.

Kjöbenhavn, i April 1887.

Hilmar Stephensen. **Ólafur Halldórsson.**

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden paa Island, angaaende **Viðihóll-Kirkes Indtægter.** Kjöbenhavn den 14. Januar 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 25. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 489. 1868. 14. Januar.

Paa Kirke- og Undervisningsministeriets efter Modtagelsen af Hr. Stiftamtm.'s og Deres Höiærv.'s behgl. Skrivelse af 18. Septbr. f. A. derom nedlagte allerund. Forestilling har det behaget H. M. Kongen under 3. i d. M. allern. at bifalde, at de lovbestemte kirkelige Indtægter af de til Víðihóll-Sogn hörende Gaarde og disses Beboere, fra den næst indtrædende Vakance i Skinnastaðir-Præstekald at regne, maa tilfalde Kirken paa Víðirhóll istedenfor Kirken paa Skinnastaðir, imod at sidstnævnte Kirke fra denne Tid fritages for den samme ved allerh. Resol. 24. Oktbr. 1859, Post 3, omhandlede Forpligtelse[1]).

Hvilket herved tjenstl. meddeles til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden paa Island, ang. **Salg af Jorden „Grimstunga".** Khavn den 14. Januar 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 26. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 489—490. 14. Januar.

Ved at fremsende et af vedkommende Sognepræst og Herredsprovst anbefalet Andragende, hvori Op-

[1]) Jfr. Lovsaml. for Island XVII, S. 686—89.

1868. sidderen paa Beneficiet Grímstunga, Proprietær Jón
14. Januar. Skúlason, anholder om at erholde den nævnte Jord tilkjöbs enten for en Kjöbesum af 3,500 Rd. med Fritagelse for at svare den halve Kvildeleje til vedkommende Sognepræst, eller for 3,200 Rd. uden saadan Fritagelse, have Hr. Stiftamtm. og D. Höiærv. i behgl. Skrivelse af 17. Septbr. f. A., næst at bemærke, at de tvende Grímstunga-Kirke tilhörende Jorder Kot og Káradalstunga, der ikke fölge Jorden Grímstunga som saadan, ikke burde medfölge samme ved Salget, men henlægges til Undirfell-Kirke, saaledes som de facto har været Tilfældet siden Kaldenes Forening, indstillet det sidstnævnte Alternativ til at bevilges.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. meddele, at ihvorvel man med Hr. Stiftamtm. og Deres Höjærv. maa anse den foreslaaede Afhændelse af Jorden Grímstunga med den derværende Kirke som fordelagtig for vedkommende Præstekald, ser Ministeriet sig dog af Hensyn til det i Reskript af 30. Juni 1786 udtalte Princip, at naar en Gaard, hvorpaa en Kirke staar, sælges, bör alle de övrige til Kirken liggende Jorder dermed følge og maa aldrig derfra alieneres, ikke i Stand til at indstille den ommeldte Afhændelse til allerh. Bevilgelse, saalænge Betingelserne stilles saaledes, at Jorderne Kot og Káradalstunga, der, — efter hvad der i DHrr.'s fornævnte Skrivelse er udtalt — maa antages at tilhöre Grímstunga-Kirke som saadan, men ikke Præstekaldet, fraskilles den nævnte Kirke og henlægges til Undirfell-Kirke, ligesom det heller ikke under den antydede Forudsætning kan billiges, at ommeldte Jorder siden Foreningen af de tvende Præstekald have været henlagte til Undirfell-Kirke, idet Indtægterne af Jorderne burde været tilflydte Grímstunga-Kirke og förte dens Portion til Indtægt.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Understøttelse i Anledning af lidt Formuetab ved Kvægpest.** Khavn den 18. Januar 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 27. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 491. 1868. 18. Januar.

I Anledning af en fra Sysselmanden i Gullbringu og Kjósar Syssel indkommen Indstilling om, at der af det Offentlige maa tilstaas Bonden Guðmundur Einarsson af Miðdal i Mosfellssveit en Understöttelse i Anledning af det Formuetab, han i Aarene 1866 og 1867 har lidt ved den Kvægsygdom, som i disse Aar har hjemsögt hans Kreaturer, har Hr. Stiftamtm., næst at bemærke, at da Slagtningen af de syge Kreaturer ikke er sket efter Övrighedens Ordre, kan der ikke paahvile det Offentlige nogen ligefrem Forpligtelse til at erstatte Ejeren det derved lidte Formuetab, der kan anslaas til c. 600 Rd., men at Billighed dog formentlig taler for, at der tilstaas ham en Understøttelse i denne Anledning, i behgl. Skrivelse af 17. Oktbr. f. A. indstillet, at der af de til Ministeriets Raadighed staaende Midler maa bevilges fornævnte Guðmundur Einarsson en Understøttelse af 100 Rd.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning tjenstl. melde, at Ministeriet ikke raader over nogen Fond, hvoraf en Understøttelse som den omhandlede vil kunne afholdes, men at Ministeriet for sit Vedkommende ikke vil have Noget at erindre imod, at et Belöb af 100 Rd. i det ommeldte Öjemed udredes af Sönderamtets Repartitionsfond, forsaavidt dennes Tilstand tillader det.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden og Biskoppen over Island, ang. **Udgivelse af en latinsk Læsebog til Brug for Latin-** 13. Febr.

1868. 13. Febr. **skolens nederste Klasser.** Khavn den 13. Febr. 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 75. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 491—92.

I behgl. Skrivelse af 28. Oktbr. f. A. have Hr. Stiftamtm. og Deres Høiærv. andraget, at saavel Rektor som vedkommende Lærere i Latin ved den lærde Skole i Reykjavík have udtalt sig for, at der i Overensstemmelse med Ministeriets Forslag i Skrivelse af 8. Juni næstforhen foranstaltes udgivet til Brug for Skolens nederste Klasser en mindre latinsk Læsebog med tilhørende latinsk-islandsk Ordfortegnelse, og at de Sidstnævnte, Adjunkterne Gísli Magnússon og Jón þorkelsson, have erklæret sig villige til at paatage sig Arbejdets Udförelse for et Honorar af 16 Rd. pr. Ark, hvorhos de have anslaaet selve Læsebogens Størrelse til c. 6 Ark og Ordfortegnelsen til 3 á 4 Ark, saaledes at Bogen i det hele vilde blive 9 à 10 Ark stor. Idet DHrr. derhos med Hensyn til Trykningen af den paatænkte Læsebog have antaget, at Stiftsbogtrykkeriet, naar det faar Manuskriptet gratis, vil kunne være tjent med at overtage Forlaget af Bogen, og derhos sælge den til en billig Pris, have De indstillet, at den omhandlede Læsebog maa foranstaltes udgiven paa foranførte Maade, dog at Bogens Störrelse ikke maa overstige 10 Ark i det hele, og at der under det omspurgte Honorar af 16 Rd. pr. Ark tillige maa indbefattes Godtgjörelse for Korrekturlæsning.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre föjende Foranstaltning tjenstl. melde, at Hr. Stiftamtm.'s og D. Høiærv.'s Indstilling herved bifaldes, saaledes at de til Foretagendet fornødne 160 Rd. ville være at afholde af de 4000 Rd. til Udgifter for Island, der forventes bevilgede for Finansaaret 1868—69.

Kapitelstaxt for Borgarfjords Syssel og flere Sysseler samt **Reykjavík Kjøbstad** i Islands Sönderamt, fra Medio Mai **1868** til samme Tid **1869**. Reykjavík den 27. Februar 1868. 1868. 27. Febr.

Verðlagsskrá, sem gildir í Borgarfjarðar, Gullbríngu, Kjósar, Árness, Rángárvalla og Vestmannaeyja sýslum samt Reykjavíkur kaupstað, frá miðju maímánaðar 1868 til sama tíma 1869.

	Ríkism.		Hnndr. á		Alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
A. Fríðnr peningnr.					
1 hnndrað:					
1. 1 kýr, 3 til 8 vetra, sem beri frá miðjnm október til nóvbrm. loka, í fardögnm	37	40	37	40	30
2. 6 ær, 2 til 6 vetra, loðnar og lembdar í fardögnm	5	38	32	36	26
3. 6 sauðir, 3 til 5 vetra, á hausti	6	8	36	48	29
4. 8 — tvævetrir	4	83	38	88	31
5. 12 — veturgamlir	3	64	44	»	35
6. 8 ær, geldar	4	44	35	64	28½
7. 10 — mylkar	3	33	33	42	26¾
8. 1 ábnrðarhestur, taminn, 5 til 12 vetra, í fardögum	17	2	17	2	13⅔
9. 1⅓ hryssu, á sama aldri	10	94	14	61	11¾
B. Ull, smjör og tólg.					
1 hnndrað.					
10. 120 pd. af hvítri ullu, vel þveginni	»	30¼	37	78	30¼
11. 120 - af mislitri ulln, —	»	23½	29	36	23½
12. 120 - af smjöri, vel verkuðn	»	29	36	24	29
13. 120 - af tólg, vel bræddri	»	19½	24	36	19½
C. Tóvara af nllu.					
1 hnndrað:					
14. 30 pd. hespugarns, 3 til 6 hespur í pnndi, haldi hver hespa 11 skrpr., en hver skreppa 44 þræði	»	»	«	»	»
15. 60 pör eingirnissokka	»	33½	20	90	16¾
16. 30 — tvíbands gjaldsokka.	»	46½	»	»	»
17. 180 — sjóvetlinga	»	10	18	72	15
18. 20 eingirnis peisur	1	18	»	»	»
19. 15 tvíbands gjaldpeisur	1	82	»	»	»
20. 120 álnir gjaldvoðar vaðmáls, álnar breiðs	»	57	»	»	»

1868.
27. Febr.

	Ríkism.		Hundr. á		Alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
1 hundrað:					
21. 120 álnir einskeptu, 1 al. til 5 kv. breiðrar	»	39	»	»	»
D. Fiskur.					
1 hundrað:					
22. 6 vættir af saltfiski, vel verkuðum.	5	43	32	66	26
23. 6 — harðfiski — —	6	89	41	54	$33^1/_4$
24. 6 — þyrsklingi, — —	5	19	31	18	25
25. 6 — hákarli, hertum, —	4	88	29	48	$23^2/_3$
26. 6 — ísu, hertri . . . —	4	93	29	78	24
E. Lýsi.					
1 hnndrað:					
27. 1 tunna (120 pt.) hvalslýsis, 8 pottar á	1	40	21	24	17
28. 1 — — hákarlslýsis, —	1	58	24	6	$19^1/_3$
29. 1 — — selslýsis, —	1	58	24	6	$19^1/_3$
30. 1 — — þorskalýsis, —	1	43	21	69	$17^1/_3$
F. Skinnavara.					
1 hundrað:					
31. 4 fjórðúngar nautskinns, 10 pd. á	5	43	21	76	$17^1/_3$
32. 6 — kýrskinns, —	4	44	26	72	$21^1/_3$
33. 6 — hrossskinns, —	3	49	21	6	$16^3/_4$
34. 8 — sauðskinns, af tvævetrum og eldri, 10 pd. á	2	78	22	48	18
35. 12 fjórð. sauðskinns, af veturgömlum og ám, 10 pd. á	2	10	25	24	20
36. 6 — selskinns . . . . —	4	8	24	48	$19^2/_3$
37. 240 lambskinn (vorlamba), einlit.	»	7	17	48	14
G. Ýmislegt.					
1 hnndrað:					
38. 6 pd. af æðardún, vel hreinsnðum.	5	72	34	48	$27^2/_3$
39. 40 — — óhreinsuðnm .	1	90	77	48	62
40. 120 — fuglafiðri . . . 10 pd á	3	15	37	84	$30^1/_3$
41. 40 — fjallagrösum . . —	1	48	6	»	$4^3/_4$
42. 5 álnir 1 dagsverk, um heyannir	»	93	23	24	$18^1/_2$
43. 5 — 1 lambsfóður	1	51	36	72	$25^1/_3$

1868. 27. Febr.

	hundrað á		alin.
Meðalverð á hverju hundraði og hverri alin í nefndum landaurum verður:	rd.	sk.	sk.
Eptir A, eða í fríðu	32	21	25³/₄
— B, — í ullu, smjöri og tólg	31	92	25¹/₂
— C, — í tóvöru af ulln	19	81	16
— D, — í fiski	32	91	26¹/₃
— E, — í lýsi	22	74	18¹/₄
— F, — í skinnavöru	22	75	18¹/₄
En meðalverð allra landaura saman talið	162	50	130¹/₁₂
og skipt með 6 sýnir			
meðalverð allra meðalverða	27	8	21²/₃

Íslands stiptamt og skrifstofu biskups, Reykjavík 27. Febrúar 1868.

Hilmar Finsen. P. Pjetursson.

Kapitelstaxt for **Öster- og Vester-Skaptafells Syssel** i Islands Sönderamt fra Medio Mai **1868** til samme Tid **1869.** Reykjavík den 27. Februar 1868. 27. Febr

Verðlagsskrá, sem gildir í Austur- og Vestur-Skaptafells sýslu, frá miðju maí-mánaðar 1868 til sama tíma 1869.

	ríkismynt.		hundrað.		alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
A. Nr. 1[1]	30	29	30	29	24¹/₄
— 2	4	66	28	12	22¹/₂
— 3	5	27	31	66	25¹/₃
— 4	3	95	31	88	25¹/₂

[1]) Rubrikkerne ere fuldstændigen anförte i den foranstaaende Kapitelstaxt for Borgarfjords Syssel m. m.

1868.
27. Febr.

	ríkismynt.		hundrað.		alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
A. Nr. 5	3	6	36	72	29 1/2
— 6	4	»	32	»	25 2/3
— 7	3	85	28	82	23
— 8	15	75	15	75	12 2/3
— 9	11	43	15	25	12 1/4
B. Nr. 10	»	29 1/2	36	84	29 1/2
— 11	»	23 1/2	29	36	23 1/2
— 12	»	24	30	»	24
— 13	»	17	21	24	17
C. Nr. 14	»	»	»	»	»
— 15	»	»	»	»	»
— 16	»	»	»	»	»
— 17	»	8	15	»	12
— 18	»	»	»	»	»
— 19	1	24	»	»	»
— 20	»	58	»	»	»
— 21	»	46	»	»	»
D. Nr. 22	»	»	»	»	»
— 23	5	51	33	18	26 1/2
— 24	»	»	»	»	»
— 25	2	32	14	»	11
— 26	5	16	31	»	24 3/4
E. Nr. 27	1	75	26	69	21 1/3
— 28	1	45	22	3	17 2/3
— 29	2	3	30	45	24 1/3
— 30	1	28	19	36	15 1/2
F. Nr. 31	5	22	20	88	16 3/4
— 32	3	81	23	6	18 1/2
— 33	3	19	19	18	15 1/3
— 34	2	48	20	»	16
— 35	1	95	23	84	19
— 36	2	80	17	»	13 2/3
— 37	»	5 1/2	13	72	11
G. Nr. 38	5	64	34	»	27
— 39	»	»	»	»	»
— 40	2	68	32	48	26
— 41	1	»	4	»	3
— 42	»	93 1/2	23	36	18 1/2
— 43	1	12	27	»	18 2/3

Meðalverð á hverju hundraði og hverri alin í fyrtöldum landaurum, verður: 1868. 27. Febr.

Eptir A, eða í fríðu	27.82	$22^1/_4$
— B, - í ullu, smjöri og tólg	29.36	$23^1/_2$
— C, - í tóvöru af ullu	15. »	12
— D, - í fiski	26. 6	$20^3/_4$
— E. - í lýsi	24.62	$19^3/_4$
— F, - í skinnavöru	19.65	$15^3/_4$
En meðalverð allra landaura samtl.	142.59	114
og skipt með 6, sýnir meðalverð allra meðalverða	23.74	19

Íslands stiptamt og skrifstofu biskups, Reykjavík 27. Febrúar 1868.

Hilmar Finsen. P. Pjetursson.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **den Udgiverne af Bladet „Islendingur“ paahvilende Gjæld til Islands Stiftsbibliothek.** Khavn den 29. Februar 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 126. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 492—93. 29. Febr.

Ved at fremsende dansk Oversættelse af et af Udgiverne af Bladet »Íslendingur» paany gjort Forligstilbud med Hensyn til Afgjörelsen af disses Gjæld til Islands Stiftsbibliothek i Reykjavík, hvorefter de forpligte sig til inden Udlöbet af 1 Aar, regnet fra det Tidspunkt, da de modtog Efterretning om Antagelsen af deres Tilbud, at betale til Stiftsbogtrykkeriet et Belöb af 100 Rd. hver, imod at Restoplaget af Bladet og de udestaaende Restancer hos Kjöberne bliver deres udelukkende Ejendom, have Hr. Stiftamtm. og D. Höjærv. i behgl. Skrivelse af 21. Novbr. f. A. indstillet, at De maa bemyndiges til paa Stiftsbogtrykkeriets Vegne at antage det ommeldte Forligstilbud, saaledes at Stifts-

1868. 29. Febr. bogtrykkeriets Tilgodehavende, der den 28. Sepbr. f. A. var nedbragt til 956 Rd. 34 Sk., maa kvitteres, naar det tilbudte Belöb af ialt 700 Rd. er blevet indbetalt til Stiftsbogtrykkeriet.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre föjende Foranstaltning tjenstl. melde, at Ministeriet efter Omstændighederne ikke vil have Noget at erindre imod, at Udgiverne af Bladet »Íslendingur« afgjöre deres Gjæld til Stiftsbogtrykkeriet paa den Maade, at de ved et lovformeligt Forlig forpligte sig til En for Alle og Alle for En inden 1 Aar fra Forligets Indgaaelse at betale bemeldte Bogtrykkeri et Belöb af 700 Rd. saaledes, at der, naar nysnævnte Beløb er betalt, meddeles dem Kvittering for deres Gjæld til Stiftsbogtrykkeriet.

12. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Forögelse af Postturene i Islands Vestamt.** Kjøbenhavn den 12. Marts 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 159. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 493—94 (i Skrivelse til Amtmanden over Vestamtet).

Efterat Amtmanden over Islands Vestamt i den i Gjenpart hoslagte Skrivelse af 15. Oktbr. 1866 havde anholdt om Tilladelse til at maatte etablere dels 3 nye Postture aarlig mellem Stykkisholm og Isafjords Syssel, dels 6 Postture aarlig mellem Præstegaarden Kvennabrekka i Dala Syssel og Gaarden Hlaðhamar i Stranda Syssel, hvilken Foranstaltning vilde medföre en Udgift af c. 120 Rd. aarlig, har bemeldte Embedsmand i Anledning af et til ham indkommet Andragende fra Althingsmændene for Isafjords, Bardastrands, Stranda og Dala Sysseler om Forögelse af Postturene mellem Stykkisholm og det förstnævnte Syssel, samt om en ny Postrute gjennem Vester-Isafjords Syssel og mellem Hrútafjord og Barðastrands og Dala Syssel, i den i

Gjenpart ligeledes hosfölgende Skrivelse af 5. Novbr. f. A. paany andraget denne Sag for Ministeriet, idet han navnlig har fremhævet Vigtigheden af, at Postturene mellem Stykkisholm og Isafjord foröges, samt at disse Ture ved ligesaa mange Extrapostture sættes i Forbindelse med Handelsstedet Bildudal, i hvis Nærhed Sysselmanden for Barðastrands Syssel er bosat. 1868. 12. Marts.

Justitsministeriet har nu vel under de nærværende Forhold ikke troet, at der kunde være nogen Udsigt til at erholde den paa Finansloven til Postvæsenet i Island opförte Konto, der nylig er bleven forhöjet fra 800 til 1000 Rd., yderligere foröget, men da den af Amtmanden over Vestamtet saaledes attraaede Forögelse af Postforbindelserne i bemeldte Amt maa anses for höjst nödvendig, og Ministeriet maa finde, at Billighed taler for, at det ved Finansloven til Postvæsenet i Island bevilgede Belöb i et nogenlunde ligeligt Forhold kommer de respektive Amter tilgode, skulde man tjenstl. anmode Hr. Stiftamtm. om behgl. at ville — eventuelt efter Brevvexling med de övrige Amter — tage under Overvejelse, om ikke fornævnte 1000 Rd. maatte kunne fordeles saaledes mellem de 3 Amter, at der kunde indvindes det fornödne Belöb til Iværksættelsen af den af Amtmand Thorberg begjærte forögede Postgang i Vestamtet. — Om Udfaldet imödeser man Hr. Stiftamtm.'s nærmere behgl. Indberetning.

Justitsministeriets Skrivelse til samtlige Amtmænd i Island, ang. **fremmede Nationers Hvalfangstdrift under Island.** Khavn den 19. Marts 1868. — Isl. Kopib. 1868, Nr. 170—72. Tíð. um stjórnarmálefni Íslands II, S. 494—95. 19. Marts.

Efterat man i Anledning af, at Direktøren for det danske Fiskeriselskab havde andraget for Ministeriet, at det af Indberetningerne fra Selskabets Skibe frem-

1868. 19. Marts. gaar, at tvende Hvalfangstskibe, der i afvigte Aar under engelsk Flag dreve Hvalfangst under Islands Kyster, ikke have indskrænket deres Virksomhed til aaben Sø, men ogsaa have ndövet den saavel inde paa Fjordene, som iövrigt indenfor Söterritoriets Grænser, havde anmodet Marineministeriet om i Instrnktionen for Chefen for den iaar ved Island stationerede Orlogsmand at tage Hensyn til det saaledes paaankede Forhold, har bemeldte Ministerium erklæret sig villigt til at imödekomme denne Opfordring, men tillige henledet Opmærksomheden paa, at det ikke vil kunne paaregnes, at saadanne Hvalfangerskibe af den paagjældende Orlogsmand sknlde kunne gribes i Fiskeri indenfor den traktatmæssig fastsatte Grænse, idet de selvfölgelig ville afholde sig fra Fiskeri paa Fjordene eller indenfor denne Grænse i den Tid, de vide, at Orlogsmanden vil være i Farvandet.

Med Hensyn hertil sknlde man tjenstl. anmode Hr. (Tit.) om behgl. at ville paalægge Sysselmanden i det Dem betroede Amt, hvor slige Overgreb antages at ville knnne finde Sted, at söge dem konstaterede, hvorved det ialfald vil blive mnligt for Orlogsmanden senere at skride ind.

20. Marts. **Lov om yderligere Udsættelse af Revisionen af Loven af 19. Januar 1863** om Lönningstillæg til forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd. Khavn den 20. Marts 1868. — Isl. Forest. og Resol. Prot. 1868 Nr. 7; Dep. Tid. for 1868 S. 245; Algreen-Ussings Lovsaml. 1868, S. 18—19; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 495—96. (Rigsdagstid. f. 1867—68, Forhandl. i Folketh. S. 637—43, 875—76, 948—49, og Forh. i Landsth. S. 1330—32, 1601, 1695—96 samt Tillæg A. S. 1265—66).

Lög um, að endurskoðuninni á lögunum frá 19. degi janúarmánaðar 1863 um launaviðbót handa ýmsum

embættismönnum á Íslandi skuli enn fremur skotið á frest. 1868. 20. Marts.

Vjer Kristján hinn Níundi &c. Gjörum kunnugt: Ríkisþingið hefir fallizt á lög þessi, og Vjer staðfest þau með samþykki Voru:

Endurskoðuninni á lögunum frá 19. degi janúarmánaðar 1863 um launaviðbót handa ýmsum embættismönnum á Íslandi, sem skipað er fyrir um í tjeðum lögum, sbr. lög 16. febrúarmánaðar 1866, skal enn á ný skotið á frest í 2 ár, þannig að þau, ef til þess kemur, skulu endurskoðuð fyrir lok fjárhagsársins 1869—70.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða. — Gefið í Vorum konunglega aðsetursstað Kaupmannahöfn, 20. dag marzmánaðar 1868.

Lov om yderligere Udsættelse af Revisionen af Loven af 19. Jannar 1863 om Lönningstillæg for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

Den i Loven af 19. Jannar 1863 om Lönningstillæg for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd, jfr. Loven af 16. Febr. 1866, paabndne Revision af førstnævnte Lov udsættes paany i 2 Aar, saaledes at den eventuelt bliver at foretage inden Udlöbet af Finansaaret 1869—70.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette. — Givet i Vor kgl. Residentsstad Kjöbenhavn den 20. Marts 1868.

Lov om **Apanage for H. Kgl. Höjhed Kronprins Christian Frederik Vilhelm Carl.** Khavn den 20. 20. Marts.

1868. Marts 1868. — Dep. Tid. for 1868 S. 225; Algreen-Ussings Lovsaml. f. 1868 S. 16.
20. Marts.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

§ 1. Apanagen for Hans Kgl. Höjhed Kronprins Christian Frederik Vilhelm Carl fastsættes til 60,000 Rd. aarlig fra 1. April d. A. at regne.

§ 2. Til Afbenyttelse for Hs. Kgl. Höjhed Kronprinsen afgives det af Höjsalig Landgreve Vilhelm til Hessen-Cassel tidligere beboede Palais paa Amalienborg. Efterat der til Istandsættelsen af dette Palais er af Statskassen stillet en Sum af 20,000 Rd. til Hs. Kgl. Höjheds Disposition og Anvendelse under Statens Tilsyn, bliver Palaiet efter lovlig Synsforretning at overlevere til Hs. Kgl. Höjhed til fremtidig Vedligeholdelse og igjen i sin Tid paa samme Maade at aflevere, dog at den egentlige ydre Vedligeholdelse af de til Palaiet hörende Bygninger og Hegn bliver Hs. Kgl. Höjhed uvedkommende. — Paa samme Betingelse med Hensyn til Overlevering og Aflevering afgives ligeledes Charlottenlund Slot med tilliggende Haver til Hs. Kgl. Höjheds Afbenyttelse i den Stand, hvori det nu befindes. — Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

24. Marts. **Kapitelstaxt** for **Myra og Hnappadals, Snæfellsness og Dala Sysseler** i Islands Vesteramt, fra Medio Mai **1868** til samme Tid **1869.** Stykkisholm den 24. Marts 1868.

Verðlagsskrá, sem gildir fyrir Mýra og Hnappadals, Snæfellsness ogDala sýslur í Íslands Vestur-amti, frá miðju maímánaðar 1868 til jafnlengdar 1869.

1868. 24. Marts.

Vöru og aura tegundir.	ríkis-mynt.		hundrað á lands-vísu.		þar af 1 alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
A. Fríður peuiugur.					
Kýr, 3 til 8 vetra, sem beri frá miðjum október til uóvbr. loka, sje í fardögum . . . . . hver á	38	88	38	88	31
Ær, 2 til 6 vetra, loðin og lembd í fardögum . . . . hver á	5	$86^{1}/_{2}$	35	39	$28^{1}/_{4}$
Sauður, 3 til 5 vetra, á hausti -	7	$32^{1}/_{2}$	44	3	$35^{1}/_{4}$
— tvævetur . . . . — -	5	$72^{1}/_{2}$	46	4	$36^{3}/_{4}$
— veturgamall . . — -	4	38	52	72	$42^{1}/_{4}$
Ær, geld . . . . -	5	$37^{1}/_{4}$	43	10	$34^{1}/_{2}$
— mylk . . . . -	3	$68^{1}/_{2}$	»	»	»
Púlshestur, taminn, 5 til 12 vetra í fardögum . . . . hver á	17	40	17	40	14
Hryssa, jafugömul . . . . — -	13	13	17	49	14
B. Ull, smjör og tólg.					
Ull, hvít . . . . puudið á	»	$30^{1}/_{2}$	38	12	$30^{1}/_{2}$
— mislit . . . . — -	»	24	30	»	24
Smjör . . . . — -	»	24	30	»	24
Tólg . . . . — -	»	$18^{7}/_{2}$	23	12	$18^{1}/_{2}$
C. Tóvara af ullu.					
Hespugaru, 3 til 6 hespur í puudi, haldi hver hespa 11 skreppur og hver skreppa 44 þræði, pundið á	»	38	»	»	»
Eingirnissokkar . . . . . parið á	»	$22^{1}/_{3}$	13	92	$11^{1}/_{6}$
Tvibaudsgjaldsokkar . . — -	»	39	»	»	»
Sjóvetliugar . . . . — -	»	$6^{1}/_{2}$	12	18	$9^{3}/_{4}$
Eingirnis peisa . . . . . hver á	1	25	»	»	»
Tvíbands gjaldpeisa . . — -	2	$23^{1}/_{2}$	»	»	»
Gjaldvoðar vaðmál, áluar breitt 1 aliu á	»	$57^{1}/_{2}$	»	»	»
— eiuskepta, 1 al. til 5 kv. breið . . . . 1 aliu á	»	44	»	»	»
D. Fiskur.					
Saltfiskur . . . . vættin á	5	7	30	42	$24^{1}/_{4}$
Harður fiskur . . . . . — -	5	$79^{1}/_{2}$	34	93	28
Þyrskliugur . . . . . . — -	5	$5^{1}/_{2}$	30	33	$24^{2}/_{4}$
Ísa . . . . — -	4	$71^{1}/_{2}$	28	45	$22^{3}/_{4}$
Hákarl, hertur . . . . . — -	4	38	26	36	21
E. Lýsi.					
Hvals-lýsi . . . . . . 8 pottar á	1	$12^{2}/_{3}$	16	89	$13^{1}/_{2}$
Hákarls-lýsi . . . . - — -	1	52	23	12	$18^{1}/_{2}$
Sels-lýsi . . . . . . - — -	1	$56^{1}/_{2}$	23	$79^{1}/_{2}$	19
Þorska-lýsi . . . . . . - — -	1	34	20	30	$16^{1}/_{4}$

1868.
24. Marts.

Vöru og aura tegundir.	ríkismynt.		hundrað á landsvísu.		þar af 1 alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
F. Skinnavara.					
Naut-skinn . . . . . 10 pund á	6	4	24	16	$19\frac{1}{4}$
Kýr-skinn . . . . . . - — -	5	$17\frac{1}{2}$	31	9	25
Hross-skinn . . . . . - — -	4	$25\frac{1}{2}$	25	57	$20\frac{1}{2}$
Sauð-skinn af 2vetrum sauðum og eldri . . 10 pd. á	3	$15\frac{1}{2}$	25	28	$20\frac{1}{4}$
— af veturg. sauðum og ám . . . . . 10 pd. á	2	44	29	48	$23\frac{1}{3}$
Sel-skinn . . . . — -	4	$31\frac{1}{3}$	25	92	$20\frac{3}{4}$
Lamb-skinn (vorlamba), einlit, hvert á	·	$6\frac{1}{3}$	15	80	$12\frac{2}{3}$
G. Ýmislegt.					
Æðardún, hreinsaður, pundið á	5	48	»	»	»
— óhreinsaður — -	»	$70\frac{3}{4}$	»	»	»
Fuglafiður . . . . . . 10 pund á	2	$52\frac{3}{4}$	»	»	»
Fjallagrös . . . . . . — -	1	5	»	»	»
Dagsverk, um heysláttar-tíma -	»	$92\frac{3}{4}$	»	»	»
Lambsfóður . . . . . . 10 pd. á	1	84	»	»	»
Meðalverð á hverju hundraði og hverri alin í fyrtöldum landaurum verður:					
Eptir Litr. A eða í fríðu			36	86	$29\frac{1}{2}$
— B — í ullu, smjöri og tólg			30	30	$24\frac{1}{4}$
— C — í ullar tó-vöru . .			13	7	$10\frac{1}{2}$
— D — í fiski			30	$11\frac{2}{5}$	24
— E — í lýsi			21	$4\frac{1}{2}$	17
— F — í skinna-vöru . . .			25	$33\frac{1}{2}$	$20\frac{1}{4}$
En meðalverð allra landaura samantalið og skipt með 6 sýnir höfuð-meðalverð allra meðalverða			26	13	21

þegar meta skal fyrtalda landaura til hundraðs, verður:

Eptir Litr. A: 1 hundr. 1 kýr, snemmbær, í fardögum;
— — 6 ær, loðnar og lembdar í fard.;
— — 6 sauðir 3 vetra og eldri, á hausti;
— — 8 sauðir 2 vetra, á hausti;
— — 12 sauðir veturgamlir, —
— — 8 ær geldar, —

Eptir Litr. A: 1 hundr. 1 púlshestur, 6 til 12 vetra, í fardögum; 1868. 24. Marts.

—	90 áln.	1	hryssa, jafngömul, í fard.;
—	B: 1 hundr.	12	fjórðungar af ullu, smjöri eða tólg;
—	C: —	60	pör eingirnissokka, 180 pör sjóvetlinga;
—	D: —	6	vættir af sjerhverri þar tilnefndri fiskitegund;
—	E: —	1	tunna, eða 120 pottar lýsis;
—	F: —	4	fjórðungar af naut-skinni;
		6	— af kýr- hross- og sel-skinni;
		8	— af sauðskinni;
		12	— af ærskinni;
		240	lambskinn.

Skrifstofu Vesturamtsins, Stykkishólmi, þann 24. marzm. 1868.

B. Thorberg. S. Nielsson.

Kapiteltaxt for **Barðastrands, Isafjords og Stranda Sysseler samt Isafjords Kjøbstad** i Islands Vestamt, fra Medio Mai **1868** til samme Tid **1869**, Stykkisholm den 24. Marts 1868. 24. Marts.

Verðlagsskrá, sem gildir fyrir Barðastrandar, Ísafjarðar og Stranda sýslur og Ísafjarðar kaupstað í Íslands Vestur-amti, frá miðju maí-mánaðar 1868 til jafnlengdar 1869.

	ríkismynt.		hundrað.		alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
A. Nr. 1[1]	41	38	41	38	33
— 2	6	24	37	48	30

[1] Rubrikerne findes fuldstændig anförte i foranstaaende Kapitelstaxt for Mýra og Hnappadals Sysseler m. m.

1868.
24. Marts.

	ríkismynt.		hundrað.		alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
A. Nr. 3	8	5	48	30	$38\frac{3}{4}$
— 4	6	10	48	80	39
— 5	4	46	53	72	43
— 6	5	91	47	56	38
— 7	4	»	»	»	»
— 8	19	35	19	35	$15\frac{1}{2}$
— 9	15	44	20	59	$16\frac{1}{2}$
B. Nr. 10	»	32	40	»	32
— 11	»	24	30	»	24
— 12	»	27	33	72	27
— 13	»	$21\frac{2}{3}$	27	8	$21\frac{2}{3}$
C. Nr. 14	»	55	»	»	»
— 15	»	26	16	24	13
— 16	»	$44\frac{1}{2}$	»	»	»
— 17	»	$9\frac{1}{2}$	17	78	$14\frac{1}{4}$
— 18	1	26	»	»	»
— 19	2	19	»	»	»
— 20	»	62	»	»	»
— 21	»	47	»	»	»
D. Nr. 22	5	50	33	12	$26\frac{1}{2}$
— 23	6	$38\frac{1}{2}$	38	39	$30\frac{3}{4}$
— 24	5	29	31	78	$25\frac{1}{2}$
— 25	4	84	29	24	$23\frac{1}{2}$
— 26	4	$93\frac{2}{3}$	29	82	24
E. Nr. 27	1	18	17	78	$14\frac{1}{4}$
— 28	1	$57\frac{2}{3}$	24	1	$19\frac{1}{4}$
— 29	1	51	22	95	$18\frac{1}{2}$
— 30	1	$30\frac{1}{2}$	19	73	$15\frac{3}{4}$
F. Nr. 31	6	$44\frac{3}{4}$	25	83	$20\frac{3}{4}$
— 32	5	44	32	72	$26\frac{1}{4}$
— 33	4	$68\frac{1}{2}$	28	27	$22\frac{1}{2}$
— 34	3	$51\frac{1}{3}$	28	27	$22\frac{1}{2}$
— 35	2	$78\frac{1}{2}$	33	78	27
— 36	4	$87\frac{1}{2}$	29	45	$23\frac{1}{2}$
— 37	»	$6\frac{1}{2}$	16	24	13
G. Nr. 38	5	90	»	»	»
— 39	1	1	»	»	»
— 40	2	79	»	»	»
— 41	1	15	»	»	»
— 42	»	92	»	»	»
— 43	1	93	»	»	»

Meðalverð á hverju hundraði og hverri alin í fyrtöldum landaurum verður: 1868. 24. Marts.

Eptir A, eða í friðu	. . . .	39.64¼	31¾
— B, — í ullu, smjöri og tólg	. .	32.68	26¼
— C, — í tóvöru af ullu	. . . . . .	17. 3	13¾
— D, — í fiski	. . . .	32.47	26
— E, — í lýsi	. . . .	21.13¾	17
— F, — í skinnavöru	. . . .	27.78	22¼
En meðalverð allra landaura samantalið og skipt með 6, sýnir høfuðmeðalverð allra meðalverða	. . .	28.45⅔	22¾.

Þegar meta skal fyrtalda landaura til hundraðs, verður:

Eptir Litr. A:	1 hundr.	1	kýr, snemmbær í fardögum.
—	—	6	ær, loðnar og lembdar, í fard.
—	—	6	sauðir 3vetra og eldri, á hst.
—	—	8	sauðir 2 vetra á hausti.
—	—	12	sauðir veturgamlir á hausti.
—	—	8	ær geldar á hausti.
—	—	1	púlshst., 6 til 12 vetra, í fdg.
—	90 áln.	1	hryssa, jafngömul, í fardögum.
— B:	1 hundr.	12	fjórðungar af ullu, smjöri eða tólg.
— C:	—	60	pör eingirnis sokka, 180 pör sjóvetlinga.
— D:	—	6	vættir af sjerhverri, þar tilnefndri, fiskitegund.
— E:	—	1	tunna, eða 120 pottar lýsis.
— F:	—	4	fjórðungar af naut-skinni.
—	—	6	— af kýr- hross- og sel-skinni.
—	—	8	— af sauðskinni.
—	—	12	— af ærskinni.
—	—	240	lamb-skinn.

Skrifstofu Vesturamtsins, Stykkishólmi, þann 24. marzm. 1868.

B. Thorberg. S. Nielsson.

1868. **Instruktion for de danske Konsuler i Udlandet.**
24. Marts. Kjöbenhavn den 24. Marts 1868. — Dep. Tid. for 1868 S. 710—23 og 774—80; Algreen-Ussings Lovsamling for 1868 S. 19—42.[1])

Vi Christian den Niende &c. G. V., at Vi, i Betragtning af, at den Instruktion, der i Medför af allerh. Resolution af 11. Mai 1860 hidtil er bleven Vore Konsuler meddelt ved deres Embedstiltrædelse, fra Tid til anden ved senere Love og Anordninger er undergaaet flere væsentlige Forandringer, have anset det fornödent at lade bemeldte Instrnktion gjennemse og omarbeide, hvorefter Vi, paa Vort Udenrigsministeriums allerund. Forslag, have fundet for godt at ophæve hin tidligere Instruktion samt derhos at fastsætte og udfærdige fölgende almindelige Instrnktion for Konsuler i Udlandet, hvilken træder i Kraft fra 1. Mai d. A. at regne.

I. Konsnlernes Pligter i Almindelighed.

§ 1. Vore Konsuler skulle efter deres til Os allerund. aflagte Ed af yderste Evne söge at fremme saavel Vort Riges Gavn i Almindelighed som i Særdeleshed dets Handel og Skibsfart.

§ 2. Vore Konsnler skulle fra Tid til anden til Vort Udenrigsministerium indberette, hvad Vigtigt der i de dem allern. betroede Konsulatdistrikter maatte forefalde, især af kommerciel og ökonomisk Natur, samt meddele det nævnte Ministerinm Oplysning om Handelens og Skibsfartens Gang paa de dem under-

[1]) Instruktionen er ledsaget af fölgende Tillæg: Bilag I. Dansk Nationalitets- og Registrerings-Certifikat, Maalebrevet indbefattet. Bilag II. Dansk Interims-Nationalitets-Certifikat. Bilag III. Forholdet mellem danske Tons (Registre) og fremmede Skibsmaal. Bilag IV. Lov af 23. Februar 1868 om Disciplin i Handelsskibe m. m. (Forpleinings-Reglementet indbefattet). Bilag V. Schema til en Generalskibsliste. Bilag VI. Det danske Bestuvningsreglement.

lagte Handelspladser. I deres Indberetninger herom skulle de særligt opgive, hvilke Varer der i deres Konsulatdistrikt er Mangel paa eller Overflödighed af, hvorledes Hösten af Landets Produkter tegner at blive, og hvorledes den i sin Tid er falden ud, samt hvilke fremmede Varer, især af Vort Riges Jordbunds- eller Kunstflidsfrembringelser, der ere begjærte og kunne erholde fordelagtig Afsætning. 1868. 24. Marts.

§ 3. Enhver vigtig Begivenhed, som direkte eller indirekte kan faa Indflydelse paa Vore Undersaatters Handel og Skibsfart, og navnlig enhver Forandring i den bestaaende Lovgivning med Hensyn til Told- og Havnevæsen, Fyr- og Sömærker osv. skal strax indberettes af Konsulen, som ved passende Leilighed har at indsende Exemplarer af de derom udgaaede officielle Bekjendtgjörelser.

§ 4. Alt, som vedkommer den offentlige Sundhedstilstand i det ham overdragne Konsulatdistrikt, bör Konsulen nopholdelig indberette til Vort Udenrigsministerinm, til hvilket han ogsaa har at anmelde enhver Forandring, som med Hensyn til Kvarantainevæsenet, dets Love og Indretninger, maatte foregaa i hans Konsulatdistrikt. — Det Samme er at iagttage, naar smitsomme Kreatursygdomme skulde udbryde i Konsnlatdistriktet eller dets Nærhed.

§ 5. Naar Noget er foregaaet af sær politisk Vigtighed, eller naar der ikke er tilstrækkelig Tid til at indhente Forholdsordre fra Vort Udenrigsministerium, og navnlig naar Sagen er af den Beskaffenhed, at der ufortövet maa foretages Skridt hos Landets överste Regjering, blandt Andet naar det gjælder Konsulatrettighedernes Haandhævelse, har Vor Konsul at henvende sig til Vor ved vedkommende Hof akkrediterede Gesandt eller diplomatiske Agent, samtidigt med at han indberetter til Vort Udenrigsministerium om Sagen med Tilföjende om, hvorledes han har tilskrevet Gesandtskabet. De Ordrer, som han da af dette maatte

1868. modtage, ligesom ogsaa i det Hele taget enhver Be-
24. Marts gjæring, som iövrigt i Tjenestens Interesse maatte blive stillet til ham af Vore diplomatiske Agenter, har han beredvilligt at efterkomme. — Dersom Vort Udenrigsministerinm skulde finde sig foranlediget til at betro Vor Konsul en eller anden Forretning i Statsanliggender, saa har denne som Vor tro Tjener den ham derom tillagte Befaling med fornöden Taushed at efterleve og paa bedst mulige Maade at udføre, hvad ham til Vor Tjenestes Fremme af Vort Udenrigsministerium overdrages.

§ 6. Vore Undersaatter, det være sig söfarende, handlende og reisende eller hvilkesomhelst andre, der opholde sig i hans Distrikt, skal Vor Konsul i alle mödende Tilfælde af yderste Evne forsvare og beskytte, saavel deres Personer som deres Ejendomme, Rettigheder og Friheder, og har han i denne Henseende at rette sig efter de mellem Os og vedkommende Regjering afslnttede Traktater og Overenskomster samt efter den Instrnktion, som han i tvivlsomme Tilfælde har at indhente hos Vort Udenrigsministerinm eller fra Vor Gesandt eller diplomatiske Agent hos bemeldte Regjering. — Tvistigheder, som knnne reise sig angaaende Udövelsen af de Vore Undersaatter tilkommende Rettigheder og Friheder, bör han itide söge at forebygge, samt i paakommende Tilfælde ved klog og forsigtig Mellemkomst stræbe at bilægge. Erfarer han, at nogen anden Nation begunstiges med Tilsidesættelse af de Vore Undersaatter og deres Handel tilkommende Rettigheder og Privilegier, eller at andre Staters Undersaatter meddeles nye Privilegier fremfor Vore Undersaatter, bör han derom nfortövet underrette saavel Vort Udenrigsministerium som Vor Gesandt.

§ 7. I Levanten og de udenfor Enropa liggende Stater, i hvilke fremmede Konsuler i Overensstemmelse med Landets Lovgivning og bestaaende Traktater ere i Besiddelse af en særegen Jnrisdiktionsmyndighed, vil

Vor Konsul, i Udövelsen af denne Myndighed over danske Undersaatter, have at fölge de Bestemmelser, som herom maatte indeholdes i de mellem Danmark og vedkommende Stat indgaaede Traktater, samt de særlige Instruktioner, som Vort Udenrigsministerium maatte meddele ham.

1868. 24. Marts.

§ 8. Forsaavidt det for Vore Undersaatter, som opholde sig paa et Sted, hvor en af Vore Konsuler residerer, maatte være fornödent at lade Kontrakter, som de mellem sig have indgaaet, eller ensidige af dem oprettede Villieserklæringer, saasom Testamenter, i Betragtning af at disse Dokumenter i sin Tid kunde være at gjöre gjældende i Vore Lande, autorisere ved Vor Konsuls Underskrift, er det dennes Pligt, efter behörig Begjæring, uden Betaling paa det paagjældende Dokument at meddele sin Paategning i Forbindelse med Embedssegl. Han har derom at gjöre fornöden Bemærkning i sin Embedsprotokol med Tilföjende om, hvorvidt og hvorledes han har kunnet forvisse sig om Underskriftens Ægthed og de Paagjældendes Identitet, hvorhos han ufortövet til Vort Udenrigsministerium har at indsende en Udskrift af denne Tilförsel.

§ 9. Dersom Vor Konsul har Grund til at antage eller der for ham föres Klage over, at Svig eller Bedrageri har fundet Sted, være sig i Anledning af de af Vore handlende Undersaatter til fremmede Steder afsendte Kjöbmandsvarer eller i Henseende til de af samme eller af de for dem farende Skippere med fremmede Kjöbmænd sluttede Certepartier eller med Hensyn til andre gjensidige Kontrakter og Forbindelser, saasom Söassurancer, skal han ufortövet derom gjöre Indberetning til Vort Udenrigsministerium, og, saavidt muligt, vedlægge Bevisligheder, som kunne tjene til Sagens videre Forfölgning.

§ 10. Naar En af Vore Undersaatter ved Döden er afgaaet i det Vor Konsul underlagte Distrikt, og ingen myndig Arving, ej heller nogen ved Testament

1868. eller paa anden Maade dertil autoriseret Person paa
24. Marts. Stedet befindes, er det Vor Konsul paalagt at antage sig den Afdödes Efterladenskab og derved at besörge, hvad som efter Omstændighederne i Overensstemmelse med den antagne Brug og i Medför af Vore med vedkommende Stat indgaaede Traktater ufortövet bör iværksættes. Navnlig vil han have at sörge for de efterladte Effekters Tilstedeblivelse og Sikkerhed, samt i Overværelse af tvende Vidner, saavidt muligt danske Undersaatter, snarest gjörligt lade optage et fuldstændigt Inventarium over Efterladenskabet, hvilket undertegnes af ham og af de tvende Vidner. Konsulen bör derpaa strax meddele Efterretning om Dödsfaldet saavel til Vort Udenrigsministerinm som til den Afdödes nærmeste Slægt, ifald denne er ham bekjendt Paa saadan indlöben Efterretning paaligger det da den Afdödes myndige Arvinger eller de Umyndiges Formyndere og Værger, enten selv eller ved en behörigt autoriseret Person, at indfinde sig i Dödsboet for at iagttage deres Tarv eller og at forsyne Konsulen med Fuldmagt og videre fornöden Underretning om, hvad han paa deres Vegne deri har at foretage sig, ligesom de og i alle Tilfælde skulle fyldestgjöre ham for hans Udlæg og for den havte Uleilighed i Overensstemmelse med Skik og Brug der paa Stedet, samt efter aflagt Rigtighed meddele ham vedbörlig Kvittering. Indtil en saadan Instrux kommer ham tilhænde enten fra Arvingerne eller fra Vort Udenrigsministerium, har Konsnlen at besörge det Fornödne med Hensyn til Boets Bevaring.

§ 11. For danske i Konsulatdistriktet bosiddende Undersaatter kan Konsulen udstede Reisepas, forsaavidt og under de Betingelser, Stedets Lovgivning tilsteder det. Andre danske Undersaatter, som maatte henvende sig til ham for at forsynes med et Pas, navnlig fordi deres oprindelige Pas paa en eller anden Maade er forkommet, kan han meddele et nyt, naar han ved producerede Legitimationspapirer har forvisset sig om

Personernes Identitet og iövrigt Intet fremkalder Tvivl om Rigtigheden af deres Angivende. Passer, udstedte af danske Övrigheder eller af Övrigheden i det Land, hvor Konsulen er ansat, kan han paa Begjæring visere. For Udstedelsen af et Pas eller for at forsyne et saadant med Visum, tilkommer der ikke Konsnlen noget Gebyr.

1868. 24. Marts.

§ 12. Samtlige Vore Undersaatter, handlende, söfarende eller andre, have fuld Frihed til paa ethvert Sted, ogsaa der, hvor Konsuler ere beskikkede, at betjene sig til deres Forretninger af hvilken Faktor, Kommissionær eller Korrespondent de ville, og maa uden Vedkommendes ndtrykkelige Forlangende ingen Konsul befatte sig med Varers Kjöb eller Salg, Skibsklarering, Pengeforskud eller hvilketsomhelst Handelsanliggende paa deres Vegne, endmindre paatrænge sin Tjeneste. Naar derimod Vore Undersaatter, handlende, söfarende eller andre, ville benytte Konsulen udenfor Konsnlatforretningerne i blotte Handels- og Kommissionssager, er han berettiget til Provision efter Stedets Brug.

II. Konsulernes Pligter særligt med Hensyn til Skibsfart.

§ 13. Vor Konsul skal være forpligtet til at vise Vore Orlogsskibe, som maatte indlöbe i en Havn i hans Distrikt, og om hvis Ankomst han modtager Melding, al Bistand og Hjælpsomhed uden derfor at forlange Godtgjörelse; undtagen naar han efter Overenskomst med Skibschefen betjener ham som Kommissionær med Indkjöb af Skibsprovisioner og andre Varesorter, i hvilke Tilfælde det er ham tilladt at lade sig betale Provision efter almindelig Brug der paa Pladsen.

§ 14. Vor Konsul har at drage Omsorg for, at de til Forebyggelse af Misbrug af det danske Flag sigtende Forskrifter ikke i Udlandet omgaas, og til

1868. den Ende vil han særligt have sin Opmærksomhed hen-
24. Marts. vendt paa de i fölgende §§ optagne Bestemmelser.

§ 15. Til at et Skib af Konsulen kan erkjendes for dansk udfordres ordentligvis, at det er forsynet med: 1) Nationalitets- og Registrerings-Certifikat, hvori Maalebrevet er optaget (se Bilag 1). Dette Dokument, som fra 1. Oktbr. 1867 er traadt istedetfor de forskjelllge Dokumenter, der efter den tidligere Lovgivning udfordredes til at bevise Skibets Nationalitet og Identitet, er saavel i Fredstid som i Krigstid Skibets eneste Legitimationspapir, og foruden det behöver Skibet knn at medföre Skibsbemandingslisten, Toldklareringsbevis samt de fornödne Ladningsdokumenter. — 2) Nationalitetsmærket D. E. (dansk Ejendom), Tallet, som betegner Drægtigheden, samt Registreringsbogstaverne, der skulle være tydeligt indhnggede paa Dæksbjælken i Agterkanten af Storlugen eller, hvis saadant ikke har knnnet ske, paa et andet iöjnefaldende Sted. Registreringsbogstaverne ere de Bogstaver, under hvilke Skibet er optaget i Registret, men de ere tillige bestemte til at tjene som Skibets Kjendingsbogstaver i Overensstemmelse med de af den Keiserlig Franske og den Kgl. Storbritanniske Regjering vedtagne og af den Kgl. Regjering tiltraadte Bestemmelser i »Code commercial de signaux à l'usage de bâtiments de tontes nations». — Skibet skal desuden paa Agterparten före sit eget og sit Hjemsteds Navn, hvilke skulle være anbragte med tydelig Skrift i lys Farve paa mörk Grund eller omvendt, og benytte det danske Handelsflag, en höjröd Dug delt i 4 Dele ved et opretstaaende hvidt Kors.

§ 16. Undtagelsesvis ville danske Skibe dog ogsaa paa anden Maade kunne bevisliggjöre deres Nationalitet, nemlig: 1) Skibe, som ere blevne danske inden 1. Oktober 1867, knnne, saalænge deres hidtidige Maalebreve efter de tidligere Regler forblive i Gyldighed, resp. 8 og 10 Aar fra Udstedelsesdagen,

legitimere sig med disse Maalebreve og de hidtil fordrede Skibspapirer, der under almindelige Forhold ere Bilbrev, Skjöde eller andet Adkomstdokument, Skipperens Borgerbrev, Skibsbemandingslisten, Toldklareringsbevis foruden Ladningspapirer, i Forbindelse med Nationalitetsmærket D. E. — 2) Skibe, hjemmehörende paa Island og i de dansk-vestindiske Besiddelser, for hvilke ligeledes indtil videre de hidtil gjældende Regler forblive i Kraft. — 3) Skibe, hjemmehörende paa Færöerne, som af Landfogden paa Öerne forsynes med et midlertidigt Nationalitets-Certifikat, hvilket har Gyldighed, indtil det endelige Certifikat kan udfærdiges i Kjöbenhavn. — 4) Skibe, som have erholdt midlertidigt Nationalitets-Certifikat af en dansk Konsul i Udlandet.

1868. 24. Marts.

§ 17. Naar et Skib bygges i Udlandet for dansk Regning eller naar det erhverves der til dansk Ejendom, er Vor Konsul bemyndiget til paa derom fremsat skriftlig Begjæring at udstede et midlertidigt Nationalitets-Certifikat for samme, hvilket Certifikat skal have samme Gyldighed som et fuldstændigt Nationalitets-Certifikat, indtil Skibet ankommer til en dansk Havn og der kan blive maalt og registreret, men dog, forsaavidt ikke særlig Tilladelse dertil gives af Overtoldbestyrelsen, i intet Tilfælde længere end i 2 Aar fra Udstedelsesdagen.

§ 18. Forinden Vor Konsul udsteder et saadant Certifikat, vil han have at undersöge og forvisse sig om, at de fornödne almindelige Betingelser for Berettigelsen til at eje dansk Skib ere tilstede. — Til den Ende er Fölgende at iagttage: 1) For Konsulen fremlægges Bilbrevet eller Skibsbygningsattesten, Kjöbebrevet eller det Dokument, hvorved Skibets Overgang fra fremmed til dansk Ejendom bevises, samt, dersom Indförselstolden ikke samtidigt berigtiges for Konsulen, Kvittering for, at den er erlagt. Disse Dokumenter ere at forelægge i Original og i bekræftet Gjenpart. Originalen tilbageleveres Vedkommende efter Afbenyttelsen;

1868. Gjenparten indsendes af Konsulen til Vort Udenrigs-
24. Marts. ministerium. — 2) Skibets Ejer eller Ejere maa være i Besiddelse af dansk Indfödsret og maa ikke være nedsatte i Udlandet, eller han eller de maa være blevne danske Statsborgere ved at have vundet fast Hjem i Danmark. Forsaavidt Skibet ejes af et Aktieselskab, maa Selskabet være underkastet de danske Love, og dets Bestyrelse have sit Sæde i Danmark samt bestaa af Aktionærer, der opfylde de ovenfor for Enkeltejere opstillede Betingelser. Beviset for Tilstedeværelsen af disse forskjellige Kvalifikationer præsteres ligeoverfor Konsnlen ved en af et Registreringskontor eller af Övrigheden paa Hjemstedet behörigt udfærdiget og med Embedssegl forsynet Attest om Vedkommendes Berettigelse til at eje dansk Skib. — Undtagelsesvis ere Vore Konsuler i Havne udenfor Enropa bemyndigede til, ogsaa nden saadan Attest, naar denne nemlig ikke uden Ulempe kan tilvejebringes ved Kjöbet, at udstede et midlertidigt Nationalitets-Certifikat; men forinden dettes Udfærdigelse har Kjöberen hos Vor Konsul at deponere en Sikkerhed for, at hans Opgivende om Skibets Berettigelse til at sættes under dansk Flag er nöjagtig, af efter Omstændighederne mellem 10 og 20 Rd. pr. Ton af Skibets Drægtighed. Et under saadanne Forhold udfærdiget Certifikat har knn Gyldighed for 6 Maaneder, dog saaledes, at naar den ovenfor omhandlede sædvanlige Embeds-Attest senere prodnceres, kan Gyldigheden af Certifikatet udstrækkes til den i § 17 angivne Tid ved en Paategning paa samme af den Konsul, der har ndstedt Certifikatet, eller ogsaa af en anden Konsul, for hvem Attesten fremlægges. — Under Krigsforhold maa intet midlertidigt Certifikat udfærdiges for et Skib, som sælges af en af de krigsförende Magter til dansk Ejendom, forinden Vor Konsnl dertil har erholdt Bemyndigelse af Vort Udenrigsministerinm.

§ 19. Naar de foranstaaende Betingelser ere opfyldte, meddeler Konsulen midlertidigt Nationalitets-Certifikat efter den i Bilag II givne Formular, som skal indeholde fölgende Oplysninger: 1) Skibets Navn og Slags; — 2) Tiden naar og Stedet hvor Skibet er kjöbt samt Navnet paa dets danske Ejer eller Ejere efter Kjöbebrevet eller andet Adkomstdokument; — 3) Skibsförerens Navn; — 4) de nöjagtigste Oplysninger om Skibets Drægtighed, Bygning og Beskrivelse, som man efter Omstændighederne er istand til at erholde. — Forsaavidt Skibet er nybygget, anföres den Drægtighed, som de forelagte Papirer udvise eller som paa anden Maade oplyses. Er det et tilkjöbt fremmed Skib, bestemmes dets Drægtighed ved Reduktion af det tidligere nationale Skibsmaal ved Hjælp af den under Bilag III vedföjede Reduktionstabel. Drægtigheden ansættes i danske Tons (= den engelske Registerton), idet den tidligere danske Kommercelæst (= 2 Tons) fra 1ste Oktbr. 1667 er afskaffet for alle Skibsmaalinger, som foretages her i Landet, hvor det i Storbritannien gjældende System for Skibsmaaling i det Hele er indfört*). Som ovenfor bemærket i § 16, forblive imidlertid de för 1. Oktbr 1867 udstedte Maalebreve, som angive Drægtigheden i Kommercelæster, i Gyldighed, indtil Udlöbet af den der anförte Tidsfrist. — 5) Tidsrummet for Certifikatets Gyldighed, hvilket bör opgives af Vedkommende. 1868. 24. Marts.

§ 20. Certifikatet underskrives af Vor Konsul og forsynes med hans Embedssegl og udleveres derefter til Skibsföreren tilligemed de originale Adkomstdoku-

*) Ifölge Overenskomst imellem den danske og den storbritanniske Regjering anerkjendes gjensidig de nationale Maalebreve, saa at Ommaaling ikke udfordres, ligesom ogsaa gjensidigt de samme Regler fölges med Hensyn til Ansættelsen af den faktiske Tons-Drægtighed til den afgiftspligtige.

1868. menter. En Gjenpart af Certifikatet, bilagt med den
24. Marts. fremkomne skriftlige Begjæring om dets Meddelelse, de ovenfor i § 18, 1. nævnte Gjenparter af Adkomstdokumenterne, samt den i bemeldte Paragraf under 2 omhandlede Attest, med hvad der iövrigt maatte være forelagt, skal strax efter Udstedelsen af Vor Konsul indsendes til Vort Udenrigsministerium. Indförselstolden, om hvis Beregningsmaade Bestemmelserne indeholdes nedenfor i §§ 28 og 29, berigtiges samtidigt, eller, hvis den allerede er erlagt, indsendes som anfört i § 18, 1. Gjenpart af Kvitteringen for den.

§ 21. Naar et dansk Skib ombygges i Udlandet, vil Vor Konsul, naar Skibsföreren forlanger det, have at udstede et Bevis, hvorved Skibsföreren bemyndiges til fortsat Brug af det til Skibet hörende Nationalitets-Certifikat eller Maalebrev, indtil han kommer til en dansk Havn, hvor det kan blive undersøgt, om Skibet har nndergaaet en Forandring, der har Udstedelsen af nyt Nationalitets-Certifikat tilfölge. Dette Bevis har kun Gyldighed for et saadant begrændset Tidsrum, som af Skipperen opgives, men som dog ikke uden særlig Tilladelse fra Overtoldbestyrelsen kan ndstrækkes over 2 Aar fra Udstedelsesdagen. — Beviset gives ved Paategning respektive paa Certifikatet eller paa Maalebrevet med Konsulens Underskrift og Embedssegl saalydende:

»Skibet er efter Anmeldelse for Konsulen blevet ombygget, hvorved dets Drægtighed, saavidt oplyses kan, er foröget (formindsket) med ... Tons-Register.

Nærværende Certifikat (Maalebrev) beholder sin Gyldighed i ... Maaneder fra Dato.

N. N. den ... 18 ...

(Embedssegl.) N. N.

Konsnl.«

§ 22. Er Ombygningen af en saadan Udstrækning, at Skibet med Hensyn til dets Slags eller övrige Beskrivelse ikke længer svarer til, hvad derom inde-

holdes respektive i Nationalitets-Certifikatet eller i 1868.
Maalebrevet, saasom naar Masternes Antal er forandret 24. Marts.
eller deslige, bör Paategningen indeholde en nærmere Angivelse af, hvori den foregaaede Forandring bestaar, saaledes at Skibet ved Hjælp af respektive Certifikatet eller Maalebrevet og af den skete Paategning kan kjendes og dets Identitet konstateres. I saadanne Tilfælde har Vor Konsul tillige at gjöre Indberetning til Vort Udenrigsministerium.

§ 23. Gaar et dansk Skib eller en Part i samme i Udlandet over i fremmed Eje, og Skibet saaledes mister Ret til at anses som dansk og före dansk Flag, skulle Skibets Legitimationsdokumenter strax afleveres til Vor Konsul. Denne har derefter nöje at paase, at det Skibet paasatte Nationalitetsmærke udhugges, og derefter at indsende de modtagne Papirer samt Beretning om den foretagne Udhugning til Vort Udenrigsministerium. Disse Bestemmelser finde ogsaa Anvendelse i det Tilfælde, at et dansk Skib kondemneres i Udlandet som usödygtigt, eller naar et saadant strander, ophugges eller paa anden Maade tilintetgjöres i Udlandet. Ere Papirerne tabte eller Mærket ikke kan udhugges, har Vor Konsul at angive Aarsagen hertil.

§ 24. Anmeldes det for Vor Konsul, at et dansk Skib under Opholdet i hans Distrikt har skiftet Ejer eller at en Partejer er indtraadt istedetfor en anden, uden at derved Berettigelsen til at före dansk Flag mistes, idet nemlig den nye Ejer eller Partejer er en saadan, der efter de almindelige ovenfor anförte Bestemmelser er berettiget til at eje et dansk Skib, har han til Legitimation heraf at fordre sig de samme Beviseligheder forelagte, som ovenfor omtalt i § 18, og, naar Intet findes at bemærke, paa Certifikatet eller paa Maalebrevet med sit Navns Underskrift at overstryge den eller de forrige Ejeres Navne og tilföje den eller de nye Ejeres. Paa samme Maade har Vor Konsul at forholde sig, naar Skibsförer skiftes i Udlandet. —

1868. 24. Marts. Ved Ejerskifte — derimod ikke naar en ny Skibsförer tiltræder — har han derhos at indberette til Vort Udenrigsministerium om den stedfundne Forandring og det af ham i den Anledning Foretagne, hvorhos de forelagte Bevisligheder respektive i Gjenpart og i Original indsendes, som foreskrevet i § 18.

§ 25. Naar et dansk Skib har tabt sine Legitimationspapirer og Skipperen i den Anledning henvender sig til Vor Konsul for at erholde et nyt midlertidigt Certifikat, har denne at forlange afgivet en Deklaration, hvori de nærmere Omstændigheder ved Tabet oplyses. Finder Vor Konsul herefter eller ved de yderligere Oplysninger, som han indhenter, at der ikke er grundet Tvivl om, at Sagen forholder sig som der angives, og forefindes derhos Nationalitetsmærket D. E. indhngget i Skibet, vil han have at meddele et midlertidigt Certifikat i almindelig Form, saaledes som foreskrevet ovenfor, og udfyldt efter de foreliggende Oplysninger. Findes Nationalitetsmærket derimod ikke paa Skibet, og der ikke foreligger fuldstændig tilfredsstillende Oplysning om Grunden hertil, saasom ved skriftlige Bevisligheder eller vidnefast Godtgjörelse af, at Skibet er undergaaet en Ombygning, siden det har været hjemme, kan Certifikatet ikke meddeles. Naar et midlertidigt Certifikat meddeles af den anförte Grnnd, bör Vor Konsul strax derom indberette til Vort Udenrigsministerium. — Det indskjærpes Vor Konsul med Hensyn til dette Punkt at vise særdeles Varsomhed, for at ikke uberettigede Skibe ad denne Vej skulle kunne tilsnige sig Nationalitets-Certifikater som danske.

§ 26. Navnet paa et dansk Skib kan kun forandres ved Ejerskifte og da kun med Overtoldbestyrelsens Samtykke. Vor Konsul kan derfor ikke give Certifikaterne eller Maalebrevene nogen Paategning, hvorved Navnet paa et saadant Skib forandres, og i det ovenfor i § 25 nævnte Tilfælde bør det midlertidige Certifikat udstedes paa det Navn, som Skibet hidtil

har baaret. — Naar et Skib i Udlandet overgaar fra fremmed til dansk Ejendom og Vor Konsul meddeler det et midlertidigt Nationalitets-Certifikat, kan dette dog udfærdiges paa det Navn, som af Ejeren eller Föreren skriftlig opgives, om det end er et andet end det, Skibet förte, da det var i fremmed Eje. 1868. 24. Marts.

§ 27. Ligesom Vor Konsul i Overensstemmelse med ovenstaaende Regler omhyggelig vil have at undgaa ved sine Handlinger at medvirke til, at noget dertil uberettiget Skib erholder dansk Nationalitets-Certifikat, saaledes paalægges det ham ogsaa, naar noget Forhold, der tyder paa, at et uberettiget Skib farer under dansk Flag, kommer til hans Kundskab, ufortövet at indberette derom til Vort Udenrigsministerium. Det Samme gjælder, naar han maatte finde, at et Skib förer et af en Konsul udstedt midlertidigt Nationalitets-Certifikat, hvis Gyldighed er udlöbet og som ikke ved en særlig Tilladelse af Overtoldbestyrelsen er forlænget. I saa Fald er Vor Konsul bemyndiget til at tilbageholde det midlertidige Certifikat, som er at indsende til Vort Udenrigsministerium, medmindre det godtgjöres, at særegne Omstændigheder, som Havari, Reparationer osv., have bevirket, at det midlertidige Certifikat ikke har kunnet aflöses af et endeligt eller har kunnet paa anordnet Maade erholde forlænget Gyldighed, eller det konstateres, at Andragende om Forlængelse af Gyldigheden er betimelig afsendt, men Svaret paa Grund af forandret Bestemmelse eller deslige ikke endnu er modtaget. I saadant Tilfælde kan der meddeles det midlertidige Certifikat ved en særlig dertil egnet Paategning Gyldighed for en Reise fra det paagjældende Sted til en dansk Havn.

§ 28. Den i §§ 18 og 20 omhandlede Indförselstold, der er at berigtige, forinden et i Udlandet til dansk Ejendom erhvervet Skib af Vor Konsul kan forsynes med et midlertidigt Nationalitets-Certifikat, be-

1868. regnes saaledes: 1) Af Skibe, byggede af Fyr og af
24. Marts. Drægtighed paa 100 Tons eller derover, svares i Indförselsafgift 2 pCt. af Kjöbesummen eller Taxationsværdien. — Ved Fyrreskibe forstaas Skibe af europæisk Fyr. Lönningsstötter (Toptömmer) og Stævne ere at betragte som Indtömmer og Skanddække som Klædning, saa at altsaa Skibe, der have de nævnte Skibsdele af andre Træsorter end evropæisk Fyr, f. Ex. Eg eller Bög, ikke kunne betragtes som Fyrreskibe; 2) af alle andre Skibe, Baade og Fartöjer svares i Indförselstold 3 pCt af Værdien; 3) med Hensyn til Skibe, der kjöbes til de vestindiske Besiddelser, Færöerne og Island, forholdes efter de tidligere Bestemmelser.

§ 29. Ved Indförselstoldens Beregning lægges til Grund Værdien af selve Skibet og de til samme hörende staaende og löbende Redskaber, Varegods og Inventariegjenstande under Eet; ved Dampskibe Maskineriet og Dampkjedlerne derunder indbefattede, Alt i den Stand, hvori samme befindes paa den Tid, Erhvervelsen sker. Benyttes Inventariegjenstande, for hvilke Told alt er erlagt, og Saadant godtgjøres ved Attest fra en Toldövrighed, bliver disse Gjenstandes Værdi at fradrage ved Ansættelsen af den toldpligtige Værdi. — Den i Kjöbebrevet, Skjödet eller andet Adkomstdokument opförte Kjöbesum antages som Værdi, hvorefter Tolden beregnes, og er i samme ingen Kjöbesum nævnt, udfindes Værdien ved en af Vor Konsul foranstaltet Vurdering. — Indförselstolden indsendes af Konsulen til Udenrigsministeriet ved Vexel eller paa anden hensigtsmæssig Maade.

§ 30. Det paaligger alle Skippere, som seile under dansk Handelsflag, i de förste 24 Timer efter Ankomsten til en fremmed Havn at melde sig til Vor i denne Havn bosiddende Konsul eller Vice-Konsul. Opfyldelsen heraf har Vor Konsul eller Vice-Konsul nöje at paase, og i Tilfælde, at Skipperen ikke efterkommer

dette Paalæg, ifalder han en Böde af 50 Rd., som er at indsende til Vort Udenrigsministerium. 1868. 24. Marts.

Ved Anmeldelsen hos Konsulen bör Skipperen forevise ham sine Skibspapirer og for ham aflægge Forklaring om Skibets Navn og Drægtighed, om de med Skibet gjorte Reiser, fra hvilket Sted han kommer, naar han derfra er afseilet, hvori hans Ladning bestaar, om samme skal losses der eller paa hvilket andet Sted, hvilke Havne han paa Reisen har anlöbet og hvad andet Mærkeligt der paa samme maatte være hændet ham. — Ved Eftersyn af Skibspapirerne paaligger det Vor Konsul at paase, at Skibsbemandingslisten er forsynet med det befalede Indrulleringssegl, og i modsat Tilfælde derom at indberette til Vort Udenrigsministerium. Til fornöden Underretning for Vore Söfarende bör Konsulen lade forfatte og besörge enhver Skipper ved hans Anmeldelse forelagt og forklaret en nöjagtig Anvisning om Stedets Love og Vedtægter og især om, hvad han har at iagttage med Hensyn til Varer, hvis Indförsel eller Udförsel er forbudt, samt med Hensyn til Toldvæsenet, paa det at han derefter kan vide sig at rette og for Skade at tage ivare.

§ 32. I overordentlige Tilfælde, saasom naar Krigsfare eller Sundhedstilstanden paa et eller andet Sted skulde gjöre det nödvendigt, er Vor Konsul bemyndiget til at meddele Vore Skippere og Söfolk skriftlige Forholdsregler med Hensyn til deres Skibe og Ladninger, saaledes som han derfor vil staa til Ansvar, og om hvilke han strax har at give Indberetning til Vort Udenrigsministerium.

§ 33. Enhver Skipper, som förer dansk Skib paa Reiser, der gaa Vest for Linien Texel-Lindesnæs og Östen for Rügenwalde-Calmar, skal inden 24 Timer efter Ankomsten til en fremmed Havn, hvor en dansk Konsul eller Vice-Konsul er ansat, forelægge denne sin Logbog 1) dersom der paa Reisen dertil er tilstödt

1868. Skibet nogen Skade, i Anledning af hvilken Protest
24. Marts. skal nedlægges, eller 2) dersom Reisen ender i den fremmede Havn. I disse Tilfælde skal Konsulen ved Undersögelse af Logbogen forvisse sig om, at den er behörigen autoriseret af Dommeren i den danske Havn, hvorfra Reisen er begyndt, samt fört paa tilbörlig Maade. Navnlig skal fra den Dag af, da Kjökkenet er tændt, den Vagthavende, være sig Kaptain, Overstyrmand eller anden Styrmand, saasnart han er aflöst af sin Vagt, have indfört ikke alene, hvad der imidlertid er passeret, Seiladsen og Koursen vedkommende, men ogsaa enhver Begivenhed, som paa nogen Maade kunde være til Oplysning enten for Rederen, Afladeren eller Assurandörerne. Saafremt der ved Logbogens Förelse skulde være indlöbet nogen Skrivfeil, er det ikke tilladt, at Rettelsen er foretaget saaledes, at Stedet derved er bleven gjort ulæseligt, eller ved Raderinger, men det skal være overprikket eller overströget saaledes, at man kan læse, hvad der forhen har staaet. — Konsulen har derpaa under den sidste Tilförsel i Bogen at paategne, om den har været ham forevist inden 24 Timer efter Ankomsten, samt bemærke, om den har været rigtig fört, hvilken Paategning Konsulen under Angivelse af Datum har at underskrive og forsyne med Embedssegl. Har Skipperen ikke tilbörlig opfyldt, hvad ham i saa Henseende er foreskrevet, har Konsulen desuden derom at indberette til Udenrigsministeriet. — For denne Attestation er Vor Konsul berettiget til at opkræve et Gebyr af 1 Rd. af Skibe af og over 50 Kommercelæsters eller 100 Tons Drægtighed; af Skibe nnder denne Drægtighed kun det Halve, 48 Sk. — Saafremt en Logbog paa Grund af Reisens Længde er fuldskreven, paaligger det Vor Konsul paa Skipperens Forlangende, efterat have forsynet den ældre Logbog umiddelbart efter den sidste Tilförsel i samme med en Paategning om at den er sluttet, at autorisere en ny Logbog, der dog kun

har Gyldighed for Resten af samme Reise. For at 1868.
autorisere en ny Logbog tilkommer der Vor Konsul 24. Marts.
det samme Gebyr som for den ovenfor omhandlede Attestation.

§ 34. Ligeledes bör Vor Konsul vaage over, at enhver Skipper 24 Timer forinden Afreisen igjen melder sig hos ham og forklarer, hvilken Ladning han har indtaget, og hvortil han er bestemt, og har Konsulen derpaa uden Vederlag at forsyne ham med et egenhændigt underskrevet Certifikat, hvori nöjagtigt skal være anfört saavel Dagen for hans Ankomst, som og naar han saavel ved Ankomsten som för Afreisen har meldt sig hos Konsulen, hvorfra han er kommen og hvorhen han igjen afgaar, for hvis Regning han har gjort Reisen og hvilken Ladning han udförer, samt hvormeget han i Henhold til denne Instruktions § 46 har erlagt i Konsulatgebyr. — Undlader Skipperen forinden sin Afreise at melde sig hos Vor Konsul, har denne derom at indberette til Vort Udenrigsministerium.

§ 35. Paa Skipperens Begjæring skal Vor Konsul være ham behjælpelig til, at deserteret Skibsmandskab ved Øvrighedens Bistand der paa Stedet tvinges til at efterkomme sin Pligt, dog saaledes at de hermed forbundne Udgifter afholdes af vedkommende Skibsförer. Den, som efterat være paamönstret, nægter at gaa ombord eller undlader at indfinde sig til bestemt Tid eller egenmægtig forlader Skibet, anses for Desertör. Benægter den Paagrebne at have gjort sig skyldig i noget af disse Forhold, eller paastaar han ikke længere at være bundet til Tjeneste i Skibet, har Konsulen at afgjöre, hvorvidt der deri maa gives ham Medhold, forsaavidt angaar Spörgsmaalet, om han med Magt bör bringes tilbage til Skibet. Afgjörelsen sker efter de i Lov af 23. Febr. 1866 (Bilag IV) angivne Regler. — Findes den Paagjældende först, efterat Skibet er afseilet fra Havnen, paahviler der ikke Konsulen nogen Forpligtelse til at anholde og hjemsende ham. För

1868. Afreisen har Skipperen at afgive den Vedkommendes
24. Marts. Söfartsbog til Konsulen, som, efter at have forsynet den med Paategning om det Passerede, har at indsende den til Vort Udenrigsministerium.

§ 36. Afgaar i en Havn, hvor en Konsul er ansat, Skibsmandskab, hvem Skipperen, siden Skibet sidst anlöb en dansk Havn, har paalagt Straf i Henhold til den i forrige Paragraf omhandlede Lovs § 5, tilkommer det Konsnlen forelöbigen at afgjöre Spörgsmaalet, om Straffen af Skipperen er holdt indenfor den ham i den nævnte Paragraf tillagte Myndigheds Grænser, og om de for Udövelsen af denne Skipperens Straffemyndighed i samme Lovs § 6 fastsatte Former ere iagttagne. Finder Konsulen. at dette Spörgsmaal maa besvares bekræftende, lægges Skipperens Kjendelse til Grund for Afregningen, idet de af Skipperen paalagte Böder indeholdes af Konsulen, dog först efterat Skipperens fra Reisen hidrörende Krav er fyldestgjort, og indsendes af ham til Udenrigsministeriet. Bliver Skipperens Kjendelse derimod af Konsulen ophævet, sker Afregningen i Henhold hertil. I begge Tilfælde staar det imidlertid den Afgaaende eller Skipperen frit for ved Domstolene her i Landet at forebringe Sagen til endelig Afgjörelse.

§ 37. Gjör Nogen af Mandskabet paa et dansk Skib sig udenfor dansk Havn skyldig i en Forbrydelse, dog, forsaavidt denne er begaaet paa fremmed Sted eller i fremmed Havn, kun hvis den indeholder et Brud paa de særlige Forpligtelsesforhold, hvori den Paagjældende staar til Skibet, skal Skipperen strax gjöre Anmeldelse derom til Vor Konsul der paa Stedet eller i den förste Havn, Skibet anlöber, efterat Forbrydelsen er begaaet, og tilstille ham en bekræftet Gjenpart af det af Skipperen optagne forelöbige Forhör. Konsulen undersöger da Sagen og bestemmer derefter, om den Paagjældende skal löslades eller hjemsendes. I sidste Tilfælde foranstalter Konsulen ham snarest

muligt hjemsendt enten med det samme Skib eller med et andet, saavidt muligt, dansk Skib, hvis Förer er forpligtet til at medtage ham mod derfor at erholde en billig Godtgjörelse; eller endelig efter Omstændighederne paa anden Maade. Indtil saadan Hjemsendelse kan ske, har Konsulen at drage Omsorg for den Paagjældendes Tilstedeblivelse, ved at overgive ham til Forvaring til Övrigheden der paa Stedet. — Er Forbrydelsen begaaet i Udlandet udenfor ovennævnte Forhold, og altsaa vil være at behandle og paakjende efter Gjerningsstedets Love og af dets Domstole, har Vor Konsul alene at paase, at ingen Uret tilföjes Vore Undersaatter og at deres Rettigheder ikke krænkes. — Skipperen, til hvem Arrestanten betroes til Hjemsendelse, udsteder et Revers, at han vil aflevere ham til Övrigheden i den förste danske Havn, hvortil han med Skibet indkommer. Dette Revers indsendes til Vort Udenrigsministerium, ledsaget af en fuldstændig Beretning om Sagen og Afskrift af, hvad desangaaende er indfört i Konsulatprotokollen. For de Omkostninger, Sagen maatte medföre, skal Konsulen efter rigtig befunden Regning nyde Erstatning.

1868. 24. Marts.

§ 38. Naar Tvistigheder mellem Vore söfarende Undersaatter, Skippere, Handlende og Söfolk opstaa, er Vor Konsul bemyndiget til paa Opfordring at antage sig saadanne Sager og, hvis muligt er, forlige de stridende Parter. Skulde Forlig ej være at opnaa, bör Konsulen over saadan Stridighed optage en Protokol, og, efter at have hört Parternes Forklaring og nöje undersögt Sagens Omstændigheder, afsige Kjendelse efter Ret og Billighed samt efter bedste Skjönnende i Overensstemmelse med Vort Lands Love, forsaavidt han maatte kjende disse, samt med vedtagen Handelsbrug og Sö-Koutume. — Naar Kjendelsen er afsagt, hvilket af Konsulen bör ske paa Embedsvegne og uden Betaling, skal den meddeles Parterne i behörig beskreven Form og af dem nöje efterleves, hvorefter det

1868. dog staar Enhver frit for at lade sin Sag nærmere
24. Marts. undersöge og paakjende ved Vore Domstole.

§ 39. Navnlig finde den foregaaende Paragrafs Bestemmelser Anvendelse paa Stridigheder, opstaaede mellem Skipper og Mandskab om Hyre og andre Punkter, vedrörende de indbyrdes Forhold mellem dem, særligt ogsaa Mandskabets Ret til, enten fordi Kontrakten er udlöbet eller under visse andre Omstændigheder, at forlade Skibet. De nærmere Regler herom indeholdes i den ovenfor nævnte Lov af 23. Februar 1866. Forsaavidt Afgjörelsen af Spörgsmaalet om Hyren beror paa Fortolkningen af den mellem Skipper og Mandskab indgaaede Forhyringskontrakt, bör Skipperen, hvis han har forsömt at oprette en saadan, betale efter Skibsfolkenes Paastand, naar denne ikke kjendelig gaar udenfor det, som efter Tid og Forhold kan anses for at være billig Betaling, og naar han heller ikke kan bevise, at de have ladet sig forhyre for en ringere Sum.

§ 40. Afmönstres Nogen af Mandskabet, enten fordi Kontrakten er udlöbet eller af andre Grunde, saasom fælles Samtykke, Skibbrud, Opbringelse, Sygdomstilfælde osv., bör Skipperen strax for Konsulen gjöre Anmeldelse herom, for at denne kan forsyne Skibsbemandingslisten, der skal indeholde fuldstændig Oplysning om Mandskabet, med den fornödne Paategning. I Tilfælde af Dödsfald har Skipperen desuden til Konsulen at afgive den Afdödes Söfartsbog, der, indeholdende en af Konsulen foretagen Bemærkning med Hensyn hertil, er at indsende til Vort Udenrigsministerium.

§ 41. Skulde et dansk Skib forulykke, strande eller lide Skibbrud, og dets Reder ikke har nogen Befuldmægtiget der paa Stedet til at varetage hans Interesse, da skal Vor Konsul, i hvis Distrikt et saadant Tilfælde indtræder, med största Omhu antage sig Sagen, for, saavidt muligt, at redde Skib og Ladning. Over Alt det, som af begge Dele er bjerget, har han

1868. 24. Marts.

at optage et efter Stedets Skik og Brug indrettet Inventarium, hvoraf verificerede Gjenparter, saasnart ske kan, skulle oversendes, én til Vort Udenrigsministerium og én til Rederen. For de til Bjergningen og Godsets midlertidige Bevaring fornödne Omkostninger har han at staa i Forskud, ligesom han skal sörge for, at de Dele af det bjergede Gods, som vilde være Bedærvelse underkastede, hvis de skulde henligge indtil Rederens Svar kunde indlöbe, sælges ved offentlig Auktion, hvilket ligeledes bör ske med det forulykkede Skib, naar dets Reparation enten skulde betragtes som umulig, eller dog, formedelst store Omkostninger eller megen Tidsspilde, ufordelagtig for Ejeren. Dog bör, forinden dertil skrides, en Synsforretning afholdes og Vurdering foretages af kyndige Mænd, samt, om muligt, Ejerens Beslutning oppebies. Af de ved Salget indkomne Penge bestrides Omkostningerne, og Overskuddet holdes til vedkommende Ejers Disposition, til hvem Konsulen bör aflægge et specificeret og behörigen dokumenteret Regnskab. Med det Gods, som maatte være bjerget i ubeskadiget Tilstand, forholdes efter Ejerens Bestemmelse. — Iövrigt bör Konsulen i deslige Strandingstilfælge rette sig efter de paa Stedet gjældende Love og ikke modsætte sig de Foranstaltninger, som træffes fra Övrighedens Side, forsaavidt denne i Lovens Medför maatte anse sig forpligtet eller berettiget til at befatte sig med Sagen. Skulde under Sagens Gang en Befuldmægtiget fra Rederiet indfinde sig, som enten med udtrykkelig Fuldmagt eller med de i hans Besiddelse værende Konnossementer og andre Bevisligheder maatte dokumentere sig som antagen og beskikket til disse Anliggenders Besörgelse, da har Konsulen at aflevere hele Sagen til ham og lade sig give formelig Kvittering for aflagt Rede og Rigtighed, af hvilken Kvittering bekræftet Gjenpart indsendes til Vort Udenrigsministerium.

1868. III. Konsulernes Forretningsförelse.

24. Marts. § 42. For Konsnlatets Anliggender skal Vor Konsul være forpligtet til at före tvende Journaler eller Protokoller, en for Sager vedrörende den danske Skibsfart, og en anden for Rettergangssager og andre ved Konsnlatet forefaldende Begivenheder. — I den förstnævnte eller Skibsfartsjournalen indföres de Punkter, hvorom Skipperen i Overensstemmelse med Bestemmelserne i §§ 30—34 baade ved Indgaaen til og ved Udgaaende fra den paagjældende Havn har at afgive Forklaring. — I den anden Protokol skal indföres nöjagtig Beretning om det ved Konsulatet Passerede, samt om de efter denne Instruktions Bestemmelser Konsulen forebragte og af ham behandlede Tvistigheder, kriminelle Tilfælde, Söfolks Afskedigelse og Hjemsendelse, Kontrakter, Legalisationer, Skibes Stranding, Dödsfald og Afdödes Efterladenskaber, Skibes Kjöb, Salg eller Ombygning og forulykkede Söfolks Understöttelse m. v. — Af Skibsfartsjournalen samt af de fra Vice-Konsulerne indkomne Beretninger uddrager Konsulen aarligen en Generalskibsliste, som indrettes efter det denne Instrnktion under Bilag V vedföjede Schema og hvis störst mulige Nöjagtighed særligt indskjærpes Vor Konsul, eftersom de fra Vore Konsnler indsendte Skibslister benyttes til Udarbeidelsen af Oversigter over den danske Skibsfart. Ligeledes forfattes ved hvert Aars Udgang en summarisk Extrakt af Konsulatets anden Protokol samt en saavidt muligt fuldstændig tabellarisk Efterretning om Stedets i det forlöbne Aar havte Importer og Exporter, ledsaget med oplysende Bemærkninger om Konsulatdistriktets Handel og Industri og de Udsigter, der kunde aabne sig til Fordel for den danske Handel og Skibsfart i det tilstundende Aar. Samtlige disse aarlige Lister og Extrakter indsendes til Vort Udenrigsministerium saa betimeligt, at de der kunne indtræffe i det seneste ved hvert Aars Marts Maaneds Udgang. — For at komme til Kundskab om alle af

Konsulen afgivne Indberetninger ere modtagne, er det nödvendigt, at alle Breve og Beretninger, som afsendes til Vort Udenrigsministerium, forsynes med Löbenummer fra Nr. 1 ved hvert Aars Begyndelse og saa videre til Aarets Udgang. 1868. 24. Marts.

§ 43. Vi bemyndige herved Vor Konsul til at beskikke Fuldmægtige eller saakaldte Vice-Konsuler i saadanne i Nærheden af Konsulatets Sæde beliggende mindre Havne, hvor slig Ansættelse for Vore handlende og söfarende Undersaatters Bedste maatte eragtes fornöden eller gavnlig. Dog skal Konsulen være forpligtet til forud desangaaende til Vort Udenrigsministerium at indgive sit Forslag med Hensyn til den Person, som han agter at beskikke, og fra samme Ministerium afvente Samtykke til hans Forslag. — Naar han har erholdt dette, bör Konsulen holde vaagent Øje med, at den saaledes ansatte Vice-Konsul nöje og troligen iagttager de Vore Konsuler i Almindelighed vedkommende Anordninger og Befalinger, især de i denne Instruktion anförte, hvilke af Konsulen behörigen bör bekjendtgjöres og hvis Efterlevelse bör indskjærpes ham, da Vor Konsul selv ved enhver forekommende Klage eller Uorden skal hæfte og indestaa for sine Vice-Konsulers Opförsel og Forhold i den dem betroede Post.

§ 44. Naar danske Söfolk eller andre af Vore Undersaatter, som ved at fare med Skibe, der ere forulykkede, ere satte i forarmet eller hjælpelös Tilstand, henvende sig til Vor Konsul om Hjælp, skal han være forbunden til at antage sig saadanne Vore forladte Undersaatter og sörge for deres Forpleining, indtil de kunne komme i Tjeneste eller bringes tilbage til deres Hjem eller en anden Havn i Danmark. Over de herpaa anvendte Omkostninger har Konsulen til Vort Udenrigsministerium at indsende specificeret og med behörige Kvitteringer bilagt Regnskab, hvis Godtgjörelse han kan forvente, naar det bliver befundet

1868. 24. Marts. rigtigt og deraf tillige kan ses, at fornöden Sparsomhed er iagttaget. — Imidlertid kan han af Udenrigsministeriet kun forvente de Omkostninger godtgjorte, som anvendes paa danske Söfolk eller saadanne aldeles hjælpelöse Folk — Lösgængere dog derfra undtagne —, der hverken selv have Evne til at bekoste deres Forpleining og Hjemreise, ej heller have nogen Reder, som er forpligtet til at sörge for dem. — Det indskjærpes navnlig Vor Konsul at vaage over, at danske Söfolk ikke afmönstres i en fremmed Havn, uden at der af Skipperen — forsaavidt denne er dertil forpligtet — sörges for Midlerne til deres Hjemreise; ligesom heller ikke Understöttelse er at yde til saadanne Söfolk, som, efterat være afmönstrede og af Skipperen have erholdt Midler til Hjemreisen, have forödt disse.

§ 45. Over de Udgifter, Konsulen paa Embedsvegne har havt, saasom Portoen for modtagne og afsendte Embedsbreve, Betaling for befalet Anskaffelse af trykte Sager, som ere indsendte til Vort Udenrigsministerium, Udlæg til Understöttelse af Nödlidende og andet deslige, har Vor Konsul aarligt til Vort Udenrigsministerium at indsende Regning, som maa være bilagt med de fornödne Bevisligheder, hvorefter det vil blive ham meddelt, paa hvad Maade han har at inddrage Godtgjörelsen for sine Udlæg.

IV. Konsulat-Gebyrer.

§ 46. I Betragtning af de Vore Konsuler paaliggende Pligter og Forretninger tillade Vi dem allern. af de i deres Konsulatdistrikts Havne, hvor en Konsularembedsmand er ansat, ankommende danske Skippere at lade sig betale fuldt Gebyr 6 Sk. R. M. for hver Ton eller 12 Sk. for hver Kommercelæst af Skibets Drægtighed efter respektive Nationalitets-Certifikatets eller Maalebrevets Udvisende, naar Skibet baade losser og lader i samme Havn; af Skibe, som kun losse eller

1868. 24. Marts.

kun lade, oppebæres halvt Gebyr. Derimod erlægges intet Gebyr af Skibe, som alene anlöbe en Havn, uden der enten at lade eller at losse. — For europæiske Havnes Vedkommende, som ere beliggende paa denne Side af Cap Finisterre, er dog den ovennævnte almindelige Bestemmelse om Gebyret den Indskrænkning undergivet, 1) at samme Skib i samme Havn i Aarets Löb ikke har at erlægge mere end 3 fulde Gebyr, samt 2) at naar det Gods, som et Skib paa dets Reise til Bestemmelsesstedet losser eller lader i en Mellemhavn, ikke for nogen af Delene bestuver mere end en Tiendedel af Skibets Drægtighed, erlægges der i Mellemhavnen intet Gebyr. Mængden af det i Henhold til Foranstaaende lossede eller ladede Gods bestemmes efter hvad Toldpapirerne paa Stedet, Konnossementet, Manifestet osv. udvise. I Mangel af saadanne Bevisligheder angiver Skipperen paa Tro og Love, hvormeget der er losset eller ladet. Reduktionen af det saaledes bestemte Kvantum i Forhold til Skibets Drægtighed foretages efter det almindelige danske Bestuvningsreglement, som findes denne Instruktion vedlagt under Bilag VI. — For Attestation af de Varefortegnelser og Sundhedsbeviser, hvormed Skibe, ligegyldigt fremmede eller danske, der beseile Island og Færöerne, skulle være forsynede, tilkommer der Vore Konsuler for hver Klasse af disse Dokumenter et Gebyr af 3 Sk. pr. Ton eller 6 Sk. pr. Kommercelæst af Skibets Drægtighed. — Endelig oppebæres for Attestation af Logbogen og for Autorisation af ny Logbog de ovenfor i § 33 fastsatte Gebyrer. — I de Havne, hvor Vicekonsuler ere ansatte, tilkommer Halvdelen af de oppebaarne Gebyrer Vicekonsulen, den anden Halvdel vedkommende Konsul.

Vi tilsige Vor Konsul, naar han efter allerunderd. Pligt opfylder ej alene foranstaaende Instruktion, men tillige de övrige Anordninger og Befalinger, som maatte

1868. blive ham tillagte, med Kgl. Naade at ville beskytte
24. Marts. og haandhæve ham i de ham tilkommende Rettigheder og Prærogativer efter Vore Traktaters Indhold og Stedets Usancer.

Givet i Vor Hoved- og Residentsstad Kjöbenhavn, den 24. Marts 1868.

Anm. Enhver dansk Skibsförer kan paa Forlangende i Udenrigsministeriet erholde et Exemplar af denne Instruktion, for at han nöje kan være bekjendt med Graden og Omfanget af den Beskyttelse, som i fremmede Havne tilkommer danske Söfarende hos de danske Konsuler.

24. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, angaaende **Revisionen af den islandske Psalmebog.** Khavn den 24. Marts 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 187. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 497.

I behgl. Skrivelse af 27. Novbr. f. A. have Hr. Stiftamtm. og Deres Höjærv. andraget, at DHrr., for at efterkomme et almindeligt Önske om, at et i Aaret 1861 særskilt udgivet nyt Tillæg til den islandske evangelisk-kristelige Psalmebog maatte optages i denne, have formaaet Provst og Domkirkepræst O. Pálsson, samt Sognepræst til Kálfatjörn St. Thorarensen til under Deres Tilsyn at foretage en Ordning af bemeldte Psalmesamling, samt at gjöre et Udvalg af nye Psalmer, hvorhos DHrr., i Betragtning af den ikke ubetydelige Tid og Uleilighed, som allerede er og endnu vil være at anvende paa dette Arbeide, forinden det fuldföres, have indstillet, at der af Stiftsbogtrykkeriets Midler — paa hvis Forlag Psalmebogen agtes udgiven, og som formentlig vil höste Fordel heraf — maa anvendes en Sum af 100 Rd. til Deling imellem Provst Pálsson og Sognepræst Thorarensen som Honorar for bemeldte Revisionsarbeide, medens DHrr.

ikke önske Godtgjörelse for Deres Uleilighed i ommeldte Henseende. Sluttelig have DHrr. andraget paa, at Stiftsbogtrykkeriet maa bekoste Manuskriptets Renskrivning. 1868. 24. Marts.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og föjende Foranstaltning tjenstl. melde, at Ministeriet herved bifalder DHrr.'s Indstillinger.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Sysselmanden i Gullbringu og Kjósar Syssels Bopæl.** Khavn den 25. Marts 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 790. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 497—98. 25. Marts.

Med behgl. Skrivelse af 3. Januar sidstl. har Hr. Stiftamtm. hertil indsendt et Andragende, hvori Sysselmand i Gullbringu og Kjósar Syssel Clausen i Betragtning af, at den Bolig i Havnefjord, han fortiden benytter, fra næstkommende Sommer af ikke længer staar til hans Raadighed, og der ikke er nogen anden passende Bolig for ham at finde paa bemeldte Handelssted, anholder om, at det maa tillades ham at tage Bopæl i Reykjavík.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at Ministeriet efter de oplyste særdeles Omstændigheder ikke vil modsætte sig, at Sysselmand Clausen indtil videre tager Bopæl i Reykjavík, dog under Betingelse af, at han lader Skibsklareringen i Havnefjord besörge ved en paalidelig Mand.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **uberettiget Fiskeri inde paa Öfjorden.** Khavn den 26. Marts 26. Marts.

1868. 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 193. Tíðindi um stjórnar-
26. Marts. málefni Íslands II, S. 498—99.

I den i Gjenpart hoslagte Skrivelse har Byfoged paa Akureyri og Sysselmand i Öfjords Syssel, St. Thorarensen, gjort Indberetning om, at Föreren af den norske Skonnert »Aurora«, A. Johansen, i August Maaned f. A. har drevet Sildefiskeri i Øfjorden dels helt inde ved Land, dels fra Baade, dels ved at trække Fangsten iland, hvorhos bemeldte Embedsmand har bemærket, at han, da ingen Lovbestemmelse haves om, hvorledes en slig Overtrædelse bör straffes, har anset det rettest, at henstille til Ministeriet at træffe de fornödne Foranstaltninger til Sagens Afgjörelse.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Sysselmand Thorarensen, hvem det maatte tilkjendegives, at den Forudsætning, hvorfra han er gaaet ud, at der ikke i Lovgivningen er fastsat nogen Straf for slige Lovovertrædelser, er feilagtig, idet Frdg. 13. Juni 1787 I § 2 og 4, der forsaavidt maa anses gjældende endnu, bestemmer Konfiskation af Skib og Varer som Straf for ulovligt Fiskeri, tjenstl. melde, at Jusitsministeriet i Dag har tilskrevet Udenrigsministeriet om at söge den norske Regjering formaaet til at opfordre fornævnte Skipper til godvillig at erlægge en arbitrær Böde paa 50 Rd. for den af ham begaaede Lovovertrædelse.

26. Marts. **Bekjendtgjörelse** ang. **gjensidig Anerkjendelse af det i Danmark og Storbritannien gjældende Skibsmaal.** Kjöbenhavn den 26. Marts 1868. — (Udenrigsminist.). Depart. Tid. f. 1868 S. 243—44. Algreen-Ussings Lovs. 1868 S. 42.

Ifölge Overenskomst mellem den kgl. danske og den kgl. storbritanniske Regjering om gjensidig Anerkjendelse af det i de respektive Stater gjældende Skibs-

maal, har den kgl. storbritanniske Regjering fra 1. d. M. at regne anordnet, at de her i Landet i Overensstemmelse med Reglerne i Lov af 13. Marts f. A. om Skibes Maaling foretagne Maalinger af danske Skibe anerkjendes i britiske Havne. Som Fölge heraf ville Skibe, forsynede med Nationalitets- og Registrerings-Certifikater, udstedte i Henhold til Lovene af 13. Marts f. A. om danske Skibes Registrering og Skibes Maaling, ikke være Ommaaling underkastede i britiske Havne, men skulle i disse paa samme Maade, i samme Udstrækning og for samme Öjemed, hvori den i britiske Skibes Registreringscertifikater anförte Tonsdrægtighed kommer i Betragtning for disse Skibe, blive ansete for at være af den i det danske Certifikat anförte Tonsdrægtighed. 1868. 26. Marts.

Ovenstaaende bringes herved til offentlig Kundskab.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Benyttelsen af forgiftede Projektiler ved Hvalfangsten under Island.** Khavn den 27. Marts 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 196. Tíð. um stjórnarmálefni Íslands II, S. 499—510 (med de til Skriv. hörende Bilag). 27. Marts.

I Anledning af en i det i Reykjavík udkommende Blad »Þjóðólfur« Nr. 7—8 af 23. Decbr. f. A. indrykket Bekjendtgjörelse fra det danske Fiskeriselskab, ifölge hvilken dette i indeværende Aar agter at anvende saadanne Skud til at dræbe Hvalerne, der gjöre dem uskikkede til at tjene til Föde for Dyr og Mennesker, hvorfor ogsaa Alle og Enhver advares imod at benytte de saaledes dræbte Hvaler, der maatte opdrive paa Kysten, har Hr. Stiftamtm. i behgl. Skriv. henholdsvis af 29. og 30. Decbr. f. A. henstillet til Ministeriet, at der træffes Foranstaltning til at sikre den islandske Kystbefolknings Liv og Sundhed imod den Fare, der

1868. synes at kunne true samme, hvis det er bemeldte
27. Marts. Selskabs Hensigt at dræbe Hvalerne med forgiftede Vaaben.

Efter at Ministeriet i denne Anledning havde indbentet den i Gjenpart hoslagte Erklæring fra det danske Fiskeriselskab af 7. f. M., der gaar ud paa, at Selskabet ikkun for det Tilfælde, at alle andre Midler til at opnaa et heldigt Resnltat af Hvalfangsten svigte, havde til Hensigt at anvende Projektiler opfyldte med Gift, og saafremt det ved Forsög paa Dyr maatte vise sig, at det var forbundet med Fare at nyde Kjödet af saaledes dræbte Hvaler, vilde Selskabet afstaa fra at dræbe disse med Gift, erhvervede man den i Gjenpart ligeledes hosfölgende Betænkning over Sagen fra det kgl. Snndhedskollegium, der har opfordret Regjeringen til at gjöre, hvad der staar i dens Magt, til at forbindre, at den omhandlede Jagtmaade udöves i Farvande, hvorfra döde Hvaler kunne forventes at opdrive paa beboede eller særlig paa Islands Kyster, idet bemeldte Kolleginm ansaa Nydelsen af Kjödet af saaledes dræbte Hvaler for meget farlig, og finder det af Fiskeriselskabet gjorte Tilbud om först at anstille Forsög i bemeldte Henseende ikke tilstrækkeligt betryggende. Idet Justitsministeriet gjorde det danske Fiskeriselskab bekjendt med den af Sundhedskollegiet ytrede Anskuelse i denne Sag, bemærkede man, at man ikke paatvivlede, at Selskabet deri vilde finde Opfordring til at afstaa fra at benytte forgiftede Projektiler ved Hvalfangsten i Farvandene omkring Island. Fiskeriselskabet har imidlertid i Gjensvar herpaa i den i Gjenpart vedlagte Skrivelse af 22. f. M. erklæret ikke at kunne finde sig foranlediget til paa Sagens nuværende Standpunkt at opgive de af samme bebudede Forsög i den ommeldte Retning, og henholdt sig til sit i fornævnte Skrivelse af 7. næstforhen givne Tilsagn. Efter at Ministeriet endelig havde givet det kgl. Sundhedskollegium Lei-

lighed til at ytre sig over det af Fiskeriselskabet i denne Henseende Fremförte, og bemeldte Kollegium i Anledning heraf i den i Gjenpart hosfölgende Skrivelse af 14. d. M. havde meddelt, at Samme ikke deri har fundet nogen Anledning til at forandre sit tidligere Standpunkt, har man under D. D. forlangt Generalprokurörens Betænkning om, hvorvidt og eventuelt i hvilket Omfang Regjeringen maatte antages at være bemyndiget til at forbyde det danske Fiskeriselskab at anvende den ovenomhandlede Fangstmaade. 1868. 27. Marts.

Idet man ikke har villet undlade forelöbig at meddele Hr. Stiftamtm. Foranstaaende, hentiller man til Dem, om De maatte finde Anledning til at bringe Indholdet af ovennævnte Erklæringer til almindelig Kundskab.

Lov ang. en **forelöbig Bevilling for Finansaaret 1868—69.** Khavn den 28. Marts 1868. — 28. Marts.
Dep. Tid. f. 1868 S. 275—76; Algreen-Ussings Lovsaml. 1868 S. 42—43; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 510.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

§ 1. Indtil Behandlingen af det Rigsdagen forelagte Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1868 til 31. Marts 1869 er tilendebragt, og senest indtil 1. Maj d. A. bemyndiges Regjeringen til forelöbig at afholde de nödvendige löbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, dog at de Hovedsummer og særskilte Poster, som ere opförte i bemeldte Lovforslag, ikke overskrides, samt til at opkræve de bestaaende Skatter og Afgifter.

§ 2. Denne Lov træder i Kraft den 1. April 1868.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

1868. 28. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Foranstaltninger til Fremme af Rögt og Pleje af Kreaturerne.** Khavn den 28. Marts 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 201. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 511.

I behgl. Skrivelse af 16. Oktbr. f. A. har Hr. Amtm. andraget, at De i de senere Aar ved forskjellige Foranstaltninger[1]) har sögt at tilvejebringe en bedre Rögt og Pleje af Kreaturerne i det Dem betroede Amt, og navnlig at bevirke, at Kreaturholdet om Efteraaret paa en fornuftig Maade reguleres efter de indsamlede Höforraad, for at undgaa Fölgerne af Fodermangel, men at disse Foranstaltninger have vist sig frugteslöse, og at De derfor i afvigte Efteraar ved Skrivelser til samtlige Sysselmænd har indskjærpet Plak. 29. Avgust 1862 om Straffen for Dyrplageri, og ladet bekjendtgjöre, at Enhver, der i den kommende Vinter og for Eftertiden formedelst et nfornuftigt Kreaturhold kommer i Fodermangel og enten sulter sine Kreatnrer ihjel, eller nedslagter dem udtærede af Fodermangel, uden Skaansel vil blive sat under Tiltale for Dyrplageri, hvorhos De har henstillet til Sysselmændene, om der ikke maatte være Anledning til paa lovlig Maade at umyndiggjöre de Individer, der nyde Understöttelse af Fattigvæsenet, og som ikke ville adlyde Repstyrernes Raad med Hensyn til Kreaturholdet. Og har De slnttelig udbedt Dem Ministeriets Ytringer med Hensyn til disse Foranstaltninger.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning tjenstl. melde, at ligesom Ministeriet maa finde det blottet for enhver Grund, at anvende de i Plak. 29. Avgust 1862 indeholdte Bestemmelser paa de her-

---

[1]) Se herom Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 511-13 i Note.

omhandlede Tilfælde, saaledes kan man ikke andet end aldeles misbillige Hr. Amtmandens nysantydede Henstilling til Sysselmændene om Umyndiggjörelse af de af Fattigvæsenet understöttede Personer, der sætte sig udover de dem af Repstyrerne meddelte Raad med Hensyn til Kreaturholdet.

1888. 18. Marts.

17. April.

Lov ang. **fremmede Skibes Adgang til Fragtfart imellem islandske Havne indbyrdes saavel som mellem Island og Danmark.** Khavn den 17. April 1868. — Isl. Forest. og Resol. Protok. 1868 Nr. 9. Dep. Tid. 1868 S. 321; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1868 S. 91—92; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 514.[1])

Lög um að útlendum skipum verði gefinn kostur á að flytja vörur hafna á milli á Íslandi og milli Íslands og Danmerkur.

Vjer Kristján hinn Níundi &c. Gjörum kunnugt: Ríkisþingið hefir fallizt á lög þessi, og Vjer staðfest þau með samþykki Voru:

Stjórninni skal heimilt, ef að jafnrjetti kemur á móti, að leyfa skipum úr útlendum ríkjum, sem hafa forrjettindi í verzlunarviðskiptum sínum við Danmörku, að flytja vörur hafna á milli á Íslandi án tillits til lestatals þeirra og eins milli Íslands og konungsríkisins — að Færeyjum meðtöldum — fram og aptur; skal samt gætt hinna almennu ákvarðana, sem gilda um slíkar siglingar.

---

[1]) Til nærmere Oplysning om Sagen kan efterses: Dep. Tid. f. 1868 S. 148-49; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 514—16; Tíð. frá alþ. Ísl. 1867 I, S. 15—17 og 28—31 og II S. 152—53, 221 og 249—50; samt Rigsdagstid. 1867, Forh. i Landsth. S. 1656—57, 1696, 1795—96, 1900, og Forh. i Folketh. S. 4223, 4379, 4668, Tillæg A S. 1975—76, 2387—88.

1868. Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.
17. April. — Gefið í Vorum konunglega aðsetursstað Kaupmannahöfn, 17. dag aprílmánaðar 1868.

Lov angaaende fremmede Skibes Adgang til Fragtfart mellem islandske Havne indbyrdes saavelsom mellem Island og Danmark.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

Regjeringen bemyndiges til under Forudsætning af Gjensidighed at indrömme fremmede, i Henseende til deres Handelsforhold til Danmark privilegerede Staters Skibe uden Hensyn til deres Drægtighed at gaa i Fragtfart saavel fra Havn til Havn i Island som mellem Island og Kongeriget — derunder indbefattet Færöerne — og omvendt, dog at de almindelige for saadan Fart gjældende Bestemmelser iagttages.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette. — Givet i Vor kgl. Residentsstad Kjöbenhavn den 17. April 1868.

17. April. **Plakat** ang. **Udredelsen af Omkostningerne ved Fattiges Flytning.** Khavn den 17. April 1868. — Isl. Forest. og Resol. Protok. 1868 Nr. 8. Dep. Tid. for 1868 S. 884—85; Algreen-Ussings Lovsaml. 1868 S. 96—97; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 516—17.[1])

Opið brjef handa Íslandi um það, hvernig borga eigi kostnað þann, er rís af flutningi á þurfamönnum.

---

[1]) Til nærmere Oplysning om Sagen kan efterses: Dep. Tid. f. 1868 S. 881—84 og 885—87; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 517—19, samt Tíðindi frá alþ. Ísl. 1865 I, S. 155—57 og II, S. 213; og 1867 I, S. 243—56, 286—305, og II, S. 154—58, 320—23, 326—27 og 381—87.

Vjer Kristján hinn Níundi &c. Gjörum kunnugt: 1868.
Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors 17. April.
trúa alþingis um frumvarp, sem fyrir það hefir verið lagt, til opins brjefs handa Íslandi um það, hvernig borga eigi kostnað þann, er rís af flutningi á þurfamönnum, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

1. gr. Þegar á að flytja þurfamenn hreppa á milli í sömu sýslu, skal sýslumaðurinn eptir reikningum þeim, er hann fær frá hlutaðeigandi hreppstjórum, og leggur sjálfur úrskurð á, jafna niður kostnaði þeim, sem gengið hefir til flutningsins, á alla hreppana í sýslunni eptir tölu tíundarbærra lausafjárhundraða hvers hrepps, og skal síðan gjalda hluta þann, sem kemur á hvern hrepp, úr fátækrasjóði hans. Sje nokkur óánægður með niðurjöfnun sýslumannsins, getur hann kært það fyrir amtmanni, og skal standa við úrskurð þann, sem hann leggur á málið. Sje kaupstaður í sýslunni, á sýslumaður að senda amtmanni skýrslu um upphæð kostnaðarins til flutningsins, áður en hann jafnar honum niður á hreppana, og skal amtmaður þá leita álits bæjarstjórnarinnar um málið og ákveða síðan, hversu mikill hluti kostnaðarins eigi að koma á kaupstaðinn, og skal því næst gjalda þenna hluta úr bæjarsjóðnum.

2. gr. Sje þurfamaður fluttur landveg sýslna á milli eða um fleiri sýslur, skal hver sýsla um sig borga þann kostnað, sem leiðir af flutningi þurfamannsins, í sýslunni. Sje þurfamaðurinn aptur á móti fluttur sjóveg sýslna á milli, skal kostnaðinum skipt jafnt niður á sýslur þær, sem í hlut eiga þeim hluta kostnaðarins, er kemur á hverja sýslu, skal síðan skipt niður á sveitirnar samkvæmt því sem fyrir er mælt í 1. grein.

3. gr. Þetta opna brjef öðlast lagagildi 1. júlím. 1868, og skal næstsíðasti liður 8. greinar í reglugjörð 8. januarmán. 1834 frá því úr lögum numinn.

1868. 17. April. Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið í Vorum konunglega aðsetursstað Kaupmannahöfn, 17. dag aprílmán. 1868.

Plakat for Island, angaaende Udredelsen af Omkostningerne ved Fattiges Flytning.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Efterat Vi have modtaget Vort tro Althings allerund. Betænkning over et samme forelagt Udkast til en Plakat for Island ang. Udredelsen af Omkostningerne ved Fattiges Flytning, byde og befale Vi, som fölger:

§ 1. Naar Fattige flyttes fra en Rep til en anden inden samme Syssel, skal Sysselmanden efter de fra vedkommende Repstyrere modtagne og af ham deciderede Regninger fordele de til Flytningen medgaaede Udgifter paa samtlige Sysselets Reppe efter Antallet af de tiendebare Lösegodshundreder i hver Rep, hvorefter den paa hver Rep faldende Andel udredes af sammes Fattigkasse. Klager over den af Sysselmanden saaledes foretagne Fordeling kunne indbringes for vedkommende Amtmand, ved hvis Resolution i saa Henseende det endelig har sit Forblivende. Ligger der en Kjöbstad i Sysselet, har Sysselmanden, forinden Fordelingen mellem Reppene foretages, at gjöre Indberetning om Belöbet af Omkostningerne ved den stedfundne Flytning til vedkommende Amtmand, som efter derom at havd indhentet Erklæring fra Kommunalbestyrelsen bestemmer, hvilken Andel Kjöbstaden skal tage i Belökets Udredelse, hvorefter denne Andel afholdes af Kæmnerkassen.

§ 2. Sker Flytningen tillands fra et Syssel til et andet eller gjennem flere Sysseler, bærer hvert af disse for sig de Omkostninger, som Flytningen gjennem samme medförer. Sker Flytningen fra et Syssel til et andet derimod söværts, bör Omkostningerne deles lige mellem de paagjældende Sysseler. Den paa hvert Syssel

faldende Andel af bemeldte Omkostninger bliver derefter at fordele paa de enkelte Fattigdistrikter overensstemmende med Reglerne i § 1. 1868. 17. April.

§ 3. Denne Plakat træder i Kraft den 1. Juli 1868, og ophæves fra samme Tid det næstsidste Punktum i § 8 i Reglement af 8. Januar 1834.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderd. have at rette. — Givet i Vor kgl. Residentsstad Kjöbenhavn den 17. April 1868.

Kapitelstaxt for **Húnavatns og Skagafjords Sysseler** i Islands Nord- og Östamt fra Medio Mai **1868** til samme Tid **1869.** Akureyri den 20. April 1868. 20. April.

Verðlagsskrá, sem gildir í Húnavatns og Skagafjarðar sýslum frá miðju maí-mánaðar 1868 til jafnlengdar 1869.

	ríkismynt.		hundrað.		alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
A. Fríður peningur.					
1 hundrað:					
1. 1 kýr í fardögum, ekki yngri en þrjevetur og ekki eldri en 8 vetra, sem beri frá miðjum október til nóvemberloka	44	42	44	42	35½
2. 6 ær ekki yngri en tvævetrar og ekki eldri en 6 vetra, loðnar og lembdar í fardögum 1868, hver á	6	3½	36	21	29
3. 6 sauðir á hausti, þrjevetrir eða 4 eða 5 vetra, hver á	7	21	43	30	34½
4. 8 sauðir á hausti tvævetrir —	5	71	45	88	36½
5. 12 — veturgamlir —	4	44	53	48	43
6. 8 ær á hausti geldar —	5	33	42	72	34
7. 10 — — mylkar —	3	60	36	24	29
8. 1 áburðarhestur í fardögum, taminn, ekki yngri en 5 vetra og ekki eldri en 12 vetra ...	18	10	18	10	14½
9. 90 álnir: 1 hryssa jafngömul ..	13	85	18	49½	15

1868.
20. April.

	ríkismynt.		hundrað.		alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
B. Ull, smjör og tólg.					
1 hundrað:					
10. 120 pund af hvítri ullu, vel þveginni . . . . 1 pund á	»	34½	43	12	34½
11. 120 pd. af misl. do. do. —	»	25	31	24	25
12. 120 pd. af súru smjöri, vel verkuðu . . . . . . —	»	24½	30	60	24½
13. 120 pd. af tólg, vel bræddri —	»	20	25	»	20
C. Tóvara af ullu.					
1 hundrað:					
14. 30 pd. hespugarns, og sje 3, 4, 5 eða 6 hespur í pundi, haldi hver 11 skreppur, en hver skreppa 44 þræði . . . . 1 pund á	»	»	»	»	»
15. 60 pör eingirnissokka, 1 par á	»	32½	20	30	16
16. 30 — tvinnabands gjaldsokka, 1 par á	»	37	11	54	9
17. 120 pör tvíþumlaðra sjóvetlinga 1 par á	»	9½	11	84	9½
18. 20 eingirnis peisur . . . hver á	»	72	15	»	12
19. 15 tvinnabands gjaldpeisur —	»	93	14	51	11½
20. 120 álnir gjaldvoðar vaðmáls álnar breiðs . . . . . . 1 alin á	»	57½	71	84	57½
21. 120 álnir gjaldvoðar-einskeptu, sem er alin eða 5 kvartil á breidd. . . . . 1 alin á	»	43½	54	36	43½
D. Fiskur.					
1 hundrað:					
22. 6 vættir af saltfiski. . 1 vætt á	4	48	27	»	21½
23. 6 — af hörðum fiski —	5	43	32	66	26
24. 6 — af smáfiski . . —	5	34	32	12	25½
25. 6 — af ísu . . . . . —	5	13	30	78	24½
26. 6 — af hákarli hertum —	4	52½	27	27	22
E. Lýsi.					
1 hundrað:					
27. 1 tunna hvallýsis . . 8 pottar á	1	44½	21	91½	17½
28. 1 — hákarlslýsis —	1	67	25	45	20½
29. 1 — sellýsis. . . —	1	71½	26	16½	21
30. 1 — þorskalýsis —	1	45	22	3	17½
F. Skinnavara.					
1 hundrað:					
31. 4 fjórð. nautskinns . . 1 fjórð. á	5	54½	22	26	18
32. 6 — kýrskinns . . —	4	73	28	54	23
33. 6 — hrossskinns . —	3	72	22	48	18
34. 8 — sauðskinns, af tvævetrum sauðum og eldri . . . . —	2	65	21	40	17

1868. 20. April.

	ríkis-mynt.		hundrað.		alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
1 hundrað:					
35. 12 fjórð. sauðskinns af ám og veturg. sauðum, 1 fjórð. á	1	81	22	12	$17^1/_2$
36. 6 fjórð. selskinns . . . —	4	44	26	72	$21^1/_2$
37. 240 lambskinn (vorlamba), einlit, hvert á	»	$6^1/_2$	16	24	13
G. Ýmislegt.					
1 hundrað:					
38. 6 pund af æðardúni, vel hreinsnðum . . . . 1 pund á	5	67	34	18	$27^1/_2$
39. 40 pund af æðardúni, óhreinsuðum . . . . 1 pund á	»	»	»	»	»
40. 120 pund af fuglafiðri, 1 fjórð. á	2	52	30	48	$24^1/_2$
41. 480 pd. af fjallagrösum —	»	»	»	»	»
42. 5 álnir: 1 dagsverk um heyannir	»	$92^1/_2$	»	»	$18^1/_2$
43. — 1 lambsfóður	1	95	»	»	38
Meðalverð á hverju hundraði og hverri alin í fyrtöldum landaurum, verðnr:					
Eptir A. eða í fríðu			37	64	30
— B. — í ullu, smjöri og tólg			32	48	26
— C. — í nllar tó-vöru			28	$48^1/_2$	23
— D. — í fiski			29	94	24
— E. — í lýsi			23	87	19
— F. — í skinna-vöru			22	$80^1/_2$	$18^1/_2$
En meðalverð allra landaura samantalið			175	38	$140^1/_2$
og skipt með 6, sýnir meðalverð allra meðalverða			29	$22^1/_2$	$23^1/_2$

Friðriksgáfu 20. dag aprílmánaðar 1868.

Í umboði herra biskupsins

Havstein. Daníel Halldórsson.

Kapitelstaxt for **Öfjords og Thingö Sysseler samt Akureyri Kjøbstad** i Islands Nord- og Östamt fra Medio Mai **1868** til samme Tid **1869**. Akureyri den 20. April 1868. 20. April.

Verðlagsskrá, sem gildir í Eyjafjarðar og þingeyjar sýslum, og í Akureyrar kaupstað, frá miðju maímánaðar 1868 til jafnlengdar 1869.

1868.
20. April.

		ríkismynt.		hundrað.		alin.
		rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
A. Nr.	1[1]	44	12	44	12	35½
—	2	6	26	37	60	30
—	3	7	18	43	12	34½
—	4	5	64½	45	36	36½
—	5	4	12	49	48	39½
—	6	5	44	43	64	35
—	7	3	36	33	72	27
—	8	20	39	20	39	16¼
—	9	16	77	22	38½	18
B. Nr.	10	»	34½	43	12	34½
—	11	»	25½	31	84	25½
—	12	»	24	30	»	24
—	13	»	19½	24	36	19½
C. Nr.	14	»	»	»	»	»
—	15	»	31	19	36	15½
—	16	»	36½	11	39	9
—	17	»	13½	16	84	13½
—	18	»	92	19	16	15½
—	19	1	45½	22	10½	17½
—	20	»	48	60	»	48
—	21	»	35½	44	36	35½
D. Nr.	22	5	57	33	54	27
—	23	5	21½	31	33	25
—	24	4	93	29	78	24
—	25	4	43	26	66	21½
—	26	4	17	25	6	20
E. Nr.	27	1	26	19	6	15
—	28	1	68½	25	67½	20½
—	29	1	60	24	36	19½
—	30	1	42	21	54	17
F. Nr.	31	5	53	22	20	18
—	32	4	67	28	18	22½
—	33	3	72	22	48	18
—	34	2	68	21	64	17½
—	35	1	93½	23	66	19
—	36	4	87	29	42	23½
—	37	»	6	15	»	12

[1]) Rubrikerne ere fuldstændig gjengivne i den foran trykte Kapitelstaxt for Húnavatns og Skagafjords Sysseler.

1868. 20. April.

	ríkismynt. rd.	sk.	hundrað. rd.	sk.	alin. sk.
G. Nr. 38	5	87	35	42	28½
— 39	1	21	48	72	39
— 40	3	14½	37	78	30
— 41	»	59	29	48	23½
— 42	»	90	»	»	18
— 43	1	94	»	»	38

Meðalverð á hverju hundraði og hverri alin í nefndum landaurum verður:

Eptir A, eða í fríðu	37.74½	30
— B, — í ullu, smjöri og tólg . .	32.33	26
— C, — í tóvöru af ullu	27.59	22
— D, — í fiski	29.28	23½
— E, — í lýsi	22.65	18
— F, — í skinnavöru	23.23	18½
En meðalverð allra landaura samantalið	172.90½	138
og skipt með 6 sýnir meðalverð allra meðalverða	28.79	23

Friðriksgáfu 20. dag aprílmánaðar 1869.

Í umboði herra biskupsins

Havstein. Daníel Halldórsson.

Kapitelstaxt for **Nordermula og Söndermula Sysseler** i Islands Nord- og Östamt fra Medio Mai **1868** til samme Tid **1869.** Akureyri den 20. April 1868. 20. April.

Verðlagsskrá, sem gildir í Norðurmúla og Suðurmúla sýslum frá miðju maí-mánaðar 1868 til jafnlengdar 1869.

	ríkismynt. rd.	sk.	hundrað. rd.	sk.	alin. sk.
A. Nr. 1[1])	38	31½	38	31½	30½
— 2	6	39	38	42	31

[1]) Rubrikerne findes fuldstændig gjengivne i den foran S. 57-9 trykte Kapitelstaxt for Húnavatns og Skagafjords Sysseler.

1868.
20. April.

	ríkismynt.		hundrað.		alin.
	rd.	sk.	rd.	sk.	sk.
A. Nr. 3	7	9	42	54	34
— 4	5	64	45	32	36½
— 5	4	20	50	48	10½
— 6	5	48½	44	4	35
— 7	4	3½	40	35	32½
— 8	21	90	21	90	17½
— 9	17	46½	23	30	18½
B. Nr. 10	»	35½	44	36	35½
— 11	»	26	32	48	26
— 12	»	28	35	»	28
— 13	»	20	25	»	20
C. Nr. 14	»	»	»	»	»
— 15	»	32	20	»	16
— 16	»	53	16	54	13
— 17	»	14½	18	12	14½
— 18	1	2	20	40	16½
— 19	1	72½	26	31½	21
— 20	»	62½	78	12	62½
— 21	»	50½	63	12	50½
D. Nr. 22	5	18	31	12	25
— 23	5	74	34	60	27½
— 24	5	61	33	78	27
— 25	4	35½	26	21	21
— 26	3	85	23	30	18½
E. Nr. 27	1	4	15	60	12½
— 28	1	63½	24	88½	20
— 29	1	37½	20	82½	16½
— 30	1	33	20	15	16
F. Nr. 31	5	37	21	52	17
— 32	4	47	26	90	21½
— 33	3	56½	21	57	17
— 34	2	34	18	80	15
— 35	1	63½	19	90	16
— 36	4	47	26	90	21½
— 37	»	6	15	»	12
G. Nr. 38	6	17	37	6	29½
— 39	»	»	»	»	»
— 40	3	81½	46	18	37
— 41	»	70	35	»	28
— 42	1	11	»	»	21½
— 43	1	75	»	»	34

Meðalverð á hverju hundraði og hverri alin í nefndum landaurum verður: 1868. 20. April.

Eptir A, eða í fríðu	38.30	30 1/2
— B, — í ullu, smjöri og tólg	34.21	27 1/2
— C, — í tóvöru af ullu	34.64	27 1/2
— D, — í fiski	29.78 1/2	24
— E, — í lýsi	20.37 1/2	16 1/2
— F, — í skinnavöru	21.51	17
En meðalverð allra landaura saman talin	178.90	143
og skipt með 6 sýnir meðalverð allra meðalverða	29.79	24

Friðriksgáfu 20. dag aprílmánaðar 1868.

Í umboði herra biskupsins

Havstein. Daníel Halldórsson.

Finanslov for **Finansaaret fra 1. April 1868 til 31. Marts 1869.** Amalienborg den 30. April 1868. — Dep. Tid. f. 1868 S. 673—704, 737—768 og 797—815; Algreen-Ussings Lovsaml. 1868 S. 115—215. — **Uddrag.** 30. April.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

Kap. I. (Indtægt): — — —

§ 8. . . . . . .

A. Island.	Special-summer. Rd. ß	Hoved-summer. Rd. ß
1. Almindelige Indtægter:		
a. Afgifter af Arv op overdragne Ejendomme	1480	
b. Gebyrer for Bevillinger og Bestallinger	480	
c. Rangskat	500	
		2460
At overföre		2460

1868.
30. April.

	Special-summer. Rd. β	Hoved-summer. Rd. β
Overfört		2460
2. Særegne Indtægter:		
a. Sysselernes Forpagtningsafgifter	2660	
b. Laugthingsskriverlön	32 6	
c. Adminstr. Mandtalsbogsintrader	870	
d. Kongetiende	3775	
e. Laugmandstold	370	
f. Afgifter af den islandske Handel . . . . 12200 Rd. — af Postdampskibet 1572 —	13772	
g. Indtægter af det kgl. Jordegods . . . . . 15730 Rd. Heri fragaar: Administrationssalærer, Salærer til Præster, Refusion af Althingsomkostninger m. m. . . . . 4160 —	11570	
h. Forpagtningsafgift	94	
i. Afgift af Jorden Belgsholt m. m.	100	
k. Tilfældige Indtægter	800	
		34043 6
3. Afdrag paa Kjöbesummer for solgt Jordegods og Ejendomme, samt Renter af de i de solgte Ejendomme indestaaende Salgskapitaler:		
a. Renter	190	
b. Afdrag	80	
		270
4. Tilbagebetaling af Laan og foreskudte Summer:		
a. Refusion af Althingsomkostninger	6930	
b. Andre Tilbagebetalinger	972 15	
		7902 15
Ialt		44675 21

Kap. II. (Udgift): — — — 1868.

§ 20. . . . . . . 30. April.

VI. Island:

a. Udgifter, Justisministeriet vedkommende:

	Specialsummer. Rd. ß	Hovedsummer. Rd. ß
1. Lönninger . 23565. Tillæg efter Sædomskrivning . . . . 2781. 48 — 26346. 48		
2. Kontorhold m. v. . . . 3250.		
3. Andre Udgifter 3129. 32	32725 80	

b. Udgifter, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet vedk.:

1. Lønninger . 14108. 32 Tillæg efter Sædomskr. . 1860. 16 — 15968 48		
2. a. Til Inspektion 300 Rd. b. Til Assistance 800 — Tillæg efter Sædomskrivning . . . 112 — — 1212		
3. Andre Udgifter til Geistligheden 1918 72		
4. Andre Udgifter til det lærde Skolevæsen , . . 8084	27183 24	
c. Uforudsete og tilfældige Udg. . 4000		63909 8

. . . . . .

VIII. Til en Dampskibsforbindels mellem Kjöbenhavn, Island og Færöerne:

a. Godtgjörelse for Postens Befordring (for ét Aar) 15000		
b. Erstatning for udlagt Læsteafgift af Postdampskibet . . . 4716	19716	

— — — — —

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

1868. 1. Maj. **Certeparti** ang. **Befragtning af et 1ste Klasses Skruedampskib som Postdampskib mellem Kjöbenhavn, Færöerne og Island.** Khavn den 1. Maj 1868. — (Se Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 520—524.)

11. Maj. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden og Amtmændene i Island, hvorved fremsendes **Generaldirektoratet for Skattevæsenets Cirkulære af 7. Sept. 1867 Skibsmaalingen vedrörende.** Khavn den 11. Maj 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 306. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 524—26.

Ved hoslagt at fremsende 3 Expl. af et af Generaldirektoratet for Skattevæsenet under 7. Septbr. f. A. udstedt Cirkulære, Skibsmaalingsvæsenet vedkommende, skulde man tjenstl. anmode Hr. (Tit.) om behgl. at ville tilstille Byfogden i Reykjavík og Sysselmanden paa Vestmannöerne (Sysselmanden i Snæfellsnes Syssel og Byfogden paa Isafjord) (Byfogden paa Öfjord og Sysselmanden i Söndermula-Syssel) hver 1 Expl., idet man med særligt Hensyn til Beregningen af Gebyr for Udfærdigelsen af islandsk Söpas navnlig maa bede Vedkommendes Opmærksomhed henledet paa de i Cirkulæret under Litr. l. og m. givne Forskrifter.

[Bilag.]

Uddrag af Cirkulæret.

I.

Omsættelse af Tons-Drægtighed til Kommercelæste-Drægtighed.

XVII. a) Ved alle Afgiftsberegninger omsættes Tons-Drægtighedens Hundrededels-Brök til Brök-Tons paa fölgende Maade:

Alle Hundrededels-Bröker, som ere mindre end $^{26}/_{100}$ Ton, bortkastes (for meget smaa Baade, hvis Drægtigheder ere under $^{26}/_{100}$ Tons, bibeholdes dog Hundrededelene); fra $^{26}/_{100}$ til $^{75}/_{100}$ Ton regnes for $^{1}/_{2}$ Ton og $^{76}/_{100}$ Ton eller derover for en hel Ton. 1868. 11. Maj.

b) I ethvert Tilfælde, hvor Tons-Drægtigheden for Afgiftsberegningernes Skyld skal ansættes til den tilsvarende Kommercelæste-Drægtighed, hvilket sker ved at dividere den förstnævnte Drægtighed med 2 (jfr. § 27 af M. L.), bliver den saaledes udfundne Hundrededels-Brök at omsætte i Brök-Læster paa følgende Maade:

1) Naar den fundne Drægtighed ikke overstiger 10,00 Læster, bortkastes alle Hundredels-Bröker, som ere mindre end 0,13, fra 0,13 til 0,37 inkl. regnes for $^{1}/_{4}$ Læst; fra 0,38 til 0,62 inkl. for $^{1}/_{2}$ Læst; fra 0,63 til 0,87 inkl. for $^{3}/_{4}$ Læst; og 0,88 eller derover for en hel Læst.

2) Naar derimod den fundne Drægtighed er over 10,00 Læster, bortkastes de Hundrededels-Bröker, som ere mindre end 0,26; fra 0,26 til 0,75 regnes for $^{1}/_{2}$ Læst, og 0,76 eller derover for en hel Læst.

III.

Omsættelse af fremmed Skibsmaal til dansk Tons-Drægtighed.

XVIII. I de Undtagelses-Tilfælde, hvor Skibsmaaling ikke finder Sted, udfindes Tonsdrægtigheden ved Omsættelse af det fremmede Skibsmaal, saaledes som dette fremgaar af det paagjældende Skibs nationale Papirer (Register-Certifikat, Maalebrev, Söpas eller andet tilsvarende Skibs-Dokument), som i dette Øjemed forlanges foreviste. I Vægringstilfælde bliver Maaling m. v. efter de sædvanlige Regler at foretage, hvilket altid finder Sted, forsaavidt Skibets Förer maatte forlange det.

1868. Efter Resultatet af de i saa Henseende anstillede
11. Maj. Undersögelser vil en dansk Ton indtil videre være at anse lig med:

1,00 engelske tons register for engelske Skibe i Almingelighed,
1,00 amerikanske (forenede Stater) tons register for nordamerikanske Skibe i Almindelighed,
1,00 franske tonneaux registre for franske Skibe i Alm.,
1,00 spanske tonnelades for spanske — —
1,00 græske tonnes for græske — —
1,05 belgiske tonneaux for belgiske — —
1,10 italienske tonelate for italienske — —
1,20 portugisiske toneladas for portug. — —
1,22 österrigske tonnen for österrigske — —
1,05 hollandske tonnen eller
0,55 — Læster for hollandske — —
0,52 russiske samt finske Lstr. for russ. — —
0,33 svenske Nylæster for svenske Seilskibe —
0,25 do. do. for Passager-Dampskibe —
0,48 norske Kommercelæster for norske Skibe —
0,67 preussiske Skibslæster for preuss. — —
0,45 hannoveranske Kommercelæster for Skibe i Almindelighed, hjemmehörende i Hannover,
0,51 slesvigske eller holstenske Kommercelæster for Skibe i Almindelighed, hjemmehörende i Slesvig eller Holsten,
0,38 mecklenborgske Læster for mecklenborgske Skibe i Almindelighed,
0,65 oldenborgske eller bremiske Skibslæster for oldenborgske eller bremiske Skibe i Almindelighed,
0,42 hamborgske Skibslæster for hamborgske Skibe i Almindelighed,
0,60 lybske Skibslæster for lybske Skibe i Almindelighed.

Lov om **Tillægsbevilling** for Finansaaret **1867—1868.** Khavn den 15. Maj 1868. — Dep. Tid. for 1868 S. 641—54; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1868 S. 224—238. — **Uddrag.** 1868. 15. Maj.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

Som Tillæg til de i Finansloven af 21. Maj 1867 opförte Udgifter for Finansaaret fra 1. April 1867 til 31. Marts 1868 bevilges:

— — — — — —

§ 12. — — — —

	Rd.	ß	Rd.	ß
5. ad VI. A. 1. Lönninger			250	»
6. ad VI. A. 3. Andre Udgifter			90	»
7. ad VI. B. 1. Lönninger	62	48		
Sædtillæg	37	48		
			100	»
8. ad VI. B. 3. Andre Udgifter til Geistligheden			12	»

— — — — — —

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Justitsministeriets islandske Departements Skrivelse til Mandals Fiskeriselskab, angaaende **forskjellige Betingelser for Fremmedes Sildefiskeri under Island.** Kjöbenhavn den 16. Maj 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 355. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 527—28. 16. Maj.

I behgl. Skrivelse af 7. Marts d. A. har Mandals Fiskeriselskab andraget, at samme agter at drive Fiskeri under Island, navnlig efter Sild, og paa den Maade, at en af Selskabets Interessenter tager is-

1868. landsk Borgerskab og bosætter sig paa Island, at denne
16. Maj. Mand medförer et eller to norske Fartöjer, som for Fremtiden gjöres til dansk Ejendom, og med hvilke i Forbindelse med mindre Baade Fiskeriet agtes drevet, samt at man med norske Fartöjer agter at indföre Tönder, Salt og Redskaber til Salterierne til udelukkende Benyttelse ved Fiskeridriften, og saaledes at med disse Fartöjer ikke drives noget Fiskeri eller Fisk tilvirkes ombord i samme, hvorhos velbemeldte Selskab har forespurgt:

1. om fremmed Fartöj, for at blive dansk Ejendom, först maa erhverve Nationalitetsbevis i Danmark, eller om saadant kan erholdes paa Island,
2. om norsk Fartöj, efter at have löst islandsk Pas paa privilegeret Sted i Island, kan afseile med sin Ladning af Tønder, Salt og Fiskeriredskaber, og udlosse denne paa de Steder, hvor Salterierne ere anlagte, eller i det Hele taget hvorsomhelst man vil losse, samt om saadant Fartöj kan fra Salterierne indtage den tilvirkede Fisk, og
3. om der iøvrigt antages at være Noget til Hinder for ovennævnte Fremgangsmaade ved den omhandlede Bedrift.

Efter i denne Anledning at have brevvexlet med Generaldirektoratet for Skattevæsenet, hvis Svar man har modtaget den 13. d. M, skulde Departementet i Gjensvar herpaa tjenstl. meddele Fölgende:

ad 1. De Foranstaltninger, der udfordres til at nationalisere et fremmed Skib, kunne ligesaagodt foretages paa Island som i Danmark, men iövrigt har den ovennævnte Autoritet, under hvilken Afgjörelsen af deslige Sager er henlagt, ytret, at det, forsaavidt Interessentskabet ikke kan betragtes som domicileret paa Island, ikke efter de tidligere for Kongeriget og endnu for Island i ommeldte Henseende fulgte Regler kan tillades,

at de Selskabet tilhörende Fiskerfartöjer sættes under dansk Flag, og at saadant i ethvert Tilfælde vil stride imod, hvad der nu er fastsat for Kongerigets Vedkommende efter Registreringsloven af 13. Marts 1867 § 1, hvilken Bestemmelse ogsaa vil komme til Anvendelse paa Island, naar den i Lovens § 30 omhandlede Udvidelse til Island af Registreringslovens Bestemmelser finder Sted. 1868. 16. Maj.

ad 2. Der er ikke Noget til Hinder for, at et fremmed Fartöj, efter at have löst islandsk Söpas, med sin Ladning anløber de autoriserede Handelssteder i Island og der losser sin Ladning samt indtager en anden; derimod haves der ikke i den islandske Lovgivning nogen almindelig Hjemmel til at beseile andre Steder af Kysten end de autoriserede Handelssteder, for der at udlosse eller indtage Varer, jfr. medfölgende Plakat 19. Maj 1854.

ad 3. Departementet skjönner ikke, at der iøvrigt er Noget til Hinder for, at Fiskeriselskabet fölger den af samme antydede Fremgangsmaade i den omhandlede Henseende.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, ang. **Höfði-Kirkes Gjæld til Pastor Olafur Thorleifssons Dödsbo.** Khavn den 6. Juni 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 390. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 528—29. 6. Juni.

Med behgl. Skrivelse af 28. Marts d. A. have Hr. Stiftamtm. og Deres Höjærv. hertil indsendt et af vedkommende Herredsprovsts Erklæring ledsaget Andragende, hvori Sognepræsten til Höfði-Præstekald i Thingö Syssel inden Islands Nord- og Östamt, Gunnar

1868. Ólafsson, og hans Faders og Formands Enke, Guðrún
6. Juni. Jónsdóttir, anholde om, at det Belöb af 336 Rd. 93 Sk., som Formanden i Kaldet, Pastor Ólafur Þorleifsson, havde tilgode hos Kirken paa Höfði i Anledning af, at han kort för sin Död i Aaret 1862 havde ladet den opföre fra Nyt af Tömmer, maa blive dem som hans Arvinger sukcessive refunderet af Kirkens aarlige Indtægter, og have DHrr. overensstemmende med Herredsprovstens Forslag indstillet, at der af tidtnævnte Kirkes Indtægter maa refunderes Andragerne et Belöb af indtil 150 Rd. af det ommeldte Tilgodehavende, og at dette Belöb föres sukcessive til Udgift i Kirkens aarlige Regnskaber, saaledes at Provsten bestemmer Afdragets aarlige Störrelse efter Hensyn til Kirkens nödvendige Udgifter.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at Ministeriet efter Omstændighederne ikke finder Noget mod det Indstillede at erindre.

12. Juni. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Laan til Reykjavik Kommune til Vejforbedringer.** Khavn den 12. Juni 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 397b. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 529—30.

I behgl. Skrivelse af 5. Febr. d. A. har Hr. Stiftamtm. udbedt Dem Ministeriets Approbation paa, at De i Anledning af et derom til Stiftamtet indgivet Andragende fra Kommunalbestyrelsen i Reykjavík har tilladt, at der for Kommunens Regning optages et Laan af indtil 400 Rd. paa Vilkaar, at samme forrentes og tilbagebetales i de nærmest paafölgende 28 Aar med ialt 24 Rd. aarlig, for hvilket Laans Belöb agtes anlagt en Vej over den bemeldte Kjöbstad tilhörende Jord Hlíðarhús, samt foretaget andre Vej-

arbeider sammesteds, for at denne Jord kan blive skikket til Byggegrunde, hvortil Byen trænger, og har De i saa Henseende bemærket, dels at det omhandlede Foretagende ikke blot er til Gavn for Kjöbstadens nuværende Indvaanere, men tillige for Efterkommerne, og at derfor paa Kommunens Budget for indeværende Aar allerede er opfört et Belöb af 800 Rd. til Vejarbeide, dels at Sagen krævede hurtig Afgjörelse, eftersom Kommunalbestyrelsen havde udbudt det omhandlede Arbeide til Licitation bl. A. paa den Betingelse, at samme skulde være fuldfört den 15. Juli d. A. 1868. 12. Juni.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning tjenstl. melde, at den begjærte Approbation herved bevilges.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Ligning af Extrabidrag paa en Kjöbmand paa Akureyri.** Khavn den 15. Juni 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 401. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 530—31. — **Uddrag.** 15. Juni.

Efter at Justitsministeriet under 6. Juli f. A. havde begjært Hr. Amtm.'s Erklæring over et direkte hertil indkommet Andragende, hvori Byfogden paa Akureyri i Anledning af at en Kjöbmand Popp havde nedsat sig i Kjöbstaden som Handlende kort efter at Extrabidraget for Fardagaaret 1866—67 var blevet paalignet, begjærer Ministeriets Afgjörelse af, hvorvidt Borgerrepræsentanterne i bemeldte Kjöbstad ere berettigede til at ligne Fattigbidrag paa dem, som nedsætte sig i Kommunen, efter at den almindelige Ligning har fundet Sted, samt besværer sig dels over, at De har afslaaet at afgive Resolution i ommeldte Henseende, — — — har Hr. Amtm. — — — — — i behgl. Skrivelse af 14. April d. A. ytret, at ligesom det af fornævnte

1868. Embedsmand opstillede Spörgsmaal ikke kan besvares
15. Juni. i Almindelighed, men maa afgjöres efter de foreliggende Omstændigheder, saaledes har De ikke kunnet meddele Resolution paa det konkrete Tilfælde, der har givet Anledning til Forespörgselen, eftersom De var ubekjendt med Kjöbmand Popps Forhold overhovedet. — — —

Foranlediget heraf skulde man med Hensyn til Sagens Realitet til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at det fölger af de kommunale Afgifters Natur og Ligningsmaade, at der ikke kan være Spörgsmaal om ved en særlig Skatteansættelse at paalægge Personer, der indkomme i Kommunen efter at den almindelige aarlige Ligning er fuldendt, at udrede noget Bidrag til de kommunale Udgifters Afholdelse. — — — — —

19. Juni. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Betaling for Lægebehandling af en syfilitisk Patient.** Khavn den 19. Juni 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 420. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 531—32.

Ved at fremsende et Andragende, hvori Sysselmanden i Gullbringu- og Kjósar Syssel Clausen indstiller, at Omkostningerne ved Helbredelsen af en paa Sygehuset i Reykjavík indlagt syfilitisk Patient maa afholdes af Sönderamtets Repartitionsfond, har Hr. Stiftamtm. i behgl. Skrivelse af 30. Marts d. A. udbedt Dem Ministeriets Afgiörelse, om de omspurgte Omkostninger maa udredes paa nysnævnte Maade, eller om de skulle söges erstattede af Vedkommende selv, eventuelt af hans Forsörgelseskommune.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre föjende Foranstaltning tjenstl. melde, at de i ommeldte Henseende foranledigede Omkostninger

ville være at afholde af vedkommende Amtsreparti- 1868.
tionsfond. 19. Juni.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over 20. Juni.
Islands Nord- og Östamt, ang. **Mageskiftet af „Viðidalsfjall" og „Fremstagil".** Khavn den 20. Juni 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 430. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 532.

Med behgl. Skrivelse af 24. Febr. d. A. har Hr. Amtm. hertil indsendt en af Ejeren af Thingöre i Húnavatns Syssel, Ásgeir Einarsson, udstedt Erklæring om, at han indvilger i at modtage det Staten tilhörende saakaldte »Víðidalsfjall« i Mageskifte for Jorden »Fremstagil« i Langadal eller en anden ligesaa god Jord af 20 Hdrs. Dyrhed dels paa det i Justm. Skriv. til Amtet af 24. April f. A. anförte Vilkaar, nemlig at forsaavidt der skulde opstaa noget Spörgsmaal om Vanhjemmel fra Statskassens Side med Hensyn til, at det ved den islandske Landsoverretsdom af 11. April 1859 er antaget, at der tilkommer nogle af Thingöre Klosters Ombudsgaarde Ret til Sommerselstade i bemeldte Fjeldland, Erstatningen for Vanhjemmel da i saa Fald skal bestaa i Mageskiftets Tilbagegang, uden at der kan gjöres Krav paa noget Pengevederlag af Statskassen, dels saaledes, at der ved indtrædende Opsidderskifte paa de nævnte Ombudsgaarde udtrykkelig fremhæves i de eventuelle Bygselbreve for de nye Opsiddere, at saadanne Rettigheder ikke kan udöves af dem.

Foranlediget heraf skulde man tjenstl. anmode Hr. Amtm. om behgl. at ville foranstalte det videre Fornödne til Iværksættelsen af det ommeldte Mageskifte paa de ovenfor antydede Vilkaar, idet Indberetning i sin Tid imödeses om det i saa Henseende Foretagne. — 1 Bilag remitteres.

1868. 22. Juni. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **Tilbagebetalingen af et Grunnavík-Rep ydet Laan.** Khavn den 22. Juni 1868. — Isl. Kopib. 1868, Nr. 438. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 534—35.

Ved at fremsende en Betænkning fra Sysselmanden i Isafjords Syssel, betræffende Tilbagebetalingen af det Grunnavík Rep af den islandske Understöttelsesfond tilstaaede Laan af 100 Rd. til Indkjöb af Kornvarer, i hvilken Betænkning Tilstanden i bemeldte Rep skildres med meget mörke Farver, har Hr. Amtm. i behgl. Skrivelse af 17. Febr. d. A. bemærket, at De for Deres Vedkommende nærer meget ringe Haab om, at den nævnte Rep, saalænge den nuværende Tilstand ikke forbedrer sig, vil kunne tilbagebetale noget af det modtagne Laan, og at De derfor er mest tilböjelig til at anbefale, at samme aldeles eftergives, hvorhos De for det Tilfælde, at dette Forslag ikke kan bevilges, har indstillet, at tidtnævnte Rep fritages for at erlægge Renter af Laanet imod at det tilbagebetales med $^1/_{10}$ aarlig i 10 paa hinanden fölgende Aar fra 1. Januar 1869 at regne.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at Ministeriet ikke ser sig i Stand til at eftergive Grunnavík Rep det tidtnævnte Laan, eller at fritage den for at svare Renter af samme, men at man derimod bevilger Reppen forelöbig Henstand med Afdrag i 5 Aar, imod at Belöbet forrentes med 4 pCt. aarlig fra 1. Januar 1868 at regne, hvorhos Hr. Amtm. anmodes om i sin Tid at indkomme med nyt Forslag med Hensyn til Laanets afdragsvise Tilbagebetaling.

23. Juni. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden paa Island, ang. **Afhændelse af**

den Sauðanes-Kirke tilhörende „Hliðarhólmi“. 1868.
Khavn den 23. Juni 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 442. 23. Juni.
Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 535.

Paa Kirke- og Undervisningsministeriets efter Modtagelsen af Hr. Stiftamtm.'s og Deres Höjærv.'s behgl. Skrivelse af 16. Marts d. A. derom nedlagte allerund. Forestilling har det behaget H. M. Kongen under 12. i d. M. allern. at bifalde, at den Sauðanes-Kirke i Thingö Syssel inden Islands Nord- og Östamt tilhörende Holm, kaldet Hliðarhólmi, beliggende i en Indsö tæt ved Gaarden Hlið i samme Syssel, maa afhændes til Ejeren af nysnævnte Gaard, Bonden Torfi Illugason, for en Kjöbesum af 600 Rd., samt at det paalægges Stiftsövrigheden i Island at drage Omsorg for, at Belöbet gjöres frugtbringende enten ved at anbringes i Statsobligationer, lydende paa Sauðanes-Kirke, eller ved at udlaanes mod første Prioritets Panteret i en Jordejendom og mod 4 pCt. Rente.

Hvilket herved tjenstl. meddeles Hr. Stiftamtm. og Deres Höjærv. til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse samt föjende Foranstaltning.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse 23. Juni.
til Stiftsövrigheden i Island, ang. **Afhændelse af den Eyðar-Præstekald tilhörende Jord Brimnes.**
Khavn den 23. Juni 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 443.
Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 535—36.

Paa Kirke- og Undervisningsministeriets derom nedlagte allerund. Forestilling har det behaget H. M. Kongen under 12. d. M. allernaad. at bifalde, at den Eyðar-Præstekald i Nordermula Syssel inden Islands Nord- og Östamt tilhörende Jord Brimnes i Seyðisfjord-Rep maa overdrages Leilændingen paa nysnævnte Jord, Flovent Halldórsson, for en Kjöbesum af 2500

1868. 23. Juni. Rd., hvoraf 1500 Rd. udbetales ved Skjödets Udstedelse, medens Resten, 1000 Rd., bliver indestaaende i Ejendommen imod 4 pCt. aarlig Rente og förste Prioritets Panteret, og saaledes at den Jorden hidtil tilkommende Skattefrihed efter Afhændelsen bortfalder, samt at det paalægges Stiftsövrigheden i Island at drage Omsorg for, at den kontant udbetalte Del af Kjöbesummen gjöres frugtbringende til Fordel for Eyðar-Præstekald enten ved at anbringes i Statsobligationer, lydende paa Kaldet, eller ved at udlaanes mod Pant i en Jordejendom.

Hvilket herved tjenstl. meddeles Hr. Stiftamtm. og Deres Höjærv. til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse samt föjende Foranstaltning.

23. Juni. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **Politiskilt for Repstyrerne i Eyrarsveit inden Snæfellsnes Syssel.** Khavn den 23. Juni 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 446. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 436—37.

Ved at fremsende et af vedkommende Sysselmands Erklæring ledsaget Andragende, hvori Repstyrerne i Eyrarsveit inden Snæfellsnes Syssel anholde om at blive forsynede med et Politiskilt og et Par Revolvere for at kunne vise de til den i bemeldte Rep beliggende Havn Grundarfjord ankommende franske Fiskere et Tegn paa deres Embedsmyndighed, og tillige til i paakommende Tilfælde at kunne forsvare sig, har Hr. Amtm. i behgl. Skrivelse af 3. Marts d. A., næst at bemærke, at De nærer Betænkelighed ved at anbefale, at Andragerne af det Offentlige forsynes med Revolvere, da saadant kunde före til blodige Optrin — anholdt om, at der til Brug for bemeldte Repstyrere anskaffes tvende Polititegn, saaledes at de hertil medgaaende Omkost-

ninger, forsaavidt de ikke kunne afholdes af Statskassen, udredes af Amtsrepartitionsfonden. 1868. 23. Juni.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning tjenstl. melde, at Ministeriet med Hr. Amtm. maa anse det betænkeligt at forsyne de ovennævnte Bestillingsmænd med Revolvere, men at man har anskaffet de af Dem forlangte tvende Polititegn, der herved tilstilles Dem til videre behgl. Foranstaltning, hvorhos man lige tjenstl. skulde anmode Dem om af Amtets Repartitionsfond at ville indbetale i Islands Jordebogskasse et Belöb af 9 Rd. 32 Sk., der er blevet udbetalt ved Finanshovedkassen her i Staden som en Udgift for bemeldte Jordebogskasse for Anskaffelsen af de nævnte Tegn.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmændene paa Island, ang. **belgiske og nordtyske Skibes Ret til at gaa i Fragtfart mellem islandske Havne indbyrdes og mellem Island og Danmark.** Khavn den 25. Juni 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 465. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 537. 25. Juni.

Efter forudgaaede Forhandlinger mellem Udenrigsministeriet og den ved Hans Majestæts Hof akkrediterede kgl. belgiske Ministerresident samt den herværende Gesandt for det nordtyske Forbund, har Regjeringen i Henhold til den Samme ved Loven af 17. April d. A. ang. fremmede Skibes Adgang til Fragtfart mellem islandske Havne indbyrdes saavelsom mellem Island og Danmark givne Bemyndigelse tilstaaet belgiske og nordtyske Skibe Ret til uden Hensyn til deres Læstedrægtighed at gaa i Fragtfart saavel fra Havn til Havn i Island som mellem Island og Kongeriget, derunder indbefattet Færöerne.

Hvilket herved tjenstl. meddeles Hr. (Tit.) til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse.

1868. 25. Juni. **Justitsministeriets** Skrivelse til Sysselmanden i Söndermula Syssel, ang. **Expedition af Post paa Berufjord.** Kjöbenhavn den 25. Juni 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 472. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 538.

I behgl. Skrivelse af 3. d. M. har Hr. Sysselmanden indberettet, at Handelsfaktor Weywadt paa Berufjords Handelssted har paataget sig, hver Gang Postdampskibet anlöber nysnævnte Sted, at besörge Posten afhentet fraborde og bragt ombord uden nogen særlig Godtgjörelse, men kun imod Refusion af de i saa Henseende havte Udlæg, og har De derhos udbedt Dem Ministeriets Tilladelse til at maatte udbetale de hertil medgaaende Belöb og före dem til Udgift i vedkommende Sysselregnskab eller Postregnskab.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre föjende Foranstaltning tjenstl. melde, at Ministeriet bifalder, at de ovennævnte Omkostninger föres til Udgift i det af Dem aarlig aflæggende Postregnskab.

-

1. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Marineministeriet, ang. **Læsteafgift af Kulladninger til Forsyning af Marinens ved Island stationerede Skibe.** Khavn den 1. Juli 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 497. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 538—39.

I behgl. Skrivelse af 22. f. M. har Marineministeriet forlangt refunderet et Belöb af 147 Rd., der er blevet erlagt af Föreren for Skibet »Zampa«, Skipper H. P. Kromann, i Læsteafgift for en Ladning Kul, som han har udlosset i Reykjavík til Brug for Skrueskonnerten »Fylla«, idet velbemeldte Ministerium har bemærket, at Bestemmelserne om Lösning af islandsk Söpas formentlig ikke kunne komme til Anvendelse

med Hensyn til den ommeldte Ladning, der udelukkende er bestemt til Forsyning af de af Marinens Skibe, der ere stationerede ved Island for at varetage dettes Interesser. 1868. 1. Juli.

Foranlediget heraf undlader man ikke tjenstl. at henlede Marineministeriets Opmærksomhed paa, at den i Loven af 15. April 1854 paabudte Læsteafgift ikke er nogen særlig Island tilfaldende Indtægt, men indflyder i den almindelige danske Statskasse, og væsentlig træder istedetfor den her paabudte Toldafgift. Forsaavidt der af velbemeldte Ministerium svares Told af de Varer, der indföres fra Udlandet til Marinens Brug, turde der altsaa formentlig være ligesaa megen Föje til i Island at kræve Læsteafgift for en Ladning Kul, der indföres dertil fra Udlandet til Forsyning for de af Marinens Skibe, der ere stationerede ved Island. Skulde Marineministeriet imidlertid efter den her meddelte Oplysning fastholde sin Begjæring om Refusion af det omhandlede Belöb, vil det blive Gjenstand for en nærmere Overvejelse, hvorvidt man efter Omstændighederne tör anse sig bemyndiget til at lade tilbagebetale den oppebaarne Afgift.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Honorar for Expedition af Posten mellem Island og Vestmannöerne.** Khavn d. 6. Juli 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 509. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 539. 6. Juli.

I behgl. Skrivelse af 18. Maj sidstl. har Hr. Stiftamtm. indberettet, at De for at fremme en regelmæssig Postexpedition mellem Island og Vestmannöerne har overdraget Præsten Sveinbjörn Guðmundssou paa Kross i Rangárvalla Syssel indtil videre at modtage og expedere de mellem Fastlandet og bemeldte Öer passerende

1868. Breve, hvorhos De har indstillet, at der for Udförelsen
6. Juli. af dette Hverv maa forundes ham et Honorar af 4 Rd. aarlig i Lighed med hvad der er tilstaaet andre Postexpeditörer i Island.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at Ministeriet ikke finder Noget at erindre imod, at der tilstaas Præst Sv. Guðmundsson en Godtgjörelse af 4 Rd. om Aaret i den nævnte Anledning fra 1. April at regne, og har man i Dag tilskrevet Landfogden det Fornödne med Hensyn til Belöbets Udbetaling af Jordebogskassen.

24. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **et Fattiglems Forsörgelses-Kommune**. Kjöbenhavn den 24. Juli 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 552. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 540-41.

Med behgl. Skrivelse af 25. April d. A. har Hr. Stiftamtm. hertil indsendt et Andragende, hvori Repstyrerne i Rangárvalla Rep i Rangárvalla Syssel indanke for Ministeriet en af Dem den 23. Juli f. A. afgiven Resolution, hvorved Gunnar og Kristín Einars Börn ere kjendte forsörgelsesberettigede i bemeldte Rep, og denne tilpligtet til at refundere Dyrhóla Rep i Skaptafells Syssel den Börnenes Stedfader, Jakob Sigurðsson, der er forsörgelsesberettiget i Rangárvalla Rep, ydede Fattigunderstöttelse.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at det bör have sit Forblivende ved den af Stiftamtmanden i Sagen afgivne Resolution.

1. August. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, ang. **Laan af offent-**

lige Midler mod Pant i Lösöre. Khavn d. 1. August 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 594. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 541. 1868. 1. August.

I behgl. Skrivelse af 29. Juni d. A. har Hr. Stiftamtm. og Deres Höjærv. anbefalet et af Sognepræst til Undirfell og Grímstunga, Þorlákur Stefánsson, gjort Andragende om at erholde tillaans mod Pant i Lösöre Belöbet af en bemeldte Præstekald tilhörende Obligation Nr. 322, dateret den 12. Febr. 1847, stor 110 Rd., samt indsendt Obligationen til Annulation af den samme i sin Tid meddelte Prohibitivpaategning.

Foranlediget heraf skulde man ved Tilbagesendelse af den ommeldte Obligation til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at da den tilbudte Sikkerhed ikke er anordningsmæssig, maa Ministeriet finde Betænkelighed ved at give sit Minde til den omhandlede Transaktion.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Kornlaan til Forebyggelse af Hungersnöd.** Khavn den 3. August 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 599. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 542 (**Uddrag**). 3. August.

Efter den dertil af Ministeriet givne Foranledning har Hr. Stiftamtm. i behgl. Skrivelse af 11. f M. meddelt en detailleret Indberetning om Tilstanden i Sönderamtet, og har De, da der efter Deres Formening er stor Grund til at befrygte en Hungersnöd til næste Vinter i alle de Repper, hvis Beboere hovedsagelig ere henviste til at ernære sig af Söen, gjentaget Deres tidligere Indstilling om, at der maa blive stillet til Deres Disposition et Belöb af indtil 5000 Rd., for at udlaanes til de mest trængende Kommuner til Indkjöb

1868. af Kornvarer, imod at forrentes med 4 pCt. aarlig og
3. August. tilbagebetales inden en af Ministeriet bestemt Tidsfrist.

— — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

Da det efter de i Hr. Stiftamtmandens sidste Indberetning indeholdte Oplysninger maa antages at være nödvendigt at træffe extraordinære Foranstaltninger for at afværge den truende Fare for Hungersnöd i de af Dem fremhævede Kommuner i Sönderamtet, tror jeg at turde paatage mig Ansvaret for i Forventning af Rigsdagens Billigelse at stille til Deres Disposition ved Islands Jordebogskasse et Belöb af indtil 5000 Rd. for at anvendes i Overensstemmelse med de af Dem foreslaaede Vilkaar[1]) til Laan til Indkjöb af Kornvarer til de Kommuner i Sönderamtet, hvor saadant maa anses for uundgaaelig nödvendigt.

Iövrigt vil jeg ikke undlade sluttelig at gjöre Dem opmærksom paa, at Kornpriserne nu ere i den Grad nedadgaaende, at t. Ex. Rug for Tiden her kan erholdes for en Pris af $7^1/_2$ à 8 Rd. pr. Td.

3. August. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, ang. **Lægeundervisningen i Reykjavik.** Khavn den 3. August 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 605. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 543—44.

Paa Justitsministeriets derom allerund. nedlagte Forestilling har det behaget H. M. Kongen under 3. d. M. allern. at bifalde:

1. at det Landfysikus i Island ved allerh. Resolution af 29. August 1862 tillagte Honorar af den islandske Lægefond for Meddelelse af Lægeundervisning maa forhöjes til 500 Rd.;

[1]) nemlig: at Laanet forrentes med 4 pCt. og tilbagebetales inden 31. Marts 1874.

at der ansættes en medicinsk Kandidat fra Kjöbenhavns Universitet som praktiserende Læge i Landfysikus' Lægedistrikt og med Forpligtelse til at overtage Konstitution som Distriktslæge i en nærmere bestemmende Del af bemeldte Distrikt, alt paa de i allerh. Resol. af 10. Maj f A. fastsatte Vilkaar, samt at det tillige overdrages ham imod et aarligt Honorar af 500 Rd. af Lægefonden at deltage med Landfysiskus i Lægeundervisningen i Reykjavík; 1868. 3. August.

at der til Stipendier til de medicinske Studerende normeres 3 Portioner à 100 Rd. hver, saaledes at ingen af de Studerende kan oppebære mere end 1 Stipendieportion aarlig og ikke beholde den længere end 3 Aar, samt

at der af Lægefonden maa udbetales indtil 100 Rd. aarlig til Husleje, Brændsel og Belysning til Lægeundervisningen, samt til Anskaffelse af de fornödne Hjælpemidler ved denne, og

2. at det iövrigt maa overlades til Justitsministeriet at fastsætte de nærmere Regler med Hensyn til Undervisningen.

Ved at meddele Hr. Stiftamtm. og Deres Höjærv. Foranstaaende til behgl. Efterretning og videre föjende Foranstaltning, undlader man ikke at tilföje, at man overensstemmende med Hr. Stiftamtm.'s derom fremsatte Önske i den af Dem som kgl. Kommissarius ved Althinget i 1867 afgivne Betænkning over Sagen har ansat cand. med. et chir. J. Jonassen som praktiserende Læge i Landfysikus' Distrikt og med Forpligtelse til at deltage i Lægeundervisningen i Reykjavík paa de ovenfor anförte Vilkaar, hvorimod man, da det ikke endnu kan vides, i hvor stor Del af Landfysikus' Lægedistrikt der vil være at meddele den Paagjældende Konstitution som Distriktslæge, maa have overladt det til Hr. Stiftamtm. at træffe nærmere Bestemmelse i saa Henseende.

1868. 3. August. Hvad angaar de nærmere Regler med Hensyn til Undervisningen, finder Ministeriet ikke Noget at erindre imod, at det overensstemmende med Hr. Stiftamtm.'s og Deres Höjærv.'s Indstilling overlades de 2 Lærere at fordele Undervisningen mellem sig under Stiftsövrighedens Approbation, samt at der fastsættes et 3-aarigt Lærekursus for Eleverne som det ordinære med 3 Maaneders Ferie, nemlig fra 1. Juli til 30. Sept. hvert Aar. Derimod kan Ministeriet ikke anse det for nödvendigt, at paalægge de medicinske Studerende, forinden de underkaste sig Examen i Lægevidenskaben, at absolvere en Pröve i de propedeutiske Videnskaber, idet det 3-aarige Lærekursus i saa Fald næppe vilde være tilstrækkeligt, i hvilken Anskuelse Sundhedskollegiet ogsaa har erklæret sig enigt.

3. August. **Justitsministeriets** islandske Departements Skrivelse til Stiftsövrigheden over Island, ang. **Forsendelse af Böger fra det kgl. Bibliothek til Stiftsbibliotheket i Reykjavík.** Khavn den 3. August 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 611. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 544—45.

I Henhold til allerh. Resolution af 23. Juli 1845 har Kirke- og Undervisningsministeriet givet sit Samtykke til, at der maa udtages et Antal Doubletter fra det store kongel. Bibliothek til Stiftsbogtrykkeriet i Reykjavík. Efter at der derefter er udtaget en Samling af c. 2800 Bind, har man hos Krigsministeriet laant de ved Bogsamlingens Indpakning og Forsendelse fornödne Kasser, og fremsendes Samlingen herved i 7 Kasser, mrkt. S., tilligemed Registerlister over Bögerne, hvilke Lister man ifölge Begjæring fra det kgl. Bibliothek önsker tilbagesendt snarest muligt, efter at de ere blevne afskrevne, tilligemed Tilstaaelse for Bögernes Modtagelse, ligesom Hr. Stiftamtm. og Deres Höjærv.

anmodes om med omgaaende Post at tilbagesende de fra Krigsministeriet laante Kasser. 1868. 3. August.

Forelöbig Lov om **Regjeringens Förelse under Kongens Fraværelse.** Khavn den 10. August 1868. — Dep. Tid. for 1868 S. 785—86; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1868 S. 351; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 545. 10. August.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Da Vi staa i Begreb med at foretage en Reise til Udlandet, og da den i Grundlovens § 8 bebudede Lov om Regjeringens Förelse i Tilfælde af Kongens Umyndighed, Sygdom eller Fraværelse endnu ikke er udkommen, have Vi, i Henhold til Grundlovens § 25, besluttet at udstede en med Loven af 14. Marts 1867 ligelydende forelöbig Lov om Regjeringens Förelse under denne Vor Fraværelse. Thi byde og befale Vi som fölger: Under Kongens Fraværelse paa en nu forestaaende Reise til Udlandet föres Regjeringen af Kronprinsen i Kongens Navn.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Forordning ang. **Forandring i Bestemmelserne om Erlæggelsen af de saakaldte Hospitalslodder i Island.** Amalienborg den 10. August 1868. — Isl. Forest. og Resol. Prot. 1868 Nr. 21; Dep. Tid. for 1868 S. 873—881; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1868 S. 352—53; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 545—52. (Tíð. frá alþ. Ísl. 1867 I S. 7, 13—14, 203—41, 314—52 og II S. 159—65, 287—93, 298—303, 537—46). 10. August.

Tilskipun um breytingu á ákvörðununum um gjald spítalahlutanna, er svo eru nefndir, á Íslandi.

Vjer Kristján hinn Níundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors

1868. trúa alþingis um frumvarp, sem fyrir það hefir verið
10. August. lagt, til tilskipunar um breytingu á ákvörðununum um gjald spítalahlutanna, er svo eru nefndir, á Íslandi, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

1. gr. Af öllum bátum og skipum, sem gjörð eru út og höfð til fiskiveiða á Íslandi, skal hjereptir goldinn spítalahlutur samkvæmt reglum þeim, sem hjer fara á eptir:

a) af hverju tólfræðu hundraði af þorski, ísu, steinbít og háfi, sem aflast, skal goldin hálf alin, og að því skapi af því, sem ekki nær hundraði;
b) af hverri lýsistunnu, sem aflast, skal goldin ein alin og að því skapi af því, sem minna er.

2. gr. Gjaldið rennur í læknasjóðinn íslenzka og skal í fyrsta skipti heimtað saman eptir þessari tilskipun 12. maímán. 1870; skal það goldið í peningum eptir meðalverði á hvoru um sig, fiski og lýsi, í verðlagsskrá hvers árs.

3. gr. Skipseigandi skal greiða spítalagjaldið af hendi, ef hann er innanhrepps, ella formaður. Eigi fleiri skip saman og sjeu eigi allir innanhrepps, þá skulu þeir gjalda, sem innanhrepps eru. Sje formaður sá, er gjalda skal, utansveitarmaður, skal hann hafa greitt hreppstjóra eða lögreglustjóra gjaldið, áður hann fer burtu úr hreppnum. Greiðandi hefir rjett til endurgjalds af öllum þeim, er hlut taka af skipi því, að hlutfalli rjettu.

4. gr. Hreppstjórarnir og bæjarstjórnin í kaupstöðunum skulu halda nákvæma skrá um alla báta, opin skip og þilskip, sem höfð eru til fiski- eða hákallaveiða í hreppnum eður umdæmi bæjarins á tímabilinu frá 12. maímán. árið fyrir til sama tímabils árið eptir; skal þar skýrt frá eigendum skipa og báta og aflaupphæð þeirra eptir skýrslu hlutaðeigandi formanna, gefinni undir eiðs tilboð.

Skrá þessa skal leggja fram fyrir sýslumann eða bæjarfógeta ekki seinna en viku fyrir næstu manntals-

þing; heimtir hann þar saman gjaldið eptir skránni, er hann hefir yfirlitið hana og rannsakað eins og þarf. 1868. 10. August.

Reynist skýrslan um afla-upphæðina ósönn, skal sá, sem hlut á að máli, gjalda til læknasjóðsins sekt, er sje fimmföld við gjald-upphæð þá, er dregin var undan. Mál þau, er rísa af ösönnum skýrslum, skal farið með sem opinber lögreglumál, nema ástæða sje til að höfða sakamál útaf atferli hlutaðeiganda.

5. gr. Sýslumaðnr eða bæjarfógeti eiga fyrir lok októbermánaðar á hverju ári að senda stiptsyfirvöldnnum reikning, og með honum tjeðar skrár hreppstjóranna eður bæjarstjórnarinnar, um alla spítalahluti í sýslunni eða kaupstaðnum það ár, og borga þeim fjeð um leið.

6. gr. Um spítalahluti af fuglatekju, að lundatekju meðtalinni, skulu ákvarðanir þær, sem settar eru í konungsbrjefi 26. maímán. 1824, gilda framvegis eins og hingað til.

Eptir þessu eiga hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið á Amalíuhöll 10. dag ágústmán. 1868.

Forordning angaaende Forandring i Bestemmelserne om Erlæggelsen af de saakaldte Hospitalslodder i Island.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Efterat Vi have modtaget Vort tro Althings allernnd. Betænkning over et samme forelagt Udkast til en Forordning angaaende Forandring i Bestemmelserne om Erlæggelsen af de saakaldte Hospitalslodder i Island, byde og befale Vi som fölger:

§ 1. Af alle Baade og Fartöjer, som i Island udrustes og benyttes til Fiskefangst, skal herefter svares en Hospitalslod efter fölgende Regler:

a) af hvert stort Hundrede (6 Snese) Torsk, Kuller, Söulve og Hajer, som fanges, svares $1/2$ Alen, og af mindre Partier i Forhold dertil;

1868. 10. August.

b) af hver Tönde Tran, som erholdes, svares 1 Alen, og af mindre Partier i samme Forhold.

§ 2. Afgiften, som tilfalder den islandske Lægefond og förste Gang bliver at opkræve efter denne Forordning til 12. Maj 1870, erlægges i Penge og beregnes efter den i hvert Aars Kapitelstaxt opförte Værdi paa vedkommende Varesort.

§ 3 Afgiften udredes af Baadenes eller Fartöjernes Ejere, naar de ere hjemmehörende i Reppen, ellers af Förerne. Ejes Baaden eller Fartöjet af Flere, af hvilke kun Nogle ere hjemmehörende i Reppen, udredes Afgiften af disse. Er Föreren, som skal udrede Afgiften, hjemmehörende i en anden Rep, skal han have erlagt samme til vedkommende Repstyrer eller Politimester, forinden han forlader Reppen. Afgiftsyderen har Ret til Erstatning af alle Lodtagerne i Fangsten i Forhold til deres Andele.

§ 4. Repstyrerne og i Kjöbstæderne Kommunalbestyrelsen skulle före en nöjagtig Fortegnelse over alle smaa og store Baade og Dæksfartöjer, som i Reppen eller Kjöbstaden ere i Tidsrummet fra det ene Aars 12. Maj til samme Dag næste Aar blevne benyttede til Fiske- eller Havkalvefangst, med Angivelse af deres Ejere og Fangstens Störrelse, stöttet paa vedkommende Föreres under Eds Tilbud afgivne Erklæring.

Denne Fortegnelse skal indleveres til vedkommende Sysselmand eller Byfoged senest 8 Dage inden Afholdelsen af næste Mandtalsthing, hvor bemeldte Embedsmand, efterat have underkastet Fortegnelsen den fornödne Undersögelse og Revision, opkræver Afgiften efter denne.

Oplyses det, at Angivelsen af Fangstens Störrelse er urigtig, ifalder Vedkommende en Böde til Lægefonden af det Femdobbelte af det besvegne Afgiftsbelöb. Sager i Anledning af falsk Angivelse behandles som offentlige Politisager, forsaavidt Vedkommendes Forhold ikke egner sig til justitiel Forfölgning.

§ 5. Inden Udgangen af Oktober Maaned hvert Aar har Sysselmanden eller Byfogden til Stiftsövrigheden at indsende et af Repstyrernes eller Kommunalbestyrelsens fornævnte Fortegnelse ledsaget Regnskab over samtlige i Aarets Löb i vedkommende Syssel eller Kjöbstad faldne Hospitalslodder og samtidig indbetale Belöbet. 1868. 10. August.

§ 6. Med Hensyn til Hospitalslodder af Fuglefangst, Söpapegöjefangst derunder indbefattet, forblive de i Reskript af 26. Maj 1824 indeholdte Bestemmelser fremdeles i Kraft.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerund have at rette. — Givet paa Amalienborg den 10. August 1868.

Allerhöjeste Kundgjörelse ang. at Kronprinsen overtager **Regjeringens Förelse** under Kongens Fraværelse paa en Reise til Udlandet. Khavn den 12. August 1868. — Dep. Tid. f. 1868 S. 785; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1868 S. 353; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 553. 12. August.

Vi Christian den Niende &c G. V.: Da Vi staa i Begreb med at aflægge Besög hos Vor höjtelskede Datter, Hds. Keiserl. Höjhed Storfyrstinde Maria Feodorowna af Rusland, have Vi under 10. dennes, i Henhold til Grundlovens § 25, udstedt en forelöbig Lov om Regjeringens Förelse under denne Vor Fraværelse. I Overensstemmelse hermed kundgjöre Vi for Vore tro og kjære Undersaatter, at Vor höjtelskede Sön, Hans Kgl. Höjhed Kronprins Christian Frederik Vilhelm Carl, fra idag overtager Regjeringens Förelse i Vort Navn.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **Henstand med Tilbagebetaling** 15. August.

1868. **af Laan til forskjellige Kommuner i Snæfellssnes**
15. August. **Syssel.** Kjöbenhavn den 15. August 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 636. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 553.

Paa Justitsministeriets derom nedlagte allerund. Forestilling har det behaget H. M. Kongen under 3. d. M. allern. at bifalde, at der maa bevilges fölgende Kommuner i Snæfellsnes Syssel, nemlig Neshreppur innri, Neshreppur ytri, Eyrarsveit, Staðarsveit og Breiðavíkurhreppur, Fritagelse i 3 Aar fra 1. Januar d. A. at regne for at svare Afdrag paa og Renter af den bemeldte Kommune den 31. Decbr. f. A. paahvilende Gjæld til den islandske Understöttelsesfond.

Hvilket herved tjenstl. meddeles Hr. Amtm. til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse i Anledning af Deres behgl. Skrivelse af 16. Maj d. A.

15. August. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Afhændelse til Arvefæste af nogle Græsmarker ved Reykjavík.** Khavn den 15. August 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 636. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 553—54.

I Henhold til Anordn. af 27. Novbr. 1846 § 24 har Hr. Stiftamtm. i behgl. Skrivelse af 27. Marts d. A. anholdt om Ministeriets Approbation paa, at efternævnte i Nærheden af Kjöbstaden Reykjavík beliggende, denne formentlig tilhörende Græsmarker ere ved offentlig Auktion blevne afhændede til Arvefæsteejendom for fölgende aarlige Afgiftsbelöb, nemlig:

1. Parcellen Nr. 2 af Hlíðarhús for 116 Alen.
2. do. Nr. 3 af do. - 119 —
3. Ullarstofu-tún Parcellen - 101 —
4. Hólakots- eller Biskupsstofu-tún 72 —
5. Melshúsa-tún (Melkots-tún) for 104 —
6. Sefsítak í tjarnarenda - 25 —

Med Hensyn til, at der har været Spörgsmaal om, hvorvidt de under Nr. 3—5 nævnte Græsmarker tilhörte Reykjavík Kjöbstads Kommune, eller de vare Statskassens Ejendom, har Justitsministeriet, efter forudgaaet Brevvexling med Finansministeriet, nedlagt allerund. Forestilling i ommeldte Henseende, og har det derefter behaget H. M. Kongen under 3. d. M. allern. at bifalde, at der til Fordel for Reykjavík Kommune maa renunceres paa den mulige Ret, som Statskassen maatte have til de ommeldte 3 Græsmarker. Da der saaledes af Hensyn til Ejendomsretsspörgsmaalet ikke mere er Noget til Hinder for, at de tidtnævnte Græsmarker afhændes til Fordel for Kjöbstaden, og Ministeriet iövrigt ikke finder Noget at erindre imod de skete Ejendomsoverdragelser, skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjensl. melde, at den ansögte Approbation herved meddeles. 1868. 15. August.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, ang. **det tidligere Hólar-Bogtrykkeris Forlagsret.** Khavn den 15. August 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 637. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 554—55. 15. August.

I Anledning af et til det sidst afholdte Althing indkommet og af dette gjennem den kgl. Kommissarius til Hr. Stiftamtm. og Deres Höjærv. med Thingets Anbefaling afgivet Andragende om, at der maa blive tilstaaet Nord- og Östamtets Bogtrykkeri lige Ret med Stiftsbogtrykkeriet til at trykke de Böger, som det tidligere Bogtrykkeri paa Hólar havde Forlagsret til, have DHrr. i behgl. Skrivelse af 2. Decbr. f. A., næst at udtale Dem om, hvorvidt der overhovedet tilkommer Stiftsbogtrykkeriet Forlagsret til de ommeldte Böger, og i bekræftende Fald, i hvilket Omfang, meddelt, at det fortiden ikkun er 5 Böger ialt, nemlig: Handbók

1868. presta, Hallgrímskver, Passíusálmar, Fæðingarsálmar
15. August. og Sturms hugvekjur, af de saakaldte Holumske Forlagsskrifter, som Stiftsbogtrykkeriet udgiver paa sit Forlag, samt at den samlede Indtægt, som Udgivelsen af disse Böger indbringer bemeldte Bogtrykkeri, ikke kan anslaas höjere end 45 à 50 Rd. aarlig, og have DHrr. derfor indstillet, at det omhandlede Andragende bevilges.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at Ministeriet herved bifalder, at Nord- og Östamtets Bogtrykkeri maa være ligeberettiget med Stiftsbogtrykkeriet til at udgive de Böger, hvortil det tidligere Bogtrykkeri paa Hólar havde Forlagsret.

21. August. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til cand. mag. Benedikt Gröndal, ang. **Understöttelse til Udarbeidelse af en Geografi paa Islandsk.** Khavn den 21. August 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 665. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 555—56.

I Anledning af Deres Andragende af 25. f. M. har Ministeriet forelöbig tilstaaet Dem en Understöttelse af 100 Rd. for navnlig paa Grundlag af Ingerslevs geografiske Lærebog at udarbeide en Lærebog i Geografi paa Islandsk til Brug ved Undervisningen i Reykjavík lærde Skole, og naar De til Ministeriet sender en saa stor Del af Manuskriftet, der vilde udgjöre 6 à 7 trykte Ark, vil det blive tilstillet Rektoren for fornævnte Skole til Bedömmelse, hvorefter De, saafremt nysnævnte Embedsmands Dom om Manuskriftets Brugbarhed som Lærebog i Skolen maatte falde gunstig ud, vil kunne vente yderligere Understöttelse til Arbeidets Fortsættelse, dog saaledes, at Understöttelsen ikke vil kunne overstige 400 Rd. i det Hele, idet man gaar ud fra, at den eventuelle Lærebog ikke bör være större

end c. 30 Ark. Det tilföjes, at det ommeldte Belöb af 100 Rd. ifölge herfra föjet Foranstaltning vil blive Dem udbetalt ved Finantshovedkassen. 1868. 21. August.

Allerhöjeste Kundgjörelse om, at **Kongen atter har overtaget Regjeringens Förelse.** Khavn den 1. Septbr. 1868. — Dep. Tid. for 1868 S. 865; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1868 S. 357; Tiðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 557. 1. Septbr.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Efter at være vendt tilbage fra Vor Reise til Udlandet, kundgjöre Vi herved for Vore tro og kjære Undersaatter, at Vi i Dag Selv have overtaget Regjeringens Förelse, som under Vor Fraværelse i Henhold til forelöbig Lov 10. f. M. har været overdraget Vor höjtelskede Sön, Hs. Kongel. Höjhed Kronprins Christian Frederik Vilhelm Carl.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Straf for ulovligt Fiskeri under Island.** Khavn d. 4. Septbr. 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 701. Tiðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 558—59. 4. Septbr.

I Forbindelse med Ministeriets Skrivelser af 26. Marts og 19. Juni d. A. undlader man ikke at meddele Hr. Amtm., at man nu igjennem Udenrigsministeriet har modtaget 50 Rd., der af Föreren for Skibet »Aurora« af Mandal, A. Johannesson, er erlagt som Böde for det af ham i forrige Aar forövede ulovlige Fiskeri i Öfjorden, samt at Belöbet er foranlediget indbetalt i Finanshovedkassen her i Staden som en Statskassen tilfaldende islandsk Indtægt.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Understöttelse til Vestmann-** 4. Septbr.

1868. **öernes Borgervæbning.** Khavn d. 4. Sept. 1868.
4. Septbr. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 703. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 559.

I den i Gjenpart vedlagte hertil direkte indkomne Skrivelse har Sysselmanden i Vestmannö Syssel, B. Magnússon, andraget, at der til Uddannelse og Udvikling af den paa Vestmannöerne bestaaende frivillige Væbning for indeværende Aar er tilvejebragt et Belöb af 30 Rd., hvis aarlige Ydelse for Fremtiden er garanteret af Væbningens selvvalgte Chef, J. P. T. Bryde, saalænge han vedbliver at fungere som Saadan, og har bemeldte Sysselmand derhos i Henhold til Ministeriets Tilsagn i Skrivelse af 8. Novbr. 1866 anholdt om, at der maa tilstaas den ommeldte Væbning et aarligt Pengebelöb af 20 á 30 Rd. til Udredelse af Præmier til de af Væbningens Medlemmer, der ved Skyde- eller Exercerövelser udmærke sig fremfor de andre.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Vedkommende tjenstl. melde, at Ministeriet herved for indeværende Finansaar tilstaar bemeldte frivillige Væbning i det omhandlede Öjemed en Understöttelse af 20 Rd., der vil være at afholde af den ved Finanslovens § 20 VI. C. bevilgede Sum, idet tilföjes, at der er meddelt Landfogden fornöden Underretning i saa Henseende.

4. Septbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **de i Isafjord Kjöbstad faldende Gebyrer for Bevillinger til at være Lösemænd.** Kjöbenhavn den 4. Septbr. 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 705. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 560.

Efter at Hr. Amtm. paa derom fra Borgerrepræsentanterne i Kjöbstaden Isafjord gjort Forespörgsel under 16. Marts f. A. havde resolveret, at der ikke

tilkom disse Andel i de Gebyrer, der i bemeldte Kjöbstad erlægges for Bevillinger til at være Lösemænd, har De i Anledning af en ny Forespörgsel fra de nævnte Borgerrepræsentanter, om Justitsministeriets Resolution af 4. Juli 1866, hvorved det er udtalt, at Fattigforstanderne i Reykjavík maa anses berettigede til at oppebære Halvdelen af de ommeldte Gebyrer, ikke bör anvendes paa Andragerne, i behgl. Skrivelse af 23. Juni d. A. indstillet Sagen til Ministeriets Afgjörelse, idet De har ytret den Formening, at da Forespörgerne ikke kunne henföres under den udtrykkelige Bestemmelse i § 15 i Frdg. 26. Maj 1863, og deres Virksomhed i den ommeldte Henseende, — bortset fra, hvad der maatte gjælde Fattigforstanderne i Reykjavík, — heller ikke synes at kunne sættes ved Siden af Repstyreres, kan der ikke tilkomme dem nogen Andel i de ommeldte Ydelser. 1868. 4. Septbr.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at Ministeriet bifalder den af Hr. Amtm. ytrede Anskuelse, og vil det derfor i den omhandlede Henseende have sit Forblivende ved Deres ovenomhandlede Resolution af 16. Marts f. A.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Expedition af Posten i Hunavatns Syssel.** Khavn den 7. Sept. 1868. — 7. Septbr.
Isl. Kopib. 1868 Nr. 715. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 561.

I behgl. Skrivelse af 17. April d. A. har Hr. Amtm. andraget, at De paa derom fremsat Begjæring har fritaget Dbrmd. Ólafur Jónsson af Sveinsstaðir fra den ham overdragne Stilling som Postexpeditör i Húnavatns Syssel, samt at De har beskikket Björn Skaptason af Hnausar til at overtage denne Bestilling, hvorhos De

1868. 7. Septbr. har anholdt om Ministeriets Approbation paa, at De i Betragtning af den herskende Dyrtid har tillagt bemeldte Björn Skaptason en Godtgjörelte af 10 Rd. aarlig for hans Uleilighed i ommeldte Henseende.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at Ministeriet ikke kan finde tilstrækkelig Grund til at tilstaa den nye Postexpeditör en större Godtgjörelse for det omhandlede Hverv, end den af Formanden oppebaarne, nemlig 6 Rd. aarlig, og har man i Dag tilskrevet Landfogden det Fornödne med Hensyn til Belöbets Udbetaling af Jordebogskassen.

10. Septbr. **Finansministeriets Bekjendtgjörelse om Indlösning af de 1866 udstedte rentebærende Kreditbeviser.** Kjöbenhavn den 10. Septbr. 1868. — Dep. Tid. for 1868 S. 923; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1868 S. 358.

Ved at gjentage Nr. 5 i Bekjendtgjörelse 18. Sept. 1866 om Udstedelsen af rentebærende Kreditbeviser bekjendtgjöres endvidere: 1) Den Anmeldelse, som skal gjöres til Amtstuerne om de Belöb i Kreditbeviser, som önskes indlöste sammesteds til Forfaldstiden, den 15. Oktbr. 1868, maa være indkomne skriftlig til vedkommende Amtstue senest den 3. Oktbr. d. A. 2) Ved Finanshovedkassen indlöses Kreditbeviserne fra den 15. Oktbr. 1868 uden foregaaende Anmeldelse. 3) Indlösningen sker mod kontant Betaling.[1])

[1]) I Forbindelse med ovenstaaende Bekjendtgjörelse udgik under 11. Septbr. 1868 fra Finansministeriet et Cirkulære til samtlige Amtsforvaltere, indeholdende nærmere Forskrifter til Iagttagelse ved Indlösningen af de ommeldte Kreditbeviser.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **Laan til Forebyggelse af Hungersnöd.** Khavn den 16. Sept. 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 753. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 562—63. 1868. 16. Septbr.

I behgl. Skrivelse af 10. f. M. med Bilag har Hr. Amtm. indberettet om den paa forskjellige Steder i Vestamtet herskende Nöd, idet De har anfört, at 4 Repper i Snæfellsnes Syssel, nemlig Breiðavík, Staðarsveit, Nes-Rep innri og Nes-Rep ytri, der ved en Række af uheldige Fiskeaar ere blevne mere og mere forarmede, paa Grund af det i sidstafvigte Vinter og Foraar mer end sædvanlig mislykkede Fiskeri, den lave Pris paa Klipfisk og Kornvarernes Dyrhed endnu mindre end i de foregaaende Aar have været i Stand til at forskaffe sig tilstrækkelig Forsyning af Levnetsmidler for den kommende Vinter, og at det derfor neppe vil kunne undgaas, at Hungersnöd indtræffer i Södistrikterne, saafremt Vinterfiskeriet skulde mislykkes. Da de ulykkelige Fölger af en saadan Nöd efter Hr. Amtmandens Formening ikke vilde kunne forebygges uden ved det Offentliges Hjælp, har De derfor anholdt om Ministeriets Tilladelse til i den yderste Nöd at maatte paa Handelspladserne i ovennævnte Syssel optage et Laan af Kornvarer — mindst 100 Tdr. — imod at Betalingen udredes af det Offentlige som et Laan til vedkommende Kommune.

Da det efter Hr. Amtm.'s Indberetning maa anses nödvendigt at træffe Foranstaltning til, at der i paakommende Tilfælde kan ydes vedkommende Kommune den attraaede Hjælp, tror Ministeriet, i Forventning af Rigsdagens Billigelse, at turde stille til Deres Disposition ved Islands Jordebogskasse et Belöb af indtil 1500 Rd. for at anvendes i Overensstemmelse med Deres Indstilling som Laan til Indkjöb af Kornvarer til de Kommuner i Vestamtet, hvor saadant maa anses

1868. for en uundgaaelig Nödvendighed, saaledes at Laanet
16. Septbr. forrentes af vedkommende Repper med 4 pCt. aarlig Rente, og tilbagebetales inden den 31. Marts 1874, og har man under D. D. tilskrevet Landfogden i Island om efter Deres nærmere Rekvisition at udbetale Belöbet af Jordebogskassen.

26. Septbr. **Statsregnskab for Finansaaret 1867—1868.** Kjöbenhavn den 26. Septbr. 1868. — Dep. Tid. for 1868 S. 950—52; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1868 S. 360—62. (Dette i Finansministeriet den 31. August 1868 i Henhold til Finansloven af 21. Maj 1867 samt Tillægsbevillingslov af 15. Maj 1868 opgjorte og i Statsraadet fremlagte Statsregnskab er ledsaget af Indtægts- og Udgiftsbilag (S. 1—155 in 4to) med et forudskikket allerh. Reskr. af 26. Septbr. 1868, hvorved Finansministeren bemyndiges til at lade det bringe til almindelig Kundskab i Forbindelse med selve Reskriptet.)

6. Oktbr. **Bekjendtgjörelse** om **Udprægning af Bronce-Halvskillinger.** Khavn den 6. Oktbr. 1868. — (Finansministeriet). Dep. Tid. for 1868 S. 973—74; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1868 S. 370.

Efter at H. M. Kongen under 20. April f. A. allern. har approberet, at der udmöntes Bronce-Halvskillinger med Allerhöjstsammes kronede Navnechiffer, omgivet af Egelöv, paa Adversen, og Reversen uforandret som hidtil, samt med glat Rand, er det ved allerh. Resol. af 2. dennes allern. bifaldet, at denne Mönt optages i Cirkulationen.

Dette bekjendtgjöres herved til almindelig Efterretning.

24. Oktbr. **Tillægsartikel** til **Konvention af 24. Oktbr. 1867 mellem H. M. Kongen af Danmark og de forenede Stater af Amerika.** Washington den 15. Oktbr. 1868. — Dep. Tid. f. 1868 S. 1033—34; Algreen-Ussings Lovsaml. 1868 S. 370.—71.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Laan til Vejanlæg i Reykjavík Kjöbstad.** Kjöbenhavn den 16. Oktbr. 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 825. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 562—63. 1868. 16. Oktbr.

Med Hensyn til, at Hr. Stiftamtm. i behgl. Skrivelse af 31. Juli d. A. har anholdt om Ministeriets Approbation paa, at De har meddelt Deres Samtykke til, at der for Reykjavík Kommunekasses Regning optages et Laan af 800 Rd., der forrentes med 4 pCt. p. a. og tilbagebetales i de 4 Aar 1870—1873 med 1/4 aarlig, til Fuldförelse af den fra Reykjavík Kjöbstad udgaaende Hovedvej, skulde man til behgl. Efterretning tjenstl. melde, at den ansögte Approbation herved bifaldes.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Portofrihed for Sönderamtets ökonomiske Selskabs Breve med Sönderamtsposten.** Kjöbenhavn den 19. Oktbr. 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 840. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 563. 19. Oktbr.

I behgl. Skrivelse af 24. Juli d. A. har Hr. Stiftamtm. anholdt om Ministeriets Approbation paa, at De indtil videre har tilstaaet Sönderamtets ökonomiske Selskab (hús- og bústjórnarfjelag) Portofrihed med Sönderamtsposten for de Breve, som Selskabet lader udgaa til Amtets Beboere, og dem, som indkomme til Selskabet fra dets Repræsentanter eller Andre.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning tjenstl. melde, at Ministeriet med Hensyn til, at den ommeldte Foranstaltning savner Medhold i Bestemmelserne i allerh. Reskr. af 8. Juli 1779, saavelsom ogsaa for Fölgernes Skyld, ikke ser sig i Stand til at meddele den begjærte Approbation.

1868. 21. Oktbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, angaaende **Forbud mod Brugen af Net ved Fangsten af Söpapegöjer** paa Vestmannöerne. Khavn den 21. Oktbr. 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 849. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 563—65.

I Anledning af, at Sysselmanden paa Vestmannöerne havde anholdt om Stiftamtets Approbation paa en af ham under 23. Septbr. f. A. udstedt Politiplakat, indeholdende Forbud mod Brugen af Net ved Fangsten af Söpapegöjer, har Hr. Stiftamtm. i behgl. Skrivelse af 31. Juli d. A. ytret, at da De maatte finde det tvivlsomt, om en saadan Foranstaltning egner sig til at træffes ved en Politiplakat, har De troet ikke at burde meddele den ansögte Approbation, hvorimod De, efter at have foranlediget optaget et Thingsvidne til Godtgjörelse af den formentlige Hensigtsmæssighed og Virkning af et sligt Forbud for den nævnte Jurisdiktions Vedkommende, har anset det rettest at forelægge Ministeriet Sagen, og har De derfor henstillet, om der maatte være Anledning til at træffe Foranstaltninger til Reguleringen af Söpapegöjefangsten, og i saa Fald, at der enten forelægges Althinget et Udkast til et hertil sigtende Lovbud, eller at der for Vestmannöernes Vedkommende ad administrativ Vej fastsættes Regler herfor i de Bygselbreve, som fremtidigen udfærdiges til Opsidderne paa de derværende Jorder.

Ligesom det imidlertid turde være tvivlsomt, om et Forbud, der skulde udstrækkes til hele Landet (og selvfölgelig maatte ske ad Lovgivningsvejen) mod Brugen af den omhandlede Fangstmaade, vilde være hensigtsmæssig, idet man formentlig paa nogle Steder netop har optaget denne i den Hensigt at udrydde Söpapegöjerne som skadelige for Edderfuglevarpene, saaledes vilde der, naar man vilde vælge den anden af Hr. Stiftamtm. paapegede Vej, nemlig for Vestmannöernes Vedkommende at iværksætte Forbudet paa den Maade,

at der i de fremtidige Bygselbreve blev optaget en hertil sigtende Klausul til Foranstaltningens Gjennemförelse, udfordres en uforholdsmæssig lang Tid, foruden at deraf vilde opstaa en Ulighed mellem Fæsternes Vilkaar, der ikke kan anses for önskelig. 1868. 21. Oktbr.

Det er derfor kommet under Overvejelse, om der ikke er et andet Middel, hvorved Foranstaltningen ad administrativ Vej kan gjennemföres paa en Gang for samtlige Jorder paa Vestmannöerne.

Efter hvad der i de hermed tilbagefölgende Akter er oplyst, maa det antages, at det derværende Jordegods er udsat for betydelige Forringelser ved at Söpapegöjefangsten, der er en til Jorden knyttet Herlighed, formindskes eller maaske efterhaanden gaar til Grunde ved den nu brugelige Fremgangsmaade. Da nu samtlige Jorder paa Vestmannöerne ere Statsejendomme, turde der ikke være lidet, der taler for, at Staten i Egenskab af Jorddrot maa være berettiget til at forbyde sine Fæstere Anvendelsen af en Fangstmaade, hvorved Jordernes Værdi væsentlig forringes, i Analogi med hvad der gjælder om Forbud mod Edderfugledrab, ulovlig Skovhugst m. v., og at opsige dem Fæstet, naar Lovbudet overtrædes.

Forinden imidlertid videre heri foretages, skulde man, næst at bemærke, at der ved Afgjörelsen af det heromhandlede Spörgsmaal selvfölgelig vil være at tage særdeles Hensyn til Indholdet af de til Vedkommende udstedte Fæstebreve, tjenstl. udbede sig Hr. Stiftamtmandens Ytringer i bemeldte Henseende behgl. meddelte, hvorved Bilagene tillige forventes tilbagesendte.

Justitsministeriets Skrivelse til Revisionsdepartementet for Kongeriget, ang. **udestaaende Afgiftsrestancer af Vestmannöerne.** Khavn d. 28. Oktbr. 28. Oktbr.

1868. 28. Oktbr. 1868. — Isl. Kopib. 1868, Nr. 865. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 565—66.

Ved at fremsende Afskrift af Antegnelserne til Regnskabet for Indtægterne af Vestmannö Jordegods for Finansaaret 1866—67, hvori antydes Reglerne for den Form, hvorunder de udestaaende Restancer bör opföres i Regnskabet, for den Legitimation, der udfordres for at disse Restancer kunne udgaa af samme, samt for den Fremgangsmaade, der bör anvendes ved Restancernes Inddrivelse, har Revisionsdepartementet for Kongeriget i behgl. Skrivelse af 17. f. M., næst at udtale sig om de formentlige Mangler ved den nuværende Ordning af Forholdet, henstillet til Ministeriets Afgjörelse dels, om det kan tillades Regnskabsföreren, at före de Restancer til endelig Afgang, om hvilke det ved en bekræftet Udskrift af Fogedprotokollen godtgjöres, at der hos vedkommende Yder intet har været at gjöre Udlæg i, dels om nogle uerholdelige Restancer for Aarene 1865—66 og 1866—67, til Belöb henholdsvis 330 Rd. 82 Sk. og 185 Rd. 89 Sk., maa bortfalde.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning tjenstl. melde, at det af velbemeldte Departement opkastede Spörgsmaal, om de Restancer, for hvilke der forgjæves er forsøgt Udpantning, kunne udgaa af vedkommende Regnskab, maa besvares bekræftende, og maa Ministeriet derhos være af den Formening, at det bör overlades til Administrator at vælge det Tidspunkt, til hvilket Udpantningen foretages, efter de forhaandenværende Omstændigheder inden den lovbestemte Termin af 2 Aar, ligesom det ogsaa formentlig bör overlades til den nævnte Bestillingsmand, efter Hensynet til, hvad der i hvert enkelt Tilfælde maa anses bedst stemmende med Statskassens Tarv, at afgjöre, hvorvidt de Leilændinge, der ikke ere vederhæftige og ikke kunne stille Sikkerhed for hvad de

skylde, skulle udsættes af Bygselet, idet den Regel, at en saadan uvederhæftig Opsidder ufravigelig skal udsættes fra sin Gaard, kunde have til Fölge, at en meget stor Del af Leilændingerne maatte i Tilfælde af nogle fiskelöse Aar fravige deres Fæstesteder. Idet det derfor tillades, at de ovenommeldte uerholdelige Restancer for Aarene 1865—66 og 1866—67 maa bortfalde, undlader man ikke at tilföje, at der i Dag er tilskrevet Stiftamtmanden over Island, om der ikke maatte være Anledning til at foretage Skridt til at faa Plakaten af 14. Maj 1834, angaaende privilegerede Fordringers Inddrivelse, udvidet til Island. 1868. 28. Oktbr.

De indsendte Regnskabsbilag fölge hoslagt tilbage.

Deklaration angaaende **at danske og italienske Undersaatter skulle i Italien og Danmark være fritagne for Tvangslaan og for Tjeneste i Armeen m. v.** Kjöbenhavn den 29. Oktbr. 1868. — (Udenrigsministeriet). Algreen-Ussings Lovsamling for 1868 S. 371—72. 29. Oktbr.

Da H. M. Kongen af Danmarks og H. M. Kongen af Italiens Regjering önske saa meget som muligt og paa Grundlag af fuldstændig Gjensidighed at lade italienske og danske Undersaatter nyde godt af alle de Begunstigelser og Forrettigheder, som i de tvende Stater ere tilstaaede hvilkensomhelst tredje Stats Undersaatter, saa erklære de herved, at italienske og danske Undersaatter skulle være fritagne for enhver Art af Tjeneste i Armeen, Marinen, Borgervæbningen og Landeværnet. De i nærværende Deklaration indeholdte Bestemmelser skulle vedblive at være i Kraft indtil den 29. Oktbr. 1873.[1]

[1]) En tilsvarende Deklaration er under 7. Oktbr. 1868 udfærdiget af den italienske Statssekretær for de udenlandske Anliggender. (Dep. Tid. for 1868 S. 1034—35

1868.
20. Novbr.

Justitsministeriets Skrivelse til Finansministeriet, ang. **Dampskibsforbindelsen mellem Kjöbenhavn, Færöerne og Island.** Khavn d. 20. Novbr. 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 921. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 566—67.

Ved at remittere den med Finansministeriets behgl. Skrivelse af 16. d. M. hertil oversendte Betænkning fra Generalpostdirektionen med Bilag, der gaar ud paa at anbefale den af dette Ministerium udtalte Tanke om at henlægge Dampskibsforbindelsen mellem Kjöbenhavn, Færöerne og Island under Postvæsenets Overbestyrelse, og indeholder en udförlig Plan til Forholdets Ordning, skulde man tjenstl. tilbagemelde, at Justitsministeriet vel for sit Vedkommende ikke finder Noget at erindre imod den ommeldte Plan, men at man dog ikke skal undlade at henlede Opmærksomheden paa:

at det med Hensyn til, at det med det forenede Dampskibsselskab bestaaende Certeparti om hin Dampskibsforbindelse maa opsiges inden næstkommende 31. Decbr., maa være Justitsministeriet i höj Grad magtpaaliggende, om Forholdet endelig kunde være bragt i Orden inden bemeldte Tid;

at der ialtfald for næste Finansaars Vedkommende ligesom hidtil (jfr. f. Ex. det Rigsdagen nu foreliggende Finanslovsforslag, § 20, VIII. B.) maa tænkes paa Tilvejebringelsen af Midler til Afholdelsen af den i de respektive færöiske og islandske Handelslove befalede Læsteafgift af Postdampskibet, hvilken for hver Reise frem og tilbage andrager 3 Rd. pr. Ton af Skibets fulde Drægtighed, hvorved dog bemærkes, at det under Forudsætning af Islands finansielle Udsondring turde være nödvendigt, enten at bevirke en saadan Forandring i den islandske Handelslovgivning, hvorefter Postdampskibet fritages for Erlæggelsen af Læsteafgift for Islands Vedkommende, eller at söge fastsat, at Læste-

afgiften af Postdampskibet ikke indflyder i den eventuelle islandske Landskasse, og 1868. 20. Novbr.

at der, forsaavidt Planen gaar ud paa, at ogsaa et Punkt paa Islands Östkyst, in specie Berufjord, vil være at anlöbe, da under samme Forndsætning som nysantydet eventuelt maatte træffes en Overenskomst mellem Postbestyrelsen og den særlige islandske Administration om Refusion fra Islands Side for den Del af Underbalancen paa Foretagendet, der maatte resnltere af et saadant Punkts Anlöben, idet Reisen fra Berufjord til Reykjavík og omvendt maatte betragtes som et Moment i den indre islandske Postgang, der efter det Rigsdagen forelagte Udkast til Lov angaaende Islands Finansvæsen eventuelt bliver et islandsk og altsaa Kongerigets Kasse uvedkommende Anliggende.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden og Amtmændene i Island, ang. **Maaling af Skibe fra Storbritannien.** Khavn den 24. Novbr. 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 944—46. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 567—68. 24. Novbr.

Ifölge Meddelelse fra Generalpostdirektoratet for Skattevæsenet er det af Samme tilsagt den storbritanniske Regjering, at alle de i Storbritannien hjemmehörende Skibe, der ere forsynede med britiske Registreringscertifikater (certificates of registry), ikke skulle være underkastede Ommaaling i Danmark eller Bilandene, men at den i bemeldte Certifikater angivne Tonsdrægtighed vil være at tage tilfölge.

Ved at meddele Foranstaaende skulde man tjenstl. anmode Hr. (Tit.) om behgl. at ville instrnere Vedkommende i Overensstemmelse hermed, med Tilföjende, at Omsætningen af de i de britiske Registreringscertifikater anförte Tons-Drægtigheder til Kommercelæster maa foretages efter Forholdet 2 Tons = 1 Kommerce-

1868. læst, hvorved bemærkes, at ved Brökregninger bliver
24. Novbr. Fölgende at bemærke:

1. Naar den ved Division med 2 i Tons-Drægtigheden udfundne Kommercelæste-Drægtighed ikke overstiger 10,00 Læster, bortkastes alle Hundrededels-Bröker, som ere mindre end 0,13, fra 0,13 til 0,37 inklusive regnes for $^1/_4$ Læst, fra 0,38 til 0,62 inkl. for $^1/_2$ Læst, fra 0,63 til 0,87 inkl. for $^3/_4$ Læst, og 0,88 eller derover for en hel Læst.
2. Naar derimod den ndfundne Drægtighed er over 10,00 Læster, bortkastes de Hundrededels-Bröker, som ere mindre end 0,26, fra 0,26 til 0,75 regnes for $^1/_2$ Læst, og 0,76 eller derover for en hel Læst.

11. Decbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Spörgsmaal om Forstrandsret.** Khavn den 11. Decbr. 1868. — Isl. Kopib. 1868 Nr. 966. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 568—69.

I behgl. Skrivelse af 2. Septbr. d. A. har Hr. Stiftamtm. indstillet til Ministeriets Afgjörelse, om Provenuet af tvende, henholdsvis paa Álfhólar-Forstrand inden Rangárvalla Syssel og paa Loptsstaðir-Forstrand inden Árnes Syssel ilanddrevne Fustager med Stenolie bör tilfalde Statskassen eller de respektive Ejere af Forstranden, imod at disse paatage sig alt Ansvar i Tilfælde af eventuel Reklamation fra vedkommende Ejeres Side.

Foranlediget heraf skulde man, efter om Sagen at have brevvexlet med Finansministeriet, til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at man ikke skjönner rettere, end at de inddrevne Gjenstande henhöre under Bestemmelserne i Plak. 4. Maj 1778 § 1, og at Statskassen altsaa, forsaavidt ingen Ejer melder sig, er berettiget til Provennet, men at man i Betragtning af dettes ubetydelige Störrelse

ikke vil have Noget at erindre imod, at det tilfalder de paagjældende Grundejere under Betingelse af, at de holde Statskassen fri for Ansvar i Tilfælde af, at Reklamation fra vedkommende Ejeres Side maatte finde Sted. 1868. 11. Decbr.

Bekjendtgjörelse ang. **Henlæggelsen af Bestyrelsen af den islandske Lægefonds Midler til Stiftsövrigheden i Island.** Khavn d. 31. Decbr. 1868. — Isl. Forest. og Resol. Protok. 1868 Nr. 30. Dep. Tid. for 1869 S. 128; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1868 S. 383; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 569—70. 31. Decbr.

Ved allerh. Resol. af 12. August 1848, bekjendtgjort ved Justitsm. Plakat af 23. s. M., blev det allern. bifaldet, at de ved Reskript af 10. Maj 1651 og Anordn. 27. Maj 1746 indstiftede 4 Hospitaler for Spedalske i Island, Kaldaðarnes Hospital og Hörgslands Hospital i Sönderamtet, Hallbjarnareyrar Hospital i Vestamtet og Möðrufells Hospital i Nord- og Östamtet, skulde ophöre at være Sygeanstalter for Spedalske, hvorimod deres Ejendomme, Indtægter og opsamlede Midler for Fremtiden skulde danne en Fond, bestemt til at forbedre Medicinalindretningen i Island, dog saaledes at de forskjellige Hospitalers Midler fremdeles og indtil videre skulde administreres særskilt for hvert Hospital paa samme Maade som tidligere. Hospitalernes Overbestyrelse blev ved Reskr. 12. Maj 1652 henlagt til Biskoppen og Laugmanden i hvert Stift, men paahvilede nu efter Laugmandsembedets Ophævelse ved Frdg. 11. Juli 1800 og Hóla Bispestols Nedlæggelse ved Reskript 2. Oktbr. 1801, Biskoppen i Island og Amtmanden i det Amt, hvor Hospitalet er beliggende. Da der imidlertid senere jevnligen opstod Disputer om Regnskabsaflæggelsen for de forskjellige Hospitalers Indtægter, og om Fordelingen paa disse af de Udgifter, der medgik til Lægeundervisningen hos Landfysikus m. v., foranledigede Ministeriet, at den Kommission, der i 1864 sammentraadte i Reykjavík til Dröftelsen af Spörgsmaalet dels om forandrede Bestemmelser i Henseende til Opkrævnings- og Realisationsmaaden af Hospitalsindtægterne, dels om Tilvejebringelsen af nye Indtægter for Hospitalerne, tillige tog under Overvejelse, om der ikke maatte være Anledning til at foretage

1868. 31. Decbr. en saadan Forandring i Lægefondens Overbestyrelse, at denne for hele Landet blev underlagt Stiftsövrigheden.

I sin over Sagen afgivne Betænkning ytrede Kommissionen, med Hensyn til det heromhandlede Punkt, at det vilde være i Sagens velforstaaede Interesse, ligesom ogsaa det principmæssigste, at Overbestyrelsen af Hospitalernes eller Lægefondens Indtægter blev forenet hos Stiftsövrigheden i Island eller underlagt denne, hvadenten Forholdet med Hensyn til Indtægternes Opkrævning og Realisation blev ordnet efter ensartede Regler for hele Landet — saaledes som sket er ved Frdg. 10. August 1868 — eller ikke, idet den Omstændighed, at Hospitalernes Indtægter, som nu vare gaaede over i en samlet Medicinalfond for hele Landet, og saaledes nu vare at betragte som en Helhed, fölgerigtigt syntes at medföre, at Fondens Midler burde underlægges én Autoritet, og ikke tvende, saaledes som Tilfældet var nu, — Noget, som medens der fandtes Hospitaler i hvert Amt, mnligen havde en Berettigelse, men som nn under helt forandrede Forhold ikke længer fandt Sted.

Idet Ministeriet maatte tiltræde den af Kommissionen saaledes ytrede Ansknelse, blev det i Motiverne til det Althinget i 1867 forelagte Udkast til fornævnte Frdg. af 10. Aug. 1868 udtalt, at det var Meningen, at Medicinalfondens Overbestyrelse for Fremtiden skulde gaa over til Stiftsövrigheden, ligesom det ogsaa i selve Frdg., navnlig dens § 5, var forudsat, at Fondens Overbestyrelse var hos denne. Den endelige Bestemmelse om dette Forholds Ordning hörte derimod ikke hjemme i det omhandlede Lovbud, der kun angik selve Hospitalslodderne, medens Spörgsmaalet om Fondens Bestyrelse og Anvendelse hörte nnder Administrationens Afgjörelse. Efter i Henhold til det Anförte at have erhvervet allerh. Resolution i Sagen, blev der gjennem Justitsministeriet udfærdiget fölgende:

Auglýsing um, að stjórn á fjármununm læknasjóðsins íslenzka skuli eptirleiðis fengin í hendur stiptsyfirvöldunum á Íslandi.

Samkvæmt þegnlegri uppástungu dómsmálastjórnarinnar hefir hans hátign konunginum þóknazt 29. þ. m. allramildilegast að fallast á, að stjórn á fjármunum og tekjum íslenzka læknasjóðsins skuli eptirleiðis falin á hendur stiptsyfirvöldunum á Íslandi.

þetta birtist hèr með öllum, sem hlut eiga að máli, til eptirbreytni. — Í dómsmálastjórninni, 31. dag desembermánaðar 1868. 1868. 31. Decbr.

Bekjendtgjörelse angaaende Henlæggelsen af Bestyrelsen af den islandske Lægefonds Midler til Stiftsövrigheden i Island.

Paa Justitsministeriets derom nedlagte allerund. Forestilling har det behaget H. M. Kongen under 29. d. M. allern. at bifalde, at Bestyrelsen af den islandske Lægefonds Midler og Indtægter henlægges til Stiftsövrigheden i Island.

Hvilket herved bekjendtgjöres til Efterretning for alle Vedkommende. — Justitsministeriet den 31. Decbr. 1868.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Betaling for Opsyn med Behandlingen af Faareskabet i Grafnings Rep i 1867.** Khavn den 12. Januar 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 17. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 583—84. 1869. 12. Januar.

Med Hensyn til at Repstyreren i Grafnings Rep i Árnes Syssel, Jón Ögmundsson, i et i sin Tid direkte hertil indkommet Andragende paa Repsbeboernes Vegne har besværet sig over, at der ved Stiftamtets Resolution af 2. Decbr. 1866 og 28. Januar 1867 blev beskikket 3 Mænd fra Ölfus Rep til at have Opsyn med Faarenes Badning i Grafnings Rep, uagtet der formentlig fandtes habile Mænd dertil i sidstnævnte Rep, samt at der derefter er affordret Reppen 90 Rd. til bemeldte Opsynsmænd, — har Hr. Stiftamtm. efter dertil af Ministeriet given Foranledning i behgl. Skrivelse af 27. August f. A. ytret, at den Amtmændene i Frdg. 5. Januar 1866 § 2 givne Bemyndigelse til at beskikke

1869. Repstyrerne Medhjælpere til Udförelsen af de i Frdg.
12. Januar. paabudne Foranstaltninger formentlig bör opfattes saaledes, at der hos de ommeldte Medhjælpere ikke blot udkræves den fornödne Sagkundskab, men ogsaa en saadan Paalidelighed, at Overövrigheden kan stole paa Sandfærdigheden af deres Beretninger, og at De derfor, da en saadan Paalidelighed i Reppen neppe tör forudsættes hos dem, der selv ere interesserede i Sagen, i Vinteren 1866—67 ved Gjennemförelsen af bemeldte Forordnings Bestemmelser overalt i enhver Rep, hvor Skabsygdommen fandtes, har beskikket Medhjælpere til Repstyrerne valgte i en anden Rep. Hvad Grafnings Rep særlig angaar, har Hr. Stiftamtm. bemærket, at det var saa langt fra, at der var Anledning til at gjöre nogen Undtagelse fra denne Regel for sammes Vedkommende, at denne Rep netop i Vinteren 1866—67 havde givet flere Pröver paa Upaalidelighed end nogen anden Rep i Sönderamtet, hvorhos de Chikaner, hvorfor de fra Ölfus Rep i Decbr. 1866 beskikkede Opsynsmænd idelig vare udsatte af Grafnings Reps Beboere, gjorde det nödvendigt, senere at foröge deres Antal til 3.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at om der end maatte kunne reises Tvivl om den af Hr. Stiftamtm. opstillede Fortolkning af Bestemmelsen i Frdg. 5. Januar 1866 § 2 i Almindelighed, maa man efter de fremkomne Oplysninger finde, at der i det foreliggende Tilfælde har været Anledning til at beskikke Udenrepsmænd til at före Tilsyn med Faarenes Sundhedstilstand og Badning i Grafnings Rep. Som Fölge heraf vil nysnævnte Rep ikke kunne fritages for at udrede de herved foranledigede Omkostninger, hvorimod det efter Omstændighederne tillades, at det omhandlede Belöb fordeles paa 2 Aar saaledes, at Halvdelen udredes paa Mandtalsthinget 1869 og Halvdelen paa Mandtalsthinget 1870.

Justitsministeriets Skrivelse til Udenrigsministeriet, ang. **fremmede Nationers Fiskeri under Island.** Kjöbenhavn den 12. Januar 1869. — 1869. 12. Januar.
Isl. Kopib. 1869 Nr. 20. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 584—86.

Med den i Extraktgjenpart hoslagte Betænkning har den kgl. Kommissarius ved det i Aaret 1867 afholdte islandske Althing hertil indsendt dettes i Gjenpart ligeledes hosfölgende Petition angaaende Fremmedes Fiskeri omkring Islands Kyster, hvori der andrages paa:

1. at den kgl. Regjering vilde fortsætte sine Bestræbelser for at opnaa en Overenskomst med den franske og engelske Regjering om disse Nationers Fiskeri omkring Islands Kyster paa den Maade, der efter Sagens Beskaffenhed og Omstændighederne maa anses hensigtsmæssig for Islænderne, og navnligen, at den sidstnævnte Regjering söges formaaet til hver Sommer at opsende til Island et armeret Skib for at före Tilsyn med de engelske Fiskeres Opförsel under Island,
2. at Regjeringen i sine Forhandlinger med Frankrig og England söger at opnaa, at disse Landes Fiskere ikke begynde deres Fiskeri inde i Faxebugten eller Bredebugten förend ved det islandske Vinterfiskeris Slutning (12. Maj), forsaavidt de nævnte Staters Regjeringer ej kunne formaas til at gaa ind paa saadanne Demarkationslinjer for Fiskeriet i bemeldte Bugter, som ligge udenfor Indbyggernes sædvanlige Fiskebanker.

Idet man ved denne Leilighed ikke skulde undlade endvidere at fremsende en Extraktgjenpart af en af Chefen for den i afvigte Sommer under Island stationerede Orlogsskonnert »Fylla«, Kapt. Albeck, til Marineministeriet indgiven Rapport om hans Forhand-

1869. linger med den franske Stationschef ang. de Franskes
12. Januar. Fiskeri under Island, skulde man i Anledning af det i Althingspetitionens förste Indstillingspunkt ytrede Önske om, at den engelske Regjering maatte söges formaaet til hvert Aar at opsende til Island et armeret Skib, for at före Tilsyn med de engelske Fiskeres Opförsel, tjenstl. anmode Udenrigsm. om behgl. at ville foranledige den engelske Regjering gjort bekjendt med de af Islænderne fremsatte Klager over Overgreb, begaaede af de engelske Fiskere, hvorhos man ved samme Leilighed maatte önske fremhævet for den engelske Regjering, at endskjöndt den danske Regjering erkjender, at det er enhver Stats Pligt at före det fornödne Polititilsyn indenfor Territoriets Grænser, og haandhæve Undersaatternes Rettigheder mod Overgreb, vilde det dog, henset til de Vanskeligheder, hvormed det paa Grund af de lokale Forhold i Island — Kysternes store Udstrækning og den ringe Folkemængde — er forbundet for den danske Regjering at före tilbörligt Polititilsyn paa det islandske Söterritorium, være denne meget kjært, om det lod sig forene med de engelske Flaadedispositioner, at der, om ikke hvert Aar, saa dog af og til blev opsendt et armeret Skib til de islandske Farvande i det nævnte Öjemed.

Med Hensyn til, at Althinget dernæst har andraget paa, at de med den franske og engelske Regjering förte Forhandlinger angaaende Fiskeriet under Island maatte blive fortsatte, tör man hengive sig til det Haab, at Udenrigsm. vil foranledige de svævende Forhandlinger om Fastsættelsen af en Demarkationslinje for de Franskes Fiskeri inde paa Faxebugten og eventuelt Bredebugten förte videre ad den senest i Skriv. herfra af 22. Oktbr. 1866 antydede Vej[1]), hvorhos man ikke har villet undlade at henstille til bemeldte Ministeriums

[1]) Jfr. Justitsm. Skriv. til Udenrigsmin. af 10. August 1864 i Lovsaml. for Island XIX, p. 109—112.

behgl. Overvejelse, om det maatte kunne optages som et subsidiært Punkt under Forhandlingerne, at de franske Fiskere ikke maa löbe ind paa Faxebugten eller Bredebugten for at fiske, förend efter at Islændernes Vinterfisketid er tilende (12. Maj), eller idetmindste, at den franske Regjering vilde betinge Adgangen til at konkurrere om de af den tilsagte Præmier for Fiskeri deraf, at vedkommende Fiskerfartöj ikke havde drevet Fiskeri inde paa bemeldte Bugter för Udlöbet af den nævnte Tidsgrænse. 1869. 12. Januar.

Traktat til Fastsættelse af **Ægteskabskontrakten** mellem Hs. Kgl. Höjhed **Kronprins Christian Frederik Vilhelm Carl af Danmark** og Hds. Kgl. Höjhed **Prinsesse Lovisa Josephina Eugenia af Sverrig og Norge,** afsluttet i Stockholm den 20. Januar 1869. — Depart. Tid. 1869 S. 153—59; Algreen-Ussings Lovsaml. 1869 S. 40—44. 20. Januar.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **Godtgjörelse for Udlæg i Anledning af Embedsreiser.** Khavn d. 29. Januar 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 79. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 586—87. 29. Januar.

Med Hensyn til, at Hr. Amtm. i behgl. Skrivelse af 19. Novbr. f. A. har anholdt om at tilstaas et passende Belöb i Refusion af de Udgifter, der foruden de egentlige Befordringsomkostninger ere medgaaede paa en af Dem i afvigte Aar til Barðastrands og Isafjords Sysseler foretagen Embedsreise, der varede i 13 Dage, undlader man ikke tjenstl. at henlede Deres Opmærksomhed paa, at der ifölge allerh. Resol. 16. Maj 1829, jfr. Indenrigsm. Skriv. til Vestamtet 21. Septbr. 1849, ang. Biskoppens Visitatsreiser, ikke tilkommer Amt-

1869. mændene Diæter paa de af dem foretagne Embeds-
29. Januar. reiser, men derimod Godtgjörelse efter specificeret, eventuelt dokumenteret Regning for de af dem derved havte positive Udgifter indtil et Belöb af 100 Rd. for hvert Aar. Man skulde derfor tjenstl. anmode Hr. Amtm. om at indsende en i Overensstemmelse med det Anförte affattet Regning over de paa Deres ommeldte Inspektionsreise havte Udlæg, der ikke kunne henregnes til Befordringsomkostninger, hvorefter det Dem tilkommende Belöb vil blive foranlediget anvist paa den af Dem begjærte Maade.

29. Januar. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Laan til Istandsættelse af Hovedveje i Sönderamtet.** Khavn den 29. Januar 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 81. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 587.

I behgl. Skrivelse af 2. Septbr. f. A. har Hr. Stiftamtm. gjort Indberetning om den i Aaret 1868 paabegyndte Istandsættelse af de större Hovedveje i Sönderamtet, hvoraf fremgaar, at af den Hovedvej, der förer fra Reykjavík til Færgestedet Laugardælir, er omtrent $^1/_4$ eller $^1/_5$ bleven sat i anordningsmæssig Stand, samt at hertil er medgaaet Halvdelen af Amtets samtlige Vejbidrag for bemeldte Aar. Da den omhandlede Hovedvej saaledes med de Midler, Vejkassen har til sin Raadighed, ikke vil kunne fuldföres i kortere Tid end 2 à 3 Aar, medens det dog vilde være i höj Grad önskeligt, om den kunde blive sat i anordningsmæssig Stand allerede i indeværende Aar, har Hr. Stiftamtm. andraget paa, at erholde Bemyndigelse til, saafremt Veirforholdene og Tilstedeværelsen af den fornödne Arbeidskraft til næste Foraar maatte muliggjöre yderligere Vejarbeider paa den heromhandlede Vejstrækning end dem, som kunne udföres for Vejkassens egne Midler, for dennes Regning at optage et

Laan enten hos Private, eller hvis saadant ikke kan tilvejebringes, af Jordebogskassen, til et Belöb af indtil 2000 Rd., imod 4 pCt. aarlig Rente og Tilbagebetaling med 500 Rd. aarlig i de nærmest paafölgende 4 Aar. 1869. 29. Januar.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning tjenstl. melde, at medens der ikke vil kunne optages noget Laan af Jordebogskassen uden dertil erhvervet Bemyndigelse gjennem Finansloven, haves der fra Ministeriets Side ikke Noget at erindre imod, at der hos Private eller af offentlige Stiftelsers Midler reises et Laan i det af Hr. Stiftamtm. angivne Öjemed og paa de af Dem angivne Vilkaar.

Lov om **Udstyring og Möblering af de H. Kgl. Höjhed Kronprinsen overdragne Slotte.** Khavn den 5. Febr. 1869. — Depart. Tid. for 1869 S. 105; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1869 S. 54. 5. Febr.

Lov om **Naalepenge og Livgeding til Hds. Kgl. Höjhed Prinsesse Lovisa Josephina Eugenia.** Khavn den 5. Febr. 1869. — Depart. Tid. for 1869 S. 105—6; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1869 S. 54—55. 5. Febr.

Bekjendtgjörelse ang. **Arkivvæsenets Henlæggelse fra Indenrigsministeriet til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet.** Khavn den 5. Febr. 1869. — Depart. Tid. for 1869 S. 123; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1869 S. 56. 5. Febr.

Under Dags Dato har det behagat H. M. Kongen allern. at bifalde, at Bestyrelsen af det Ministerierne vedkommende Arkivvæsen, som hidtil har henhört nnder Indenrigsministeriet, fra den 1. April 1869 at regne henlægges under Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet.

Hvilken allerh. Resolution herved bringes til almindelig Kundskab.

1869. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden
11. Febr. over Islands Vestamt, angaaende **Tilladelse til at handle med franske Fiskere.** Khavn den 11. Febr. 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 121. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 588.

I Anledning af det med Hr. Amtm.'s behgl. Skriv. af 30. Oktbr. f. A. hertil indsendte Andragende, hvori Handelsfaktor Hákon Bjarnason paa Þingeyri ved Dyrafjord inden Isafjords Syssel ansöger om Tilladelse til at maatte paa den ligeledes ved bemeldte Gaard beliggende Plads, Sveinseyri, etablere et Udsalgssted, hvorfra han til de franske Fiskere kunde sælge de til deres Fornödenheder tjenlige Gjenstande, navnlig alle Sorter Kaffe, Sukker, Spirituosa, Tjære, Hamp, Stenkul og andre Rekvisiter til Skibene, samt Vanter og Strömper til disses Mandskab, skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at det Ansögte efter den bestaaende Lovgivning ikke kan bevilges.

11. Febr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, angaaende **Understöttelse til Skytteforeningen i Reykjavík.** Khavn den 11. Februar 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 122. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 588—89.

Ved at fremsende et Andragende, hvori Bestyrelsen for en i Reykjavík oprettet Skytteforening ansöger om, at der maa blive denne overladt et Antal Minierifler paa samme Vilkaar, som Skytteforeningerne her i Landet, har Hr. Stiftamtm. i behgl. Skrivelse af 25. Nov. f. A. indstillet, at der enten maa forskaffes Skytteforeningen hos Krigsministeriet 10 til 20 Minierifler tillaans imod at tilbageleveres paa Forlangende i uskadt Stand, eller at der maa bevilges den omhandlede For-

ening en Understöttelse af 100 Rd. til Anskaffelsen af Minierifler, imod at Foreningen, saafremt der i Fremtiden maatte blive givet Reykjavík Skoles Disciple Adgang til at öve sig i Brugen af Rifler, uden Vederlag overlader saavel de anskaffede Rifler som den af Foreningen opförte Skydebane og Skydelokale til Afbenyttelse ved slige Övelser. 1869. 11. Febr.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre föjende Foranstaltning tjenstl. melde, at Ministeriet herved bevilger den i Reykjavík oprettede Skytteforening et Belöb af 100 Rd. til Anskaffelse af Minierifler paa den af Hr. Stiftamtm. antydede Betingelse, hvorhos tilföjes, at Landfogden idag herfra er beordret til at udbetale Belöbet af den til uforudsete og tilfældige Udgifter til Island bevilgede Sum.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Stationeringen af en dansk Orlogsmand i de islandske Farvande.** Khavn den 11. Febr. 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 125. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 589—90. 11. Febr.

Ved at fremsende en af det i Aaret 1867 afholdte Althing vedtagen allerunderd. Petition om Fremmedes Fiskeri under Island har Hr. Stiftamtm. i Deres i Egenskab af kgl. Kommissarius ved Althinget under 26. Septbr. 1867 afgivne Betænkning over bemeldte Petition bl. A. fundet Anledning til at henlede Opmærksomheden paa, at det vilde være særdeles önskeligt, om det Krigsskib, som De i Betragtning af den store Betydning, Stationeringen af en dansk Orlogsmand i de islandske Farvande har med Hensyn til Tilsynet med de fremmede Fiskeres Overgreb, venter hvert Aar opsendt til de nævnte Farvande, maatte blive kommanderet af den samme Chef og Næstkommanderende

1869. 11. Febr. i flere paa hinanden fölgende Aar, idet disse, efter i det förste Aar at have bereist Landets forskjellige Fjorde samt gjort Bekjendtskab med Lokalautoriteterne og ansete Mænd paa Landets vidtstrakte Kyster, vilde blive langt bedre skikkede til i de fölgende Aar at före det fornödne Tilsyn med Fiskerne omkring Landet.

Efterat man i denne Anledning havde henstillet til Marineministeriet, at der ved den fremtidige Udkommando af Chefen og Næstkommanderende paa det under Island stationerede Orlogsskib maatte blive taget det störst mulige Hensyn til det af Hr. Stiftamtm. saaledes fremsatte Önske, har bemeldte Ministerium, næst at meddele, at det erkjender et Krigsskibs aarlige Opsendelse til Island og Stationering der som meget önskelig, og at Ministeriet som Fölge deraf under den aarlige Udrustning vil söge de dertil fornödne Midler bevilgede, — udtalt sin Beklagelse over, at Ministeriet med Hensyn til Chefens og Næstkommanderendes Udkommando til Island flere Aar efter hinanden ikke ser sig i Stand til at imödekomme Hr. Stiftamtm.'s derom ytrede Önske, idet den Övelse, som ved de aarlige Udrustninger kan tilfalde Marinens Officerskorps, er meget knapt tilmaalt, saaledes at Ministeriet navnlig for Kaptainernes Vedkommende ikke vil kunne kommandere en Officer til samme Chefspost flere Aar efter hinanden, uden derved at tilsidesætte andre Officerers berettigede Krav.

Hvilket man har troet ikke at burde undlade herved tjenstl. at meddele Hr. Stiftamtm. til behgl. Efterretning med Tilföjende, at der ad diplomatisk Vej er indledet Forhandlinger angaaende de i fornævnte Petition gjorte Indstillingspunkter.

Kapitelstaxter for Islands **Sönderamt** fra Medio Maj **1869** til samme Tid **1870.** Reykjavík den 20. Februar 1869. 1869. 20. Febr.

For dette Amt er der udkomne 2 særskilte Kapitelstaxter, nemlig 1. for Öster- og Vester-Skaptafells Syssel, betegnet a, og 2. for den övrige Del af Sönderamtet, nemlig Borgarfjords, Gullbringu og Kjósar, Árnes, Rángárvalla og Vestmannö Sysseler samt Reykjavík Kjöbstad, betegnet b. Angaaende de forskjellige Varesorter, der her for Kortheds Skyld alene angives ved Tal, henvises til den ovenfor S. 5—7 trykte Kapitelstaxt for Borgarfjords Syssel m. m. for 1868—69.

	a					b				
	rmt.		hdr.		al.	rmt.		hdr.		al.
	r.	s.	r.	s.	s.	r.	s.	r.	s.	s.
A 1	32	80	32	80	$26\frac{1}{4}$	39	29	39	29	$31\frac{1}{2}$
- 2	4	49	27	6	$21\frac{2}{3}$	5	25	31	54	$25\frac{1}{4}$
- 3	5	24	31	48	$25\frac{1}{5}$	6	20	37	24	$29\frac{3}{4}$
- 4	3	83	30	88	$24\frac{3}{4}$	4	81	38	72	31
- 5	3	4	36	48	$29\frac{1}{5}$	3	69	44	60	$35\frac{2}{3}$
- 6	4	5	32	40	26	4	63	37	24	$29\frac{3}{4}$
- 7	2	87	29	6	$23\frac{1}{4}$	3	27	32	78	$26\frac{1}{4}$
- 8	16	5	16	5	13	17	42	17	42	14
- 9	11	92	15	90	$12\frac{3}{4}$	11	26	15	3	12
B 10	»	$27\frac{3}{4}$	34	66	$27\frac{3}{4}$	»	$30\frac{1}{4}$	37	78	$30\frac{1}{4}$
- 11	»	$22\frac{1}{2}$	28	12	$22\frac{1}{2}$	»	$23\frac{2}{3}$	29	56	$23\frac{2}{3}$
- 12	»	24	30	»	24	»	$29\frac{1}{4}$	36	54	$29\frac{1}{4}$
- 13	»	16	20	»	16	»	$19\frac{1}{4}$	24	6	$19\frac{1}{4}$
C 14	.	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 15	»	»	»	»	»	»	$39\frac{3}{4}$	24	81	20
- 16	»	»	»	»	»	»	48	»	»	»
- 17	»	11	20	60	$16\frac{1}{2}$	»	11	20	60	$16\frac{1}{2}$
- 18	»	»	»	»	»	1	19	»	»	»
- 19	1	»	»	»	»	1	87	»	»	»
- 20	»	53	»	»	»	»	55	»	»	»
- 21	»	$41\frac{1}{2}$	»	»	»	»	40	»	»	»
D 22	»	»	»	»	«	5	9	30	54	$24\frac{1}{2}$
- 23	5	64	34	»	27	8	14	48	84	39
- 24	4	α	24	»	19	5	53	33	30	$26\frac{1}{2}$
- 25	2	72	16	48	13	4	72	28	48	23
- 26	5	»	30	»	24	5	26	31	60	$25\frac{2}{3}$
E 27	1	40	21	24	17	1	27	19	21	$15\frac{2}{3}$
- 28	1	66	25	30	$20\frac{1}{4}$	1	57	23	87	19
- 29	1	71	26	9	21	1	55	23	57	$18\frac{3}{4}$
- 30	1	60	24	36	$19\frac{1}{2}$	1	38	20	90	$16\frac{3}{4}$
F 31	5	7	20	28	$16\frac{1}{4}$	5	48	22	»	$17\frac{2}{3}$
- 32	3	62	21	84	$17\frac{1}{2}$	4	54	27	36	22
- 33	3	12	18	72	15	3	22	21	24	17
- 34	2	48	20	»	16	2	77	22	40	18

1869.

20. Febr.

	a					b				
	rmt.		hdr,		al.	rmt.		hdr.		al.
	r.	s.	r.	s.	s.	r.	s.	r.	s.	s.
F 35	1	83	22	36	18	2	14	25	72	$20\frac{2}{3}$
- 36	2	84	17	24	$13\frac{4}{5}$	3	68	22	24	18
- 37	»	$5\frac{4}{5}$	14	48	$11\frac{3}{5}$	»	7	17	48	14
G 38	5	»	30	»	24	5	57	33	54	27
- 39	»	»	»	»	»	1	66	67	48	54
- 40	2	82	35	12	28	3	33	40	12	32
- 41	1	»	4	»	$3\frac{1}{5}$	1	34	5	40	$4\frac{1}{3}$
- 42	»	93	23	24	$18\frac{3}{5}$	1	1	24	24	$19\frac{2}{5}$
- 43	1	10	26	48	$21\frac{1}{5}$	1	50	36	48	$29\frac{1}{5}$
Meðalverð:										
A, ...			28	3	$22\frac{1}{2}$			32	64	26
B, ...			28	20	$22\frac{1}{2}$			31	91	$25\frac{1}{2}$
C, ...			20	60	$16\frac{1}{2}$			22	70	$18\frac{1}{4}$
D, ...			26	12	21			34	55	$27\frac{2}{3}$
E, ...			24	25	$19\frac{1}{2}$			21	88	$17\frac{1}{2}$
F, ...			19	28	$15\frac{2}{5}$			22	62	18
Aðalmeðalverð . .			24	40	$19\frac{1}{2}$			27	72	$22\frac{1}{5}$

25. Febr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Landfogden paa Island, angaaende **Paategninger paa kongel. Obligationer.** Khavn den 25. Februar 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 149. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 591—92. — **Uddrag.**

Fra Finansministeriets Departement for Statsgjælden og Pensionsvæsenet er der hertil kommen Underretning om, at Hr. Kancelliraaden i Skrivelse af 1. Decbr. f. A. har anmodet om, — — — at det, da det er forbundet med uforholdsmæssig Bekostning, Risiko og Vanskeligheder at nedsende Obligationer til Notering i Statsgjældskontorets Böger, undtagelsesvis maatte blive tilladt, at disse saavelsom 2 andre Obligationer, der ere specificerede i en Deres Skrivelse ledsagende Notarialakt, som konstaterer, at samtlige 5 Obligationer dels ere paategnede at tilhöre, dels transporterede til Reykjavík Sygehus, indföres i Statsgjældskontorets Böger som tilhörende bemeldte Sygehus.

Ifölge bemeldte Departements Begjæring skulde man i denne Anledning — — — — herved tjenstl. meddele Dem, at Finansministeriet ikke ser sig i Stand til at opfylde Deres Begjæring om at lade de forommeldte 5 Obligationer notere i Statsgjældskontorets Böger som tilhörende Reykjavík Sygehus, da ingen Notering af Statsobligationer kan finde Sted, uden at deres Ægthed og de dem givne Paategningers Gyldighed forud er bleven undersögt af de Embedsmænd, hvem Statspapirers Notering er anbetroet, eller uden at den foretagne Notering bliver af disse Embedsmænd attesteret paa de originale Obligationer.

1869. 25. Febr.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Anvendelsen af Finanslovens aarlige Bevilling til det islandske Postvæsen.** Khavn den 25. Febr. 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 150. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 592—93.

25. Febr.

Ifölge dertil af Ministeriet given Foranledning har Hr. Stiftamtm. efter forudgaaet Brevvexling med de övrige Amtmænd i behgl. Skrivelse af 10. Decbr. f. A. udtalt Dem om, hvorledes det ved den aarlige Finanslov til Postvæsenet i Island bevilgede Belöb af 1000 Rd. forelöbig indtil den længe forberedte Forbedring af det islandske Postvæsen kan blive gjennemfört, maatte knnne fordeles saaledes mellem de 3 Amter, at derved kunde indvindes det fornödne Belöb til Iværksættelsen af en foröget Postgang i Vestamtet, og har De i saa Henseende indstillet, at den ommeldte Snm indtil videre maa fordeles mellem Amterne saaledes, at Sönderamtet deraf erholder 225 Rd. aarlig, Vestamtet 375 Rd. og Nord- og Östamtet 400 Rd., at Amtmændene derhos bemyndiges til af Repartitionsfondene at tilskyde det Belöb, hvormed de aarlige Udgifter til Postvæsenet for hvert enkelt Amts Vedkom-

1869. 25. Febr. mende maatte overskride det nævnte Belöb, eller subsidiært, at det paalægges Amtmændene, hver for sit Amts Vedkommende, at gjöre Indstilling om, at en saadan Overskridelse maatte söges dækket ved Tillægsbevilling, samt endelig, at denne Ordning maa træde i Kraft den 1. April d. A.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning tjenstl. melde, at Ministeriet herved bifalder, at den til Postvæsenet i Island aarlig bevilgede Sum fra næste Finansaars Begyndelse at regne fordeles mellem de 3 Amter paa den af Hr. Stiftamtm. foreslaaede Maade, idet man forventer, at Amtmændene, hver for sit Amts Vedkommende, saavidt muligt holde sig indenfor de saaledes normerede Belöb. Forsaavidt det imidlertid skulde vise sig uomgjængelig nödvendigt at overskride de nævnte Belöb, vil derom være at gjöre særlig Indstilling til Ministeriet, for at det kan komme under Overvejelse, hvorvidt det Manglende kan bevilges tilskudt af den paagjældende Repartitionsfond.[1])

26. Febr. **Aabent Brev om Oplösning af det nuværende Althing.** Kjöbenhavn den 26. Februar 1869. — Isl. Forest. og Resol. Protok. 1869 Nr. 6. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 594; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1869 S. 163—64; Dep. Tid. for 1869 S. 321.

Opið brjef um, að alþingi, sem nú er, skuli leyst upp.

Vjer Kristján hinn Níundi &c. Gjörum kunnugt: þar eð Vjer ekki höfum sjeð Oss fært, samkvæmt þegnlegum tillögum alþingis að veita frumvarpi því til stjórnarskipunarlaga handa Íslandi, sem þingið fjellst á á fundi sínum 1867, Vora konunglegu staðfesting, höfum Vjer álitið rjettast að leggja stjórnarskipunarmálið að nýju fyrir alþingi, og láta nýjar kosningar fyrst fara

[1]) S. D. blev Amtmændene tilskrevet om Sagen.

fram í því skyni, og fyrir því að leysa upp alþingi það, sem nú er. Því bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið: Alþingi, sem nú er, er leyst upp. 1869. 26. Febr.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið á Amalíuhöll, 26. dag febrúarmán. 1869.

Aabent Brev angaaende Oplösning af det nuværende Althing.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Da Vi ikke have set Os istand til i Overensstemmelse med Althingets derom allerund. gjorte Indstilling at forsyne med Vor allerh. Stadfæstelse det af Thinget i dets Samling 1867 vedtagne Udkast til Forfatningslov for Island, have Vi anset det rettest paany at forelægge Forfatningssagen for et til den Ende nyvalgt Althing og derfor at oplöse det nuværende Althing. Thi byde og befale Vi som fölger:

Det nuværende Althing er oplöst.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerund. have at rette. — Givet paa Amalienborg den 26. Febr. 1869.

Aabent Brev om **Udskrivning af nye Valg til Althinget, samt Indkaldelse af samme til Möde i indeværende Aar.** Khavn den 26. Febr. 1869. 26. Febr.
Isl. Forest. og Resol. Prot. 1869 Nr. 6. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 594—95; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1869 S. 164; Dep. Tid. for 1869 S. 321—22.

Opið brjef um nýjar kosningar til alþingis, og að því skuli stefnt saman til fundar í ár.

Vjer Kristján hinn Níundi &c. Gjörum kunnugt: Með því að Vjer með opnu brjefi Voru dagsettu í dag höfum leyst upp alþingi, sem nú er, þá er það allrahæstur vilji Vor, að nýjar kosningar skuli nú í ár fara fram til alþingis fyrir næstu 6 ár. Fyrir því bjóðum Vjer

1869. og skipum bæði öllum kjörstjórnm og öðrum, sem eiga
26. Febr. að styðja að kosningunum, að sjá svo um, að kosningarnar til alþingis fari fram sem fyrst samkvæmt ákvörðunum þeim, sem settar eru í tilskipun 8. marzmán. 1843 smbr. tilskipun 6. janúarmán. 1857, og svo að þeim geti orðið lokið í síðasta lagi fyrir lok næstkomandi júnímánaðar. Svo bjóðum Vjer og bæði þeim mönnum, er Vjer munum kveðja til setu á alþingi, og hinum þjóðkjörnu alþingismönnum að koma til Reykjavíkur 27. dag júlímánaðar næstkomandi. Verður þeim þar skýrt frá því, sem að öðru leyti með þarf.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið á Amalíuhöll 26. dag febrúarmánaðar 1869.

Aabent Brev angaaende Udskrivning af nye Valg til Althinget, samt Indkaldelse af samme til Möde i indeværende Aar.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Eftersom Vi ved aabent Brev af D. D. have oplöst det nuværende Althing, er det Vor allern. Villie, at der i indeværende Aar skal foretages nye Valg til Althinget for de næste 6 Aar. Thi byde og befale Vi saavel samtlige Valgdirektörer som alle Andre, der have at medvirke ved Valghandlingen, at rette deres Leilighed paa, at Valgene til Althinget snarest muligt foretages i Overensstemmelse med de i Frdg. af 8. Marts 1843, jfr. Frdg. 6. Januar 1857, indeholdte Regler og saaledes, at samme kunne være tilendebragte i det Seneste inden Udgangen af Juni Maaned næstkommende. Saa befale Vi og saavel de Medlemmer af Althinget, der af Os ville blive udnævnte, som de folkevalgte Medlemmer af samme, at indfinde sig i Reykjavík den 27. Juli förstkommende, hvor det videre Fornödne vil blive dem tilkjendegivet.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerund. have at rette. — Givet paa Amalienborg den 26. Febr. 1869.

Finanslov for **Finansaaret fra 1. April 1869 til 31. Marts 1870.** Kjöbenhavn den 26. Februar 1869. — Depart. Tid. f. 1869 S. 385—414 ff.; Algreen-Ussings Lovsaml. 1869 S. 60—157. — **Uddrag.** 1869. 26. Febr.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

Kap. I. (Indtægt): — — —

§ 8. . . . . . .

	Specialsummer. Rd. ß	Hovedsummer. Rd. ß
A. Island.		
1. Almindelige Indtægter:		
a. Afgifter af Arv og overdragne Ejendomme	1480	
b. Gebyrer for Bevillinger og Bestallinger	480	
c. Rangskat	500	
		2460
2. Særegne Indtægter:		
a. Sysselernes Forpagtningsafgifter	2620	
b. Laugthingsskriverlön	32 6	
c. Adminstr. Mandtalsbogsintrader	870	
d. Kongetiende	3775	
e. Laugmandstold	370	
f. Afgifter af den islandske Handel . . . . 12200 Rd. — af Postdampskibet 2400 —	14600	
g. Indtægter af det kgl. Jordegods . . . . . 15730 Rd. Heri fragaar: Administrationssalærer, Salærer til Præster, Refusion af Althingsomkostninger m. m. . . . . 4160 —	11570	
At overföre . . .	33837 6	2460

1869.
26. Febr.

	Specialsummer. Rd. β	Hovedsummer. Rd. β
Overført . . .	33837 6	2460
h. Forpagtningsafgift	103	
i. Afgift af Jorden Belgsholt m. m.	100	
k. Tilfældige Indtægter	800	
		34840 6
3. Afdrag paa Kjöbesummer for solgt Jordegods og Ejendomme, samt Renter af de i de solgte Ejendomme indestaaende Salgskapitaler:		
a. Renter	190	
b. Afdrag	80	
		270
4. Tilbagebetaling af Laan og foreskudte Summer:		
a. Refusion af Althingsomkostninger	12680	
b. Andre Tilbagebetalinger	972 15	
		13652 15
Ialt		51222 21

— — — — — —

	Specialsummer. Rd. β	Hovedsummer. Rd. β
Kap. II. (Udgift): — — —		
§ 20.		
VI. Island:		
a. Udgifter, Justitsministeriet vedkommende:		
1. Lönninger . 23731. 64		
Tillæg efter Sædomskrivning 3375. 48		
—27107. 16		
2. Kontorhold m. v. . . . 3250.		
3. Andre Udgifter 15129. 32		
	45486 48	
b. Udgifter, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet vedk.:		
1. Lønninger . 14150.		
Tillæg efter Sædomskr. . 2284.		
— 16434.		
At overföre . . 16434.	45486 48	

1869. 26. Febr.

		Special-summer. Rd. β	Hoved-summer. Rd. β
Overfört . . . 16434.		45486 48	
2. a. Til Inspektion 300 Rd.			
b. Til Assistance 800 —			
Tillæg efter Sædomskrivning . . . 138 —			
	1238.		
3. Andre Udgifter til Geistligheden	1918 72		
4. Andre Udgifter til det lærde Skolevæsen . . .	8284		
		27874 72	
c. Uforudsete og tilfældige Udg. .		4000	
			77361 24

. . . . .

VIII. Til en Dampskibsforbindels mellem Kjöbenhavn, Island og Færöerne:

a. Godtgjörelse for Postens Befordring	15000	
b. Erstatning for udlagt Lægteafgift af Postdampskibet . . .	7200	
		22200

— — — — —

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, ang. **Revision** af den i 1853 affattede **Specifikation over Præstekaldenes Indtægter.** Kjöbenhavn den 2. Marts 1869. — Isl Kopib. 1869 Nr. 178. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 595—98. — **Uddrag.** 2. Marts.

Med behgl. Skrivelse af 16. Septbr. f. A. have Hr. Stiftamtm. og Deres Höjærv. i Henhold til Ministeriets Skrivelse af 30. Decbr. 1865 fremsendt de af vedkommende Præster efter et til den Ende udarbeidet Schema affattede Indberetninger om Indtægterne af

1869. 2. Marts. samtlige Præstekald i Island efter Gjennemsnittet for de 5 Aar 1862—67, for at tjene til Grundlag for den i Anordn. 15. Decbr. 1865 befalede Revision af den under s. D. allerh. stadfæstede Specifikation over Præstekaldene i Island, og have DHrr. derhos ytret Dem om det saaledes udförte Arbeide, samt dels paapeget forskjellige Regningsfeil og Unöjagtigheder i de ommeldte Indberetninger, dels fremhævet nogle Uoverensstemmelser i Opgivelserne af Indtægterne af de Præstekald, hvor vedkommende Præst nyder Indtægter af en Herlighed, saasom Edderfuglevarp, Sælhundefangst, Forstrandsrettighed og desl., dels endelig gjort Forslag til Forandring i Ansættelsessummerne af flere af disse Præstekald.

Efter at de omhandlede Indberetninger ere blevne gjennemgaaede og reviderede i Ministeriet, og man iövrigt har taget Sagen under nöje Overvejelse, skulde man til behgl. Efterretning tjenstl. meddele Fölgende:

Medens nu de af Hr. Stiftamtm. og Deres Höjærv. foretagne Rettelser af de i de lokale Indberetninger forefundne Regningsfeil og Unöjagtigheder ville være at tage tilfölge med de mindre betydelige Modifikationer, som den her stedfundne Revision giver Anledning til, maa man nære Betænkelighed ved at bifalde de af DHrr. fremsatte Forslag med Hensyn til Forandring i Ansættelsessummerne af flere af de Præstekald, hvor Præsten nyder Indtægter af en til Præstegaarden eller Kaldet hörende Herlighed. Som af DHrr. bemærket, er den i det ovennævnte Schema opgivne Regel, at Herlighederne skulle taxeres under ét med selve Præstegaardens Indtægter, af vedkommende Taxationsmænd bleven opfattet paa forskjellig Maade, idet Nogle have taxeret Herlighederne under ét med Præstegaarden, Andre have taxeret den særskilt og atter Andre have undladt at tage nogetsomhelst Hensyn til samme. Dette har medfört store Uoverensstemmelser i Taxationerne og flere Urigtigheder, hvilke DHrr.

imidlertid have sögt at hæve paa den Maade, at De, støttende Dem dels paa Deres personlige Kjendskab til vedkommende Kald, dels paa den almindelige Mening om deres Godhed, have anslaaet Indtægten af sammes Herligheder til en bestemt Störrelse, dog saaledes, at de stedse have valgt Minimum af den Indtægt, Herligheden, navnlig forsaavidt den bestaar i Edderfuglevarp, antages at give, og derfra draget Driftsomkostningerne, som De efter et Skjön have anslaaet snart til $^1/_3$, snart til Halvdelen af Bruttoindtægten. Ministeriet skjönner imidlertid ikke rettere, end at denne Beregningsmaade, der ikke stötter sig til noget faktisk Grundlag, er saa usikker, at en Omregulering af Ansættelsessummerne ikke derpaa lader sig begrunde, hvorhos Ministeriet maa være af den Formening, at der ikke i den omhandlede Henseende vil knnne tilvejebringes en paalidelig Sikkerhed paa anden Maade, end ved at lade Taxationen omgjöre for de paagjældende Præstekalds Vedkommende saaledes, at Indtægten af selve Præstegaarden taxeres for sig (Landskyld og Kvildeleje) og Indtægten af Herlighederne for sig med Opgivelse af Bruttoudbyttet af samme for de 5 Aar 1862—67 samt af Driftsomkostningerne, hvorefter Nettoudbyttet beregnes Kaldet til Indtægt efter Kapitelstaxtens Pris paa vedkommende Varer, eller i de enkelte Tilfælde, hvor saadant ikke kan lade sig gjöre, efter gangbar Pris paa lignende Maade som sket er med Hensyn til Stafafell Præstekald.

1869. 2. Marts.

Man skulde derfor tjenstl. anmode Hr. Stiftamtm. og Deres Höjærv. om behgl. at ville foranledige, at den saaledes antydede Omtaxation bliver iværksat med Hensyn til de i Deres fornævnte Skrivelse under Nr. 1—5 og 7—13 opförte Præstekald[1]), hvortil endnu bör

[1]) Disse Præstekald ere: Hólmar i Reyðarfjord, Kolfreyjustaður, Heydalir, Hof i Alptafjord, Stafafell, Staðarstaður, Staður paa Reykjanes, Árnes, Staður i Steingrimsfjord, Prestbakki, Hjaltabakki og Laufás.

1869. föjes Helgafell Præstekald i Snæfellsnes Syssel og

2. Marts. Sauðanes Præstekald i Thingö Syssel. — — — — —

5. Marts. **Kapitelstaxter** for Islands **Vestamt** fra Medio Maj **1869** til samme Tid **1870.** Stykkisholm den 5. Marts 1869.

For dette Amt er der udkomne 2 særskilte Kapitelstaxter, nemlig 1 for Mýra og Hnappadals, Snæfellsnes og Dala Sysseler, betegnet a, og 2 for den övrige Del af bemeldte Amt, nemlig: Barðastrands, Stranda og Isafjords Sysseler, samt Isafjords Kjöbstad, betegnet b. Angaaende de forskjellige Varesorter, der her for Kortheds Skyld alene angives med Tal, henvises til den ovenf. S. 14—17 trykte Kapitelstaxt for Mýra og Hnappadals med flere Sysseler for 1868–69.

	a					b				
	rmt.		hdr.		al.	rmt.		hdr.		al.
	r.	s.	r.	s.	s.	r.	s.	r.	s.	s.
A 1	40	72	40	72	32½	46	20	46	20	37
- 2	5	85	35	30	28¼	6	51	39	18	31¼
- 3	7	40	44	48	35½	8	41	50	54	40½
- 4	5	57	44	72	35¾	6	37	51	8	43¾
- 5	4	32	52	»	41½	4	83	58	36	46¾
- 6	5	32	42	64	34¼	6	7	48	56	38¾
- 7	3	74	»	»	»	4	1	»	»	»
- 8	17	28	17	28	13¾	20	34	20	34	16¼
- 9	13	14	17	51	14	16	29	21	71	17½
B 10	»	30½	38	12	30½	»	31¾	39	66	31¾
- 11	»	23	28	72	23	»	24	30	»	24
- 12	»	25	31	24	25	»	29	36	24	29
- 13	»	18½	23	12	18½	»	22½	28	12	22½
C 14	»	40	»	»	»	»	50½	»	»	»
- 15	»	24½	15	30	12¼	»	27½	17	18	13¾
- 16	»	41	»	»	»	»	49½	»	»	»
- 17	»	6½	12	18	9¾	»	10	18	72	15
- 18	1	25	»	»	»	1	32½	»	»	»
- 19	2	29½	»	»	»	2	36	»	»	»
- 20	»	58	»	»	»	»	63	»	»	»
- 21	»	44½	»	»	»	»	47	»	»	»
D 22	4	64	28	»	22½	5	57	33	54	26¾
- 23	6	24½	37	51	30	6	71	40	42	32¼
- 24	5	28	31	72	25½	5	28	31	72	25½
- 25	4	86	29	36	23½	5	9	30	54	24½
- 26	4	65	28	6	22½	5	58½	33	63	27
E 27	1	13	17	3	13 9/4	1	23½	18	64	15
- 28	1	54	23	42	18¾	1	59½	24	28	19½
- 29	1	5	15	75	12½	1	53	23	27	18¾
- 30	1	31	19	81	16	1	34	20	30	16¼

1869.

5. Marts.

	a					b				
	rmt.		hdr.		al.	rmt.		hdr.		al.
	r.	s.	r.	s.	s.	r.	s.	r.	s.	s.
F 31	6	$17\frac{1}{2}$	24	70	$19\frac{3}{4}$	6	$43\frac{1}{2}$	25	78	$20\frac{3}{4}$
- 32	5	21	31	30	25	5	$47\frac{1}{2}$	32	93	$26\frac{1}{2}$
- 33	4	$32\frac{1}{2}$	26	3	$20\frac{3}{4}$	4	$72\frac{1}{2}$	28	51	$22\frac{3}{4}$
- 34	3	$15\frac{1}{2}$	25	28	$20\frac{1}{4}$	3	90	31	48	$25\frac{1}{4}$
- 35	2	33	28	12	$22\frac{1}{2}$	2	81	34	12	$27\frac{1}{4}$
- 36	4	28	25	72	$20\frac{1}{2}$	4	89	29	54	$23\frac{3}{4}$
- 37	»	6	15	»	12	»	$6\frac{3}{4}$	16	84	$13\frac{1}{2}$
G 38	5	54	»	»	»	5	86	»	»	»
- 39	»	78	»	»	»	1	20	»	»	»
- 40	2	51	»	»	»	2	95	»	»	»
- 41	1	11	»	»	»	1	21	»	»	»
- 42	»	94	»	»	»	1	1	»	»	»
- 43	1	81	»	»	»	2	2	»	»	»
Meðalverð:										
A, ...			36	82	$29\frac{1}{2}$			42	1	$33\frac{1}{2}$
B, ...			30	30	$24\frac{7}{4}$			33	50	$26\frac{3}{4}$
C, ...			13	72	11			17	93	$14\frac{1}{2}$
D, ...			30	91	$24\frac{3}{4}$			33	95	$27\frac{1}{4}$
E, ...			19	2	$15\frac{1}{4}$			21	61	$17\frac{1}{4}$
F, ...			25	17	$20\frac{1}{4}$			28	46	$22\frac{3}{4}$
Aðalmeðalverð . .			26	1	21			29	58	$23\frac{3}{4}$

Lov om **Tillægsbevilling** for Finansaaret fra **1. April 1868 til 31. Marts 1869**. Khavn den 6. Marts 1869. — Dep. Tid. f. 1869 S. 355—67; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1869 S. 165—76. — **Uddrag.** 6. Marts.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

— — — — — —

§ 13. Som Tillæg til de i Finansloven (30. April 1868) § 20 for Justitsministeriet opförte Udgifter bevilges:

— — — — — —

	Rd.	β	Rd.	β
4 ad VI. A. 1. Lönninger	393	72		
Tillæg efter Sædomskrivning. . .	41	16		
			434	88

1869. 6. Marts.

		Rd.	ß
5. ad VI. A. 3 Andre Udgifter: Laan til Forebyggelse af en befrygtet Hungersnöd i Islands Sönder- og Vestamt		6500	»
6. ad VI. B. 3. Andre Udgifter til Geistligheden. Understöttelse til fattige og afskedigede Præster samt fattige Præsteenker i Island		22	»

— — — — — —

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

6. Marts. **Lov** om **Værnepligt.** Khavn den 6. Marts 1869. — Dep. Tid. 1869 S. 241—64; Algreen-Ussings Lovsaml. 1869 S. 189—215. — **Uddrag.**

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

Almindelige Bestemmelser:

§ 1. Enhver Mand, der har dansk Indfödsret, er Værnepligten undergiven. Dog ere de, der ere födte paa Island, Færöerne eller de danske Besiddelser udenfor Europa, fritagne for Værnepligten, saalænge de ikke erhverve sig fast Hjem her i Landet.

— — — — — —

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

6. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Böde for Forsömmelse med Indsendelse af Administrations-Regnskaber.** Khavn den 6. Marts 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 206. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 597—98.

Næst at indberette, at De i Henhold til Ministeriets Skrivelse af 17. Septbr. f. A. har dikteret Sysselmanden for Gullbringu og Kjósar Syssel en Böde af

20 Rd. for den af ham udviste Forsömmelse med Indsendelsen af Regnskabet over Indtægter ved Administrationen af det kgl. Jordegods i bemeldte Syssel i Finansaaret 1867—68, og at han til Dem har indbetalt den nævnte Böde, har Hr. Stiftamtm. i behgl. Skrivelse af 23. Novbr. f. A. udbedt Dem Ministeriets Resolution for, til hvilken Kasse den erlagte Böde bliver at aflevere af Stiftamtet, idet De nærmere har udviklet, hvilken Tvivl de herhenhörende Lovbud i saa Henseende efter Deres Mening frembyde. 1869. 6. Marts.

Efter at Ministeriet i denne Anledning har brevvexlet med Revisionsdepartementet for Kongeriget, skulde man herved til behgl. Efterretning og videre föjende Foranstaltning tjenstl. melde, at da den omhandlede Böde er dikteret i Henhold til Bestemmelsen i § 27 i Frdg. om Oppebörsel og Regnskabsvæsen af 30. Januar 1793, findes ogsaa den sammesteds givne Regel om, hvilke Kasser de dersteds omhandlede Böder tilfalde, at maatte komme til Anvendelse. Da Rentekammerets Fattigbösse imidlertid nu er inddraget i Statskassen, og Böder, som skulde tilfalde bemeldte Fattigbösse, derfor her i Kongeriget indbetales i Statskassen, vil i Overensstemmelse hermed hele det omhandlede Bödebelöb være at indbetale i Jordebogskassen, hvor det ifölge herfra idag föjet Foranstaltning vil blive modtaget.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, ang. **Organisten ved Reykjavik Domkirkes Lön.** Khavn den 9. Marts 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 217. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 599—600. — **Uddrag.** 9. Marts.

— — — — — —

I Forbindelse hermed har Ministeriet med Hensyn til, at det af Hr. Stiftamtm.'s fornævnte Skrivelse

1869. fremgaar — hvad der för har været Ministeriet ubekjendt — at Organisten er bleven anset pligtig til uden særligt Vederlag at udföre Orgelspil og lede Sangen ved Bryllupper, Begravelser m. v., ikke villet undlade at benytte Leiligheden til bestemt at fremhæve, at det Organisten tilstaaede Honorar af Statskassen ikkun har Heusyn til hans Forretninger som saadan ved den egentlige Gudstjeneste i Kirken, og at han selvfölgelig maa være berettiget til at forlange et særskilt Vederlag af Vedkommende for udförte Ministerialia, hvorhos man har troet at burde henstille til Hr. Stiftamtm. og Deres Höjærv., om der ikke maatte være Anledning til at udarbeide et Regulativ angaaende det Organisten ved hver enkelt saadan Leilighed tilkommende Honorar.

9. Marts.

9. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Omkostningerne ved et Fattiglems Flytning til sin Forsörgelseskommune.** Khavn den 9. Marts 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 238. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 601—3.

Næst at andrage, at Hr. Stiftamtm. i Henhold til den mellem Kjöbenhavns Magistrat og det forenede Dampskibsselskab afsluttede Overenskomst om Overförelse fra Kjöbenhavn til Reykjavík af det i Hvol-Rep i Rangárvalla Syssel hjemmehörende Fattiglem, Jón þorláksson, forskudsvis har betalt de hermed foranledigede Omkostninger til Belöb 49 Rd., har De i behgl. Skrivelse af 28. August f. A. udbedt Dem Ministeriets Resolution om, hvorledes bemeldte Belöb vil være at refundere, idet De har udtalt den Formening, at da der ikke haves nogen for Island gjældende Lovbestemmelse i saa Henseende, vil Belöbet formentlig i Henhold til den for Danmark gjældende Lov om Fattiges med Fleres Hjemsendelse m. v. af 14. Marts 1867

være at afholde af Afsendelseskommunen, eftersom Island i bemeldte Lovs Forstand maa betragtes som Udland i Forhold til Danmark, eller saafremt dette ikke kan antages, at da Halvdelen af Hjemsendelsesomkostningerne i Medför af tidtnævnte Lov maa bæres af Afsendelseskommunen og den anden Halvdel af Forsörgelseskommunen, eller saafremt Ministeriet maatte tillade det, af Sönderamtets Repartitionsfond.

1869. 9. Marts.

Efter at man i denne Anledning havde udbedt sig Indenrigsministeriets Ytringer, har dette Ministerium hertil oversendt en af Kjöbenhavns Magistrat over Sagen afgiven Erklæring, hvori bemeldte Autoritet, næst at bemærke, at samme efter de med Stiftamtet i den omhandlede Henseende förte Forhandlinger har havt Föje til at antage, at vedkommende Forsörgelseskommune, der erkjendte Jón þorlákssons Forsörgelsesret i samme, ikke modsatte sig hans Hjemsendelse, udtaler den Formening, at den saavel for Island som for det övrige Danmark anerkjendte almindelige Regel om, at vedkommende Forsörgelseskommune er pligtig til at refundere Opholdskommunen alle de ved en Trængendes Understöttelse foranledigede Omkostninger, forsaavidt ikke Lovgivningen med positive Bestemmelser derfra gjör en Undtagelse — en Regel, fra hvilken der med Hensyn til det foreliggende Spörgsmaal ikke vides at være gjort nogen Undtagelse for Islands Vedkommende — ligefrem maa medföre, at det i Almindelighed maa paahvile de islandske Kommuner at udrede Omkostningerne ved de dér forsörgelsesberettigede Personers Hjemsendelse fra de egentlige danske Provinser. Det indses derfor ikke, ytrer Magistraten fremdeles, hvorledes foranförte Lov af 14. Marts 1867, som aldeles ikke gjælder for Island, enten direkte eller analogisk skulde kunne komme til Anvendelse, saaledes at en islandsk Kommune ved den skulde fritages for den samme paahvilende Forpligtelse, og det bemærkes

1869. endelig, at ligesom Magistraten for sit Vedkommende

9. Marts. aldrig vilde vægre sig ved at udrede Omkostningerne ved en i Kjöbenhavns Kommune hjemmehörende Trængendes Hjemsendelse fra Island, saaledes har, saavidt vides, tidligere aldrig nogen Kommune i Island, som har erkjendt sig pligtig til at refundere den en Islænder ydede Understöttelse, vægret sig ved ogsaa at erstatte Hjemsendelsesomkostningerne. I Overensstemmelse med denne Erklæring har Indenrigsministeriet bemærket, at der ikke, og navnlig ikke i Lov 14. Marts 1867, haves nogensomhelst Hjemmel til at paalægge Kjöbenhavns Kommune ganske eller tildels at bære de omhandlede Omkostninger, som derimod i Overensstemmelse med, hvad der hidtil har været anset som gjældende Regel saavel for Island som for det övrige Rige, formenes at maatte afholdes af den Paagjældendes Forsörgelseskommune, jfr. Plak. 14. Decbr. 1810 § 9.

Ved at meddele Hr. Stiftamtm. Foranstaaende, skulde man ikke undlade til behgl. Efterretning samt videre föjende Foranstaltning og Bekjendtgjörelse tjenstl. at melde, at Justitsministeriet for sit Vedkommende saa meget mindre kan finde Betænkelighed ved at tiltræde det af Kjöbenhavns Magistrat og Indenrigsministeriet Anförte, som Resiprociteten i den omhandlede Henseende mellem Island og Kongeriget saaledes, ialtfald hvad angaar Kjöbenhavns Kommune, er anerkjendt, om end i den omvendte Relation af den, Hr. Stiftamtm. har tænkt Dem, medens saadant ikke er modsagt af Indenrigsministeriet, og vil saaledes det omhandlede Belöb af 49 Kr. være at afholde af vedkommende Forsörgelsesrep.

9. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **den aarlige Fortegnelse over**

samtlige til den kgl. islandske Landsoverret indankede Sager. Khavn den 9. Marts 1869. — 1869. 9. Marts.
Isl. Kopib. 1869 Nr. 229. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 603—4.

Ved at fremsende en Fortegnelse over samtlige ved den kgl. islandske Landsoverret i 1867 paadömte Sager har Hr. Stiftamtm. i behgl. Skrivelse af 13. Nov. f. A. henledet Opmærksomheden paa, at bemeldte Fortegnelse ikke er affattet i Overensstemmelse med det ved allerh. Resol. af 14. Maj 1808 anordnede Schema, i hvilken Henseende De har fremhævet:

1. at Fortegnelsen kun omfatter de i Aarets Löb paadömte Sager, medens Schemaet angaar alle i samme Tidsrum behandlede Sager;
2. at Resolutionen bestemmer, at Rettens Tilforordnede skulle indsende den omhandlede Fortegnelse, hvorved formentlig tilsigtes, at alle Rettens Tilforordnede skulle underskrive denne, medens den foreliggende Fortegnelse er udfærdiget af Justitssekretæren, og paategnet Justitiarii Attest om, at intet vides at erindre imod Fortegnelsen;
3. endelig, at medens Schemaet indeholder specificerede Rubriker om de enkelte Stadier, hver Sag har at gjennemlöbe under sammes Behandling for Overretten, og derved muliggjör en Kontrol baade med den Hurtighed, hvormed Retten plejes, og hvor ofte hver af Rettens Tilforordnede har været forhindret fra personlig at beklæde Retten, indeholder den foreliggende Fortegnelse ikkun Oplysning om det Datum, Sagen er bleven paadömt, og om hvorvidt en konstitueret har dömt i Sagen istedetfor en af Rettens Tilforordnede.

Da de saaledes fremhævede Punkter, og fornemmelig de under Nr. 1 og 3, ere af nogen Vigtighed for Kontrollens Skyld, har Hr. Stiftamtm. derhos indstillet,

1869. at den omhandlede allerh. Resol. af 14. Maj 1808 maa
9. Marts. blive indskjærpet Retten til Efterfölgelse i ommeldte Henseende, idet De tillige har henstillet, om det maatte anses hensigtsmæssigt, at Schemaet indeholdt Oplysning om, naar Domsakten i offentlige Sager er bleven tilstillet Overövrigheden.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og Bekjendtgjörelse for Landsoverretten tjenstl. melde, at Hr. Stiftamtm.'s Indstilling herved bifaldes saaledes, at der i Anmærkningsrubriken i det ved bemeldte Resolution anordnede Schema optages fornöden Oplysning i den af Dem foreslaaede Henseende.

9. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, angaaende **Deling af Eyjafjalla Rep i to Kommuner.** Khavn den 9. Marts 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 231. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 605 - 7.

Ved at fremsende et Andragende, hvori tvende Præster og tvende Repstyrere i Eyjafjalla Rep i Rangárvalla Syssel anholde om, at denne Rep maa deles i to Kommuner, hver med sit Fattigvæsen og sit Thingsted for sig, har Hr. Stiftamtm. i behgl. Skrivelse af 28. August f. A. med Bilag andraget, at Önsket om den ansögte Deling af Reppen er opstaaet i den vestlige Del af samme, nemlig Kirkesognene Holt og Stóridalur, medens derimod den östlige Del, Kirkesognene Eyvindarhólar, Skógar og Steinar, bestemt modsatte sig den paatænkte Deling. Efter de af Dem i denne Anledning indhentede Oplysninger maa De imidlertid betragte den omspurgte Deling af Reppen som i höj Grad hensigtsmæssig og önskelig, idet forskjellige Omstændigheder — i hvilken Henseende De fremhæver Reppens store Folkemængde, der belöber sig til over 1100 Individer, dens territoriale Udstrækning, Misnöje

og Partiaand mellem Reppens tvende Dele og endelig den herskende Fattigdom — gjöre den nuværende Ordning af Kommunens Bestyrelse uhensigtsmæssig, ligesom ogsaa Billighed synes at tale for, at Byrden af den i den östlige Del stærkt stigende Fattigdom, som tildels skyldes den af Beboerne dersteds foretagne uforholdsmæssige Udstykning af Jorderne, bæres af denne Del selv. I Betragtning heraf har De, — næst at udtale Dem om Forholdstallet, hvorefter en eventuel Deling af Aktiver og Passiver bör finde Sted, og hvorom det ligesaa lidt som om selve Delingen er lykkedes at tilvejebringe Overenskomst mellem Reppens tvende Dele, samt næst med Hensyn til det fælles Thingsted, der er beliggende i Steinar Sogn, at bemærke, at der efter de derom förte Forhandlinger ikkun vil blive Spörgsmaal om at fordele Værdien af det i Thingstedet, der er indrettet i en naturlig Grotte, anbragte Tömmer — indstillet:

1869. 9. Marts.

1. at Eyjafjalla Rep deles i tvende Repper, hvoraf hver fremtidig udgjör sit Thingsogn, og af hvilke der tillægges den ene Navn af Vester-Eyjafjalla Rep, og den anden Öster-Eyjafjalla Rep, og at der til disse henlægges henholdsvis Kirkesognene Stóridalur og Holt, og Kirkesognene Eyvindarhólar, Skógar og Steinar, efter de naturlige Grænser, som disse Sogne have;
2. at Delingen foranstaltes til Fardag 1871 og træder i Kraft fra denne Dag;
3. at samtlige den nuværende Rep paahvilende Forpligtelser og de den tilhörende Aktiver til det nævnte Tidspunkt deles imellem de tvende nye Repper efter Forholdet 4 : 3, saaledes at Vester-Eyjafjalla Rep overtager $^4/_7$ og Öster-Eyjafjalla Rep $^3/_7$ deraf;
4. at de Trængende, som have erhvervet Forsörgelsesret i den samlede Rep, deles mellem de tvende Repper efter det nysnævnte Forhold, og at det

1869. 9. Marts. samme gjælder med Hensyn til Personer, som uden at være trængende til Fattigunderstöttelse, ere eller, hvis Delingen ikke havde fundet Sted, vilde være blevne forsörgelsesberettigede i den samlede Rep, enten fordi de ved lovbestemt uafbrudt Ophold alene i denne, forinden Delingen foregaar, eller ved uafbrudt Ophold i denne og, efter Delingen, i en af de nye Repper, eller endelig paa Grund af, at de ere födte i den samlede Rep iuden Fardag 1871, havde erhvervet saadan Ret, fremtidig blive trængende til Fattigunderstöttelse uden, forinden dette bliver Tilfældet, at have erhvervet Forsörgelsesret euten i en af de tvende nye Repper eller andetsteds;

5. at Thingstedet for Vester-Eyjafjalla Rep opföres for dennes egen Bekostning paa Jorden Hvammur, og
6. at Alt, hvad der angaar Fællesskabet mellem de tvende nye Repper, saalænge saadant existerer i Henhold til den omspurgte Deling, afgjöres paa et fælles Möde af Repstyrerne for begge de nye Repper.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at Ministeriet efter det i Hr. Stiftamtm.'s Skrivelse Oplyste bifalder Deres fornævnte Indstillinger.

9. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Sysselmændenes Pligt til Restanceberigtigelse og betimelig Regnskabsaflæggelse med Hensyn til Sysselintrader.** Khavn den 9. Marts 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 234. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 607—8.

I Anledning af en af Amtmanden over Islands Nord- og Östamt reist Forespörgsel om, hvad der fra

Amtets Side maatte være at foretage til Berigtigelse af Restancer paa Sysselmændenes Regnskaber for Statskassen tilkommende Oppebörseler; har man idag fundet Anledning til at paalægge bemeldte Embedsmand i paakommende Tilfælde at forelægge Vedkommende en passende kort Frist til Berigtigelse af den paagjældende Restance, idet det betydes ham, at forsaavidt denne Frist oversiddes, vil han ved Amtets Foranstaltning være at suspendere fra sit Embede, saaledes at der tilstaas den i hans Sted Konstituerede Halvdelen af Embedets Indtægter, mod Forpligtelse til af den anden Halvdel, forinden noget af samme udbetales til den suspenderede Sysselmand, at foranstalte Restancen berigtiget, og har man derhos ligeledes paalagt bemeldte Amtmand at indskjærpe samtlige Sysselmænd i det ham betroede Amt, at Sysselregnskaberne ufravigelig bör være indsendte senest den 31. Maj hvert Aar, og at, saafremt denne Termin ikke desto mindre skulde blive oversiddet, vil de paagjældende Regnskabers Indsendelse være at fremtvinge ved Anvendelse af passende af Amtet dekreterede Böder.

1869. 9. Marts.

Ved at meddele Hr. Stiftamtm. Foranstaaende, skulde man — næst med Hensyn til Sysselregnskabernes betimelige Indsendelse at henvise til Skriv. herfra af 29. August f. A. — tjenstl. anmode Dem om i Tilfælde af, at de i det Dem betroede Amt ansatte Sysselmænd maatte paadrage sig Restancer til Statskassen, behgl. at ville fölge den samme Fremgangsmaade som her antydet.[1])

[1]) S. D. afgik ligelydende Skriv. til Vestamtet.

1869. 9. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Strandingsregnskabers Decision af Amtmændene** m. v. Khavn den 9. Marts 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 223. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 600—601. — **Uddrag.**

— — — — — — — — — — — —

— — Forsaavidt Hr. Amtm. har meddelt Bilagene til Opgjörelsen over Havaritilfældet Paategning om, hvorledes de enkelte Udgifter formentlig burde nedsættes, — — — men derhos ytret Tvivl om, hvorvidt De maatte have Kompetence til at afgive Decision i saa Henseende, eftersom Frdg. 28. Decbr. 1836 ikke er legaliseret i Island, skulde man, næst at bemærke, at der efter almindelige Regler om Forholdet mellem under- og overordnede Övrigheder ikke kan være Tvivl om Amtets Kompetence i den omhandlede Henseende, lige tjenstl. anmode Dem om, efter at have givet Vedkommende Leilighed til at ytre sig herom, om fornödent at nedsætte Regningerne efter Skjön og affatte en ny selvstændig Opgjörelse. — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

31. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Biskoppen over Island, ang. Spörgsmaal om **Præsteenkers Pligt til at erlægge Kirketiende.** Khavn den 31. Marts 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 264. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 609—10.

I behgl. Skrivelse af 28. Novbr. f. A. har Deres Höjærv. med Hensyn til at Præsteenke Guðríður Jónsdóttir af Hörgsdalur inden Vester-Skaptafells Syssel for Dem har andraget, at der af vedkommende Administrator er bleven afkrævet hende Tiende til Prestbakki Kirke, under Paaberaabelse af Reglem. 17. Juli

1782 § 6, jfr. Kanc. Skriv. 1. Aug. 1801 og Rentek. Skriv. 22. Marts 1826, indstillet, at bemeldte Præsteenke maa fritages for at erlægge den nævnte Afgift, eller at Sagen i modsat Fald maa blive henvist til Domstolenes Afgjörelse. 1869. 31. Marts.

Efter i denne Anledning at have begjært Revisionsdepartementets Betænkning over Sagen, har Samme tilbagemeldt, at da § 6 i Regl. 17. Juli 1782 udtrykkelig bestemmer, at det alene er Præster og Geistlige, som offentlige Embeder betjene, der ikke have at yde Tiende til Andre end de Fattige, kan deraf ej sluttes, at dette ogsaa maa gjælde Præsteenker, idet Bestemmelsen i og for sig meget mere stötter den Mening, at saadanne Enker ikke ere fritagne for at tiende til Kirken, og naar den nævnte § in fine exempelvis nævner Skat og Gjaftold som de Paalæg, hvorfor Præsteenker ere fritagne, da er det ogsaa dermed afgjort, at det er de egentlige Skatter og Afgifter til Statskassen, hvorfor saadanne Enker ere befriede, men ingenlunde for Tienden til Kirken, der ikke kan fradeles sine lovmæssige Indtægter ved allerh. Resolution, hvilket ogsaa bestyrkes ved det forrige danske Kancellis Skriv. af 1. August 1801 og Rentek. Skriv. 22. Marts 1826.

I Henhold til det saaledes af Revisionsdepartementet Anförte ser Ministeriet sig ikke i Stand til at fritage den ovennævnte Enke for at udrede den hende afkrævede Kirketiende, hvorimod det selvfölgelig maa staa hende frit for at faa Spörgsmaalet om sin Forpligtelse i saa Henseende afgjort ved Domstolene.

Justitsministeriets Skrivelse til Udenrigsministeriet, ang. **Betingelserne for Fremmedes Ret til Fiskeri under Island.** Khavn den 31. Marts 1869. — Isl. Kopíb. 1869 Nr. 268. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 610—11. 31. Marts.

1869. 31. Marts. Ved at fremsende Gjenpart af en Skrivelse fra Skibsrheder Jourdan i Granville til den kongel. Konsul i Havre, hvori han ytrer Önsket om at blive underrettet om, hvad der er at iagttage af Udlændinge, for at kunne oprette et Fiskerietablissement paa Island m. m., har Udenrigsministeriet i behgl. Skrivelse af 1. d. M. udbedt sig herfra de til Forespörgselens Besvarelse fornödne Oplysninger.

Foranlediget heraf skulde man ikke undlade tjenstl. at meddele, at der, for at Udlændinge kunne drive Fiskeri fra Island og der oprette Fiskerietablissementer, udfordres, at de nedsætte dem paa Island og vinde Borgerret dersteds, og at de Skibe, der agtes anvendte ved bemeldte Bedrift, forinden nationaliseres som dansk Ejendom, hvorved bemærkes, at saafremt Skibene tilhöre et Interessentskab, vil det, for at Skibene kunne nationaliseres og före dansk Flag, være nödvendigt, at Interessentskabet selv er domicileret i Island eller andetsteds i den danske Krones Lande.

31. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **Overtrædelse af den islandske Lovgivning om Handel og Fiskeri.** Khavn den 31. Marts 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 269. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 611—12.

Efter at Justitsministeriet i Anledning af Hr. Amtmandens behgl. Skrivelse af 18. Septbr. f. A. havde anmodet Udenrigsministeriet om at lade S. Allenou i Paimpol, som Rheder af de Fiskefartöjer, der i de foregaaende Aar have begaaet Overtrædelser af den islandske Lovgivning om Handel og Fiskeri, navnlig ved Ind- og Udladning af Salt og Fiskeredskaber inde paa Handelspladsen Grundarfjord i Snæfellsnes Syssel, opfordre til godvillig at erlægge den anordnede Læsteafgift

af bemeldte Skibe, samt en Böde, som man efter Omstændighederne troede at kunne fastsætte til Minimum af den i § 9 i Loven af 15. April 1854 bestemte Straf, nemlig 10 Rd. for hvert Skib for den begaaede Lovovertrædelse — har Udenrigsministeriet tilbagemeldt, at Samme efter at have foretaget de i saa Henseende fornödne Skridt, nu fra den kgl. Konsul i Nantes har modtaget Indberetning om, at han tvende Gange har tilskrevet S. Allenou angaaende ovennævnte Reklamation, uden at erholde noget Svar, uagtet der ialfald med Hensyn til det sidste af de tvende Breve haves Vished for, at det er kommet tidtnævnte Skibsrheder tilhænde.

1869. 31. Marts.

Ved at meddele Amtet Foranstaaende, skulde man, da det herefter maa antages, at Rhederen af de Skibe, der have begaaet den omhandlede Lovovertrædelse, ikke kan formaas til godvillig at fyldestgjöre de af Justitsministeriet stillede Krav, der, naar henses til, at Bestemmelsen i Frdg. 13. Juni 1787 Kap. 1 § 2, jfr. Plak. 18. Aug. 1786, endnu staar ved Magt, maa anses som meget moderate, tjenstl. anmode om i Tilfælde af, at de omhandlede Skibe maatte antræffes, at foranledige det Fornödne til Effektuering af Erlæggelsen saavel af de respektive Læsteafgifter som af den ovenfor omhandlede Böde for den begaaede Lovovertrædelse.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **et Fattiglems Forsörgelseskommune.** Khavn den 31. Marts 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 271. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 612—14. 31. Marts.

I et direkte hertil indkommet Andragende, dateret den 13. Novbr. f. A., har Kommunalbestyrelsen i Kjöb-

1869. staden Akureyri indanket for Ministeriet en af Hr.
31. Marts. Amtm. under 23. Marts næstforhen afgiven Resolution, hvorved Snedker Jón Tómasson med Familie er kjendt forsörgelsesberettiget i Akureyri Kjöbstads Kommune.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at det maa have sit Forblivende ved den af Hr. Amtm. i Sagen afgivne Resolution[1]).

---

[1]) Resolutionen er i Oversættelse saalydende:

I Skrivelse af 23. Dechr. f. A. har Byfoged S. Thorarensen formodentlig med Borgerrepræsentanternes Samtykke indgivet til Amtets Afgjörelse, om Snedker Jón Tómasscn skal anses forsörgelsesherettiget i Akureyri eller i Helgastaðir Rep.

Jeg har senere sögt Oplysning om Jóns Opholdssteder, og erholdt blandt Andet en Beretning, som han har givet under Eds Tilhud haade om sine Opholdssteder og Formuesomstændigheder i det Hele, thi Byfogdens Skrivelse berørte saa let og uklart mange af Sagens Hovedpunkter, og herettede derhos en Del saa fordrejet, at det ikke var muligt at hegrunde noget Dekret derpaa.

Det maa nu i denne Sag anses for hevist, at Snedker Jón Tómasson nedsatte sig i Akureyri den 29. Maj 1851 og var der derefter uafbrudt i 10 Aar; i Vinteren 1860—1861 brækkede Jón sit Ben og laa længe syg; han fik da tillaans af den forrige Hrafnagil Rep 31 Rd. 16 Sk., men han henægter hestemt, at han selv har ansögt om denne Understöttelse, og siger, at Læge Finsen formodentlig har forskaffet sig den, men han siger, at han har modtaget Understöttelsen, da Repstyreren fremhöd den med den Reservation, at Understöttelsen ikke blev indfört i Fattigregnskahet för Fardag 1861, men skulde anses for Privatlaan fra Repstyreren Olafur, som han havde i Sinde at tilbagebetale; og der kan ikke erholdes Vished for, om Laanet hlev givet i Marts, April eller Maj 1861. Endvidere er det oplyst, at Jón den Gang, han modtog Understöttelsen, ejede et Vaaningshus, Ko og nödvendigt Værktöj til en Værdi af 40—50 Rd.

Hvad det nu kommer an paa i denne Sag, er, om det Laan, som hlev tilhudt Jón, og som han modtog, er en

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **et Fattiglems Forsörgelseskommune.** Khavn den 31. Marts 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 272. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 613—15. 1869. 31. Marts.

Med behgl. Skrivelse af 30. Septbr. f. A. har Hr. Amtm. hertil indsendt et Andragende fra Repstyrer M. Jónsson af Ytraáland, hvorved Amtets Resolution af 24. Marts næstforhen, der bestemmer, at Pigen Ingibjörg Bjarnadóttir fra hendes 16. Aar skal anses

---

virkelig og retteligen tilstaaet Fattigunderstöttelse, thi ellers kan Laanet ikke forhindre, at Jón ved sit Ophold i Aknreyri blev forsörgelsesberettiget i den forrige Hrafnagil Rep. I denne Henseende kommer da i Betragtning det Princip, som fremhæves i Reglem. 8. Januar 1834 § 9, jfr. §§ 4 og 6, og herefter synes da Laanet at være ydet aldeles mod de Regler, som ere satte angaaende Ydelsen af Fattighjælp, da man hverken har forhört sig om eller undersögt, hvorvidt Jóns Venner eller Frænder vilde eller kunde hjælpe ham, ingen Begjæring er fremkommen fra Vedkommende selv, og ingen Undersögelse om hans Omstændigheder er foretaget af Kommunalbestyrelsen, men Laanet er givet uden Grund lige imod Loven, se § 9 i Regl. 8. Jan. 1834; hertil kan föjes, at det ikke kan ses, at Laanet har været fordret offentlig af Jóns Födselsrep, Helgastaðir Rep, hvilket dog burde være sket, hvis Vedkommende vilde have det tilbagebetalt, da det var tilstaaet af Fattigkassen.

Da nu Snedker Jón Tómasson uafbrudt i 10 Aar, eller fra den 29. Maj 1851 til samme Tid 1861, har opholdt sig i Akureyri, og ikke i dette Tidsrum modtaget nogen lovligen ydet Fattigunderstöttelse, som kan forhindre ham fra at erhverve Ret til Forsörgelse, dekreteres han herved tilligemed sin Familie, i Overensstemmelse med Regl. 8. Januar 1834 § 6 og under Hensyn til Justm. Skriv. af 2. Septbr. 1858 og 17. Septbr. 1867, forsörgelsesberettiget i Akureyri Kjöbstad, jfr. Overenskomst om Formuedeling af 17. April 1863 mellem Hrafnagils Rep og Akureyri Kjöbstad.

1869. forsörgelsesberettiget i Svalbarð Rep inden Thingö
31. Marts. Syssel, indankes til Ministeriets Afgjörelse.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at det maa have sit Forblivende ved den af Hr. Amtm. i Sagen afgivne Resolution[1]). Med Hensyn til, at der

[1]) Resolutionen er i Oversættelse saalydende:

Ved Skrivelse af 28. Januar d. A. har Repstyreren i Presthólar Rep indanket den af Kancelliraad Th. Jónsson under 24. Oktbr. 1865 afgivne Resolution, der bestemmer, at Pigen Ingibjörn Bjarnadóttir skal være forsörgelsesberettiget i Presthólar Rep, uagtet hendes Moder i det Aar. da Barnet blev födt, var fæstet som Tyende i Svalbarð Rep.

Det maa nu under Sagen anses som bevist, at Ingibjörgs Moder, Arndýs, i det Aar, da Barnet blev födt, var lovligt fæstet som Tyende hos Bonden Gísli paa Sjóarland i Svalbarð Rep, samt at Repstyreren i Svalbarð Rep lovstridigt tog hende ud af Tjenesten og transporterede hende om Efteraaret eller midt under Tjenestetiden til Presthólar Rep.

Ligesom det nu er forbndt, jfr. Kanc. Skriv. 19. Aug. 1820, at jage en Pige bort fra Tjenesten, fordi hun enten allerede ved Tjenestens Tiltrædelse er frugtsommelig eller der bliver det, saaledes vil vedkommende Repstyrer paadrage sig Ansvar og Tiltale ved at foraarsage, at saadanne Personer af den Grund miste deres Tjeneste.

Da nu Ingibjörg Bjarnadóttir's Moder, Arndýs, var fæstet som Tyende paa Sjóarland i det Aar, da hun födte sit Barn, og lovstridigt blev revet nd af sin Tjeneste og transporteret til Presthólar Rep, hvorefter Svalbarð Rep er Ingibjörgs lovlige Födekommune, saa resolveres: at Ingibjörg Bjarnadóttir i Henhold til Reglem. 8. Januar 1834 § 9 og Kanc. Skriv. 19. Aug. 1820 fra hendes fyldte 16 Aar skal anses forsörgelsesberettiget i Svalbarð Rep, hvorfor Hr. Sysselm. anmodes om at foranledige, at Svalbarð Rep refunderer Presthólar Rep efter Regning Udgifterne ved bemeldte Piges Underhold efter det fyldte 16 Aar. — Hvilken Resolution Hr. Sysselm. anmodes om at ville bekjendtgjöre for Repstyrerne i Presthólar og Svalbarð Rep

ikke er fremsendt behörig Oversættelse af Sagens Akter, skulde man iövrigt have Hr. Amtm. erindret om for Fremtiden at holde Dem Bestemmelserne i Ministeriets Skrivelse 14. Juli 1854 efterrettelig. 1869. 31. Marts.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden og Amtmændene i Island, ang. **Ophævelse** af det i Kancelli-Cirkulære af 11. Marts 1820 indeholdte **Forbud mod Salg af Merkurialsalve uden Recept.** Khavn den 31. Marts 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 280. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 615. 31. Marts.

Efter paa dertil given Anledning at have brevvexlet med det kgl. Sundhedskollegium angaaende en Overtrædelse af det i Kanc. Cirk. 11. Marts 1820 indeholdte Forbud mod Salg af Merkurialsalve uden Recept, har Ministeriet ifölge bemeldte Kollegiums Indstilling troet for Islands Vedkommende fremtidig at kunne frafalde hint Forbud, forsaavidt Salven anvendes til veterinært Brug.

Ved at meddele Hr. (Tit.) dette til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse, skulde man dog ikke undlade tjenstl. at anmode om, at der gives vedkommende Apothekere Paalæg om ved Merkurialsalvens Udlevering at advare Bönderne imod at benytte samme i andre end det nævnte Öjemed.

Bekjendtgjörelse ang. **Indretning af en Tillægsexamen** for dem, der uden at have underkastet sig enten Adgangsexamen ved Kjöbenhavns Universitet eller Afgangsexamen ved de lærde Skoler ville indskrives ved Kjöbenhavns Universitet som akademiske Borgere. Kjöbenhavn den 2. April 1869. — 2. April.

1869. (Kirke- og Undervisningsminist.). Dep. Tid. 1869 S. 322—23;
2. April. Algreen-Ussings Lovsamling 1869 S. 272—74.

Paa Ministeriets derom nedlagte allerund. Forestilling har det behaget H. M. Kongen under 2. d. M. allern. at bifalde fölgende Bestemmelser om Indretningen af en særlig Pröve for Erhvervelsen af akademisk Borgerret ved Kjöbenhavns Universitet:

a) De, der have underkastet sig den almindelige Forberedelsesexamen ved Universitetet eller Afgangsexamen for Realdisciple, — begge af den höjere Grad — med et saadant Udfald, at Karakterernes Gjennemsnitsværdi er mindst 6, og derefter tillige Adgangsexamen til den polytekniske Læreanstalt, polytekniske Kandidater med 1. og 2. Karakter, uden Hensyn til med hvilket Udfald de tidligere have bestaaet den almindelige Forberedelsesexamen, Lieutenanter, der have bestaaet Afgangsexamen fra Officersskolens næstyngste Klasse, og de, der have bestaaet Overgangspröven fra yngste til ældste Klasse ved Söofficersskolen, skulle være berettigede til at indskrives ved Kjöbenhavns Universitet og i alle Maader betragtes som akademiske Borgere, naar de have bestaaet en Pröve i dansk Stil, Latin, Græsk og Historie af samme Omfang, som der er fastsat for Afgangsexamen i en lærd Skole, dog at der i Modersmaalet kun skrives én Udarbeidelse over en frit valgt Opgave, og at i Latin den skriftlige Pröve indskrænkes til Oversættelse fra Latin til Dansk, og den derfor givne Karakter lægges sammen med Karakteren for den mundtlige Pröve med Vægt som $^1/_3$. Til at bestaa udfordres at de sammenlagte Specialkarakterer, betegnede og ansatte til Talværdi som ved Afgangsexamen i de lærde Skoler, have en Talværdi af idetmindste 4 Godt ɔ: 20 Points.

b) De, der ville underkaste sig denne Pröve, have inden 1. Maj hvert Aar skriftligt at anmelde dette, under Vedlæggelse af fornödne Beviser for Tilstedeværelsen af de ovenmeldte Betingelser for at stedes

til Pröven, for Formanden for Examenskommissionen 1869.
ved Universitetet, som afholder Adgangsexamen for 2. April.
Studerende, hvorefter denne Kommission af sin Midte udnævner 4 Examinatorer og 4 Censorer til at afholde og bedömme Pröven.

c) Ved Indtegningen til Pröven erlægges i Examensgebyr af hver Examinand 7 Rd. R. M.

d) Med Hensyn til den almindelige filosofiske Pröve og andre Forberedelsesexamina for visse Fag ved Universitetet gjælde samme Forskrifter for dem, der ved den ovenmeldte Pröve have vundet akademisk Borgerret, som for andre Studerende.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden 15. April.
over Island; ang. **Afhændelse til Arvefæste af en Jordparcel ved Reykjavík.** Khavn den 15. April 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 355. Tiðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 617—18.

Ved i dansk Oversættelse at fremsende et til Stiftamtet indsendt Andragende, hvori Reykjavík Kommunalbestyrelse anholder om Approbation paa, at Parcellen Nr. 4, Hlíðarhús-Lodden, maa afhændes til Arvefæste mod en aarlig Afgift af 43 Alen efter Kapitelstaxtens Middelpris, har Hr. Stiftamtm. i behgl. Skriv. af 19. Jannar sidstl., næst at bemærke, at Middelalen efter Kapitelstaxten for 1868—69 var 21⅔ Sk., hvorefter den stipulerede aarlige Afgift af 43 Al. vil udgjöre 9 Rd. 68 Sk., i Henhold til Anordn. 27. Novbr. 1846 § 24 indstillet, at der maa meddeles Approbation paa, at den ovennævnte Parcel bortarvefæstes paa de i Kommunalbestyrelsens Skrivelse ommeldte Vilkaar.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at den begjærte Approbation herved meddeles.

1869. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse
28. April. til Biskoppen i Island, angaaende **den reviderede islandske Psalmebogs Benyttelse ved den offentlige Gudstjeneste.** Khavn den 28. April 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 403. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 621.

I behgl. Skrivelse af 11. Marts d. A. har Deres Höjærv. indberettet, at den af Provst og Domkirkepræst Ó. Pálsson og Sognepræst til Kálfatjörn St. Thorarensen under Deres Tilsyn og Medvirkning foretagne Revision af den isl. evang. kristelige Psalmebog nu er tilendebragt og Manuskriptet færdigt til Trykning, hvorefter De har andraget paa den saaledes reviderede isl. evang. kristelige Psalmebogs Indförelse til Brug ved den offentlige Gudstjeneste.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre föjende Foranstaltning tjenstl. melde, at Ministeriet herved tillader, at den ommeldte reviderede Psalmebog maa indföres til Brug ved den offentlige Gudstjeneste overalt i Island, hvor Præst og Menighed blive enige derom.

5. Maj. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **Gratifikation for Deltagelse i Fastsættelsen af Kapitelstaxterne.** Khavn den 5. Maj 1869. — Isl. Kopib. 1869, Nr. 422. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 621—22.

I behgl. Skrivelse af 15. Febr. d. A. har Hr. Amtm. efter dertil af Ministeriet given Foranledning ytret Dem om, hvor stort Vederlag der passende vil være at tilstaa den nuværende Provst i Snæfellsnes Syssel, Sognepræst til Staðarstaður, S. Nielsson for hans Deltagelse i at sætte de aarlige Kapitelstaxter for Vestamtet, og har De i saa Henseende bemærket, at det omhandlede

Vederlag, der hidtil har varieret fra 15 til 35 Rd. aarlig i Forhold til Afstanden mellem Amtskontoret og Provstens Bolig, for Provst S. Nielssons Vedkommende ikke vil kunne sættes lavere end til 25 Rd., idet der til Frem- og Tilbagereisen mellem Staðarstaður og Stykkisholm samt Opholdet paa sidstnævnte Sted altid vil medgaa mindst 7 Dage, og Vederlaget saaledes, naar der hvergang skulde tilstaas den Paagjældende passende Diæter og Reiseomkostninger efter Regning, vilde overstige det foreslaaede Belöb. 1869. 5. Maj.

Idet Hr. Amtm. derfor har indstillet, at der for Fremtiden maa tilstaas Provst Nielsson et Vederlag af 25 Rd. aarlig i den omhandlede Anledning, saalænge han er bosat paa Staðarstaður, har De tillige anholdt om Ministeriets Approbation paa, at De i Aarene 1867 og 1868 har udbetalt ham et saadant Belöb af Amtsrepartitionsfonden for hans Deltagelse i at sætte Kapitelstaxterne for disse Aar.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning tjenstl. melde, at Ministeriet herved approberer den i Aarene 1867 og 1868 i den omhandlede Anledning skete Udbetaling, ligesom man ogsaa bifalder, at der fremdeles tilstaas Provst Nielsson en Gratifikation af 25 Rd. aarlig for hans Uleilighed og Udgifter i den omhandlede Henseende, saalænge han er bosat paa Staðarstaður og Amtskontoret er paa Stykkisholm.

Kapitelstaxter for Islands **Nord- og Östamt** fra Medio Maj **1869** til samme Tid **1870.** (»Norðanfari« 8. Aarg. Nr. 24—25). 8. Maj.

For Nord- og Östamtet er der udkommet 3 Kapitelstaxter, nemlig: 1. for Húnavatns og Skagafjords Sysseler, a; 2. for Öfjords og Thingö Sysseler, b, og 3. for Múla Sysselerne, c. Med Hensyn til de forskjellige Varesorter, der her for Kortheds Skyld alene gjengives med Tal, henvises til den ovenfor S. 57—59 trykte Kapitelstaxt for Húnavatns og Skagafjords Sysseler for 1868—69.

1869.
8. Maj.

	ríkismynt.						hundrað.						alin.		
	a		b		c		a		b		c		a	b	c
	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	s.	s.	s.
A 1	47	94½	46	38	38	60	47	94½	46	38	38	60	38½	37	31
- 2	6	1	6	40	6	18½	36	6	38	48	37	15	29	31	29½
- 3	7	24	7	19	6	94	43	48	43	18	41	84	35	34½	33½
- 4	5	73½	5	75	5	50	46	12	46	24	44	16	37	37	35½
- 5	4	20½	4	16½	4	15	50	54	50	6	49	84	40½	40	40
- 6	5	38½	5	60½	5	36	43	20	45	4	43	»	34½	36	34½
- 7	3	59½	3	14	4	5	36	19	34	56	40	50	29	27½	32½
- 8	17	83	21	48	22	13	17	83	21	48	22	13	14½	17	17½
- 9	13	67½	17	39	17	81	18	26	23	20	23	76	14½	18½	19
B 10	»	35	»	31½	»	30	43	72	39	36	37	48	35	31½	30
- 11	»	24	»	24	»	23	30	»	30	»	28	72	24	24	23
- 12	»	25	»	24	»	29	31	24	30	»	36	24	25	24	29
- 13	»	18½	»	18	»	16	23	12	22	48	20	»	18½	18	16
C 14	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 15	»	28	»	29	»	28½	17	48	18	12	17	78	14	14½	14
- 16	»	34	»	33½	»	47	10	60	10	45	14	66	8½	8½	12
- 17	»	10	»	11	»	14	12	48	13	72	17	48	10	11	14
- 18	»	84	»	90	»	88	17	48	18	72	18	32	14	15	14½
- 19	»	92	1	24	1	52	14	36	18	72	23	12	11½	15	18½
- 20	»	54	»	47	»	58	67	48	58	72	72	48	54	47	58
- 21	»	44	»	37	»	46	55	»	46	24	57	48	44	37	46
D 22	5	»	5	51	5	42	30	»	33	18	32	60	24	26½	26
- 23	5	65	5	35½	5	86	34	6	32	21	35	36	27	26	28½
- 24	5	51½	5	20	5	72½	33	21	31	24	34	51	26½	25	27½
- 25	5	24½	4	66	4	45½	31	51	28	12	26	81	25	22½	21½
- 26	4	78	4	20	3	84	28	84	25	24	23	24	23	20	18½
E 27	1	48	1	24½	1	3	22	48	18	79½	15	45	18	15	12½
- 28	1	61	1	58	1	50	24	51	24	6	22	78	19½	19	18
- 29	1	64	1	52	1	34	25	»	33	12	20	30	20	18½	16
- 30	1	46½	1	35½	1	17	22	25½	20	52½	17	63	18	16½	14
F 31	5	64	5	60	5	27	22	64	22	48	21	12	18	18	17
- 32	4	69	4	74	4	35	28	30	28	60	26	18	22½	23	21
- 33	3	71	3	80	3	53	22	42	23	»	21	30	18	18½	17
- 34	2	63	2	53	2	37½	21	24	20	40	19	12	17	16½	15½
- 35	1	76	1	90	1	68	21	48	23	24	20	48	17	18½	16½
- 36	4	64	4	89	4	30	28	»	29	54	25	34	22½	23½	20½
- 37	»	6	»	6½	»	6½	15	»	16	24	16	24	12	13	13
G 38	5	40	5	55½	5	40	32	48	33	45	32	48	26	27	26
- 39	»	»	1	68	»	»	»	»	68	32	»	»	»	54½	»
- 40	2	59	3	11	3	74	31	36	57	36	45	24	25	30	36
- 41	»	»	»	61	»	61½	»	»	30	48	30	72	»	24½	24½
- 42	»	91	»	88½	1	11	»	»	»	»	»	»	18	17½	21½
- 43	1	92	1	92	1	70	»	»	»	»	»	»	37½	37½	33
Meðalverð:															
A, ...							37	72½	38	72	37	87	30	31	30½
B, ...							32	3	30	45	30	60	25½	24½	24½
C, ...							27	82½	26	39	31	61	22½	21	25½
D, ...							31	51½	30	½	30	50½	25	24	24½
E, ...							23	55	21	61½	19	6	19	17½	15
F, ...							22	71	23	35½	21	46½	18	18½	17
Aðalmeðalverð							29	24	28	42	28	52	23½	22¾	23

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Benyttelsen af Net ved Fuglefangst paa Vestmannöerne.** Khavn den 12. Maj 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 426. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 622—23. 1869. 12. Maj.

Efterat Justitsministeriet i Anledning af de fra Vestmannöerne tilvejebragte Oplysninger om de skadelige Fölger af at anvende Net ved Fangsten af Söpapegöjer sammesteds, havde begjært Stiftamtets Ytringer om, hvorvidt Staten som Ejer af hele Jordegodset paa Öerne ikke maatte være berettiget til efter Indholdet af de til Opsidderne udstedte Bygselbreve at forbyde disse Anvendelsen af en Fangstmaade, hvorved den til Jorden knyttede Herlighed, Söpapegöjefangsten, udsattes for betydelig Forringelse, samt at opsige dem Fæstet, naar Forbudet overtrædes, har Hr. Stiftamtm. i behgl. Skrivelse af 19. Febr. d. A. ytret den Formening, at der ikke i Bygselbrevenes Bestemmelser indeholdes tilstrækkelig Hjemmel til at indskrænke Opsiddernes Ret til at gjöre sig Fuglefangsten saa indbringende som muligt, og at det derfor formentlig ikke vilde nytte at forbyde Opsidderne under Fæstets Forbrydelse at anvende Garn ved Fangsten, hvorimod De antager, at det samme Resultat vilde kunne opnaas ad kontraktmæssig Vej, eftersom det ifölge de i Sagen tilvejebragte Oplysninger tör forudsættes, at alle ordentlige og dygtige Opsiddere ere villige til at underkaste sid den omhandlede Indskrænkning med Hensyn til Söpapegöjefangsten, og de mindre dygtige Opsiddere, der maaske vilde modsætte sig en saadan Indskrænkning, i Almindelighed hvert Aar misligholde Bygselkontrakten i en saadan Grad, at de kunne udsættes af Bygslet.

Foranlediget heraf skulde man overensstemmende med Hr. Stiftamtm.'s Indstilling tjenstl. have Dem an-

1869. modet om behgl. at ville dels paase, at der i alle
12. Maj. fremtidige Bygselbreve til Opsidderne paa det kgl. Jordegods paa Vestmannöerne optages en Bestemmelse om, at Fuglefangst med Net er aldeles forbudt, samt at Overtrædelse heraf medförer baade Bygslets Forbrydelse og Forpligtelse til at erstatte den Skade, som derved er overgaaet Jorden efter uvillige Mænds Skjön, dels paalægge vedkommende Administrator at söge en Overenskomst med alle de nuværende Opsiddere om, at der tilföjes de dem meddelte Bygselbreve en Tillægsbestemmelse af samme Indhold.

12. Maj. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. en **ny Skyldsætning af samtlige Kloster- og Flögujorder i Vesterskaptafells Syssel.** Khavn den 12. Maj 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 427. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 623—24.

Med behgl. Skrivelse af 4. Septbr. f. A. har Hr. Stiftamtm. i Oversættelse indsendt dels en til det i 1867 afholdte Althing indgiven og af den kgl. Kommissarius i Overensstemmelse med en af Thinget tagen Beslutning Stiftamtet til videre Foranstaltning tilstillet Petition, hvori 113 Beboere i Vesterskaptafells Syssel anholde om, at der paa offentlig Bekostning maa blive foretaget en ny Besigtigelse over samtlige Klosterjorder samt Flögujorder i bemeldte Syssel med deraf flydende ny Skyldsætning af disse, samt en Fastsættelse af Grænseskjellen mellem de enkelte Jorder, for at der snarest mulig kan tilvejebringes et ligeligt og billigt Forhold mellem de aarlige Afgifter af de nævnte Jorder og disses Udredelsesmaade, dels en over bemeldte Petition indhentet Erklæring fra Administrator for Kirkjubær og Þykkvabær Kloster samt Flögujorderne.

Da det af bemeldte Erklæring saavel som af de af Hr. Stiftamtm. dertil knyttede Bemærkninger fremgaar, at det er saa langt fra, at de Afgifter, som forlanges ved Bortbygslingen af det omhandlede Jordegods, ere for höje, at tværtimod Jorderne overhovedet bortbygsles paa billigere Vilkaar end tilsvarende private Jorder, og at der heller ikke finder noget usædvanligt Misforhold Sted mellem Afgifterne og de enkelte Jorder indbyrdes, maa Ministeriet, der om Sagen har brevvexlet med Revisionsdepartementet for Kongeriget, med Hr. Stiftamtm. være enigt i, at der ikke er tilstrækkelig Grund til at lade foretage en saadan Besigtigelse af det nævnte Jordegods og derpaa stöttet Omregulering af sammes Afgifter, som i Andragendet foreslaaet, ligesom Ministeriet maa være af den Formening, at den foreslaaede Fastsættelse af Grænseskjellen mellem de enkelte Jorder, — hvilken der selvfölgelig ikke kunde tillægges nogen juridisk Betydning — vilde være aldeles uhensigtsmæssig, idet en slig Foranstaltning, langtfra at forebygge Tvivl og Tvistigheder, netop vilde fremkalde saadanne. 1869. 12. Maj.

Ved tjenstlig at meddele Hr. Siftamtm. Foranstaaende til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse, skulde man med Hensyn til, at det i Deres forbemeldte Skrivelse er bemærket, at en af Hovedgrundene til at mange af Opsidderne paa de ommeldte Godser leve i Fattigdom, maa söges i den Omstændighed, at Jorderne i Tidernes Löb ere blevne saa utilbörlig udstykkede, at det ofte er umuligt for en Familie at leve af den Parcel, som den har i Bygsel, lige tjenstl. have Dem anmodet om behgl. at ville paase, at slige skadelige Udstykninger af Statens Jordegods ikke finde Sted for Fremtiden.

1869. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden
12. Maj. over Island, ang. **Landskyldsafgifter paa Vestmannöerne.** Kjöbenhavn den 12. Maj 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 429. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 625—26.

Ved at fremsende et af vedkommende Sysselmands Erklæring ledsaget Andragende, hvori Fattigbestyrelsen paa Vestmannöerne anholder om, at de Leilændinge paa det kgl. Jordegods sammesteds, hvis Kaar ere saa ringe, at de ikke uden Understöttelse af Fattigvæsenet kunne betale deres Landskyld, maa erholde Fritagelse for dens Erlæggelse, saalænge deres Formuesomstændigheder ikke forandres til det bedre, eller saalænge Kommunens Tilstand ikke tillader at yde dem den dertil fornödne Understöttelse, har Stiftamtet, næst at bekræfte det i Andragendet Anförte om den stedse tiltagende Fattigdom paa Vestmannöerne, i behgl. Skriv. af 25. Marts d. A. ytret, at den i tidtnævnte Andragende omhandlede Udvej til at raade Bod paa den beklagelige Tilstand paa bemeldte Öer næppe vilde före til Maalet, men at saadant snarere vilde opnaas derved, at der, ved Siden af, at Godsadministrator gjör Alt, hvad der staar i hans Magt til at inddrive de resterende Godsafgifter, blev paalagt ham at vise den störst mulige Lempfældighed med at udbygsle de Leilændinge, som trods deres Flid og i andre Henseender gode Forhold ikkun paa Grund af Uaar komme i saadanne Restancer, medens der formentlig burde vises mindre Skaansomhed imod de Leilændinge, hvis eget Forhold, t. Ex. Drikfældighed, Dovenskab og lignende, maatte i samme Grad som de uheldige Konjunkturer have forvoldt den omhandlede Restance.

Foranlediget heraf skulde man overensstemmende med Stiftamtets Indstilling tjenstl. anmode Samme om behgl. at ville instruere Administrator for det kongel.

Jordegods paa Vestmannöerne i den Retning, at han ved Spörgsmaal om, hvorvidt en Leilænding bör opsiges sit Bygsel, vil have at tage væsentligt Hensyn til dennes hele övrige Forhold, og naar han iövrigt er en ordentlig og dygtig Opsidder, saa at hans trængende Forfatning ikke kan tilregnes ham selv, at gjöre Indstilling til Stiftamtet om, at han maa beholde Jorden i Bygsel endnu et Aar, uagtet han ikke har kunnet udrede Landskyldsafgiften eller en Del af samme, og vil Ministeriet da have Stiftamtet bemyndiget til, efter at de i saa Henseende fornödne Oplysninger ere tilvejebragte, at indrömme en saadan Fortsættelse af Bygslet. 1869. 12. Maj.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, angaaende **Beregningen af Afgiften af Kongsjorder og Tomthuse paa Vestmannöerne**. Khavn den 13. Maj 1869. — Isl. Kopib 1869 Nr. 464. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 626—28. 13. Maj.

Med behgl. Skrivelse af 3. Septbr. f. A. har Hr. Stiftamtm. i Oversættelse hertil indsendt en til det i 1867 afholdte Althing indkommen og derfra til Stiftamtet afgiven Petition, hvori nogle Beboere paa Vestmannöerne anholde om, at Afgiften af alle Kongsjorder og Tomthuse dersteds fremtidig maa betales enten efter Kapitelstaxtens Middelværdi eller efter dennes Taxt paa Saltfisk istedetfor som nu efter Taxten paa Haardfisk. Dette Andragende er navnligen stöttet paa, at da det nu er blevet almindeligt at tilvirke den paa Vestmannöerne fangede Fisk til Klipfisk istedetfor som tidligere til Haardfisk, er det formentlig baade unaturligt og ubilligt at beregne Jordafgifterne efter Taxten paa den sidstnævnte Varesort, der i Almindelighed ikke længer existerer.

1869. Medens der nu efter Hr. Stiftamtm.'s Formening
13. Maj. ikke kan være Spörgsmaal om for Vestmannöernes Vedkommende, hvor Jordernes Værdi bestemmes af Værdien paa de 2 Hovedprodukter, som tilvejebringes ved Fiskeri og Fuglefangst, at tage den fremkomne Indstilling om at ombytte Haardfisktaxten med Kapitelstaxtens Middelalen tilfölge, kunde det andet Alternativ, at lægge Taxten paa Klipfisk til Grund for Beregningen, have noget mere for sig, idet denne Varesort hörer til samme Gruppe i Kapitelstaxten og ikke blot staar Haardfisken nærmest, men er det samme Produkt, tilvirket paa en anden Maade. Taxten paa de 2 Sorter Fisk varierer derfor kun undtagelsesvis i en betydelig Grad fra hinanden, og Forskjellen mellem dem bliver efter Gjennemsnitstaxten for Vestmannöerne i de sidste 48 Aar ikke större end at denne for Haardfisken udgjör 19$^{11}/_{16}$ Sk. og for Klipfisk 19 Sk. Da Klipfisken imidlertid i de senere Aar er bleven den væsentligste Handelsvare, har man saa godt som ophört at tilvirke Haardfisk paa Vestmannöerne, og dette har bevirket, at Prisen paa den sidstnævnte Artikel, der dog fremdeles i Islands Husholdning spiller den störste Rolle, er steget forholdsvis stærkere end Prisen paa Klipfisk; dog er dette Forhold, efter hvad Hr. Stiftamtm. har oplyst, ikke mere konstant end at Prisen paa Haardfisk i Aaret 1865—66 var den samme som, og i Aaret 1866—67 endog lavere end Prisen paa Saltfisk efter den paa Vestmannöerne gjældende Kapitelstaxt, medens den i Aarene 1867 og 1868 og 1868—69 har været betydelig höjere, og det antages, at Fiskerne efterhaanden ville lære atter at bruge Klipfisk i deres egen Husholdning istedetfor Haardfisk, og i saa Tilfælde vilde Prisen paa Haardfisk formentlig ligesaa ofte kunne blive lavere som höjere end Prisen paa Saltfisk, men i Reglen holde sig jevnsides med denne. Da saaledes den Forskjel, der nu finder Sted

mellem Taxterne paa de tvende omspurgte Varesorter, 1869.
maa betragtes som kun forbigaaende, har Hr. Stift- 13. Maj.
amtm. forment, at det hverken vilde være hensigtsmæssigt eller ubetinget i Opsiddernes Interesse, at faa den nugjældende Betalingsmaade saaledes forandret, at Afgifterne for Fremtiden bleve beregnede efter Taxten paa Klipfisk. — Imidlertid har De ytret, at der i saadanne Tilfælde, hvor en bygselledig Jord paa Vestmannöerne ikke kan erholdes bortbygslet mod samme Afgift som hidtil, turde være Anledning til at bemyndige Stiftamtet til at approbere en saadan Jords Bortbygsling paa det Vilkaar, at Afgiften udredes efter Kapitelstaxtens Pris paa Klipfisk, eller efter dens Middelpris paa Fisk, eller endelig med Halvdelen efter en af disse Taxter og med den anden Halvdel efter Kapitelstaxtens Pris paa Fuglefjer

Efter at Ministeriet har taget Sagen under Overvejelse og om samme brevvexlet med Revisionsdepartementet for Kongeriget, skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at Ministeriet saa meget mindre har fundet Anledning til at indlade sig paa det forommeldte Andragende, som det efter hvad der ligeledes er oplyst af Hr. Stiftamtm. maa antages, at selv om Afgifterne af Jordegodset paa Vestmannöerne fremdeles beregnes udelukkende efter Taxten paa Haardfisk, ville samme dog ingenlunde være uforholdsmæssig höje, ligesom det overhovedet vilde være lidet heldigt nu at foretage en Omregulering af det omhandlede Afgiftsforhold.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden 28. Maj.
over Island, ang. **Sagföreres Ret til at möde i Forligskommissionen for Parterne.** Khavn den 28. Maj 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 526. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 630-31.

1869. 28. Maj. Ved at fremsende et Andragende, hvori Justitiarius i den islandske Landsoverret, Th. Jonassen, anholder om en Tilkjendegivelse fra Justitsministeriet om, hvorvidt det udenfor de særlig undtagne Tilfælde er tilladt Sagförere i Danmark at möde som Mandatarii for de Parter, som ere tilstede i Forligskredsen, og i bekræftende Fald, hvorvidt der tilkommer de ved bemeldte Overret konstituerede Sagförere en lignende Ret til at give Möde ved Reykjavík Kjöbstads Forligskommission, har Hr. Stiftamtm. i behgl. Skrivelse af 18. Marts d. A. henstillet, om Justitsministeriet maatte finde Anledning til at meddele Landsoverretten Underretning om der skulde været givet Prokuratorerne i Danmark en almindelig Tilladelse til at möde i Forligskommissionen, eller om Bestemmelsen i Frdg. af 10. Juli 1795 § 38 endnu er gjældende som almindelig Regel.

I denne Anledning undlader Ministeriet ikke til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. at meddele, at Reglen i Frdg. 10. Juli 1795 § 38, jfr. Plak. 31. Decbr. 1823, fremdeles i den omhandlede Henseende er den gjældende almindelige Regel for Kongeriget.

29. Maj. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Betingelse for Nationalisering af fremmede Skibe.** Khavn den 29. Maj 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 529. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 631—32.

I behgl. Skrivelse af 14. Novbr. f. A. har Hr. Amtm. indberettet, at en Jagt »Livana«, der tilhörer Mandals Fiskeriselskab i Norge, i Akureyri er bleven nationaliseret som dansk Ejendom under Navnet »Silden«, og at der, da Jagten ved Opmaalingen fandtes

at være 21 Kommercelæster stor, er blevet betalt Tilkjöbsafgift efter Frdg. 1. Maj 1838 § 49 med 147 Rd., hvorefter saavel Jagtens Förer som bemeldte Selskabs Forretningsförer, der er ankommen til den nævnte Kjöbstad og har lejet en Grund paa Oddeyri, have taget Borgerskab i sidstnævnte Kjöbstad. I Skriv. af 2. Decbr. næstefter har De derhos andraget, at ommeldte Tilkjöbsafgift er bleven indbetalt i Islands Jordebogskasse.

1869. 29. Maj.

I denne Anledning har Ministeriet brevvexlet med Generaldirektoratet for Skattevæsenet, som derefter har meddelt, at da kun saadanne Skibe kunne anses som nationale danske, og saaledes nyde den danske Regjerings Beskyttelse, som bevisligen udelukkende ejes af den danske Regjering eller af danske Undersaatter, uden at Lovgivningen i saa Henseende tillader at skjelne mellem Enkeltmand eller Selskaber eller mellem de forskjellige Arter af de sidste, burde den omhandlede Jagt, der efter det Oplyste ejes af Mandalsselskabet, altsaa uden Hensyn til, at Selskabets Forretningsförer har taget Borgerskab i Island, ikke have været nationaliseret som dansk Ejendom.

I Henhold hertil maa Justitsministeriet anmode Hr. Amtm. om behgl. at ville foranledige den foretagne Nationalisering annuleret, saaledes at Mærket: »Dansk Ejendom« udslettes, at Nationalitetsbeviset tilbageleveres, og derefter foranstalte den erlagte Tilkjöbsafgift tilbagebetalt til Vedkommende. Det tilföjes, at Landfogden herfra idag har faaet Ordre til paa Deres nærmere Rekvisition at udbetale det paagjældende Belöb af Jordebogskassen.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, ang. **Deling af Thingö Provsti i to Provstier.** Khavn den 29. Maj 1869. 29. Maj.

1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 541. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 633.

29. Maj.

Paa Kirke- og Undervisningsministeriets derom efter Modtagelsen af Hr. Stiftamtm.'s og D. Höjærv.'s behgl. Skriv. af 27. Marts d. A. nedlagte allerunderd. Forestilling har det behaget H. M. Kongen under 26. d. M. allernaad. at bifalde, at det nuværende Thingö Provsti maa deles i 2 Provstier saaledes, at de fem Præstekald: Garður í Kelduhverfi, Skinnastaðir, Presthólar, Svalbarð í Þistilfirði og Sauðanes for Fremtiden udgjöre ét Provsti for sig under Navn af Norder-Thingö Provsti, og Provstiets övrige 11 Præstekald et andet Provsti under Navn af Sönder-Thingö Provsti.

Dette meddeles herved tjenstl. Hr. Stiftamtm. og Deres Höjærv. til behgl. Efterretning og videre föjende Foranstaltning.

31. Maj. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Biskoppen over Island, ang. **Fordelingen af den ved Anordn. 15. Decbr. 1865 § 7 befalede Kontribution af visse Præstekald i Island.** Khavn den 31. Maj 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 551. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 635—37.

Med Hensyn til at Anordningen 15. Decbr. 1865 § 7 bestemmer, at den befalede Kontribution af visse Præstekald i Island til Understöttelse for fattige Emeritpræster og Præsteenker i Island skal indsendes til Biskoppen og fordeles paa det aarlige Synodalmöde, medens der tidligere er bleven fulgt den Fremgangsmaade ved Kontributionen, at de fra hvert af de forhenværende Stifter, Skálholt Stift og Hólar Stift, indkomne Belöb ere blevne holdte ude fra hinanden og udelukkende fordelte mellem Emeritpræsterne og Præsteenkerne i det Stift, hvorfra de ere indkomne, hvorhos Fordelingen er sket paa forskjellig Maade for hvert Stift, idet den

for Skálholts Stifts Vedkommende har fundet Sted paa Synodalmödet, medens for Hólar Stifts Vedkommende Biskoppen har fordelt Kontributionen efter Forslag fra vedkommende Herredsprovster, og saaledes, at naar der ikke fandtes nogen trængende Emeritpræst i bemeldte Stift, er den fra dette indkomne Kontribution bleven opsamlet til en rentebærende Kapital, — indgav Deres Höjærv. under 19. Septbr. f. A. en Forespörgsel til Ministeriet, om den foranförte Bestemmelse i Anordn. 15. Decbr. 1865 § 7 skal udstrækkes til hele Landet, eller om den i ommeldte Henseende for Hólar Stift hidtil fulgte Fremgangsmaade fremdeles bör bibeholdes.

1869.
31. Maj.

I Anledning heraf meddelte Ministeriet Dem i Skriv. af 14. Januar d. A., at det ikke kan skjönnes, at der ligeoverfor Bestemmelsen i Anordn. 15. Decbr. 1865 § 7, der ganske i Almindelighed foreskriver, at de omhandlede Kontributioner skulle fordeles paa Synodalmödet, kan være Tale om at fölge nogen anden Fremgangsmaade med Hensyn til Fordelingen af de Belöb, der indkomme ved Kontributionen af Præstekaldene i forrige Hólar Stift, end den i Anordningen foreskrevne, men at der dog fra Ministeriets Side ikke haves Noget at erindre imod, at Herredsprovsterne i bemeldte forhenværende Stift ligesom hidtil i betimelig Tid forinden Synodalmödets Afholdelse indsende til Deres Höjærv. Forslag til Fordelingen, og at disse Forslag derefter forelægges Synoden til Efterretning og Veiledning ved Samme.

I Forbindelse hermed ytrede Ministeriet med Hensyn til det Princip, hvorefter Fordelingen vil være at udföre, den Formening, at det vil være bedst stemmende saavel med selve Forholdets Natur, som med Forskrifterne i tidtnævnte Anordning, at det ved Kontributionen af Præstekaldene i Island indkomne samlede Belöb betragtes som en Helhed og fordeles mellem samtlige trængende Emeritpræster og Præsteenker i

1869. Landet efter deres Trang og Værdighed, men uden
31. Mai. noget Hensyn til deres Opholdssted, idet Ministeriet dog, saafremt denne Anskuelse ikke maatte deles af Deres Höjærv., udbad sig Deres nærmere Ytringer og Forslag i den ommeldte Henseende.

Da Deres Höjærv. nu i behgl. Skriv. af 19. f. M. har tiltraadt den af Ministeriet saaledes ytrede Anskuelse, vil der i Fremtiden være at forholde med Fordelingen af de omhandlede Kontributioner i Overensstemmelse hermed.

Forsaavidt Ministeriet derhos havde begjært dels nærmere Oplysninger om Hjemmelen til, at der af Kontributionerne fra Præstekaldene i forrige Hólar Stift er opsamlet en særskilt Fond til Understöttelse for Emeritpræster i nysnævnte Stift, dels Deres Forslag til, hvorledes bemeldte Fond herefter maatte være at anvende, har De bemærket, at der ikke findes at være erhvervet nogen höjere Tilladelse til Oprettelsen af den nævnte Fond, der ved Udgangen af forrige Aar belöb sig til 687 Rd 59 Sk., men at samme formentlig er hjemlet ved de faktiske Forhold som en Fölge af, at Kontributionerne fra hvert af de forhenværende Stifter hidtil stedse have været holdte ude fra hinanden, samt at der til sine Tider ingen trængende Emeritpræst har opholdt sig i Hólar Stift, der kun bestaar af 4 Sysseler, hvorhos De har oplyst, at der ligeledes haves en opsamlet Kapital til Understöttelse for fattige Emeritpræster i forrige Skálholt Stift til Belöb 269 Rd. 19 Sk, hvis Renter aarlig uddeles paa Synodalmödet.

Idet Ministeriet i Henhold til den Forstaaelse af § 7 i Anordn. 15. Decbr. 1865, der for Fremtiden vil være at fölge, maa finde det principrigtigst, at de 2de nævnte Kapitaler, der forsaavidt de maatte indestaa til Forrentning i Jordebogskassen, formentlig hellere burde anbringes i 4 pCt. rentebærende Statsobligationer, hvorved den aarlige Indtægt ikke ubetydelig vilde forögces, slaas sammen til én Fond, og at den aarlige

Rente deraf fordeles paa Synodalmödet efter de samme Regler som Kontributionerne af Præstekaldene, skulde man dog, forinden videre foretages i saa Henseende, tjenstl. anmode Deres Höjærv. om behgl. at ville give saavel den i indeværende Aar afholdende Synodalforsamling som Præsterne i det forrige Hólar Stift Leilighed til at ytre sig herover, og derefter indsende samtlige indhentede Erklæringer hertil, ledsagede af Deres egne behgl. Ytringer. 1869. 31. Maj.

Overenskomst mellem Danmark og Tyrkiet om **Ret for danske Undersaaatter til at erhverve og besidde Grundejendom i det Ottomanske Rige.**[1] 7. Juni.

(Denne Overenskomst er afsluttet i Konstantinopel den 10. Maj 1869 og af Kongen af Danmark ratihaberet under 7. Juni s. A. — Depart. Tid. f. 1869 S. 537—40; Algreen-Ussings Lovsaml. f. 1869 S. 308.)

---

[1]) Ovennævnte Overenskomst, hvorved, i Henhold til en af den tyrkiske Regjering under 18. Juni 1867 (7. Sepher 1284) publiceret Lov, er indrömmet danske Undersaatter Ret til at erhverve og besidde Grundejendom i Tyrkiet, hvilken Overenskomst er overensstemmende med lignende Akter, afsluttede af England, Belgien, Frankrig og Sverrig-Norge, er saaledes lydende:

»Sa Majesté le Roi de Danemark et Sa Majesté Impériale le Sultan désirant constater, par un acte spécial, l'entente intervenue entre Eux sur l'admission des sujets Danois en Turquie au droit de propriété immobilière, concédé aux Étrangers par la loi promulguée en date dn 7 Sépher 1284, ont autorisé: Sa Majesté le Roi de Danemark, Monsieur le Chambellan Oluf Stenersen, Ministre-Resident de Sa Majesté le Roi de Suède et de Norvège près la Sublime Porte, et Sa Majesté Impériale le Snltan, Son Altesse Aali Pascha, Son Grand-Vézir et Ministre des Affaires Etrangères, à signer le protocole dont la teneur suit: Protocole. La loi qui accorde aux étrangers le droit de propriété immobilière ne porte aucune atteinte aux immunités consacrées par

1869. 14. Juni.

Deklaration, hvorved danske Undersaatter i Storbritannien og engelske Undersaatter i Danmark tilsikres **Fritagelse for Tvangslaan og for Militærtjeneste.** Kjöbenhavn den 14. Juni 1869. — Dep. Tid. f. 1869 S. 540—42 (saavel i Originalsprogene, Engelsk og Fransk, som i dansk Oversættelse); Algreen-Ussings Lovsaml. f. 1869 S. 342.

Undertegnede, Grev Krag-Juel-Vind-Frijs, H. M. Kongen af Danmarks Konseilspræsident og Udenrigs-

---

les traités et qui continueront à couvrir la personne et les biens-menbles des étrangers devenus propriétaires d'immeubles. L'excercice de ce droit de propriété devant engager les étrangers à s'établir en plus grand nombre sur le territoire Ottoman, le Gouvernement Impérial croit de son devoir de prévoir et de prévenir les difficultés auxquelles l'application de cette loi pourrait donner lieu dans certaines localités. Tel est l'objet des arrangements qni vont suivre: La demeure de toute personne, habitant le sol Ottoman, étant inviolable et nul ne ponvant y pénétrer sans le consentement du maître, si ce n'est en vertu d'ordres émanés de l'Autorité compétente et avec l'assistance du magistrat ou fonctionnaire investi des pouvoirs nécessaires, la demeure du sujet étranger est inviolable au même titre conformément aux traités; et les agents de la force publique ne peuvent y pénétrer sans l'assistance du Consul ou du délégué dn Consul, dont relève cet étranger. On entend par demeure la maison d'habitation et ses attenances, c'est-à-dire les communs, cours, jardins et enclos contigus, à l'exclusion de tontes les autres parties dc la propriété. Dans les localités éloignées de moins de neuf heures de la résidence consulaire, les agents de la force publique ne pourront pénétrer dans la demeure d'un étranger sans l'assistance dn Consnl, comme il est dit plns haut. De son côté, le Consul est tenu de prêter son assistance immédiate à l'Autorité locale, de telle sorte qu'il ne s'écoule pas plus de six heures entre l'instant où il aura été prévenu et l'instant de son départ on du départ de son délégué, afin qne l'action de l'Autorité ne puisse jamais être suspendue durant plus de vingt qnatre heures. Dans les localités

minister, samt Sir Charles Lennox Wyke, Kommandör af Bathordenen, Hendes Brit. Maj.'s overordentlige Ge- 1869. 14. Juni.

éloignées de neuf heures ou de plus de neuf heures de marche de la résidence de l'Agent Consulaire, les agents de la force publique pourront, sur la réquisition de l'autorité locale et avec l'assistance de trois membres du Conseil des anciens de la commune, péuétrer dans la demeure d'uu sujet étranger, sans être assisté de l'Agent Consulaire, mais seulement en cas d'urgence et pour la recherche ou la coustation du crime de meurtre, de tentative de meurtre, d'incendie, de vol à main-armée ou avec cffraction ou de nuit dans une maison habitée, de rébellion armée et de fabrication de fausse-monnaie; et ce, soit que le crime ait été commis par un sujet étranger ou par un sujet Ottomau et soit qu'il ait eu lieu dans l'habitation de l'étranger ou en dehors de cette habitation et dans quelque autre lieu que ce soit. Ces dispositions ne sont applicables qu'aux parties de la propriété que constitueut la demeure, telle qu'elle à été définie plus haut. En dehors de la demeure, l'action de la police s'exercera librement et sans réserve; mais dans le cas où un individu préveuu de crime ou de délit serait arrêté, et que ce prévenu serait un sujet étranger, les immunités attachées à sa personne devraient être observées à son égard. Le fonctionnaire ou officier chargé de l'accomplissement de la visite domiciliaire, dans les circonstances exceptionelles déterminées plus haut, et les membres du Conseil des anciens qui l'assisteront, seront tenus de dresser procès verbal de la visite domiciliaire et de le communiquer immédiatement à l'Autorité supérieure dont ils relèvent, qui le transmettra elle-même et sans retard à l'Agent Consulaire le plus rapproché. Un règlement spécial sera promulgué par la Sublime Porte pour déterminer le mode d'action dc la police locale dans les différents cas prévus plus haut. Daus les localités distantes de plus de neuf heures de la résidence de l'Ageut Consulaire et dans lesquelles la loi sur l'organisation judiciaire du Vilayet sera en vigueur, les sujets étrangers seront jugés, sans l'assistance du délégué Consulaire, par le Conseil des anciens remplissant les fonctions de juge de paix et par le tribunal du Kaza, tant pour les contestations n'excédant pas mille Piastres que pour les contraventions n'entraînant que la condamnation à une

1869. sandt og befuldmægtigede Minister ved H. M. Kongen
14. Juni. af Danmarks Hof, erklære herved i Kraft af den dem tilkommende Bemyndigelse, at danske Undersaatter i Storbritannien med tilhörende Besiddelser og engelske

---

amende de cinq cents Piastres au maximum. Les sujets étrangers auront, dans tous les cas, le droit d'interjeter appel par devant le tribunal du Sandjak des sentences rendues, comme il est dit ci-dessus; et l'appel sera suivi et jugé avec l'assistance du Consul, conformément aux traités. L'appel suspendra toujours l'exécution. Dans tous les cas, l'exécution forcée des sentences rendues dans les conditions déterminées plus haut ne pourra avoir lieu sans le concours du Consul ou de son délégué. Le Gouvernement Impérial édictera une loi, qui déterminera les règles de procédure à observer par les parties dans l'application des dispositions qui précèdent. Les sujets étrangers, en quelque localité que ce soit, sont autorisés à se rendre spontanément justiciables du Conseil des anciens ou des tribunaux des Kazas, sans l'assistance du Consul, dans les contestations dont l'objet n'exède pas la com pétence de ces Conseils ou tribunaux, sauf le droit d'appel par devant le tribunal du Sandjak ou la cause sera appelée et jugée avec l'assistance du Consul ou de son délégué. Toutefois, le consentement du sujet étranger à se faire juger comme il est dit plus haut sans l'assistance du Consul, devra être donné par écrit et préalablement à toute procédure. Il est bien entendu que toutes ces restrictions ne concernent point les procés qui ont pour objet une question de propriété immobilière, lesquels seront poursuivis et jugés dans les conditions établies par la loi. Le droit de défense et la publicité des audiences sont assurés en toute matière aux étrangers qui comparaîtront devant les tribunaux Ottomans, aussi bien qu'aux sujets Ottomans. Les arrangements qui précèdent resteront en vigueur jusqu'à la révision des anciens traités, révision sur laquelle la Sublime Porte Se réserve de provoquer ultérieurement une entente entre Elle et les Puissances amies. En foi de quoi les Plénipotentiaires respectifs ont signé le présent Protocole et y ont apposé le sceau de leurs armes.

Fait à Constantinople, le dixième jour du mois de Mai, dix huit cent soixante neuf».

Undersaatter i Danmark med tilhörende Besiddelser ere fritagne for al Slags Tvangslaan og for al Militærtjeneste, det være sig i Armeen, paa Flaaden, i Militsen eller i Borgervæbningen, samt for enhver Ydelse i Penge eller in natura som Vederlag for den personlige Militærtjeneste, Alt dog ikkun paa den Betingelse, at de ikke ere blevne naturaliserede i det Land, i hvilket de ere bosatte. Med Hensyn til Militær-Rekvisitioner, som udredes af faste Ejendomme, der ejes eller besiddes af danske Undersaatter i Storbritannien og engelske Undersaatter i Danmark, skulle de nævnte Undersaatter nyde samme Behandling som Landets egne Börn. 1869. 14. Juni.

Deklaration ang. **Fortolkningen af Artikel VI af Handelstraktaten** mellem **Danmark og Sverrig-Norge** af 2. Novbr. 1826. Khavn den 25. Juni 1869. — Depart. Tid. 1869 S. 593—94; Algreen-Ussings Lovsaml. 1869 S. 347—48. 25. Juni.

Almindelig Straffelov for Island. Kjöbenhavn den 25. Juni 1869. — Isl. Forest. og Resol. Protok. 1869, Nr. 32. Algreen-Ussings Lovsaml. f. 1869, S. 348—413; Dep. Tid. f. 1869, S. 969—95, 1021—47, 1079—95, 1122—34 og 1870, S. 42—54; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 638—718 og 718—31. (Tíð. frá alþ. Ísl. 1867, I, S. 7, 8—9, 615—81, 727—87, 1029 og II, S. 51—151, 424—42, 498—520, 598—611). 25. Juni.

Almenn hegningarlög handa Íslandi.

Vjer Kristján hinn Níundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis um frumvarp, sem fyrir það hefir verið lagt, til almennra hegningarlaga handa Íslandi, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

1869.
25. Juni.

Fyrsti kapítuli.

Ákvarðanir til inngangs.

1. gr. Eigi skal hegna neinum manni eptir lögum þessum, utan hann hafi orðið brotlegur í einhverju því, sem hegning er lögð við í lögunum, eða er öldungis samkynja einhverju því verki, sem þar er afbrot talið.

2. gr. Lögin eiga við um öll þau afbrot, sem framin eru á Íslandi, án þess tillit sje haft til þess, hvar sá á heima, sem valdur er að verkinu.

3. gr. Einnig skal refsað eptir lögum þessum fyrir afbrot, sem drýgð eru á skipum, er eiga heima á Íslandi, nema því að eins að skipið sje þar á sjó, sem hegningarlög einhvers annars lands ná til.

4. gr. Ef að nokkur af þegnum konungs, sem á heima á Íslandi, til þess að komast undan lagaforboði, sem þar gildir, fremur erlendis verk það, er bannað er og hegning við lögð í lögum, þá skal hann sæta hinni sömu refsing, eins og hefði hann unnið verkið á Íslandi.

5. gr. Það er einnig brot á hegningarlögum Íslands, ef nokkur af þegnum konungs, sem þar á heima, verður brotlegur erlendis við hið danska ríki með landráðum eða drottinssvikum við konung, falsar danska peninga eða býr til eptirmynd þeirra, gjörir á hluta nokkurs dansks embættismanns, er skipaður er í öðru ríki, í nokkru því, sem snertir embætti hans, eða hann á nokkurn annan hátt misbrýtur gegn hollustu þeirri og hlýðni, er hann sem þegn er skyldur að sýna.

Sama er og, ef einhver sá, sem er embættismaður á Íslandi, drýgir embættisafbrot utan lands, og eins ef nokkur af þegnum konungs, sem á heima á Íslandi, annaðhvort með því að leysa sviksamlega af hendi starfa, sem honum er trúað fyrir, eða á nokkurn annan hátt, sem hegning er við lögð í þessum lögum, meðan hann er utan lands, rýfur nokkra þá skuldbinding, er hann hefir tekizt á hendur við mann, sem er á Íslandi.

6. gr. Hafi annars nokkur af þegnum konungs, sem á heima á Íslandi, drýgt afbrot í öðru ríki, þá skal stiptamtmanninum yfir Íslandi heimilt að láta höfða mál á móti honum þar og skal þá dæma sakamanninn eptir þessum lögum. 1869. 25. Juni.

7. gr. Sje höfðað mál á móti manni á Íslandi fyrir misgjörning, og sannist það, að honum hefir verið refsað fyrir hann í öðru ríki, eiga dómstólarnir að hafa tillit til refsingar þeirrar, sem á hann hefir verið lögð utan lands, og er þeim heimilt eptir málavöxtum að gjöra hegninguna vægari en lögákveðið er, eða jafnvel að láta alla hegning falla niður.

8. gr. Hafi maður drýgt afbrot bæði á Íslandi og í konungsríkinu Danmörk og mál er höfðað á móti honum á Íslandi útaf öllum þeim afbrotum, sem hann þannig hefir framið, þá skal ákveða hegninguna fyrir þau í einu eptir íslenzkum lögum.

Sömuleiðis skal beita íslenzkum lögum, þegar maður, sem er á Íslandi, hefir drýgt afbrot í konungsríkinu, en verður ekki handtekinn fyrir það og sendur þangað sem verkið var unnið, og vegna þessa er höfðað mál á móti honum á Íslandi eptir beiðni yfirvalds þess í konungsríkinu, sem í hlut á, eða sá, sem misbrotið er við, sækir hann á varnarþingi hans á Íslandi, þegar svo er, að það eptir íslenzkum lögum er komið undir honum sjálfum að hefja málssókn útaf afbrotinu.

9. gr. Um sendiboða annara ríkja, útlend herskip og herflokka og um embættisafbrot drýgð af útlendum embættismönnum, sem skipaðir eru á Íslandi, skal farið eptir hinum almennu reglum í þjóðarjettinum.

Annar kapítuli.

Um refsingarnar.

10. gr. Hegningar þær, sem má dæma menn í eptir lögum þessum, eru: líflát, hegningarvinna, fangelsi, sektir og missir embættis, sýslunar eða kosningarrjetts

1869. Karlmenn á aldursskeiði frá 15 til 18 ára má dæma í
25. Juni. hýðing með reyrpriki og börn með hýðing með vendi.

11. gr. Taka skal menn af opinberlega með öxi, og skal síðan grafa lík hins aftekna í kyrrþey. Eigi að taka fleiri en einn af, á enginn þeirra að vera við staddur við aftöku hinna.

12. gr. Hegningarvinna er tvenn, typtunarhúsvinna og betrunarhúsvinna.

Í typtunarhúsvinnu má dæma menn annaðhvort æfilangt eða tiltekinn áratíma ekki skemur en 2 ár og ekki lengur en 16 ár; í betrunarhúsvinnu má ekki dæma menn nema tiltekinn tíma, ekki skemur en 8 mánuði og ekki lengur en 6 ár (smbr. þó 64. og 65. gr.).

Sje hegningartíminn jafnlangur, ber að álíta, að báðar þessar hegningarvinnu tegundir samsvari hvor annari.

13. gr. Sje svo, að færa eigi niður í tilteknu hlutfalli refsingu þá, er lögð er við einhverju afbroti, skal líflát talið jafnt 24 ára hegningarvinnu, og æfilöng hegningarvinna jöfn 18 ára hegningarvinnu.

14. gr. Hegningarvinnu skal úttaka í hegningarhúsi, er til þess er ætlað, samkvæmt reglum þeim, sem um það eru settar.

Þeir, sem dæmdir eru í betrunarhúsvinnu, eiga að öllum jafnaði að úttaka refsinguna með því að vinna einir sjer í kompu og vera í henni dag og nótt, og skal þá hegningartíminn styttur þannig, að þegar maður er dæmdur í 8 mánaða vinnu, skal færa vinnutímann niður í 6 mánuði, og sje maður dæmdur í vinnu um lengri tíma, skal stytta 3 fyrstu árin um þriðjung og þann tímann, sem um fram er, um helming. Þó skal stjórn hegningarhússins heimilt með samþykki stiptamtmannsins að ákveða, að maður, sem er dæmdur í betrunarhúsvinnu, úttaki hegninguna að öllu eða nokkru leyti samkvæmt ákvörðunum þeim, sem settar eru um typtunarhúsvinnu, án þess að hegningartíminn sje styttur, þegar svo er, að það af einhverjum sjerlegum orsökum

er álitið skaðlegt fyrir hann að úttaka refsinguna í kompu útaf fyrir sig, eða það að öðru leyti þykir óhentugt. Sje maðnr ekki látinn vinna einn sjer í kompu nema nokkurn hluta hegningartímans, sem á hann er dæmdur, skal að eins stytta hegningartímann að tiltöln við þann tíma, er hann hefir setið í kompu einn sjer 60 daga samfleytt eða lengur, og skal hvert tímabil, er þetta hefir átt sjer stað samfleytt, stytt útaf fyrir sig eptir reglu þeirri, sem hjer er að ofan. Ekki skal sá tími tekinn til greina til að stytta hegningartímann, er maður hefir settur verið í kompu einn sjer til refsingar reglnsemis vegna fyrir eitthvað, sem hann hefir látið sjer yfirsjást í hegningarhúsinu. 1869. 25. Juni.

15. gr. þegar svo er fyrir skipað í einhverri ákvörðun um hegningu, að dómstólarnir megi kjósa um typtunarhúsvinnu og betrunarhúsvinnu, á að beita hinni síðarnefndu hegningunni, er það þykir líklegt, þegar litið er á aldur sakamannsins, hegðun hans að undanförnu og eðli afbrots þess, er hann hefir drýgt, að einvera og fráskilnaður frá öðrum föngum muni hafa góð áhrif á hann, en aptur á móti á að dæma sakamenn þá, sem eldri eru og harðsvíraðri, í typtunarhúsvinnu, og sjer í lagi þá, sem áður hafa úttekið slíka hegningu, eða margra ára eða ítrekaða betrunarhúsvinnu.

16. gr. Eigi maður að úttaka samfleytt fleiri en eina betrunarhúsvinnu hegningu, er hann hefir verið dæmdur í með fleiri en einum dómi, á að skoða þær sem eina heild þegar stytta skal hegningartímann fyrir þá sök að hegningin er úttekin í kompu útaf fyrir sig. Jafnaðarlega má ekki láta neinn mann sitja einan sjer í kompu lengnr en $3^1/_2$ ár, og á hann því að úttaka þann hluta alls hegningartímanns, sem er um fram 6 ár, samkvæmt ákvörðunum þeim, sem settar eru um typtunarhúsvinnu, og án þess sá tíminn sje styttur. Fari sá, sem í hlut á, þess á leit, og sje það sannað með læknisskýrslu, að ekkert sje því til fyrirstöðu vegna

1869. 25. Juni. heilsufars hans, má stjórn hegningarhússins samt leyfa með samþykki stiptamtmannsins, að hann úttaki líka þann hluta hegningarinnar, sem eptir er, í kompu einn sjer, og sje sá tíminn þá styttur um helming.

17. gr. Hafi útlendur maður, sem ekki hefir verið að staðaldri í löndum Dankonungs 5 seinustu árin, orðið brotlegur til hegningarvinnu, á einnig að dæma hann til að verða fluttur af landi burt að hegningartímanum afloknum. Eptir atvikum og einkum eðli misgjörningsins má slíkt hið sama einnig eiga sjer stað, þegar útlendur maður er dæmdur til hegningar í fangelsi við vatn og brauð og honum hefir áður verið refsað á Íslandi eða annarstaðar fyrir misgjörninga.

Komi útlendir menn, sem reknir hafa verið úr löndumDanakonungs samkvæmt dómi, til Íslands í leyfisleysi, þá skal þeim refsað með fangelsi eða með betrunarhúsvinnu allt að einu ári, og skal því næst reka þá aptur úr landi.

Þegar maður er rekin úr landi, á að brýna fyrir honum, hverju það varði, ef hann komi aptur í leyfisleysi, og skal það bókað í dómsgjörðabókina.

18. gr. Þessum fangelsis-hegningum má beita:

1. einföldu fangelsi,
2. fangelsi við venjulegt fangaviðurværi,
3. fangelsi við vatn og brauð,
4. ríkisfangelsi.

Allar fangelsis-hegningar skal úttaka í opinberu fangelsi samkvæmt því, sem fyrir er mælt um varðhald á mönnum.

19. gr. Í einfalt fangelsi má ekki dæma mann skemmri tíma en 2 Daga og ekki lengur en 2 ár (smbr. þó 64. gr.). Sá, sem dæmdur er í slíkt fangelsi, þarf ekki að láta sjer nægja venjulegt fangaviðurværi.

20. gr. Í fangelsi við venjulegt fangaviðurværi má ekki dæma skemmri tíma en 2 daga og ekki lengri en 6 mánuði. Sá, sem dæmdur er í slíkt fangelsi; má ekki

fá aðra fæðu en þá, sem tiltekin er í ákvörðununum um varðhald. 1869. 25. Juni.

21. gr. Í fangelsi við vatn og brauð má ekki dæma skemur en 2 daga og ekki lengur en 30 daga. Sá, sem dæmdur er í slíkt fangelsi, má ekki neyta annars en vatns og brauðs og salts við brauðinu. Reykja tóbak má hann ekki.

22. gr. Þá, sem eru yngri en 18 ára, má ekki dæma í fangelsi við vatn og brauð, en í stað þess á að refsa þeim, sem eru yngri en 15 ára, með einföldu fangelsi ekki lengur en 60 daga eða með vandar hýðingu, og þeim, sem eru 15 til 18 ára, annaðhvort með fangelsi við venjulegt fangaviðurværi helmingi lengur, eða með hýðingu með reyrpriki.

23. gr. Sje maður dæmdur í fangelsi við vatn og brauð í 5 daga eða skemur, á hann að úttaka hegninguna án nokkurs millibils, en sje hegningartíminn 5 dagar, tvísvar sinnum eða optar, skal veitt 2 daga millibil eptir fimmta og tínnda daginn, 3 daga millibil eptir fimmtánda og tuttugasta daginn, og 4 daga millibil eptir tuttugasta og fimmta daginn. Sje hegningartíminn 6 dagar, skal vera 1 dags hlje à hegningunni, þegar 3 fyrstu dagarnir eru liðnir, en sje hann 7, 8 eða 12 dagar, skal sakamaðurinn úttaka 4 daga í einu, en hafa hlje fimmta daginn.

Þó má stytta millibil þessi, ef sakamaðurinn æskir þess, og læknirinn álítur, að heilsu hans sje ekki hætta búin af því, eða sleppa þeim alveg, þegar hegningartíminn er ekki lengri en 8 dagar. Þegar hegningartíminn er 5 dagar þrisvar eða optar, má hins vegar lengja millibilin allt að 5 dögum, ef hinn dómfelldi æskir þess, og læknirinn álítur, að ástæða sje til þess.

Þá dagana, sem hlje er á hegningunni, skal sakamaðurinn hafður í varðhaldi, nema því að eins að óhult sje um, að hann fari ekki burtu, því sje svo, skal hann látinn laus.

1869. 25. Juni

24. gr. Þá, sem eru yfir sextugt, þegar þeir byrja að úttaka hegninguna, á í stað fangelsis við vatn og brauð að setja í fangelsi við venjulegt fangaviðurværi fjórum sinnum lengri tíma, en þeir hefðu átt að þola hina hegninguna. En ef þeir kjósa heldur að þola fangelsis-hegninguna við vatn og brauð, sem þeir eru dæmdir í, skal það leyft, ef læknirinn álítur, að heilsu þeirra sje engin hætta búin af því.

Einnig skal í öðrum tilfellum, er menn vegna heilsufars síns annaðhvort alls ekki þola að úttaka fangelsishegningu við vatn og brauð, eða ekki allan tímann, breyta hegningunni í fangelsi við venjulegt fangaviðurværi fjórum sinnum lengri tíma, og á það einnig við um óljettar konur og konur, sem barn hafa á brjósti, þó skulu þær auk venjulegs viðurværis fá helming þess í viðbót bæði í brauði og peningum.

25. gr. Eigi maður að úttaka fangelsi við vatn og brauð lengur en 30 daga í senn, af því fleiri en einn dómur hefir fallið á hann, skal hann settur í fangelsi við venjulegt fangaviðurværi þann tímann, sem um fram er, eptir hlutfalli því, sem ákveðið er í 26. gr.

Eigi að setja mann, sem verið hefir í fangelsi við vatn og brauð, skömmu seinna í hið sama fangelsi eptir nýjum dómi, skal leita læknis álits um, hvort leggja megi á hann hegninguna þegar í stað eða ekki fyr en nokkur tími er liðinn. Segi læknirinn, að maðurinn þoli ekki að úttaka fangelsis-hegningu við vatn og brauð á ný, fyr en eptir lengri tíma, á að breyta hegningunni í fangelsi við venjulegt fangaviðurværi.

26. gr. Þegar fangelsis-hegning er nefnd í lögum þessum, án þess að nákvæmar sje tiltekið um hana, mega dómstólarnir kjósa um þær tegundir þessarar hegningar, sem um er rætt í 19.—25. gr. Ef að bætt er við ákvörðun um, hvert sje hið lægsta stig af einföldu fangelsi, sem beita megi, á samsvarandi takmörkun einnig við um hinar aðrar tegundir af fangelsishegningu.

Fjögra daga fangelsi við venjulegt fangaviðurværi og 6 daga einfalt fangelsi samsvarar eins dags fangelsi við vatn og brauð. 1869. 25. Juni.

27. gr. Þegar fangelsis-hegningu er beitt, merkir dagur sama sem sólarhring eða 24 stundir, og mánuður rímmánuð. Þess ber einnig að gæta, að maðurinn sje látinn laus um sama leyti dags og hann var settur inn.

28. gr. Ríkisfangelsi er annaðhvort tiltekinn tíma, ekki skemur en 6 mánuði og ekki lengur en 10 ár, eða æfilangt. Þá hegningu skal úttaka í konungsríkinu samkvæmt ákvörðunum þeim sem þar gilda, þangað til öðruvísi verður fyrir mælt.

29. gr. Ríkisfangelsi og einfalt fangelsi um jafnlangan tíma samsvara hvort öðru. Eins mánaðar hegningarvinna er jöfn 5 daga fangelsi við vatn og brauð.

30. gr. Líkamlegar refsingar eru tvenns konar: hýðing með reyrpriki og hýðing með vendi.

Til hýðingar með reyrpriki skal hafður spansreyr, er sje hálfur annar þumlungur ummáls og ekki lengri en hálf önnur alin, skal þeirri refsingu beitt við karlmenn, sem eru frá 15 til 18 ára að aldri, ef að álíta má, að þeir geti þolað þá refsingu, og læknis álits hefir verið leitað um það. Í dómnum skal ákveðið, hversu mörg höggin skuli vera, þó mega þau ekki vera færri en 10 og ekki fleiri en 25.

Drengir, sem eru 10 til 15 vetra, og stúlkur, sem eru 10 til 12 vetra, skulu hýdd með vendi að fóetanum ásjáandi, og skal sömuleiðis ákveðið í dómnum, hversu mörg höggin eigi að vera, en ekki mega þau vera færri en 10 og ekki fleiri en 25. Börn, sem einstök ónáttúra er í, má dæma í tvenn 25 vandarhögg, og skal þá jafna hýðingunni niður á 2 daga.

Við fangana í hegningarhúsinu skal beitt líkamlegum refsingum, þeim sem fyrir verður mælt um í lögunum um hegningarhúsið.

31. gr. Dæma má í sektir frá 1 rd. allt að 1000 rd., og renna þær í hinn sama sjóð og landstekjurnar.

1869. Sje fleiri samsekir í einhverju því verki, er sektum
25. Juni. varðar, skal hver þeirra um sig dæmdur í sektina.

Fari svo, að maður, sem sektaður hefir verið eptir lögum þessum, borgi ekki alla sektina í ákveðinn tíma, skal í stað sektarinnar koma einfalt fangelsi, er ákveðið hafi verið í sama dóminum, og skal um stærð þeirrar hegningar farið eptir stöðu hins seka og öðrum málavöxtum; þó má ekki ákveða lengra fangelsi en í 30 daga fyrir hverra 50 rd. sekt. Fari sá, sem dæmdur hefir verið, þess á leit við fóeta, og heilsufar hans er því ekki til fyrirstöðu, skal breyta einfalda fangelsinu í fangelsi við vatn og brauð jafnlengi að tiltölu.

Hafi sektaður maður verið dæmdur jafnframt í einfalt fangelsi skemur en 12 daga, má samt ekki setja skemmra fangelsi við vatn og brauð í stað þess en 2 sólarhringa. Hafi hann verið dæmdur í einfalt fangelsi lengur en 12 daga, og dagatölunni verði ekki fullskipt með 6, fellur afgangurinn burtu, ef hann er minni en 3 dagar, en skal álitinn jafn 1 dags fangelsi við vatn og brauð, ef hann er 3 dagar eða meira.

32. gr. Hinar almennu refsingar koma hver á eptir annari í þessari röð: líflát, hegningarvinna, fangelsi við vatn og brauð, fangelsi við venjulegt fangaviðurværi, einfalt fangelsi, sektir.

33. gr. Þegar svo er fyrir mælt í lögunum, að hækka eigi eða lækka einhverja hegningu, en það verður ekki gjört innan þeirra takmarka, er þeirri refsingartegund eru sett, þá skal beita þeirri refsingu, sem er næst fyrir ofan í röðinni, er hækka á hegninguna, en þeirri, sem næst er fyrir neðan, er lækka skal (smbr. 64 gr.).

34. gr. Hafi maður framið eitthvert afbrot, er sú hegning er við lögð, að missa embætti sitt eða sýslun, en hann er ekki lengur, þegar dómurinn er upp kveðinn, í embætti því eða sýslun, sem hann hefir orðið brotlegur í, þá skal honum refsað með fangelsi, ekki vægara en 3 mánaða einföldu fangelsi eða með betrunarhúsvinnu,

eða, ef hann eptir það hefir komizt í annað embætti eða sýslnn, þá með missi þess embættis eða sýslunar, eptir því sem ástatt er. 1869. 25. Juni.

Eigi að færa niður hegningu þá að missa embætti sitt eða sýslnn, sem tiltekin er í lögnnum, skal einnig álíta refsingu þessa jafna fangelsis hegningn, er ekki sje vægari en 3 mánaða einfalt fangelsi, eða betrunarhúsvinna.

35. gr. Hluti þá, sem orðið hafa til fyrir misgjörning, eða hafðir hafa verið eða ætlaðir til að drýgja afbrot með, má gjöra npptæka með dómi, ef það þykir nauðsynlegt í þarfir hins opinbera. Einnig má kveða á með dómi, að þeir munir skuli gjörðir upptækir, er fengizt hafa fyrir glæp, og enginn á löglegt tilkall til.

þriðji kapítuli.

Um sakhæfi, neyðarvörn og neyðartilfelli.

36. gr. Eigi er hegning lögð við verkum, er börn vinna, sem ekki eru orðin 10 ára gömul. Samt getur hið opinbera gjört ráðstafanir til betrunar slíkum börnnm eða til þess að engin háskavon sje af þeim, ef þess þykir þörf.

37. gr. Hafi einhver sá, sem orðinn er fullra 10 ára, en ekki er enn orðinn 15 ára gamall, drýgt afbrot, skal honnm refsað því að eins, að ætla megi eptir eðli glæpsins, til að mynda þegar það er dráp, töluverð spjöll á líkama eða heilsu, þjófnaður, rán eða brenna, eða eptir þeim skilningsþroska og því uppeldi, sem sá, er hlut á að máli, hefir fengið, að hann hafi vitað, að verk hans var hegningarvert, og hann í annan stað hefði orðið fyrir þyngri refsingn en sektum eða einföldu fangelsi, ef hann hefði verið orðinn fullra 18 ára. Hegningin fyrir börn á þessum aldri má ekki vera þyngri en 2 ára betrunarhúsvinna. Sje annars svo ástatt, að líkindi sje til að það mætti bæta barnið og koma því á rjettan veg með öðrum ráðstöfunum, þá skal stipt-

1869. amtmanninum vera heimilt að ákveða, að málssókn
25. Juni. skuli niður falla, ef að lægsta stig hegningarinnar fyrir hinn sama glæp væri ekki nema betrunarhúsvinna, ef fullorðinn maður hefði drýgt hann.

38. gr. Drýgi maður, sem er 15 til 18 ára að aldri, afbrot, þá skal færa niður hegningu þá, sem lögákveðin er, og það allt að helmingi eptir málavöxtum. þó má með engu móti leggja þyngri refsingu en 8 ára hegningarvinnu á menn á þessum aldri.

39. gr. þau verk eru vítalaus, sem vitstola menn vinna, eða þeir menn, er skilningur þeirra er svo litt þroskaður eða svo sljófgaður eða ruglaður, að ekki verður álitið, að þeir hafi verið sjer þess meðvitandi, að verkið var hegningarvert, eða þeir menn, sem vorn rænulausir, þá er þeir unnu verkið.

Sje höfðað mál útaf slíku, má ákveða í dóminum, að gjöra megi þær ráðstafanir, að enginn háski verði að manninum, þó má valdstjórnin nema þær af aptur, ef þær þykja ekki lengur nauðsynlegar, og læknis álits hefir verið leitað um það.

40. gr. Vægari refsing en þeirri, sem lögákveðin er, skal beita við bjána eða aðra þá menn, sem, þó ekki vanti þá alla sjálfsmeðvitund, vegna einhvers sjerlegs ástands eða ásigkomulags, sem hefir áhrif á sjálfræði þeirra, ekki verður álitið um, að þeir hafi verið svo fullkomlega með sjálfum sjer, þegar þeir unnu verkið, að þeim verði gefið það að sök á sama hátt og fullorðnum mönnum og heilum á sálu.

41. gr. það er vítalaust verk, er menn gjöra af neyðarvörn, þegar og að svo miklu leyti sem það hefir verið nauðsynlegt til þess að standa á móti eða afstýra ólögmætri árás, sem byrjuð er eða vofir yfir, á mann sjálfan eða á annan mann, á æru eða góss, þó skal ekki leyfilegt nema til varnar lífi, heilbrigði eða velferð að beita þeim varnarmeðölum, er þeim, sem á ræðst, er bersýnilegur lífsháski búinn af.

Hafi maður farið út yfir takmörk leyfilegrar neyðar-

varnar, verður að meta, hvort honum eptir atvikum verði gefin sök á því, eða hann verði ekki sakfelldur fyrir það vegna þess að hann hafi orðið svo skelfdur og forviða, að hann hafi ekki fullkomlega getað gáð sín. Verði honum gefin sök á því, skal þó ekki hinni almennu lögboðnu hegningu fortakslaust beitt fyrir skaða þann, er hann gjörði þeim, sem á rjeðist, heldur má dæma hann í vægari hegningu, er miðuð sje við það, hversu langt hann hefir farið út yfir það, sem leyfilegt var.

1869. 25. Juni.

42. gr. Taki maður eða spilli eign annars manns til þess að frelsa sjálfan sig eða aðra úr hættu, sem vofir yfir lífi eða heilbrigði, skal það verk vítalaust, ef svo er, að hann ekki hafði annað úrræði til bjargar.

43. gr. Eigi leysir það mann undan hegningu, þó hann ekki þekki hegningarlögin, eða hann hafi ranglega haldið, að verk, sem fyrirboðið er í lögum, sje leyfilegt eða jafnvel boðið í samvizkunnar eða trúarinnar lögmáli, eða hins vegar að það, sem boðið er í lögum, sje óleyfilegt af sömu ástæðu, nje heldur það, hvað honum hafi til gengið og hvað hann hafi ætlað sjer með verkinu.

44. gr. Fyrir gáleysis-verk skal ekki refsað nema því að eins, að skýlaus heimild sje til þess í hegningarlögunum.

Fjórði kapítuli.

Tilraunir til að drýgja misgjörninga.

45. gr. Ekki ber að álíta neitt afbrot fullkomnað fyr en allt það er framkvæmt, sem til þess afbrots heyrir að lögum, þó maður sá, er verkið vann, hafi gjört allt það, sem hann ætlaði sjer að gjöra til þess að koma fram þeim ásetningi sínum að drýgja afbrotið.

46. gr. Hafist maður að nokkurt það verk, er miðar til að vinna að því eða koma því til leiðar, að afbrot verði fullkomnað, skal honum, þegar afbrotið ekki er fullkomnað, refsað fyrir tilraun til afbrotsins.

1869.
25. Juni.

Refsingin fellur samt niður, ef hann af sjálfsdáðum en ekki vegna tálmana eða einhverrar annarar tilviljunar lætur af ásetningi sínum að drýgja afbrotið, „og hann þar að auki, sje hann búinn að hafast að nokkur þau verk, sem gætu komið til leiðar, að afbrotið fullkomnist, hefir aptrað því," eða, hafi hann haldið, að hann hafi hafzt slík verk að, þá hefir gjört þær ráðstafanir, sem hann áleit til þess fallnar að aptra, að glæpurinn fullkomnist.

Sje verk þau, sem framin hafa verið, í sjálfu sjer afbrot, skal beita þeirri hegning, er við þeim liggur.

47. gr. Þegar ekki er öðruvísi fyrir mælt um einstök afbrot, skal refsað fyrir tilraun til afbrots með vægari refsingu að tiltölu, en sakamaðurinn hefði tilunnið ef afbrotið hefði verið fullkomnað. Þá er refsingin er ákveðin, skal sjer í lagi hafa tillit til, hvort tilraunin á lengra eða skemmra í land til þess að afbrotinu yrði að öllu framgengt, en þó má refsingin aldrei fara fram yfir þrjá fjórðu parta af refsingu þeirri, som í lögum er lögð við afbrotinu.

Fimmti kapítuli.

Um hlutdeild í misgjörningum.

48. gr. Hafi tveir menn eða fleiri hjálpazt til að framkvæma afbrot, skal hverjum þeirra um sig refsað, sem hann sje verksins valdur. En hafi nokkur hluttakari einasta veitt forgöngumanninum liðsinni, er minna er í varið, þá er hann framkvæmdi afbrot sitt, skal beita vægari hegningu að tiltölu, og sje hún ekki minni en helmingur hinnar vægustu og ekki meiri en þrír fjórðu partar hinnar þyngstu hegningar, sem lögð er við afbrotinn í lögum.

49. gr. Álíka vægari hegning á við um hvern þann, sem með ráðum eða í verki hefir veitt þeim, sem valdur er að afbrotinu, liðsinni til þess, áður en það er framkvæmt. Þó má færa niður hegningu slíks aðstoðar-

manns allt að þriðjungi af lægsta stigi hegningar þeirrar, sem í lögum er lögð við glæp þeim, er aðstoðarmaðurinn hafði í hyggju. 1869. 25. Juni.

50. gr. Sje afbrotið ekki fullkomnað, eiga reglur þær, sem settar eru í 48. og 49. grein, við á þann hátt, að hegningin skal ákveðin að tiltölu við hegningu þá, sem verðskulduð er fyrir tilraun til afbrotsins.

51. gr. Sje maður búinn að veita liðsinni til afbrots, en afstýri framkvæmdinni af sjálfsdáðum með því að koma forgöngumanninum til að láta af glæpnum eða á annan hátt, er hann vítalaus. Hafi hann árangurslaust leitazt við að afstýra glæpnum, má færa hegninguna niður fyrir takmark það, sem sett er í 49. grein.

52. gr. Hafi maður, án þess hann hafi unnið til þyngri refsingar eptir næstu grein, reynt með loforðum, upphvatningum eða öðrum fortölum að koma því til leiðar, að afbrot verði framkvæmt, til að mynda með því að styrkja áform annars manns, sem áður er til orðið, eða telja hann af að hætta við það, þá skal hegning hans ákveðin eptir því sem fyrir er mælt í 49.—51. grein.

53. gr. Hafi maður með loforðum, hótunum eða öðrum fortölum unnið annan mann til að drýgja afbrot, og það verður fullkomnað, skal hann sæta sömu refsingu, eins og væri hann sjálfur valdur að glæpnum. Verði glæpurinn ikki fullkomnaður, skal honum refsað, eins og hefði hann gjört sig sekan í tilraun til glæpsins. Vægari hegning að tiltölu á við, þegar hvatamanninum ekki tekst að koma hinum til að ráða af að drýgja afbrotið.

54. gr. Ef sá, sem unnið hefir annan mann til að drýgja afbrot, fær hann til að hætta við það, er hann vítalaus. Sama er og, ef hvatamanninum að vísu ekki hefir tekizt að fá hinn til að hætta við framkvæmdina, en hann samt hefir afstýrt afbrotinu á annan hátt. Hafi hann ekki afstýrt því, skal honum refsað

1869. 25. Juni. eins og fyrir er mælt í 49. grein; þó má færa hegninguna niður, ef hann hefir leitazt við að afstýra glæpnum.

Þeim manni, sem lofað hefir öðrum að framkvæma afbrot, en er ekki enn búinn að gjöra neitt það, er að því lýtur, skal refsað eptir ákvörðununum í 50. grein smbr. 49. grein. Taki hann loforð sitt aptur, áður en hann hefir hafzt nokkuð að því til framkvæmdar, er hann vítalaus ef hann afstýrir glæpnum; að öðrum kosti má færa hegninguna niður, eða jafnvel láta hana falla alveg burt þegar svo stendur á.

55. gr. Hafi tveir menn eða fleiri orðið ásáttir um að hjálpast að að drýgja afbrot (samtök), skal þeim öllum refsað eins og væru þeir hver fyrir sig valdir að glæpnum, ef hann er fullkomnaður, eða byrjað hefir verið á honum, og það þó að þeir ekki hafi hjálpað til hans með öðru en því að taka þátt í áforminu. Sje ekki byrjað að framkvæma glæpinn, skal refsað fyrir hlutdeild í áforminu eins og fyrir tilraun til glæpsins.

Hafi allir hluttakendur af sjálfsdáðum slitið samtökunum, áður en nokkurt afbrot er drýgt, eru þeir vítalausir. Gangi einhver einstakur hluttakandi úr, er hann sömuleiðis vítalaus, ef hann afstýrir afbrotinu; að öðrum kosti skal refsa honum eptir ákvörðuninni í 49. grein, þó má færa hegninguna niður, ef hann hefir leitast við að aptra glæpnum.

56. gr. Sá maður, sem, eptir að búið er að fullu að framkvæma afbrot, verður samsekur í því, án þess að hafa lofað neinu um það fyrir fram skýlaust eða þegjandi, með einhverri þeirri athöfn, er miðar til þess að hjálpa þeim, sem drýgt hefir afbrotið, til þess að geta haldið ábata þeim, er hann hefir aflað á ólöglegan hátt, eða verða sjálfur hluttakandi í ábatanum, eða til þess að halda fram á annan hátt hinu ólöglega ástandi, sem glæpurinn er ollandi, skal sæta refsingu, er ekki fari út yfir helminginn af hinni þyngstu, og ekki sje

minni en fjórði parturinn af hinni vægustu hegningu, sem lögð er við glæpnum i lögum. 1869. 25. Juni.

57. gr. Hafi gipt kona, sem er saman við mann sinn, af hlýðni við hann látið leiðast til þess að taka þátt í afbroti með honum, má færa hina venjulegu hegningu niður, sem í lögum er lögð við þeirri hlutdeild, og ef að líklegt er, að hún, hefði hún neitað beiðni hans, hefði orðið fyrir illri meðferð af honum, eða neyðzt til að fara frá honum, má jafnvel eptir málavöxtum hlífa henni alveg við refsingu.

Slíkt hið sama er og um aðra, sem eru háðir þeim, sem þeir eru hjá og fá hjá viðurværi sitt án þess endurgjald komi fyrir, og vegna þessa hafa látið tæla sig til að taka þátt í glæp með þeim, og sömuleiðis um börn, sem eru yngri en 15 ára, og hafa látið þá, sem eldri eru og ætla má að hafi eitthvert sjerlegt vald yfir þeim vegna stöðu þeirrar, er þeir standa í við þau, koma sjer til að veita þeim liðsinni til misgjörnings. — Ekki skulu börn, sem eru yngri en 15 ára, sæta refsingu fyrir hlutdeild þá í afbrotum, sem um er rætt i 56. grein.

Sjötti kapítuli.

Um það, hvernig eigi að tiltaka hegninguna og færa hana niður, þegar svo stendur á, og um ítrekun misgjörnings.

58. gr. Þá er hegningin er tiltekin innan takmarka þeirra, sem sett eru í lögum þessum, á einkanlega að taka til greina bæði hversu mikil hætta er búin af verkinu, sjer í lagi með tilliti til þess, hvenær, hvar og hvernig það er framkvæmt, hversu mikilvægt það er, sem afbrotið hefir beinzt að, og hversu yfirgripsmiklu og stóru tjóni það hefir valdið, og eins hitt, hversu styrkur og einbeittur vilji glæpamannsins hefir verið, hvað honum hefir gengið til verksins, uppeldi hans, aldur og hegðun að undanförnu, hver vandi honum er á hendi við þann, sem hann hefir misgjört við, og

1869. hvernig hann hefir farið að ráði sínu eptir að hann
25. Juni. hafði unnið verkið.

59. gr. Hafi sakamaðurinn verið hafður langan tíma í varðhaldi, og það er ekki því að kenna, hvernig hann hefir hagað sjer meðan á málinu stóð, skal það tekið til greina honum til málsbóta, þá er hegningin er ákveðin. Reynist það, að hann hafi ekki unnið til þyngri refsingar en einfalds fangelsis eða fangelsis við venjulegt fangaviðurværi um stuttan tíma, mega dómstólarnir jafnvel kveða svo á, að varðhald það, sem hann hefir setið í, skuli koma í stað hegningar.

60. gr. Þegar sekta upphæð er tiltekin, á sjer í lagi að taka til greina efnahag sakamannsins.

61. gr. Hafi sakamaðurinn, eptir að afbrotið er drýgt, gjört sjer mikið far um að afstýra því, að það hafi skaðlegar afleiðingar eða að minnsta kosti að minnka þær svo sem verður, skal dómstólunum heimilt, þegar annað fleira er honum til málsbóta, að færa hegninguna niður fyrir lægsta stigið, sem lög ákveða, en þó ekki niður fyrir helming þess. Slíkt hið sama er og ef maður af sjálfsdáðum gefur sig fram sem sekan eða samsekan í glæp nokkrum, og segir frá öllu eins og það er.

62. gr. Þegar lögin leggja þyngri hegningu við ítrekun glæps en þá almennu, sem ákveðin er, má þó ekki dæma glæpamanninn í hina þyngri hegningu nema því að eins, að hann hafi verið dæmdur í hinu danska ríki fyrir hinn fyrra glæpinn áður en hann varð brotlegur í annað sinn, og hann þar að auki hafi verið fullra 18 ára, þegar hann drýgði hinn fyrra glæpinn.

Þegar liðin eru 10 ár, frá því að hann hefir úttekið hina fyrri hegninguna, og þangað til að hann drýgir hið nýja afbrot, skal farið eptir hinum almennu reglum í 58. grein um það, hvernig tiltaka skuli hegninguna, í stað ákvarðananna um ítrekun.

Sjöundi kapítuli.

1869. 25. Juni.

Um það, er afbrotum lendir saman og um einstök tilfelli, er breyta má hegningunni.

63. gr. Verði maðnr, meðan á sama málinu stendur, uppvís að því að hafa drýgt fleiri afbrot en eitt, skal ákveða hegninguna fyrir þau í einu lagi, og svo, að þau sje öll tekin til greina, þá er tiltekin er stærð refsingarinnar; en liggi líflát eða hegningarvinna æfilangt við hinu mesta afbrotinu, sem hann hefir drýgt, er ekki um frekari hegningu að ræða fyrir hin afbrotin.

Eigi sama hegningar-ákvörðun við um öll afbrotin, má ekki fara út fyrir hæsta stig hennar; eigi þau undir fleiri hegningar-ákvarðanir, skal refsingin sömuleiðis að öllum jafnaði vera innan takmarkanna í þeirri ákvörðuninni, sem setur þyngsta hegningu, en þó má þyngja hana svo eptir málavöxtum, að bætt sje við hana allt að helmingi hennar, ef fleiri en eins konar afbrot hafa drýgð verið og athöfnin er ekki hin sama.

Þó skal dómstólunum heimilt, þegar á að dæma sakamann undir eins bæði fyrir stóran glæp og annan, sem að tiltölu er lítilræði eitt, að bregða útaf þessari reglu og beita jafnvel hinu lægsta stigi þeirrar hegningar, sem lögð er við hinum stóra glæpnum, ef að álíta má, að það eptir málavöxtum sje ærið alls.

64. gr. Þegar hin lögákveðna hegning við glæpnum ekki yrði þyngd samkvæmt næstu grein á undan, nema farið væri út fyrir takmörk þau, sem sett eru hverri hegningar-tegund um sig, skal breyta allri hegningunni í þá hegningar-tegund, sem næst er og þyngri, eptir hlutfalli því, sem kveðið er á um í 2. kapítula.

Takmörk þau, sem typtunarhúsvinnu um tiltekinn áratíma eru sett í 12. grein í 2. kapítula, skulu þó ekki vera því til fyrirstöðu, að maður, þegar svona stendur á, sje dæmdur í typtunarhúsvinnu allt að 24 árum; slíkt hið sama er um einfalt fangelsi, og má lengja það allt að 3 árum.

1869.
25. Juni.

65. gr. Verði maður, sem búið er að dæma fyrir eitt afbrot eður fleiri, uppvís að að hafa drýgt aðra glæpi, áður en hann var dæmdur, á að höfða nýtt mál og dæma hann í hegningarauka, er samsvari þeirri þynging hegningarinnar, sem afbrotin, er seinna komust upp, hefðu verðskuldað, ef þau hefðu verið tekin með í hinu fyrra málinu. Hafi refsing sú, sem sakamaðurinn áður var dæmdur í, verið hegningarvinna, og hann er ekki búin að úttaka hana, þegar dómur er upp kveðinn í hinu nýja málinu, má dæma hann í hegningarvinnu í viðbót skemmri tíma, en skemmstur er ákveðinn annars í 12. gr. í 2. kap. um hvora tegund hegningarvinnu um sig.

66. gr. Um afbrot, sem fangar drýgja í hegningarhúsinu, á að fara eptir lögunum um hegningarhúsið; sömuleiðis eiga hegningarákvarðanirnar í þeim lögum við, er maður, sem dæmdur er í typtunarhúsvinnu æfilangt, og honum er ekki hegningin upp gefin, drýgir afbrot að nýju utan hegningarhúss, og ekki liggur líflát við.

Áttundi kapítuli.

Um fyrningu sakar.

67. gr. Ef sakamál er höfðað, og það sannast, að liðin eru 2 ár frá því að afbrotið var framið og þangað til að mál var höfðað útaf því við dómstólana, eða að mál að vísu hefir verið höfðað en það hefir ónýtt verið og ekki tekið upp að nýju áður en tjeður frestur var liðinn, skal falla niður refsing sú, sem til er unnið, ef hún ekki hefði orðið þyngri en sektir, einfalt fangelsi eða hýðing með vendi.

Af þessu leiðir, að ekki skal höfða mál á móti manni til refsingar, þegar liðin eru 2 ár frá því að hann varð brotlegur, og afbrotið á undir hegningarákvörðun, þar sem ekki er sett þyngri hegning en sektir, einfalt fangelsi eða hýðing með vendi.

þó eiga ákvarðanirnar í þessari grein ekki við um afbrot þau, sem rætt er um í 13. kapítula. 1869. 25. Juni.

68. gr. Hegningin fyrir afbrot, sem ekki ber að höfða mál útaf af hálfu hins opinbera, eða hið opinbera því að eins á að fylgja málinu fram, að sá æski þess, sem misgjört er við, fellur ekki að eins niður samkvæmt hinni almennu reglu, sem sett er í 67. grein, heldur einnig þegar sá, sem misgjört er við, lætur líða 1 ár frá því að hann komst að, hver gjört hefir á hluta hans, án þess að höfða mál útaf afbrotinu eða krefjast, að það sje höfðað. Hafi sá, sem misgjört er við, að vísu hafið málssóknina í tækan tíma, en málið hefir ónýtt verið eða hann hefir hætt við það, getur hann ekki höfðað mál að nýju, þegar 3 mánuðir eru liðnir frá því að fyrra málið var ónýtt eða hætt var við það, ef að tjeður 1 árs frestur þá er á enda.

69. gr. Um afbrot, sem börn hafa framið yngri en 15 ára, skal ekki hefja málssókn, ef að það ekki hefir gjört verið, áður en sá, sem í hlut á, er orðinn 18 ára, og það þó hegningin yrði þyngri en kveðið er á í 67. grein. Sje höfðað mál á móti manni, sem er orðinn 18 ára, og það sannast, að hann hefir framið afbrot það, sem um er að ræða, áður en hann varð fullra 15 ára, fellur hegningin niður.

70. gr. Sje ekki höfðað mál útaf afbrotum, sem ungir menn á aldursskeiði frá 15 til 18 ára hafa framið, fyr en sá, sem í hlut á, er orðinn 25 ára, fellur niður hegning sú, sem hann hefir unnið til, ef að sú verður niðurstaðan, að, ef átt hefði að kveða dóminn upp, áður en hann var orðinn fullra 18 ára, hefði hegningin ekki orðið meiri en hýðing með reyrpriki eða fangelsi við venjulegt fangaviðurværi. Eigi verkið undir hegningarákvörðun, sem ekki hefði heimilað þyngri hegningu en hýðingu með reyrpriki eða fangelsi við venjulegt fangaviðurværi, ef að hefði átt að kveða dóminn upp, áður en sá var orðinn fullra 18 ára, sem í hlut á, skal ekki

1869. höfða mál til refsunar, ef að málssóknin ekki hefir verið
25. Juni. byrjuð, áður en hann var orðinn fullra 25 ára.

71. gr. Sök fyrnist ekki í öðrum tilfellum en þeim, sem um er rætt í 67.—70. grein. Þó skal stiptamtmanninum yfir Íslandi heimilt að láta sleppa að höfða mál útaf afbroti, þegar liðin eru 10 ár frá því að það var drýgt. Hafi verið haldið rannsóknarpróf, þegar svo er ástatt, sem nú var sagt, á vegna þessa að senda stiptamtmanninum það, og sker hann úr, hvort hefja skuli málssókn; en komist ekki upp, fyr en búið er að höfða mál á móti grunuðum manni, að 10 ár voru liðin frá því að afbrotið var drýgt áður en honum var birt stefnan, á dómstóllinn að skýra stiptamtmanninum frá málinu, og ákveður hann, hvort að eigi að dæma málið. Sje liðin 10 ár frá því að hegningardómur var upp kveðinn, má ekki framkvæma hann nema að boði stiptamtmannsins.

Níundi kapítuli.

Um landráð.

72. gr. Vekji maður uppreisn eða gjöri samsæri við önnur ríki í þeim tilgangi að koma hinu danska ríki eða nokkrum hluta þess undir yfirráð annara, eða brjóta nokkurn hluta þess undan Danmerkur krónu, hefir hann fyrirgjört lífi sínu.

Hver, sem tekur þátt í þvílíkri uppreisn, skal sæta hegningarvinnu ekki skemur en 3 ár.

73. gr. Gjöri maður í öðrum tilgangi en um er rætt í 72. grein samtök við stjórn í öðru ríki til þess að stofna til fjandsamlegra tiltækja eða ófriðar við hið danska ríki, þá varðar það lífláti eða typtunarhúsvinnu æfilangt, ef byrjað er á fjandsamlegum tiltækjum eða ófriður hefir hafizt, en að öðrum kosti hegningarvinnu ekki skemur en 4 ár.

En gjöri maður hinu danska ríki til miska eða tjóns, samtök við stjórn í öðru landi til þess að koma

henni til að hlutast um málefni ríkisins eða fara fram á kröfur við það, þá varðar það hegningarvinnu eða, þegar málsbætur eru, ríkisfangelsi allt að 10 árum. 1869. 25 Juni.

74. gr. Hver sá, sem opinberlega í ræðu eða riti mælir fram með því, eða á annan hátt en um er rætt í 72. og 73. gr. stuðlar til þess, að önnur ríki byrji á fjandsamlegum tiltækjum við hið danska ríki eða hlutist heimildarlaust um málefni þess, skal sæta hegningarvinnu eða ríkisfangelsi allt að 6 árum eða, þegar miklar málsbætur eru, öðru fangelsi, en þó ekki vægara en 3 mánaða einföldu fangelsi, og því að eins að hann ekki hafi unnið til þyngri refsingar eptir reglum þeim, sem settar eru í 4. og 5. kapítula.

75. gr. Hver sá, sem, þegar ófriður er í landi, svíkur kastala eða aðra varnarstaði, herskip eða herlið, opinbera sjóði, hertýgjabúr, forðabúr eða forða af vopnum eða öðru, sem til hernaðar þarf, í hendur fjandmannanna, eða skýrir þeim frá fyrir ætlnnum hershöfðingjanna, ásigkomulagi eða ástandi kastala eða annara varnarstaða, eða segir þeim frá orðtaki eða bendingum í hernaði, og sömuleiðis hver sá, sem tælir hermennina til uppreisnar eða til þess að slást í lið við fjandmennina eða til þess að yfirgefa stöðu, sem þeim er trúað fyrir, safnar liði handa fjandmönnunum eða ber þeim njósnir — skal sæta lífláti eða typtunarhúsvinnu æfilangt eða, þegar málsbætur eru, ákveðinn áratíma, þó ekki skemur en 10 ár.

Veiti nokkur maður, þegar ófriður er, fjandmönnunum liðsinni á annan hátt í orði eða verki, þá varðar það hegningarvinnu ekki skemur en 3 ár.

76. gr. Beri nokkur danskur þegn, þegar ríkið á í ófriði, vopn á móti því eða bandamönnum þess, þá varðar það lífláti, ef mjög miklar sakir eru, en annars hegningarvinnu eða, þegar málsbætur eru, ríkisfangelsi ekki skemur en 3 ár.

77. gr. Ráði maður í óleyfi konungs menn til útlendrar herþjónustu, en án þess að 75. gr. geti átt við

1869. nm það, þá varðar það hegningarvinnu allt að 6 árum,
25. Juni. ef ríkið á í ófriði, en annars fangelsi, ekki vægara en 2 mánaða einföldu fangelsi eða betrunarhúsvinnn allt að 2 árum.

Hver sá af þegnum konnngs, sem í óleyfi hans lætur ráða sig í útlenda herþjónnstu þegar ríkið er í ófriði, en þó ekki hjá fjandmönnum þess, skal sæta fangelsi eða eptir málavöxtum betrunarhúsvinnu allt að 1 ári.

Undir eins og nokkur maður er ráðinn í útlenda herþjónnstu, eiga hegningar-ákvarðanirnar í þessari grein við.

78. gr. Hver sá, sem tælir nokkurn liðsmanu í herliðinu eða skipaliðinu til þess að strjúka eða hjálpar honum til þess, en án þess að 75. gr. eigi við um það, sæti hegningarvinnu allt að 8 árum, ef ríkið á í ófriði, og annars fangelsi, ekki vægara en 3 mánaða einföldu fangelsi, eða betrunarhúsvinnu allt að 3 árum.

79. gr. Verði nokkur maður, sem skyldur er til landvarna, nppvís að að hafa lemstrað sjálfan sig eða gjört sig á annan hátt óhæfan til herþjónustu, þá varðar það fangelsi, eða, ef miklar sakir eru, einkum ef ríkið á í ófriði eða á von ófriðar, betrunarhúsvinnu allt að 1 ári.

80. gr. Sje manni á hendur falið í erindagjörðum ríkisins að semja eða gjöra út um eitthvað við annað ríki, og hann breytir af ásettu ráði á móti hag ríkisins í erindagjörðum þessum, þá varðar það hegningarvinnu 3 ár til 16 ára.

81. gr. Ef að nokkur sá, sem vegna embættisstöðu sinnar hefir færi á að þekkja leynilega samninga ríkisins, ráðagerðir eða ályktanir um málefni, sem heill þess eða rjettindi gagnvert öðrum ríkjum eru undir komin, segir frá þeim, eða kunngjörir eða lætur uppi við óviðkomandi menn skjöl, sem hann hefði átt að leyna eða geyma, þá varðar það hegningarvinnu eða, þegar málsbætur eru, ríkisfangelsi, þó ekki skemur en 3 ár.

Fái nokkur annar maður vitneskju um þess konar samninga, ráðagerðir eða ályktanir, og segi frá þeim, eða komist hann yfir þess konar skjöl og birti þau, þó að hann ekki gæti verið þess óvitandi, að þetta átti leynt að fara, þá varðar það ríkisfangelsi, eða, þegar miklar sakir eru, hegningarvinnu allt að 8 árum. 1869. 25. Juni.

82. gr. Hver sá, sem falsar, ónýtir eða á annan hátt spillir skilríkjum eða öðrum skjölum, sem heill ríkisins eða rjettindi gagnvert öðrum ríkjum eru undir komin, skal sæta hegningarvinnu 3 ár til 16 ára, ef hann vegna embættisstöðu sinnar hafði færi á að komast að þeim, en hafi hann komizt yfir þau á annan hátt, varðar það ríkisfangelsi eða þegar miklar sakir eru hegningarvinnu allt að 8 árum.

83. gr. Vinni maður nokkurt það verk, sem miðar til þess að ráða útlendum landshöfðingja, sem er í vinfengi við konung, bana, þá varðar það lífláti eða hegningarvinnu æfilangt eða, þegar málsbætur eru, tiltekinn áratíma, þó ekki skemur en 3 ár.

Ráðist nokkur maður annars á slíkan útlendan landshöfðingja, varðar það hegningarvinnu eða ríkisfangelsi eitt ár eða fleiri eptir því hvernig glæpurinn er vaxinn.

Hver, sem hótar útlendum landshöfðingja, sem er í vinfengi við konung, að ráðast á hann, veður uppá hann með illyrðum eða ávarpar hann á annan hátt, sem honum er misgjörð í, skal sæta betrunarhúsvinnu, ríkisfangelsi eða öðru fangelsi, þó ekki vægara en 3 mánaða einföldu fangelsi.

En meiði maður útlendar þjóðir, sem eru í vináttu við konung, með orðum, bendingum eða myndauppdráttum, einkum á þann hátt að lasta og smána þá, sem ríkjum ráða, í prentuðum ritum, eða drótta að þeim ranglátum og skammarlegum athöfnum án þess að tilgreina heimildarmann sinn, þá varðar það fangelsi eða, þegar málsbætur eru, 20 til 200 ríkisdala sektum.

1869.
25. Juni.

84. gr. Ráðist maður á sendiherra annars ríkis við hirð konungs, þá varðar það betrunarhúsvinnu eða ríkisfangelsi allt að 2 árum eða öðru fangelsi, ef ekki hinar almennu ákvarðanir í lögum þessum heimila þyngri refsingu.

Hóti maður slíkum sendiherra árás, vaði uppá hann með illyrðum eða ávarpi hann á annan hátt, er honum er misgjörð í, þá varðar það fangelsi.

Meiði nokkur annars sendiherra með orðum, bendingum eða myndauppdráttum, þá varðar það einföldu fangelsi eða, þegar málsbætur eru, 20 til 200 ríkisdala sektum.

85. gr. Útaf afbrotum þeim, sem um er rætt í 83. og 84. gr., nema þeim sem talað er um í 1. og 2. kafla 83. greinar, skal ekki höfðuð málssókn af hálfu hins opinbera, nema stjórn sú eða sendiherra, sem í hlut á, krefjist þess, og sje svo, þá að boði dómsmálastjórnarinnar.

Tíundi kapítuli.

Afbrot gegn stjórnarskipuninni.

86. gr. Hafist maður nokkuð það að, sem miðar til þess að svipta konunginn lífi, frelsi eða konungdómi, þá hefir hann fyrirgjört lífi sínu.

Vekji maður uppreisn í þeim tilgangi að breyta stjórnarskipuninni eða ríkiserfðunum, eða komi til leiðar á annan hátt eða stýri ofbeldisverkum, er miða til að koma fram slíkri breytingu, þá varðar það lífláti eða typtunarhúsvinnu æfilangt.

Hver, sem tekur þátt í þess konar uppreisn eða ofbeldi, sæti hegningarvinnu ekki skemur en 3 ár.

87. gr. Leitist maður við á annan ólöglegan hátt að koma til leiðar breytingu á stjórnarskipuninni eða ríkiserfðunum, þá varðar það hegningarvinnu, eða ríkisfangelsi ef málsbætur eru.

88. gr. Sömu refsingu, en samt ekki lengur en í 8 ár, skal sá maður sæta, er með ofbeldi, hótunum um ofbeldi eða á annan ólöglegan hátt leitast við að aptra því, að kosningar fari fram til alþingis, eða að alþingi komi saman eða gegni störfum sínum á tilsettum tíma án þess að 86. grein samt eigi við um athæfi hans. 1869. 25. Juni.

Ellefti kapítuli.

Afbrot gegn konungi og ættingjum konungs o. fl.

89. gr. Verði nokkrum manni sú óhæfa að ráðast á konunginn, þá varðar það typtunarhúsvinnu, ef að hinar almennu ákvarðanir í lögum þessum ekki heimila þyngri refsingu.

90. gr. Vaði maður uppá konunginn með hótunum, illyrðum eða annari svívirðing eða ávarpi hann á annan hátt, sem honum er misgjörð í, þá varðar það hegningarvinnu eða ríkisfangelsi í 1 ár og allt að 8 árum.

91. gr. Ef að nokkur maður annars með hótunum, smánunum eða annari óhæfilegri aðferð misbrýtur gegn lotningu þeirri, sem ber að sýna konunginum, þá varðar það fangelsi, ekki vægara en 3 mánaða einföldu fangelsi, eða betrunarhúsvinnu.

92. gr. Vinni maður nokkurt það verk, sem miðar til þess að svipta drottninguna, konungsefnið eða ekkju konungs lífi eða frelsi, þá varðar það lífláti eða typtunarhúsvinnu.

93. gr. Ráðist maður annars á drottninguna, konungsefnið eða ekkju konungs, þá varðar það hegningarvinnu, ef hinar almennu ákvarðanir í lögum þessum ekki heimila þyngri refsingu.

94. gr. Verði maður brotlegur við drottninguna, konungsefnið eða ekkju konungs í nokkru því athæfi, sem um er rætt í 90. og 91. gr., skal færa niður hegningar þær, sem þar eru settar, eptir málavöxtum allt að helmingi.

1869.
25. Juni,

95. gr. Sje nokkurt af afbrotum þeim, sem um er rætt í 89.—91. gr., drýgt á móti nokkrum öðrum prinzi, sem arfgengur er eptir lögunum um ríkiserfðir, eða nokkurri prinzessu af dönsku konungsættinni, sem á heima í Danmörku, skal auka hinar almennu hegningar, sem settar eru í lögum þessum, allt að helmingi eptir málavöxtum.

96. gr. Hver, sem ræðst á alþingi, svo að því eða sjálfræði þess er hætta búin, eða lætur boð út ganga, er að því lýtur, eða hlýðir slíku boði, skal sæta hegningarvinnu eða ríkisfangelsi, eigi afbrotið ekki undir 86. gr.

97. gr. Til sömu hegningar vinnur hver sá, er á sama hátt misbrýtur við ríkisráðið, þegar það hefir stjórnina á hendi samkvæmt grundvallarlögunum, eða við ríkisrjettinn eða hæstarjett.

98. gr. Útaf afbrotum þeim, sem um er rætt í 89.—95. gr. skal að eins höfðað mál að skipun dómsmálastjórnarinnar.

Tólfti kapítuli.

Um brot á móti valdstjórninni og á alls herjar reglu.

99. gr. Hver, sem ræðst á embættismann, þegar hann er að embættisverki eða útaf embættisverki, með ofbeldi eða hótunum um ofbeldi, og eins sá, sem á sama hátt leitast við að neyða embættismann til að gjöra nokkurt embættisverk eða aptra honum frá að gjöra það, skal sæta hegningarvinnu allt að 6 árum, eða fangelsi, þegar málsbætur eru, ekki samt vægara en 3 mánaða einföldu fangelsi, nema að afbrotið sje svo vaxið, að þyngri hegning liggi við því.

Ef að maður annars gjörir embættismanni tálmanir í að gegna embættisstörfum sínum, þá varðar það fangelsi eða sektum.

þeir menn, er sitja í sveitastjórnar-ráðum, og aðrir þess háttar menn, sem kosnir eru til að hafa sýslun á hendi af hálfu hins opinbera, standa jafnfætis embættismönnum að þessu leyti, þegar þeir eru að gegna sýslu sinni. 1869. 25. Juni.

100. gr. Hver, sem verður sekur um ofbeldi eða hótanir um ofbeldi við varðmenn, varðflokka eða aðra hermenn, sem skipaðir eru í sendifarir, eða tálmar þeim að reka erindi sitt, skal sæta refsingu eptir ákvörðununum í 99. gr., þó má færa hegninguna niður eptir málavöxtum allt að mánaðar einföldu fangelsi, þegar eins er ástatt og gjört er ráð fyrir í fyrsta lið greinarinnar.

101. gr. Sýni maður sig í nokkurri þess konar mótgjörð, sem vikið er á í 99. gr., við minni háttar rjettarþjóna eða lögregluþjóna, tollþjóna, hreppstjóra, stefnuvotta eða aðra þess háttar sýslunarmenn hins opinbera, þá varðar það betrunarhúsvinnu allt að 2 árum, fangelsi eða sektum ef málsbætur eru.

Jafnfætis tjeðum sýslunarmönnum standa þeir menn, sem dómari eða yfirvald boðar sjer til aðstoðar við rekstur opinberra starfa.

102. gr. Hver, sem veður uppá embættismann eða nokkurn þann mann, sem nefndur er í 99.—101. gr., með smánunum, skammaryrðum eða öðrum meiðandi orðum þegar hann er að gegna embætti sínu eða sýslun eða útaf því, sæti fangelsi eða sektum.

103. gr. Þegar á að kveða á um refsingar þær, sem settar eru í 99.—102. gr., ber að taka til greina til málsbóta, ef embættismaðurinn eða sýslunarmaðurinn, sem í hlut á, hefir með röngu atferli sínu gefið tilefni til þess, sem gjört var, og má jafnvel færa fangelsishegningu niður í sektir þegar svo er.

104. gr. Hafi mannsöfnuður látið opinberlega í ljósi í orði eða verki, að þeir ætli sjer að hjálpast að að neyða yfirvaldið til þess að gjöra eitthvað eða láta eitthvað ógjört, eða að veitast að að setja sig með of-

1869. beldi upp á móti einhverri ályktun yfirvaldsins, þá skal
25. Juni. forgöngumönnunum refsað með hegningarvinnu allt að 6 árum, ef haft hefir verið í frammi ofríki við menn eða fjármuni manna, og öðrum hluttakendum með fangelsi ekki vægara en 3 mánaða einföldu fangelsi eða með betrunarhúsvinnu allt að 2 árum.

Hafi ekki verið haft í frammi ofbeldi við menn eða fjármuni manna, en mannsöfnuðurinn ekki hefir viljað hlýðnast áskorun yfirvaldsins að sundrast (105. grein), skal forgöngumönnunum refsað með fangelsi ekki vægara en 3 mánaða einföldu fangelsi eða með betrunarhúsvinnu allt að 2 árum, og hinum öðrum hluttakendum með fangelsi. En hafi mannsöfnuðurinn rofizt annaðhvort af sjálfsdáðum eða eptir áskorun yfirvaldsins, án þess að óskundi hafi verið gjörður mönnum eða á fjármunum manna, skal að eins refsa forgöngumönnunum, með fangelsi eða með betrunarhúsvinnu allt að 1 ári.

105. gr. Þegar yfirvaldið hefir skorað á mannsöfnuð, er saman hefir þyrpzt á almannafæri, þrisvar sinnum í nafna konungs og laganna að sundrast, skal þeim, sem ekki hlýðnast þessari skipun, refsað með sektum eða fangelsi.

Hafi nokkur maður þar að auki ofbeldi í frammi við menn eða fjármuui manna, án þess að 104. grein geti átt við um það, skal hann sæta fangelsi eða betrunarhúsvinnu allt að 1 ári, ef miklar sakir eru.

106. gr. Taki maður heimildarlaust burtu auglýsingu, sem fest hefir verið upp að yfirvalds ráðstöfun, eða skemmi hana, þá varðar það sektum eða fangelsi.

107. gr. Sömu refsingu skal hver sá sæta, sem heimildarlaust tekur burt eða skemmir af ásettu ráði innsigli eða merki, sem einhver opinber yfirboðari hefir sett á eitthvað í embættis nafni, nema að athæfi hans sje eitthvert annað afbrot útaf fyrir sig.

108. gr. Hver, sem tekur sjer eitthvert opinbert vald, sem hann ekki hefir, og sem þeir einir geta beitt, sem hafa eitthvert opinbert embætti, sýslun eða umboð

á hendi, skal sæta sektum eða einföldu fangelsi allt að 1 ári, ef að verk hans ekki er svo vaxið, að til þyngri hegningar sje unnið. 1869. 25. Juni.

109. gr. Frelsi maður fanga úr valdi yfirvalds eða dómara, eða útvegi honum það sem með þarf til að komast undan eða færi á því, þá varðar það fangelsi eða betrunarhúsvinnu, og ef beitt hefir verið ofbeldi eða hótunum um ofbeldi við gæzlumennina, eða ef sá, sem frelsar fangann, lætur hann fá verkfæri til að komast undan með þess konar ofbeldi, getur hegningin komizt upp í 4 ára betrunarhúsvinnu.

Hverjum þeim, sem frelsar mann, sem búið er að handtaka, eða útvegar honum það sem þarf til að komast undan eða færi á því, skal refsað með sektum eða fangelsi, og getur hegningin komizt upp í 2 ára betrunarhúsvinnu, ef beitt hefir verið ofbeldi.

110. gr. Hafi maður fengið áreiðanlega vitneskju um nokkurn þann glæp á móti konungi, föðurlandi sínu eða stjórnarskipuninni, sem um er rætt í 72., 73., 75. og 86. gr., og segi yfirvöldunum ekki frá því, þó að hann hefði getað gjört það, án þess að lífi eða velgengni sjálfs hans eða neins þeirra, sem honum eru nánastir, sje nein hætta búin, þá varðar það fangelsi eða ríkisfangelsi eða betrunarhúsvinnu, ef að glæpurinn verður framkvæmdur.

Með sama skilyrði skal hverjum þeim, sem hefir fengið áreiðanlega vitneskju um, að morð, rán eða annar glæpur, sem lífi manna er hætta búin af, sje fyrirætlaður, refsað með fangelsi eða betrunarhúsvinnu, ef að hann ekki gjörir allt sem í hans valdi stendur til þess að afstýra glæpnum, með því að gjöra þann, sem hætta er búin, varan við eða með einhverju öðru móti, sem við á eptir því hvernig á stendur, og ef nauðsyn krefur með því að gefa yfirvöldunum það til vitundar.

Ákvarðanirnar í þessari grein eiga þó ekki við um börn yngri en 15 ára, og ekki skal heldur manni eða konu þess, sem misgjörir, systkinum hans, nje heldur

1869. 25. Juni. þeim sem honum eru skyldir eða tengdir í beinan ættlegg upp eða niður, nje fósturforeldrum nje uppeldisbörnum refsað, þó þau hafi látið fyrir farast að segja yfirvöldunum frá.

111. gr. Hver, sem felur mann, sem hann veit að er strokinn fangi, eða að honum er veitt eptirför af hálfu hins opinbera fyrir glæpi, eða hjálpar honum til að flýja, skal sæta sektum eða fangelsi. Fangelsi, eða sektum ef málsbætur eru, skal sá sæta, sem gjörir ummerki glæps að engu eða dylur þau rjett eptir að nýbúið er að drýgja glæpinn, eða þegar verið er að komast fyrir hann af hálfu hins opinbera.

Samt skal ekki refsa hjónum, systkinum, þeim sem skyldir eru eða tengdir í beinan ættlegg upp eða niður, fósturforeldrum nje uppeldisbörnum fyrir þess konar athöfn.

112. gr. Föngum, sem settir eru til hegningarvinnu, skal refsað fyrir strok og samblástur og fyrir glæpi, er þeir misbrjóta við embættismennina eða þjónana, sem skipaðir eru við hegningarhúsið, eptir þeim ákvörðunum, sem um það eru í lögunum um hegningarhúsið.

Hafi aðrir fangar tekið sig saman um að hjálpast að að strjúka, þá varðar það einföldu fangelsi allt að 2 mánuðum eða öðru fangelsi jafnlengi að tiltölu.

113. gr. Ef nokkur maður með ofbeldi eða hótunum um ofbeldi tálmar þinghaldi, fundum embættismanna í sveitastjórninni eða öðrum lögboðnum samkomum um opinber málefni, þá varðar það fangelsi eða betrunarhúsvinnu allt að 1 ári.

Sömu hegningu eða sektum eptir málavöxtum skal sá sæta, sem með ofbeldi eða á annan hátt slítur eða glepur störfin eða umræðurnar á þess konar fund eða samkomu.

114. gr. Raski nokkur kosningarfrelsi manna með ofbeldi eða hótunum um ofbeldi, annaðhvort á þann hátt, að meina manni að neyta kosningarrjettar síns til

alþingis eða að neyða mann til að greiða atkvæði svo eður svo, þá varðar það betrunarhúsvinnu eða fangelsi. 1869. 25. Juni.

Rangfæri nokkur vísvitandi atkvæðagreiðsluna, þá er kosningar fara fram til alþingis eða kaupi atkvæði manns, þá varðar það fangelsi.

115. gr. Hver, sem selur atkvæði sitt, þá er kosningar fara fram til alþingis, gjaldi sektir og fyrirgjörir kosningarrjetti sínum í fyrsta skipti um 5 ár, í annað sinn fyrir fullt og allt.

116. gr. Sje nokkuð af því, sem um er rætt í 114. grein, aðhafzt við kosningar í sveitastjórn, þá varðar það fangelsi, eða sektum ef málsbætur eru.

Selji maður atkvæði sitt við kosningar í sveitastjórn, þá varðar það sektum og hefir hann fyrirgjört kosningarrjetti sínum í þeim málefnum í fyrsta skipti um 5 ár og í annað sinn fyrir fullt og allt.

117. gr. Taki maður sjer sjálfur ólöglega þann rjett, er hann hefði átt að leita dómstólanna um, þá varðar það sektum, ef ekki hefir verið unnið til þyngri refsingar eptir öðrum lagaákvörðunum. Útaf slíkri sjálftöku skal ekki höfða opinbera málssókn.

Þrettándi kapítuli.

Um afbrot í embættisfærslu.

118. gr. Ef nokkur embættismaður heimtar, tekur á móti eða lætur lofa sjer gjöfum eða öðrum ávinningi, sem hann ekki á tilkall til, fyrir embættisverk sín, en hann þó ekki að öðru leyti með því brýtur í neinu á móti embættisskyldu sinni, þá varðar það sektum ekki minni en 25 rd., einföldu fangelsi eða embættismissi.

119. gr. Ef að nokkur embættismaður heimtar, tekur á móti eða lætur lofa sjer gjöfum eða öðrum ávinningi fyrir að brjóta á móti embættisskyldu sinni í einhverju, þá varðar það embættismissi og fangelsi, ekki vægara en 8 mánaða einföldu fangelsi, eða betrunarhúsvinnu.

1869. 120. gr. Hver sem gefur, lofar eða býður embættis-
25. Juni. manni gjafir eða annan ávinning til þess að fá hann til að gjöra eitthvað eða láta eitthvað ógjört, er hann með því brýtur á móti embættisskyldu sinni, skal sæta fangelsi eða sektum.

121. gr. Hverjum þeim dómara, er í dómarastörfum sínum heimtar, tekur á móti eða lætur lofa sjer gjöfum eða öðrum ávinningi, sem hann ekki á tilkall til, skal refsað með embættismissi, og þar á ofan, ef miklar sakir eru, með fangelsi ekki vægara en 3 mánaða einföldu fangelsi eða með betrunarhúsvinnu.

Verði dóm-nefndarmaður brotlegur í hinu sama í þeim störfum sínum, þá varðar það betrunarhúsvinnu eða fangelsi.

122. gr. Hverjum, sem mútar eða leitast við að múta dómara eða dóm-nefndarmanni, skal refsað með fangelsi, eða með betrunarhúsvinnu allt að 2 árum, ef mjög miklar sakir eru, ef að hann hefir ekki unnið til þyngri hegningar eptir öðrum lagaákvörðunum.

123. gr. Í tilfellum þeim, sem um er rætt í 118.— 122. gr. skal dæma sjóði þeim, sem landstekjurnar renna í, gjafir þær eða ávinning, sem látið hefir verið í tje, eða jafnvirði þess.

124. gr. Gjöri dómari sig vísvitandi sekan í nokkru ranglæti í dómarastörfum sínum, þá varðar það embættismissi og hegningarvinnu allt að 10 árum, eða fangelsi ef málsbætur eru, ekki skemur en 1 ár.

125. gr. Embættismanni, sem beitir embættisvaldi sínu til þess að neyða nokkurn mann á ólöglegan hátt til þess að gjöra eitthvað, þola eitthvað eða láta eitthvað ógjört, skal refsað með einföldu fangelsi, eða með embættismissi þegar miklar sakir eru, ef athæfi hans ekki að öðru leyti er svo vaxið, að þyngri refsing liggi við því.

126. gr. Embættismanni, sem beitir höggum og barsmíði eða öðru ofbeldi, þegar hann er að gegna embættisstörfum sínum, skal refsað með sektum eða ein-

földu fangelsi eða embættismissi, ef að verkið ekki að öðru leyti er svo vaxið, að þyngri hegning liggi við því. 1869. 25. Juni.

127. gr. Ef að rannsóknardómari í sakamáli beitir ólöglegri þvingun til þess að kúga mann til játningar eða sagna, þá varðar það einföldu fangelsi eða embættismissi, eða sektum ef málsbætur eru.

128. gr. Dómara, sem setur eða lætur setja mann í fangelsi ólöglega, eða heldur honum þar að ólögum lengur en vera ber, skal refsað með einföldu fangelsi ekki skemur en mánuð eða með embættismissi, ef að verk hans ekki er svo vaxið, að þyngri refsing liggi við því.

129. gr. Hver sá embættismaður, sem að ólögum setur mann fastan, rannsakar heimili manns eða tekur til sín brjef eða önnur skjöl og rannsakar þau, eða lætur gjöra nokkuð af þessu, skal sæta sektum eða einföldu fangelsi, eða missi embætti sitt ef miklar sakir eru.

130. gr. Verði svo fyrir mælt í íslenzkum stjórnarskipunarlögum, að hver sá maður, sem handtekinn er, skuli færður fyrir dómara áður en tiltekinn tími sje liðinn, að einnig skuli kveða upp dómsúrskurð innan tiltekins tíma um það, hvort handteknum manni skuli haldið í varðhaldi, að ekki megi setja mann í fangelsi til gæzlu fyrir yfirsjónir, sem ekki varða miklu, og að til rannsóknar á heimili manns eða kyrrsetningar og rannsóknar á brjefum og öðrum skjölum þurfi dómsúrskurð, nema eitthvert lagaboð heimili undantekning frá því, þá skal sá gjalda sektir, er útaf því bregður, ef að verkið ekki að öðru leyti er svo vaxið, að þyngri hegning liggi við því.

131. gr. Ef að embættismaður kemur til leiðar, ályktar eður heldur áfram sakamáls rannsókn á móti manni, sem hann veit að er sýkn saka, þá varðar það embættismissi og fangelsi ekki vægara en 3 mánaða einföldu fangelsi, eða betrunarhúsvinnu ef miklar sakir eru.

1869. Sömu hegningu skal sá embættismaður sæta, sem
25. Juni. vísvitandi lætur framkvæma á manni refsingu eptir dómi án þess að skeyta um það sem fyrirskipað er í lögum um að skjóta dóminum til æðra dóms eða um eptirgjöf hegningarinnar af konungi.

Hafi hin síðarnefnda yfirsjónin orðið af gáleysi, þá varðar það sektum eða einföldu fangelsi.

132. gr. Ef að embættismaður, sem er í því embætti, að hann á að stuðla til að halda uppi hegningarvaldinu, lætur af ásettu ráði farast fyrir að hefja málssókn útaf hegningarverðu verki eða gjörir eða vanrækir eitthvað til þess að koma til leiðar, annaðhvort að maður verði dæmdur sýkn eða í vægari refsingu eða til að hlífa manni við að taka út hegningu, sem á hann hefir verið lögð, þá varðar það einföldu fangelsi eða embættismissi, eða sektum ef málsbætur eru, ef að verkið að öðru leyti ekki er svo vaxið, að þyngri hegning liggi við því.

133. gr. Hafi embættismaður, sem á að gæta fanga, af ásettu ráði látið fangann komast undan eða stutt að því að hann komist undan, þá skal hann missa embætti sitt, og, ef miklar sakir eru, þar á ofan sæta fangelsi eða betrunarhúsvinnu.

Hafi það orðið af gáleysi eða hirðuleysi, þá varðar það sektum, einföldu fangelsi eða embættismissi.

134. gr. Hafi nokkur embættismaður, sjer eða öðrum í hag eða öðrum til meins, tilgreint nokkuð í bókum þeim, sem fylgja embætti hans, er aldrei hefir gjörzt, eða tilgreinir eitthvað öðruvísi, en það hefir gjörzt, semur skjöl, sem hann á að gjöra eptir embættisbókum sínum, svo að efnið raskast, falsar, ónýtir eða aflagar á annan hátt skjöl, sem honum er trúað fyrir eða hann kemst að vegna embættisstöðu sinnar, þá varðar það embættismissi og þar á ofan hegningarvinnu allt að 6 árum, eða fangelsi ef málsbætur eru, ekki vægara en 6 mánaða einföldu fangelsi, ef að verkið ekki er svo vaxið að öðru leyti að þyngri hegning liggi við því.

135. gr. Hafi embættismaður gjört nokkuð af því, sem um er rætt í 134. grein, án þess að athæfi hans þó geti átt undir ákvarðanir greinarinnar, eða hafi hann annars látið uppi í embættisuafni rangt vitnisburðarbrjef eða ranga skýrslu, eða af ásettu ráði látið hjá líða að geta í vitnisburðarbrjefinu eða skýrslunni um atvik, sem verður að álíta að skipti miklu málefni það, er um er verið að ræða, þá varðar það embættismissi, einföldu fangelsi, ekki skemur en mánuð, eða sektum ef málsbætur eru. 1869. 25. Juni.

136. gr. Verði nokkur embættismaður, sem hefir opinbert fje undir höndum og er í ábyrgð fyrir því, uppvís að því að það vanti hjá honum uppá það, sem á að vera í sjóðnum, þá hefir hann fyrirgjört embætti sínu. Sje miklar sakir, skal hann þar á ofan sæta betrunarhúsvinnu, og hafi hann strokið með nokkuð af fje því, sem honum er trúað fyrir, eða hafi reynt til þess, getur hegningin aukizt allt að 8 ára hegniugarvinnu.

Til hinnar síðast nefndu hegningarinnar hefir hann líka unnið, ef hann hefir leitazt við á sviksamlegan hátt að leyna sjóðþurrðinum, til að mynda ef eitthvað er af ásettu ráði ranghermt í bókum þeim, sem ætlaðar eru til að rita í þær tekjurnar eða gjöldin eða til þess að umsjón verði höfð með tekjum og gjöldum, eða í skrám eða reikningum, eða ef eitthvað af þessu er falsað eða því hefir verið skotið undan, eða ef lagðir hafa verið fram rangir reikningar eða röng reikningságrip eða önnur röng fylgiskjöl með þeim, eða ranghermt er um hversu mikið eða hvað sje í tunnum, poknm eða bögglum.

Það sem nú hefir sagt verið um bresti að því er snertir peninga eða peningamuni, sem embættismanni er trúað fyrir, á einnig við að því er snertir korn, fóður, efnivið og aðra þess konar muni.

Ef að bætt er í sjóðinn því sem í hann vantaði, áður en 3 sólarhringar eru liðnir frá því að það komst

1869. upp, má sleppa að höfða málssókn, ef að aðrar fleiri
25. Juni. málsbætur eru, og stjórnarráð það, sem í hlut á, veitir samþykki til þess.

137. gr. Hver sá bókunarmaður, endurskoðunarmaður, sjóðumsjónarmaður eða annar embættismaður, sem hilmir yfir með skattheimtumanni, sem hann á að hafa umsjón með, eða að öðru leyti er bendlaður við afbrot hans, er undir sömu ábyrgðina og hegninguna seldur eins og hann.

138. gr. Ef að embættismaður, sem á að taka við sköttum eða öðrum opinberum gjöldum, heimtar eða tekur sjer til ávinnings við þess konar sköttum eða gjöldum, sem hann veit að gjaldandi annaðhvort alls ekki er skuldugur um eða að hann skuldar minna, þá skal hann missa embætti sitt, og ef miklar sakir eru sæta þar á ofan fangelsi eða betrunarhúsvinnu.

139. gr. Ef að nokkur embættismaður, sem hefir póstmálefni á hendi, heimildarlaust rífur upp, ónýtir eða skýtur undan brjefum eða bögglum, sem afhent er til flutnings með pósti, eða ef hann er vísvitandi öðrum liðsinntur í þess konar athæfi, þá skal hann missa embætti sitt og ef miklar sakir eru þar á ofan sæta fangelsi eða betrunarhúsvinnu, ef að verkið ekki að öðru leyti er svo vaxið, að þyngri hegning liggi við því.

140. gr. Hver sá embættismaður, sem segir frá nokkru, er snertir embætti hans og á að fara leynt, skal sæta sektum, einföldu fangelsi eða embættismissi, ef að verkið ekki að öðru leyti er svo vaxið, að þyngri hegning liggi við því.

141. gr. Embættismaður sá, sem tælir eða leitast við að tæla embættismenn þá, sem undir honum eru, til embættisafbrota, skal sæta þeirri hegningu, sem lögð er við þessum afbrotum, og má þar á ofan eptir atvikum dæma hann til að hafa fyrirgjört embætti sínu, þegar afbrotið sjálft er ekki svo vaxið, að sú hegning sje við því lögð.

142. gr. Ef að embættismaður í öðrum tilfellum,

en getið er um hjer að framan, notar embættisstöðu sína ranglega sjer til ávinnings, eða til þess að gjöra nokkuð það, er hallar rjettindum einstakra manna eða hins opinbera, þá varðar það sektum, einföldu fangelsi eða embættismissi, ef að verkið ekki að öðru leyti er svo vaxið, að þyngri hegning liggi við því. 1869. 25. Juni.

143. gr. Sá embættismaður, sem synjar eða af ásettu ráði lætur farast fyrir að gjöra það, sem honum er boðið á löglegan hátt, sæti sektum, einföldu fangelsi eða embættismissi.

144. gr. Fyrir vanrækt eða hirðuleysi í embættisrekstri, sem ekki er lögð nein sjerstök hegning við í lögum, skal sömuleiðis refsað, ef nokkrum verður það opt á eða ef hann sýnir af sjer stórkostlega vanrækt eða hirðuleysi, með sektum eða einföldu fangelsi, eða embættismissi, ef miklar sakir eru.

145. gr. það sem fyrir er mælt hjer að framan um embættismenn og um embætti á einnig við um sýslunarmenn og sýslanir þær, sem þeim er trúað fyrir, en samt þannig, að það má færa hegninguna niður að tiltölu, og að við sýslunarmenn má beita fangelsi eða sektum eptir atvikum í stað embættismissis.

Ákvarðanirnar hjer að framan eiga þar að auki ekki að eins við um þá, sem fyrir fullt og allt eru skipaðir í embætti eða sýslan, heldur einnig um þá, sem falið er á hendur að veita embætti eða sýslan forstöðu um stundarsakir eða að reka einhvern starfa sem þar að lýtur, en samt þannig, að ef að hefði átt að dæma embættið eða sýslanina af embættismanninum eða sýslunarmanninum, skal fangelsi eða sektir koma í stað þess.

Fjórtándi kapítuli.

Meinsæri og aðrir glæpir, sem eiga skylt við það.

146. gr. það vitni, sem fyrir rjetti ber falsvitni og vinnur eið að því, hvort sem að eiðurinn er tekinn

1869. af því eptir framburð þess, eða að það ber vitui sam-
25. Juni. kvæmt áður unnum eiði, skal sæta hegningarvinnu ekki skemur en 2 ár og allt að 10 árum, ef að ekki tjón það, sem vitnið olli eða ætlaði sjer að koma til leiðar með falsvitni sínu, er svo vaxið að það hafi unnið til þyngri refsingar. Ef að vitnið af sjálfsdáðum tekur falsvitni sitt aptur, má beita hegningarvinnu á vægara stigi, og ef miklar málsbætur eru má jafnvel beita hegningu í fangelsi við vatn og brauð ekki samt skemur en 4 sinnum 5 daga.

147. gr. Hafi maður borið falsvitni fyrir rjetti en ekki verið tekin eiður af honum, þá varðar það fangelsi við vatn og brauð ekki skemur en tvenna 5 daga, eða betrunarhúsvinnu; samt má beita hegningu í einföldu fangelsi ekki skemur en 2 mánuði, ef honum er margt og mikið til málsbóta. Ef að hann tekur falsvitni sitt aptur af sjálfsdáðum, má færa hegninguna niður í 8 daga einfalt fangelsi, eða jafnvel láta hana falla alveg niður ef sjerlegar málsbætur eru.

148. gr. Hafi maður borið falsvitni í opinberu sakamáli, en það sannast, að málefnið varðaði hann sjálfan, eða að hann hafði ástæðu til að halda, að svo væri, skal honum ekki refsað, ef hann ekki hefir sannað framburð sinn með eiði; hafi hann verið látinn vinna eið, má refsa honum með fangelsi. — Sannist það annars, þegar einhver hefir borið falsvitni fyrir rjetti, að það hefði ekki átt að krefja hann vitnisburðar vegna þess að hann er viðriðinu við málið eða málspartana, á að færa niður hegningar þær, sem settar eru í 146. og 147. grein, og má jafnvel beita sektum að eins, ef hann ekki hefir verið látinn vinna eið og málsbætur eru.

149. gr. Hafi vitni af eintómu athugaleysi látið hjá líða að segja frá því, sem hann vissi málinu til skýringar, þá varðar það fangelsi, eða sektum ef miklar málsbætur eru.

150. gr. Ef að menn, sem skipaðir eru af dómi, yfirvaldi eða öðrum sem hefir opinbert vald á hendi,

til þess að halda skoðunar-, álits- eða virðingargjörðir, láta með eiði eða skýlaust samkvæmt áður unnum eiði uppi þvílíka skoðun, álit eða virðingu á móti sannfæringu sinni, skal þeim refsað sem falsvottum. 1869. 25. Juni.

Verði slíkum mönnum afbrigði, sem minna er í varið, þá varðar það fangelsi, eða sektum ef miklar málsbætur eru.

151. gr. Hafi málspartur sannað sögu sína fyrir rjetti með röngum eiði, skal honum refsað sem falsvotti. En hafi hann að eins ætlað að koma sjálfum sjer undan hegningu með þessum ranga eiði, má færa hegninguna niður eptir atvikum, jafnvel niður í betrunarhúsvinnu á vægasta stigi, eða niður í fangelsi við vatn og brauð í tvenna 5 daga ef eins stendur á og gjört er ráð fyrir í 2. kafla 146. greinar.

152. gr. Ef að nokkur maður, sem á að sanna nokkuð með eiði fyrir einhverjum, sem hefir opinbert vald á hendi, í öðrum tilfellum en nú hafa nefnd verið, verður sekur í meinsæri, þá varðar það betrunarhúsvinnu. Kalli hann af sjálfsdáðum aptur falssögn sína, má færa hegninguna niður í fangelsi við vatn og brauð í tvenna 5 daga ef málsbætur eru.

153. gr. Það sem fyrir er mælt hjer að framan á einnig við um ranga skriflega vottun samkvæmt áður unnum eiði, svo og um þvílíka vottun með eiði, þar sem skriflegan eið má við hafa eptir lögum.

154. gr. Sömuleiðis eiga hegningar-ákvarðanirnar hjer að framan við um þá, sem annaðhvort vinna eið á annan hátt en hinn venjulega, sem skipað er fyrir um í lögum, eða sanna sögu sína á einhvern annan hátt, sem kemur í stað eiðs.

155. gr. Hver sem lýsir einhverju yfir og býðst til að vinna eið að því, eða gjörir það uppá æru sína og trú, og það er í þeim tilfellum, þar sem slíkt er boðið eða leyft í lögum, skal sæta fangelsi, ef það reynist rangt, sem hann hefir lýst yfir, eða sektum ef máls-

1869. bætur eru, nema einhver önnur hegning sje við lögð í
25. Juni. sjerstaklegum lagaákvörðunum.

156. gr. Ef að nokkur maður annars lætur uppi ranga skriflega yfirlýsingu eða ber skriflegt vottorð um eitthvað, sem hann ekki veit neitt um, og þetta er ætlað til að vera notað í málefnum, sem varða hið opinbera, þá skal hann sæta sektum eða fangelsi., ef að verkið ekki er svo vaxið, að þyngri hegning liggi við því.

Fimmtándi kapítuli.

Afbrot gegn trúarbrögðnnum.

157. gr. Hver sem gjörir gis að eða smánar trúarlærdóma eða guðsdýrkun nokkurs trúarbragðafjelags, sem er á Íslandi, skal sæta fangelsi ekki vægara en 1 mánaðar einföldu fangelsi, eða sektum ef miklar málsbætur eru.

158. gr. Ef að nokkur maður aptrar með ofbeldi eða hótunum um ofbeldi, að haldin sje guðsþjónustugjörð eða önnur opinber kirkjuleg athöfn, þá varðar það fangelsi eða betrunarhúsvinnu allt að ári.

Hver sem tálmar eða truflar guðsþjónustugjörðina eða einstakar guðrækilegar athafnir með því að gjöra skarkala eða óreglu, skal sæta sektum eða fangelsi.

159. gr. Hver sem raskar grafarhelginni, skal sæta fangelsi, ef athæfi hans er ekki að öðru leyti svo vaxið, að þyngri hegning liggi við því.

Sextándi kapítuli.

Afbrot á móti skírlífi.

§ 160. gr. Hver sem drýgir hórdóm, skal sæta fangelsi, eða ef hjónabands sambúðinni er slitið og aðrar málsbætur eru, þá sektum.

Opinber málssókn skal því að eins höfðuð, að það hjónanna, sem misgjört er við, krefjist þess.

§ 161. gr. Ef að kvæntur maður eða gipt kona gengur að eiga aðra konu eða annan mann, þá varðar það hegningarvinnu ekki skemur en 2 ár og allt að 6 árum. Þegar miklar málsbætur eru má samt færa hegninguna niður í betrunarhúsvinnu á vægasta stigi, eða ef hjónabands sambúðinni hefir lengi verið slitið eptir leyfisbrjefi til skilnaðar að borð og sæng, svo og ef maðurinn eða konan hafði ástæðu til að halda, að kona sín eða maður væri dáinn, þá niður í fangelsi við vatn og brauð ekki samt skemur en 4 sinnum 5 daga. Ókvæntur maður eða ógipt kona, sem gengur að eiga gipta konu eða kvæntan mann, þó að hann eða hún viti, að svo er, skal sæta betrunarhúsvinnu allt að 2 árum, eða fangelsi við vatn og brauð ef miklar málsbætur eru, ekki samt skemur en tvenna 5 daga. En ef maðurinn eða konan, sem áður var ókvæntur eða ógipt, vissi ekki um hjónaband hins, þegar hann eða hún gekk að eiga hana eða hann, en heldur samt áfram hjónabands sambúðinni eptir að hann eða hún er orðinn þess vísari, þá varðar það fangelsis hegningu. 1869. 25. Juni.

§ 162. gr. Holdlegt samræði milli foreldra og barna og milli annara ættingja í beinan ættlegg varðar foreldrana hegningarvinnu í 4 ár og allt að 10 árum og börnin betrunarhúsvinnu, eða fangelsi við vatn og brauð ef málsbætur eru, ekki skemur en 4 sinnum 5 daga.

§ 163. gr. Hver maður eða kona, sem hefir holdlegt samræði við stjúpdóttur sína eða stjúpson sinn eða við nokkurn af niðjum þeirra, eða við tengdadóttur sína eða tengdason sinn eða nokkurs ættingja síns í beinan ættlegg niður á við, skal sæta hegningarvinnu allt að 6 árum. Og ef maður eða kona hefir holdlegt samræði við stjúpu sína eða stjúpa sinn eða nokkurs af foreldrum sínum, eða við móður eða föður konu sinnar eða manns síns eða nokkurn af ættingjum þeirra í beinan ættlegg upp á við, þá varðar það betrunarhúsvinnu allt að 2 árum; þó má færa hegninguna niður, þegar um stjúpbörn og niðja þeirra er að ræða, í fangelsi ef

1869. 25. Juni.

málsbætur eru, ekki samt vægara en 2 mánaða einfalt fangelsi.

164. gr. Holdlegt samræði milli þeirra, sem eru eins nátengd og sagt er í næstu grein á undan, en tengdirnar eru sprottnar af holdlegu samræði utan hjónabands, varðar fangelsi ekki samt vægara en 1 mánaðar einföldu fangelsi.

165. gr. Holdlegt samræði milli alsystkina og hálfsystkina varðar hegningarvinnu allt að 6 árum, þó má færa hegninguna niður í fangelsi, ekki vægara en 2 mánaða einfalt fangelsi, ef þau ekki eru skilgetin systkin, og ekki heldur hafa alizt upp á sama heimili.

166. gr. Ef að maður og kona, sem eru svo náskyld eða nátengd, að þau mega ekki giptast án leyfisbrjefs, drýgja holdlegt samræði, þá varðar það fangelsi eða sektum. Sömu hegningu skulu þau, sem eru þannig náskyld eða nátengd, sæta, ef þau giptast án þess að fá fyrst leyfi það, sem til þess þarf.

167. gr. Ef að maður misbeitir stöðu sinni til þess að tæla til legorðs fósturdóttur sína eða stúlku, er hann er fjárhaldsmaður hennar, eða honum hefir verið trúað fyrir henni til kennslu eða fósturs, þá varðar það hegningarvinnu allt að 6 árum, eða fangelsi við vatn og brauð ef málsbætur eru, ekki skemur en tvenna 5 daga. Hegningin fellur samt alveg niður, ef þau giptast.

168. gr. Ef að yfirstjórnari, forstjóri eða umsjónarmaður í fangelsi, hegningarhúsi, ómagahúsi, uppfæðsluhúsi, lækningahúsi eða annara slíkri stofnan fremur saurlífi við kvennmann, sem hann á að hafa umsjón með, þá varðar það fangelsi, eða hegningarvinnu allt að 2 árum ef miklar sakir eru.

169. gr. Hver, sem þröngvar kvennmanni, er ekki hefir neitt óorð á sjer, til samræðis við sig með ofbeldi eða hótunum um ofbeldi þegar í stað, sem henni mundi búinn lífsháski af, skal sæta hegningarvinnu ekki skemur en 4 ár, eða lífláti ef mjög miklar sakir eru.

Sje slík meðferð hölð á kvennmanni, sem óorð er á, 1869.
þá skal beitt vægari hegningu að tiltölu, ekki samt 25. Juni.
vægari en 2 ára betrunarhúsvinnu.

170. gr. Komist maður yfir kvennmann með hótunum, sem að vísu ekki verða heimfærðar undir 169. grein, en sem þó er ástæða til að halda að mundu stofna, lífi, heilbrigði eða velferð sjálfrar hennar eða þeirra, sem henni eru nánastir, í hættu, þá varðar það hegningarvinnu allt að 8 árum.

171. gr. Hver, sem kemst yfir kvennmann, sem er í því ástandi, að hún er svipt sjálfræði sínu eða að hún ekki getur staðið á móti samræðinu, skal sæta sömu refsingu og sett er í 169. gr., ef að hann hefir sjálfur komið henni í þetta ástand til þess að komast yfir hana; að öðrum kosti varðar það hegningarvinnu allt að 8 árum, eða fangelsi við vatn og brauð ef óorð er á konunni og málsbætur eru.

172. gr. Ef að maður fær kvennmann á vald sitt með brögðum eða ofríki til þess að koma henni til að hafa holdlegt samræði við sig, þá varðar það hegningarvinnu allt að 8 árum, samt má færa hegningu þessa niður í fangelsi við vatn og brauð, ef óorð er á kvennmanninum og málsbætur eru, en ekki skemur en ferna 5 daga. Hafi það verið gjört til þess að fá hana til að ganga að eiga sig, þá má færa hegninguna niður allt að helmingi eptir málavöxtum.

173. gr. Tæli maður kvennmann til holdlegs samræðis með því að telja henni trú um, að þau hafi gipzt á lögmætan hátt, eða með því að færa sjer í nyt, að hún er í einhverri annari villu, svo að hún heldur að þau hafi samræði í hjónabandi, þá varðar það hegningarvinnu allt að 8 árum.

174. gr. Fremji maður saurlífi með stúlkubarni, sem ekki er orðin 12 ára gömul, þá varðar það hegningarvinnu allt að 8 árum, ef að verkið ekki að öðru leyti er svo vaxið, að þyngri hegning liggi við því.

1869. 175. gr. Hver, sem tælir stúlkubarn, sem er á
25. Juni, aldursskeiði frá 12 til 16 ára, til saurlífis, skal sæta fangelsi, ekki vægara en 2 mánaða einföldu fangelsi, eða hegningarvinnu allt að 4 árum ef miklar sakir eru. Opinbera málssókn skal samt því að eins hefja, að foreldrar eða forráðamaður krefjist þess.

176. gr. Nemi maður ógipta stúlku, sem ekki er orðin 18 ára, á burtu að vilja hennar, en í óleyfi foreldra hennar eða forráðamanns, til þess að fremja saurlífi með henni eða til þess að ganga að eiga hana, þá varðar það fangelsi ekki vægara en 1 mánaðar einföldu fangelsi, eða þá betrunarhúsvinnu allt að 1 ári ef tilgangurinn var sá að fremja saurlífi og aðrar miklar sakir eru. Opinbera málssókn skal samt ekki hefja nema foreldrar eða forráðamaður krefjist þess og fellur hún niðnr, ef sá, sem í hlut á, gengur að eiga stúlkuna með samþykki foreldra eða forráðamanns.

177. gr. Ef að nokkur maðnr, þegar svo er ástatt sem gjört er ráð fyrir í 162.—171., 174. og 175. grein, fremur saurlifnaðarverk, en án þess að holdlegt samræði eigi sjer stað, þá skal beita vægari hegningu að tiltölu.

178. gr. Samræði gegn náttúrlegu eðli varðar betrunarhúsvinnu.

179. gr. Ef að karlmaður og kvennmaður halda áfram hneyxlanlegri sambúð, þó að yfirvöldin hafi áminnt þau um að skilja, skulu þau sæta fangelsi.

180. gr. Ef að kvennmaður ranglega kennir manni barn, skal hún sæta fangelsi, eða sektum ef málsbætur eru. Sömu hegningu skal sá karlmaður sæta, sem ranglega gengst við barni, svo og kvennmaður sá, sem ranglega læzt vera móðir að barni annars kvennmanns.

181. gr. Kvennmenn, sem leita sjer atvinnu með saurlífi þrátt fyrir áminningu lögreglustjórnarinnar, skulu sæta fangelsi.

182. gr. Ef að nokkur karlmaður eða kvennmaður, sem veit eða grunar að hann eða hún hafi franzós, fremur

holdlegt samræði við kvennmann eða karlmann, þá varðar það fangelsi, eða betrunarhúsvinnu ef miklar sakir eru. 1869. 25. Juni.

183. gr. Þeir, sem koma saman körlum og konum til samlags, og þeir, sem leyfa karlmanni og kvennmanni inn í hibýli sín fyrir borgun til þess að fremja þar saurlífi, eða í forboði lögreglustjórnarinnar hafa kvennmenn í húsum sínum, sem hafa ofanaf fyrir sjer með lauslæti, skulu sæta betrunarhúsvinnu eða fangelsi við vatn og brauð.

184. gr. Foreldrar, forráðamenn, kennarar eða aðrir, sem tæla til lauslætis börn sín, eða þá sem þeir eru forráðamenn fyrir eða þeim er trúað fyrir til umsjónar eða fósturs, skulu sæta hegningarvinnu allt að 6 árum.

Ef kvæntur maður þröngvar konu sinni til holdlegs samræðis við aðra menn eða útvegar þeim færi á að komast yfir hana fyrir utan vitorð hennar eða vilja, þá varðar það betrunarhúsvinnu. Hvetji hann í ávinnings skyni konu sína til þess að hafa holdlegt samræði við aðra menn, skal hann sæta fangelsi við vatn og brauð.

185. gr. Hver, sem birtir á prenti klámrit, skal sæta fangelsi eða sektum. Sömu hegningu skal sá sæta, sem selur, útbýtir eða dreifir á annan hátt út klámmyndum, eða hefir þær opinberlega til sýnis.

186. gr. Hver, sem með sauruglegu athæfi særir blygðunarsemi manna eða er til almenns hneyxlis, skal sæta fangelsi við vatn og brauð eða betrunarhúsvinnu.

Sautjándi kapítuli.

Um manndráp.

187. gr. Hver sá, sem af ásettu ráði tekur annan mann af lífi, skal sæta typtunarhúsvinnu 8 ár eður fleiri eða æfilangt, eða lífláti ef miklar sakir eru.

188. gr. Hafi banamaðurinn unnið verkið í ákaflegri bræði, sem hinn, er drepinn var, hafði vakið hjá honum með misþyrmingu eða stórri mótgjörð við sjálfan

1869. hann eða þá, sem honum eru nánastir, má færa refs-
25. Juni. inguna niður í 2 ára betrunarhúsvinnu, eða fangelsi ef mjög miklar málsbætur eru, ekki samt skemur en 1 ár.

189. gr. Hafi maður af ásettu ráði veitt öðrum manni líkamlegar meiðingar og þær hafi leitt hann til bana, þá skal sá er misgjörði sæta hegningarvinnu í 2 ár eða fleiri allt að 12 árum, þó hann ekki hafi viljað dauða hins, ef hann samt hlaut að sjá fyrir, að það væri líklegt eða ekki ósennilegt, að tiltekt sín mundi verða hinum að bana.

190. gr. Hafi maður af ásettu ráði veitt öðrum manni líkamlegar meiðingar, er leiða hann til bana, og hann hefir unnið verkið í ákaflegri bræði, sem hinn, er drepinn var, hafði vakið hjá honum með misþyrmingu eða stórri mótgjörð við sjálfan hann eða þá sem honum eru nánastir, má færa hegninguna niður jafnvel í fangelsi ef aðrar fleiri málsbætur eru, ekki samt vægara en 6 mánaða einfalt fangelsi.

191. gr. Hver, sem tekur annan mann af lífi með ráðnum huga, hefir fyrirgjört lífi sínu.

192. gr. Ef að maður af ásettu ráði drepur föður sinn eða móður eða annan ættingja sinu í beinan ættlegg upp á við, eða ef maður drepur konu sína eða kona mann sinn, og þau eru samvistum, þá varðar það lífláti eða typtunarhúsvinnu æfilangt. Samt má færa hegninguna niður í typtunarhúsvinnu í 8 ár ef sjerlegar málsbætur eru, og jafnvel niður í 2 ára hegningarvinnu, ef svo er ástatt sem gjört er ráð fyrir í 188. gr.

193. gr. Ef að móðir af ásettu ráði deyðir barn sitt óskilgetið í fæðingunni eða undir eins og það er fætt, þá skal hún sæta 2 til 12 ára hegningarvinnu; en hafi hún verið búin að ásetja sjer á undan fæðingunni að deyða barnið og framkvæmt það síðan, skal beita hegningarvinnu í 4 ár eða fleiri eða æfilangt.

194. gr. Óljettur kvennmaður, sem af ásettu ráði eyðir burði sínum eða deyðir hann í móður kviði, skal sæta hegningarvinnu allt að 8 árum.

Sömu hegningu skal sá sæta, sem í sama tilgangi brúkar meðöl við móðurina að vilja hennar, og það hefir sömu afleiðingar. 1869. 25. Juni.

Sje það gjört án vitorðs hennar eða vilja, þá varðar það hegningarvinnu í 4 ár og allt að 16 árum, eða æfilangt ef mjög miklar sakir eru.

195. gr. Ef kvennmaður, sem hefir orðið barnshafandi utan hjónabands, elur barn í dulsmáli, og það reynist á eptir, að barnið er dautt, en það verður þó ekki sannað, að það hafi dáið á undan fæðinguuni, þá skal hún sæta betrunarhúsvinnu, ef ekki liggur að öðru leyti þyngri hegning við athæfi hennar, eða þá fangelsi ef málsbætur eru, ekki samt vægara en 4 mánaða einföldu fangelsi.

196. gr. Ef að kvennmaður, sem hefir orðið barnshafandi utau hjónabauds, annars fer óviðurkvæmilega að ráði sínu í barnsburðinum, og það reynist á eptir, að barnið er dautt, en það verður þó ekki sannað, að barnið hafi dáið á undan fæðingunni, þá skal hún sæta betrunarhúsvinnu allt að 2 árum, eða fangelsi ef málsbætur eru, ekki samt vægara en 2 mánaða einföldu fangelsi.

197. gr. Hver, sem deyðir annan mann fyrir brýna beiðni hans, skal sæta betrunarhúsvinnu, eða fangelsi ef mjög miklar málsbætur eru, ekki samt vægara en 3 mánaða einföldu fangelsi.

Ef nokkur hjálpar öðrum manni til þess að bana sjálfum sjer, þá skal hann sæta fangelsi.

198. gr. Beri maður út nýfætt barn eða yfirgefi mann, sem hann átti að sjá um, í því ástandi, að hann getur enga björg sjer veitt, þá varðar það betrunarhúsvinnu, eða ef málsbætnr eru, einkum ef það verk eigi hefir valdið lífi eða heilbrigði þess, er fyrir hefir orðið, hættu, þá faugelsi ekki vægara en 2 mánaða einföldu fangelsi. Hafi það hlotizt af athöfn þessari, að barnið, sem borið var út, eða maðurinn, sem yfirgefinn var, hafi beðið bana eða töluverða líkamlega skemmd

1869. (206. gr.), án þess þó að til þess væri ætlazt, má færa
25. Juni. hegninguna upp allt að 12 ára typtunarhúsvinnu.

199. gr. Sömu hegningu skal sá sæta, sem annaðhvort úthýsir ferðamanni eða segir honum rangt til vegar þegar svo er ástatt, að hann hefði átt að geta sjeð, að ferðamaðurinn af því mundi komast í það ástand, að hann gæti enga björg sjer veitt.

200. gr. Ef að manns bani hlýzt af gáleysi annars manns, þá varðar það fangelsi ekki vægara en hálfs mánaðar einföldu fangelsi eða sektum ekki minni en 10 rd., ef að verkið ekki er svo vaxið, að þyngri hegning liggi við því. Sje mjög miklar sakir, má beita betrunarhúsvinnu allt að 2 árum.

201. gr. Láti nokkur farast fyrir að koma manni til hjálpar, sem er staddur í lífsháska, þó hann gæti gjört það án þess að stofna lífi eða heilbrigði sjálfs síns í háska, þá varðar það fangelsi eða sektum, ef maðurinn bíður bana. Sömu hegingu skal sá maður sæta, sem ekki annast um, að neytt sje þeirra bjargarmeðala, sem fyrir hendi eru, til þess að lífga hengda menn eða druknaða eða þá sem á annan hátt eru eins og dauðir.

Átjándi kapítuli.

Um líkamlegt ofbeldi og líkamlegar meiðingar.

202. gr. Hver, sem veður uppá annan mann með höggum og barsmíði eða öðru líkamlegu ofbeldi, en veitir honum samt ekki áverka eða annan skaða, skal gjalda sektir, ef sá, sem misgjört er við, höfðar mál og krefst þess; þó má beita fangelsis-hegningu eptir málavöxtum, einkum ef ofbeldið hefir verið fyrirhugað.

203. gr. Sje slíkt ofbeldi haft í frammi við foreldra eða aðra ættingja í beinan ættlegg uppá við, þá varðar það fangelsi, ekki vægara en 4 mánaða einföldu fangelsi, eða betrunarhúsvinnu allt að 2 árum.

204. gr. Ef maður misþyrmir konu sinni eða kona manni sínum, og þau eru samvistum, þá varðar það fangelsi þó ekki hljótist áverki eða annar skaði af því, eða betrunarhúsvinnu allt að 2 árum ef miklar sakir eru. 1869. 25. Juni.

Sömu hegningu skal sá sæta, sem misþyrmir börnum sínum eða annara börnum, sem honum er trúað fyrir til umönnunar.

205. gr. Veiti nokkur öðrum manni áverka eða heilsutjón, en það kveður þó ekki eins mikið að því, eins og gjört er ráð fyrir hjer á eptir í 206. grein, þá varðar það fangelsi, eða hegningarvinnu ef miklar sakir eru, og í tilfellum þeim, sem um er rætt í 203. og 204. grein má beita hegningarvinnu allt að 4 árum. Hafi ofbeldisverkið ekki verið framið af fyrirhuguðu ráði, má færa hegninguna niður í sektir ef aðrar málsbætur eru, ekki samt minni en 10 rd.

Í tilfellum þeim, sem hjer er rætt um, má málssókn falla niður, ef sá krefst þess, sem misgjört er við, og ekki hefir orðið neitt tjón að marki.

206. gr. Ef maður limlestir annan mann, blindar hann eða gjörir heyrnarlausan, eða gjörir honum svo mikinn skaða, að honum verður ónýt hönd eða fótur, auga eða annar limur jafnáríðandi eða að líkams- eða sálarkraptar hans veikjast svo mjög að öðru leyti, að hann er óhæfur til að gegna embættisskyldum sínum eða hversdagslegum störfum annaðhvort fyrir fullt og allt ellegar um langan ótiltekinn tíma, þá varðar það hegningarvinnu allt að 12 árum, ef ofbeldismaðurinn annaðhvort vildi gjöra hinum slíkan skaða, eða hann hlaut að sjá fyrir, að það væri líklegt eða ekki ósennilegt, að slíkt hlytist af verki hans.

207. gr. Hafi maður framið annað eins ofbeldisverk, og um er rætt í 206. grein, í ákaflegri bræði, er sá, sem fyrir ofbeldinu varð, hafði vakið hjá honum með misþyrmingu eða annari stórri misgjörð við sjálfan hann eða þá, sem honum eru nánastir, má færa hegn-

1869. 25. Juni. inguna niður í fangelsi ef aðrar málsbætur eru, ekki samt vægara en 3 mánaða einfalt fangelsi.

208. gr. Ef að tveir menn eða fleiri berja hver á öðrum eða hafa í frammi hver við annan ofbeldi, sem 202. grein á við um, og höfðnð er málssókn útaf því, þá má hegningar tilverknaður annars málspartsins eða beggja falla niður eptir því hvernig á stendur.

Ef manni er í áflogum gjörður annar eins skaði og 206. grein ræðir um, má færa hegninguna niður jafnvel í 2 mánaða einfalt fangelsi ef málsbætur eru að öðru leyti.

209. gr. Ef önnur eins líkamleg meiðing og um er rætt í 206. grein, hlýzt af gáleysi annars manns, þá varðar það fangelsi eða sektum.

Nítjándi kapítuli.

Um einvígi.

210. gr. Hver, sem heyjir einvígi, skal sæta einföldu fangelsi. Ef maður vegur annan mann eða veitir honum töluverðan áverka í einvígi (206. grein), þá varðar það að minnsta kosti 3 mánaða fangelsi. Hafi þeir komið sjer saman um að halda einvíginu áfram, þangað til annarhvor þeirra biði bana, má færa hegninguna upp allt að 5 ára ríkisfangelsi.

Hafi nokkur í einvíginu með því af ásettu ráði að brjóta á móti siðvenju eða samkomulagi valdið bana hins eða veitt honum áverka, þá skal beita hinni almennu lögákveðnu hegningu, sem við á eptir málavöxtum.

211. gr. Einvígisvottar skulu sæta einföldu fangelsi ekki skemur en 2 mánuði, ef það var á þeirra vitorði, að halda skyldi einvíginu áfram þangað til annarhvor biði bana, og þeir hafa ekki staðið á móti því, að slíku samkomulagi væri fram fylgt, eða ef þeir af ásettu ráði brjóta á móti skyldum þeim, er hvíla á þeim eptir siðvenju eða samkomulagi.

Tuttngasti kapítuli.

Um að raska frelsi manna.

212. gr. Ef að maður með ofbeldi eða hótnnum um ofbeldi ólöglega neyðir annan mann til að gjörá eitthvað, þola eitthvað eða láta hjá líða að gjöra eitthvað, þá varðar það sektum eða fangelsi, eða betrunarhúsvinnu allt að einu ári ef miklar sakir eru, ef að breytni hans ekki er svo vaxin, að þyngri hegning liggi við henni.

213. gr. Hver, sem heimildarlanst bindur mann eða byrgir hann inni eða á annan hátt sviptir hann frelsi síuu, skal sæta fangelsi, eða betrnnarhúsvinnu allt að 2 árum ef miklar sakir eru. Hafi þetta athæfi valdið því, að maður hafi verið sviptur frelsi sínu nm nokknð langan tíma, eða það hafi haft skaðleg áhrif á geðsmuni hans eða heilsufar, eða ef maðnr er fluttur burtu í önnur lönd, eða settur á afskekktan stað, svo að hann getur ekki komizt burtu þaðan af sjálfs síns rammleik, eða fenginn mönnum á vald, sem ekki eiga neinn rjett á því, þá má beita hegningarvinnu á hærra stigi, og ef miklar sakir eru getur hegningin jafnvel orðið 12 ára typtunarhúsvinna.

214. gr. Í tilfellum þeim, sem nm er rætt í 212. grein og fyrri kafla 213. greinar, skal því að eins höfða opinbera málssókn, að álíta megi, að nnnið sje til þyngri hegningar en sekta eða einfalds fangelsis. Hafi verið höfðuð opinber málssókn, og dómendurnir álíta, að ekki sje unnið til þyngri refsingar, skal því að eins kveðið á um hegningu, að sá, sem misgjört er við, krefjist að hinn sje dæmdur, sem málið er höfðað á móti.

215. gr. Ef að nokkur með brögðum eða valdi sviptir foreldra eða aðra vandamenn barni, sem er yngra en 15 ára, eða heldur því fyrir þeim, þá varðar það fangelsi ekki vægara en 2 mánaða einföldu fangelsi, eða

1869. hegningarvinnu allt að 8 árum ef miklar sakir eru,
25. Juni. einkum er það er gjört í ábata skyni eða í ósiðsömum tilgangi.

216. gr. Að því er snertir refsingu fyrir að verzla með svertingja og hlutdeild í þeim glæp, skal standa við það sem fyrir er mælt í tilskipun 3. júlímán. 1835, er hún er borin saman við 2. kap. 12.—17. grein í lögum þessum.

Tuttugasti og fyrsti kapítuli.

Um ærumeiðingar.

217. gr. Ef maður meiðir æru annars manns, annaðhvort með því að drótta að honum ástæðalaust, að hann hafi framið þau verk, sem mundu gjöra hann óverðugan virðingar samþegna hans, eða nefna hann þeim nöfnum, sem að eins væri heimild til, ef hann hefði breytt þannig, þá varðar það sektum frá 10 rd. til 200 rd. eða einföldu fangelsi í hálfan mánuð eða lengur allt að 6 mánuðum.

218. gr. Sje þetta gjört á prenti eða á annan þann hátt, að ærumeiðingin breiðist út, eða á þeim stað eða tíma, að það eykur mjög það sem meiðandi er í orðunum, þá varðar það einföldu fangelsi ekki skemur en 3 mánuði, eða sektum ekki minni en 50 rd.

219. gr. Fyrir annan ástæðulausan áburð, sem hlýtur að verða virðingu þess, er fyrir verður, til hnekkis, og fyrir ókvæðisorð eða skammaryrði, svo og fyrir hverja móðgun í látæði eða annari athöfn, sem lýsir óvirðingu, skal gjalda sektir allt að 200 rd. eða það varðar einföldu fangelsi allt að 6 mánuðum.

220. gr. Í tilfellum þeim, sem um er rætt í 217.—219. grein, á þar á ofan að dæma hin óviðurkvæmilegu orð ómerk, ef sá krefst þess, sem misboðið er.

221. gr. Ef að móðguninni er snúið uppá þann, sem móðgar, sjálfan, mega dómendurnir annaðhvort dæma báða málsparta eða annan þeirra í vægari hegn-

ingu eða jafnvel láta hegninguna falla alveg niður eptir málavöxtum. 1869. 25. Juni.

222. gr. Að skýra svo frá opinberlega um hagi einstakra manna og heimilisástæður, að það raski friði manna á milli, varðar sektum frá 5 rd. til 100 rd. eða einföldu fangelsi allt að 3 mánuðum.

223. gr. Hver, sem raskar friðhelgi heimilisins með því að ryðjast heimildarlaust inn í híbýli annars manns, eða að synja að fara út úr þeim, þegar skorað er á hann að gjöra það, skal sæta sektum allt að 100 rd. eða einföldu fangelsi allt að 3 mánuðum.

224. gr. Sömu hegningu skal sá sæta, sem heimildarlaust hnýsist í brjef annars manns.

225. gr. Útaf athæfi því, sem um er rætt í þessum kapítula, getur enginn höfðað málssókn nema sá, sem misboðið er, eða sá, sem að lögum hefir heimild til að vera fyrir haus hönd. Sje sá dáinn, sem meiðyrtur er, þá á það hjónanna, sem eptir lifir, foreldrar, börn eða systkin rjett á að höfða málssókn útaf meiðyrðunum, hvort sem þau hafa verið látin uppi að honum lifandi eða eptir að hann var dáinn.

Tuttugasti og annar kapítuli.

Um rangar sakargiptir og kærur.

226. gr. Hver, sem kemur því til leiðar með röngum uppljóstri um að lagabrot sje framið, að hið opinbera fer að gjöra gangskör að að komast fyrir það, skal sæta fangelsi eða sektum, ef að hann ekki hefir ætlað sjer að koma neinu öðru illu á stað með því.

227. gr. Hver, sem móti betri vitund segir yfirvaldi frá um mann, að hann hafi drýgt glæp, sem hann er saklaus af, skal sæta fangelsi, eða hegningarvinnu allt að 6 árum eptir málavöxtum, einkum ef líflát eða hegningarvinna er í lögum lögð við glæp þeim, sem sagt var, að drýgður hafi verið.

1869.
25. Juni.

228. gr. Hver, sem ber bersýnilega rangar kærur upp við konung, stjórnarráðin eða yfirvöldin eða við alþingi, skal sæta fangelsi eða sektum, eða betrunarhúsvinnu allt að 1 ári ef miklar sakir eru, nema þyngri hegning liggi við samkvæmt niðurlagsákvörðuninni í 227. grein. Sje það málaflutningsmaður eða einhver annar embættismaður, sem verður brotlegur á þenna hátt, eða tælir aðra eða hjálpar þeim til þess, þá skal dæma hann þar á ofan eptir atvikum af embættinu.

229. gr. Ef að maður hefir óviðurkvæmileg eða ósæmileg orðatiltæki í bænarskrá eða kæruskjali til konungs, stjórnarráðanna eða yfirvaldanna eða til alþingis, þá varðar það sektum.

Sömu hegningu skal sá sæta, sem hefir ritað á bænarskrá eða kæruskjal, að hann hafi samið það, en það er ósatt.

Tuttugasti og þriðji kapítuli.

Um þjófnað og gripdeild.

230. gr. Hver, sem verður brotlegur i einföldum þjófnaði, skal í fyrsta skipti sæta fangelsi við vatn og brauð ekki skemur en 5 daga, samt má þyngja hegninguna allt að 2 ára betrunarhúsvinnu ef miklar sakir eru, einkum ef það, sem stolið er, er mikils virði, ef að innsigli hefir verið brotið, eða hirzla brotin eða stungin upp, eða henni verið lokið upp með þjófalykli eða stolnum lykli, ef stolið hefir verið frá skipbrotsmönnum, í eldsvoða eða þess konar misferlum, eða ef þjófurinn var í þjónustu þess, sem hann stal frá, eða hann að öðru leyti hafði sjerlegt færi á að drýgja þjófnaðinn vegna einhvers þess, sem þeir áttu saman að sælda.

231. gr. Stórþjófnaður varðar hegningarvinnu allt að 8 árum i fyrsta skipti sem hann er framinn; en það er stórþjófnaður:

1. ef maður stelur hestum, nautpeningi eða sauðfje útá víðavangi eða úr hesthúsum eða búfjárhúsum; 1869. 25 Juni.
2. ef maður stelur úr kirkju munum, sem til kirkjunnar heyra eða eru til þess ætlaðir að vera notaðir við einhverja kirkjulega athöfn, svo og ef maður brýtur gjafastokk kirkjunnar upp og stelur úr honum;
3. ef maður stelur nokkru því, sem sent er með pósti, meðan það er undir umsjón póststjórnarinnar, og heyrir þar undir einnig brjefaþjófnaður;
4. ef að þjófurinn hefir með ofbeldi, eða stingtólum, þjófalyklum eða stolnum lyklum komizt inn í hús, garð, er til þess heyrir, herbergi, lokuð loptsrúm eða kjallararúm eða niður í skip, eða hann hefir gjört það með því að klifra yfir hús, múr eða einhverja aðra slíka girðingu, eða með því að fara inn um glugga, reykháfa eða önnur þess konar op, sem ekki eru ætluð til að ganga inn um. Hafi þjófurinn á einhvern þann hátt, er nú var sagt, á næturþeli komizt inn á einhvern þann stað, er menn búa, eða herbergi, sem þar eru og menn búa í, eða hann hefir læðzt þar inn til þess að geta stolið á næturþeli, á að hafa tillit til þess þegar hegningin er ákveðin henni til þyngingar;
5. ef þjófurinn hefir verið undir það búinn, að taka til vopna eða annara þess konar háskalegra verkfæra sjer til varnar.

232. gr. Hver, sem einu sinni hefir verið dæmdur fyrir þjófnað, og verður síðan brotlegur í einföldum þjófnaði, skal sæta fangelsi við vatn og brauð ekki skemur en þrenna 5 daga, eða betrunarhúsvinnu allt að 4 árum.

Sje það stórþjófnaður, sem hann nú verður brotlegur í, þá varðar það hegningarvinnu 8 mánuði og þaðan af lengur allt að 10 árum.

233. gr. Hafi maður tvisvar verið dæmdur fyrir þjófnað og verði þar á eptir brotlegur í einföldum þjófnaði, skal hann sæta hegningarvinnu allt að 6 árum. Sje

1869. það stórþjófnaður sem hann nú verður brotlegur í, skal
25. Juni. hann sæta hegningarvinnu í 1 ár og þaðan af lengur allt að 12 árum.

234. gr. Steli maðnr í 4. sinn eða optar, þá varðar það hegningarvinnu í 1 ár og þaðan af lengur allt að 10 árnm, ef seinasti þjófnaðurinn er einfaldur, en ef það er stórþjófnaður þá í 2 ár eða lengur allt að 16 árum, eða æfilangt ef mjög miklar sakir ern.

235. gr. Ef barn stelur, sem er 10 til 15 ára, skal því refsað með hýðingu með vendi eða einföldu fangelsi eða báðum þeim refsingum saman.

236. gr. Fyrir að taka burt rótföst trje eða nokkuð af þeim skal refsað eins og fyrir annan þjófnað.

237. gr. Ef að hluturinn, sem tekinn er, er svo lítils virði og honum að öðru leyti er svo varið, og atvikunum, þá er hann var tekinn, var svo sjerstaklega háttað, að verkið fyrir þessar sakir verður ekki nærri því eins saknæmt og þjófnaður almennt, — t. a. m. ef maður teknr aldin í garði annars manns eða á akri hans, eða matvæli eða drykk til þess að neyta þess þegar í stað, og engin önnur atvik ern, sem gjöra málsstað hans verri — þá varðar það sektum allt að 25 rd. eða einföldu fangelsi allt að 1 mánuði. Opinbera málssókn skal því að eins höfða, að sá krefjist þess, sem misgjört er við.

238. gr. Ef að maður tekur hlut annars manns á ólöglegan hátt án þess að ætla sjer að kasta eign sinni á hann eða svipta eigandann honum, heldur að eins til þess að nota hann til einhvers um tíma, þá varðar það fangelsi eða sektum. Opinbera málssókn skal því að eins höfða, að sá krefjist þess, sem misgjört er við.

239. gr. Hver, sem verðnr brotlegur í gripdeild, skal sæta sömu hegningu og fyrir þjófnað.

240. gr. Verði maður brotlegur í hilmingu með því að kaupa eða taka á annan hátt við þjófstolnum mnnum eða leggja launnng á þá, en hann hefir þó ekki gjört það eptir samkomulagi á nndan, þá varðar það í

fyrsta skipti fangelsi við vatn og brauð eða betrunarhús- 1869.
vinnu allt að 1 ári, í 2. skipti fangelsi við vatn og 25. Juni.
brauð ekki skemur en 5 daga eða betrunarhúsvinnu allt að 2 árum, 3. skipti fangelsi við vatn og brauð ekki skemur en tvenna 5 daga eða betrunarhúsvinnu allt að 3 árum, og verði honum það optar, þá fangelsi við vatn og brauð ekki skemur en ferna 5 daga eða hegningarvinnu allt að 6 árum.

241. gr. Ef maður leggur í vana sinn að kaupa eða taka á annan líkan hátt við þjófstolnum munum, eða hann hefir það fyrir atvinnuveg, þá skal hann í fyrsta skipti sæta fangelsi við vatn og brauð ekki skemur en ferna 5 daga eða hegningarvinnu allt að 4 árum og má þyngja hegninguna allt að 8 árum, ef hann verður optar brotlegur.

242. gr. Verði maður annars samsekur með öðrum í þjófnaði, skal honum refsað eptir því sem fyrir er mælt í 5. kap. laga þessara, á þann hátt að, ef hann hefir verið dæmdur áður fyrir þjófnað eða hlutdeild í þjófnaði einu sinni eða optar, skal ákveða hegninguna að tiltölu við refsingar þær, sem lagðar eru við þjófnaði drýgðum í 2. skipti eða optar.

Verði maður, sem áður hefir verið dæmdur fyrir aðra hlutdeild í þjófnaði en hilmingu, brotlegur í þjófnaði, má ekki dæma hann í vægari hegningu en þó að hann nú hefði aptur orðið brotlegur í þess konar hlutdeild.

243. gr. Þeir dómar, sem áður hafa verið lagðir á mann fyrir þjófnað eða aðra hlutdeild í þjófnaði en hilmingu, skulu teknir til greina til þyngingar hegningunni, ef hann á eptir verður brotlegur í hilmingu, eins og hefði hann þá verið dæmdur fyrir hilmingu.

Hafi maður, sem nú á að dæma fyrir þjófnað eða hlutdeild í þjófnaði, áður verið dæmdur fyrir hilmingu, má að minnsta kosti ekki dæma hann í vægari hegningu, en þó að hið nýja afbrotið væri hilming.

244. gr. Ef maður hefir komizt ráðvandlega að þjófstolnum munum, en leggur launung á þá, þegar þeim

1869. er lýst, og það er líklegt eptir málavöxtum, að honum
25. Juni. hafi ekki gengið annað til en uppburðarleysi í svipinn eða bræðsla, skal hann að eins sæta sektum eða einföldu fangelsi, og má hegningin jafnvel falla alveg niður, ef hann kemur sjálfkrafa með munina.

Tuttugasti og fjórði kapítuli.

Um rán og hótanir.

245. gr. Hver, sem með líkamlegu ofbeldi eða hótunum um að beita því þegar í stað, tekur af manni eða neyðir útúr manni peninga, fjármuni, skriflega skuldbinding eða annað skjal, sem er undirstaða rjettinda, eða gæti bakað þeim, sem á er ráðizt, eða öðrum skuldbindingar eða svipt hann eða aðra rjettindum, svo og hver sá, sem hefir slíkt ofbeldi eða hótanir í frammi til þess að fullkomna að komast yfir eign annars manns eða til þess að koma því, sem hann hefir tekið, á vissan stað, skal sæta hegningarvinnu í 1 ár og þaðan af lengur allt að 10 árum. Hafi manni verið misþyrmt að marki, eða sjerlegur háski að öðru leyti verið búinn af verkinu, og ef sá, sem misgjörir, hefir áður verið dæmdur fyrir rán, stórþjófnað eða margítrekaðan þjófnað, getur hegningin komizt upp í 16 ára typtunarhúsvinnu, og sje mjög miklar sakir þá í typtunarhúsvinnu æfilangt.

246. gr. Gjöri maður sig brotlegan í ránskap á sjó eða gjöri út skip til þess, þá varðar það typtunarhúsvinnu æfilangt, eða lífláti eptir málavöxtum einkum ef manns bani hefir hlotizt af atlögunni.

247. gr. Hver, sem hótar manni tjóni á lífi, limum, frelsi, æru eða fjármunum í því skyni að afla sjer eða öðrum ávinnings, en athæfi hans verður samt ekki heimfært undir 245. grein, skal sæta hegningarvinnu allt að 6 árum, eða fangelsi ef málsbætur eru, ekki samt vægara en 3 mánaða einföldu fangelsi.

248. gr. Ef að maðnr, sem áðnr hefir verið dæmdur samkvæmt 245.—247. grein, þar á eptir verðnr brotlegur í þjófnaði, þá skulu þeir dómar hafa sömu áhrif, og hefðu þeir verið þjófnaðardómar. 1869. 25. Juni.

Enn fremnr skulu áfellisdómar fyrir hlntdeild í ráni og fyrir hilming og aðra hlntdeild í þjófnaði settir jafnfætis hvorir öðrnm að því er snertir áhrif þan, er ítrekun glæpa hefir samkvæmt 240., 242. og 243. grein.

Tnttngasti og fimmti kapítuli.

Um ólögmæta meðferð á fundnum fjármunnm og ýmsar misgjörðir samkynja.

249. gr. Hver, sem ekki lýsir mnnnm, sem hann finnnr, skal sæta fangelsi, og má færa hegninguna npp allt að 2 ára betrunarhúsvinnu ef mjög miklar sakir eru, sjer í lagi ef það verðnr optar en einu sinni. Hins vegar má færa hegningnna niðnr í sektir eða jafnvel láta hana falla alveg niðnr ef hlntnrinn, sem fannst, er lítils virði og öll atvik að öðrn leyti eru til afbötnnar.

250. gr. Ákvarðanirnar í næstu grein á nndan eiga einnig við nm þann mann, snm leggur launung á eða kastar eign sinni á fjármnni annars manns, sem á annan hátt eru komnir af hendingu í vörzlu hans.

251. gr. Dragi maðnr undir sig fjármuni af skipbroti eða fari á annan hátt óráðvandlega með þá, skal hann sæta fangelsi við vatn og brauð, eða einföldu fangelsi eða sektnm ef málsbætur eru; samt má færa refsinguna npp allt að 4 ára hegningarvinnn ef miklar sakir eru.

252. gr. Ræni maður lík, en athæfi hans er samt svo vaxið, at það ekki verðnr álitið þjófnaðnr, þá varðar það fangelsi, eða betrunarhúsvinnn allt að 2 árum ef miklar sakir eru.

1869.
25. Juni.

Tuttugasti og sjötti kapítuli.

Um svik.

253. gr. Ef að nokkur hefir af öðrum manni peninga eða fjármuni með því að segjast vera annar en hann er, eða með því að látast hafa heimild til að reka erindi annars manns, eða ef nokkur tekur sviksamlega við því, sem annar maður heldur að hann sje skyldur til að borga eða selja honum í hendur, af því að sá maður hefir ekki rjetta vitneskju um, hvernig á stendur, eða ef nokkur tælir annan mann með rangri sögusögn til þess að kaupa eða taka við hlut, er hann heldur sje allur annar eða miklu meira virði, en hann er, eða ef nokkur tekur vörur að láni, og ætlar sjer ekki að borga þær, þá varðar það fangelsi við vatn og brauð ekki skemur en 5 daga eða betrunarhúsvinnu allt að 2 árum, og má þyngja refsinguna allt að 6 ára hegningarvinnu ef mjög miklar sakir eru, og eins ef manni verður sá glæpur á optar.

254. gr. Sömu hegningu skal hver sá sæta, sem til þess að halda fyrir manni, því sem hann hefir lögmætt tilkall til, synjar að hafa tekið við því, sem honum hefir verið trúað fyrir að láni, hvort sem það er peningar eða annað, eða til leigu eða geymslu eða að veði eða á annan slíkan hátt, sömuleiðis hver sá, sem í sviksamlegum tilgangi þrætir fyrir að honum hafi verið skilað einhverju aptur eða borgað eitthvað, sem þó hefir verið gjört, eins hver, sem dregur undan og undir sig fjármuni dánarbús, eða dregur dulur á kröfu, sem því ber, og hann er skyldur að segja til, eða kemur fram með ósannar kröfur í dánarbúi eða í öðru því tilfelli, er vænta má að þær verði teknar gildar af því að þeir, sem í hlut eiga, vita ekki hvernig á stendur, eða sviptir mann í sviksamlegum tilgangi því, sem hann þarf til að koma fram lögmætri kröfu eða verjast rangri kröfu, með því að ná frá honum skjölum eða eyðileggja þau eða gjöra þau einkis nýt, eða selur eða veðsetur muni

sína til mála myndar til þess að svipta skuldaheimtnmenn sína færi á að fá það, sem þeim ber. 1869. 25. Juni.

255. gr. Sömu hegningu skal enn fremur hver sá sæta, sem í sviksamlegum tilgangi selur eða veðsetur eða tekur undir sig á annan sviksamlegan hátt, svo eignarrjettindi hins rjetta eiganda gætu farizt, einhverja þá fjármuni, sem honum hefir verið trúað fyrir að láni eða leigu eða til geymslu eða umráða eða að veði, /eða annar maður hefir eignazt eitthvert það tilkall til, að rjettindi þau, sem tjeður gjörningur hefði átt að veita, ekki verða rýmd saman við það, /svo og hver sá, sem sviksamlega flytur burtu eða felur kyrrsetta fjármuni.

256. gr. Hafi maður heimildarlaust notað annars manns peninga í sjálfs síns þarfir, en ekki samt komizt að þeim til þess að geta notað þá með því að brjóta upp innsigli eða lás fyrir þeim, og hann heldur ekki sviksamlega ber á móti því, að hann hafi tekið við þeim, þá er það komið undir þeim, sem misgjört er við, hvort að hann vill láta höfða málssókn útaf því, og eins getur hann, þangað til dómur er upp kveðinn, fallið frá að láta halda málinu lengra áfram, og ef að sá sem misgjörði bætir það upp, sem hann hefir eytt, áður en dómur hefir verið lagður á málið fyrir lægsta dómstóli, þá fellur allur tilverknaður til hegningar niður.

257. gr. Hegningu þeirri, sem sett er í 253. gr., skal sömuleiðis hver sá sæta, sem hefir svik í frammi í spilum, og eins sá, sem hefir af manni peninga eða fjármuni með signingum, þulum, særingum, spám eða fyrir önnur slík hindurvitni.

258. gr. Ef að svo lítið kveður að svikum, sem annars hefði átt að refsa eptir 253. gr., eða ef atvikum þeim, er að því liggja, er að öðru leyti svo sjerstáklega varið, að þau eru miklu minna hegningarverð en svik jafnaðarlega, má beita hegningu í einföldu fangelsi allt að 2 mánuðum, eða sektum allt að 25 rd. ef sjerlegar málsbætur eru. Opinberri málssókn má sleppa, ef sá er því samþykkur, sem misgjört er við.

1869.
25. Juni.

259. gr. Sviksamlegar athafnir, sem eru áþekkar þeim, sem um er rætt í 253.—257. grein, en ekki verða samt álitnar þeim alveg jafnar, varða sektum eða fangelsi. Opinberri málssókn má sleppa, ef sá er því samþykkur, sem misgjört er við.

260. gr. Hver, sem dregur undir sig sviksamlega nokkuð, sem sent er með pósti og er undir umsjón hans, skal sæta hegningarvinnu allt að 8 árum.

261. gr. Hver sá, sem hefir nokkur svik í frammi, er hann festir sjer eða hefir fest sjer ábyrgð á tjóni á sjó eða af eldsvoða eða öðru tjóni, skal sæta hegningarvinnu allt að 6 árum eða fangelsi við vatn og brauð ekki skemur en tvenna 5 daga, hvar svo sem ábyrgðin er fengin.

262. gr. Ef að bú manns er tekið til skipta sem þrotabú, og hann eptir það eða um þær mundir, er hann hlaut að sjá fyrir, að gjaldþrotið vofði yfir, hefst af sjerdrægni nokkuð það að, er miðar til þess, að lögmætar eignur eða kröfur búsins ekki renni inn í það, eða að komið verði fram með rangar kröfur við búið, eða ef nokkur maður um það leyti, er síðast var á vikið, útvegar sjer ný lán í sama tilgangi, þá varðar það hegningarvinnu allt að 6 árum eða fangelsi við vatn og brauð ekki skemur en tvenna 5 daga.

263. gr. Ef að nokkur maður, sem svo er ástatt fyrir, sem segir í næstu grein á undan, hefst nokkuð það að, er miðar til að draga ólöglega taum sumra skuldaheimtumannanna hinum til tjóns, en án þess að ætla sjálfur að ábatast á því, t. a. m. með því að selja muni fyrir of lítið andvirði að tiltölu, eða með því að nota það, sem hann hefir undir hendi, til þess að borga sumum skuldaheimtumönnunum fremur öðrum, eða með því að gefa út skjöl, er ættu að gefa sumum af skuldaheimtumönnunum rjettindi fram yfir hina þá er þrotabúinu er skipt, þá varðar það fangelsi við vatn og brauð, eða einföldu fangelsi ef málsbætur eru, ekki samt skemur en 1 mánuð.

264. gr. Ef að nokkur maður, sem er skyldur að hafa verzlunarbækur, og bú hans hefir verið tekið til skipta sem þrotabú, verður uppvís að að hafa falsað bækur þessar, komið þeim undan eða ónýtt þær, eða fært óráðvandlega til í þær, eða látið í sviksamlegum tilgangi hjá líða að færa til í þær, þá varðar það fangelsi við vatn og brauð eða betrunarhúsvinnu allt að 2 árum. 1869. 25. Juni.

Hafi sá, sem orðinn er gjaldþrota, sýnt sig í stórkostlegri óreglusemi að því, hvernig hann hefir haldið verzlunarbækur sínar, skal honum refsað í einföldu fangelsi allt að 6 mánuðum.

265. gr. Ef að nokkur maður, er bú hans er tekið til skipta sem þrotabú, verður uppvís að að hafa bakað skuldaheimtumönnum sínum mikilvægt tjón með eyðslusamlegum lifnaði, með því að spila um mikið fje, með hættulegum fyrirtækjum, sem eru efnahag hans ofvaxin, eða með annari þess konar gálauslegri breytni, þá skal honum refsað í fangelsi, ef nokkur, sem á skuld að heimta í búinu, fer fram á það.

Tuttugasti og sjöundi kapítuli.

Um peningafals, um að skrifa eptir skjölum eða falsa þau og um annað fals.

266. gr. Hver, sem býr til eptirmynd danskra peninga eða seðla þjóðbankans, skal sæta 2 til 12 ára hegningarvinnu, og hver, sem falsar þá, 1 til 6 ára hegningarvinnu.

Glæpurinn er fullkomnaður undir eins og búið er að búa til eða falsa peninginn eða seðilinn, þó ekki sje búið að láta hann úti.

267. gr. Hver, sem býr til eptirmynd útlendra peninga eða útlendra brjefpeninga, skal sæta hegningarvinnu í 1 ár og allt að 8 árum, þó ekki hafi átt að láta þá úti á Íslandi, og hver, sem falsar þá, skal sæta hegningarvinnu allt að 4 árum.

1869.
25. Juni.

268. gr. Eigi nokkur maður þátt í peningafalsi, sem drýgt hefir verið erlendis með þeim atviknm, að frumkvöðlinum ekki verður refsað í hinu danska ríki, og hlutdeild hans er í því fólgin að koma út falspeningunum á Íslandi, skal hann sæta sömu refsingu og hefði hann sjálfur búið peningana til.

269. gr. Ef að nokkur maður lætur úti peninga, sem hann veit eða hefir grun um að sje eptirmyndaðir eða falsaðir, en breytni hans verður samt ekki álitin hlutdeild í sjálfu peningafalsinu, þá varðar það betrunarhúsvinnu allt að 2 árum eða fangelsi. Hafi hann sjálfur haldið, að peningarnir væru ósviknir, þegar hann fjekk þá, skal hann sæta fangelsi eða sektum.

270. gr. Hver, sem skrifar ranglega annars manns nafn undir erfðaskrá, samning, skuldabrjef, framsal, ávísun, ábyrgð, umboðsbrjef, kvittun eða annað þess konar skjal, sem miðar til að veita einstökum mönnum rjettindi eða losa þá undan skuldbindingum, skal sæta 1 til 8 ára hegningarvinnu; samt má færa hegninguna niður í fangelsi við vatn og brauð ekki skemur en ferna 5 daga, ef um lítilræði er að tefla, eða mjög miklar málsbætur eru að öðru leyti, einkum ef sá, sem misgjörir, hvorki hefir bakað öðrum tjón, nje ætlað sjer að gjöra það.

271. gr. Sje það ríkisskuldabrjef, víxlbrjef eða annað þess konar skjal, ætlað til að ganga manna á meðal, sem glæpurinn hefir komið fram á, þá varðar það 1 til 12 ára hegningarvinnu.

Sömu hegningu varðar það, ef nokkur maður á sama hátt ranglega býr til stjórnarráðs eða yfirvalds úrskurð, dómsgjörðir eða nokkurt annað opinbert skjal, er ætti að setja skuldbindandi reglu eða gjöra út um eitthvað, eða þá hafa lagasönnun í sjer fólgna.

272. gr. Skrifi nokkur annars manns nafn ranglega undir bænarskrár, vottorð, vegabrjef eða önnur skjöl, sem eptir eðli sínu eru ekki eins mikils varðandi og skjöl þau, sem getið er um í 270. og 271. grein, þá

varðar það fangelsi við vatn og brauð ekki skemur en tvenna 5 daga eða hegningarvinnu allt að 4 árum. 1869. 25. Juni.

273. gr. Samt má færa niður hegningar þær, sem settar eru í 270.—272. grein, um helming eptir málavöxtum, ef að skjal það er falsað var, hefir ekki verið sjerlega hættulegt sökum bersýnilegra galla, sem á því eru.

274. gr. Hver, sem skrifar eptir nafui konungs, skal sæta hegningarvinnu, ekki samt skemur en í 2 ár.

275. gr. Hver, sem ranglega fyllir eyður í skjali, sem gjört er í nafni annars manns og hann hefir ritað nafn sitt undir en ekki enn þá ætlazt til að væri látið af hendi, eða setur innsigli á það, er þess þarf við til þess að skjalið hafi fullt gildi, skal sæta sömn hegningu, eins og hefði hann ritað nafn ranglega undir það.

276. gr. Sá, sem falsar efni nokknrs skjals, skal einnig sæta sömu hegningu, og ef hann hefði ritað ranglega nafn annars manns undir það. Sje fölsunin svo auðsjeð, að menn ekki gætu blekkzt af henni nema af stakri óvarkárni, má færa hegninguna niður allt til helminga eptir málavöxtum.

277. gr. Ef maður ritar undir skjal nöfn, er hann finnur sjálfur upp, eiga við það ákvarðanir þær, sem settar eru nm að rita ranglega nafn annars manns undir skjal af sama tagi, en þannig, að hegningin sje færð niður að tiltöln allt að helmingi eptir málavöxtnm.

278. gr. Afbrot þau, sem um er rætt í 270.—277. grein, ber að álíta fullkomnuð, undir eins og falsarinn hefir notað skjalið eða látið það frá sjer til þess að annar maðnr noti það, án þess að tillit sje haft til þess, hvort nokkur maðnr hefir verið svikinn á því.

279. gr. Hver, sem í sviksamlegum tilgangi býr til ranga mæla, kvarða eða vogir eða breytir rjettnm mælum, kvörðum eða vogum, og eins hver, sem notar

1869. 25. Juni. þess konar röng eða fölsuð áhöld til þess að svíkja menn með þeim, skal sæta fangelsi við vatn og brauð ekki skemur en 5 daga eða betrunarhúsvinnu allt að 2 árum. Ef að mjög miklar sakir eru, og eins ef glæpurinn er ítrekaður, má þyngja hegninguna allt að 6 ára hegningarvinnu.

Hver, sem notar í atvinnuvegi síuum vogir eða mæla eða kvarða, sem ekki er löggiltir á rjettan hátt, eða hafa breytzt með tímanum eða af sliti, skal sæta sektum allt að 50 rd. í fyrsta skipti, og hærri sektum eða fangelsi ef optar verður.

280. gr. Sömu hegningu og sett er í fyrra lið næstu greinar á undan skal enn fremur hver sá sæta, sem falsar vörur, eða ranglega setur á vörur eða aðra hluti opinberan stimpil eða mark, sem á að vera sönnun fyrir því, að þær sje ósviknar eða góðar, eða með svikum kemur því til leiðar, að slíkur stimpill eða mót sje sett á hluti, sem ekki eru til þess fallnir, eða setur heimildarlaust mark eða stimpil annars manns á vörur, sem eru miklum mun lakari en stimpillinn eða markið með sjer ber.

Sje vörur þær, sem stimpill eða mark annars manns hefir verið sett heimildarlaust á, ekki að neinu marki lakari, skal beita hegningu þeirri, sem sett er í seinna lið 279. greinar, og skal þar að auki ekki höfða málssókn útaf því, nema sá krefjist þess, sem orðið hefir fyrir órjetti með því. Hegningar-ákvörðun sú, er nú var nefnd, skal einnig eiga við um lítils varðandi vörufalsanir, er koma fyrir í smáverzlun, og manni að eins hefir verið gjört lítið tjón með.

281. gr. Hver, sem í sviksamlegum tilgangi flytur, setur niður eða tekur burtu markasteina ellegar falsar nokkurt annað mark, sem lýsir takmörkum fasteigna eða rjettindum, sem þeim fylgja, skal einnig sæta hegningu eptir fyrra lið 279. greinar.

Tuttugasti og áttundi kapítuli. 1869. 25. Juni.

Um brennu.

282. gr. Ef að maður leggur eld í hús eða skip, hvort sem það er hans eign eða annars manns, þegar svo er ástatt að hann hlaut að sjá, að mönnum var af því bersýnilegur lífsháski búinn, eða það er gjört til þess að stuðla til uppreisnar, ráns eða annars athæfis, sem raskar skipulagi mannlegs fjelags, eða til þess að koma til leiðar yfirgripsmikilli eyðingu, þá varðar það typtunarhúsvinnu ekki skemur en 8 ár, samt getur hegningin orðið líflát, ef nokkur hefir týnzt í eldsveðanum.

283. gr. Leggi maður eld í hús eða skip annars manns, þegar öðruvísi er ástatt, þá varðar það hegningarvinnu í 2 ár og þaðan af fleiri allt að 12 árum.

Sömu hegning skal hver sá sæta, sem til þess að svíkja brunabóta ábyrgðina eða í öðrum hegningarverðum tilgangi leggur eld í hús eða skip sjálfs síns eða hús eða skip annars manns að beiðni hans eða með samþykki hans; þó má færa hegninguna niður þegar svo er ástatt, sem nú var sagt, í 1 árs hegningarvinnu ef málsbætur eru, einkum ef húsið er afskekkt og enginn annar býr í því.

Til húsa skal telja ekki að eins þau hús, sem menn búa í eða að öllu eða nokkru leyti eru ætluð til íbúðar, ásamt með útihúsum þeim, sem til þeirra heyra, heldur einnig kirkjur, mylnur, verksmiðjur, forðabúr og öll önnur hús, sem þar eru á borð við.

284. gr. Hafi verið lagður eldur í skóg, mómýri, heiði, akur eða engi, timbur- eða viðarbyrgðir, korn- eða heyhlaða, kofa eða byrgi, ellegar aðra þess konar hluti, þá varðar það hegningarvinnu allt að 8 árum; samt má færa hegninguna niður í fangelsi við vatn og brauð, ekki skemur en tvenna 5 daga, ef það sem kveikt hefir verið í, er mjög lítils virði og málsbætur eru að öðru leyti.

1869.
25. Juni,

Hafi verið svo ástatt, þegar eldurinn var lagður í, að sá, sem verkið vann, hlaut að sjá, að mönnum var af því bersýnilegur lífsháski búinn, eða hafi það gjört verið til þess að koma til leiðar öðru eins tjóni eða eyðingu, og um er rætt í 282. grein, þá skal beita hegningar-ákvörðuninni í þeirri grein.

285. gr. Glæpir þeir, sem um er rætt í 282.—284. grein, eru fullkomnaðir, undir eins og kviknað er í þeim hlut, sem glæpurinn er fólginn í að leggja eld í, án þess að það komi til greina, hvort eldurinn hefir læst sig út meira eða minna.

286. gr. Hver, sem veldur eldsvoða með því að gæta ekki almennrar varkárni, skal sæta fangelsi, en þó fellur sú refsing niður, ef hann bætir skaðann.

Tuttugasti og níundi kapítuli.

Um verk, er skipbrot, flóð eða annað mikið misferli getur hlotizt af.

287. gr. Hver, sem í þeim tilgangi að villa farmenn eða gjöra þeim skaða, ónýtir, tekur burt eða skemmir vita, sjávarljósker eða annað merki eða mið, sem sett er upp farmönnum til leiðbeiningar, slekkur vita eða sjávarljósker, setur upp villu-merki eða mið, eða fyllir uppí eða stíflar rjetta siglingarleið á sjó eða í vatnsfalli, skal sæta hegningarvinnu ekki skemur en 4 ár.

Sje nokkuð af því, sem nú var nefnt, að vísu gjört af ásettu ráði en ekki í tjeðum tilgangi, skal sá, sem misgjörir, sæta fangelsi, eða betrunarhúsvinnu allt að 2 árum ef miklar sakir eru.

288. gr. Ef maður veldur skipbroti, eða að skipi hlekkist á á sjó á annan hátt, og svo er ástatt, að mönnum með því er stofnað í bersýnilegan lífsháska, þá varðar það typtunarhúsvinnu ekki skemur en 8 ár, og getur hegningin orðið líflát, ef nokkur maður ferst

af því. Verði það með öðrum atvikum, skal beita hegningarvinnu á vægara stigi. 1869. 25. Juni.

289. gr. Hver, sem ónýtir eða skemmir vatnsveitustokka eða lætur opið sýki, flóðgarð eða flóðgáttarstíflu eða annað þess konar vatnsvirki með þeim huga að hleypa vatnsflóði yfir, skal sæta hegningarvinnu allt að 8 árum, samt má hegningin verða þyngri, ef mikill skaði hlýzt af því, og jafnvel líflát, ef nokkur maður ferst af því.

Sje það gjört með ásettu ráði en ekki í þeim tilgangi að hleypa vatnsflóði yfir, þá varðar það fangelsi, eða betrunarhúsvinnu allt að 2 árum ef miklar sakir eru.

290. gr. Hver sá, sem af ásettu ráði skemmir járnbraut, flutningstilfærurnar eða hin önnur tæki brautarinnar, leggur eitthvað eða fleygir einhverju á brautina, færir járnsporin úr skorðum, hermir eptir bendingnnum, kemur gufuvögnum eða öðrum brautarvögnum heimildarlaust á stað, eða hefst nokkuð annað að, er gæti stofnað flutningnum á brautinni í háska, skal sæta hegningarvinnu allt að 8 árum; samt má hegningin verða þyngri, ef mikill skaði hlýzt af því, og jafnvel líflát ef nokkur maður bíður bana.

Ef að athöfn hans var svo vaxin, að hún gat ekki stofnað flutningnum í neinn verulegan háska, eða ef ætla má, að það þó hafi verið fjærri hyggju hans og áformi, þá skal hann sæta fangelsi eða betrunarhúsvinnu allt að 1 ári ef mjög miklar sakir eru, ef að engin önnur hegningar-ákvörðun leggur við þyngri refsingu.

291. gr. Hafist nokkur maður af gáleysi nokkuð það að, sem um er rætt í 287.—290. grein, þá varðar það fangelsi eða sektum.

292. gr. Hafi nokkur maður eitruð eða önnur hættuleg efni í vörur, sem ætlaðar eru til sölu eða til þess að aðrir notir þær, þannig að heilbrigði manni sje þaraf hætta búin, þá varðar það fangelsi, eða betrunarhúsvinnu ef miklar sakir eru, einkum ef að nokkur

1869. 25. Juni. hefir beðið tjón af því ellegar jafnvel látizt, nema að þyngri hegning liggi við eptir einhverri annari hegningarákvörðun.

Sömu refsingu skal hver sá sæta, sem hefir vörur á boðstólum, er hann veit að þess konar efni hafa verið höfð í á tjeðan hátt.

Verði slíkt af gáleysi, þá varðar það sektum.

293. gr. Hver, sem veldur næmum sjúkdómi ellegar því, að hann dreifist út, með því að brjóta á móti lagaákvörðunum, sem settar eru, eða varúðarreglum, sem yfirvöldin hafa skipað fyrir um til þess að afstýra næmum sjúkdómum eða útbreiðslu þeirra, skal sæta fangelsi eða betrunarhúsvinnu allt að 2 árum, ef miklar sakir eru.

294. gr. Verði nokkur maður uppvís að að dreifa út af ásettu ráði næmum sjúkdómi í húsdýrum, þá varðar það hegningarvinnu allt að 8 árum.

Hver, sem brýtur á móti lagaákvörðunum þeim, sem settar eru, eða varúðarreglum þeim, sem yfirvöldin hafa skipað fyrir um til þess að afstýra útbreiðslu næms sjúkdóms í húsdýrum, og með því gefur tilefni til, að slíkur sjúkdómur dreifist út, skal sæta fangelsi eða sektum ekki minni en 20 rd.

295. gr. Hver, sem af ásettu ráði teknr burtu, ónýtir eða skemmir brýr, ferjur, brunna, vatnsveitustokka, landfestar eða merki, handrið eða annað, sem sett er til þess að afstýra eða vara við hættu á vegi, götu eða öðrum stað, þar sem allir mega koma, skal sæta fangelsi eða sektum.

Þrítugasti kapítuli.

Um það, er menn ónýta eða skemma eigur annara og um illa meðferð á skepnum.

296. gr. Hver, sem af ásettu ráði tekur burtu, ónýtir eða skemmir opinber minnismerki eða hluti, sem ætlaðir eru til almennings nota, t. a. m. gróðursett trje,

girðingar, ljósker til að lýsa á strætum eða vegum, leiðarvísa, vörður eða mílustikur, skal sæta sektum eða fangelsi. 1869. 25. Juni.

297. gr. Hver, sem af ásettu ráði annaðhvort skemmir rafsegulþráð eða tæki þau, sem til hans heyra, ellegar gjörir nokkuð það, er stöðvar eða veikir straum rafsegulmagnsins eða tálmar notkun tilfæringanna, skal sæta fangelsi, eða sektum ef málsbætur eru, ekki samt minni en 25 rd., nema að verkið sje svo vaxið, að þyngri refsing liggi við því.

Verði það af gáleysi, varðar það sektum allt að 50 rd. eða einföldu fangelsi allt að 1 mánuði. Samt getur refsingin fallið niður, ef að sá, sem í hlut á, samstundis skýrir næsta lögreglustjóra, eða einhverjum af embættismönnum þeim eða þjónum, sem skipaðir eru til umsjónar vegum eða hraðfrjettum, frá hvernig farið hafi.

298. gr. Ef að nokkur maður annars af ásettu ráði ónýtir eða skemmir eigur annars manns, skal hann sæta sektum eða fangelsi, ef að breytni hans ekki á undir aðra þyngri hegningar-ákvörðun. Opinbera málssókn skal því að eins höfða, að almennum friði hafi verið raskað eða brotið á móti ákvörðunum um lögreglu.

299. gr. Hver, sem verður brotlegur í þrælslegri misþyrmingu eða annari grimdarfullri og miskunnarlausri meðferð á skepnum einkum húsdýrum, skal sæta sektum allt að 100 rd. eða einföldu fangelsi allt að 4 mánuðum.

Þrítugasti og fyrsti kapítuli.

Um málssókn útaf misgjörningum, varnarnauðung, skaðabætur o. fl.

300. gr. Útaf misgjörningum þeim, sem um er rætt í lögum þessum, skal höfða opinbera málssókn, nema öðruvísi sje sjerstaklega fyrir mælt.

1869. 25. Juni. Hafi verið drýgð yfirsjón, sem ekki liggur við þyngri refsing en sektir eptir því sem fyrir er mælt í lögum þessum, skal samt amtmanni þeim, sem í hlut á, heimilt að láta málssókn niður falla, ef að sá, sem misgjörir, bíður fram og greiðir fjesekt, sem er innan takmarka sektar þeirrar, er lögð er við yfirsjóninni í lögunum, og amtmanni finnst hæfileg eptir málavöxtum, og hann þar á ofan geldur kostnað þann, sem á kann að hafa fallið útaf rannsókninni.

301. gr. Ef nokkur heitist við annan mann, eða hótar honum brennu eða öðrum óförum, þá eiga yfirvöldin, ef að heitingin eða hótunin ekki á undir neina af hegningar-ákvörðunnum í lögum þessum, og ef sá krefst þess, sem í hlut á, að hlutast um að ákveðið sje með dóms-úrskurði, hvort heitingarmaðurinn á að setja veð útaf því, og ef svo er, þá hversu mikið, eða, ef hann ekki gjörir það, hvort að eigi að setja hann í gæzluvarðhald á opinberan kostnað. Hafi maður verið dæmdur á þenna hátt til að setja veð, og hann álítur seinna, að nú eigi að leysa sig undan því, af því að málavextir sje orðnir aðrir, á að höfða aptur opinbera málssókn og sami dómstólinn að skera úr því, nema að sá, sem heitzt var við, lýsi því yfir fyrir fóeta, að hann sje því samþykkur, að veðsetningin sje gefin upp.

302. gr. Hver, sem verður brotlegur í glæp, er skyldur að gjalda þeim, sem bíður tjón, skaðabætur.

303. gr. Sá, sem veitir öðrum manni líkamlega meiðing af ásettu ráði eða af því að hann gætir ekki tilhlýðilegrar varkárni, er ekki að eins skyldur að bæta honum upp lækningarkostnað og atvinnumissi, heldur má dæma hann þar á ofan til að gjalda þeim, sem fyrir skaðanum varð, þóknun, er tiltekin sje í dóminum, bæði fyrir þjáningar þær, sem hann hefir tekið út, og fyrir óhægindi þau, lýti og óprýði, er leiða kunna af skaða þeim, sem hann hefir beðið.

304. gr. Sömuleiðis má, ef þess er krafizt, dæma þann, sem veldur dauða annars manns á þann hátt, að

honum verður gefin sök á því, til að gjalda manni eða konn hins dána eða börnum hans bætur fyrir missi þess, sem átti að standa straum af þeim, og skal ákveða í bæturnar annaðhvort tiltekna upphæð eitt skipti fyrir öll eða framfærslutillag, er haldist um tiltekinn tíma. 1869. 25. Juni.

305. gr. Á sama hátt má eptir atvikum dæma þann, sem hefir meitt ærn annars manns eða orðið brotlegur í misgjörningum þeim, sem um er rætt í 167.—176. gr. smbr. 177. gr. í 16. kap. laga þessara, til að gjalda þeim, sem misgjört er við, hæfilega þóknun fyrir, að hann með því hefir farið með eða raskað stöðu hans eða högum.

306. gr. Hver, sem hefir ofbeldi í frammi við foreldra sína eða ættingja í beinan ættlegg upp á við, hefir fyrirgjört arftökurjetti sínum eptir þann, er hann á þann hátt hefir misgjört við, nema sá, sem í hlut á, lýsi yfir þeim skýlausum vilja sínum, að erfðirnar engu að síður skuli standa óhaggaðar.

Verði nokkur uppvís að því að hafa orðið brotlegur við þessa ættingja sína í stórmótgjörðum þeim, sem um er rætt í 217. og 218. gr. í 21. kap. laga þessara, þá skal sömuleiðis, ef gjörð er rjettarkrafa um það, dæma hann til að hafa fyrirgjört arftökurjetti sínum eptir þann sem hann misgjörði við.

Í báðum þessum tilfellum má samt með testamentisgjörð að öllu eða nokkru leyti veita þeim, sem misgjörði, aptur arftökurjett þann, sem hann hefir fyrirgjört.

Þrítugasti og annar kapítuli.

Um það, hvenær lög þessi verði gild, um rjettarskiptin og það, hverjar eldri ákvarðanir sje úr lögum numdar.

307. gr. Lög þessi öðlast gildi 1. ágústmán. 1870. Þangað til að búið er að koma upp hegningarhúsi á Íslandi og fangelsum þeim, sem með þurfa, skal þó í þeim tilfellum, þar sem lögin setja annaðhvort hegn-

1869. ingarvinnu í 2 ár eða skemur eður fangelsishegningu,
25. Juni. hýðing og sektir koma í þess stað samkvæmt því sem fyrir er mælt í tilskipun 24. janúarmán. 1838 4. og 5. grein, en aptur skal hegningarvinna lengri tíma en 2 ár úttekin í hegningarhúsunum í Danmörku eins og að undanförnu. Til hins sama tíma skal ekki beita ákvörðununum í öðrum og þriðja kafla 31. greinar í lögum þessum, en þar á móti skal um borgun sekta eptir dómi og afplánun þeirra, ef til þess kemur, farið eptir 9. grein í tjeðri tilskipun. Konungi er áskilinn rjettur á að ákveða með tilskipun, hvenær þessar ákvarðanir um stundarsakir skuli falla úr gildi.

308. gr. Ef að glæpur að vísu hefir verið drýgður fyrir þann tíma, sem um er rætt í 307. grein, en ekki búið að upp kveða ályktardóm í málinu útaf honum, þá skal kveða á um hegninguna eptir lögum þessum, ef að hún verður vægari eptir þeim, en eptir eldri lögunum.

309. gr. Ef að maður, sem áður hefir verið dæmdur í hegningu eptir hinum fyrri lögum fyrir glæp, sem lögð er við aukin refsing í lögum þessum, ef hann er ítrekaður, aptur verður brotlegur í sama glæp, þá skal dæma hann í sömu refsing, og ef hinn fyrri dómurinn hefði verið kveðinn upp eptir þessum lögum.

310. gr. Upp frá þeim tíma, sem nefndur er í upphafi 307. greinar, falla þær ákvarðanir í dönsku lögum Kristjáns konungs V., er nú skal greina, úr gildi, að því leyti sem það ekki áður er orðið:

úr 1. bók 4. kap. 6. art., 5. kap. 3. art., 8. kap. 7. og 8. art., 9. kap. 11. art., 13. kap. 9. og 10. art., 14. kap. 1. art., 19. kap. 3. og 6. art., 21. kap. 17. art., 23. kap. 1. art., 24. kap. 4.—7., 10.—16., 29., 48.—50. art., 25. kap. 29. art.;

úr 2. bók 10. kap. 4. art., að því er snertir þá, sem fyrirfara sjálfum sjer;

úr 3. bók 1. kap. 6. art., 10. kap. 4. art., 16. kap. 7. art., 9. art. 8. gr. og 16. art. 9. gr., 20. kap. 3. art.;

úr 4. bók 3. kap, 2. art.; 1869.
úr 5. bók 2. kap. 87. og 89. art., 3. kap. 11. art., 7. kap. 15. art., 8. kap. 3. og 4. art., 9. kap. 2. og 5. art.; 25. Juni.
úr 6. bók 1. kap. 1. og 3.—13. art., 4.—9. kap., 10. kap. 1. art, 11. kap., 12. kap. 1.—7., 9. og 10. art.. 13. kap. 1., 6.—18., 22.—30. art., 14. kap. 1.—6. og 8.—19. art., 15. kap. 1.—8., 13.—22. art., 16. kap., 17. kap. 3., 12., 20.—30. og 32.—41. art., 18. kap., 19. kap. 1.—5. art., 20. kap. 1.—3. art., 21. og 22. kap.

Enn fremur hegningar-ákvarðanirnar í þessum artíkulum í dönsku lögum Kristjáns konungs V.:

í 1. bókar 1. kap. 1., 5. og 6. art., 5. kap. 9. art., 8. kap. 4., 5. art. og 10. art. niðurlagið, 13. kap. 11. og 20. art., 19. kap. 5. og 9. art., 23. kap. 6. art., 24. kap. 9., 35., 43. og 55. art., 26. kap. 1. art.;
í 2. bókar 3. kap. 8. art., 5. kap. 20. art., 9. kap. 26. art., 17. kap. 22. art.;
í 3. bókar 1. kap. 2. art, 4. kap. 6. art., 16. kap. 9. art. 7. gr. og 16. art. 2. gr.;
í 4. bókar 2. kap. 13. art., 4. kap. 4. og 5. art., 5. kap. 3. art., 6. kap. 6. art.;
í 5. bókar 2. kap. 78. art., 3. kap. 34. og 37. art., 8. kap. 12. art., 11. kap. 7. art.;
í 6. bókar 13. kap. 2. og 3. art., 14. kap. 7. art., 15. kap. 9., 10. og 12. art., 17. kap. 11. og 15. art.

311. gr. Enn fremur fellur úr gildi frá þeim tíma, sem nefndur er í upphafi 307. greinar, það sem nú skal greina af lagaákvörðunum, sem eru yngri en dönsku lög Kristjáns konungs V., og ekki eru áður úr lögum numdar:

tilsk. 4. marzm. 1690 um hegningu þjófa og ótrúrra þjóna;

1869. tilsk. 6. febr. 1694 um að aptra og afstýra ósknnda
25. Juni. og manndrápi;
— 31. ágústm. 1695 um vitnisburði og ábyrgð fyrir hjónabandi;
— 21. sept. 1695 um þá, sem láta menn handtekna fyrir morð eða manndráp sleppa úr varðhaldi;
— 16. okt. 1697 nm refsingu á stórum morðingjum;
bann 23. okt. 1700 gegn því að gefa gjafir og taka við þeim;
tilsk. 21. marzm. 1705 um meðferð á strönduðum skipum og fjármunum 2. gr.;
opið brjef 21. maím. 1726 um danska þegna, sem eru í útlendri herþjónustu;
tilsk. 23. des. 1735 um temere litigantes m. fl. 4. og 5. gr;
— 9. ágústm. 1737 um aftöku og greptrun sakamanna;
— 27. jan. 1738 um þyngri refsingu á stórum morðingjum;
— 17. marzm. 1741 um einvígis-boð og hólmgöngur;
— 9. júlím. 1745 um kennara, sem barna stúlkur, er þeir kenna;
— 2. sept. 1745 um legorð, framin af ófermdum eða með þeim;
— 7. febr. 1749 er skýrir nákvæmar ofan nefnda tilsk. 16. okt. 1697;
— 19. marzm. 1751 um hegning fyrir lauslæti;
— 19. nóv. 1751 um húðstrýkta menn og brunamerkta;
— 1. febr. 1757 um ofnautn brennivíns 7. gr.;
— 18. des. 1767 nm hegningu sakamanna, sem deyða aðra menn til þess að sæta lífláti;
— 21. okt. 1791 nm aftökn með öxi;
— 31. jan. 1794 um það, að menn ætla að óvirðing sje í að flá skepnur 3. gr.;
opið brjef 15. júlím. 1801 um skemmdir á landfestahringum o. fl.;

opið brjef 19. apr. 1805 um útlenda menn, sem dæmdir eru í hegningarvinnu; 1869. 25. Juni.
reglugj. 21. nóv. 1810 nm yfirsetukonur 41. gr.;
tilsk. 12. júním. 1816 um hegningu í fangelsi við vatn og brauð;
— 11. marzm. 1818 nm bandingja, sem komast út úr hegningarhúsunum o. fl. 4. og 5. gr.;
— 9. júním. 1819 um ólöglegan liðsafnað;
— 4. ágústm. 1819 um skyldu manna að bjarga mönnnm er sýnast dauðir, o. fl. 4. gr;
opið brjef 6. okt. 1819 um yfirsjónir gegn sóttvörnnm;
tilsk. 15. des. 1820 um bænarskrár og kæruskjöl 4.—7. gr.,
— 24. sept. 1824 um búshluta missis hegningu o. fl.;
— 20. apr. 1825 nm hegningu fyrir ránskap á sjó 1. og 2. gr.;
aukatekjnreglugjörð 10. sept. 1830 82. gr.;
tilsk. 21. des. 1831, II. um aftekning útlegðar-straffsins að fráskildu niðurlagi 2. greinar og 9. grein.;
— 4. okt. 1833 um þau afbrot, er miða til að meiða annara manna líkama og frelsi;
— 28. des. 1836 um skipströnd 37. gr. IV. nr.;
— 24. jan. 1838 viðvíkjandi misgjörningamálum á Íslandi 3., 4. og 5. (hinar tvær síðast nefndu greinir samt ekki fyr, en þessi lög öðlaat fullkomlega lagagildi, smbr. 307. gr.) 6.—8., 9. (hin síðast nefnda greinin heldur ekki fyr en þessi lög öðlast fnllkomlega lagagildi) 10. (samt að eins að því er snertir yfirsjónir þær, sem nm er rætt í þessum lögum) 11. og 12. gr.;
— 11. apr. 1840 viðvíkjandi straffi fyrir þjófnað, svik o. fl.;
— 15. apr. 1840 viðvíkjandi straffi fyrir meinsæri að 14. gr. frá skilinni;
— 26. marzm. 1841 um straff fyrir illvirkisbrennur;
opið brjef 24. sept. 1841 nm hald á stolnum mnnum;

1869.
25. Juni.

tilsk. 9. maím. 1855, sem lögleiðir á Íslandi með nokkrum breytingum lög 3. jan. 1851 um prentfrelsi 5.—10. og 12. gr.;

opið brjef 4. jan. 1861, sem lögleiðir á Íslandi með nokkrum breytingum lög 30. nóv. 1857 áhrærandi nákvæmari ákvarðanir um betrunarhúsvinnu;

tilsk. 15. marzm. 1861 um vegina á Íslandi 30. gr.;

opið brjef 29. ágústm. 1862, er lögleiðir á Íslandi lög 21. jan. 1857 um hegningu fyrir illa meðferð á skepnum.

312. gr. Enn fremur falla hegningarákvarðanirnar í þessum lögum úr gildi, að svo miklu leyti sem þær eru enn gildar:

tilsk. 21. marzm. 1705 um meðferð á strönduðum skipum og fjármunum 3.—5. og 7. gr.;

— 15. maím. 1705 um afnám ýmsra ósiða á Íslandi 7. gr.;

konungsbr. 24. des. 1710 um hlýðni við skipanir konungs;

kammerrjettar tilskipunin 18. marzm. 1720 1. kap. 12. og 18. gr.; 2. kap. 9. gr. 2. nr.;

opið brjef 6. febr. 1722 um vín- og veitingahús;

tilsk. 5. marzm. 1734 um börnun og heimting hjónabands útaf henni 7. gr.;

— 26. febr. 1839 um hegningu ótrúrra reikningamanna;

— 21. júlím. 1739 um hina konunglegu embættismenn 1. gr.;

hæztarjettar-reglugjörð 7. des. 1771 13. gr.;

opið brjef 7. marzm. 1787 um íslenzka sjópassa 7. gr. að því er snertir hegninguna fyrir að láta hjálíða að segja frá yfirsjónum þeim, sem þar er um rætt;

tilsk. 30. jan. 1793 um skattheimtu og reikninga o. fl. í Danmörku 9., 20. og 32. gr.;

— 3. júním. 1796 um rjettarfarið 26. gr.;

opið brjef 27. maím. 1808 um skýrslur um uppkomu næmra sjúkdóma 1. og 5. gr.; 1869. 25. Juni
tilsk. 7. nóv. 1809 um latínuskólana 69. gr.;
— 27. marzm. 1831 um hafnsögumenn 31. gr. 2. og 3. málsgrein;
— 21. des. 1831 V. er nákvæmar ákveður um d. l. 6.—13.—3.

313. gr. Loks fellur úr gildi frá þeim tíma, sem nefndur er í upphafi 307. greinar, allt það sem annars kann að koma í bága við efni þessara laga í þeim lögum og tilskipunum, sem hingað til hafa verið gild.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið í Vorum konunglega aðsetursstað Kaupmannahöfn, 25. dag júnímánaðar 1869.

Almindelig Straffelov for Island.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Efterat Vi have modtaget Vort tro Althings allerund. Betænkning over et samme forelagt Udkast til Almindelig Straffelov for Island, byde og befale Vi som fölger:

Förste Kapitel.

Indledende Bestemmelser.

§ 1. Ingen kan straffes efter denne Lov, medmindre han har gjort sig skyldig i et Forhold, der gaar ind under en af de i Loven givne Straffebestemmelser, eller ganske maa sættes ved Siden af en i samme som Forbrydelse betegnet Handling.

§ 2. Loven er anvendelig paa alle i Island begaaede strafbare Handlinger uden Hensyn til, hvor Gjerningsmanden hörer hjemme.

§ 3. Forbrydelser, der begaas ombord i Fartöjer, som ere hjemmehörende i Island, blive ligeledes at straffe efter nærværende Lov, forsaavidt Fartöjet ikke befinder sig paa et under en anden Straffelovgivning hörende Söterritorium.

1869. 25. Juni. § 4. Dersom nogen i Island hjemmehörende Undersaat for at omgaa en der gjældende Forbudslov udenfor Landets Grændser iværksætter den ved Loven under Straf forbudne Handling, skal han anses, som om han havde begaaet den i Landet selv.

§ 5. Det er ligeledes en Overtrædelse af Islands Straffelove, naar en der hjemmehörende Undersaat i Udlandet forbryder sig mod den danske Stat ved Forræderi eller Majestætsforbrydelse, eftergjör eller forfalsker danske Penge, fornærmer nogen i fremmed Stat ansat dansk Embedsmand i hans Embede, eller i andre Maader forbryder sig mod det undersaatlige Troskabs- og Lydighedsforhold.

Det Samme gjælder og, naar en i Island ansat Embedsmand udenfor Landet begaar en Embedsforbrydelse, saa og naar nogen i Island hjemmehörende Undersaat ved Svig i Udförelsen af et betroet Hverv eller paa anden efter denne Lov strafbar Maade under sit Ophold i Udlandet krænker nogen mod en i Island sig opholdende Person paadragen Forpligtelse.

§ 6. Naar iövrigt nogen i Island hjemmehörende Undersaat i fremmed Stat har begaaet en Forbrydelse, skal Stiftamtmanden over Island være bemyndiget til at lade ham tiltale sammesteds, og den Skyldige bliver da at dömme efter denne Lov.

§ 7. Tiltales Nogen i Island for en Forbrydelse, og det oplyses, at han for samme har været straffet i fremmed Stat, ville Domstolene have at tage Hensyn til den ham i Udlandet overgaaede Straf og ere efter Omstændighederne berettigede til at nedsætte Straffen under den lovbestemte eller endog til ganske at lade samme bortfalde.

§ 8. Har en Person gjort sig skyldig i Forbrydelser baade i Island og i Kongeriget Danmark, og han under samme Sag i förstnævnte Land tiltales for alle de af ham saaledes begaaede Forbrydelser, bliver

Straffen for dem under Et at bestemme efter de i Island gjældende Love. 1869. 25. Juni.

Disse blive ligeledes at anvende, naar en Person, der opholder sig i Island, har i Kongeriget begaaet en strafbar Handling, men ikke i den Anledning kan heftes og oversendes til Gjerningsstedet og han derfor tiltales i Island ifölge Begjæring af vedkommende Myndighed i Kongeriget eller, forsaavidt Forseelsen efter islandsk Lovgivning er overladt til privat Forfölgning, sagsöges ved sit Værnething i Island af den Fornærmede.

§ 9. Med Hensyn til fremmede Magters Gesandtskaber, fremmede Krigsskibe og Troppeafdelinger samt de af fremmede i Island ansatte Embedsmænd begaaede Embedsforbrydelser komme Folkerettens almindelige Regler til Anvendelse.

Andet Kapitel.

Om Straffene.

§ 10. De Straffe, som kunne idömmes efter denne Lov, ere: Livsstraf, Strafarbeide, Fængsel, Böder og Fortabelse af Embede, Bestilling eller Valgret, samt for Mandspersoner mellem 15 og 18 Aar Rottingslag og for Börn Ris.

§ 11. Livsstraf fuldbyrdes offentlig med Öxe, hvorefter den Henrettedes Legeme begraves i Stilhed. Skulle Flere udstaa Livsstraf, bör Ingen af dem overvære de Andres Henrettelse.

§ 12. Strafarbeide er enten Tugthusarbeide eller Forbedringshusarbeide.

Tugthusarbeide idömmes enten for Livstid eller paa visse Aar, ikke under 2 og ikke over 16 Aar; Forbedringshusarbeide idömmes kun paa Tid, ikke under 8 Maaneder og ikke over 6 Aar (jfr. dog §§ 64 og 65).

Begge Arter af Strafarbeide blive, forsaavidt Straffetiden er den samme, at anse som svarende til hinanden.

1869. § 13. I Tilfælde, hvor den for en Forbrydelse
25. Juni. bestemte Straf skal nedsættes i et vist Forhold, bliver Livsstraf at regne lige med 24 Aars og livsvarigt Strafarbeide lige med 18 Aars Strafarbeide.

§ 14. Strafarbeide udholdes i den dertil indrettede Strafanstalt overensstemmende med de om denne givne Forskrifter.

Ordentligvis ville Personer, der dömmes til Forbedringshusarbeide, have at udstaa Straffen ved Arbeide i Enkeltcelle og ved Ophold i samme Dag og Nat med en saadan Forkortelse af Straffetiden, at denne, naar Nogen er dömt til 8 Maaneders Arbeide, nedsættes til 6 Maaneder, og naar Nogen er dömt til Arbeide i længere Tid, nedsættes med en Trediedel for de förste 3 Aar og med Halvdelen for den paafölgende Tid. Dog skal Bestyrelsen for Strafanstalten med Stiftamtmandens Billigelse være bemyndiget til at bestemme, at en til Forbedringshusarbeide dömt Person skal udstaa Straffen i det Hele eller for en Del i Overensstemmelse med de om Tugthusarbeide gjældende Regler uden Forkortelse i Straffetiden, naar Cellefængselsstraffen af særegne Grunde anses som skadelig for ham eller iövrigt som uhensigtsmæssig. Hensættes den Paagjældende ikknn i en Del af den ham idömte Straffetid til Arbeide i Enkeltcelle, indtræder Forkortelse af Straffetiden kun i Forhold til den Tid, hvori han uafbrudt har hensiddet i Enkeltcelle i 60 Dage eller derover, og beregnes særskilt for hvert sammenhængende Tidsrum, hvori dette har været Tilfældet, overensstemmende med ovenstaaende Regel. Den Tid, hvori Nogen har været hensat i Enkeltcelle som disciplinær Straf for Forseelser, begaaede i Strafanstalten, kommer ikke i Betragtning til Nedsættelse i Straffetiden.

§ 15. Hvor en Straffebestemmelse giver Domstolene Valget imellem Tugthusarbeide og Forbedriugshusarbeide, bör den sidste Straf anvendes, naar det ifölge den Skyldiges Alder, foregaaende Levnet og den

af ham forövede Forbrydelses Beskaffenhed findes antageligt, at Ensomhed og Afsondringen fra andre Straffanger vil kunne have en gavnlig Indflydelse paa ham, hvorimod Tugthusstraf bliver at idömme de ældre eller mere forhærdede Forbrydere og navnlig dem, der tidligere have været straffede med saadan Straf eller med fleraarigt eller gjentaget Forbedringshusarbeide.

1869.
25. Juni.

§ 16. Skal Nogen uden Afbrydelse udstaa flere ham ved forskjellige Domme ikjendte Straffe af Forbedringshusarbeide, blive disse med Hensyn til Straffetidens Forkortelse ved Straffens Udstaaelse i Enkeltcelle at betragte som en Enhed. Længere end $3^1/_2$ Aar maa i Reglen Ingen hensættes i Cellefængsel, og bliver saaledes den Del af den samlede Straffetid, der overskrider 6 Aar, at udstaa uden Forkortelse i Overensstemmelse med de om Tugthusarbeide gjældende Regler. Dog kan Bestyrelsen for Strafanstalten med Stiftamtmandens Billigelse, naar den Paagjældende önsker Saadant, og det ved Lægeerklæring oplyses, at Hensyn til hans Helbred ikke derfor er til Hinder, tillade, at han ogsaa udstaar den tilbageværende Del af Straffen i Enkeltcelle med Straffetidens Forkortelse til det Halve.

§ 17. Naar en Udlænding, der ikke de 5 sidste Aar har havt stadigt Ophold i den danske Stat, har gjort sig skyldig til Strafarbeide, bliver han tillige at dömme til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget. Det samme skal efter Omstændighederne, og navnlig efter Beskaffenheden af den begaaede Forbrydelse, kunne finde Sted, naar den Paagjældende findes at have gjort sig skyldig til Straf af Fængsel paa Vand og Bröd, og hau tidligere, i eller ndenfor Island, er straffet for Forbrydelser.

Udlændinge, som, efter at være ifölge Dom udviste af den danske Stat, uden Tilladelse antræffes i Island, straffes med Fængsel eller med Forbedringshusarbeide

1869. indtil 1 Aar, hvorefter de igjen blive at udvise af
25. Juni. Riget.

Ved Udvisningen bliver den Paagjældende til Retsprotokollen at advare om Virkningerne af hans ulovlige Tilbagevenden.

§ 18. Som Fængselsstraffe anvendes:
simpelt Fængsel,
Fængsel paa sædvanlig Fangekost,
Fængsel paa Vand og Bröd,
Statsfængsel.

Al Fængselsstraf udstaas i offentligt Fængsel overensstemmende med Forskrifterne om Arrestvæsenet.

§ 19. Simpelt Fængsel tilkjendes ikke i kortere Tid end 2 Dage og ikke i længere Tid end 2 Aar (jfr. dog § 64). Den Fængslede er i dette Tilfælde ikke indskrænket til sædvanlig Fangekost.

§ 20. Fængsel paa sædvanlig Fangekost tilkjendes ikke under 2 Dage og ikke over 6 Maaneder. Den Fængslede er i dette Tilfælde indskrænket til den Kost, han overensstemmende med Forskrifterne om Arrestvæsenet erholder.

§ 21. Fængsel paa Vand og Bröd tilkjendes ikke under 2 Dage og ikke over 30 Dage. Den Fængslede maa ikke nyde Andet end Vand og Bröd og dertil Salt. Brugen af Rögtobak tilstedes ikke.

§ 22. Personer under 18 Aar maa ei hendömmes i Fængsel paa Vand og Bröd, men straffes i Stedet derfor, forsaavidt de ere under 15 Aar, med simpelt Fængsel, ikke over 60 Dage, eller med Ris, og, forsaavidt de ere imellem 15 og 18 Aar, enten med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i dobbelt saa lang Tid eller med Rottingslag.

§ 23. Er Nogen dömt til Fængsel paa Vand og Bröd i 5 Dage eller kortere Tid, bör Straffen fuldbyrdes uden Afbrydelse, men hvor Straffetiden er 2 eller flere Gange 5 Dage, gives der 2 Dages Mellemfrist efter den femte og tiende, 3 Dages Mellemfrist

efter den femtende og den tyvende og 4 Dages Mellemfrist efter den femogtyvende Dag. Er Straffetiden 6 Dage, bör Straffen efter de 3 Dages Forlöb afbrydes 1 Dag, men hvor den er 7, 8 eller 12 Dage, faar den Skyldige, efter i 4 Dage at have udstaaet samme, den femta Dag fri.

1869.
25. Juni.

Mellemfristerne kunne dog efter den Domfældtes Önske, og naar Lægen finder, at hans Sundhed ikke derved udsættes for Fare, forkortes, eller, hvor Straffetiden ej er over 8 Dage, aldeles bortfalde; saa kunne de og, naar Straffetiden er 3 eller flere Gange 5 Dage, efter den Domfældtes Begjæring, hvis Lægen finder, at dertil er Grund, forlænges indtil 5 Dage.

I de Dage, hvori Straffen afbrydes, holdes den Paagjældende i Varetægtsfængsel, medmindre der haves Sikkerhed for hans Tilstedeblivelse, da han i saa Fald sættes paa fri Fod.

§ 24. Personer, der paa den Tid, Straffens Fuldbyrdelse begynder, ere over 60 Aar, skulle istedetfor i Fængsel paa Vand og Bröd hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i firdobbelt saa lang Tid som den, hvori de skulde have udstaaet hin Straf. Dog hvis de selv foretrække at underkaste sig den dem idömte Straf af Fængsel paa Vand og Bröd, skal dette være dem tilladt, naar Lægen finder, at deres Sundhed ikke derved udsættes for Fare.

Ogsaa i andre Tilfælde, hvor Nogen efter sin særegne Legemsbeskaffenhed enten aldeles ikke kan udholde Straf af Fængsel paa Vand og Bröd eller dog ikke i den hele Tid, bliver Straffen at forvandle til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i firdobbelt saa lang Tid, hvilket ligeledes finder Anvendelse paa Fruentimmer, der ere frugtsommelige eller give Die, dog at disse i Tillæg til den sædvanlige Forpleining erholde det Halve af samme saavel i Bröd som i Penge.

§ 25. Skal Nogen paa samme Tid formedelst flere ham overgaaede Domme udstaa Fængsel paa Vand og

1869. Bröd i længere Tid end 30 Dage, hensættes han for
25. Juni. den övrige Tid i Fængsel paa sædvanlig Fangekost efter det i § 26 bestemte Forhold.

Naar Nogen, der har hensiddet i Fængsel paa Vand og Bröd, kort efter ifölge en ny Dom skal hensættes i lige Fængsel, bör Lægens Erklæring indhentes, om Straffen strax eller först efter et vist Mellemrum kan bringes til Anvendelse paa ham. Erklærer Lægen, at den Paagjældende först efter længere Tids Forlöb kan udstaa ny Straf af Fængsel paa Vand og Bröd, bliver Straffen at forandre til Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

§ 26. Naar der i denne Lov forekommer Straf af Fængsel uden nærmere Betegnelse, have Domstolene Valget imellem de i §§ 19—25 omhandlede Arter af denne Straf. Er en Bestemmelse tilföjet om den laveste Grad, hvori Straf af simpelt Fængsel kan anvendes, gjælder en tilsvarende Begrændsning med Hensyn til de andre Arter af Fængselsstraf.

Til 1 Dags Fængsel paa Vand og Bröd svarer 4 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost og 6 Dages simpelt Fængsel.

§ 27. Ved Anvendelsen af Fængselsstraf forstaas ved en Dag et Dögn eller 24 Timer og ved en Maaned en Kalendermaaned. Det bliver derhos at iagttage, at Lösladelsen af Fængslet sker til en til Indsættelsen svarende Tid.

§ 28. Statsfængsel er enten paa en vis Tid, ikke under 6 Maaneder og ikke over 10 Aar eller for Livstid. Denne Straf udstaas, indtil anderledes bestemmes, i Kongeriget efter de der gjældende Regler.

§ 29. Statsfængsel og simpelt Fængsel i lige Tid anses som svarende til hinanden. 1 Maaneds Strafarbeide regnes lige med 5 Dages Fængsel paa Vand og Bröd.

§ 30. Legemlige Straffe ere to Slags: Rottingstraf og Ris.

Rottingstraf, som bestaar i Slag af et Spanskrör, $1^1/_2$ Tomme i Omkreds og ikke længere end $1^1/_2$ Alen, anvendes paa Mandspersoner mellem 15 og 18 Aar, forsaavidt de efter indhentet Lægeerklæring maa antages at kunne taale saadan Straf. Slagenes Antal, der ikke maa være under 10 og ikke over 25, bestemmes i Dommen. 1869. 25. Juni.

Ris tildeles under Fogdens Opsyn Drenge mellem 10 og 15 Aar og Piger mellem 10 og 12 Aar, og bestemmes Slagenes Antal, der ikke maa være under 10 og ikke over 25, ligeledes i Dommen. For særdeles vanartige Börn kan Straffen fastsættes til 2 Gange 25 Slag Ris, fordelte paa 2 Dage.

Paa Straffanger anvendes de legemlige Straffe, der blive fastsatte i Loven om Strafanstalten.

§ 31. Böder idömmes fra 1 indtil 1000 Rd. og tilfalde den Kasse, som Landets Indtægter iövrigt tilflyde. Ere Flere medskyldige i det samme Forhold, hvorfor Brödestraf skal anvendes, idömmes Böden hver især af dem.

For det Tilfælde, at en Person, hvem en Böde efter nærværende Lov er idömt, ikke fuldt betaler samme inden den foreskrevne Frist, træder istedetfor Böden en i Dommen fastsat, efter den Skyldiges personlige Forhold og Sagens övrige Omstændigheder nærmere bestemt Straf af simpelt Fængsel, dog ikke over 30 Dages Fængsel for hver 50 Rd.'s Böde. Naar den Dömte fremsætter Begjæring derom for Fogden, og hans Helbredstilstand ikke er til Hinder derfor, bliver det simple Fængsel at forandre til Fængsel paa Vand og Bröd i tilsvarende Tid.

Forsaavidt saadant Fængsel er idömt for kortere Tid end 12 Dage, kan det dog ikke ombyttes med Fængsel paa Vand og Bröd i kortere Tid end 2 Dögn. Naar simpelt Fængsel er idömt for længere Tid end 12 Dage i et Dagetal, hvori Tallet 6 ej gaar op, bortfalder den overskydende Del, forsaavidt den er mindre

1869. 25. Juni. end 3 Dage, men regnes lige med 1 Dags Fængsel paa Vand og Bröd, forsaavidt den udgjör 3 Dage eller derover.

§ 32. Den Orden, hvori de almindelige Straffe fölge efter hverandre, er: Livsstraf, Strafarbeide, Fængsel paa Vand og Bröd, Fængsel paa sædvanlig Fangekost, simpelt Fængsel og Böder.

§ 33. Hvor den i Loven foreskrevne Forhöjelse eller Nedsættelse af en Straf ikke kan finde Sted indenfor de for den paagjældende Strafart fastsatte Grændser, bliver i förste Tilfælde den nærmest höjere og i sidste Tilfælde den nærmest lavere Strafart at anvende (jfr. § 64).

§ 34. Er den, som har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, hvorfor Embeds- eller Bestillings-Fortabelse er foreskrevet som Straf, paa den Tid, Dommen falder, ikke længere i Besiddelse af det Embede eller den Bestilling, hvori han forbröd sig, bliver han at straffe med Fængsel, ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, eller med Forbedringshusarbeide, eller, hvis han senere har faaet andet Embede eller Bestilling, efter Omstændighederne med Fortabelse af samme.

Skal den i Loven bestemte Straf af Embeds- eller Bestillings-Fortabelse nedsættes, blive ligeledes disse Straffe at anse lige med Straf af Fængsel, ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, eller Forbedringshusarbeide.

§ 35. Gjenstande, der ere frembragte ved en Forbrydelse eller have været brugte eller bestemte til dennes Udförelse, kunne, naar det i det Offentliges Interesse findes nödvendigt, ved Dom konfiskeres. Ligeledes kan det ved Dom bestemmes, at det ved en Forbrydelse erhvervede Udbytte, hvorpaa Ingen kan gjöre retligt Krav, skal være forbrudt.

1869. 25. Juni.

Tredie Kapitel.

Om Tilregnelighed, Nödværge og Nödstilfælde.

§ 36. Handlinger, foretagne af Börn, som endnu ikke have opnaaet det 10de Aar, straffes ikke. Dog kan der, naar det findes fornödent, af det Offentlige anvendes Forbedrings- eller Sikkerhedsmidler mod saadanne Börn.

§ 37. Den, som efter at have fyldt 10, men endnu ikke 15 Aar, begaar en Forbrydelse, bliver ikkun at straffe, naar det efter Forbrydelsens Beskaffenhed, saasom naar det er Drab, betydelig Beskadigelse paa Legeme eller Helbred, Tyveri, Röveri eller Ildspaasættelse, eller ifölge den Paagjældendes Forstandsudvikling og Opdragelse maa antages, at han har indset Handlingens Strafbarhed, og derhos höjere Straf end Böder eller simpelt Fængsel vilde have ramt ham, hvis han havde fyldt det 18de Aar. Straffen for Personer i den nævnte Alder maa ikke overstige Forbedringshusarbeide i 2 Aar. Hvis iövrigt Forholdene og Omstændighederne gjöre det antageligt, at det paagjældende Barn ved andre Foranstaltninger kan rettes og forbedres, skal Stiftamtmanden være bemyndiget til at frafalde Paatale, forsaavidt den laveste Grad af Straffen for samme Forbrydelse, begaaet af en Voxen, ikke er höjere end Forbedringshusarbeide.

§ 38. Begaas en Forbrydelse af en Person imellem 15 og 18 Aars Alderen, bliver den lovbestemte Straf at nedsætte, efter Omstændighederne indtil det Halve; dog kan for Personer i den nævnte Alder i intet Tilfælde höjere Straf anvendes end Strafarbeide i 8 Aar.

§ 39. Straffrie ere Handlinger, som foretages af Personer, der ere afsindige, eller hvis Forstandsevner ere enten saa mangelfuldt udviklede eller saa svækkede og forstyrrede, at de ikke kunne antages at være sig

1869. Handlingens Strafbarhed bevidst, eller som i Gjernin-
25. Juni. gens Öjeblik manglede deres Bevidsthed.

Forsaavidt der i saadan Anledning anlægges Sag, kan det i Dommen bestemmes, at der mod den Paagjældende skal træffes Sikkerhedsforanstaltninger, hvilke dog igjen ad Övrighedsvejen knnne ophæves, naar de efter indhentet Lægeerklæring ikke længer findes nödvendige.

§ 40. En ringere Straf end den lovbestemte bliver at anvende paa Taaber eller andre Personer, der, om de end ikke mangle al Bevidsthed, dog paa Grnnd af særegne Tilstande, som have Indflydelse paa Villiens Frihed, ikke kunne antages i Gjerningens Öjeblik at have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voxne og sjælssnnde Personer.

§ 41. Handlinger, foretagne af Nödværge, ere straffrie, naar og forsaavidt de have været nödvendige for at modstaa eller afværge et paabegyndt eller overhængende uretmæssigt Angreb paa egen eller Andens Person, Ære eller Gods. Dog skal det kun til Forsvar for Liv, Helbred eller Velfærd være tilladt at anvende saadanne Forsvarsmidler, ved hvilke Angriberens Liv udsættes for öjensynlig Fare.

Har Nogen overskredet Grændserne for det tilladte Nödværge, bliver det at afgjöre, om Gjerningen efter Omstændighederne kan tilregnes ham, eller om den paa Grund af den ved Skræk og Bestyrtelse fremkaldte Mangel paa Besindelse ikke kan tilregnes ham som strafbar. Kan Overskridelsen tilregnes ham, bliver Lovens almindelige Straf for den Angriberen tilföjede Skade dog ikke ubetinget at anvende, hvorimod en mindre efter Overskridelsens Grad lempet Straf kan idömmes.

§ 42. Den, som for at redde sig eller Andre fra en overhængende Fare for Liv eller Helbred bemægtiger sig fremmed Ejendom eller derpaa gjör Skade,

skal ikke straffes for denne Handling, forsaavidt ingen anden Redningsmaade stod til hans Raadighed. 1869. 25. Juni.

§ 43. Ukyndighed om Straffeloven, den urigtige Formening, at den ved Loven forbudne Handling efter Samvittighedens eller Religionens Bud er tilladt eller endog befalet, eller omvendt, at en lovbefalet Virksomhed af samme Grund er utilstedelig, saavelsom Beskaffenheden af Gjerningsmandens Bevæggrund og Öjemed, udelukker ikke Anvendelse af Straf.

§ 44. Uagtsomme Handlinger straffes ikke uden udtrykkelig Hjemmel i Straffeloven.

Fjerde Kapitel.

Forsög paa Forbrydelser.

§ 45. En Forbrydelse er ikke at anse som fuldbyrdet, förend Alt det er indtraadt, som ifölge Loven udkræves til samme, om end Gjerningsmanden har gjort Alt, hvad det var hans Hensigt at foretage til Fuldförelse af det forbryderiske Forsæt.

§ 46. Den, som foretager nogen Handling, der sigter til at fremme eller bevirke Fuldbyrdelsen af en Forbrydelse, bliver, naar denne ikke er fuldbyrdet, at straffe for Forsög paa Forbrydelsen.

Straffen bortfalder imidlertid, hvis han af egen fri Villie og ikke paa Grund af Hindringer eller andre tilfældige Omstændigheder har opgivet sit forbryderiske Forsæt og derhos, forsaavidt han allerede havde iværksat Handlinger, som kunde bevirke Fuldbyrdelsen, har forhindret denne, eller, forsaavidt han troede at have iværksat saadanne Handlinger, har truffet Foranstaltninger, som han antog for skikkede til at forhindre Fuldbyrdelsen.

Udgjöre de foretagne Handlinger selvstændige Forbrydelser, indtræder den for disse forskyldte Straf.

§ 47. Naar ikke anderledes med Hensyn til enkelte Forbrydelser er bestemt, bliver Forsög paa en

1869. Forbrydelse at straffe med en forholdsvis mildere Straf
25. Juni. end den, Gjerningsmanden vilde have forskyldt, hvis Forbrydelsen var bleven fuldbyrdet. Ved Bestemmelsen af Straffen, der ingensinde maa overstige tre Fjerdedele af den i Loven for Forbrydelsen foreskrevne Straf, bliver navnlig at tage Hensyn til, om Forsöget mer eller mindre nærmer sig Forbrydelsens Fuldbyrdelse.

Femte Kapitel.

Om Delagtighed i Forbrydelser.

§ 48. Naar To eller Flere have deltaget i Udförelsen af en Forbrydelse, bliver Enhver især at straffe som Gjerningsmand. En forholdsmæssig ringere Straf, ikke under Halvdelen af den laveste og ikke over tre Fjerdedele af den höjeste for Forbrydelsen i Loven bestemte Straf, bliver dog at anvende, naar en Deltager kun har ydet Hovedmanden en mindre væsentlig Bistand ved Iværksættelsen af dennes Forbrydelse.

§ 49. En lignende mindre Straf kommer til Anvendelse paa Enhver, som för Udförelsen ved Raad eller Daad har ydet Gjerningsmanden Bistand til Forbrydelsen. Dog kan en saadan Medhjælpers Straf nedsættes til en Trediedel af den ringeste Grad af den Straf, der i Loven er foreskreven for den af Medhjælperen tilsigtede Forbrydelse.

§ 50. Er Forbrydelsen ikke fuldbyrdet, komme de i §§ 48 og 49 foreskrevne Regler til Anvendelse saaledes, at Straffen bestemmes i Forhold til den ved Forsög paa Forbrydelsen forskyldte Straf.

§ 51. Har Nogen, efter allerede at have ydet Hjælp til en Forbrydelse, af egen Drift forebygget Udförelsen ved at bevæge Hovedmanden til at opgive den eller paa anden Maade, bliver han straffri. Har han forgjæves bestræbt sig for at hindre Forbrydelsen, kan Straffen nedsættes under den i § 49 foreskrevne Grændse.

§ 52. Har Nogen, uden at have gjort sig skyldig til höjere Straf efter næste Paragraf, ved Löfter, Opmuntringer eller andre Forestillinger sögt at virke til Iværksættelsen af en Forbrydelse, t. Ex. ved at bestyrke et allerede fattet Forsæt eller fraraade dets Opgivelse, hliver hans Straf at bestemme efter de i §§ 49—51 givne Regler. 1869. 25. Juni.

§ 53. Den, der ved Löfter, Trusler eller andre Forestillinger har bestemt en Anden til at begaa en Forbrydelse, skal, dersom denne bliver fuldbyrdet, straffes, som om han selv var Gjerningsmand. Bliver Forbrydelsen ikke fuldbyrdet, straffes han, som om han havde gjort sig skyldig i Forsög paa Forbrydelsen. En forholdsmæssig mildere Straf indtræder, naar det ikke er lykkedes Anstifteren at bevæge den Anden til at beslutte Forbrydelsen.

§ 54. Naar den, som har bestemt en Anden til at begaa en Forbrydelse, bevæger ham til at opgive den, bliver han straffri, og det Samme gjælder, naar Anstifteren vel ikke har kunnet bevæge den Anden til at opgive Iværksættelsen, men dog paa anden Maade har forhindret Forbrydelsen. Har han ikke gjort dette Sidste, straffes han saaledes, som i § 49 foreskrevet, dog at Straffen kan nedsættes, naar han har bestræbt sig for at forebygge Forbrydelsen.

Den, som har givet en Anden Tilsagn om at iværksætte en Forbrydelse, men endnu ikke har foretaget nogen dertil sigtende Handling, straffes efter Reglerne i § 50, jfr. § 49. Tager han sit Tilsagn tilbage, förend han har foretaget nogen til dens Iværksættelse sigtende Handling, bliver han straffri, naar han forhindrer Forbrydelsen; i modsat Fald kan Straffen nedsættes eller efter Omstændighederne endog ganske bortfalde.

§ 55. Have To eller Flere i Samraad besluttet en Forbrydelses Udförelse ved fælles Bistand (Komplot), da skulle de, dersom Forbrydelsen er bleven fuldbyrdet eller begyndt, Alle straffes som Gjerningsmænd, om de

1869. endog kun have medvirket til den ved at deltage i
25. Juni. Beslutningen. Er Forbrydelsen ikke kommen til Udförelse, straffes Deltagelsen i Beslutningen som Forsög paa Forbrydelsen.

Have samtlige Deltagere af egen Drift oplöst Komplottet, förend nogen Forbrydelse er begaaet, ere de straffrie. Udtræder en enkelt Deltager, bliver han ligeledes fri for Straf, dersom han forebygger Forbrydelsen; i modsat Fald straffes han efter Bestemmelsen i § 49, dog at Straffen kan nedsættes, naar han har bestræbt sig for at hindre Forbrydelsen.

§ 56. Den, som, efterat en Forbrydelse er bleven fuldstændig iværksat, uden noget derom forud udtrykkelig eller stiltiende givet Tilsagn har gjort sig medskyldig i den ved Handlinger, der gaa ud paa at sikre Gjerningsmanden den ulovlig erhvervede Fordel, selv at deltage i denne eller paa anden Maade at fortsætte den ved Forbrydelsen tilvejebragte retsstridige Tilstand, belægges med en Straf, der ikke overskrider Halvdelen af den höjeste og ikke er mindre end Fjerdedelen af den laveste for Forbrydelsen i Loven foreskrevne Straf.

§ 57. Har den med sin Ægtefælle samlevende Hustru ved sit Afhængighedsforhold til ham ladet sig bevæge til med ham at deltage i en Forbrydelse, kan den almindelige for den udviste Meddelagtighed i Loven foreskrevne Straf nedsættes, og dersom det maa antages, at hun ved at afslaa hans Begjæring vilde have udsat sig for Mishandling eller være bleven nödsaget til at drage fra ham, kan hun endog efter Omstændighederne forskaanes for al Straf.

Det Samme skal gjælde om Andre, der paa Grund af deres Afhængighedsforhold til de Personer, i hvis Hus de leve og have deres Underhold uden derfor at yde Vederlag, have ladet sig forlede til med dem at deltage i en Forbrydelse, saavelsom Börn under 15 Aar, der af ældre Personer, som ifölge deres Forhold til dem maa antages at have en særegen Indflydelse over

dem, ere blevne bevægede til at yde dem Bistand til en Forbrydelse. — For den i § 56 omhandlede Medskyld i Forbrydelser blive Börn under 15 Aar ikke at straffe. 1869. 25. Juni.

Sjette Kapitel.

Om Straffens Udmaaling og Nedsættelse i visse Tilfælde samt om Forbrydelsens Gjentagelse.

§ 58. Ved Straffens Udmaaling indenfor de i denne Lov fastsatte Grændser skal fornemmelig tages Hensyn dels til Gjerningens större eller mindre Farlighed med særligt Hensyn til Tid, Sted og Udförelsesmaade, Gjenstandens Vigtighed og Skadens Omfang og Störrelse, dels til den större eller mindre Styrke og Fasthed i Gjerningsmandens Villie, Bevæggrundene til Handlingen, hans Opdragelse, Alder og foregaaende Vandel, hans særegne Stilling til den Forurettede og hans efter Gjerningens Udförelse udviste Forhold.

§ 59. Har den Skyldige været underkastet en langvarig Varetægtsarrest, uden at denne maa tilskrives hans eget Forhold under Sagen, skal dette ved Straffens Udmaaling komme i Betragtning som en formildende Omstændighed. Befindes hans Forhold kun at egne sig til Straf af en kortere Tids simpelt Fængsel eller Fængsel paa sædvanlig Fangekost, kan endog efter Domstolenes Bestemmelse den lidte Varetægtsarrest træde istedetfor Straf.

§ 60. Ved Fastsættelsen af Böders Störrelse bliver særlig at tage Hensyn til den Skyldiges Formuesforfatning.

§ 61. Har den Skyldige efter Forbrydelsens Udförelse vist virksom Bestræbelse for at fjerne eller dog saavidt muligt at formindske de skadelige Fölger af samme, skulle Domstolene under iövrigt formildende Omstændigheder være bemyndigede til at nedsætte

1869. Straffen under dens lovbestemte laveste Grad, dog ikke
25. Juni. under det Halve. Det Samme gjælder, naar Nogen frivillig har angivet sig selv som skyldig eller medskyldig i en Forbrydelse og desangaaende afgivet fuldstændig Forklaring.

§ 62. Naar der for Gjentagelsen af en Forbrydelse er i Loven fastsat en höjere Straf end den i Almindelighed foreskrevne, kan denne höjere Straf dog ikke idömmes Gjerningsmanden, medmindre han for den tidligere Forbrydelse i den danske Stat er kjendt skyldig, forinden han igjen forbröd sig, og hin Forbrydelse derhos er forövet, efter at han har opnaaet sit 18de Aar.

Naar der, efter at den tidligere Straf er udstaaet, er forlöbet en Tid af 10 Aar, förend den nye Handling er begaaet, komme istedetfor Bestemmelserne om Gjentagelse de almindelige Regler om Straffens Udmaaling i § 58 til Anvendelse.

Syvende Kapitel.

Om Sammenstöd af Forbrydelser og Straffens Forandring i visse Tilfælde.

§ 63. Findes Nogen under samme Sag skyldig i flere Forbrydelser, bliver Straffen for disse at fastsætte under Et, saaledes at de alle medvirke til at bestemme dens Störrelse; dog bortfalder Spörgsmaalet om yderligere Straf for de övrige Forbrydelser, naar den störste af de begaaede Forbrydelser medförer Livsstraf eller Strafarbeide paa Livstid.

Dersom Forbrydelserne alle staa under den samme Straffebestemmelse, kan dennes höjeste Grad ikke overskrides; staa de under forskjellige Straffebestemmelser, bör Straffen ligeledes ordentligvis holde sig indenfor Grændserne af den Bestemmelse, som hjemler den störste Straf, men denne kan dog, naar der ved flere Handlinger er begaaet Forbrydelser af forskjelligt Slags, efter Omstændighederne forhöjes med indtil det Halve.

Undtagelsesvis skulle Domstolene, naar den Skyldige paa samme Tid skal dömmes for en större og for en forholdsvis kun ubetydelig Forbrydelse, være bemyndigede til at anvende endog den ringeste Grad af den for hin foreskrevne Straf, naar denne efter Omstændighederne i det Hele maa anses tilstrækkelig. 1869. 25. Juni.

§ 64. Naar en Forhöjelse af den for den paagjældende Forbrydelse lovbestemte Straf i Medför af forrige Paragraf ikke vilde kunne finde Sted uden Overskridelse af de for de enkelte Strafarter fastsatte Begrændsninger, bliver Straffen i det Hele at forandre til en Straf af den nærmest paafölgende strængere Art efter det i Kap. 2 bestemte Forhold.

Den i Kap. 2 § 12 fastsatte Grændse for tidsbestemt Tugthusarbeide skal dog ikke være til Hinder for i det her omhandlede Tilfælde at idömme saadant Strafarbeide for en Tid af indtil 24 Aar, ligesom ogsaa Grændsen for simpelt Fængsel kan forhöjes til 3 Aar.

§ 65. Oplyses det, efterat Nogen er dömt for en eller flere Forbrydelser, at han da tillige havde begaaet andre Forbrydelser, bliver der under en ny Sag at idömme ham en Tillægsstraf svarende til den Strafforhöjelse, som de saaledes senere oplyste Forbrydelser vilde have medfört, hvis de vare blevne inddragne under den ældre Sag. Forsaavidt den Skyldige paa den Tid, Dommen falder i den nye Sag, endnu ikke har udstaaet den ham tidligere idömte Straf, og denne bestod i Strafarbeide, kan saadant idömmes ham som Tillægsstraf i kortere Tid end den i Kap. 2 § 12 i Almindelighed for de forskjellige Arter Strafarbeide foreskrevne korteste Tid.

§ 66. Med Hensyn til de af Straffanger i Strafanstalten begaaede Forbrydelser bliver Loven om Strafanstalten at anvende, ligesom Straffebestemmelserne i bemeldte Lov komme til Anvendelse, naar den, som er dömt til Tugthusarbeide paa Livstid og ikke er be-

1869. naadet, udenfor Strafanstalten begaar en ny Forbry-
25. Juni. delse, for hvilken ikke er bestemt Livsstraf.

Ottende Kapitel.

Om Strafskyldens Forældelse.

§ 67. Dersom det under en Straffesag findes, at der efter Forbrydelsens Udövelse er forlöbet 2 Aar, inden den blev paatalt ved Retten, eller at Paatale vel har funden Sted, men at Sagen er bleven afvist og ikke gjenoptagen inden Udlöbet af fornævnte Frist, skal den forskyldte Straf bortfalde, saafremt den ej vilde blive höjere end Böder, simpelt Fængsel eller Ris.

Som Fölge heraf bör Paatale til Strafs Lidelse ikke finde Sted, naar 2 Aar ere forlöbne efter Udövelsen af en Forbrydelse, der staar under en Straffebestemmelse, i hvilken ej höjere Straf end Böder, simpelt Fængsel eller Ris er foreskreven.

De i denne Paragraf indeholdte Bestemmelser skulle dog ikke komme til Anvendelse med Hensyn til de Forbrydelser, der omhandles i Kapitel 13.

§ 68. Straffen for en Forbrydelse, der ej er undergiven offentlig Paatale eller kun efter den Fornærmedes Begjæring skal forfölges af det Offentlige, bortfalder ikke blot i Henhold til den i § 67 foreskrevne almindelige Regel, men derhos ogsaa, naar den Forurettede i en Tid af 1 Aar, efterat han bevislig er kommen til Kundskab om Gjerningsmanden, undlader at paatale Forbrydelsen eller at begjære den paatalt. Har den Forurettede vel betimelig begyndt Paatalen, men Sagen afvises eller hæves, kan han, naar 3 Maaneder ere forlöbne efter Sagens Afvisning eller Ophævelse, ikke begynde ny Paatale, dersom fornævnte Frist af 1 Aar imidlertid er udlöben.

§ 69. Forbrydelser, begaaede af Börn under 15 Aar, blive, om end Straffen vilde blive större end den

i § 67 nævnte, ikke at paatale, forsaavidt Saadant ikke er sket, indeu den Paagjældende opnaaede 18 Aars Alderen. Findes det under en Sag, der er anlagt mod Nogen, efterat han har opnaaet denne Alder, at han har forövet den Forbrydelse, hvorom der er Spörgsmaal, inden han fyldte 15 Aar, bortfalder Straffen. 1869. 25. Juni.

§ 70. Paatalės Forbrydelser, begaaede af unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar, först efterat den Paagjældende har opnaaet 25 Aars Alderen, bortfalder den forskyldte Straf, naar det under Sagen findes, at Straffen, hvis Dommen skulde have været afsagt, inden den Paagjældende havde fyldt sit 18de Aar, ikke vilde have oversteget Rottingslag eller Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Falder Gjerningen ind under en Straffebestemmelse, som, hvis Dommen skulde afsiges, inden den Paagjældende fyldte 18 Aars Alderen, vilde udelukke höjere Straf end Rottingslag eller Fængsel paa sædvanlig Fangekost, bör Paatale til Strafs Lidelse ikke finde Sted, dersom den ej er iværksat, för Gjerningsmanden fyldte sit 25de Aar.

§ 71. Udenfor de i §§ 67—70 omhandlede Tilfælde forældes Strafansvaret ikke. Imidlertid skal Stiftamtmanden over Island være bemyndiget til at frafalde offentlig Paatale af en Forbrydelse, naar der er forlöbet 10 Aar, siden den blev begaaet. Har der i et saadant Tilfælde været optaget Undersögelsesforhör, bliver dette som Fölge deraf at indsende til bemeldte Embedsmaud, der afgjör, om Tiltale skal finde Sted; men oplyses det först under den mod en Mistænkt anlagte Sag, at der er hengaaet 10 Aar efter Forbrydelsens Udövelse, forinden Stævningen blev forkyndt, skal Retten om Sagen gjöre Indberetning til Stiftamtmanden, der bestemmer, om Sagen skal paakjendes. Er der efter Afsigelsen af en Straffedom hengaaet 10 Aar, kan den kun efter Stiftamtmandens Befaling fuldbyrdes.

1869.
25. Juni.

Niende Kapitel.

Forbrydelser mod Statens udvortes Sikkerhed og Selvstændighed.

§ 72. Naar Nogen, i den Hensigt at bringe den danske Stat eller nogen Del deraf under fremmed Herredömme, eller at lösrive nogen Del af samme fra den danske Krone, opvækker Oprör eller sætter sig i Forbindelse med fremmede Magter, straffes han paa Livet.

Den, som deltager i et saadant Oprör, anses med Strafarbeide mindst i 3 Aar.

§ 73. Den, der i en anden Hensigt end den i § 72 omhandlede sætter sig i Forbindelse med en fremmed Regjering for at fremkalde fjendtlige Forholdsregler eller endog Krig mod den danske Stat, straffes, naar fjendtlige Forholdsregler ere paabegyndte eller Krigen udbrudt, paa Livet eller med Tugthusarbeide paa Livstid, men i modsat Fald med Strafarbeide mindst i 4 Aar.

Naar Nogen ellers til Fornærmelse eller Skade for den danske Stat træder i Forbindelse med en fremmed Regjering for at formaa denne til at indblande sig i Statens Anliggender eller optræde med Fordringer paa samme, bliver Strafarbeide eller under formildende Omstændigheder Statsfængsel indtil 10 Aar at anvende.

§ 74. Den, som offentlig i Tale eller Skrift udtaler sig for, eller paa andre Maader end i §§ 72 og 73 omhandlet virker for at fremkalde fjendtlige Forholdsregler imod den danske Stat eller uberettiget Indblanding i dens Anliggender fra fremmede Magters Side, bliver at anse med Strafarbeide eller Statsfængsel indtil 6 Aar eller under særdeles formildende Omstændigheder med andet Fængsel, dog ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, forsaavidt höjere Straf ikke maatte være forskyldt efter de i Kap. 4 og 5 givne Regler.

§ 75. Den, der under en udbrudt Krig, til Fjenden forraader Fæstninger eller andre Forsvarsposter,

Krigsskibe eller Tropper, offentlige Kasser, Töjhuse, 1869.
Magasiner eller Forraad af Vaaben eller andre Krigs- 25. Juni.
fornödenheder, eller som giver Fjenden Underretning om Operationsplaner eller Fæstningers eller andre Forsvarsposters Beskaffenhed eller Tilstand eller til Fjenden aabenbarer Lösen eller Signaler, saavelsom den, der forleder det tjenstgjörende Mandskab til Oprör, Overgang til Fjenden eller til at forlade en betroet Post, hverver Mandskab til Fjenden eller spionerer for samme — straffes paa Livet eller med Tugthusarbeide paa Livstid eller under formildende Omstændigheder paa visse Aar, dog ikke under 10 Aar.

Naar Nogen i Krigstid paa anden Maade med Raad eller Daad bistaar Fjenden, bliver Strafarbeide, mindst i 3 Aar, at anvende.

§ 76. En dansk Undersaat, som under en udbrudt Krig bærer Vaaben imod Staten eller dennes Forbundsfæller, bliver under særdeles skjærpende Omstændigheder at straffe paa Livet, men ellers med Strafarbeide eller under formildende Omstændigheder Statsfængsel mindst i 3 Aar.

§ 77. Den, som, uden at Tilfældet gaar ind under § 75, uden Kongens Tilladelse foretager Hverving til fremmed Krigstjeneste, straffes, naar Staten er i Krig, med Strafarbeide indtil 6 Aar, og ellers med Fængsel, ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel, eller med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar.

Den Undersaat, der uden Kongens Tilladelse i Krigstid lader sig hverve til fremmed men dog ikke fjendtlig Krigstjeneste, straffes med Fængsel eller efter Omstændighederne med Forbedringshusarbeide indtil 1 Aar.

Hvervingen er fuldbyrdet, saasnart Nogen er antagen til fremmed Krigstjeneste.

§ 78. Den, som, ligeledes uden at Tilfældet gaar ind under § 75, forleder Nogen af det tjenstgjörende Mandskab i Hæren eller paa Flaaden til at römme

1869. eller understötter saadan Römning, straffes, naar Staten
25. Juni. er i Krig, med Strafarbeide indtil 8 Aar, og ellers med Fængsel, ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, eller med Forbedringshusarbeide indtil 3 Aar.

§ 79. Findes nogen Værnepligtig med Forsæt at have lemlæstet sig eller paa anden Maade at have gjort sig uskikket til Krigstjeneste, bliver han at straffe med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder, navnlig naar Staten er indviklet i eller trues af Krig, med Forbedringshusarbeide indtil 1 Aar.

§ 80. Handler Nogen, hvem det er overdraget i Statens Anliggender at forhandle eller afgjöre Noget med en fremmed Magt, under Udövelsen af dette Hverv forsætlig mod Statens Tarv, bliver Strafarbeide fra 3 indtil 16 Aar at anvende.

§ 81. Hvis Nogen, som ifölge sin offentlige Stilling har Adgang til at kjende Statens hemmelige Underhandlinger, Raadslagninger eller Beslutninger i Sager, hvorpaa Statens Sikkerhed eller Rettigheder i Forhold til fremmede Magter beror, aabenbarer samme eller bekjendtgjör eller meddeler Uvedkommende de Dokumenter, som han burde holde hemmelige eller bevare, bliver Strafarbeide eller under formildende Omstændigheder Statsfængsel, dog ikke under 3 Aar, at anvende.

Faar nogen anden Person Kundskab om saadanne Underhandlinger, Raadslagninger ellør Beslutninger, eller kommer han i Besiddelse af deslige Dokumenter og aabenbarer dem, uagtet han ikke kunde være uvidende om, at de burde holdes hemmelige, anses han med Statsfængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Strafarbeide indtil 8 Aar.

§ 82. Den, som forfalsker, tilintetgjör eller paa anden Maade forvansker Bevisligheder eller andre Dokumenter, hvorpaa Statens Sikkerhed eller Rettigheder i Forhold til fremmede Magter bero, anses, dersom han ifölge sin offentlige Stilling har Adgang til samme,

med Strafarbeide fra 3 indtil 16 Aar, og dersom han paa anden Maade er kommen i Besiddelse af samme, med Statsfængsel, eller under skjærpende Omstændigheder Strafarbeide indtil 8 Aar. 1869. 25. Juni.

§ 83. Den, som foretager nogen Handling, der sigter til at beröve en fremmed i Venskab med Kongen levende Regent Livet, straffes paa Livet eller med Strafarbeide paa Livstid eller under formildende Omstændigheder i visse Aar, dog ikke under 3 Aar.

Forgriber Nogen sig ellers paa en saadan fremmed Regents Person, straffes han efter Forbrydelsens Beskaffenhed med Strafarbeide eller Statsfængsel i ét eller flere Aar.

Den, der truer en fremmed i Venskab med Kongen levende Regent med personligt Angreb, overfalder ham med Skjældsord eller paa anden fornærmelig Maade tiltaler ham, straffes med Forbedringshusarbeide, Statsfængsel eller andet Fængsel, dog ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel.

Naar Nogen ellers ved Ord, Tegn eller billedlig Fremstilling fornærmer fremmede i Venskab med Kongen staaende Magter, navnlig ved i trykte Skrifter at laste og forhaane de regerende Personer eller ved uden at nævne sin Hjemmel at tillægge dem uretfærdige og skammelige Handlinger, straffes han med Fængsel eller under formildende Omstændigheder med Böder fra 20 til 200 Rd.

§ 84. Den, som personlig angriber en fremmed Magts Gesandt ved Kongens Hof, straffes, forsaavidt Lovens almindelige Bestemmelser ikke medföre höjere Straf, med Forbedingshusarbeide eller Statsfængsel indtil 2 Aar eller med andet Fængsel.

Den, som truer en saadan Gesandt med personligt Angreb, overfalder ham med Skjældsord eller paa anden fornærmelig Maade tiltaler ham, straffes med Fængsel.

1869. Naar Nogen ellers ved Ord, Tegn eller billedlig
25. Juni. Fremstilling fornærmer ham, straffes han med simpelt Fængsel eller under formildende Omstændigheder med Böder fra 20 til 200 Rd.

§ 85. I de i §§ 83 og 84 nævnte Tilfælde, med Undtagelse af de i § 83 1. og 2. Stykke omhandlede, finder offentlig Paatale kun Sted, naar det af vedkommende fremmede Regjering eller Gesandt forlanges, og da efter Justitsministerens Befaling.

Tiende Kapitel.

Forbrydelser mod Statsforfatningen.

§ 86. Den, som foretager nogen Handling, der sigter til at beröve Kongen Livet, Friheden eller Thronen, straffes paa Livet.

Den, som i den Hensigt at forandre Statsforfatningen eller den bestaaende Thronfölgeorden opvækker Oprör eller paa andre Maader fremkalder eller leder Voldsgjerninger, der tilsigte at bevirke en saadan Forandring, straffes paa Livet eller med Tugthusarbeide paa Livstid.

Den, som deltager i Oprör eller Vold af den omhandlede Beskaffenhed, anses med Strafarbeide mindst i 3 Aar.

§ 87. Den, som paa anden ulovlig Maade söger at bevirke en Forandring i Statsforfatningen eller Thronfölgeordenen, anses med Strafarbeide eller under formildende Omstændigheder med Statsfængsel.

§ 88. Samme Straf, dog ikke over 8 Aar, ifalder den, der ved Vold, Trusel om Vold eller paa anden ulovlig Maade söger at forhindre Foretagelsen af Valg til Althinget eller dettes Sammentræden og Virksomhed til en given Tid, uden at Tilfældet gaar ind under § 86.

Ellevte Kapitel.

Forbrydelser mod Kongen og Kongehnset m. m.

§ 89. Forgriber Nogen sig paa Kongens Person, anses han, forsaavidt ikke Lovens almindelige Bestemmelser medföre höjere Straf, med Tugthusarbeide.

§ 90. Den, som overfalder Kongen med Trusler, Skjældsord eller anden Forhaanelse, eller paa anden fornærmelig Maade tiltaler ham, anses med Strafarbeide eller Statsfængsel fra 1 indtil 8 Aar.

§ 91. Naar Nogen ellers ved Trusler, Forhaanelser eller anden fornærmelig Adfærd krænker den Ærbödighed, der skyldes Kongen, straffes han med Fængsel, dog ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, eller med Forbedringshusarbeide.

§ 92. Den, som foretager nogen Handling, der sigter til at beröve Dronningen, Thronfölgeren eller Enkedronningen Livet eller Friheden, straffes paa Livet eller med Tugthusarbeide.

§ 93. Forgriber Nogen sig ellers paa Dronningens, Thronfölgerens eller Enkedronningens Person, anses han, forsaavidt Lovens almindelige Bestemmelser ikke medföre höjere Straf, med Strafarbeide.

§ 94. Udöves nogen af de i §§ 90 og 91 omhandlede Forbrydelser mod Dronningen, Thronfölgeren eller Enkedronningen, blive de deri foreskrevne Straffe at nedsætte, efter Omstændighederne indtil det Halve.

§ 95. Begaas nogen af de i §§ 89—91 omhandlede Forbrydelser mod nogen anden af de efter Thronfölgeloven arveberettigede Prinser eller mod nogen i den danske Stat boende Prinsesse, der hörer til det danske Kongehus, blive Lovens almindelige Straffe at forhöje, efter Omstændighederne indtil det Dobbelte.

§ 96. Den, som antaster Althingets Sikkerhed eller Frihed, udsteder eller adlyder nogen dertil sigtende Befaling, anses, forsaavidt Forbrydelsen ikke gaar ind under § 86, med Strafarbeide eller Statsfængsel.

1869. 25. Juni. § 97. Samme Straf kommer til Anvendelse paa den, der paa lige Maade forgriber sig paa Statsraadet, naar dette ifölge Grundloven förer Regjeringen, Rigsretten eller Höjesteret.

§ 98. De i §§ 89—95 omhandlede Forbrydelser paatales kun efter Befaling af Justitsministeriet.

Tolvte Kapitel.

Forbrydelser mod den offentlige Myndighed og Orden.

§ 99. Den, som med Vold eller Trusel om Vold overfalder en Embedsmand under Udförelsen af hans Embedsgjerning eller i Anledning af samme, saavelsom den, der paa lige Maade söger at tvinge en Embedsmand til at foretage en Embedshandling eller at afholde ham fra dens Udförelse, anses, forsaavidt Forbrydelsen ikke efter sin Beskaffenhed medförer höjere Straf, med Strafarbeide indtil 6 Aar eller under formildende Omstændigheder med Fængsel, dog ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel.

Lægger ellers Nogen en Embedsmand Hindringer ivejen for Udförelsen af hans Embedsforretninger, straffes han med Fængsel eller Böder.

Lige med Embedsmænd anses i den omhandlede Henseende Medlemmer af kommunale Raad eller andre lignende valgte Ihændehavere af offentlig Myndighed med Hensyn til Udövelsen af samme.

§ 100. Den, som gjör sig skyldig i Vold eller Trusel om Vold mod Skildvagter, Militærpatrouiller eller andre udkommanderede Militærpersoner, eller lægger dem Hindringer ivejen for Udförelsen af deres Hverv, straffes efter Forskrifterne i § 99, dog at Straffen i de under sammes 1ste Stykke hörende Tilfælde efter Omstændighederne kan nedsættes indtil 1 Maaneds simpelt Fængsel.

§ 101. Foretager Nogen de i § 99 betegnede Handlinger mod underordnede Rets- eller Politibetjente, Toldassistenter, Repstyrere, Stævningsmænd eller andre lignende offentlige Bestillingsmænd, straffes han med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar, Fængsel eller under formildende Omstændigheder med Böder. 1869. 25. Juni.

Lige med de nævnte Bestillingsmænd anses de Personer, som af Retten eller Övrigheden i Embedsmedför ere kaldte til Bistand ved Udförelsen af offentlige Forretninger.

§ 102. Den, som med Haan, Skjældsord eller anden fornærmelig Tiltale overfalder en Embedsmand eller nogen anden af de i §§ 99—101 omhandlede Personer under Udförelsen af deres Embede eller Bestilling eller i Anledning af samme, straffes med Fængsel eller Böder.

§ 103. Ved Udmaalingen af de i §§ 99—102 fastsatte Straffe bliver den Omstændighed, at vedkommende Embedsmand eller Bestillingsmand selv ved sin urigtige Adfærd har givet Anledning til Gjerningen, at tage i Betragtning som en Formildelsesgrund, og kan endog under denne Forudsætning Straf af Fængsel nedsættes til Böder.

§ 104. Har en samlet Mængde offentlig ved Ord eller Handlinger tilkjendegivet den Hensigt i Forening at tvinge Övrigheden til at foretage eller undlade en Handling eller i Forening at vise voldsom Modstand imod Udförelsen af en af Övrigheden truffen Bestemmelse, blive Hovedmændene, forsaavidt der öves Vold mod Person eller Gods, at anse med Strafarbeide indtil 6 Aar, og de övrige Deltagere med Fængsel, ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, eller med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar.

Öves ingen Vold mod Person eller Gods, men den forsamlede Mængde dog ikke har villet efterkomme Övrighedens Opfordring til at gaa fra hinanden (§ 105), straffes Hovedmændene med Fængsel, ikke under 3

1869. Maaneders simpelt Fængsel, eller med Forbedringshus-
25. Juni. arbeide indtil 2 Aar, og de övrige Deltagere med Fængsel. Saafremt derimod den forsamlede Mængde, uden at have forövet Vold mod Person eller Gods, enten af egen Tilskyndelse eller paa Opfordring af Övrigheden er igjen gaaet fra hinanden, blive kun Hovedmændene at straffe med Fængsel eller med Forbedringshusarbeide indtil 1 Aar.

§ 105. Naar en paa offentligt Sted forsamlet Mængde tre Gange af Övrigheden i Kongens og Lovens Navn er opfordret til at skilles ad, straffes de, der ikke efterkomme denne Befaling, med Böder eller Fængsel.

Över Nogen derhos Vold mod Person eller Gods, uden at Forholdet dog falder ind under § 104, anses han med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshusarbeide indtil 1 Aar.

§ 106. Den, som ulovlig borttager eller beskadiger en efter Övrighedens Foranstaltning opslaaet Bekjendtgjörelse, straffes med Böder eller Fængsel.

§ 107. Paa samme Maade straffes den, som uden Beföjelse forsætlig aftager eller beskadiger de af en offentlig Myndighed i Embedsmedför anbragte Segl eller Mærker, forsaavidt Handlingen ikke udgjör en anden selvstændig Forbrydelse.

§ 108. Den, som tilegner sig en ham ikke tilkommende offentlig Myndighed, der kun kan udöves i Kraft af et offentligt Embede, Bestilling eller Ombud, straffes, forsaavidt Handlingen ikke efter sin Beskaffenhed medförer större Straf, med Böder eller med simpelt Fængsel indtil 1 Aar.

§ 109. Den, som befrier en Fange ud af Övrighedens eller Rettens Magt eller skaffer ham Midler og Leilighed til hans Undvigelse, straffes med Fængsel eller med Forbedringshusarbeide, som, forsaavidt der er anvendt Vold eller Trusel om Vold mod Bevogterne, eller Befrieren har forsynet Fangen med Red-

skaber til paa saadan voldelig Maade at iværksætte Undvigelsen, kan stige til 4 Aar. 1869. 25. Juni.

Befrier Nogen en paagreben eller anholdt Person eller skaffer ham Midler og Leilighed til Undvigelse, straffes han med Böder eller Fængsel, og, forsaavidt Vold er anvendt, kan Straffen stige til Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar.

§ 110. Den, som har erholdt sikker Kundskab om nogen af de i denne Lovs §§ 72, 73, 75 og 86 omhandlede Forbrydelser imod Kongen, Fædrelandet eller Statsforfatningen, og som ikke derom underretter Övrigheden, skjöndt Saadant kunde ske uden Fare for hans eget eller hans Nærmestes Liv eller Velfærd, skal, dersom Forbrydelsen kommer til Udförelse, straffes med Fængsel eller Statsfængsel eller Forbedringshusarbeide.

Under de nævnte Betingelser skal og den, som har erholdt sikker Kundskab om noget paatænkt Mord, Röveri eller anden Forbrydelse, hvorved Menneskers Liv udsættes for Fare, straffes med Fængsel eller Forbedringshusarbeide, naar han ikke gjör, hvad der staar i hans Magt, for at forebygge Forbrydelsen ved at advare den Person, der er udsat for Fare, eller paa anden efter Omstændighederne hensigtsmæssig Maade, om fornödent ved Anmeldelse til Övrigheden.

De ovenstaaende Bestemmelser komme dog ikke til Anvendelse paa Börn under 15 Aar, og ej heller blive den Skyldiges Ægtefælle, Södskende, Slægtninge eller Besvogrede i op- og nedstigende Linie, hans Fosterforældre eller hans Fosterbörn at straffe for undladt Angivelse til Övrigheden.

§§ 111. Den, som skjuler en Person, om hvem han véd, at han er en undvegen Fange, eller at han paa Grund af Forbrydelser forfölges af det Offentlige, eller som understötter hans Flugt, straffes med Böder eller Fængsel. Sidstnævnte Straf, eller under formildende Omstændigheder Böder, bliver at anveude paa

1869. den, der, umiddelbart efterat en Forbrydelse er begaaet,
25. Juni. eller naar den forfölges af det Offentlige, tilintetgjör eller skjuler Forbrydelsens Spor.

Ægtefæller, Södskende, Slægtninge eller Besvogrede i op- og nedstigende Linie samt Fosterforældre og Fosterbörn blive dog ikke at straffe for saadanne Handlinger.

§ 112. Undvigelser og Sammenrottelser af de til Strafarbeide hensatte Fanger saavelsom Forbrydelser af dem mod de ved Strafanstalten ansatte Embedsmænd eller Betjente straffes efter de derom i Loven om Strafanstalten indeholdte Bestemmelser.

Have andre Fanger indgaaet en Forening om fælles Undvigelse, straffes de med simpelt Fængsel indtil 2 Maaneder eller andet Fængsel i tilsvarende Tid.

§ 113. Forhindrer Nogen ved Vold eller Trusel om Vold Retsmöder, Samling af kommunale Myndigheder eller anden lovbefalet Samling i offentlige Anliggender, bliver han at straffe med Fængsel eller Forbedringshusarbeide indtil 1 Aar.

Samme Straf eller efter Omstændighederne Böder ifalder den, som ved Vold eller paa anden lignende Maade afbryder eller forstyrrer Forretningerne eller Forhandlingerne i saadant Möde eller Forsamling.

§ 114. Den, som ved Vold eller Trusel om Vold antaster Valgfriheden enten ved at forhindre Nogen i at udöve sin Valgret til Althinget eller ved at tvinge ham til at stemme paa en vis Maade, straffes med Forbedringshusarbeide eller Fængsel.

Den sidstnævnte Straf er ogsaa anvendelig paa den, der ved Foretagelsen af Valg til Althinget gjör sig skyldig i forsætlige Forvanskninger, eller som kjöber en Andens Stemme.

§ 115. Hvo som sælger sin Stemme ved Valg til Althinget, anses med Böder og forbryder sin Valgret, förste Gang for et Tidsrum af 5 Aar, anden Gang for bestandig.

§ 116. Begaas nogen af de i § 114 nævnte Handlinger ved Kommunalvalg, bliver Straf af Fængsel eller under formildende Omstændigheder af Böder at anvende. 1869. 25. Juni.

Den, som sælger sin Stemme ved Kommunalvalg, anses med Böder og forbryder sin kommunale Valgret, förste Gang for et Tidsrum af 5 Aar, anden Gang for bestandig.

§ 117. Tager Nogen ulovlig sig selv til Rette, anses han, forsaavidt Gjerningen ikke efter den övrige Lovgivning maatte medföre strængere Straf, med Böder. Saadan Selvtægt er ikke Gjenstand for offentlig Paatale.

Trettende Kapitel.

Om Forbrydelser i Embedsforhold.

§ 118. Den Embedsmand, som fordrer, modtager eller lader sig tilsige Gaver eller andre Fordele, til hvilke han er uberettiget, for sine Embedshandlinger, dog uden iøvrigt derved at krænke nogen Embedspligt, straffes med Böder, ikke under 25 Rd., simpelt Fængsel elle Embedsfortabelse.

§ 119. Naar en Embedsmand fordrer, modtager eller lader sig tilsige Gaver eller andre Fordele for Krænkelse af en Embedspligt, straffes han med Embedsfortabelse og med Fængsel, ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, eller Forbedringshusarbeide.

§ 120. Den, som yder, lover eller tilbyder en Embedsmand Gaver eller andre Fordele for at formaa ham til at foretage eller undlade Noget, hvorved han gjör sig skyldig i Krænkelse af sin Embedspligt, straffes med Fængsel eller Böder.

§ 121. Den Dommer, som i sin Dommervirksomhed fordrer, modtager eller lader sig tilsige Gaver eller andre Fordele, til hvilke han er uberettiget, straffes med Embedsfortabelse og under skjærpende Omstændig-

1869. heder tillige med Fængsel, ikke under 3 Maaneders
25. Juni. simpelt Fængsel eller Forbedringshusarbeide.

Gjör en Nævning sig i sin Virksomhed som saadan skyldig i lige Bröde, straffes han med Forbedringshusarbeide eller Fængsel.

§ 122. Den, som bestikker eller söger at bestikke en Dommer eller en Nævning, straffes med Fængsel eller under særdeles skjærpende Omstændigheder med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar, forsaavidt Gjerningen ikke efter andre Bestemmelser maatte medföre höjere Straf.

§ 123. I de i §§ 118—122 omhandlede Tilfælde blive de ydede Gaver eller Fordele eller sammes Værdi at tilkjende den Kasse, som Landets Indtægter iövrigt tilflyde.

§ 124. Gjör en Dommer sig i sin Dommervirksomhed forsætlig skyldig i nogen Uretfærdighed, straffes han med Embedsfortabelse og med Strafarbeide indtil 10 Aar eller under formildende Omstændigheder Fængsel, ikke under 1 Aar.

§ 125. En Embedsmand, som misbruger sin Embedsmyndighed til retsstridig at tvinge Nogen til at foretage, taale eller undlade Noget, straffes, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin övrige Beskaffenhed medförer större Straf, med simpelt Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Embedsfortabelse.

§ 126. En Embedsmand, som under Udförelsen af sit Embede ulovlig anvender Hug og Slag eller anden Vold, straffes, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin övrige Beskaffenhed medförer större Straf, med Böder eller simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse.

§ 127 Naar en Undersögelsesdommer i en Strafferetssag anvender ulovlige Tvangsmidler for at ndpresse Tilstaaelse eller Forklaring, straffes han med simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse eller under formildende Omstændigheder med Böder.

§ 128. Den Dommer, som foretager eller lader foretage en lovstridig Fængsling eller lovstridig forlænger en Fængslings Varighed, straffes, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin övrige Beskaffenhed medförer större Straf, med simpelt Fængsel, ikke under 1 Maaned, eller med Embedsfortabelse. 1869. 25. Juni.

§ 129. Den Embedsmaud, som foretager eller lader foretage en ulovlig Anholdelse, Husundersögelse eller Beslaglæggelse og Undersögelse af Breve og andre Papirer, straffes med Böder, simpelt Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Embedsfortabelse.

§ 130. Saafremt det ved forfatningsmæssig Bestemmelse for Island maatte blive foreskrevet, at Enhver, der anholdes, inden en bestemt Tidsfrist skal stilles for en Dommer, at det ligeledes ved en af Grunde ledsaget Kjendelse skal afgjöres, om den Anholdte vil være at fængsle, at Varetægtsfængsel ikke kan anvendes for mindre betydelige Forseelser, og at der til Husundersögelse eller Beslaglæggelse samt Undersögelse af Breve og andre Papirer udfordres en Retskjendelse, hvor ingen Lov hjemler en særegen Undtagelse, straffes den, der forbryder sig herimod, med Böder, forsaavidt Handlingen ikke efter sin övrige Beskaffenhed medförer större Straf.

§ 131. En Embedsmand, som foranlediger, beslutter eller fortsætter en kriminel Undersögelse mod Nogen, hvis Uskyldighed er ham bekjendt, straffes med Embedsfortabelse og Fængsel, ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshusarbeide.

Samme Straf rammer den Embedsmand, der forsætlig lader en ikjendt Straf fuldbyrde med Tilsidesættelse af de med Hensyn til Dommens Prövelse ved höjere Ret eller Benaadning gjældende Bestemmelser.

Begaas Handlingen i sidstnævnte Tilfælde af Uagtsomhed, straffes han med Böder eller simpelt Fængsel.

1869. 25 Juni.

§ 132. Naar en Embedsmand, som ifölge sit Embede skal virke til Straffemagtens Haandhævelse, med Forsæt undlader at forfölge en strafbar Handling eller foretager eller efterlader Noget for at bevirke enten Frifindelse eller en mindre Strafs Idömmelse eller for at forskaane Nogen for at udstaa den ham paalagte Straf, straffes han, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin övrige Beskaffenhed medförer större Straf, med simpelt Fængsel, Embedsfortabelse, eller under formildende Omstændigheder med Böder.

§ 133. Har en Embedsmand, hvem en Fanges Bevogtning paaligger, forsætlig ladet Fangen undvige eller befordret hans Undvigelse, straffes han med Embedsfortabelse og under skjærpende Omstændigheder tillige med Fængsel eller Forbedringshusarbeide.

Er det sket af Uagtsomhed eller Forsömmelse, straffes han med Böder, simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse.

§ 134. Hvis nogen Embedsmand, for at tilvende sig eller Andre en Fordel eller for at skade Andre, i de til hans Embede hörende Protokoller anförer, hvad der ikke er foregaaet, eller anförer Noget anderledes, end det er foregaaet, udsteder Dokumenter, som han har at udfærdige efter sine Embedsböger, af et falsk Indhold, forfalsker, tilintetgjör eller paa anden Maade forvansker Dokumenter, som ifölge hans Embede ere ham betroede eller tilgjængelige for ham, straffes han, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin övrige Beskaffenhed medförer större Straf, med Embedsfortabelse og med Strafarbeide indtil 6 Aar eller under formildende Omstændigheder Fængsel, ikke under 6 Maaneders simpelt Fængsel.

§ 135. Har Nogen foretaget nogen af de i § 134 ommeldte Handlinger, uden at Gjerningen kan henföres under Bestemmelserne i samme, eller iövrigt i Embedsmedför afgivet en falsk Attest eller Forklaring, eller forsætlig undladt i Attesten eller Forklaringen at oplyse

Omstændigheder, der maa anses væsentlig at henhöre til den omhandlede Sag, straffes han med Embedsfortabelse, simpelt Fængsel, ikke under 1 Maaned, eller under formildende Omstændigheder med Böder. 1869. 25. Juni.

§ 136. Befindes nogen Embedsmand, der har offentlige Midler under Hænder og derfor staar til Regnskab, at have Kassemangel, skal han have sit Embede forbrudt. Under skjærpende Omstændigheder bliver han derhos at straffe med Forbedringshusarbeide, og er han undvegen med nogen Del af de ham betroede Midler eller har forsögt herpaa, kan Straffen stige indtil Strafarbeide i 8 Aar.

Sidstnævnte Straf er ogsaa anvendelig paa ham, naar han paa svigagtig Maade har sögt at skjule Kassemangelen, saasom naar de til Indförelse af Indtægterne eller Udgifterne eller til Kontrol med samme bestemte Böger, Registre eller Regninger forsætlig ere urigtig förte, forfalskede eller skaffede til Side, eller naar falske Regnskaber eller Regnskabsuddrag eller andre Bilag til samme ere fremlagte, eller Indholdet falskelig er angivet paa Foustager, Poser eller Pakker.

Hvad ovenfor er anfört om Mangler med Hensyn til betroede Penge og Penge-Effekter, finder ogsaa Anvendelse i Henseende til Korn, Fourage, Materialier og andre lignende Gjenstande.

Dersom den forefundne Kassemangel dækkes inden 3 Gange 24 Timer, kan under iövrigt formildende Omstændigheder Tiltale bortfalde, naar vedkommende Ministerium dertil giver sit Samtykke.

§ 137. Den Bogholder, Revisor, Kassekontrollör eller anden Embedsmand, der befindes at have set igjennem Fingre med en Oppebörselsbetjent, med hvem han er sat til at före Tilsyn, eller iövrigt er meddelagtig i hans Bröde, er undergiven Ansvar og Straf lige med denne.

§ 138. En Embedsmand, hvem det paaligger at hæve Skatter eller andre offentlige Afgifter, skal, naar

1869. han til egen Fordel kræver eller oppebærer deslige
25. Juni. Skatter eller Afgifter, om hvilke han véd, at de enten aldeles ikke skyldes eller kun med et ringe Belöb, straffes med Embedsfortabelse og under skjærpende Omstændigheder tillige med Fængsel eller Forbedringshusarbeide.

§ 139. Hvis nogen ved Postvæsenet ansat Embedsmand ulovlig aabner, tilintetgjör eller underslaar de til Forsendelse med Posten indleverede Breve eller Pakker eller vidende understötter en Anden i saadan Færd, straffes han, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin övrige Beskaffenhed medförer större Straf, med Embedsfortabelse og under skjærpende Omstændigheder tillige med Fængsel eller Forbedringshusarbeide.

§ 140. Den Embedsmand, der aabenbarer, hvad der hans Embede vedkommende bör holdes hemmeligt, straffes, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin övrige Beskaffenhed medförer större Straf, med Böder, simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse.

§ 141. En Embedsmand, som forsætlig forleder eller söger at forlede de ham underordnede Embedsmænd til Embedsovertrædelser, anses med den for denne Overtrædelse bestemte Straf, og kan derhos efter Omstændighederne dömmes til at have sit Embede forbrudt, hvor ikke denne Straf efter selve Forbrydelsens Beskaffenhed er paabudt.

§ 142. Misbruger en Embedsmand i andre Tilfælde end de ovenfor nævnte sin Embedsstilling til egen Fordel eller til at foretage Noget, hvorved Privates eller det Offentliges Rettigheder krænkes, straffes han, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin övrige Beskaffenhed medförer större Straf, med Böder, simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse.

§ 143. Den Embedsmand, som nægter eller forsætlig undlader at opfylde, hvad der er ham lovlig befalet, straffes med Böder, simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse.

§ 144. Forsömmelse eller Skjödeslöshed i Embedsförelse, hvorfor Straf ej særskilt i Lovgivningen er fastsat, straffes ligeledes, naar Nogen oftere deri gjör sig skyldig, eller naar grov Forsömmelse eller Skjödeslöshed er udvist, med Böder, simpelt Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Embedsfortabelse. 1869. 25. Juni.

§ 145. Hvad ovenfor om Embedsmænd og Embeder er fastsat, gjælder tillige med Hensyn til Bestillingsmænd og de dem betroede Bestillinger, dog saaledes at Straffen forholdsvis kan nedsættes, og at istedetfor Embedsfortabelse efter Omstændighederne Fængsel eller Böder kan anvendes paa Bestillingsmænd.

De foregaaende Bestemmelser ere derhos ikke alene gjældende med Hensyn til dem, der ere fast ansatte i Embede eller Bestilling, men ogsaa med Hensyn til dem, hvem det er overdraget midlertidig at forestaa et Embede eller en Bestilling eller at udföre nogen dertil hörende Forretning, dog saaledes at hvor Embedseller Bestillingsmanden skulde fradömmes Embede eller Bestilling, vil Straf af Fængsel eller Böder træde istedet.

Fjortende Kapitel.

Mened og andre dermed beslægtede Forbrydelser.

§ 146. Det Vidne, der for Retten edelig aflægger falsk Forklaring, hvad enten Edsfæstelsen fölger efter Forklaringen, eller denne afgives i Henhold til en foregaaende Edfæstelse, anses med Strafarbeide fra 2 indtil 10 Aar, forsaavidt ikke höjere Straf maatte være forskyldt ifölge Beskaffenheden af det ved den falske Forklaring bevirkede eller tilsigtede Onde. Tilbagekalder Vidnet af egen Drift sin falske Forklaring, kan en ringere Grad af Strafarbeide anvendes, og under særdeles formildende Omstændigheder kan Straffen endog

1869. bestemmes til Fængsel paa Vand og Bröd, dog ikke
25. Juni. under 4 Gange 5 Dage.

§ 147. Naar Nogen uden at være bleven taget i Ed har aflagt falsk Forklaring for Retten, straffes han med Fængsel paa Vand og Bröd, ikke under 2 Gange 5 Dage, eller med Forbedringshusarbeide; dog kan Straffen under særdeles for ham talende Omstændigheder bestemmes til simpelt Fængsel, ikke under 2 Maaneder. Dersom han af egen Drift tilbagekalder sin falske Forklaring, kan Straffen nedsættes til simpelt Fængsel i 8 Dage eller endog under særegne formildende Omstændigheder aldeles bortfalde.

§ 148. Har Nogen i offentlig Straffesag afgivet falsk Vidneforklaring, men det befindes, at Sagen gjaldt ham selv, eller at han havde Anledning til at antage dette, bliver han ikke at straffe, hvis Forklaringen ikke er bleven bekræftet med Ed; har Edfæstelse fundet Sted, kan Straf af Fængsel anvendes. — Befindes det iövrigt i Tilfælde, hvor Nogen har aflagt falsk Forklaring for Retten, at Vidnesbyrd ikke burde have været affordret ham paa Grund af hans Forhold til Sagen eller Parterne, blive de i §§ 146 og 147 foreskrevne Straffe at nedsætte, og kan, naar Edsfæstelse ikke har fundet Sted, under formildende Omstændigheder endog Straf af Böder anvendes.

§ 149. Har et Vidne alene af Ubetænksomhed undladt at meddele, hvad han vidste til Sagens Oplysning, straffes han med Fængsel eller under særdeles formildende Omstændigheder med Böder.

§ 150. Naar Mænd, som af Retten, Övrigheden eller anden offentlig Myndighed ere udnævnte til at afholde Syns-, Skjöns- eller Taxationsforretninger, under Ed eller i udtrykkeligt Henhold til en forhen aflagt Ed afgive saadant Syn, Skjön eller Taxation mod deres Overbevisning, blive de at straffe som falske Vidner.

Gjöre deslige Mænd sig skyldige i mindre betydelige Misligheder, straffes de med Fængsel eller under særdeles formildende Omstændigheder med Böder. 1869. 25. Juni.

§ 151. Har en Part for Retten bekræftet sit Udsagn med falsk Ed, bliver han at straffe lige med et falsk Vidne. Dersom han imidlertid kun har villet fri sig selv for Straf ved saadan falsk Ed, kan Straffen efter Omstændighederne nedsættes, endog til den laveste Grad af Forbedringshusarbeide eller, forsaavidt Forudsætningen for § 146 2. Punktum er tilstede, til Fængsel paa Vand og Bröd i 2 Gange 5 Dage.

§ 152 Hvis Nogen, der udenfor de ovennævnte Tilfælde for en offentlig Myndighed har at bekræfte Noget med sin Ed, gjör sig skyldig i Mened, bliver han at straffe med Forbedringshusarbeide. Tilbagekalder han af egen Drift sit falske Udsagn, kan Straffen under formildende Omstændigheder nedsættes til Fængsel paa Vand og Bröd i 2 Gange 5 Dage.

§ 153. De ovenfor givne Bestemmelser gjælde ogsaa med Hensyn til falsk skriftlig Bekræftelse i Henhold til en tidligere aflagt Ed, saavelsom med Hensyn til saadan Bekræftelse under Ed, hvor Lovene hjemle Anvendelse af skriftlig Ed.

§ 154. Ligeledes ere de ovenanförte Straffebestemmelser anvendelige paa dem, der enten aflægge Ed paa anden end den i Loven foreskrevne almindelige Maade eller afgive en Forsikring, der træder i Eds Sted.

§ 155. Den, som i . e Tilfælde, hvor Loven paabyder eller tilsteder Saadant, afgiver en Erklæring under Tilbud af Ed eller paa Tro og Love, straffes, naar Erklæringen befindes at være falsk, med Fængsel eller under formildende Omstændigheder med Böder, forsaavidt særlige Lovbestemmelser ikke maatte foreskrive nogen anden Straf.

§ 156. Naar Nogen ellers til Brug i Retsforhold, der vedkomme det Offentlige, afgiver falsk skriftlig

1869. Erklæring eller skriftlig bevidner Noget, hvorom han
25. Juni. ingen Kundskab har, bliver han at straffe med Böder eller Fængsel, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin Beskaffenhed medförer större Straf.

Femtende Kapitel.

Forbrydelser med Hensyn til Religionen.

§ 157. Den, der driver Spot med eller forhaaner noget i Island bestaaende Religionssamfunds Troslærdomme eller Gudsdyrkelse, straffes med Fængsel, ikke under 1 Maaneds simpelt Fængsel, eller under særdeles formildende Omstændigheder med Böder.

§ 158. Forhindrer Nogen ved Vold eller Trusel om Vold Afholdelsen af Gudstjeneste eller anden offentlig kirkelig Handling, straffes han med Fængsel eller Forbedringshusarbeide indtil 1 Aar.

Den, som ved at opvække Larm og Uorden forhindrer eller forstyrrer Gudstjenesten eller de enkelte religiöse Handlinger, straffes med Böder eller Fængsel.

§ 159. Den, der gjör sig skyldig i Krænkelse af Gravfreden, straffes, forsaavidt Handlingen ikke efter sin övrige Beskaffenhed medförer större Straf, med Fængsel.

Sextende Kapitel.

Forbrydelser mod Sædeligheden.

§ 160. Den, som gjör sig skyldig i Hor, straffes med Fængsel eller i Tilfælde af, at det ægteskabelige Samliv er hævet, og iövrigt under formildende Omstændigheder med Böder. Offentlig Paatale finder kun Sted, naar den fornærmede Ægtefælle forlanger det.

§ 161. En gift Person, som indgaar Ægteskab, anses med Strafarbeide fra 2 indtil 6 Aar; dog kan Straffen under særdeles formildende Omstændigheder nedsættes til den laveste Grad af Forbedringshusarbeide

eller endog, naar det ægteskabelige Samliv i længere Tid har været hævet ifölge Separationsbevilling, saavelsom naar den Paagjældende havde Anledning til at antage, at den anden Ægtefælle var afgaaet ved Döden, til Fængsel paa Vand og Bröd, dog ikke under 4 Gange 5 Dage. Ugift Person, som indgaar Ægteskab med en gift Person, vidende, at denne er en Andens Ægtefælle, straffes med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar eller under særdeles formildende Omstændigheder med Fængsel paa Vand og Bröd, ikke nnder 2 Gange 5 Dage. Er den forhen ngifte Person ved Ægteskabets Indgaaelse herom uvidende, men fortsætter Samlivet efter at være kommen til Kundskab herom, bliver Straf af Fængsel at anvende.

1869.
25. Juni.

§ 162. Finder legemlig Omgang Sted mellem Slægtninge i op- og nedstigende Linie, straffes Forældrene med Strafarbeide fra 4 indtil 10 Aar og Börnene med Forbedringshusarbeide eller under formildende Omstændigheder med Fængsel paa Vand og Bröd, ikke under 4 Gange 5 Dage.

§ 163. Den, som har legemlig Omgang med sit Stifbarn eller med nogen af dets Afkom eller med sit Svigerbarn eller med sin i nedstigende Linie Beslægtedes Svigerbarn, anses med Strafarbeide indtil 6 Aar, og skal den, som har legemlig Omgang med sin eller med nogen af sine Forældres Stiffader eller Stifmoder eller med nogen af sin Ægtefælles Forældre eller Slægtninge i opstigende Linie, straffes med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar; dog kan Straffen, hvad Stifbörn eller disses Afkom angaar, under formildende Omstændigheder nedsættes til Fængsel, ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel.

§ 164. Hvo, som har legemlig Omgang med en Person, med hvem han eller hun staar i en paa legemlig Omgængelse udenfor Ægteskab grundet Svogerskabsforbindelse af den i foregaaende Paragraf omhandlede

1869. Art, straffes med Fængsel, dog ikke under 1 Maaneds
25. Juni. simpelt Fængsel.

§ 165. For legemlig Omgang mellem Hel- eller Halvsöskende bliver Strafarbeide indtil 6 Aar at idömme, dog at Straffen, hvis Slægtskabsforbindelsen ikke grunder sig paa Ægteskab, og de derhos ikke under deres Opdragelse have levet i samme Husstand, kan nedsættes til Fængsel, ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel.

§ 166. Have de, der ere saaledes beslægtede eller besvogrede, at de ikke uden Bevilling maa indgaa Ægteskab sammen, legemlig Omgang med hinanden, straffes de med Fængsel eller Böder. Lige Straf finder Anvendelse paa saadanne Beslægtede eller Besvogrede, naar de indgaa Ægteskab med hinanden uden dertil forinden at have erhvervet den fornödne Tilladelse.

§ 167. Den, der misbruger sin Stilling til at forföre sit Fosterbarn, sin Myndling eller et ham til Undervisning og Opdragelse betroet Fruentimmer til Samleje, anses med Strafarbeide indtil 6 Aar eller under formildende Omstændigheder med Fængsel paa Vand og Bröd, ikke under 2 Gange 5 Dage. Dog bortfalder al Straf, hvis de komme i Ægteskab sammen.

§ 168. Öves Utugt af Bestyrer, Forstander eller Opsynsmand ved Fængsel, Strafanstalt, Fattighus, Opfostringshus, Helbredsanstalt eller anden saadan Indretning med et under hans Opsyn staaende Fruentimmer, straffes han med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Strafarbeide indtil 2 Aar.

§ 169. Den, som ved Vold eller Trusler om öjeblikkelig livsfarlig Vold tiltvinger sig Samleje med en uberygtet Kvinde, anses med Strafarbeide, ikke under 4 Aar, eller under skjærpende Omstændigheder med Livsstraf. Öves saadan Færd mod berygtet Kvinde, bliver en forholdsmæssig ringere Straf at anvende, dog ikke under 2 Aars Forbedringshusarbeide.

§ 170. Forskaffer Nogen sig Samleje med en Kvinde ved Trusler, der uden at kunne henföres under

de i § 169 ommeldte dog med Föje kunde antages at medföre Fare for hendes eget eller hendes Nærmestes Liv, Helbred eller Velfærd, bliver Strafarbeide indtil 8 Aar at anvende.

1869.
25. Juni.

§ 171. Den, som forskaffer sig legemlig Omgang med en Kvinde, der befinder sig i en Tilstand, hvori Brugen af hendes fri Villie er hende betagen eller hun er ude af Stand til at modsætte sig Gjerningen, straffes, hvis han selv i den nævnte Hensigt har fremkaldt saadan Tilstand, paa samme Maade som i § 169 bestemt; i andet Fald bliver Strafarbeide indtil 8 Aar eller, naar det er en berygtet Kvinde, under formildende Omstændigheder Fængsel paa Vand og Bröd at anvende.

§ 172. Bringer Nogen ved List eller Magt en Kvinde i sin Vold for at formaa hende til Utugt, anses han med Strafarbeide indtil 8 Aar, hvilken Straf dog, forsaavidt Kvinden er berygtet, under formildende Omstændigheder kan nedsættes til Fængsel paa Vand og Bröd, ikke under 4 Gange 5 Dage. Sker det for at formaa hende til Ægteskab, bliver en efter Omstændighederne indtil det Halve nedsat Straf at anvende.

§ 173. Den, som forleder et Fruentimmer til at tilstaa sig Samleje ved at faa hende til at antage, at et gyldigt Ægteskab er indgaaet, eller ved at benytte sig af en anden Vildfarelse hos hende, i hvis Fölge hun anser Samlejet som ægteskabeligt, anses med Strafarbeide indtil 8 Aar.

§ 174. Bedriver Nogen Utugt med et Pigebarn under 12 Aar, anses han med Strafarbeide indtil 8 Aar, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin övrige Beskaffenhed medförer höjere Straf.

§ 175. Den, som til Utugt forförer et Pigebarn i en Alder af 12 indtil 16 Aar, straffes med Fængsel, ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel, eller under skjærpende Omstændigheder med Strafarbeide indtil 4 Aar. Tiltale finder dog kun Sted paa Forældres eller Værges Forlangende.

1869. 25. Juni. § 176. Den, som bortförer et ugift Fruentimmer under 18 Aar med hendes Samtykke, men uden hendes Forældres eller Værges Minde, for med hende at öve Utugt eller for at indgaa Ægteskab med hende, straffes med Fængsel, ikke under 1 Maaneds simpelt Fængsel, eller, hvor Hensigten har været at öve Utugt og under iövrigt skjærpende Omstændigheder, med Forbedringshusarbeide indtil 1 Aar. Tiltale finder dog kun Sted paa Forældres eller Værges Forlangende og bortfalder, saafremt den Paagjældende med Forældres eller Værges Samtykke ægter Pigen.

§ 177. Gjör Nogen sig under de i §§ 162—171, 174 og 175 omhandlede Forudsætninger skyldig i uterligt Forhold, uden at legemlig Omgang finder Sted, bliver en forholdsvis mindre Straf at anvende.

§ 178. Omgængelse mod Naturen straffes med Forbedringshusarbeide.

§ 179. Naar Personer af forskjelligt Kjön uagtet Övrighedens Advarsel om at fjerne sig fra hinanden vedblive at före et forargeligt Samliv, straffes de med Fængsel.

§ 180. Udlægger et Fruentimmer falskelig Nogen som Barnefader, bliver hun at straffe med Fængsel eller under formildende Omstændigheder med Böder. Samme Straf er anvendelig paa den Mandsperson, der falskelig udgiver sig for Barnefader, saavelsom paa det Fruentimmer, der falskelig udgiver sig for Moder til en Andens Barn.

§ 181. Fruentimmer, som imod Politiets Advarsel söge Erhverv ved Utugt, straffes med Fængsel.

§ 182. Naar Nogen, som er vidende eller har Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte, över Utugt med en Anden, bliver Straf af Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder Forbedringshusarbeide at anvende.

§ 183. De, som gjöre sig skyldige i Rufferi, saavelsom de, der for Betaling tilstede Personer af for-

skjelligt Kjön Adgang til deres Boliger for der at öve Utugt, eller som imod Politiets Forbud have Fruentimmer tilhuse, der ernære sig ved Lösagtighed, straffes med Forbedringshusarbeide eller Fængsel paa Vand og Bröd. 1869. 25. Juni.

§ 184. Forældre, Værger, Lærere eller Andre, der forföre deres Börn, Myndlinge eller de til deres Varetægt eller Opdragelse betroede Personer til Lösagtighed, anses med Strafarbeide indtil 6 Aar.

Den Ægtemand, der tvinger sin Hustru til utugtig Omgang med Andre eller uden hendes Vidende og Villie giver Andre Leilighed til at forskaffe sig legemlig Omgang med hende, straffes med Forbedringshusarbeide. Tilskynder han for Vindings Skyld sin Hustru til utugtig Omgang med Andre, straffes han med Fængsel paa Vand og Bröd.

§ 185. Den, som offentliggjör et utugtigt Skrift, straffes med Fængsel eller Böder. Den samme Straf er anvendelig paa den, som sælger, uddeler eller paa anden Maade udbreder eller som offentlig udstiller utugtige Afbildninger.

§ 186. Den, som ved uterligt Forhold krænker Blufærdigheden eller giver offentlig Forargelse, straffes med Fængsel paa Vand og Bröd eller med Forbedringshusarbeide.

Syttende Kapitel.

Om Manddrap.

§ 187. Den, som forsætlig skiller et andet Menneske ved Livet, straffes med Tugthusarbeide fra 8 Aar indtil paa Livstid, eller under skjærpende Omstændigheder paa Livet.

§ 188. Har Drabsmanden udövet Gjerningen i en ved Mishandling eller grov Fornærmelse mod ham selv eller hans Nærmeste af den Dræbte fremkaldt oprört Sindsstemning, kan Straffen nedsættes til 2 Aars

1869. Forbedringshusarbeide eller under særdeles formildende
25. Juni. Omstændigheder til Fængsel, dog ikke under 1 Aar.

§ 189. Har en forsætlig udövet Legemsfornærmelse havt Döden til Fölge, og den Skyldige, skjöndt han ikke har villet Döden, dog har maattet forudse denne som en rimelig eller ikke usandsynlig Fölge af Gjerningen, anses han med Strafarbeide fra 2 til 12 Aar.

§ 190. Har den, der ved en forsætlig tilföjet Legemsfornærmelse foraarsager en Andens Död, udövet Gjerningen i en ved Mishandling eller grov Fornærmelse mod ham selv eller hans Nærmeste af den Dræbte fremkaldt oprört Sindsstemning, kan Straffen nedsættes, under iövrigt formildende Omstændigheder endog til Fængsel, dog ikke under 6 Maaneders simpelt Fængsel.

§ 191. Den, som med Overlæg skiller et andet Menneske ved Livet, straffes paa Livet.

§ 192. Dræber Nogen forsætlig sin Slægtning i opstigende Linie eller Ægtefælle, med hvem han lever i Samliv, skal han have sit Liv forbrudt eller straffes med Tugthusarbeide paa Livstid. Dog kan Straffen under særdeles formildende Omstændigheder gaa ned til 8 Aars Tugthusarbeide og i det i § 188 nævnte Tilfælde endog til 2 Aars Strafarbeide.

§ 193. En Moder, som forsætlig dræber sit uægte Barn under eller strax efter Födselen, anses med Strafarbeide fra 2 indtil 12 Aar; er Gjerningen imidlertid udfört efter en för Födselen fattet Beslutning, bliver Strafarbeide fra 4 Aar indtil paa Livstid at anvende.

§ 194. Et frugtsommeligt Fruentimmer, der forsætlig fordriver sit Foster eller dræber det i Moders Liv, anses med Strafarbeide indtil 8 Aar.

Samme Straf er anvendelig paa den, som med Moderens Samtykke i saadan Hensigt anvender Midler paa hende med den anförte Virkning.

Sker det uden hendes Vidende og Villie, anses Gjerningsmanden med Strafarbeide fra 4 indtil 16 Aar

og under særdeles skjærpende Omstændigheder paa Livstid. 1869. 25. Juni.

§ 195. Naar et udenfor Ægteskab besvangret Fruentimmer föder i Dölgsmaal, og Barnet derefter befindes at være dödt, uden at det kan oplyses, at Döden er indtraadt för Födselen, straffes hun, forsaavidt hendes Forhold iövrigt ikke medförer höjere Straf, med Forbedringshusarbeide eller under formildende Omstændigheder med Fængsel, dog ikke under 4 Maaneders simpelt Fængsel.

§ 196. Viser noget udenfor Ægteskab besvangret Fruentimmer ellers uforsvarlig Omgang ved sin Barnefödsel, og Barnet derefter findes at være dödt, uden at det kan oplyses, at Döden er indtraadt för Födselen, straffes hun med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar eller under formildende Omstændigheder med Fængsel, dog ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel.

§ 197. Den, som dræber en Anden efter dennes bestemte Begjæring, straffes med Forbedringshusarbeide eller under særdeles formildende Omstændigheder med Fængsel, dog ikke under 3 Maaneders simpelt Fangsel.

Hjælper Nogen en Anden til at begaa Selvmord, straffes han med Fængsel.

§ 198. Den, som udsætter et spædt Barn eller forlader en under hans Varetægt staaende Person i hjælpelös Tilstand, straffes med Forbedringshusarbeide eller under formildende Omstændigheder, navnlig hvis Gjerningen ikke har medfört Fare for den Paagjældendes Liv eller Helbred, med Fængsel, ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel. Har Handlingen medfört det udsatte Barns eller den forladte Persons Död eller en betydelig Legemsbeskadigelse (§ 206), uden at dette dog har været tilsigtet, kan Straffen stige til Tugthusarbeide i 12 Aar.

§ 199. Paa samme Maade straffes den, som enten nægter en Vejfarende Husly eller viser ham urigtig Vej

1869. under saadaune Forhold, at han burde have kunnet
25. Juni. indse, at denne herved bringes i en hjælpelös Tilstand.

§ 200. Den, som ved Uagtsomhed bliver Aarsag til en Andens Död, straffes, forsaavidt Handlingen ikke efter sin Beskaffenhed medförer större Straf, med Fængsel, dog ikke under 14 Dages simpelt Fængsel, eller med Böder, ikke under 10 Rd. Under særdeles skjærpende Omstændigheder kan Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar anvendes.

§ 201. Undlader Nogen at komme den, som er stedt i Livsfare, til Hjælp, naar det var ham muligt uden Fare for Liv eller Helbred, straffes han, hvis den Anden omkommer, med Fængsel eller Böder. Samme Straf rammer den, der ikke sörger for de efter Omstændighederne mulige Redningsmidlers Anvendelse paa Hængte, Druknede eller paa anden Maade tilsyneladende Omkomne.

Attende Kapitel.

Om Vold paa Person og Legemsbeskadigelser.

§ 202. Den, som overfalder en Anden med Hug og Slag eller anden personlig Vold uden dog at tilföje ham Saar eller anden Skade, bliver, naar den Fornærmede under en af ham anlagt Sag derpaa gjör Paastand, at straffe med Böder, dog at efter Omstændighederne Straf af Fængsel kan anvendes, navnlig naar Volden har været overlagt.

§ 203. Öves saadan Vold imod Slægtninge i opstigende Linie, straffes den Skyldige med Fængsel, ikke under 4 Maaneders simpelt Fængsel, eller med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar.

§ 204. Den, som mishandler sin Ægtefælle, med hvem han lever i Samliv, bliver, om Mishandlingen end ikke efterlader Saar eller anden Shade, at straffe

med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar. 1869. 25. Juni.

Paa samme Maade straffes den, der mishandler sine egne eller Andres til hans Omsorg betroede Börn.

§ 205. Tilföjer Nogen en Anden Saar eller Skade paa Helbred, som dog ikke er af saa stor Betydenhed som den nedenfor i § 206 ommeldte, straffes han med Fængsel eller nnder skjærpende Omstændigheder med Strafarbeide, der i de i §§ 203 og 204 omhandlede Tilfælde endog kan stige indtil 4 Aar. Er Voldshandlingen ikke udövet med Overlæg, kan Straffen dog under iövrigt formildende Omstændigheder nedsættes til Böder, ikke under 10 Rd.

I de her omhandlede Tilfælde kan ifölge den Fornærmedes Begjæring Tiltale bortfalde, naar ingen betydelig Skade er sket.

§ 206. Lemlæster Nogen en Anden, beröver ham Synet eller Hörelsen eller tilföjer ham saadan Skade, at Haand, Fod, Öje eller andet Lem af lige Vigtighed bliver ubrugbart, eller at hans Sjæls- eller Legemskræfter iövrigt blive saaledes svækkede, at han er uskikket til at udföre sine Kaldspligter eller det daglige Livs Sysler enten for bestandig eller for en længere ubestemt Tid, anses den Skyldige, naar han enten har villet saadan Skade eller dog har maattet forudse den som en rimelig eller ikke usandsynlig Fölge af Gjerningen, med Strafarbeide indtil 12 Aar.

§ 207. Er en Voldsgjerning af den i § 206 ommeldte Beskaffenhed udövet i en ved Mishandling eller grov Fornærmelse mod Voldsmanden eller hans Nærmeste af den Overfaldne fremkaldt oprört Sindsstemning, kan Straffen under iövrigt formildende Omstændigheder nedsættes til Fængsel, dog ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel.

§ 208. Have to eller flere Personer tilföjet hinanden Hug, Slag eller anden Vold, der gaar ind under

1869.
25. Juni.

§ 202, og Sag i den Anledning finder Sted, kan Strafansvaret for den ene eller begge Parter efter Omstændighederne bortfalde.

Tiltöjes de i § 206 omhandlede Beskadigelser under Slagsmaal, kan Straffen nedsættes, under iövrigt formildende Omstændigheder endog til 2 Maaneders simpelt Fængsel.

§ 209. Den, som ved Uagtsomhed bliver Aarsag til, at en Legemsbeskadigelse af den i § 206 omhandlede Art tilföjes en Anden, straffes med Fængsel eller Böder.

Nittende Kapitel.

Om Duel.

§ 210. Den, som duellerer, straffes med simpelt Fængsel. Hvis Nogen i Duel dræber en Anden eller tilföjer ham betydelige Legemsbeskadigelser (§ 206), er Straffen mindst 3 Maaneders Fængsel. Var det mellem Parterne vedtaget, at Kampen skulde fortsættes, indtil den Enes Död indtraadte, kan Straffen stige indtil 5 Aars Statsfængsel.

Har Nogen under Duellen ved forsætlig Overtrædelse af Vedtægt eller Aftale foraarsaget den Andens Död eller tilföjet ham en Legemsbeskadigelse, bliver den efter Tilfældets Beskaffenhed almindelige Straf at anvende.

§ 211. Sekundanter straffes med simpelt Fængsel, ikke under 2 Maaneder, naar de have været vidende om, at Duellen skulde fortsættes, indtil den Enes Död indtraadte, og dog ikke modsat sig Udförelsen af en saadan Overenskomst, eller de forsætlig overtræde de Pligter, der ifölge Vedtægt eller Aftale paahvile dem.

1869. 25. Juni.

Tyvende Kapitel.

Om Krænkelse af Andres Frihed.

§ 212. Den, som ved Vold eller Trusel om Vold tvinger en Anden til at gjöre, taale eller undlade Noget, straffes, forsaavidt hans Forhold ikke efter sin Beskaffenhed medförer höjere Straf, med Böder eller Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshusarbeide indtil 1 Aar.

§ 213. Den, som uberettiget binder eller indespærrer Nogen eller paa anden Maade betager ham hans personlige Frihed, straffes med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar. Har Handlingen medfört længere Tids Frihedsberövelse eller havt skadelig Indflydelse paa den Fornærmedes Sjæls- eller Legemstilstand, eller er Nogen bortfört til fremmede Lande, hensat paa et afsondret Sted, hvorfra han ikke ved egen Hjælp kan komme bort, eller bleven undergivet uberettigede Personers Magt, kan en höjere Grad af Strafarbeide anvendes, og Straffen under særdeles skjærpende Omstændigheder endog stige til Tugthusarbeide indtil 12 Aar.

§ 214. Offentlig Paatale finder i de i § 212 og § 213 1ste Stykke omhandlede Tilfælde ikkun Sted, naar den Skyldiges Forhold antages at egne sig til större Straf end Böder eller simpelt Fængsel. Er offentlig Sag anlagt, og Domstolene ikke finde, at den Skyldiges Forhold egner sig til höjere Straf, bliver Straf kun at anvende, naar den Forurettede begjærer den Tiltalte dömt.

§ 215. Hvis Nogen ved List eller Magt unddrager Forældre eller andre rette Vedkommende et Barn under 15 Aar, straffes han med Fængsel, ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel, eller under skjærpende Omstændigheder, navnlig naar det er sket i egen-

1869. nyttigt eller usædeligt Öjemed, med Strafarbeide indtil
25. Juni. 8 Aar.

§ 216. Med Hensyn til Straffen for Negerhandel og Delagtighed i denne Forbrydelse forbliver det ved Forskrifterne i Frdg. af 3. Juli 1835, sammenholdt med denne Lovs Kap. 2 §§ 12—17.

Et og tyvende Kapitel.

Om Æreformærmelser.

§ 217. Krænker Nogen en Andens Ære ved ubeföjet at tillægge ham Handlinger, der vilde gjöre ham uværdig til Medborgeres Agtelse, eller om ham at bruge Benævnelser, som alene kunde hjemles ved saadanne Handlinger, straffes han med Böder fra 10 indtil 200 Rd. eller med simpelt Fængsel fra 14 Dage indtil 6 Maaneder.

§ 218. Sker det i et trykt Skrift eller paa anden Maade, hvorved Æreformærmelsen erholder en större Udbredelse, eller paa Steder eller til Tider, der i höj Grad foröge det Krænkende i Ytringen, straffes den Skyldige med simpelt Fængsel, ikke under 3 Maaneder, eller med Böder, ikke under 50 Rd.

§ 219. For andre ubeföjede Sigtelser, der maa nedsætte den Angrebnes borgerlige Agtelse, samt for Ukvemsord eller Skjældsord saavelsom for enhver ved Lader eller Fagter eller anden Gjerning, der tilkjendegiver Ringeagt, udvist Fornærmelse anvendes Böder indtil 200 Rd. eller simpelt Fængsel indtil 6 Maaneder.

§ 220. I de i §§ 217—19 omhandlede Tilfælde blive derhos de ubeföjede Udladelser efter den Fornærmedes Paastand at kjende döde og magteslöse.

§ 221. Naar Fornærmelsen tilbagegives Fornærmeren, kunne Domstolene enten for begge Personer eller for den ene af dem anvende ringere Straf eller efter Omstændighederne endog lade Straffen aldeles bortfalde.

§ 222. Den, der ved offentlige Meddelelser om personlige og huslige Forhold krænker Privatlivets Fred, straffes med Böder fra 5 til 100 Rd. eller simpelt Fængsel indtil 3 Maaneder. 1869. 25. Juni.

§ 223. Den, der krænker Husfreden ved uberettiget at trænge sig ind i en Andens Bolig eller vægre sig ved paa Opfordring at forlade samme, straffes med Böder indtil 100 Rd. eller simpelt Fængsel indtil 3 Maaneder.

§ 224. Med samme Straf anses den, der gjör Brud paa Brevhemmeligheden.

§ 225. De i dette Kapitel nævnte Handlinger kunne alene paatales af den Fornærmede eller af den, som ifölge Lovgivningen er berettiget til at handle paa hans Vegne. Er den, om hvem de fornærmende Udtryk ere brugte, afgaaet ved Döden, er hans Ægtefælle, Forældre, Börn eller Södskende berettigede til at paatale samme, hvad enten Fornærmelsen er fremfört i hans levende Live eller efter hans Död.

To og tyvende Kapitel.

Om falske Angivelser og Klagemaal.

§ 226. Den, der ved falsk Angivelse om en forövet Lovovertrædelse bevirker, at den offentlige Myndighed sætter sig i Virksomhed til sammes Opdagelse, straffes, forsaavidt intet andet Onde derved maatte være tilsigtet, med Fængsel eller Böder.

§ 227. Hvo som imod bedre Vidende for Övrigheden angiver Nogen for en Forbrydelse, hvori han er uskyldig, straffes med Fængsel eller efter Omstændighederne, navnlig naar der i Loven er foreskrevet Livsstraf eller Strafarbeide for den Forbrydelse, hvorom der er sket Angivelse, med Strafarbeide indtil 6 Aar.

§ 228. Hvo som til Kongen, Ministerierne eller Övrigheden eller til Althinget indgiver aabenbar falske Klagemaal, straffes med Fængsel eller Böder eller

1869. under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshus-
25. Juni. arbeide indtil 1 Aar, forsaavidt ikke Slutningsbestemmelsen i § 227 maatte medföre höjere Straf. Er det en Sagförer eller anden Embedsmand, som gjör sig skyldig i en saadan Forbrydelse, dertil forleder Andre eller dermed er dem behjælpelig, bliver han efter Omstændighederne tillige at dömme til at have sit Embede forbrudt.

§ 229. Indklæder Nogen en Ansögning eller Klage til Kongen, Ministerierne eller Övrigheden eller til Althinget i utilbörlige eller usömmelige Udtryk, bliver han at straffe med Böder.

Samme Straf er anvendelig paa den, der paa en Ansögning eller Klage urigtig angiver sig som Forfatter af samme.

Tre og tyvende Kapitel.

Om Tyveri og Ran.

§ 230. Den, som gjör sig skyldig i simpelt Tyveri, sraffes förste Gang med Fængsel paa Vand og Bröd, ikke under 5 Dage; dog kan Straffen under skjærpende Omstændigheder, navnlig naar det Stjaalne er af betydelig Værdi, naar Segl er brudt eller Gjemme aabnet ved Vold, Diriker, falske eller tillistede Nögler, naar Tyveriet er udövet mod Skibbrudne, under Ildebrand eller lignende Ulykkestilfælde, eller naar den Skyldige stod i den Bestjaalnes Tjeneste, eller hans Forhold til denne iövrigt gav ham en særegen Leilighed til det begaaede Tyveri, stige indtil Forbedringshusarbeide i 2 Aar.

§ 231. Fölgende Tyverier betragtes som grove og medföre förste Gang, de begaas, Strafarbeide indtil 8 Aar:

1. naar Nogen paa Marken eller fra Stald eller Fæhus stjæler Heste, Kvæg eller Faar;

2. naar Nogen i Kirken sjæler Ting, som höre til Kirken eller ere bestemte til at bruges til en kirkelig Handling, saa og naar Nogen opbryder og stjæler af Kirkeblokken; 1869. 25. Juni.

3. naar Nogen stjæler Noget, der forsendes med Posten, medens det er under Postvæsenets Varetægt, hvortil ogsaa henregnes Borttagelsen af Breve;

4. naar Tyven ved Vold eller ved Diriker, falske eller tillistede Nögler har skaffet sig Indgang i Hus, den dertil hörende Gaard, Værelser, aflukkede Lofts- og Kjælderrum eller i Skib, eller det er sket ved at stige over Hus, Mur eller andet saadant Lukke eller ved at stige ind igjennem Vinduer, Skorstene eller andre saadanne Aabninger, som ikke ere bestemte til Indgang. Har Tyven paa en af de her anförte Maader ved Nattetid skaffet sig Indgang i et beboet Sted eller beboede Leiligheder i samme, eller har han indsneget sig sammesteds for at kunne udöve Tyveri til hin Tid, bliver hertil at tage Hensyn ved Straffens Udmaaling som en skjærpende Omstændighed;

5. naar Tyven har været beredt paa til sit Forsvar at gjöre Brug af Vaaben eller andet sligt farligt Redskab.

§ 232. Den, som efter 1 Gang at være dömt for Tyveri gjör sig skyldig i simpelt Tyveri, straffes med Fængsel paa Vand og Bröd, ikke under 3 Gange 5 Dage, eller med Forbedringshusarbeide indtil 4 Aar.

Er det et grovt Tyveri, hvori han findes skyldig, bliver Strafarbeide fra 8 Maaneder til 10 Aar at anvende.

§ 233. Findes den, som tidligere 2 Gange er dömt for Tyveri, derefter at have gjort sig skyldig i simpelt Tyveri, bliver han at anse med Strafarbeide indtil 6 Aar. Er det et grovt Tyveri, hvori han findes

1869. 25. Juni. skyldig, bliver Strafarbeide fra 1 til 12 Aar at anvende.

§ 234. Stjæler Nogen 4de Gang eller oftere, bliver, hvis det sidst begaaede Tyveri er simpelt, Strafarbeide fra 1 til 10 Aar og, hvis det er et grovt Tyveri, fra 2 til 16 Aar eller under særdeles skjærpende Omstændigheder indtil paa Livstid at anvende.

§ 235. Stjæler Barn mellem 10 og 15 Aar, straffes det med Ris eller med simpelt Fængsel eller med begge de nævnte Straffe i Forening.

§ 236. Borttagelsen af paa Roden staaende Træer eller Dele af samme anses som andet Tyveri.

§ 237. Medförer den borttagne Gjenstands Ubetydelighed i Forbindelse med dens övrige Beskaffenhed og de særegne Omstændigheder, hvorunder Borttagelsen har fundet Sted, at Handlingen har en mærkelig ringere Grad af Strafværdighed end Tyveri i Almindelighed, saasom naar Frugter i anden Mands Have eller paa dennes Mark eller Föde- og Drikkevarer borttages til umiddelbar Fortæring, uden at hermed er forbundet Omstændigheder, som ndelukke Handlingen fra den mildere Bedömmelse, bliver Straf af Böder indtil 25 Rd. eller simpelt Fængsel indtil 1 Maaned at anvende. Offentlig Paatale finder kun Sted, naar den Forurettede begjærer det.

§ 238. Sætter Nogen sig paa ulovlig Maade i Besiddelse af anden Mands Gods uden Hensigt til at tilegne sig det eller skille Ejeren derved, men alene for at benytte sig af samme til et bestemt Brug, straffes han med Fængsel eller Böder. Offentlig Paatale finder kun Sted efter den Forurettedes Begjæring.

§ 239. Den, som gjör sig skyldig i Ran, straffes som for Tyveri.

§ 240. Den, som gjör sig skyldig i Hæleri ved uden foregaaende derom truffen Aftale at tilforhandle sig eller paa anden Maade modtage eller fordölge stjaalne Koster, straffes 1ste Gang med Fængsel paa

Vand og Bröd, eller med Forbedringshusarbeide indtil 1869.
1 Aar, 2den Gang med Fængsel paa Vand og Bröd, 25. Juni.
ikke under 5 Dage, eller med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar, 3die Gang med lige Fængsel, ikke under 2 Gange 5 Dage, eller med Forbedringshusarbeide indtil 3 Aar, og, sker det oftere, med Fængsel paa Vand og Bröd, ikke under 4 Gange 5 Dage, eller med Strafarbeide indtil 6 Aar.

§ 241. Gjör Nogen Vane eller Næringsvej af at tilforhandle sig eller paa anden lignende Maade at modtage stjaalne Koster, straffes han 1ste Gang med Fængsel paa Vand og Bröd, ikke under 4 Gange 5 Dage, eller med Strafarbeide indtil 4 Aar, og kan Straffen, naar Forbrydelsen gjentages, stige til 8 Aar.

§ 242. Gjör Nogen sig ellers medskyldig i Tyveri, bliver han at straffe efter Reglerne i denne Lovs Kap. 5, saaledes at Straffen, naar den Skyldige tidligere én eller flere Gange er dömt for Tyveri eller Meddelagtighed heri, bliver at bestemme i Forhold til de for 2den Gang eller oftere begaaet Tyveri foreskrevne Straffe.

Begaas Tyveri af den, der tidligere er dömt for anden Medskyld deri end Hæleri, kan han ikke straffes ringere, end om han igjen havde gjort sig skyldig i saadan Meddelagtighed.

§ 243. De Domme, som forhen ere Nogen overgaaede for Tyveri eller anden Meddelagtighed deri end Hæleri, blive, naar han derefter gjör sig skyldig i sidstnævnte Forbrydelse, at tage i Betragtning til Straffens Skjærpelse paa samme Maade, som om han derved var befunden skyldig i Hæleri.

Er Nogen, som nu skal dömmes for Tyveri eller Meddelagtighed deri, forhen dömt for Hæleri, kan han i intet Tilfælde dömmes mildere, end om den nye Forbrydelse bestod i Hæleri.

§ 244. Dersom Nogen, som redelig er kommen i Besiddelse af stjaalne Koster, lægger Dölgsmaal paa

1869.
25. Juni.

samme, naar de efterlyses, men det efter Omstændighederne maa antages, at han derved alene har ladet sig bestemme af öjeblikkelig Forlegenhed eller Frygt, bliver han kun at straffe med Böder eller simpelt Fængsel, og kan endog al Straf bortfalde, dersom han selv af egen Drift kommer frem med Kosterne.

Fire og tyvende Kapitel.

Om Röveri og Trusler.

§ 245. Den, som ved personlig Vold eller Trusel om öjeblikkelig Anvendelse af saadan fratager eller aftvinger en Anden Penge, Gods, Forskrivning eller andet Dokument, der begrunder Rettigheder eller der kunde paadrage den Overfaldne eller Andre Forpligtelser eller skille ham eller Andre ved Rettigheder, saa og den, som bruger saadan Vold eller Trusel for at fuldbyrde Tilvendelsen af anden Mands Ejendom eller bringe det Borttagne i Sikkerhed, anses med Strafarbeide fra 1 til 10 Aar. Hvis betydelig Mishandling har fundet Sted, eller Gjerningen iövrigt har havt en særdeles farlig Karakter, saa og naar den Skyldige tilforn er dömt for Röveri, grovt eller oftere gjentaget Tyveri, kan Straffen stige til Tugthusarbeide i 16 Aar og under særdeles skjærpende Omstændigheder endog til livsvarigt Tugthusarbeide.

§ 246. Gjör Nogen sig skyldig i Söröveri eller udruster Skib i saadant Öjemed, straffes han med Tugthusarbeide paa Livstid eller efter Omstændighederne, navnlig hvis Nogen er omkommen som Fölge af det söröveriske Overfald, paa Livet.

§ 247. Den, som, uden at Handlingen gaar ind under § 245, for at forskaffe sig eller Andre Fordel truer Nogen med Skade paa Liv, Lemmer, Frihed, Ære eller Gods, straffes med Strafarbeide indtil 6 Aar eller under formildende Omstændigheder med Fængsel, dog ikke under 3 Maaners simpelt Fængsel.

§ 248. Domme, der ere overgaaede Nogen efter §§ 245—247, skulle i Tilfælde af, at den Paagjældende senere findes skyldig i Tyveri, have samme Virkning, som om det havde været Tyvsdomme. 1869. 25. Juni.

Fremdeles blive Straffedomme for Meddelagtighed i Röveri og for Hæleri eller anden Meddelagtighed i Tyveri at sætte i Klasse med hinanden i Henseende til den Forbrydelsers Gjentagelse efter §§ 240, 242 og 243 tillagte Virkning.

Fem og tyvende Kapitel.

Om ulovlig Omgang med Hittegods og nogle dermed beslægtede Forbrydelser.

§ 249. Den, som ikke oplyser Hittegods, straffes med Fængsel, og kan Straffen under særdeles skjærpende Omstændigheder, navnlig i Gjentagelsestilfælde, stige til Forbedringshusarbeide i 2 Aar. Er den fundne Gjenstand af ubetydelig Værdi, og Omstændighederne iövrigt tale til Fordel for den Paagjældende, kan Straffen nedsættes til Böder eller endog aldeles bortfalde.

§ 250. Bestemmelserne i foregaaende Paragraf komme ogsaa til Anvendelse paa den, der fordölger eller ulovlig tilegner sig anden Mands Gods, hvoraf han paa anden Maade tilfældig er kommen i Besiddelse.

§ 251. Naar Nogen underslaar eller paa anden Maade uredelig omgaas med strandet Gods, bliver han at straffe med Fængsel paa Vand og Bröd eller under formildende Omstændigheder med simpelt Fængsel eller Böder; dog kan Straffen under skjærpende Omstændigheder stige til Strafarbeide i 4 Aar.

§ 252. Den, som udplyndrer Lig, uden at Handlingen efter sin Beskaffenhed kan anses som Tyveri, straffes med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar.

1869.
25. Juni.

Sex og tyvende Kapitel.

Om Bedrageri.

§ 253. Den, som ved at udgive sig for en anden Person, end han er, eller ved at foregive at være berettiget til at handle paa anden Mands Vegne, fravender Nogen Penge eller Gods, eller som svigagtig modtager, hvad en Anden paa Grund af urigtigt Kjendskab til Omstændighederne tror sig pligtig til at betale eller afgive til ham, eller som ved falske Foregivender forleder Nogen til at kjöbe eller paa anden lignende Maade at modtage en Gjenstand for noget væsentlig Andet og Værdifuldere, end den er, eller som, uden Hensigt til at betale, tager Varer paa Kredit, straffes med Fængsel paa Vand og Bröd, ikke under 5 Dage, eller med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar, og kan Straffen under særdeles skjærpende Omstændigheder, ligesom og naar Forbrydelsen gjentages, stige indtil 6 Aars Strafarbeide.

§ 254. Samme Straf kommer til Anvendelse paa den, som for at forholde en Anden, hvad der lovlig tilkommer denne, fragaar Modtagelsen af, hvad der er betroet ham til Laan, være sig Penge eller Andet, til Leje, Forvaring, Pant eller paa anden saadan Maade, saavelsom paa den, der svigagtig benægter den Tilbagegivelse eller Betaling, der har fundet Sted, saa og paa den, som underslaar noget et Dödsbo tilhörende Gods eller fordölger en samme tilkommende Fordring, hvilken han er pligtig at opgive, eller som fremförer opdigtede Fordringer i et Dödsbo eller ved anden Leilighed, hvor de paa Grund af Vedkommendes Mangel paa Kundskab om Omstændighederne kunne ventes at sættes igjennem, eller som i bedragerisk Hensigt beröver en Anden Midlerne til at gjöre en lovlig Fordring gjældende eller til at værge sig imod en urigtig Fordring ved at fravende ham Dokumenter eller tilintetgjöre disse eller gjöre dem ubrugelige, eller som foretager Proforma-

Afhændelser eller Proforma-Pantsættelser for at betage sine Kreditorer Midlerne til at erholde, hvad der tilkommer dem. 1869. 25. Juni.

§ 255. Samme Straf anvendes fremdeles paa den, som i bedragerisk Hensigt afhænder eller pantsætter eller paa anden svigagtig Maade, hvorved rette Ejers Ejendomsret kunde gaa tabt, tilegner sig Gods, der er ham betroet til Laan, Leje, Forvaring, Bestyrelse eller Pant, eller hvorover Trediemand har erhvervet en Rettighed, med hvilken den, der ved hin Handling skulde stiftes, er uforenelig, saa og paa den, der svigagtig bortflytter eller forstikker arresteret Gods.

§ 256. Er det fremmede Penge, Nogen uberettiget anvender til eget Brug, skal det dog, dersom det ikke er ved at bryde Segl eller Laas for de fremmede Penge, at han har sat sig istand til at benytte dem, og han heller ikke svigagtig har fragaaet Modtagelsen, bero paa den Forurettede, om han vil have Sagen forfulgt, ligesom han og, indtil Dom er afsagt, kan frafalde Sagens fortsatte Forfölgning, og bortfalder alt Strafansvar, hvis den Skyldige, inden Dom i förste Instans overgaar ham, erstatter, hvad han saaledes har forbrugt.

§ 257. Straffebestemmelsen i § 253 kommer ligeledes til Anvendelse paa den, der foröver Bedrageri i Spil, saa og paa den, der ved Signen, Maalen, Manen, Spaaen eller ved Hjælp af andre overtroiske Kunster fravender Nogen Penge eller Gods.

§ 258. Er et Bedrageri, der ellers vilde være at straffe efter § 253, udövet i en saa lidet betydende Grad, eller iövrigt under saadanne særegne Omstændigheder, at samme har en mærkelig ringere Grad af Strafværdighed end Bedrageri i Almindelighed, bliver Straf af simpelt Fængsel indtil 2 Maaneder eller under særdeles formildende Omstændigheder af Böder indtil 25 Rd. at anvende. Offentlig Paatale kan bortfalde, naar den Forurettede heri samtykker.

1869. 25. Juni. § 259. Svigagtige Handlinger, der vel ere beslægtede med de i §§ 253—257 omhandlede, men dog ikke ganske kunne sættes ved Siden af disse, straffes med Böder eller Fængsel. Offentlig Paatale kan bortfalde, naar den Forurettede deri samtykker.

§ 260. Den, som svigagtig tilvender sig Noget af det, der forsendes med Posten og er hans Varetægt undergivet, anses med Strafarbeide indtil 8 Aar.

§ 261. Den, som ved at benytte Sö-, Brand- eller anden Forsikring gjör sig skyldig i svigagtig Omgang, anses uden Hensyn til, hvor Forsikringen er tegnet, med Strafarbeide indtil 6 Aar eller med Fængsel paa Vand og Bröd, ikke under 2 Gange 5 Dage.

§ 262. Naar Nogen, efterat hans Bo er taget under Behandling som fallit, eller paa en Tid, da han maatte forudse sin foiestaaende Fallit, i egennyttig Hensigt foretager Noget, der gaar ud paa, at Boets lovlige Ejendele eller Fordringer ikke komme samme tilgode, eller at urigtige Fordringer paa Boet gjöres gjældende, eller naar Nogen til den sidstnævnte Tid i lige Hensigt optager nye Forstrækninger, anses han med Strafarbeide indtil 6 Aar eller med Fængsel paa Vand og Bröd, ikke under 2 Gange 5 Dage.

§ 263. Den, som til et af de ovennævnte Tidspunkter foretager Handlinger, ved hvilke han, dog uden derved at söge egen Fordel, retsstridig begunstiger enkelte Kreditorer paa andres Bekostning, saasom ved at foretage Afhændelser mod et uforholdsmæssig ringe Vederlag, ved at benytte, hvad han har under Hænder, til fortrinsvis at betale enkelte Kreditorer, eller ved at udstede Dokumenter, som under Falliten skulde give enkelte Kreditorer Fortrin fremfor de övrige, straffes med Fængsel paa Vand og Bröd eller under formildende Omstændigheder med simpelt Fængsel, dog ikke under 1 Maaned.

§ 264. Befindes det, at Nogen, som er pligtig til at före Handelsböger, og hvis Bo er kommen under

Fallitbehandling, har forvansket, bortskaffet eller tilintetgjort disse Böger eller har fört dem paa en uredelig Maade eller i svigagtig Hensigt undladt at före dem, straffes han med Fængsel paa Vand og Bröd eller med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar. 1869. 25. Juni.

Har Fallenten gjort sig skyldig i grove Uordener i Henseende til Förelsen af sine Handelsböger, bliver han at straffe med simpelt Fængsel indtil 6 Maaneder.

§ 265. Naar Nogen, hvis Bo er kommet under Fallitbehandling, befindes ved ödsel Levemaade, ved höit Spil, ved vovelige Foretagender, der ikke staa i Forhold til hans Formue, eller ved anden saadan letsindig Adfærd at have paafört sine Kreditorer betydelige Tab, bliver han, naar nogen af Boets Kreditorer derpaa andrager, at straffe med Fængsel.

Syv og tyvende Kapitel.

Om Falskmyntneri, Efterskriven og Forfalskning af Dokumenter og andet Falsk.

§ 266. Den, som eftergjör dansk Mynt eller Nationalbankens Sedler, straffes med 2 indtil 12 Aars, og den, som forfalsker samme, med 1 indtil 6 Aars Strafarbeide.

Forbrydelsen er fuldbyrdet, saasnart Mynten eller Seddelen er bleven forfærdiget eller forfalsket, om den end ikke er udgiven.

§ 267. Den, som eftergjör fremmed Mynt eller fremmede Pengesedler, skal, om de end ej ere bestemte til Udgivelse i Island, anses med Strafarbeide fra 1 indtil 8 Aar, og den, som forfalsker dem, med Strafarbeide indtil 4 Aar.

§ 268. Deltager Nogen i et Falskmyntneri, der er begaaet i Udlandet under saadanne Omstændigheder, at Hovedmanden ikke i den danske Stat kan drages til Ansvar, ved i Island at udgive de falske Penge,

1869. 25. Juni. bliver han at straffe, som om han selv var Gjerningsmanden.

§ 269. Udgiver Nogen Penge, om hvilke det er ham vitterligt eller han har Formodning, at de ere eftergjorte eller forfalskede, uden at hans Forhold dog kan betragtes som Delagtighed i Falskmyntneriet selv, straffes han med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar eller med Fængsel. Har han selv modtaget Pengene som ægte, straffes han med Fængsel eller Böder.

§ 270. Den, som falskelig skriver anden Mands Navn under Testament, Kontrakt, Gjældsbrev, Transport, Anvisning, Kaution, Fuldmagt, Kvittering eller noget andet privat Dokument, som sigter til at stifte Rettigheder eller hæve Forpligtelser, anses med Strafarbeide fra 1 til 8 Aar; dog kan Straffen, naar Gjenstanden er af ubetydelig Værdi, eller iövrigt under særdeles formildende Omstændigheder, navnlig naar Gjerningsmanden hverken har paafört eller tilsigtet at paaföre Andre nogen Skade, nedsættes endog til Fængsel paa Vand og Bröd, ikke under 4 Gange 5 Dage.

§ 271. Er det en Statsforskrivning, en Vexel eller andet saadant til almindeligt Omlöb bestemt Papir, med Hensyn til hvilket Forbrydelsen er begaaet, bliver Strafarbeide fra 1 til 12 Aar at idömme.

Samme Straf er anvendelig, naar Nogen paa lige Maade falskelig udfærdiger en Ministerial- eller Övrigheds-Resolution, en Retsakt eller noget andet offentligt Dokument, der skulde indeholde en bindende Regel eller Afgjörelse eller og udgjöre et juridisk Bevis.

§ 272. Skriver Nogen falskelig anden Mands Navn under Andragender, Vidnesbyrd, Pas eller andre Dokumenter, der ifölge deres Beskaffenhed ere af mindre Betydning end de i §§ 270 og 271 nævnte, bliver han at straffe med Fængsel paa Vand og Bröd, ikke under 2 Gange 5 Dage, eller med Strafarbeide indtil 4 Aar.

§ 273. De i §§ 270—272 foreskrevne Straffe skulle dog, naar det falske Dokument paa Grund af dets öjensynlige Mangler har været mindre farligt, kunne nedsættes, efter Omstændighederne indtil det Halve. 1869. 25. Juni.

§ 274. Den, der efterskriver Kongens Navn, straffes med Strafarbeide, dog ikke under 2 Aar.

§ 275. Den, som falskelig udfylder et i en Andens Navn udstedt og af denne underskrevet, men til Udgivelse endnu ikke bestemt Dokument eller forsyner det med Segl, hvor det udfordres til at give Dokumentet fuld Gyldighed, anses, som om han falskelig havde underskrevet det.

§ 276. Med samme Straf, som om han havde forsynet det med falsk Underskrift, anses fremdeles den, der forfalsker Indholdet af et Dokument. Er Forfalskningen saa kjendelig, at Ingen uden aabenbar Uforsigtighed derved kunde skuffes, kan Straffen nedsættes, efter Omstændighederne til det Halve.

§ 277. Skriver Nogen opdigtede Navne under et Dokument, blive de for falsk Underskrift paa Dokumenter af samme Beskaffenhed givne Forskrifter at anvende med en forholdsmæssig Nedsættelse af Straffen, efter Omstændighederne til det Halve.

§ 278. De i §§ 270—277 nævnte Forbrydelser anses som fuldbyrdede, saasnart Falskneren har gjort Brug af Dokumentet eller givet det fra sig til Benyttelse af en Anden, uden Hensyn til, om Nogen derved er bleven skuffet.

§ 279. Den, der i svigagtig Hensigt forfærdiger urigtige Maal eller Vægtredskaber eller forandrer rette Maal eller Vægtredskaber, saavelsom den, der benytter saadanne falske eller forfalskede Redskaber til dermed at bedrage Andre, straffes med Fængsel paa Vand og Bröd, ikke under 5 Dage, eller med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar. Under særdeles skjærpende Om-

1869. stændigheder, ligesom og naar Forbrydelsen gjentages,
25. Juni. kan Straffen stige indtil 6 Aars Strafarbeide.

Den, der i sin Næringsdrift benytter Vægt og Maal, som ikke lovlig er justeret, eller som ved Tid eller Brug er bleven forandret, straffes förste Gang med Böder indtil 50 Rd. og i Gjentagelsestilfælde med höjere Böder eller Fængsel.

§ 280. Med den i foregaaende Paragrafs 1ste Stykke foreskrevne Straf anses fremdeles den, som forfalsker Varer eller som falskelig forsyner Varer eller andre Gjenstande med et offentligt Stempel eller Mærke, der skal afgive Borgen for sammes Ægthed eller Godhed, eller som svigagtig tilvender sig sligt Stempel eller Præg paa Gjenstande, der ikke egne sig dertil, saavelsom den, der uhjemlet anbringer Andres Mærke eller Stempel paa Varer, der ere af væsentlig ringere Beskaffenhed end den, som Stemplet eller Mærket antyder.

Ere de Varer, hvorpaa Andres Mærke eller Stempel uhjemlet er anbragt, ikke af nogen væsentlig ringere Beskaffenhed, bliver den i § 279 2det Stykke fastsatte Straf at anvende, hvorhos Paatale kun finder Sted, forsaavidt Nogen, som derved er forurettet, begjærer det. Saa kommer ogsaa den nysnævnte Straffebestemmelse til Anvendelse med Hensyn til mindre, i Smaahandelen forefaldende Forfalskninger, ved hvilke kun ubetydeligt Tab tilföjes Nogen.

§ 281. Den, som i bedragerisk Hensigt flytter, sætter eller borttager Skjelsten eller forvansker andet Mærke, der betegner de forskjellige Ejendommes Grændser eller de dermed forbundne Rettigheder, bliver ligeledes at straffe efter Bestemmelsen i § 279 1ste Stykke.

Otte og tyvende Kapitel.

Om Brandstiftelse.

§ 282. Sætter Nogen Ild paa Hus eller Skib, enten det er hans eget eller en Andens, under saadanne Omstændigheder, at han maatte indse, at Andres Liv derved udsattes for aabenbar Fare, eller det sker for at befordre Oprör, Plyndring eller anden saadan Forstyrrelse af Samfundsordenen eller for at forvolde en udstrakt Ödelæggelse, straffes den Skyldige med Tugthusarbeide, ikke under 8 Aar; dog kan Straffen, hvis Nogen ved Ildebranden omkommer, stige til Livsstraf.

§ 283. Sætter Nogen ellers Ild paa anden Mands Hus eller Skib, anses han med Strafarbeide fra 2 til 12 Aar.

Lige Straf er den undergiven, som for at besvige Brandforsikringen eller i anden retsstridig Hensigt sætter Ild paa eget Hus eller Skib eller paa anden Mands Hus eller Skib efter dennes Begjæring eller med hans Samtykke; dog kan Straffen i disse Tilfælde under formildende Omstændigheder, navnlig hvor Huset er afsides beliggende og ikke beboet af Andre, nedsættes til Strafarbeide i 1 Aar.

Til Hus bliver at henföre ikke blot de ganske eller tildels beboede eller til Beboelse indrettede Bygninger med de dertil hörende Udhuse, men ogsaa Kirker, Möller, Fabriker, Magasinbygninger og alle andre Bygninger, som med dem kunne sættes i Klasse.

§ 284. Er det paa Skov, Törvemose, Hede, Ager eller Eng, paa Tömmer- eller Brændeforraad, Korn- eller Höstakke, paa Hytter eller Skure, eller andre lignende Gjenstande, at Ildspaasættelsen har fundet Sted, anses den Skyldige med Strafarbeide indtil 8 Aar, dog at Straffen, hvis Gjenstanden er af sær ringe Betydenhed, og iövrigt under formildende Omstændig-

1869. heder, kan nedsættes til Fængsel paa Vand og Bröd,
25. Juni. ikke under 2 Gange 5 Dage.

Har Ildspaasættelsen fundet Sted under saadanne Omstændigheder, at Gjerningsmanden maatte indse, at Andres Liv derved udsattes for aabenbar Fare, eller er den sket for at forvolde saadan Ulykke eller Ödelæggelse, som i § 282 omhandlet, kommer Straffebestemmelsen i samme Paragraf til Anvendelse.

§ 285. De i §§ 282—284 omhandlede Forbrydelser anses som fuldbyrdede, saasnart der er opstaaet Ild i den Gjenstand, hvis Antændelse udgjör Forbrydelsen, uden Hensyn til om den har grebet mere eller mindre om sig.

§ 286. Den, som ved Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed afstedkommer Ildsvaade, straffes med Fængsel, hvilken Straf dog bortfalder, naar han erstatter Skaden.

Ni og tyvende Kapitel.

Om Handlinger, hvorved Skibbrud, Oversvömmelse eller anden större Ulykke kan foraarsages.

§ 287. Hvo som i den Hensigt at vildlede eller skade Söfarende ödelægger, bortskaffer eller beskadiger Fyrindretning, Sölygte eller andet til de Söfarendes Vejledning anbragt Tegn eller Mærke, slukker Fyr eller Sölygte, anbringer falsk Tegn eller Mærke eller opfylder eller stopper det rette Farvand i Sö eller Ström, straffes med Strafarbeide, ikke under 4 Aar.

Foretages nogen af de ommeldte Handlinger uden den nævnte Hensigt, men dog med Forsæt, bliver den Skyldige at straffe med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar.

§ 288. Forvolder Nogen Skibbrud eller anden Söskade under saadanne Omstændigheder, at Menneskers Liv derved udsættes for aabenbar Fare, straffes

han med Tugthusarbeide, ikke under 8 Aar, dog at Straffen, hvis Nogen derved omkommer, kan stige til Livsstraf. Sker det under andre Omstændigheder, bliver en ringere Grad af Strafarbeide at anvende. 1869. 25. Juni.

§ 289. Den, som for at bevirke Oversvömmelse ödelægger eller beskadiger Vandledninger eller aabner Kanal, Dæmning, Sluse eller anden saadan Vandbygning, anses med Strafarbeide indtil 8 Aar, dog at Straffen, hvis betydelig Skade sker, kan stige höjere, og, hvis Nogen derved omkommer, endog til Livsstraf.

Sker det med Forsæt, men uden den Hensigt at bevirke Oversvömmelse, straffes Gjerningsmanden med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar.

§ 290. Den, som forsætlig beskadiger en Jernbane, Transportmidlerne eller Banens övrige Tilbehör, henlægger eller henkaster Noget paa Banen, forrykker Skinnerne, efterligner Signalerne, uberettiget bringer Damp- eller andre Banevogne i Bevægelse eller iövrigt foretager Handlinger, hvorved Transporten paa Banen udsættes for Fare, anses med Strafarbeide indtil 8 Aar, dog at Straffen, hvis betydelig Skade sker, kan stige höjere, og, hvis Nogen derved omkommer, endog til Livsstraf.

Dersom Handlingen efter sin Beskaffenhed ikke kunde bringe Transporten i nogen virkelig Fare, eller Saadant dog maa anses at have ligget udenfor Gjerningsmandens Tanke og Hensigt, bliver den Skyldige at straffe med Fængsel eller under særdeles skjærpende Omstændigheder med Forbedringshusarbeide indtil 1 Aar, forsaavidt ikke nogen anden Straffebestemmelse maatte medföre höjere Straf.

§ 291. Foretages nogen af de Handlinger, der omtales i §§ 287—290, af Uagtsomhed, bliver Straf af Fængsel eller Böder at anvende.

§ 292. Anvender Nogen giftige eller andre farlige Stoffer til Varer, der ere bestemte til Forhandling eller

1869. 25. Juni. Benyttelse af Andre, paa en saadan Maade, at Andres Sundhed udsættes for Fare ved Brugen af samme, straffes han, forsaavidt ikke nogen anden Straffebestemmelse maatte medföre höjere Straf, med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder, navnlig naar Nogen derved har taget Skade eller endog er omkommen, med Forbedringshusarbeide.

Samme Straf er den undergiven, som falholder Varer, hvortil han véd, at slige Stoffer paa foranförte Maade ere benyttede.

Foretages saadanne Handlinger af Uagtsomhed, bliver Straf af Böder at anvende.

§ 293. Den, som ved Overtrædelse af de Lovbestemmelser, der ere givne, eller de Forholdsregler, der af Övrigheden anordnes til Forebyggelse af smitsom Sygdom eller sammes Udbredelse, foranlediger Smitte eller videre Udbredelse af Sygdommen, straffes med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshusarbeide indtil 2 Aar.

§ 294. Skulde Nogen befindes forsætlig at udbrede smitsom Syge blandt Husdyrene, bliver han at anse med Strafarbeide indtil 8 Aar.

Den, som ved Overtrædelse af de Lovbestemmelser, der ere givne, eller Forholdsregler, der af Övrigheden anordnes til Forebyggelse af smitsom Sygdoms Udbredelse hos Husdyrene, giver Anledning til videre Udbredelse af saadan Sygdom, straffes med Fængsel eller Böder, ikke under 20 Rd.

§ 295. Den, der forsætlig borttager, ödelægger eller beskadiger Broer, Færgeindretninger, Brönde, Vandledninger, Fortöiningsredskaber eller Mærke, Rækværk eller Andet, som er anbragt for at afværge eller advare imod Fare paa Vej, Gade eller andet Sted, hvortil haves almindelig Adgang, straffes med Fængsel eller Böder.

1869.
25. Juni.

Tredivte Kapitel.

Om Ödelæggelse eller Beskadigelse af fremmed Ejendom samt om Dyrplageri.

§ 296. Den, som forsætlig borttager, ödelægger eller beskadiger offentlige Monumenter eller Ting, som ere bestemte til almindelig Nytte, saasom Træplantning, Hegn, Lygter til Gaders og Vejes Belysning, Vejviser, Varde eller Milepæl, straffes med Böder eller Fængsel.

§ 297. Den, som forsætlig enten beskadiger en elektrisk Telegraf eller de til samme hörende Apparater eller iövrigt foretager nogen Handling, hvorved Telegrafledningen afbrydes eller svækkes, eller Apparaternes Afbenyttelse forhindres, straffes med Fængsel eller under formildende Omstændigheder med Böder, dog ikke under 25 Rd., forsaavidt Handlingen ikke efter sin Beskaffenhed medförer större Straf.

Sker det af Uagtsomhed, anvendes Böder indtil 50 Rd. eller simpelt Fængsel indtil 1 Maaned; dog kan Straffen bortfalde, hvis Gjerningsmanden nopholdelig anmelder det Skete for den nærmeste Politiövrighed eller en af de ved Vej- eller Telegrafvæsenet ansatte Embedsmænd eller Betjente.

§ 298. Ödelægger eller beskadiger Nogen ellers forsætlig fremmed Ejendom, bliver han, forsaavidt Forholdet ikke falder ind under strængere Straffebestemmelser, at straffe med Böder eller Fængsel. Offentlig Paatale finder kun Sted, naar Handlingen har medfört Forstyrrelse af den offentlige Fred eller været forbunden med Overtrædelse af Politiforskrifter.

§ 299. Hvo, som gjör sig skyldig i raa Mishandling eller anden grusom og oprörende Behandling af Dyr, navnlig af Husdyr, bliver at straffe med Böder indtil 100 Rd. eller med simpelt Fængsel indtil 4 Maaneder.

1869.
25. Juni.

Et og tredivte Kapitel.

Om Paatalen af Forbrydelser, Forebyggelsestvang, Skadeserstatning m. v.

§ 300. De i denne Lov omhandlede Forbrydelser ere, forsaavidt ikke anderledes særlig er bestemt, Gjenstand for offentlig Paatale.

Dog skal vedkommende Amtmand i de Tilfælde, hvor en begaaet Forseelse efter Forskrifterne i denne Lov ikke kan paadrage höjere Straf end Böder, være bemyndiget til at frafalde retlig Forfölgning, naar Gjerningsmanden mindelig erlægger en Böde af et Belöb, der ligger indenfor Grændserne af den Bödestraf, Loven foreskriver for den paagjældende Forseelse, og af Amtmanden skjönnes at staa i et passende Forhold til Gjerningens Beskaffenhed, og derhos erstatter de Bekostninger, som maatte være paalöbne i Anledning af Undersögelsen.

§ 301. Undsiger Nogen en Anden eller truer ham med Brand eller anden Ulykke, bliver det, forsaavidt saadan Undsigelse eller Trusel ikke gaar ind under nogen af de i denne Lov indeholdte Straffebestemmelser, efter den Paagjældendes Begjæring ifölge Övrighedens Foranstaltning af Domstolene at afgjöre, om den Undsigende i den Anledning skal stille Sikkerhed og da hvilken, eller i Mangel deraf hensættes i Varetægtsfængsel paa det Offentliges Bekostning. Er Nogen saaledes dömt til at stille Sikkerhed, og han senere mener at burde fritages derfor paa Grund af forandrede Forhold, bliver Spörgsmaalet herom under en offentlig Sag at afgjöre af den samme Domstol, forsaavidt ikke den Undsagte for Fogden erklærer sig enig i, at Sikkerhedsstillelsen opgives.

§ 302. Enhver, der har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, er pligtig at tilsvare den Skadelidende Erstatning.

§ 303. Foruden den Erstatning for Helbredelsesudgifter og for Næringstab, som den, der forsætlig eller af Mangel paa tilbörlig Agtsomhed har tilföjet en Anden en Legemsbeskadigelse, er pligtig at udrede til denne, vil den Skyldige derhos kunne dömmes til at betale den Skadelidende en af Retten fastsat Godtgjörelse for de Lidelser, som ere ham paaförte, saavelsom for den Ulempe, Lyde og Vansir, der maatte flyde af den ham tilföjede Skade. 1869. 25. Juni.

§ 304. Ligeledes vil den, som paa en strafbar Maade har forvoldt en Andens Död, kunne tilpligtes, paa derom sket Begjæring, at give den Afdödes Ægtefælle eller Börn Erstatning for Tabet af deres Forsörger, fastsat enten til en bestemt Sum engang for alle eller til fortlöbende Underholdningsbidrag for et vist Tidsrum.

§ 305. Iligemaade vil den, der har gjort sig skyldig i Ærefornærmelse eller i en af de i denne Lovs Kap. 16 §§ 167—176, jfr. 177, omhandlede Forbrydelser, efter Omstændighederne kunne tilpligtes at betale en passende Godtgjörelse til den Fornærmede for den derved bevirkede Ödelæggelse eller Forstyrrelse af dennes Stilling og Forhold.

§ 306. Den, som över Vold mod sine Forældre eller Slægtninge i opstigende Linie, forbryder sin Arveret efter den, mod hvem han saaledes har forbrudt sig, medmindre den Paagjældende udtrykkelig erklærer det for sin Villie, at Arveforholdet ikke destomindre skal forblive uforandret.

Findes Nogen at have gjort sig skyldig i de i denne Lovs Kap. 21 §§ 217 og 218 ommeldte grove Fornærmelser mod saadanne Slægtninge, vil han ligeledes, naar derom nedlægges Paastand, være at dömme til at have sin Arveret efter den Paagjældende forbrudt.

I begge Tilfælde kan dog den forbrudte Arveret i det Hele eller for en Del senere tilbagegives den Skyldige ved en testamentarisk Bestemmelse.

1869.
25. Juni.

To og tredivte Kapitel.

Om Lovens Ikrafttræden, Overgangsbestemmelser samt om Ophævelse af ældre Bestemmelser.

§ 307. Denue Lov træder i Kraft den 1. August 1870. Indtil der i Island er tilvejebragt en Strafanstalt og de fornödne Fængselsbygninger, vil der dog i de Tilfælde, hvor Loven fastsætter enten Strafarbeide i 2 Aar eller kortere Tid eller Fændselsstraf, være at anvende Risstraf og Böder efter Reglerne i Frdg. af 24. Januar 1838 §§ 4 og 5, medens Strafarbeide i længere Tid end 2 Aar ligesom hidtil vil være at udstaa i Strafanstalterne i Danmark. Indtil samme Tidspunkt ville Bestemmelserne i nærværende Lovs § 31 andet og tredie Stykke ikke være at bringe til Anvendelse, hvorimod der med Hensyn til idömte Böders Erlæggelse og mulige Afsoning vil være at forholde efter fornævnte Forordnings § 9. Det forbeholdes Kongen ved Anordning at fastsætte, naar disse midlertidige Bestemmelser træde ud af Kraft.

§ 308. Er en Forbrydelse vel begaaet, men Sagen desangaaende ikke endelig paakjendt inden den i § 307 nævnte Tid, bliver Straffen at fastsætte efter nærværende Lov, forsaavidt den derefter vil blive mildere end efter den ældre Lovgivning.

§ 309. Den, som efter tidligere at være dömt til Straf efter den ældre Lovgivning for en Forbrydelse, for hvilken der i nærværende Lov i Gjentagelsestilfælde er foreskrevet forhöjet Straf, igjen findes skyldig i lige Forbrydelse, bliver at anse, som om den tidligere Dom havde været afsagt efter nærværende Lov.

§ 310. Fra den i Begyndelsen af § 307 nævnte Tid bortfalde, forsaavidt det ikke allerede er sket, fölgende Bestemmelser i Kong Christian V.'s danske Lov, nemlig:

af 1ste Bog Kap. 4 Art. 6, Kap. 5 Art. 3, Kap. 8 Art. 7 og 8, Kap. 9 Art. 11, Kap. 13 Art. 9 og 10, Kap. 14 Art. 1, Kap. 19 Art. 3 og 6, Kap. 21 Art. 17, Kap. 23 Art. 1, Kap. 24 Art. 4—7, 10—16, 29, 48—50, Kap. 25 Art. 29; 1869. 25. Juni.

af 2den Bog Kap. 10 Art. 4, forsaavidt Selvmordere angaar;

af 3die Bog Kap. 1 Art. 6, Kap. 10 Art. 4, Kap. 16 Art. 7, 9 § 8 og 16 § 9, Kap. 20 Art. 3;

af 4de Bog Kap. 3 Art. 2;

af 5te Bog Kap. 2 Art. 87 og 89, Kap. 3 Art. 11, Kap. 7 Art. 15, Kap. 8 Art. 3 og 4, Kap. 9 Art. 2 og 5;

af 6te Bog Kap. 1 Art. 1 og 3—13, Kap. 4—9, Kap. 10 Art. 1, Kap. 11, Kap. 12 Art. 1—7, 9 og 10, Kap. 13 Art. 1, 6—18, 22—30, Kap. 14 Art. 1—6 og 8—19, Kap. 15 Art. 1—8, 13—22, Kap. 16, Kap. 17 Art. 3, 12, 20—30 og 32—41, Kap. 18, Kap. 19 Art. 1—5, Kap. 20 Art. 1—3, Kap. 21 og 22.

Fremdeles Straffebestemmelserne i fölgende Artikler af Kong Christian V.'s danske Lov, nemlig:

i 1ste Bogs Kap. 1 Art. 1, 5 og 6, Kap. 5 Art. 9, Kap. 8 Art. 4, 5 og 10 Slutn., Kap. 13 Art. 11 og 20, Kap. 19 Art. 5 og 9, Kap. 23 Art. 6, Kap. 24 Art. 9, 35, 43 og 55, Kap. 26 Art. 1;

i 2den Bogs Kap. 3 Art. 8, Kap. 5 Art. 20, Kap. 9 Art. 26, Kap. 17 Art. 22;

i 3die Bogs Kap. 1 Art. 2, Kap. 4 Art. 6, Kap. 16 Art. 9 § 7 og 16 § 2;

i 4de Bogs Kap. 2 Art. 13, Kap. 4 Art. 4 og 5, Kap. 5 Art. 3, Kap. 6 Art. 6;

i 5te Bogs Kap. 2 Art. 78, Kap. 3 Art. 34 og 37, Kap. 8 Art. 12, Kap. 11 Art. 7;

i 6te Bogs Kap. 13 Art. 2 og 3, Kap. 14 Art. 7, Kap. 15 Art. 9, 10 og 12, Kap. 17 Art. 11 og 15.

1869. § 311. Endvidere bortfalde, fra den i Begyndelsen
25. Juni. af § 307 nævnte Tid, af Lovbestemmelser, som ere yngre end Kong Christian V.'s danske Lov og ikke tidligere ere hævede, fölgende:

Frdg. af 4. Marts 1690 om Tyves og utro Tjeneres Straf;

— 6. Februar 1694 om Overlast og Drab at hindre og afværge;

— 31. August 1695 om Skudsmaal og Löfter for Ægteskab;

— 21. Septbr. 1695 om dem, som lade de for Mord eller Drab anholdte Personer af deres Arrest undkomme;

— 16. Oktbr. 1697 om grove Morderes Straf;

Forbud af 23. Oktbr. 1700 paa Skjænk og Gave at give og modtage;

Frdg. af 21. Marts 1705 om Forhold med strandede Skibe og Gods § 2;

Patent af 21. Maj 1726 om danske Undersaatter, som staa i fremmed Krigstjeneste;

Frdg. af 23. Decbr. 1735 om temere litigantes m. m. §§ 4 og 5;

— 9. August 1737 om Delinkventers Henrettelse og Begravelse;

— 27. Januar 1738 om skjærpet Straf for grove Mordere;

— 17. Marts 1741 om Udfordringer og Dueller;

— 9. Juli 1745 om Informatorer, som besvangre deres kvindelige Elever;

— 2. Septbr. 1745 om Lejermaal begaaede af og med Ukonfirmerede;

— 7. Februar 1749, hvorved ovennævnte Frdg. af 16. Oktbr. 1697 yderligere forklares;

— 19. Marts 1751 angaaende Straf for Lösagtighed;

— 19. Novbr. 1751 om Kagströgne og Brændemærkede;

Frdg. af 1. Februar 1757 om Misbrug af Brændevinsdrik § 7; 1869. 25. Juni.

— 18. Decbr. 1767 om Straf for Delinkventer, som for at miste Livet, ombringe Andre;

— 21. Oktbr. 1791 om Henrettelse med Öxe;

— 31. Januar 1794 om det formentlig Vanærende i at trække Huden af Kreaturer § 3;

Plakat af 15. Juli 1801 om Beskadigelse af Skibsfortöiningsringe m. v.;

— 19. April 1805 om Udlændinge, som hendömmes til offentligt Arbeide;

Reglement af 21. Novbr. 1810 om Jordemodervæsenet § 41;

Frdg. af 12. Juni 1816 om Straffen af Fængsel paa Vand og Bröd;

— 11. Marts 1818 om Fanger, der undvige af Straffeanstalterne m. v. §§ 4 og 5;

— 9. Juni 1819 om ulovlig Hverving;

— 4. August 1819 om Forpligtelsen til at frelse Skindöde m. v. § 4;

Plakat af 6. Oktbr. 1819 om Overtrædelser med Hensyn til Kvarantænevæsenet;

Frdg. af 15. Decbr. 1820 om Ansögningers og Klagers Forfattelse og Indsendelse §§ 4–7;

— 24. Septbr. 1824 om Straffen af Boeslods Forbrydelse m. v.;

— 20. April 1825 om Straffen for Söröveri §§ 1 og 2;

Sportelreglement af 10. Septbr. 1830 § 82;

Frdg. af 21. Decbr. 1831, II. om Landsforvisningsstraffens Ophævelse med Undtagelse af Slutningen af § 2 samt § 9;

— 4. Oktbr. 1833 om de Forbrydelser, hvorved Andre angribes paa Legeme og Frihed;

— 28. Decbr. 1836 om Strandinger § 37 Nr. IV;

— 24. Januar 1838 angaaende Kriminalvæsenet paa Island §§ 3, 4 og 5 (de tvende sidstnævnte

1869.
25. Juni.

dog först fra den Tid, da nærværende Lov fuldstændig træder i Kraft, jfr. § 307), 6—8, 9 (den sidste ligeledes först fra den Tid, da nærværende Lov fuldstændig træder i Kraft), 10 (dog kun forsaavidt angaar de under denne Lov henhörende Forseelser), 11 og 12;

Frdg. af 11. April 1840 om Straffen for Tyveri, Bedrageri m. m.;

— 15. April 1840 om Straffen for Mened med Undtagelse af § 14;

— 26. Marts 1841 om Straffen for Brandstiftelse;

Plakat af 24. Septbr. 1841 om Besiddelsen af stjaalne Koster;

Frdg. af 9. Maj 1855, hvorved Lov af 3. Januar 1851 om Pressens Brug med nogle Modifikationer udvides til Island §§ 5—10 og § 12;

Plakat af 4. Januar 1861, hvorved Lov af 30. Novbr. 1857 angaaende nærmere Bestemmelse om Forbedringshusstraffen med Modifikationer udvides til Island;

Frdg. af 15. Marts 1861 om Vejvæsenet i Island § 30;

Plakat af 29. August 1862, hvorved Lov af 21. Januar 1857 om Straf for Dyrplageri udvides til Island.

§ 312. Fremdeles ophæves, forsaavidt de endnu ere gjældende, de Straffebestemmelser, som indeholdes i fölgende Lovbud:

Frdg. af 21. Marts 1705 om Forhold med strandede Skibe og Gods §§ 3—5 og 7;

— 15. Maj 1705 om adskillige Misbrugers Afskaffelse i Island § 7;

Mandat af 24. Decbr. 1710 om kongel. Ordrers Efterlevelse;

Kammerretsanordningen af 18. Marts 1720, Kap. 1 §§ 12, 18; Kap. 2 § 9 Nr. 2;

Plakat af 6. Febr. 1722 om Vin- og Værtshuse;

Frdg. af 5. Marts 1734 om Besvangrelse og det deraf paastaaende Ægteskab § 7; 1869. 25. Juni.

— 26. Febr. 1739 angaaende Straf for utro Regnskabsbetjente;

— 31. Juli 1739 om de kgl. Betjente § 1;

Höjesterets-Instrux af 7. Decbr. 1771 § 13;

Plakat af 7. Marts 1787 om islandske Söpasse § 7, forsaavidt angaar Straffen for Undladelse af at angive de der omhandlede Forseelser;

Frdg. af 30. Januar 1793 angaaende Skatternes Oppebörsel og Regnskabsvæsenet m. v. i Danmark §§ 9, 20 og 32;

— 3. Juni 1796 om Rettens Pleje § 26;

Plakat af 27. Maj 1808 angaaende Anmeldelse om smitsomme Sygdommes Udbrud §§ 1 og 5;

Frdg. af 7. Novbr. 1809 om de lærde Skoler § 69;

— 27. Marts 1831 om Lodsvæsenet § 31 2det og 3die Punktum;

— 21. Decbr. 1831 V. angaaende nærmere Bestemmelser af Ls. 6—13—3.

§ 313. Endelig træder ud af Kraft, fra den i Begyndelsen af § 307 nævnte Tid, hvad der iövrigt i de hidtil gjældende Love og Anordninger maatte være stridende imod Indholdet af nærværende Lov.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerund. have at rette. — Givet i Vor kgl. Residentsstad Kjöbenhavn den 25. Juni 1869.

Forordning for Island om **Afsoning af Böder udenfor kriminelle Sager.** Khavn den 25. Juni 1869. — Isl. Forest. og Resol. Protok. 1869 Nr. 36. Dep. Tid 1869 S. 1117—22; Algreen-Ussings Lovsaml. 1869 S. 413—15; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 731—33. (Tíð. frá alþ. ísl. 1867 I. S. 8, 9, 788—89, 793—94 1029, og II. S. 166—71, 595—97, 648—50). 25. Juni.

1869. Tilskipun handa Íslandi um afplánun fjesekta
25. Juni. í öðrum málum en sakamálum.

Vjer Kristján hinn Níundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis um frumvarp, sem fyrir það hefir verið lagt, til laga handa Íslandi um afplánun fjesekta í öðrum málum en sakamálum, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

1. gr. Ef að nokkur sá, sem samkvæmt dómi eða úrskurði fyrir utan sakamál ellegar samkvæmt sætt eða yfirvalds-úrskurði á að gjalda fjesekt í hegningar skyni, lætur farast fyrir að greiða hana að öllu eða nokkru leyti, þá skal hann afplána það, sem óborgað er — án þess að reynt sje áður að heimta það með aðförum — í einföldu fangelsi 1 dag fyrir hvern 1 ríkisdal upphæðarinnar allt að fullum 10 rd., 1 dag fyrir hvern $1^1/_2$ rd. af þeim hluta upphæðarinnar, sem er milli 10 og 25 rd., og 1 dag fyrir hvern $2^1/_2$ rd. af því, sem um fram er.

Fjesekt, sem ekki nær 2 rd., skal afplánuð með 2 daga einföldu fangelsi; en annars skal, þá er fjesektir afplánast, að eins tekinn til greina sá hluti þeirra, er samsvarar fangelsis-hegningu heilan dag.

Fari sá, sem misgjört hefir, þess á leit við fóeta, og heilsufar hans er því ekki til fyrirstöðu, skal breyta einfalda fangelsinu í fangelsi við vatn og brauð jafnlengi að tiltölu, þannig að 1 dags fangelsi við vatn og brauð komi í stað einfalds fangelsis í 6 daga; ekki má maður samt sitja skemur en 2 daga í fangelsi við vatn og brauð til þess að afplána sektir. Eigi maður að sitja lengur en 12 daga í einföldu fangelsi, og dagatölunni þar á ofan ekki verður fullskipt með 6, fellur afgangurinn burtu, ef hann er minni en 3 dagar, en skal talinn jafn 1 dags fangelsi við vatn og brauð, ef hann er 3 dagar eða þar yfir.

2. gr. Þegar svo er, að sá, sem misgjört er við, á að fá fjesektina, er það á hans valdi að láta taka

hana hjá þeim, sem misgjört hefir, með lögtaki, en að öðru leyti eiga ákvarðanir þær, sem settar eru í 1. gr., við um afplánun þess hluta fjesektarinnar, sem ekki er borgaður eða næst með lögtaki, ef að sá, sem fengið hefir dóminn, leitar háyfirvaldsins útaf því.

1869.
25. Juni.

3. gr. Þegar manni er boðið með dómi eða yfirvalds-úrskurði lögum samkvæmt að gegna einhverri skyldu við hið opinbera og lögð við áframhaldandi fjesekt, en hann hvorki vinnur verkið, nje geldur sektina, skal einnig afplána slíka fjesekt eptir ákvörðununum í 1. gr., ef að valdstjórn sú, sem á heimtingu á að dómnum eða úrskurðinum sje fullnægt, krefst þess; en þess ber samt að gæta, að afplánanin í fyrsta skipti ekki fari fram úr 1 mánaðar einföldu fangelsi, og að 4 vikur verða að líða frá því að búið er að úttaka þessa hegningu þangað til að láta má afplána að nýju, en þá má heimta, að öll sú sektar-upphæð, sem safnazt hefir saman frá því að hin fyrsta framkvæmd afplánunarinnar var á enda, sje afplánuð samkvæmt ákvörðununum í 1. grein, og svo framvegis á sama hátt, í hvert skipti sem 4 vikur eru liðnar frá því að hin síðasta afplánanin var á enda.

4. gr. Ákvarðanirnar í 1. grein eiga einnig við þegar maður er skyldaður með yfirvalds-úrskurði til að greiða tillög, sem afplána skal ef þau ekki eru goldin, en samt skal, ef auðið er, heimta hið ógoldna tillag með fjárnámi hjá þeim, sem í hlut á, og verður þar á ofan aldrei krafizt að minna sje afplánað, en það sem ógoldið er fyrir eitt missiri, án þess að það komi til greina, þó áskilið hafi verið, að gjalda skyldi tillagið fyrir styttri tíma í hvert skipti.

5. gr. Konungur tiltekur nákvæmar með tilskipun, hvenær lagaboð þetta skuli öðlast gildi. Ls. 24, 16 okt 1876

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið í Vorum konunglega aðsetursstað Kaupmannahöfn, 25. dag júnímánaðar 1869.

1869. 25 Juni. Forordning for Island om Afsoning af Böder udenfor kriminelle Sager.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Efterat Vi have modtaget Vort tro Althings allerund. Betænkning over et samme forelagt Udkast til Lov for Island om Afsoningen af Böder udenfor kriminelle Sager, byde og befale Vi som fölger:

§ 1. Naar Nogen, der ifölge Dom eller Kjendelse udenfor kriminelle Sager eller ifölge Forlig eller Övrighedsresolution har at udrede en Straffeböde, ganske eller tildels undlader at betale samme, bliver det ikke betalte Belöb, uden at det först skal forsöges inddrevet hos ham, at afsone med simpelt Fængsel i 1 Dag for hver 1 Rd., som Belöbet udgjör indtil 10 Rd. indbegrebet, 1 Dag for hver $1^1/_2$ Rd. af den Del af Belöbet, som er imellem 10 og 25 Rd., og 1 Dag for hver $2^1/_2$ Rd. af det overskydende Belöb.

Böder af et mindre Belöb end 2 Rd. afsones med 2 Dages simpelt Fængsel; men iövrigt tages der ved Afsoningen af Böder kun Hensyn til den Del af samme, hvortil der svarer fulde Dages Fængselsstraf.

Naar den Skyldige fremsætter Begjæring derom for Fogden, og hans Helbredstilstand ikke er til Hinder derfor, bliver det simple Fængsel at forandre til Fængsel paa Vand og Bröd i tilsvarende Tid, saaledes at 1 Dags Fængsel paa Vand og Bröd træder istedetfor 6 Dages simpelt Fængsel; dog kan Afsoningen med Fængsel paa Vand og Bröd ikke finde Sted i kortere Tid end 2 Dage. Saafremt det simple Fængsel udgjör en længere Tid end 12 Dage og derhos et Dageantal, hvori Tallet 6 ej gaar op, bortfalder den overskydende Del, forsaavidt den er mindre end 3 Dage, men regnes lige med 1 Dags Fængsel paa Vand og Bröd, forsaavidt den udgjör 3 Dage eller derover.

§ 2. I de enkelte Tilfælde, hvor Böderne ere tillagte den forurettede Person, staar det denne frit for

at lade dem inddrive hos den Skyldige; men iövrigt komme med Hensyn til Afsoningen af den Del af disse Böder, som ikke betales eller indkommer ved Exekution, de i § 1 givne Regler til Anvendelse, naar Domhaveren desangaaende henvender sig til Övrigheden. 1869. 25. Juni.

§ 3. Hvor Nogen under Tvang af en fortlöbende Böde er ved Dom eller Övrighedsresolution i Medhold af Lovene tilholdt at opfylde en Forpligtelse mod det Offentlige, og hverken denne Handling foretages eller Böden erlægges, bör Belöbet af saadan Böde ligeledes paa Begjæring af den offentlige Myndighed, som har Ret til at fordre Dommen eller Resolutionen fuldbyrdet, afsones efter Bestemmelserne i § 1, dog saaledes at Afsoningen förste Gang ej maa overstige 1 Maaneds simpelt Fængsel, og at der, efterat denne Straf er udstaaet, maa hengaa 4 Uger, inden Afsoningen paany kan finde Sted, hvorimod da det hele Bödebelöb, der er paalöbet fra den Tid, da den förste Fuldbyrdelse af Afsoningen var tilendebragt, kan fordres afsonet efter Bestemmelserne i § 1, og saaledes fremdeles, hver Gang 4 Uger ere forlöbne efter den sidste Afsonings Tilendebringelse.

§ 4. Bestemmelserne i § 1 komme fremdeles til Anvendelse, hvor Nogen ved Övrighedsresolution er tilpligtet at udrede Bidrag, der i Mangel af Betaling ere Gjenstand for Afsoning, dog at det skyldige Bidrag saavidt muligt bliver at inddrive hos den Paagjældende, hvorhos Afsoning i intet Tilfælde kan fordres for Mindre end det, der staar tilbage for et halvt Aar, uden Hensyn til, om det maatte være betinget, at Bidraget skulde erlægges i kortere Terminer.

§ 5. Det fastsættes nærmere ved kgl. Anordning, naar dette Lovbud træder i Kraft.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerund. have at rette. — Givet i Vor kgl. Residentsstad Kjöbenhavn, den 25. Juni 1869.

1869.
25. Juni.

Forordning for Island, ang. Skibes Registrering. Khavn den 25. Juni 1869. — Isl. Forest. og Resol. Protok. 1869 Nr. 33. Depart. Tid. 1869 S. 910—19 og 955—58; Algreen-Ussings Lovsaml. 1869, S. 422—33; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 749--75. (Tíð. frá alþ. Ísl. 1867 I, S. 15, 28, 432—39, 468—78, 792 og II, S. 194—211, 340—47, 368—75, 527—38.)

Tilskipun handa Íslandi um skrásetning skipa.

Vjer Kristján hinn Níundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis um frumvarp, er fyrir það hefir verið lagt í þeim tilgangi, samkvæmt 30. grein í lögum um skrásetning danskra skipa 13. marzmán. 1867 að leiða þau í lög á Íslandi með nokkrum breytingum, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

1. gr. Til þess að skip geti með skrásetning á Íslandi öðlazt rjett á að hafa danskt flagg, verður eigandi þess að hafa rjettindi innborinna danskra manna og ekki hafa bólfestu fyrir utan lönd Danaveldis, eða eigandinn eða eigendurnir verða að vera orðnir danskir þegnar, með því að vera orðnir heimilisfastir á Íslandi eða í Danmörku. Sje skipið eign hlutafjelags, þá á fjelagið að vera undir íslenzkum eða dönskum lögum, og stjórn þess hafa aðsetur sitt á Íslandi eða i Danmörku og fjelagsmenn að fullnægja skilmálum þeim, sem settir eru hjer að framan.

2. gr. Um öll skip, sem eiga heima á Íslandi, og heimilt er að hafa danskt flagg, og eiga að vera mæld samkvæmt tilskipuninni um skipa mælingar, skal höfð skipaskrá.

Um skrásetning skipsins á skipaskrána skal gefið út skjal, þjóðernis- og skrásetningar-skýrteini, og skal það, meðan það er í gildi, ásamt merkjum þeim, sem sett eru á skipið (3. grein) vera til sönnunar og vera fullkomin sönnun um þjóðerni skipsins og hvert það er, hvenær sem þess er spurt.

Auk aðalskjals þessa þarf sjerhvert skrásett skip, bæði á friðar og ófriðar tímum að eins að hafa farmskjöl þau, sem með þarf, og skilríki þau um skipshafnir og afgreiðslu skipa, sem boðið er að skip skuli hafa. 1869. 25. Juni.

Skip, sem að eins eru 30 tons á stærð og þaðan af minni og einasta eru höfð til vöruflutninga hafna á milli á Íslandi, eru undan þegin ákvörðununum hjer að framan um skrásetningar- og þjóðernis-skýrteini; skulu þau sett á skrá sjer og að eins fá mælingarskýrteini, og ákveður stjórnin, hvernig það skuli vera. Sje þess farið á leit, má samt skrásetja skip þessi algjörlega og láta þau fá þjóðernis-skýrteini, og eru þau þá undirgefin ákvörðununum í tilskipun þessari.

Ekkert íslenzkt kaupfar, sem ekki er stjórnarskip, má hjer eptir hafa neitt annað flagg fyrir þjóðernisflagg en hið almennilega danska verzlunarflagg, en það er kaupferðaflagg það, sem skipað er fyrir um í tilskipun 11. júlímán. 1748, 1. grein.

3. gr. Á öllum skipum, sem eru skrásett samkvæmt 2. gr., skal ávallt vera markað þjóðernis-merkið »D. E.« (þ. e. dönsk eign), talan, sem merkir rúmmál þess, og skrásetningarstafanir á þiljubitann í aptari röndinni á stórlúkunni, eða ef því verður ekki komið við, þá einhverstaðar annarstaðar, þar sem hægt er að koma auga á það og vel fer á því.

Þegar merki þessi sjást ekki lengur, verður skip það, sem í hlut á, ekki viðurkennt sem skrásett danskt skip.

4. gr. Skrásetning skipa er undir stjórn og umsjón yfirvalds þess, sem konungur skipar til þess, og á Íslandi skal hún fyrst um sinn að eins fram fara á þeim 6 verzlunarstöðum, sem nefndir eru í 2. grein í lögum 15. aprílmán. 1854 um siglingar og verzlun á Íslandi, hjá lögreglustjóra þeim, sem í hlut á. Stjórnin ákveður stærð skrásetningarumdæmis þess, sem þannig verður lagt undir hvern verzlunarstað.

1869. Á aðalskrá skrásetningarstofunnar í Kaupmanna-
25. Juni. höfn yfir skip þau, sem skrásett eru í ríkinu, skal einnig rita skip, sem skrásett eru á Íslandi, og skulu þjóðernis- og skrásetningar-skýrteini þau, sem um er rætt í annari grein, gefin út á þeirri skrifstofu.

5. gr. Á hverjum þessara staða skulu skipin í því hjeraði sett á skrá og tala við hvert skip.

Sjerhver skipseigandi á rjett á að fá skip sitt skrásett í hverju umdæmi, sem hann vill, og skal það umdæmi álitið heimili skipsins. Ekki má rita á íslenzku skipaskrárnar skip þeirra dönsku þegna eða hlutafjelaga, sem eru heimilisfastir annarstaðar en á Íslandi nema stjórnin veiti sjerstaklegt leyfi til þess.

Skrárnar skulu ritaðar í bækur, sem eru löggiltar til þess, og allt af skulu vera kyrrar á skrifstofu þeirri, sem í hlut á.

6. gr. Stöfum þeim, sem skipið fær á aðalskránni, sem nefnd er í 4. grein og haldin er í Kaupmannahöfn, má ekki breyta, meðan skrásetningin er gild, og verða þeir skrásetningarstafir skipsins, sem eiga að vera markaðir á það.

7. gr. Skrásetningar-bækurnar eiga að skýra frá í sjerstökum dálkum:

1. skrásetningarstöfum skipsins, nafni þess, hvar það eigi heima og hvar það sje smíðað;
2. hvers konar skip það sje, og skal nákvæmar lýst lögun þess og aðalmáli þess á alla vegu;
3. rúmmáli skipsins og skal tilgreint, með hverri aðferð það er reiknað út;
4. nafni, stöðu og heimildarbrjefi eiganda þess eða þeirra, sem skrásettir eru.

Sje fleiri en einn eigandi skrásettir, skal einnig tilgreint, hversu mikinn hlut hver eigi í skipinu.

Sje skipið hlutafjelags eign, skal bóka nafn fjelagsins, aðalaðsetur stjórnar þess og nafn útgjörðarmanns þess eða þeirra, sem hafa stjórn þess á hendi.

Um hvert skip skal tilgreina ár og dag, er það var fært inn í skrásetningarbókina. 1869. 25. Juni,

8. gr. þegar skrásett skip er strikað út úr skrásetningarbókinni, á að bóka í hana orsökina til þess, og hvar og hvenær skilríki þau sje dagsett, sem eru því til sönnunar, annaðhvort að skipið sje ekki lengur til, eða að það hafi misst rjett á að vera álitið danskt skip, eða að það sje komið undir annað skrásetningarumdæmi. (16., 17. og 19. grein).

9. gr. Eigandinn eða umboðsmaður hans skal segja skriflega til hvers skips, sem á að skrásetja, til skrásetningarskrifstofunnar í umdæmi því, sem skipið á heima, eða sje það þá, þegar á að skrásetja það, ntan umdæmisins, þá til skrifstofunnar í umdæmi því, sem skipið er í.

þegar sagt er til skipsins, skulu þessi skilríki fylgja með:

1. skipasmíðisskýrteinið og, ef skipið ekki er smíðað í hinu danska ríki, kaupbrjefið eða annað skjal, sem er því til sönnunar að skipið sje hætt að vera útlend eign og orðið dönsk eign, og kvittun um, að aðkaupsgjaldið sje borgað. Skjöl þessi skulu lögð fram í frumriti og í eptirriti, og verður eptirritið kyrrt í skjalasafni skrásetningarstofunnar;
2. skjal frá eiganda eða eigendum skipsins, er upplýsingar þær fylgja, sem með þarf, og þar sem þeir upp á æru og trú lýsa því yfir, að þeir sje þess konar menn, sem heimilt sje að eiga skip, er hefir danskt flagg, samkvæmt 1. grein, eða ef skipið er eign hlutafjelags, þá skrifleg yfirlýsing einnig upp á æru og trú frá stjórn fjelagsins um, að skilmálunum, sem settir eru í 1. grein fyrir því að eiga danskt skip, sje fullnægt. Í yfirlýsingum þessum skal einnig vera heitorð um, að þjóðernis- og skrásetningar-skýrteinið skuli ekki verða vanbrúkað til þess að útvega öðru skipi eða sama

1869. 25. Juni. skipi í eign útlendra þegna sömu kjör og dönsk skip hafa.

Undir yfirlýsingu þessa á sá, sem í hlut á, annaðhvort að rita nafn í viðurvist hlutaðeiganda skrásetningar-embættismanns eða að sjá um, að hún sje staðfest af nótaríus.

Verði ágreiningur um, hvort þeim, sem til skipsins segir, sje heimilt að eiga skip, er hefir danskt flagg, þá verður hann að sanna það með skýrteini frá yfirvaldinu þar, sem hann á heima.

Þegar sjerstaklega stendur á, getur stjórnin vægt til um skilríki þau, sem hjer eru heimtuð, ef að komið verður fram með upplýsingar þær, sem með þarf, á annan hátt, svo að nægir.

10. gr. Þegar búið er á skrásetningar-skrifstofu þeirri, sem í hlut á, að rita það, sem með þarf um skrásetninguna og um mælinguna í skjal, sem gjört er þar um, skal senda það (með fylgiskjölum) þegar í stað til stiptamtmannsins, og þegar hann ekki hefir neitt fram að færa á móti því, að skipið sje viðurkennt sem danskt, gefur hann út handa því bráðabirgða þjóðernisskýrteini, er samið sje eptir formála, sem stjórnin nákvæmar til tekur; sendir hann skrásetningarskrifstofunni það til þess, að hún skili því til skipsins, og ber henni um leið að sjá um, að markað sje á skipið þjóðernismerkið »D. E.«, rúmmálið og skrásetningarstafir þeir, sem stiptamtmaðurinn hefir tekið til. Áður en skipið er afgreitt, skal þar að auki á skrásetningarskrifstofunni rita nafn skipstjóra á skýrteinið. Skýrslu þá, sem stiptamtmaður hefir fengið frá skrásetningarskrifstofunni um gjörðina með fylgiskjölum, skal hann senda hlutaðeiganda stjórnarráði, til þess henni verði komið á aðalskrásetningarskrifstofuna í Kaupmannahöfn. Skal þar yfirskoða mælinguna og rannsaka skilríki þau, sem send hafa verið, og má, ef þess þykir þörf, krefjast þess, að skipið sje mælt um að öllu eða nokkru leyti, og að upplýsingar þær, sem komnar eru

fram, sje gjörðar fullkomnari eða ítarlegar sannaðar. Þegar öll þessi skilríki eru fengin, skal skipið sett á aðalskrána samkvæmt þeim.

1869. 25. Juni.

11. gr. Þegar skrásetningin er búin, gefur aðalskrásetningarskrifstofan út þjóðernis- og skrásetningarskýrteini fyrir fullt og allt; skal það lagað eptir formála þeim, sem er aptan við tilskipun þessa, og mælingarskýrteinið vera ritað í það, og hafa allar þær upplýsingar inni að halda. sem tilgreindar ern í skránni samkvæmt 7. grein. Skýrteinið skal (ásamt skilríkjum þeim, sem send hafa verið) sent stiptamtmanni aptur hið bráðasta, til þess að hann þegar í stað sendi það til skrásetningarskrifstofu þeirrar, sem í hlut á, og skal þar síðan bóka það, sem með þarf, í skrárnar á hverjum stað um sig (5. grein) og leiðrjetta þau missmíði, sem kunna að vera á mælingunni o. fl., og skal hlutaðeiganda skipi síðan skilað þessu fullgilda skýrteini, þá er búið er að rita nafn skipstjóra á það, móti því, að það skili aptur bráðabirgðaskýrteininu. Hið síðarnefnda skýrteinið skal sent stiptamtmanni ásamt með skýrslu um, að búið sje að láta hið fullgilda skýrteini úti.

Sje skip það, sem í hlut á, þegar skrásetningin á að fara fram ekki í umdæmi því, þar sem beðið er um, að það sje skrásett, skal skrásetningarskrifstofa sú, sem hefir afhent þjóðernis- og skrásetningar-skýrteinið, senda skrifstofunni í því umdæmi, er skipið á að eiga heima, skilríki þau og aðrar upplýsingar, sem með þarf samkvæmt 9. grein, til þess að skipið geti komizt á skrána í hinu síðarnefnda umdæminu.

12. gr. Skýrteinið skal ávallt fylgja skipinu og sýnt, nær sem danskt yfirvald heimtar það, hvort sem það er borgaralegt yfirvald eða hermaður eða danskur verzlunarfulltrúi.

Það er bannað, að neitt sje ritað á skýrteinið eða neinu breytt í því, nema það sje gjört af stiptamtmanninum eða á einhverri skrásetningarskrifstofu í Danmörku eða á Íslandi eða af verzlunarfulltrúa, og getur

1869. það varðað hegningu, ef út af þessu er brugðið, eptir
25. Juni. atvikum jafnvel eins og fyrir fals.

13. gr. Skip, sem smíðað er erlendis á kostnað íslenzks manns, eða er komið í »danska eigu«, getur ekki orðið skrásett, fyrr en það er komið í danskt eða íslenzkt skrásetningarumdæmi.

Þó skal dönsku verzlunarfulltrúunum, þegar þannig stendur á, vera heimilt, þegar búið er að fá þeim skilríki þau, sem um er rætt í 9. greinar 1. og 2. tölulið, að gefa út þjóðernis-skýrteini til bráðabirgða, og skal það hafa sama gildi og fullkomið þjóðernis-skýrteini, þangað til skipið verður skrásett á lögboðinn hátt.

Þjóðernis-skýrteinið til bráðabirgða skal hafa þessar upplýsingar inni að halda:

1. nafn skipsins, og hvers konar skip það sje;
2. hvenær og hvar skipið sje keypt, og nafn hins íslenzka eða hinna íslenzku eiganda þess samkvæmt kaupbrjefinu eða öðru heimildarskjali:
3. nafn skipstjóra;
4. eins nákvæmar upplýsingar, og fengizt geta eptir atvikum, um rúmmál þess, lögun og lýsingu á því;
5. hversu lengi skýrteinið sje gilt.

Undir eins og verzlunarfulltrúi sá, sem í hlut á, er búinn að láta úti slíkt þjóðernis-skýrteini til bráðabirgða, sendir hann eptirrit af því til hlutaðeiganda stjórnarráðs.

Slíkt bráðabirgða þjóðernis-skýrteini er samt ekki lengur gilt, en þangað til skipið í fyrsta sinni kemur inn á danska eða íslenzka höfn, — því þá á að skila því á skrásetningarskrifstofunni þar, — og aldrei lengur en í 2 ár, frá því að það er gefið út, ef að stjórnin veitir ekki sjerstaklega leyfi til þess.

Skipstjórinn á skrásettu íslenzku skipi, sem smíðað er upp aptur erlendis, getur krafizt af næsta verzlunarfulltrúa, að hann láti sig fá skýrteini, er veiti sjer heimild til að nota þjóðernis- og skrásetningar-skýrteini sitt eptir sem áður, þangað til hann kemur inn á danska

eða íslenzka höfn, þar sem má rannsaka, hvort skipinu 1869.
sje breytt svo mjög, að gefa þurfi út nýtt þjóðernis- 25. Juni
og skrásetnigar-skýrteini. Ekki getur slíkt skýrteini samt verið lengur gilt en í 2 ár frá því, að það er gefið út, nema sjórnin veiti leyfi til þess sjerstaklega.

14. gr. Á sjerhverju skrásettu skipi á nafn þess og heimili að vera ritað aptan til á því, þar sem hægt er að koma auga á það; skal það vera ritað með greinilegu letri ljósleitu með dökkum undirlit eða dökku letri með ljósleitum undirlit.

Ekki er leyfilegt að leyna nafni skipsins nje heimilis þess eða nema það burtu, nema í ófriði, til þess að forðast að fjandmenniruir taki það.

Ekkert skip má nefna öðru nafni, en því sem það er skrásett með.

Ekki má breyta nafninu á skrásettu skipi, nema eigandaskipti verði, og skal samþykki stjórnarinnar þá koma til. Sje nafninn breytt, skal gefa út nýtt þjóðernis- og skrásetningar-skýrteini; skrásetningarstafanir haldast óbreyttir.

15. gr. Sje þess farið á leit við stjórnina, má í staðinn fyrir áður út gefið þjóðernis- og skrásetningar-skýrteini láta koma nýtt skýrteini samhljóða, og skal þá skila hinu fyrra skýrteininu aptur.

Hafi þjóðernis- og skrásetningar-skýrteini skrásetts skips glatazt, má láta úti nýtt skýrteini, ef þess sömuleiðis er farið á leit við stjórnina.

Í öllum þeim tilfellum, er nýtt skýrteini er gefið út, án þess að skipið um leið sje mælt um, þarf beiðandinn, sem í hlut á, ekki að gjalda neitt, nema að svo miklu leyti sem mótunargjald ber að greiða.

Týnist þjóðernis- og skrásetningar-skýrteinið erlendis, getur næsti verzlunarfulltrúi gefið út þjóðernisskýrteini til bráðabirgða (13. grein), og skal þess getið með berum orðum, hverra orsaka vegna það sje gefið út. Þegar svo er, á sá, sem biður um skýrteinið, að

1869. gefa skýrslu um, hvernig það atvikaðist, að skýrteinið
25. Juni. týndist.

16. gr. Þegar skrásett skip ferst, er höggvið upp eða ónýtt á annan hátt, á sá, sem átti skipið, þegar í stað að skýra skrásetningarskrifstofu þeirri, sem í hlut á, skriflega frá því, til þess að skipið verði strikað út úr skipaskránni, og á hann einnig að skila þjóðernis- og skrásetningar-skýrteininu aptur, eða færa sönnur á, að því verði ekki skilað aptur.

Hafi skipið farizt erlendis, skal dönskum verzlunarfulltrúa skýrt frá því eins og nú var sagt, og á sömuleiðis að skila honum skýrteininu.

Verzlunarfulltrúinn á síðan að senda hlutaðeiganda stjórnarráði skilríki þessi ásamt nákvæmari skýrslu um skiptapann.

17. gr. Þegar manni, sem ekki fullnægir skilmálunum í 1. grein, er selt skip eða partur úr skipi, og skipið fyrir þá sök missir rjett sinn til að vera álitið danskt og hafa danskt flagg, á sá, sem átti skipið, þegar í stað að skýra skrásetningarskrifstofunni í umdæmi því, hvort sem það er danskt eða íslenzkt, þar sem skipið er, skriflega frá þessu, til þess að sjeð verði um, að markið »D. E.« verði höggvið burt. Sömuleiðis ber honum, áður en 4 vikur ern liðnar, frá því að hann fjekk að vita, að salan væri fullkomnuð, að skýra skrásetningarskrifstofu þeirri, þar sem skipið er skrásett, frá því og skila henni aptur skýrteininu.

Hafi salan farið fram erlendis, skal þegar í stað skýra danska verzlunarfulltrúanum frá henni og skila honum skýrteininu og hinum öðrum skjölum skipsins, og á verzlunarfulltrúinn að sjá um, að markið »D. E.« sje höggvið burt, og senda hlutaðeiganda stjórnarráði skilríki þau, sem hann þannig hefir fengið í hendur. Þar sem enginn danskur verzlunarfulltrúi er, verður sá, sem átti skipið eða stýrði því, að útvega sönnun staðfesta af nótaríusi um söluna, og um að búið sje að höggva markið »D. E.« burtu, og senda stiptamtmann-

inum skilríki þessi ásamt með skýrteininu, til þess að hann leiðbeini þeim til aðalskrásetningarskrifstofunnar í Kaupmannahöfn. 1869. 25. Juni.

Þegar skrásett skip eða partur í því verður eign útlends manns, annaðhvort við sölu opinberlega eða að arfi, á rjettarþjónn sá, sem hefir látið söluna fara fram eða skipt búinu, eða ef það verður erlendis, þá næsti verzlunarfulltrúi að sjá um það, sem með þarf

Þessar ákvarðanir eiga einnig við um þau tilfelli, er skip, sem heima á á Íslandi, verður dæmt upptækt erlendis, af því það sje óhaffært.

18. gr. Verði nokkur breyting um eignarrjettindin yfir skipinu, en sem þó ekki snertir rjett þess að hafa danskt flagg, og eins verði breytingar á nokkru af atviknm þeim, sem skrásett eru samkvæmt 7. grein, þá ber eigandanum, og sje annar orðinn eigandi, þá nýja eigaudanum, áður en 4 vikur eru liðnar frá því að breyting þessi varð, að skýra hlutaðeigandi skrásetningarskrifstofu frá því, og þurfi nokkrar sannanir fyrir þessu samkvæmt 9. grein, þá koma fram með þau skilríki, til þess að skráin verði leiðrjett eptir því.

Þó að eigandaskipti verði eða skipstjóraskipti, þá þarf ekki fyrir þá sök að gefa út nýtt þjóðernis-skýrteini, nema þess sje farið á leit, en þess skal að eins getið í skýrteininu.

Verði slíkar breytingar erlendis, skal næsti verzlunarfulltrúi rita á skýrteinið það, sem með þarf þar um, og verði eigandaskipti, senda skýrslu um þau.

Sje þar á móti nokkru skrásettu skipi breytt svo, að það svari ekki lengur til þess, sem stendur í þjóðernis- og skrásetningar-skýrteininu um, hvers konar skip það sje, um rúmmál þess eða um lýsingu þess að öðru leyti, þá skal annaðhvort ritað á skýrteinið um breytingu þessa á skrásetningarskrifstofu þeirri, sem á í hlut, eða sjá um, ef það þykir hentara, að það sje skrásett að nýju og fái nýtt skýrteini.

1869. Verði slíkar breytingar erlendis, skal næsti verzl-
25. Juni. unarfulltrúi rita á skýrteinið það, sem með þarf, og senda skýrslu um það (smbr. 13. grein).

Sjerhver skrásetningarskrifstofa á Íslandi skal tafarlaust senda stiptamtmanni, til þess hann komi henni á aðalskrásetningarskrifstofuna í Kaupmannahöfn, skýrslu um hverja þá breytingu, sem nefnd er hjer að framan, og orðið hefir um skip þau, er eiga heima í skrásetningarumdæminu.

19. gr. Vilji maður flytja skrásett skip úr einu skrásetningarumdæmi yfir í annað, þá má gjöra það, ef að eigandinn eða eigendurnir beiðast þess skriflega á skrásetningarskrifstofunni, sem skipið var skrásett á.

Þegar svo er, skal skila þjóðernis- og skrásetningar-skýrteininu, sem fyr hefir verið gefið út, á skrásetningarskrifstofunni á hinu fyrra eða hinu nýja heimili skipsins, undir eins og orðið getur, til þess að nýtt skýrteini verði gefið út.

20. gr. Sje þess farið á leit, má á hverri skrásetningarskrifstofu fá útdrátt af skrásetningarbókinni, ef goldinn er 1 rd. fyrir hvert skip, sem beiðzt er upplýsinga um.

Sömuleiðis má með sömu skilmálum fá hjá stiptamtmanninum eptirrit af þjóðernis-skýrteini til bráðabirgða, sem fyr er út gefið og enn er gilt, og frá aðalskrásetningarstofunni í Kaupmannahöfn af fullgildu þjóðernis- og skrásetningar-skýrteini; skal embættismaður sá sem í hlut á, rita á eptirritið vottorð um, að það sje samhljóða frumritinu og skýra frá tilefninu til þess, að það var látið í tje.

21. gr. Ef að eigandinn sjerstaklegra orsaka vegna æskir þess, að skip, sem á heima á Íslandi, megi áður en það er skrásett, fara úr einni íslenzkri höfn á aðra (íslenzka höfn), þá getur hlutaðeigandi háyfirvald, ef þess er farið á leit, leyft það með því að gefa út leiðarbrjef, sem hefir sama gildi innan tjeðra takmarka eins og þjóðernis- og skrásetningar-skýrteini.

22. gr. Sjerhver athöfn, sem lýtur að því að svíkja út skrásetning á skipi, sem skilmálarnir, er nauðsynlegir eru eptir tilskipun þessari til þess að mega hafa danskt flagg, ekki eiga sjer stað um, varðar allt að 1 rd. fjesekt fyrir hvern ton af rúmmáli skipsins, ef að slík athöfn ekki er svo vaxin, að önnur og þyngri refsing liggi við henni

1869. 25. Juni.

23. gr. Ef að það sannast, þegar búið er að gefa út og skila þjóðernis- og skrásetningar-skýrteini, að það hefir verið svikið út handa skipi, sem ekki hefir rjett á því, þá skal goldin allt að 2 rd. fjesekt fyrir hvern ton af rúmmáli skipsins, auk hegningarinnar fyrir verk þau, sem kunna að hafa verið unnin til þess að koma þessu fram og saknæm eru eptir hegningarlögunum.

Því skal lýst yfir með opinberri auglýsingu, að skýrteinið sje ógilt, og skal það gjört upptækt, undir eins og verður.

24. gr. Láti maður fyrir farast að skýra frá breytingum á skipi, er svipta það rjetti til að hafa danskt flagg, þá varðar það fjesekt allt að 25 rd. Láti maður fyrir farast að skýra frá þessu og það er gjört í því skyni að nota sjer þjóðernis- og skrásetningar-skýrteini, sem skipið ekki á rjett á að hafa, þá varðar það fjesekt allt að 2 rd. fyrir hvern ton af rúmmáli skipsins.

25. gr. Láti maður fyrir farast að skila aptur þjóðernis- og skrásetningar-skýrteini, eptir því sem fyrir er mælt í 16. og 17. grein, án þess að komið verði með neina gilda ástæðu fyrir því, og eins ef ekki er sjeð um, að markið »D. E.« sje höggvið burtu, eins og fyrir skipað er á sama stað, þá varðar það allt að 1 rd. fjesekt af hverjum ton af rúmmáli skipsins.

Skal því þá lýst yfir með opinberri auglýsingu, að skýrteinið — ef skipið er enn til — sje ógilt.

26. gr. Eins og það er amtmaður, sem til tekur upphæð fjesektarinnar fyrir yfirsjónir þær, sem nefndar eru í 22.—25. grein, innan takmarka þeirra, sem þar

1869. eru sett, eins getur amtmaður einnig dæmt á hendur
25. Juni. mönnum fjesekt allt að 10 rd. fyrir brot á ákvörðununum í tilskipun þessari, sem ekki er sjerstaklega lögð nein hegning við, sem og fyrir brot á móti reglum umboðslegs efnis, sem gefnar eru út og auglýstar opinberlega samkvæmt tilskipuninni og í samhljoðan við hana.

27. gr. Fyrir fjesektum þessum er eigandinn, og sje þeir fleiri en einn, eigendurnir allir, sem á skrána eru ritaðir, í ábyrgð, eins og væru þeir allir einn maður. Að því er snertir hlutafjelög, eru allir þeir, sem eru í stjórn fjelagsins, á sama hátt í ábyrgð fyrir fjesektunum.

28. gr. Ef að nokkur, sem krafizt er af fjesektar samkvæmt tilskipun þessari, fer þess á leit, að dómstólarnir dæmi um breytni sína, þá skal amtmaður hlutast um, að farið verði með málið sem almennt lögreglumál, og á dómstóllinn þá að skera úr, hvort hlutaðeigandi sje sekur, og hverja hegningu hann eigi að þola, ef svo er. Þar að auki er það amtmaður sem ákveður, hvort að málinu skuli skotið til æðra dóms af hálfu hins opinbera.

Fjesektirnar renna í sama sjóð og landstekjurnar.

29. gr. Reglugjörðir þær, sem þurfa til að fylgja tilskipun þessari fram, gefa embættismenn þeir út, sem nefndir eru í 4. grein.

30. gr. Tilskipun þessi öðlast lagagildi 1. ágústm. 1870, og skal ávallt eitt exemplar af henni látið úti með hverju skýrteini, sem veitt er nokkru íslenzku skipi.

Ákvörðun um stundarsakir.

31. gr. Skip þau, sem eiga heima á Íslandi, og eru þegar dönsk eign, þá er tilskipun þessi öðlast lagagildi, og vegna þessa hafa á sjer þjóðernismerkið, sem hingað til hefir verið, og standa á skipaskrám þeim, sem verið hafa hingað til, en gildi mælingarbrjefa þeirra

er á enda samkvæmt ákvörðnnum þeim, sem áður hafa gilt nm það, skulu skrásett o. s. frv. samkvæmt ákvörðununum í tilskipun þessari. 1869. 25. Juni.

Skip, sem hafa mælingarbrjef, er enn eru gild og gefin eru út samkvæmt reglnm þeim, sem gilt hafa hingað til, má, ef þess er farið á leit skriflega við einhverja skrásetningarstofu, mæla um og skrásetja síðan eptir ákvörðunum tilskipunar þessarar, og skal þá um leið skila hinu fyrra mælingarbrjefi aptur.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendnr sjer þegnlega að hegða. — Gefið í Vorum konunglega aðsetnrsstað Kaupmannahöfn 25. dag júnímánaðar 1869.

Danskt Þjóðernis- og skrásetningar-skýrteini.

(Skjaldarmerki Danakonungs.)

Samkvæmt lögnm þeim, sem gilda um það efni, er skrásett, að eigi heima í og mælt og reiknað að rúmmáli **tons**; er það ásamt merkinn „**D. E.**“ (þ. e. **dönsk eign**) og skrásetningarstöfnnum höggvið á , og á ofannefnt skip rjett á að vera aðnjótandi verndar þeirrar og hagsmuna, sem dönsknm skipum ber.

Því til sönnunar er þetta skýrteini gefið út.

Á hinni konunglegu aðal-skrifstofu fyrir skrásetningu og mælingu skipa í *Kaupmannahöfn* átján hundruð

forstjóri

Látið úti frá skrásetningarskrifstofunni í dag mán. 18

Whereas the called the belonging to the port of in the Kingdom of Denmark, being Danish Property, has been duly registered, the said is entitled to all the rights and privileges accorded to Danish vessels.	Attendu qne du port de dans le Royanme de Danemark, étant Propriété Danoise, à été dûment enregistré, ce navire est en droit de jonir de tonte la protection ainsi que des priviléges et avantages accordés aux navires danois.

In Witness whereof she has been furnished with the above certificate of Nationality and has been marked on her main beam with:	En foi de quoi il a été mnni de l'Acte de Nationalité ci-dessns, et a été marqué sur le bau du grand pannean:
D. E., Tons (skrásetningarstafirnir), snch letters being the official letters of the General Register of Danish Shipping, and [the] tons, her Register tonnage, eqnal to British tons register of 100 cub. feet each according to M, S, A, 1854, Part II, Rule I.[1])	**D. E., Tons** (skrásetningarstafirnir), qni sont les lettres officielles du Registre Général des navires danois, et les tons, le tonnage-registre, éqnivalent à Registre Tons Anglais de 100 pieds cnb.[2])
The principal dimensions in English feet and decimals thereof being: **Length** on the Upper Deck from the Inside of the inner Plank at the Side of the Stem to the Inside of the Plank on the Midship Stern Timber = ; **Inside Breadth** at the Middle of the Length = ; **Depth**[3]) in Hold from the Upper Deck to Ceiling at Midship =	Les mesures principales en mètres et centimètres sont: **la longueur** en ligne droite snr le pont entre le bordage aboutissant à l'étrave et le bordage à milargeur du tablean = ; **la largeur** intérieure à mi-longneur du pont = ; **la profondeur**[4]) dans la cale, au milieu, mesurée de la partie inférieure du bordage dn pont jnsqu'au bordage à côté de la carlinqne =

Fyrir skip, mæld eptir bráðabirgða-aðferðinni, skal sett:

[1]) .... Danish Shipping. The tonnage is ascertained by the Danish Rule II for ships having cargo on board.
[2]) .... des davires danois. Le tonnage est fixé par le jaugeage provisoire des bâtiments chargés.
[3]) Depth from the Upper Deck to the outer Planking at Midship.
[4]) La profondeur, au millieu, mesurée du bordage du pont jusqu'au bordage extérieur.

MÆLINGARBRJEF.

Skrásetningar- og kenningarveifu-stafir . . . .
Umdæmistala . . . .

Skrásetningin dagsett . . . .

Nafn skipsins og tegund.	Hvar og hvenær smíðað. Nafn og heimili yfirsmiðsins.	Heimili skipsins og skrásetningarumdæmi.	Um gufuskip: Tala vjelanna og hestaafl. Nafn og heimili vjelasmiðsins.

Tala þilfaranna . . . .
Tala siglutrjánna . . . .
Lögun skipsins að aptan . . . . . .

Lýsing skipsins að framan . . . . . .
Smíðað á af , ...
Innri súðin . . . .

Aðalmálin.	Fet.	Tugabrrot.
Lengd á þilfarinu (efsta) frá innri súðinni öðrumegin við stafninn aptur að skutsúðinni		
Breidd miðskipa milli innviða		
Dýpt[1]) í rúminu miðskipa frá (efsta) þilfars neðra fleti til innri súðarinnar		

Rúmmál eptir hinni fullkomnu mælingaraðferð (I. reglu) [eða: eptir bráðabirgða mælingaraðferðinni (II. reglu)].	Teningsfet.	Tons.
Rúmið undir þilfarinu		
Sjerstök rúm á þilfarinu, sem sje:		
Aðal-rúmmál skipsins		

Fyrir mælinguna o. s. frv. eru borgaðir sk. fyrir hvern ton, alls . . . . rd. sk. Fyrir lögboðinn mótaðan pappír er borgað: fyrir mælingarbrjefið . . . . rd. sk. fyrir hinsvigar ritað skýrteini . — — —————— = — — dag mán. 18	Um gufuskip: vjelarúm . . . (leng. þess =) Önnur rúm . . . . , . Rúmmál sem gufuskip . . . .
Nafn, staða og heimkynni eigandans, og hvenær og hvar heimildarskjalið sje dagsett og staðsett.	Nafn og heimili skipstjóra, og, ef til þess kemur, hvenær og hvar skipstjóra-skýrteinið sje dagsett.

Þjóðernis- og skrásetningar-skýrteini verður ekki haft sem heimildarskjal í viðskiptum manna á milli.

[1]) Um skip mæld eptir bráðabirgða aðferðinni skal setja:
Dýpt frá (efsta) þilfars efra fleti niður að ytri súðinni í botninum.

1869. 25. Juni. Forordning for Island angaaende Skibes Registrering.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Efter at Vi have modtaget Vort tro Althings allerund. Betænkning over et samme forelagt Lovudkast, sigtende til, i Overensstemmelse med § 30 i Lov om danske Skibes Registrering af 13. Marts 1867, med enkelte Lempelser at udvide bemeldte Lov til Island, byde og befale Vi som fölger:

§ 1. For at et Skib ved Registrering i Island kan opnaa Ret til at före dansk Flag, maa dets Ejer eller Ejere have dansk Indfödsret og ikke være nedsatte udenfor den danske Stats Territorium, eller ogsaa maa Ejeren eller Ejerne være blevne danske Statsborgere ved at have vundet fast Hjem i Island eller Danmark. Tilhörer Skibet et Aktieselskah, skal dette være underkastet de islandske eller danske Love, dets Bestyrelse have Sæde i Island eller Danmark og bestaa af Aktionærer, som opfylde de ovenfor opstillede Betingelser.

§ 2. Over alle i Island hjemmehörende Skibe, der ere berettigede til at före dansk Flag, og som ifölge Forordningen om Skibes Maaling ere underkastede Maaling, föres der et Skibsregister.

Om Opagelsen i Skibsregistret udstedes der et Dokument, Nationalitets- og Registrerings-Certifikatet, som, saalænge dets Gyldighed varer, i Forbindelse med de Skibet paasatte Mærker (§ 3) skal tjene og være tilstrækkeligt til Skibets Legitimation i alle Tilfælde, hvor der er Spörgsmaal om sammes Nationalitet og Identitet.

Foruden fornævnte Hoveddokument behöver ethvert registreret Skib, saavel i Fredstid som i Krigstid, kun at være forsynet med de fornödne Ladningsdokumenter samt de til enhver Tid med Hensyn til Skibsbemanding og Klarering anordnede Bevisligheder.

Undtagne fra de ovennævnte Bestemmelser om Registrering og Nationalitets-Certifikat ere Fartöjer af og under 30 Tons Drægtighed, som alene benyttes i Fart mellem islandske Havne; disse opföres paa en særskilt Fortegnelse, og der meddeles dem kun Maalebreve, hvis Form bestemmes af Regjeringen. Saadanne Fartöjer kunne dog paa Forlangende, mod at underkastes nærværende Forordnings Bestemmelser, blive fuldstændig registrerede og erholde Nationalitets-Certifikat meddelt. 1869. 25. Juni.

Intet islandsk Handelsskib, som ikke er Regjeringsskib, maa herefter som Nationalitetsflag före noget andet Flag end det almindelige danske Handelsflag, som er det i Frdg. af 11. Juli 1748 § 1 anordnede Koffardiflag.

§ 3. Alle Skibe, der ere registrerede i Henhold til § 2, skulle bestandig have Nationalitets-Mærket »D. E.« (ɔ: Dansk Ejendom), Tallet, som betegner Drægtigheden, samt Registreringsbogstaverne tydelig mærkede paa Dæksbjælken i Agterkant af Storlugen eller, hvis Saadant ikke kan ske, paa et andet iöinefaldende og passende Sted.

Naar disse Mærker ikke længer forefindes, anerkjendes det paagjældende Skib ikke som et dansk registreret Skib.

§ 4. Skibenes Registrering staar under Ledelse og Tilsyn af den Autoritet, som hertil beskikkes af Kongen, og udföres paa Island indtil videre kun i de sex Handelssteder, som nævnes i Lov om Skibsfart og Handel paa Island af 15. April 1854 § 2, af vedkommende Politimester. Omfanget af det saaledes til hvert Handelssted henlagte Registreringsdistrikt fastsættes af Regjeringen.

Fra Registreringskontoret i Kjöbenhavn, paa hvis Hovedregister over de i Riget registrerede Skibe ogsaa de i Island registrerede Skibe skulle optages, ville de

1869. i § 2 ommeldte Nationalitets- og Registrerins-Certifikater blive udfærdigede.
25. Juni.

§ 5. Hvert Distrikts Skibe indföres i de enkelte Steders Registre efter Tidsfölgen under fortlöbende Nummere.

Enhver Skibsejer er berettiget til at faa sit Skib registreret i hvilket Distrikt, han önsker, og skal dette Distrikt anses som Skibets Hjemsted. Skibe, der tilhöre danske udenfor Island bosatte Undersaatter eller Aktieselskaber, kunne ikke optages i de islandske Registre, uden dertil af Regjeringen særlig meddelt Tilladelse.

Registrene föres i dertil autoriserede Protokoller, som stedse skulle forblive ved vedkommende Kontor.

§ 6. De Bogstaver, et Skib faar i det i § 4 ommeldte, i Kjöbenhavn förte Hovedregister, og som ere uforanderlige for den Tid, Registreringen er gyldig, blive Skibets Registreringsbogstaver, som skulle paamærkes samme.

§ 7. Registrerings-Protokollerne skulle i særskilte Rubriker indeholde Oplysning om:

1. Skibets Registreringsbogstaver, Navn, Hjemsted og Byggested;
2. Skibets Slags, Bygning med nærmere Beskrivelse, samt Hoveddimensioner;
3. Skibets Drægtighed med Opgivelse af den Methode, hvorefter samme er beregnet;
4. den eller de registrerede Ejers eller Ejeres Navn, Livsstilling og Adkomst.

Er der flere registrerede Ejere, opgives tillige det Forhold, hvori enhver af dem er lodtagen i Skibet.

Tilhörer Skibet et Aktieselskab, indföres Selskabets Navn, Bestyrelsens Hovedsæde og den eller de bestyrende Rhederes Navne.

For hvert Skib anföres Datum og Aarstal for dets Indförelse i Registrerings-Protokollen.

§ 8. Ved Udslettelsen af et registreret Skib i Registrerings-Protokollen bliver Aarsagen dertil at indföre i denne tilligemed Datum og Udstedelsessted for det eller de Bevisligheder, som godtgjöre, enten at Skibet har ophört at være til, eller at det har mistet Retten til at anses som et dansk Skib, eller at det er overfört til et andet Registreringsdistrikt (§§ 16, 17 og 19). 1869. 25. Juni.

§ 9. Ethvert Skib, der skal registreres, maa af vedkommende Ejer eller hans Befuldmægtigede skriftlig anmeldes dertil for Registreringskontoret i det Distrikt, hvor Skibet er hjemmehörende, eller hvis det til den Tid, Registreringen skal udföres, befinder sig udenfor dette Distrikt, da for det Kontor, i hvis Distrikt Skibet er beliggende.

Denne Anmeldelse skal bilægges med fölgende Bevisligheder:

1. Bilbrevet eller Skibsbygningsattesten og, forsaavidt Skibet ikke er bygget i den danske Stat, Kjöbebrevet eller andet Dokument, hvorved Skibets Overgang fra fremmed til dansk Eje bevises, samt Kvittering for, at Indförselsafgiften er erlagt. Disse Dokumenter bör forelægges i Original og i Gjenpart, hvilken sidste forbliver i Registreringskontorets Arkiv.
2. En af Skibets Ejer eller Ejere paa Tro og Love afgiven, og med fornödne Oplysninger bilagt, skriftlig Erklæring om, at de ere saadanne Personer, som ifölge § 1 ere berettigede til at eje Skib förende dansk Flag, eller saafremt Skibet ejes af et Aktieselskab, en af dettes Bestyrelse ligeledes paa Tro og Love afgiven skriftlig Erklæring om, at de for Eje af dansk Skib i § 1 stillede Betingelser ere tilstede. Disse Erklæringer skulle tillige indeholde Forsikring om, at Nationalitets- og Registrerings-Certifikatet ikke skal blive misbrugt til at forskaffe andet Skib eller det

1869.
25. Juni.

samme Skib i fremmede Undersaatters Eje Behandling som dansk.

Denne Erklæring har den Paagjældende enten at underskrive i Overværelse af vedkommende Registrerings-Embedsmand eller at besörge notarialiter bekræftet.

Opstaar der Tvivl om, hvorvidt vedkommende Anmelder er berettiget til at eje Skib förende dansk Flag, bliver dette at bevise af Anmelderen ved Attest fra Övrigheden paa hans Hjemsted.

I særegne Tilfælde kan Regjeringen tilstaa Lempelser med Hensyn til de her fordrede Bevisligheders Tilvejebringelse, naar tilfredsstillende Oplysning paa anden Maade skaffes tilstede.

§ 10. Efterat vedkommende Registreringskontor har indfört det Fornödne saavel om Registreringen som om Maalingen i en derover optagen Forretning, indsendes denne (med Bilag) uopholdelig til Stiftamtmanden, der, naar han Intet finder at bemærke imod, at Skibet anerkjendes som dansk, for samme udfærdiger et, efter en af Regjeringen nærmere fastsat Form affattet midlertidigt Nationalitets-Certifikat og tilstiller Registreringskontoret dette til Udlevering til Skibet, der samtidig af bemeldte Kontor paamærkes Nationalitetsmærket »D. E.«, Drægtigheden og de af Stiftamtmanden opgivne Registreringsbogstaver. Forinden Skibet udklareres, skal derhos Skibsförerens Navn paategnes Certifikatet af Registreringskontoret. Den fra Registreringskontoret modtagne Forretning med Bilag indsender Stiftamtmanden til vedkommende Ministerium til Afgivelse til Hovedregistreringskontoret i Kjöbenhavn. Dette skal revidere Maalingen og gjennemgaa de indsendte Bevisligheder samt kan, naar dertil findes Anledning, fordre det paagjældende Skib helt eller delvis ommaalt, saa og gjennem vedkommende Ministerium, om fornödent, foranledige de meddelte Oplysninger fuldstændiggjorte eller yderligere godtgjorte. Det

er paa Grundlag af alle saaledes tilvejebragte Beviisligheder, at Skibet indföres i Hovedregistret. 1869. 25. Juni.

§ 11. Efter endt Registrering udsteder Hovedregistreringskontoret et i Overensstemmelse med den nærværende Forordning vedföjede Formular affattet endeligt Nationalitets- og Registrerings-Certifikat, hvori Maalebrevet optages, og som indeholder de i Henhold til § 7 Registret tilförte Oplysninger. Dette Certifikat bliver (tilligemed de indsendte Bevisligheder) snarest tilbagesendt Stiftamtmanden for uopholdelig at tilstilles vedkommende Registreringskontor, som derefter indförer det Fornödne i det enkelte Steds Register (§ 5) og berigtiger mulige Feil ved Drægtighedens Paamærkning m. v., samt mod det midlertidige Certifikats Tilbagelevering udleverer det saaledes modtagne endelige Certifikat til vedkommende Skib, efterat fornöden Tilförsel er sket af Skibsförerens Navn. Det tilbageleverede midlertidige Certifikat tilstilles Stiftamtmanden med Beretning om Udleveringen af det endelige.

Naar det paagjældende Skib til den Tid, Registreringen skal ske, ikke befinder sig i det Distrikt, hvor det önskes registreret, skal det Registreringskontor, som har udleveret Nationalitets- og Registrerings-Certifikatet, tilstille Kontoret i det Distrikt, hvor Skibet skal være hjemmehörende, de Bevisligheder og övrige Oplysninger, som efter § 9 ere fornödne, for at Skibet kan optages i sidstnævnte Distrikts Register.

§ 12. Certifikatet skal til enhver Tid fölge Skibet og forevises, naar det fordres af en civil eller militær dansk Myndighed eller en dansk Konsular-Agent.

Enhver Paategning paa eller Forandring i Certifikatet af Andre end Stiftamtmanden, Registreringskontorerne i Danmark eller Island eller Konsularembedsmænd er forbudt og vil kunne paadrage Vedkommende Straf, efter Omstændighederne endog som for Forfalskning.

1869. 25. Juni. § 13. Et i Udlandet for islandsk Regning bygget eller som »Dansk Ejendom« erhvervet Skib kan ikke blive registreret, inden det er ankommet i et dansk eller islandsk Registreringsdistrikt.

Dog skulle i saadanne Tilfælde de danske Konsuler i Udlandet, efterat der er meddelt dem de i § 9 Nr. 1 og 2 omhandlede Bevisligheder, være bemyndigede til at udstede et midlertidigt Nationalitets-Certifikat, hvilket indtil Skibets formelige Registrering skal have samme Gyldighed som et fuldstændigt Nationalitets-Certifikat.

Det midlertidige Nationalitets-Certifikat skal indeholde fölgende Oplysninger:

1. Skibets Navn og Slags;
2. Tiden naar og Stedet, hvor Skibet er kjöbt, samt Navnet paa dets islandske Ejer eller Ejere efter Kjöbebrevet eller andet Adkomstdokument;
3. Skibsförerens Navn;
4. de nöjagtigste Oplysninger med Hensyn til dets Drægtighed, Bygning og Beskrivelse, som man efter Omstændighederne er istand til at erholde;
5. Tidsrummet for Certifikatets Gyldighed.

En Gjenpart af et saadant midlertidigt Nationalitets-Certifikat bliver strax efter Udstedelsen af det paagjældende Konsulat indsendt til vedkommende Ministerium.

Et saadant midlertidigt Nationalitets-Certifikat har dog kun Gyldighed, indtil Skibet förste Gang ankommer til en dansk eller islandsk Havn, — da Beviset skal afleveres til Registreringskontoret sammesteds — og, forsaavidt ikke særlig Tilladelse dertil er meddelt af Regjeringen, i intet Tilfælde længere end i 2 Aar fra dets Udstedelsesdag.

Föreren af et registreret islandsk Skib, som ombygges i Udlandet, kan af den nærmeste Konsular-Embedsmand forlange udstedt et Bevis, hvorved han

bemyndiges til fortsat Brug af Nationalitets- og Registrerings-Certifikatet, indtil han ankommer til en dansk eller islandsk Havn, hvor det kan blive undersögt, om Skibet er undergaaet en Forandring, der har Udstedelse af nyt Nationalitets- og Registrerings-Certifikat tilfölge. Et saadant Bevis kan dog ikke uden særlig af Regjeringen meddelt Tilladelse have Gyldighed længere end 2 Aar efter dets Udstedelsesdag.

1869. 25. Juni.

§ 14. Ethvert registreret Skib skal paa et iöinefaldende Sted paa Skibets Agterpart före sit eget og sit Hjemsteds Navn, hvilke skulle være anbragte med tydelig Skrift i lys Farve paa mörk Grund eller omvendt.

Fordölgelse eller Borttagelse af Skibets Navn eller Hjemstedets Navn er kun tilladt i Krigstid for at undgaa Opbringelse fra Fjendens Side.

Intet Skib maa betegnes med noget andet Navn end det, hvorunder det er registreret.

Et registreret Skibs Navn kan ikke forandres uden ved Ejerskifte og da kun med Regjeringens Samtykke. I Tilfælde af Navneforandring bliver der at udstede et nyt Nationalitets- og Registrerings-Certifikat; Registreringsbogstaverne forblive uforandrede.

§ 15. Et tidligere udstedt Nationalitets- og Registrerings-Certifikat kan paa Andragende derom til Regjeringen erstattes ved et nyt ligelydende Certifikat, mod at det förstnævnte tilbageleveres.

I Tilfælde af, at et registreret Skibs Nationalitets- og Registrerings-Certifikat er gaaet tabt, kan, ligeledes paa Andragende derom til Regjeringen, et nyt Certifikat udstedes.

I alle Tilfælde, hvor et nyt Certifikat udstedes, uden at Ommaaling samtidig finder Sted, har vedkommende Ansöger ingen Betaling at erlægge, uden forsaavidt der maatte være Stempelafgift at svare.

Finder Tabet af et Nationalitets- og Registrerings-Certifikat Sted i Udlandet, kan den nærmeste Kon-

1869. sular-Embedsmand udstede et midlertidigt Nationalitets-
25. Juni. Certifikat (§ 13) med udtrykkelig Bemærkning om Aarsagen til sammes Udstedelse. I saa Tilfælde bliver af vedkommende Anmelder at afgive en Deklaration, hvori de nærmere Omstændigheder ved Tabet oplyses.

§ 16. Naar et registreret Skib forliser, ophugges eller paa anden Maade tilintetgjöres, har den hidtidige Ejer, for at Skibet kan udslettes af Skibsregisteret, strax at gjöre skriftlig Anmeldelse derom for vedkommende Registreringskontor samt derhos at tilbagelevere Nationalitets- og Registrerings-Certifikatet eller ogsaa at godtgjöre, at samme ikke kan tilbageleveres.

Er Skibet gaaet tabt i Udlandet, skal forannævnte Anmeldelse afgives til en dansk Konsul, til hvem Certifikatet tillige bliver at aflevere.

Konsulen har derpaa at indsende disse Bevisligheder tilligemed en nærmere Beretning om Skibets Tab til vedkommende Ministerium.

§ 17. Naar et registreret Skib eller en Part i samme overdrages til Nogen, der ikke fyldestgjör Betingelserne i § 1, og Skibet saaledes mister sin Ret til at anses som dansk Ejendom og til at före dansk Flag, skal den hidtidige Ejer strax skriftlig anmelde dette for Registreringskontoret i det Distrikt, dansk eller islandsk, i hvilket Skibet findes, for at Mærket »D. E.« kan paases udhugget. Tillige skal han inden 4 Uger, efterat han er bleven underrettet om Overdragelsens Fuldbyrdelse, skriftlig anmelde saadant for det Registreringskontor, hvor Skibet er registreret, og til dette tilbagelevere Certifikatet.

Er Overdragelsen sket i Udlandet, skal Anmeldelsen tilligemed Certifikatet og Skibets övrige Papirer strax afleveres til den danske Konsular-Embedsmand, der har at paase, at Mærket »D. E.« udhugges, samt at indsende de saaledes modtagne Bevisligheder til vedkommende Ministerium. Paa Steder, hvor ingen danske Konsular-Embedsmænd findes, tilvejebringer

Skibets hidtidige Ejer eller Förer et Notarialbevis for Overdragelsen og for, at Mærket »D. E.« er udhugget, samt indsender disse Beviser tilligemed Certifikatet til Stiftamtmanden til videre Indsendelse og Afgivelse til Hovedregistreringskontoret i Kjöbenhavn. 1869. 25. Juni.

Naar et regisreret Skib eller en Part i et saadant enten ved offentligt Salg eller ved Arv overgaar i fremmed Eje, skal den Retsbetjent, der har foranstaltet Salget eller skiftet Boet, eller, hvis det sker i Udlandet, den nærmeste Konsular-Embedsmand varetage det Fornödne.

Disse Bestemmelser finde ogsaa Anvendelse i de Tilfælde, hvor et paa Island hjemmehörende Skib bliver kondemneret i Udlandet som usödygtigt.

§ 18. Forandringer i Skibets Ejendomsforhold, ved hvilke sammes Ret til at före dansk Flag ikke beröres, ligesom ogsaa andre Forandringer med Hensyn til de ifölge § 7 registrerede Kjendsgjerninger blive inden 4 Uger, efterat disse Forandringer ere indtraadte, af Ejeren og i Tilfælde af Ejendomsforandring af den nye Ejer at anmelde og, saafremt noget Bevis desangaaende er nödvendigt ifölge § 9, at dokumentere for vedkommende Registreringskontor, for at Registret derefter kan blive berigtiget.

Forandring af Ejer eller af Skibets Förer har ikke Udstedelse af nyt Nationalitets-Certifikat tilfölge, medmindre der andrages derom, men bliver ikkun at paaföre Certifikatet.

Ske saadanne Forandringer i Udlandet, har den nærmeste Konsular-Embedsmand at anföre det Fornödne derom paa Certifikatet samt i Tilfælde af Ejerskifte at indsende Beretning derom.

Naar derimod noget registreret Skib forandres saaledes, at det med Hensyn til dets Slags, Drægtighed eller övrige Beskrivelse ikke længer svarer til, hvad derom indeholdes i Nationalitets- og Registrerings-Certifikatet, da har vedkommende Registreringskontor

1869. enten at give Certifikatet Paategning om den skete
25. Juni. Forandring eller efter Omstændighederne at foranledige Omregistrering samt Udstedelse af et nyt Certifikat.

Ske saadanne Forandringer i Udlandet, har den nærmeste Konsular-Embedsmand at give Certifikatet den fornödne Paategning samt at indsende Beretning desangaaende (jfr. § 13).

Ethvert i Island værende Registreringskontor skal uopholdelig indsende til Stiftamtmanden til videre Indsendelse og Afgivelse til Hovedregistreringskontoret i Kjöbenhavn en Indberetning om enhver af de i det Foregaaende nævnte Forandringer, der er foregaaet med de i Registreringsdistriktet hjemmehörendo Skibe.

§ 19. Dersom et registreret Skib önskes overfört fra et Registreringsdistrikt til et andet, kan Saadant ske, naar Ejeren eller Ejerne derom indgive skriftligt Andragende til det hidtidige Registreringskontor.

Det paagjældende, i sin Tid udstedte Nationalitets- og Registrerings-Certifikat indleveres i saa Fald, saasnart Saadant kan ske, til det hidtidige eller til det nye Hjemsteds Registreringskontor, for at et nyt Certifikat kan udstedes.

§ 20. Paa Andragende vil der fra ethvert Registreringskontor knnne erholdes Uddrag af Registreringsprotokollen mod Erlæggelse af en Kjendelse af 1 Rd. for hvert Skib, hvorom der önskes Oplysning.

Ligeledes vil der nnder de samme Betingelser hos Stiftamtmanden kunne erholdes en Gjenpart af et tidligere udstedt endnu gyldigt midlertidigt Nationalitets-Certifikat og fra Hovedregistreringskontoret i Kjöbenhavn af et endeligt Nationalitets- og Registrerings-Certifikat, hvilken Gjenpart forsynes med vedkommende Embedsmands Attest om dens Overensstemmelse med Originalen samt med en Forklaring om Anledningen til Gjenpartens Udfærdigelse.

§ 21. I Tilfælde af, at Ejeren paa Grund af særegne Omstændigheder maatte önske Tilladelse til, at

et paa Island hjemmehörende Skib uden forudgaaet Registrering afgaar fra en islandsk Havn til en anden saadan Havn, kan vedkommende Overövrighed paa Andragende derom tilstede dette ved Udstedelsen af et Pas, der har den samme Gyldighed indenfor de ovennævnte Grændser som et Nationalitets- og Registrerings-Certifikat. 1869. 25. Juni.

§ 22. Enhver Handling, der gaar ud paa at tilsnige sig Registrering af et Skib, med Hensyn til hvilket de efter nærværende Forordning fornödne Betingelser for at före dansk Flag ikke ere tilstede, skal, saafremt saadan Handling ikke ifölge sin Natur medförer anden og större Straf, anses med en Böde af indtil 1 Rd. for hver Ton af Skibets Drægtighed.

§ 23. Viser det sig efter sket Udstedelse og Udlevering af et Nationalitets- og Registrerings-Certifikat, at dette er tilsneget for et uberettiget Skib, saa skal der, foruden Straffen for de til dette Formaals Opnaaelse mulig begaaede kriminelt strafbare Handlinger, bödes indtil 2 Rd. for hver Ton af Skibets Drægtighed.

Det udstedte Certifikat bliver ved offentlig Bekjendtgjörelse at erklære for ugyldigt og at inddrage, saasnart ske kan.

§ 24. Undlades Anmeldelse af Forandringer, der beröve et Skib Retten til at före dansk Flag, ifalder Vedkommende en Böde af indtil 25 Rd. Undlades saadan Anmeldelse i den Hensigt derved at drage Fordel af et Nationalitets- og Registrerings-Certifikat, som Skibet ikke er berettiget til, da ifalder Vedkommende herfor en Böde af indtil 2 Rd. for hver Ton af Skibets Drægtighed.

§ 25. Undlades den i §§ 16 og 17 foreskrevne Tilbagelevering af Nationalitets- og Registrerings-Certifikatet, uden at gyldig Grund herfor er godtgjort, eller den sammesteds foreskrevne Omsorg for Udhugningen

1869. af Mærket »D. E.«, bödes herfor indtil 1 Rd. for hver
25 Juni. Ton af Skibets Drægtighed.

Det paagjældende Certifikat bliver da, saafremt Skibet endnu er til, ved offentlig Bekjendtgjörelse at erklære for ugyldigt.

§ 26. Ligesom Bödernes Störrelse for de i §§ 22—25 ommeldte Forseelser indenfor de deri nævnte Grændser bestemmes af Amtmanden, saaledes skal samme ogsaa for Forseelser imod Bestemmelserne i nærværende Forordning, for hvilke der ikke er fastsat særlig Straf, saavelsom for Overtrædelser af de i Henhold til Forordningen og i Overensstemmelse med samme udstedte og offentlig kundgjorte administrative Forskrifter kunne ikjende Böder af indtil 10 Rd.

§ 27. For de nævnte Böder er Ejeren og i Tilfælde af, at der er flere, samtlige registrerede Ejere ansvarlige én for alle og alle for én. Forsaavidt vedkommer Aktieselskaber, hæfte samtlige Medlemmer af det paagjældende Selskabs Bestyrelse paa samme Maade derfor.

§ 28. Dersom Nogen, hvem Böder efter denne Forordning affordres, forlanger sit Forhold paakjendt af Retten, bliver Sagen efter Foranledning af Amtmanden at behandle som offentlig Politisag, og Retten har da at afgjöre, om Vedkommende er skyldig, og hvilken Straf han i saa Fald skal lide. Det er derhos Amtmanden, som tager Bestemmelse om Sagens Appel fra det Offentliges Side.

Böderne tilfalde den samme Kasse, som Landets offentlige Intrader.

§ 29. De til nærværende Forordnings Udförelse fornödne Instruktioner gives af den i § 4 ommeldte Autoritet.

§ 30. Denne Forordning, hvoraf et Exemplar overleveres tilligemed ethvert for islandske Skibe udstedt Certifikat, træder i Kraft den 1. August 1870.

Midlertidig Bestemmelse. 1869.

§ 31. Paa Island hjemmehörende Skibe, som til 25. Juni.
den Tid, da Loven træder i Kraft, alt ere dansk Ejendom og som saadanne forsynede med det hidtidige Nationalitetsmærke samt opförte i et af de hidtidige Skibsregistre, og hvis Maalebreves Gyldighed ifölge de tidligere derom gjældende Bestemmelser er udlöben, skulle være Registrering m. v. underkastede efter nærværende Forordnings Bestemmelser.

Skibe, der ere i Besiddelse af endnu gyldige Maalebreve, udfærdigede i Henhold til de hidtil gjældende Forskrifter, kunne paa skriftligt Forlangende derom til et Registreringskontor blive ommaalte og derefter registrerede efter nærværende Forordnings Bestemmelser, ved hvilken Leilighed det tidligere Maalebrev bliver at aflevere.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerund. have at rette. — Givet i Vor Residentsstad Kjöbenhavn, den 25. Juni 1869.

Dansk Nationalitets- og Registrerings-Certifikat.

(Det kgl. danske Vaaben.)

I Overensstemmelse med de i saa Henseende gjældende Lovbud er registreret som hjemmehörende i , og udmaalt samt beregnet til en Drægtighed af **Tons**, der tilligemed Mærket **„D. E.“** (ɔ: **Dansk Ejendom**) og Registreringsbogstaverne er indhugget i og er foranförte Skib berettiget til at nyde den Beskyttelse og de Rettigheder samt Fordele, som tilkomme danske Skibe.

Til Bekræftelse heraf er dette Certifikat udstedt.

Det kgl. Hoved-Skibs-Registrerings- og Maalings-Kontor i Kjöbenhavn den Et Tusinde, Otte Hundrede

Chef

Udleveret fra Registrerings-Kontoret i den 18

Whereas the called the belonging to the port of in the Kingdom of Denmark, being Danish Property, has been duly registrered, the said is entitled to all the rights and privileges accorded to Danish vessels.	Attendu que du port de dans le Royaume de Danemark, étant Propriété Danoise, à été dûment enregistré, ce navire est en droit de jouir de toute la protection ainsi que des priviléges et avantages accordés aux navires danois.

In Witness whereof she has been furnished with the above certificate of Nationality and has been marked on her main beam with:	*En foi de quoi il a été muni de l'Acte de Nationalité ci-dessus, et a été marqué sur le bau dn* grand panneau:
D. E., Tons, (Registreringsbogstaverne), such letters being the official letters of the General Register of Danisk Shipping, and the tons, her Register tonnage, equal to British tons register of 100 cub. feet each according to M, S, A, 1854, Part II, Rule I.[1])	**D. E., Tons,** (Registreringsbogstaverne), qni sont les lettres officielles du Registre Général des navires danois, et les tons, le tonnage-registre, équivalent à Registre Tons Anglais de 100 pieds·cub.[2])
The principal dimensions in English feet and decimals thereof being: **Length** on the Upper Deck from the Inside of the inner Plank at the Side of the Stem to the Inside of the Plank on the Midship Stern Timber = ; **Inside Breadth** at the Middle of the Length = ; **Depth**[3]) in Hold from the Upper Deck to Ceiling at Midship =	Les mesnres principales en mètres et centimètres sont: **la longueur** en ligne droite sur le pont entre le bordage abontissant à l'étrave et le bordage à milargeur du tableau = ; **la largeur** intérienre à mi-longuenr du pont = ; **la profondeur**[4]) dans la cale, au milieu, mesurée de la partie inférienre du bordage du pont jnsqu'au bordage à côté de la carlinque =

For Skibe, maalte efter den midlertidige Methode, sættes:

[1]) .. . Danish Shipping. The tonuage is ascertained by the Dauish Rule II for ships haviug cargo on board.
[2]) .... des navires danois. Le tonnage est fixé par le jaugeage provisoire des bâtiments chargés.
[3]) Depht from the Upper Deck to the outer Plauking at Midship.
[4]) La profondeur, au millieu, mesurée du bordage du pout jusqu'au bordage extérieur.

MAALEBREV.

Registrerings- samt Kjendingssignal-Bogstaver . . . . Distriktsnummer.	Datum for Registreringen . . . .

Skibets Navn og Slags.	Hvor og naar bygget. Bygmesterens Navn og Hjemsted.	Skibets Hjemsted og Registrerings-Distrikt.	For Dampskibe: Maskinernes Antal og Hestekraft; Maskinfabrikantens Navn og Hjemsted.

Dækkenes Antal . . . . Masternes Antal . . . . Agterskibets Form	Beskrivelse af Forskibet . . . . . . Bygget paa af . . . . . . Inderklædingen . . . .

Hoved-Maalene.	Fod.	Tiendedele.
Længde paa Dækket (överste) fra Inderklædningen ved Siden af Forstævnen til Speilklædningen agter		
Brede midtskibs imellem Indtömmeret .		
Dybde[1]) i Rummet midtskibs fra Dækkets (överste) Underside til Inderklædningen		

Drægtighed efter den fuldstændige Maalingsmethode (Regel I.). [eller: efter den midlertidige Maalingsmethode (Regel II.)]	Kubikfod.	Tons.
Rummet under Dækket		
Særskilte Rum paa Dækket, nemlig:		
Skibets Totaldrægtighed		

For Maaling m. m. er betalt à Sk. pr. Ton = Rd. Sk. For det lovbestemte Stempelpapir er betalt: for Maalebrevet . . . . Rd. Sk. . for omstaaende Certifikat . . — — ———— = — — Toldkamret i d. 18	For Dampskibe: Maskinrum . (dets Længde =) andre Rum . . Drægtighed som Dampskib . . . .
Ejerens Navn, Livsstilling og Hjemsted, samt Adkomstbevisets Udstedelsessted og Datum.	Skibsförerens Navn og Hjemsted, samt eventuelt Skibsförerbevisets Udstedelsessted og Datum.

Et Nationalitets- og Registrerings-Certifikat kan ikke i privatretlige Forhold bruges som Adkomst-Dokument.

[1]) For Skibe maalte efter den midlertidige Methode sættes:
Dybde fra Dækkets (överste) Overside til Yderklædningen i Bunden.

1869. **Forordning** for Island ang. **Skibes Maaling.**
25. Juni. Khavn den 25. Juni 1869. — Isl. Forestill. og Resol. Protok. 1869 Nr. 37. Dep. Tid. 1869 S. 853—62; Algreen-Ussings Lovsamling 1869 S. 416—22; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 733—49. (Tíð. frá alþ. Ísl. 1867 I. S. 15, 27, 424—32, 467—68, 615 og II. S. 179—93, 337—40, 561—67, 495—98).

Tilskipun handa Íslandi um skipa mælingar.

Vjer Kristján hinn Níundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis um lagafrumvarp, er fyrir það hefir verið lagt í þeim tilgangi, samkvæmt 26. grein í lögum um skipa mælingar 13. marzmán. 1867, að leiða þau í lög á Íslandi með nokkrum breytingum, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

1. gr. Öll skip og bátar, sem eiga heima á Íslandi, og eru meira en 12 tons að rúmmáli, og ekki hafa mælingarbrjef, gefið út á tolltökustað í Danmörku samkvæmt lögum 13. marzmán. 1867, skulu mæld, og rúmmál þeirra ákveðið eptir aðferð þeirri, sem ákvörðuð er hjer á eptir. Skal hún einnig við höfð, þegar önnur skip eru mæld, sem eiga að segja til farms síns í höfnum á Íslandi. Undanþegin mælingu þar eru öll dönsk skip, sem eiga annarstaðar heima en á Íslandi, og hafa lögmæt dönsk mælingarbrjef, sem og herskip og önnur stjórnarskip, dönsk og útlend, sem ekki eru höfð til vöruflutninga. Stjórnin kveður nákvæmar á um, að hve miklu leyti önnur útlend skip skuli mæld.

2. gr. Að því leyti að ekki verður settur sjerstakur embættismaður til þess að mæla skip og reikna út rúmmál þeirra, þá skulu lögreglustjórarnir í þeim 6 verzlunarstöðum, sem nefndir eru í 2. grein laga 15. aprílmán. 1854 um siglingar og verzlun á Íslandi, hafa starf það á hendi.

3. gr. Mælingin skal fara fram í dönskum fetum og tugabrotum úr fetum.

4. gr. Rúmmál skipsins, sem búið er að finna með mælingunni, skal tiltekið í tons öldungis af sömu stærð og enskir register-tons, eins og þeir nú eru. 1869. 25. Juni.

5. gr. það er tilgangurinn með mælingunni, að finna eins nákvæmlega eins og verður stærð allra þeirra rúma í skipinu að teningsmáli, sem notuð verða, og skal hún framfara eptir hinni fullkomnu mælingaraðferð, sem mælt er fyrir um í I. reglu; einungis þegar henni ekki verður komið við einhverra orsaka vegna, má við hafa mælingar-aðferð þá til bráðabirgða, sem um er rætt í II. reglu. Hina síðarnefndu mælingaraðferð ber þannig jafnaðarlega að eins við að hafa um þau skip, sem að öllu eða nokkru leyti eru fermd, þegar á að mæla þau, eða ef að einhverjar aðrar sjerstaklegar tálmanir gjöra erfitt að mæla eptir fullkomnu aðferðinni.

6. gr. I. regla. þilfar það, sem efst er í skipum með ekki fleirum þilförum en tveim, og það sem er annað að neðan í skipnm með fleirum þilförum en tveim, heitir »mælingarþilfarið«. Rúmið fyrir neðan þetta þilfar skal skoðað og mælt sem ein samföst heild. Sje fleiri þilför, skulu rúmin, sem á milli þeirra verða, mæld hvert útaf fyrir sig. Sömuleiðis skulu þau rúm mæld útaf fyrir sig, sem eru á efsta þilfari skipsins.

þegar stærð allra þessara rúma samtalinna er skipt með 91,59, fæst (aðal-)rúmmál alls skipsins. (91,59 dönsk teningsfet = 100 enskum teningsfetum = 1 register-ton).

A. Lengd skipsins skal mæld í beinni línu eptir yfirborði mælingar-þilfarsins frá innra fleti innri súðarinnar öðru megin við stafninn aptur að innra fleti skutviðanna miðskipa eða, þegar svo stendur á, að súðinni þar. Frá þessari lengd skal dregið eins mikið og samsvarar hallanum á kinnungnum og skutviðunum, eptir sem þilfarið er þykkt til, og hallanum á skutviðunum allt að $1/3$ af bugðunni á bitanum. Lengd þeirri, sem finnst með þessu móti, skal síðan skipt í eins marga

1869. 25. Juni. jafna parta, og kveðið er á í töflu þeirri, er hjer fer á eptir:

1. skipum, er mælingarþilfar þeirra samkvæmt tjeðri mælingu er 48,56 feta (50 ensk fet) langt eða minna, skal skipt í 4 jafna parta;
2. skipum, fram yfir 48,56 fet en ekki yfir 116,53 fet (120 ensk fet) skal skipt í 6 jafna parta;
3. skipum, fram yfir 116,53 fet en ekki yfir 174,80 fet (180 ensk fet) skal skipt í 8 jafna parta:
4. skipum, fram yfir 174,80 fet en ekki yfir 218,51 fet (225 ensk fet) skal skipt í 10 jafna parta;
5. skipum, fram yfir 218,51 skal skipt í 12 jafna parta.

B. Þver-skurður skipsins við hvern skurðarsting í lengdinni skal ákveðinn á þann hátt, er nú segir:

Dýptin skal mæld við hvern skurðarsting frá $^1/_3$ af bugðunni á bitanum undir þilfarinu — eða, ef pallar eru á þilfarinu, þá frá beinni línu, er sje framlenging af þilfarinu — til efri brúnarinnar á kjalviðunum innanvert við kjalgólfið, og skal dregin frá meðalþykkt innri súðarinnar millum kjalborðsins og hvílu-borðsins.

Sje dýptin við mið-skurðarsting lengdarinnar ekki meiri en 15,54 fet (= 16 ensk fet) skal hverri dýpt skipt í 4 jafna parta, og hin lárjetta breidd að innanverðu síðan mæld við hvern þessara þriggja skurðarstingja og eins við efri og neðri enda dýptarinnar, og skal ávallt mælt til meðal-þykktar þess hluta innri súðarinnar, sem er á milli mælingarstingjanna. Síðan skulu settar tölur á breiddir þessar og byrjað ofanað (þ. e. efsta breiddin verður: 1 og svo framvegis niður að neðstu breiddinni); 2. og 4. breiddin skal margfölduð með 4 og 3. breiddin með 2; þær tölur, sem þá koma út, skulu lagðar saman, og 1. og 5. breidd lögð við þá upphæð; talan, sem þá kemur út, skal margfölduð með þriðjunginum af hinu sameiginlega millibili milli breiddanna, og kemur þá fram flatarmál þverskurðarins.

Sje miðdýptin aptur á móti meira en 15,54 fet, skal hverri dýpt um sig skipt í 6 jafna parta, og mæla síðan lárjettu breiddirnar, samkvæmt tilsögninni hjer á undan, við hvern af þessum 5 skurðarstingjum og við efra og neðra enda dýptarinnar, og setja síðan tölur á þær ofanað; 2., 4. og 6. breidd skal margfölduð með 4 og 3. og 5. með 2; tölurnar, er þá koma út, skulu lagðar saman, og við upphæð þeirra allra lögð 1. og 7. breidd. Talan, sem þá kemur út, skal margfölduð með þriðjungnum af hinu sameiginlega millibili milli breiddanna og kemur þá fram flatarmál þver-skurðarins. 1867. 25. Juni.

C. Þegar búið er á þenna hátt að finna flatarmál þverskurðanna við hvern skurðarsting í lengd skipsins, skal reikningnum á rúmmáli skipsins haldið á fram, eins og nú segir:

Á þverskurðina skulu settar tölur í röð, þannig að 1 er við framenda lengdarinnar við stafninn.

Annar þverskurðurinn og allir þverskurðirnir, sem eru með jafnri tölu, hvort sem lengdinni er skipt eptir töflunni í 4 eða 12 parta eða þar á milli, skulu margfaldaðir með 4, og 3. þverskurðurinn og allir þverskurðirnir, sem eru með oddatölu, nema hinn fyrsti og síðasti, margfaldaðir með 2. Tölur þær, sem koma af margfölduninni, skulu lagðar saman, og fyrsti og síðasti þverskurðurinn, að svo miklu leyti þeir nema nokkru, lagður við upphæð þeirra; talan, sem þá kemur fram, skal því næst margfölduð með þriðjungnum af hinu sameiginlega millibili milli þverskurðanna. Kemur þá fram stærð rúmsins fyrir neðan mælingar-þilfarið að teningsmáli, og þegar henni er skipt með 91,59, kemur fram rúmmál skipsins fyrir neðan mælingar-þilfarið, tiltekið í tons.

D. Að því er snertir palla á þilfarinu, kompur eða önnur rúm á efsta þilfarinu, sem eru lokuð umhverfis, og verða höfð til að koma fyrir í farmi eða

1869. vistum eða til klefa eða hæginda handa farþegum, skal
25. Juni. rúmmálið ákveðið eins og nú segir:

Meðallengd slíkra rúma að innanverðn skal mæld og henni skipt í 2 jafua parta; á hæðinni miðri sknlu mældar 3 breiddir að innanverðu, það er að segja, sín við hvorn enda og ein á miðjnnni á lengdinni; endabreiddirnar skulu lagðar saman, við það aptur lögð miðbreiddin fjórfölduð, og öll upphæðin síðan margfölduð með þriðjungnum af hinu sameiginlega millibili milli breiddanna; kemur þá fram hinn lárjetti þverskurður rúma þessara miðja vega, og skal hann margfaldaður með meðalhæð rúmsins. þessari tölu skal síðan skipt með 91,59, og kvótinn, sem er rúmmál hlutaðeiganda rúms, lagður við rúmmálið fyrir neðan mælingar-þilfarið.

þó skal ekki bætt við rúmmálið fyrir hýsi uppi á þilfari til skjóls handa þilfarsfarþegnm, ef stjórnin samþykkir það.

Rúm, sem eingöngu eru gjörð til kompa handa skipshöfuinni, hvort sem þau eru á þilfarinu eða undir því, má draga frá, þá er reiknað er rúmmál skipsins í tons, ef þau eru svo að stærð og fyrirkomulagi, sem stjórnin segir nákvæmar fyrir nm. Einnig setur stjórnin reglur um, hvernig slík rúm skuli mæld, og hvernig sjeð verði um, að skilyrði þau sem sett eru fyrir því, að þau verði dregin frá þegar reiknað er rúmmálið, ætíð sje fyrir hendi.

E. Sje 3 þilför í skipinu, skal rúmið milli efsta þilfarsins og mælingar-þilfarsins ákveðið eins og nú segir:

Lengd rúmsins að innanverðu skal mæld á hæðinni miðri frá innri súðinni öðru megin við stafninn aptur að súðinni á kjölviðuuum. Lengd þessari skal skipt í jafnmarga jafna parta, eins og lengdinni á mælingar-þilfarinu er skipt. Breidd rúmsins að innanverðu við hvern skiptisting skal einnig mæld á miðri hæðinni ásamt breidd stafnsins og breiddinni við skutinn. Á breiddir

þessar skulu settar tölur í röð og byrjað fram við stafninn; 2. breiddin og hinar breiddirnar. sem eru með jöfnum tölum, skulu margfaldaðar með 4, og hin 3. breiddin og hinar breiddirnar, sem eru með oddatölum, nema hin fyrsta og hin síðasta, með 2; tölur þær sem koma fram við margföldunina skulu lagðar saman og þar við bætt fyrstu og síðustu breidd, öll upphæðin margfölduð með þriðjungnum af hinu sameiginlega millibili milli breiddanna, og kemur þá fram hinn lárjetti þverskurður rúmsins miðja vega, tiltekinn í ferhyrningsfetum; sje hann margfaldaður með meðalhæð rúmsins, kemur fram stærð þess að teningsmáli. Skal henni skipt með 91,59, og kvótinn, sem er rúmmál rúms þessa, lagður við hitt rúmmál skipsins. 1869. 25. Juni.

Sje fleiri þilför en 3 í skipinu, skal stærð hvers rúms milli þilfaranna fyrir ofan mælingar-þilfarið út af fyrir sig ákveðin á þann hátt, sem nú hefir verið sagt fyrir um, og lögð síðan við rúmmál skipsins.

F. Í öllum skipum, sem fara áfram með gufuafli eða öðru afli, er þarf rúms við til vjelarinnar, skal slá af eptir stærðinni á rúmi því eða rúmum þeim, sem hreifingaraflið tekur upp, og skal það dregið frá aðalrúmmáli skipsins, er fundið er eptir framan skrifuðum reglum. Afgangurinn er rúmmál það, er sett skal á skipið. Stjórnin skal nákvæmar ákveða reglurnar um mælingu tjeðra rúma að teningsmáli.

G. Á opnum skipum ræður efri brún hástokksins línu þeirri, sem mælingin á að fara fram fyrir neðan. Dýptirnar skulu fyrir því mældar við hvern skurðarsting á lengdinni frá línu, sem dregin er um þvert skipið milli efri brúnanna á hástokkunum.

Á skipum af þessu tagi, sem fara áfram með gufuafli eða öðru afli, sem þarf vjela með, skal draga nokkuð frá, og ákveða stærð þess eins og vikið er á í F.

7. gr. II. regla. Þegar skip er mælt til bráðabirgða, skal mæla: 1, lengd skipsins á efsta þilfarinu stafna á milli; 2, breidd miðja vega að lengdinni til

1869. 25. Juni. á efsta þilfarinu milli innviðanna rjett ofan við gatborðið; 3, dýpt frá efri brún efsta þilfarsins lóðrjett niður á ytri súðina í botninum við hliðina á kjölnum, svo mjög miðskipa sem verður, og ef á þarf að halda, þá gegnum dæluna. þessi 3 mál skulu margfölduð hvert með öðru og tölunni, sem þá kemur fram, skipt með deili, sem getur leikið á milli 110 og 160 eptir lögun skipsins og eptir því, hvar dýptin er mæld, og skal nákvæmar kveðið á um deilinn í skipamælinga-reglugjörðinni.

Kvótiun verður sú tala af tons, sem skal álitin bráðabirgða-rúmmál skipsins, þegar búið er að leggja við hana rúmmál rúma þeirra, sem eru ofan á þilfarinu, og ber að mæla samkvæmt I. reglu, staflið D. Rúm þessi skulu mæld á þann hátt að margfalda saman meðal-lengd, -dýpt og -breidd þeirra og skipta því, sem þá kemur fram, með 91,59.

Á gufuskipum skal því næst frá aðalrúminu, sem fundið er, draga rúmmál vjelarrúmsins (I. regla, F).

8. gr. Hinar ítarlegri ákvarðanir, sem með þurfa til þess að skýra betur mælingaraðferðirnar og koma þeim í verk, setur stjórnin í skipamælinga-reglugjörð. Enn fremur er stjórninni heimilt að breyta ákvörðununum í I. og II. reglu til og auka í þær eptir því sem reynslan sýnir að hagfelt er, og svo að ekki komi það í bága við grundvallarreglur þær, sem mælingin er byggð á samkvæmt tilskipun þessari.

9. gr. Sjerhver mæling skal reiknuð nákvæmlega, svo ekki skakki $^1/_{100}$ úr ton, og skal hún yfirskoðuð af almennilegu æðra umsjónaryfirvaldi í Kaupmannahöfn. Stjórnin ákveður nákvæmar um það.

10. gr. Um mælinguna skal gjört mælingarbrjef. Handa íslenzkum skipum skal mælingarbrjefið tekið upp í þjóðernis- og skrásetningar-skýrteinið.

Hafi mælingin farið fram eptir II. reglu, skal tekið fram í mælingarbrjefinu, hversvegna I. regla hafi ekki orðið komið við. Slíkt mælingarbrjef er ekki lengur

gilt en þangað til að mæling getur farið fram eptir I. reglu. 1869. 25. Juni.

11. gr. Skip, sem smíðuð eru á Íslandi, skulu mæld undir eins og búið er að leggja þilfarið og innri súðina og áður en nokkrar tilfærur eru gjörðar í skipinu að innan, er geti verið því til yfirstöðu, að það sje mælt á alla vegu eins og fyrirskipað er hjer að framan og er skipasmiðurinn skyldur að segja embættismanni þeim, sem í hlut á, skriflega til þess í tækan tíma. Sje heimili embættismannsins lengra en 2 mílur frá stað þeim, er skipið er smíðað, má samt skjóta mælingunni á frest þangað til seinna.

Mælingarbrjefið skal ekki gefið út, fyr en skipið er búið, og einnig er búið að mæla rúm þau, sem kann að verða komið fyrir uppi á þilfarinu.

12. gr. Skip, sem aðflutt eru frá útlöndum, skulu mæld, er skipið kemur í fyrsta skipti inn á höfn á Íslandi, þar sem mæling getur farið fram eptir tilskipun þessari, nema þau hafi áður komið við í Danmörku og hafi verið mæld þar og fengið mælingarbrjef.

13. gr. Skipstjóri, eða þegar hann er ekki viðstaddur, þá eigandinn að hverju því skipi, sem á að mæla, er skyldur að láta embættismönnum þeim, sem mælingin er á hendur falin, í tje alla þá aðstoð og allar þær upplýsingar, sem þeir kunna að heimta, er þeir mæla skipið, annaðhvort sjálfur eða láta menn sína gjöra það. Einnig á hann tregðulaust að hlýðnast, ef tjeðir embættismenn kunna að skora á hann að ryðja rúm í skipinu innanverðu, ef þess þarf með vegna mælingarinnar.

Enn fremur er það skylda skipstjóra á hverju slíku skipi, að ferma það ekki nje taka í það seglfestu, nema hann skýri hlutaðeiganda embættismanni frá því.

14. gr. Þegar búið er einu sinni að mæla skip samkvæmt I. reglu í tilskipun þessari, og mælingarbrjef það, sem gjört hefir verið þar um, verður sýnt,

1869. þá er það gilt, meðan skipinu sjálfu ekki er breytt, og
25. Juni. ekki heldur tilskipununum um mælinguna.

15. gr. Sje skip, sem hefir danskt mælingarbrjef eða útlendt mælingarbrjef, sem er lagt að jöfnu við það, breytt, þegar það er smíðað upp aptur, og breytinganna er ekki seinna getið, eins og vera ber, í mælingarbrjefinu, skal skipasmiður sá, sem hefir staðið fyrir smíðinu, skýra embættismanni þeim, sem skipamælingar eru á hendur faldar, frá því, ef skipið hefir verið smíðað upp aptur á Íslandi, og hafi það verið gjört erlendis, þá skipstjóri; í hinn fyrra tilfellinu skal það gjört, þar sem skipið var smíðað um, og í síðara tilfellinu, þar sem skipið fyrst kemur innanlands, og mæling má fram fara. Sje skipið íslenzkt, hvílir sama skylda á eiganda skipsins.

Frá þessu skal ávallt skýrt svo tímanlega, að skipið verði mælt um tálmunarlaust.

16. gr. Á sama hátt á skipstjóri eða eigandi skipsins að skýra frá öllum breytingum á stærð rúma þeirra, sem eru undanþegin mælingu, eða eru dregin frá þegar rúmmálið er reiknað, og eins ef gjörð er breyting á notkun slíkra rúma.

17. gr. Þegar skýrt er frá slíkum breytingum á skipi, eða þegar eigandi þess eða skipstjóri krefst þess, skal það mælt á ný, og nýtt mælingarbrjef gefið út í staðinn fyrir hið eldra, sem haldið skal aptur. Samt má tilgreina á fyrra mælingarbrjefinu, hvað breytzt hafi, ef að stærðin er hin sama á alla aðalvegu.

Hlutaðeigandi embættismönnum er einnig heimilt umsjónarinnar vegna að mæla skip um, þó þess sje ekki farið á leit. Verði sú raunin á, er skip þannig er mælt um, að gjörðar hafi verið breytingar en ekki sagt til þeirra, skal skipstjóri sá eða eigandi, sem í hlut á, borga allan kostnaðinn. Hafi ekki verið gjörð nein slík breyting, skal kostnaðurinn greiddur úr sjóði þeim, sem landstekjurnar renna inn í, og þyki þörf á

að gefa út nýtt mælingarbrjef, skal það gjört án nokkurs kostnaðar fyrir eiganda eða skipstjóra. 1869. 25. Juni.

18. gr. Fyrir mælinguna skal goldið í sjóð þann, sem landstekjurnar renna í:

a. þegar skipið hefir verið mælt eptir fullkomnu aðferðinni, og ekki hefir orðið skilað eldra mælingarbrjefi, sem gefið hefir verið út samkvæmt þessari eða eldri tilskipunum . . . . 8 sk.
b. í öllum öðrum tilfellum . . . . 4 —

af hverjum ton, er mælingarbrjefið hljóðar um.

19. gr. Fari mælingin fram annarstaðar, en þar sem embættismaður sá eða embættismenn þeir, sem hlut eiga að máli og hafa störf þessi á hendi, eiga heima, lendir ferðakostnaður sá og fæðispeningar, sem af því hljótast, á skipinu. Ferðakostnaður skal reiknaður á sama hátt og í opinberum málum; í fæðispeninga bera embættismanninum 2 rd. á dag.

20. gr. Bæði eigandi skipsins og skipstjóri eru í ábyrgð fyrir gjöldum þeim og kostnaði, sem rætt er um í 2 næstu greinunum hjer á undan.

21. gr. Láti skipasmiður sá, sem hlut á að máli, fyrir farast að skýra í tækan tíma frá því, sem fyrir er mælt um í 11. grein, varðar það hann fjesekt allt að 25 rd.

22. gr. Sömuleiðis varðar það allt að 25 rd. fjesekt, ef brugðið er út af 13. grein í tilskipun þessari.

23. gr. Farist fyrir að skýra frá því, sem mælt er fyrir um í 15. og 16. grein, þá varðar það, ef hlotist hefir af breytingum þeim, sem gjörðar hafa verið, að rúmmál skipsins er orðið meira, fjesekt allt að 5 rd. fyrir hvern ton, er rúmmálið reynist hafa aukizt um; þar að auki á hlutaðeigandi að greiða gjöld þau, sem fyrir vanrækt hans eru dregin undan sjóði þeim, sem landstekjurnar renna í.

24. gr. Eins og það er amtmaður, sem til tekur upphæð fjesektarinnar fyrir yfirsjónir þær, sem nefndar eru í 21.—23. grein, innan takmarka þeirra, sem þar

1869. eru sett, eins getur amtmaður einnig dæmt á hendur
25. Juni. mönnum fjesekt allt að 10 rd. fyrir brot á ákvörðununum í tilskipun þessari, sem ekki er sjerstaklega lögð nein hegning við, sem og fyrir brot á móti reglum umboðslegs efnis, sem gefnar eru út og auglýstar opinberlega samkvæmt tilskipuninni og í samhljóðan við hana.

25. gr. Ef að nokkur, sem krafizt er af fjesektar samkvæmt tilskipun þessari, fer fram á, að dómstólarnir dæmi um breytni sína, þá skal amtmaður hlutast um, að farið verði með málið sem almennt lögreglumál, og á dómstóllinn þá að skera úr, hvort hlutaðeigandi sje sekur, og hverri hegningu hann eigi að sæta, ef svo er.

Þar að auki er það amtmaður, sem ákveður, hvort málinu skuli skotið til æðra dóms af hálfu hins opinbera.

Fjesektirnar renna í sama sjóð og landstekjurnar.

26. gr. Tilskipun þessi öðlast lagagildi 1. ágústmán. 1870.

27. gr. Þegar á að reikna út gjöld, sem fara eptir lestatöllunni samkvæmt tilskipunum þeim, er nú gilda, skulu 2 tons álitnir jafnir 1 kaupskipslest.

Ákvarðanir um stundarsakir.

28. gr. Sjerhvert það skip, sem á heima á Íslandi, og búið er að mæla, þegar tilskipun þessi öðlast lagagildi, samkvæmt reglum þeim, sem gilt hafa hingaðtil, og gildi mælingarbrjefa þeirra er á enda, samkvæmt ákvörðunum þeim, sem gilda um slík mælingarbrjef, skal mælt um í fyrsta skipti, sem það hittist, enda þó skipið þá sje með farmi, og fyrir þá sök verði að mæla það eptir II. reglu.

Skip, sem hafa slík eldri mælingarbrjef, er enn þá eru gild, eptir að tilskipun þessi hefir öðlast lagagildi, samkvæmt ofangreindum ákvörðunum, má, ef útgjörðamaður eða skipstjóri fer þess á leit, mæla um eptir

ákvörðununum í tilskipun þessari ef að skipin vegna þessa eru rudd eins og með þarf. 1869. 25. Juni.

Fyrir að mæla skipin um skulu í hvorutveggja tilfellinu greidd gjöld þau, er ákveðin eru í 18. grein.

29. gr. Þangað til að búið er að mæla skipið um og því næst gefa út nýtt mælingarbrjef, heldur hið fyrra mælingarbrjefið gildi sínu.

30. gr. Hlutaðeigandi skipasmiður skal tafarlaust segja til skipa þeirra, sem eru í smíðum á Íslandi, er tilskipun þessi öðlast lagagildi, ef smíðið er komið lengra áleiðis, en tekið er til í 11. grein, svo að þau verði mæld, ella varðar það hegningu samkvæmt 21. grein.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið í Vorum konunglega aðsetursstað Kaupmannahöfn 25. dag júnímánaðar 1869.

Forordning for Island angaaende Skibes Maaling.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Efterat Vi have modtaget Vort tro Althings allerund. Betænkning over et samme forelagt Lovudkast, sigtende til, i Overensstemmelse med § 26 i Lov angaaende Skibes Maaling af 13. Marts 1867, med enkelte Lempelser at udvide bemeldte Lov til Island, byde og befale Vi som fölger:

§ 1. Alle i Island hjemmehörende Skibe og Baade af mere end 12 Tons Drægtighed, der ikke ere forsynede med et ved et dansk Toldsted i Henhold til Lov af 13. Marts 1867 udfærdiget Maalebrev, skulle maales, og deres Drægtighed bestemmes paa den herefter fastsatte Maade. Denne bringes ogsaa til Anvendelse ved Maalingen af andre i islandske Havne klarerende Skibe. Fra Maaling sammesteds ere undtagne alle udenfor Island hjemmehörende danske Skibe, der ere forsynede

1869. 25. Juni. med lovmæssige danske Maalebreve, samt Orlogsskibe og andre Regjeringsskibe, danske og fremmede, som ikke benyttes til Fragtfart. Det fastsættes nærmere af Regjeringen, hvorvidt andre fremmede Skibe skulle maales.

§ 2. Maalingen og Beregningen sker, forsaavidt dertil ikke maatte blive ansat en særegen Embedsmand, ved Politimestrene for de sex i Lov om Skibsfart og Handel paa Island af 15. April 1854 § 2 nævnte Handelssteder.

§ 3. Maalingen sker efter den danske Fod og Decimaler af Foden.

§ 4. Skibets ved Maalingen udfundne Drægtighed udtrykkes i Tons ganske af samme Störrelse som den nuværende engelske Register-Ton.

§ 5. Maalingen, der tilsigter saa nöjagtig som muligt at udfinde det kubiske Indhold af samtlige til Brug egnede Rum i et Skib, udföres efter den i Regel I fastsatte fuldstændige Maalingsmethode; kun hvor Omstændighederne forhindre Anvendelsen af denne, maa den midlertidige Maalingsmethode, som omhandles i Regel II, komme til Anvendelse. Den sidstnævnte Maaling bör saaledes i Reglen kun anvendes paa Skibe, som paa den Tid, de skulle maales, befinde sig i hel eller delvis ladet Tilstand, eller hvis Forhindringer af anden Natur maatte vanskeliggjöre Maalingen efter den fuldstændige Methode.

§ 6. Regel I. Det Dæk, som i Skibe med ikke flere end to Dæk er det överste, og som i Skibe med flere end to Dæk er det andet fra neden, kaldes »Maalingsdækket«. Rummet under dette Dæk betragtes og maales som et sammenhængende Hele. Findes der flere Dæk, maales de derved dannede Rum hvert for sig. Ligeledes maales særskilt de Rum, som findes paa et Skibs överste Dæk.

Det samlede Indhold af disse Rum giver divideret med 91,59 Skibets Total-Drægtighed. (91,59 danske

Kubikfod = 100 engelske Kubikfod = 1 Register-Ton). 1869. 25. Juni.

A. Skibets Længde maales i lige Linie langs Overfladen af Maalingsdækket fra Indersiden af Inderklædningen ved Siden af Forstævnen til Indersiden af det midtskibs Speiltömmer eller eventuelt til Klædningen sammesteds. I denne Længde gives et Afdrag svarende til Bovens og Speiltömmerets Fald i Dækkets Tykkelse samt til Speiltömmerets Fald indtil $^1/_3$ af Bjælkens Bugt. Den saaledes udfundne Længde deles derpaa i det Antal lige store Dele, som findes angivet i den efterfölgende Tabel:

1. Skibe, hvis Maalingsdæk i Overensstemmelse med foranförte Maaling er 48,56 Fod (50 eng. F.) langt eller derunder, deles i 4 lige store Dele;
2. Skibe over 48,56 Fod, men ikke over 116,53 Fod (120 eng. F.), deles i 6 lige store Dele;
3. Skibe over 116,53 Fod; men ikke over 174,80 Fod (180 eng. F.), deles i 8 lige store Dele;
4. Skibe over 174,80 Fod, men ikke over 218,51 Fod (225 eng. F.), deles i 10 lige store Dele;
5. Skibe over 218,51 Fod deles i 12 lige store Dele.

B. Skibets Tværsnit ved hvert Delingspunkt af Længden bestemmes paa fölgende Maade:

Dybden maales ved hvert Delingspunkt fra $^1/_3$ af Bjælkens Bugt under Dækket eller, hvis der findes Afsætninger i dette, fra en Linie i Forlængelse af dette til Overkanten af Bundtömmeret ved Indersiden af Sandbordet med Fradrag af Middeltykkelsen af Inderklædningen imellem Sandbordet og Kimmingsplanken.

Overstiger Dybden paa det midterste Delingspunkt af Længden ikke 15,54 Fod (= 16 eng. F.), deles hver Dybde i 4 lige store Dele, hvorpaa den indvendige vandrette Brede maales ved hvert af de 3 Delingspunkter, ligesom ogsaa ved det överste og nederste Punkt af Dybden, idet hvert Maal optages til Middel-

1869. 25. Juni. tykkelsen af den Del af Inderklædningen, som er imellem Maalingspunkterne. Disse Breder nummereres derpaa fraoven (ɔ: överste Brede gives Nr. 1 og saa fremdeles til den nederste Brede), den 2den og den 4de multipliceres med 4 og den 3die med 2; disse Produkter adderes, og til denne Sum lægges den 1ste og 5te Brede; den saaledes erholdte Störrelse multipliceres med $^1/_3$ af den fælles Mellemafstand mellem Brederne, og Produktet vil da blive Fladeindholdet af Tværsnittet.

Overstiger derimod midterste Dybde 15,51 Fod, deles hver Dybde i 6 lige store Dele, hvorpaa de vandrette Breder i Overensstemmelse med foranförte Anvisning maales ved de 5 Delingspunkter samt ved de överste og nederste Punkter af Dybden, hvorpaa de nummereres fraoven; den 2den, 4de og 6te multipliceres med 4 og den 3die og den 5te med 2; disse Produkter adderes, og til deres Sum lægges den 1ste og den 7de Brede. Den Störrelse, som saaledes erholdes, multipliceres med $^1/_3$ af den fælles Afstand mellem Brederne, og Produktet bliver da Fladeindholdet af Tværsnittet.

C. Efterat saaledes Tværsnittets Fladeindhold er blevet udfundet ved hvert Delingspunkt af Skibets Længde, fortsættes Beregningen af Skibets Drægtighed paa fölgende Maade:

Tværsnittene nummereres efter hinanden, saaledes at Nr. 1 er ved Længdens Endepunkt ved Forstævnen.

Det 2det og ethvert Tværsnit af lige Nummer multipliceres, hvad enten Længden ifölge Tabellen er delt i 4 eller i 12 eller i noget mellemliggende Antal Dele, med 4, og det tredie samt ethvert Tværsnit af ulige Nummer, dog med Undtagelse af det förste og det sidste, multipliseres med 2. Disse Produkter adderes, og til deres Sum lægges det förste og det sidste Tværsnit, forsaavidt de udbringe Resultater, hvorefter

den saaledes udfundne Störrelse multipliceres med $^1/_3$ af den fælles Afstand mellem Tværsnittene. Dette Produkt angiver det kubiske Indhold af Rummet under Maalingsdækket, som, divideret med 91,59, viser Skibets Drægtighed under Maalingsdækket, udtrykt i Tons. 1869. 25. Juni.

D. For Afsætninger i Dækket, Hytter eller andre fast indesluttede Rum paa det överste Dæk, anvendelige til Henstuvning af Ladning eller Provision eller til Lukafer eller Bekvemmelighed for Passagerer, bestemmes Drægtigheden paa fölgende Maade:

Den indvendige Middellængde af saadanne Rum maales og deles i 2 lige Dele; paa Midten af Höiden maales 3 indvendige Breder, nemlig 1 ved hver Ende og 1 paa Midten af Længden; til Summen af Yderbrederne lægges 4 Gange den midterste Brede, hvorpaa den hele Sum multipliceres med $^1/_3$ af den fælles Afstand mellem Brederne; Produktet giver det vandrette Midter-Gjennemsnit af saadanne Rum, hvilket multipliceres med Rummets Middelhöide. Dette Produkt divideres med 91,59, og Kvotienten, der betragtes som Drægtigheden af det paagjældende Rum, adderes til Drægtigheden under Maalingsdækket.

Tillæg til Drægtighed gives dog ikke for Paabygninger, indrettede til Ly for Dækspassagerer, forsaavidt Saadant af Regjeringen approberes.

Rum, udelukkende indrettede til Folkelukafer, saavel over som under Dækket, kunne fradrages ved Beregningen af Skibets Tons-Drægtighed, naar de ere af en saadan Störrelse og Indretning, som af Regjeringen nærmere bestemmes. Denne fastsætter ligeledes Reglerne for, hvorledes saadanne Rums Opmaaling vil være at foretage, samt for Kontrollen med, at de for deres Fradrag ved Drægtighedsberegningen stillede Betingelser til enhver Tid ere tilstede.

1869. E. Dersom Skibet har et 3die Dæk, bestemmes
25. Juni. Drægtigheden af Rummet imellem dette og Maalingsdækket paa fölgende Maade:

Den indvendige Længde af Rummet maales paa $^1/_2$ Höide fra Inderklædningen ved Siden af Forstævnen til Klædningen paa Speiltömret. Denne Længde deles i det samme Antal lige store Dele, i hvilke Længden af Maalingsdækket er delt. Den indvendige Brede af Rummet ved hvert Delingspunkt maales ligeledes paa $^1/_2$ Höide tilligemed Breden af Forstævnen og Breden ved Speilet. Disse Breder nummereres efter hinanden, begyndende med Forstævnen; den 2den og de övrige Breder af lige Nummer multipliceres med 4, og den 3die og alle de andre Breder af ulige Nummer, med Undtagelse af den förste og den sidste, med 2; til Summen af disse Produkter adderes förste og sidste Brede, den hele Sum multipliceres med $^1/_3$ af den fælles Afstand mellem Brederne, og Resultatet er det vandrette Midter-Gjennemsnit af Rummet, udtrykt i Kvadratfod, hvilket, multipliceret med Rummets Middelhöide, giver det kubiske Indhold af samme. Dette Produkt divideres med 91,59, og Kvotienten, der anses som Drægtigheden af saadant Rum, adderes til den övrige Drægtighed af Skibet.

Har Skibet flere end tre Dæk, skal Indholdet af hvert Rum imellem Dækkene over Maalingsdækket hvert for sig bestemmes paa den ovenfor anviste Maade og tillægges Skibets Drægtighed.

F. I ethvert Skib, som bevæges ved Damp- eller anden Kraft, hvortil udfordres Maskinrum, skal en Godtgjörelse gives efter Störrelsen af det eller de Rum, som optages af den bevægende Kraft, og fradrages Skibets efter de foranförte Regler udfundne Total-Drægtighed. Det Tiloversblevne er den Drægtighed, hvortil Skibet ansættes. Reglerne for den kubiske Opmaaling af forannævnte Rum blive nærmere at fastsætte af Regjeringen.

G. Ved aabne Fartöjer danner Skanddækkets eller Essingens Overkant den Linie, under hvilken Maalingen sker. Dybderne blive derfor at maale paa hvert af Længdens Delingspunkter fra en imellem den nævnte Overkants modstaaende Sider tværskibs dragen Linie. 1869. 25. Juni.

Ved Fartöjer af dette Slags, som drives ved Damp- eller anden Kraft, der udfordrer Maskineri, finder et Afdrag Sted, hvis Störrelse bestemmes saaledes som angivet i Litr. F.

§ 7. Regel II. Ved den midlertidige Maalings Anvendelse bliver at maale: 1) Skibets Længde paa överste Dæk mellem Stævneue; 2) en Brede paa halv Længde paa det överste Dæk mellem Indtömmeret tæt ovenover Vaterbordet; 3) en Dybde fra det överste Dæks Overkant lodret ned paa Yderklædningen i Bunden ved Siden af Kjölen, saa meget midtskibs som muligt, og i fornödent Fald igjennem Pumpen. Disse tre Maal multipliceres med hverandre, og Produktet divideres med en Divisor, som varierer imellem 110 og 160, efter Skibenes Bygningsmaade og Maalingsstedet for Dybdeu, og nærmere bestemmes i Skibsmaalings-Instruktionen.

Kvotienten giver det Antal Tons, der adderet til Drægtigheden af de ovenfor Dækket værende Rum, som ifölge Regel I. D. ere Maaling undergivne, skal anses som Skibets midlertidige Drægtighed. Maalingen af disse Rum sker ved at multiplicere deres Middel-Længde, Middel-Brede og Middel-Dybde og dividere Produktet med $91,_{59}$.

For Dampskibe bliver dernæst den fundne Total-Drægtighed at formindske med Maskinrummets Drægtighed (Regel I. F.).

§ 8. De yderligere Bestemmelser, der ere nödvendige til Maalingsmethodens nærmere Forklaring og praktiske Anvendelse, udstedes af Regjeringen ved en Skibsmaalings-Instruktion. Regjeringen er endvidere

1869. 25. Juni. bemyndiget til at lade indtræde saadanne Modifikationer i og Tilsætninger til de i Regel I. og II. indeholdte Bestemmelser, som Erfaring maatte vise at være hensigtsmæssige, og som ikke komme i Strid med de i denne Lov angivne Grundsætninger for Maalingen.

§ 9. Enhver Maaling skal beregnes nöjagtig paa $^{1}/_{100}$ Ton og revideres af en almindelig overordnet Tilsyns-Myndighed i Kjöbenhavn. Det Nærmere desangaaende bestemmer Regjeringen.

§ 10. Angaaende Maalingen udfærdiges et Maalebrev. For islandske Skibe optages Maalebrevet i Nationalitets- og Registrerings-Certifikatet.

Er Maalingen sket efter Regel II, anföres i Maalebrevet, hvorfor Regel I ikke har kunnet anvendes. Et saadant Maalebrev er ikkun gyldigt, indtil Maaling efter Regel I kan finde Sted

§ 11. Maaling af Skibe, der bygges i Island, skal ske, saasnart Dækket er lagt og Inderklædningen er anbragt, og inden der gjöres nogensomhelst Indretning i Skibets Indre, der kan forhindre Optagelsen af de foreskrevne Maal, og er Skibsbyggeren forpligtet til herom itide at gjöre skriftlig Anmeldelse for vedkommende Embedsmand. Bor denne i en Afstand af over 2 Mile fra det Sted, hvor Skibet bygges, kan Maalingen dog udsættes til et senere Tidspunt.

Maalebrevet udfærdiges först, naar Skibet er færdigt, og efterat de muligen ovenpaa Dækket anbragte Rum ligeledes ere blevne maalte.

§ 12. Maaling af Skibe, som indföres fra Udlandet, skal ske, naar vedkommende Skib förste Gang indkommer til islandsk Havn, hvor Maaling efter nærværende Forordning kan foretages, medmindre det forinden har anlöbet anden dansk Havn og der er blevet maalt og forsynet med Maalebrev.

§ 13. Föreren eller, naar en saadan ikke er tilstede, Ejeren af ethvert Skib, der skal maales, er forpligtet til enten selv eller ved sine Folk at yde de

Embedsmænd, hvem Maalingen er overdragen, enhver Hjælp og Oplysning, som disse maatte kræve til Maalingsforretningens Udförelse. Ligeledes har han uvægerlig at efterkomme mulige Opfordringer fra de nævnte Embedsmænd til at ryddeliggjöre Skibets indre Rum, forsaavidt dette er nödvendigt for Maalingens Skyld. 1869. 25. Juni.

Endvidere paaligger det Föreren af ethvert saadant Skib ikke at lade indtage Ladning eller Ballast uden foregaaende Anmeldelse for vedkommende Embedsmand.

§ 14. Naar et Skib engang er maalt i Henhold til nærværende Forordnings Regel I, og det derom udfærdigede Maalebrev kan forevises, er dette gyldigt, saalænge der ikke foretages Forandringer ved selve Skibet eller i Anordningerne angaaende Maalingen.

§ 15. Er der ved et Skib, som er forsynet med dansk eller med et lige med saadant stillet fremmed Maalebrev, foretaget Forandringer ved Ombygning, der ikke senere ere blevne behörig optagne i Maalebrevet, skal Anmeldelse derom gjöres, naar Ombygningen er sket i Island, af den Skibsbygmester, som har udfört samme, og, naar den er sket andetsteds, af Skibets Förer til den Embedsmand, hvem Maalingsforretningerne ere overdragne, i förste Tilfælde paa det Sted, hvor Ombygningen er sket, i andet Tilfælde paa det förste til Maaling berettigede indenlandske Sted, til hvilket Skibet indkommer. Er Skibet islandsk, paahviler denne Forpligtelse tillige Skibets Ejer.

Anmeldelsen skal stedse ske saa betimelig, at Ommaaling uhindret kan finde Sted.

§ 16. Paa samme Maade har Skibets Förer eller Ejer at anmelde enhver Forandring i Störrelsen af de Rum, der ere fritagne for Maaling eller fradragne ved Beregningen, samt enhver Forandring i Benyttelsen af saadanne Rum.

§ 17. Naar saadanne Forandringer ved et Skib anmeldes, eller naar dets Ejer eller Förer fordrer det,

1869. foretages der ny Maaling, og udstedes nyt Maalebrev
25. Juni. istedetfor det ældre, som tilbageholdes. Dog kunne Afvigelserne anföres paa det tidligere Maalebrev, dersom Hoveddimensionerne forblive uforandrede.

Ogsaa uden Opfordring ere vedkommende Embedsmænd bemyndigede til for Tilsynets Skyld at eftermaale Skibet. Findes det ved saadan Eftermaaling, at uanmeldte Forandringer ere foretagne, skal vedkommende Förer eller Ejer erstatte alle Udgifter. Ere ingen saadanne Forandringer foretagne, bærer den Kasse, som Landets offentlige Intrader tilfalde, Udgifterne, og saafremt det findes fornödent at udstede nyt Maalebrev, leveres dette uden nogen Udgift for Ejeren eller Föreren.

§ 18. I Afgift for Maalingen svares til den Kasse, som Landets offentlige Intrader tilfalde:

a. naar Maalingen er udfört efter den fuldstændige Methode, uden at der har kunnet afleveres et tidligere, enten i Henhold til nærværende Forordning eller tidligere Bestemmelser udstedt Maalebrev . . . . 8 Sk.
b. i alle andre Tilfælde . . . . 4 Sk.

for hver paalydende Ton i det nye Maalebrev.

§ 19. Sker Maalingen udenfor det Sted, hvor den eller de vedkommende Embedsmænd, hvem disse Forretninger paaligge, ere bosatte, vil den derved foranledigede Udgift til Befordring og Diæter være at afholde af det paagjældende Skib. Vederlaget for Befordring beregnes paa samme Maade som i offentlige Sager; i Diæter tilkommer der Embedsmanden 2 Rd. daglig.

§ 20. For de i de foregaaende tvende Paragrafer omhandlede Afgifter og Omkostninger hæfter saavel Skibets Ejer som dets Förer.

§ 21. For Undladelse af den i § 11 foreskrevne Anmeldelse i betimelig Tid böder vedkommende Skibsbygger indtil 25 Rd.

§ 22. Overtrædelse af nærværende Forordning § 13 medförer ligeledes en Böde af indtil 25 Rd. 1869. 25. Juni.

§ 23. Undladelse af de i §§ 15 og 16 foreskrevne Anmeldelser medförer, naar de foretagne Forandringer have en Forögelse af Skibets Drægtighed tilfölge, en Böde af indtil 5 Rd. for hver Ton, hvormed Drægtigheden maatte findes at være bleven foröget; Vedkommende har desuden at efterbetale de Afgifter, som ved Undladelsen ere unddragne den Kasse, som Landets offentlige Intrader tilfalde.

§ 24. Ligesom Bödernes Störrelse for de i §§ 21—23 ommeldte Forseelser indenfor de deri nævnte Grændser bestemmes af Amtmanden, saaledes skal samme ogsaa for Forseelser imod Bestemmelserne i nærværende Forordning, for hvilke der ikke er fastsat særlig Straf, saavelsom for Overtrædelser af de i Henhold til samme og i Overensstemmelse dermed udstedte og offentlig kundgjorte administrative Forskrifter kunne ikjende Böder af indtil 10 Rd.

§ 25. Dersom Nogen, hvem Böder efter denne Forordning afkræves, fordrer sit Forhold paakjendt af Retten, bliver Sagen efter Foranledning af Amtmanden at behandle som offentlig Politisag, og Retten har da at afgjöre, om Vedkommende er skyldig, og hvilken Straf han i saa Fald skal lide. Det er derhos Amtmanden, som tager Bestemmelse om Sagens Appel fra det Offentliges Side.

Böderne tilfalde den Kasse, som Landets offentlige Intrader tilfalde.

§ 26. Denne Forordning træder i Kraft den 1. August 1870.

§ 27. Ved al Afgiftsberegning, der efter de bestaaende Anordninger retter sig efter Læstedrægtigheden, blive 2 Tons at regne lig 1 Kommercelæst.

1869. Midlertidige Bestemmelser.

25. Juni. § 28. Ethvert i Island hjemme hörende Skib, som til den Tid, da nærværende Forordning træder i Kraft, alt er maalt i Henhold til de hidtil gjældende Forskrifter, og hvis Maalebrevs Gyldighed ifölge de angaaende saadanne Maalebreve gjældende Bestemmelser er udlöben, skal være Ommaaling underkastet förste Gang, det antræffes, selv om det da befinder sig i ladet Tilstand og altsaa maa maales efter Regel II.

Skibe, der ere i Besiddelse af slige ældre Maalebreve, der ifölge de ovenomtalte Bestemmelser endnu have Gyldighed efter det fornævnte Tidspunkt, kunne paa Forlangende af Rheder eller Skibsförer, naar Skibene i dette Öjemed tilstrækkelig ryddeliggjöres, blive ommaalte efter nærværende Forordnings Bestemmelser.

For Ommaalingen i begge disse Tilfælde erlægges de i § 18 bestemte Kjendelser.

§ 29. Indtil Ommaaling har fundet Sted og nyt Maalebrev derefter er blevet udstedt, forbliver det tidligere Maalebrev i Kraft.

§ 30. De Skibe, der ere under Bygning i Island, naar denne Forordning træder i Kraft, blive, hvis deres Bygning er skreden længere frem, end nævnt i § 11, af vedkommende Skibsbygger uopholdelig at anmelde til Maaling under Straf efter § 21.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerund. have at rette. — Givet i Vor Residentsstad Kjöbenhavn, den 25. Juni 1869.

25. Juni. **Forordning** om **Hundehold i Island.** Khavn den 25. Juni 1869. — Isl. Forest. og Resol. Protok. 1869 Nr. 27. Depart. Tid. 1869 S. 949—56; Algreen-Ussings Lovsaml. 1869, S. 415—16; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 775—82. (Tíð. frá alþ. Ísl. 1867 I, S. 8, 10, 355—98, 449—64, 795 og II, S. 172—78, 311—20, 347—56, 555—60).

1869.
25. Juni.

Tilskipun um hundahald á Íslandi.

Vjer Kristján hinn Níundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis um frumvarp, sem fyrir það hefir verið lagt, til tilskipunar um það, hvernig eigi að halda hunda á Íslandi, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

1. gr. Sjerhver húsbóndi skal skýra frá á ári hverju, í kaupstöðunum um fardaga og í sveitunum á hreppaskilaþingum á vorin, fyrsta sinn árið 1871, hversu margir hundar sje á heimili haus, hvort sem hann á þá sjálfur eða einhver annar. Fjölgi hundarnir á árinu, þá er hann skyldur að segja lögreglustjóranum í kaupstöðunum og hreppstjórunum til sveita til þess, áður 3 vikur sje liðnar. Að því er snertir hunda þá, sem heima aldir eru, skal frestur þessi talinn frá því, er þeir eru orðnir fullra 4 mánaða, og að því er snertir aðfeugna hunda, frá þeim degi, er þeir komu á heimilið.

2. gr. Lögreglustjórarnir í kaupstöðunum og hreppstjórarnir í sveitum skulu árlega á hreppaskilaþingum á vorin ásamt allt að 4 mönnum, sem kaupstaðar- eða hreppsbúar kjósa, ákveða, hversu marga hunda hver húsbóndi þurfi til þess að hirða nantpening sinn, hesta eða sauðfje og til þess að verja tún og engjar. Fyrir hvern hund, sem haldinn er fram yfir hina ákveðnu tölu, skal eigandi gjalda 2 rd. á ári.

3. gr. Lögreglustjóri sá eða hreppstjóri, sem í hlut á, skal halda sjerstaka bók, og rita þar í tölu og nöfn allra húsbænda í kaupstaðnum eða hreppnum, og skal þar um leið tilgreint, hversu marga hunda hann haldi, og skýrt frá, hvort greiða eigi gjald fyrir hundana eður eigi. Svo skal hann og sjá vandlega um, að ekki sje neinstaðar í kaupstaðnum eða hreppnum haldnir aðrir hundar eða fleiri en þeir, sem leyfilegt er að hafa afgjaldslaust samkvæmt 2. grein, eða sem sagt hefir verið til til greiðslu hins lögboðna gjalds. Fyrir hvern annan hund,

1869. sem hittist, skal eigandinn gjalda 5 rd. fjesekt; fær
25. Juni. uppljóstrarmaðurinn annan helming sektarinnar, en sveitarsjóðurinn hinn helminginn, og ber eigandanum þar á ofan að greiða hið lögboðna gjald fyrir hundinn. Finnist enginn eigandi að slíkum hundi, skal hundurinn drepinn.

4. gr. Skyldur er hver sá, sem lætur slátra skepnu, er sullir finnast í, að grafa þegar í stað slátur það, sem sullmeingað er, að með töldum hausum af höfuðsóttar-kindum, svo djúpt í jörð niður, að hundarnir geti ekki náð því, eða að brenna það. Brot gegn ákvörðun þessari varðar 1—5 rd. sekt, og fær sá annan helming sektarinnar, er upp ljóstrar, en sveitarsjóðurinn hinn.

5. gr. Af upphæð gjalds þess, sem um er rætt í 2. grein, smbr. 3. grein, skal fyrst taka kostnaðinn til að útvega bók þá, sem nefnd er í 3. gr. Af afgangnum fær lögreglustjóri sá eða hreppstjóri, sem í hlut á, annan helminginn, en sveitarsjóðurinn hinn helminginn. Gjaldið skal greitt í fyrsta sinn árið 1872; gjalddagi þess er hinn sami og annara sveitargjalda, og má taka það með lögtaki, ef það ekki er greitt í tækan tíma.

6. gr. Fyrir tekjum þeim, sem sveitirnar fá samkvæmt þessari tilskipun, skal gjörður sjerstakur reikningur á hverju ári, og skal fylgja honum til sönnunar eptirrit af bók þeirri, sem getið er um í 3. grein; skal reikningur þessi vera fylgiskjal með aðalsveitarreikningnum.

7. gr. Með mál þau, sem rísa útaf brotum á móti ákvörðununum í tilskipun þessari, skal farið sem almenn lögreglumál.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið í Vorum konunglega aðsetursstað Kaupmannahöfn, 25. dag júnímánaðar 1869.

1869.
25. Juni.

Forordning om Hundehold i Island.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Efterat Vi have modtaget Vort tro Althings allerund. Betænkning over et samme forelagt Udkast til en Forordning om Hundehold i Island, byde og befale Vi som fölger:

§ 1. Enhver Husfader har aarlig, i Kjöbstæderne til Fardag og paa Landet ved Repstyrerthingene om Foraaret, förste Gang i Aaret 1871, at gjöre Anmeldelse om, hvormange Hunde der findes i hans Hjem, hvad enten de tilhöre ham selv eller Andre. Foröges Hundenes Antal i Aarets Löb, er han pligtig til inden 3 Ugers Forlöb at gjöre Anmeldelse herom, i Kjöbstæderne til Politimesteren og paa Landet til Repstyreren. Denne Frist regnes for de Hundes Vedkommende, som ere födte paa Stedet, fra den Tid, da de have fyldt 4 Maaneder, og for de Hunde, som anskaffes andetsteds fra, fra Anskaffelsesdagen.

§ 2. Politimestrene i Kjöbstæderne og Repstyrerne paa Landet skulle paa Repstyrerthingene hvert Foraar i Forening med indtil 4 af Kjöbstad- eller Repsbeboerne dertil udnævnte Mænd bestemme, hvormange Hunde hver Husfader behöver til at vogte sine Köer, Heste eller Faar og holde dem borte fra Hjemmemarken eller Engene. For hver Hund, der holdes udover det saaledes fastsatte Tal, har Ejeren at erlægge en Afgift af 2 rd. aarlig.

§ 3. Vedkommende Politimester eller Repstyrer bör holde en særlig Protokol, i hvilken han indförer med Nr. og Navn enhver Husfader i Kjöbstaden eller Reppen med Angivelse af det Antal Hunde, han holder, samt med Forklaring om, hvorvidt de paagjældende Hunde ere afgiftspligtige eller afgiftsfrie. Saa har han og nöje at paase, at der ikke nogetsteds i Kjöbstaden eller Reppen holdes andre eller flere Hunde end de, det efter § 2 er tilladt at have afgiftsfrit, eller som

1869. ere anmeldte til Erlæggelse af den befalede Afgift.
25. Juni. For enhver anden Hund, der antræffes, bör Ejeren erlægge en Böde af 5 Rd., hvoraf den ene Halvdel tilfalder Angiveren, den anden Stedets Fattigkasse, og bör Ejeren derhos udrede den befalede Afgift for Hunden. Kan Ejeren til en saadan Hund ikke udfindes, bliver Hunden at dræbe.

§ 4. Enhver, der lader slagte et Husdyr, hvori der findes Blæreorm, skal öjeblikkelig enten nedgrave det befængte Slagteaffald, derunder indbefattet drejesyge Faars Hoveder, saa dybt i Jorden, at Hundene ikke kunne naa det, eller opbrænde det. Overtrædelser af denne Bestemmelse blive at anse med Böder fra 1 til 5 Rd., hvoraf den ene Halvdel tilfalder Angiveren, den anden Stedets Fattigkasse.

§ 5. Af Belöbet af den i § 2, jfr. § 3, ommeldte Afgift afholdes först Udgifterne ved Anskaffelsen af den i § 3 nævnte Protokol. Af Restbelöbet tilfalder den ene Halvdel vedkommende Politimester eller Repstyrer, den anden Stedets Fattigkasse. Afgiften, der förste Gang erlægges i Aaret 1872, forfalder til samme Tid som andre Kommuneafgifter og kan, naar den ikke betales i rette Tid, inddrives ved Udpantning.

§ 6. For de Kommunerne ifölge nærværende Forordning tilfaldende Indtægter aflægges der aarlig særligt Regnskab, som dokumenteres med en Udskrift af den i § 3 ommeldte Protokol og bilægges det almindelige Kommuneregnskab.

§ 7. Sager i Anledning af Overtrædelser af nærværende Forordnings Bestemmelser behandles som offentlige Politisager.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerund. have at rette. — Givet i Vor kgl. Residentsstad Kjöbenhavn den 25. Juni 1869.

Justitsministeriets Skrivelse til samtlige Amtmænd i Island, ang. **Offentliggjörelse af Regnskaberne for Vejvæsenets Indtægter og Udgifter.** Khavn den 2. Juli 1869. — Isl. Kopib. 1869, Nr. 586. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 783. 1869. 2. Juli.

Paa Justitsministeriets derom nedlagte allerunderd. Forestilling har det behaget H. M. Kongen under 25. f. M. allern. at bifalde:

1. at det paalægges Amtmændene paa Island for Fremtiden aarlig ved Trykken at offentliggjöre saadanne summariske Extrakter af Regnskaberne over det lovbefalede Bidrag til Landevejene i hvert Amt, at deraf kan erfares saavel Skattens Belöb som sammes Anvendelse i hvert Syssel;
2. at de Omkostninger, som herved foranlediges, udredes af Vejkasserne, saaledes at Fordelingen af Udgiften sker i Forhold til Störrelsen af det Belöb, som aarlig indkommer i Vejskat for hvert Syssel.

Ved at meddele Hr. (Tit.) Foranstaaende skulde man tjenstl. have Dem anmodet om behgl. at ville træffe de i saa Henseende fornödne Foranstaltninger.

Kgl. Bekjendtgjörelse til Althinget, angaaende **Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i 1867.** Kjöbenhavn den 7. Juli 1869. — Isl. Forest. og Resol. Protok. 1869 Nr. 38. Depart. Tid 1869 S. 681—87; Algreen-Ussings Lovsaml. 1869 S. 435—41; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 783—90. 7. Juli.

Konungleg Auglýsing til alþingis um árangur af þegnlegum tillögum þess og öðrum uppástungum á fundinum 1867.

Vjer Kristján hinn Níundi &c. sendum Vora trúa alþingi kveðju guðs og Vora!

1869. Af því, sem gjörzt hefir á alþingi árið 1867, höfum
7. Juli Vjer sjeð með allrahæstri ánægju, hvernig alþingismenn Vorir hafa leitazt við að efla Vort gagn og hag landsins.

Vjer höfum vandlega látið íhuga tillögur Vors trúa alþingis um mál þau, er stjórnin bar undir álit þess árið 1867, og aðrar uppástungur þingsins, og munum Vjer nú skýra hjer í einu lagi frá, hvað í þeim efnum hefir af ráðið verið.

I.

Um þegnleg álitsmál, sem komin eru frá alþingi.

þessar rjettarbætur hafa gjörðar verið um þau mál, sem Vjer höfum fengið um þegnlegar tillögur Vors trúa alþingis:

1. Lög 17. aprílmán. 1868 um, að útlendum skipum verði gefinn kostur á að flytja vörur hafna á milli á Íslandi og milli Íslands og Danmerkur.

2. Opið brjef handa Íslandi sama dag um það, hvernig borga eigi kostnað þann, er rís af flutningi á þurfamönnum.

3. Tilskipun 10. ágústmán. 1868 um breytingu á ákvörðununum um gjald spítalahlutanna, er svo eru nefndir, á Íslandi.

4. Almenn hegningarlög handa Íslandi 25. júním. 1869.

5. Tilskipun handa Íslandi sama dag um afplánun fjesekta í öðrum málum en sakamálum.

6. Tilskipun sama dag um hundahald á Íslandi.

7. Tilskipun handa Íslandi sama dag um skipa mælingar.

8. Tilskipun handa Íslandi sama dag um skrásetning skipa.

þegar lagaboð þessi hafa verið samin, hafa verið vandlega íhugaðar athugasemdir þær, er alþingi hefir gjört um þau, og hefir sumum þeirra eptir því verið breytt í ýmsu og ýmislegt verið nákvæmar ákveðið. Um

hið mest áríðandi af ofan nefndum lagaboðum, sem er almenn hegningarlög handa Íslandi, skal þess þar að auki getið, að eins og stjórnin varð að álíta óþarft og jafnvel miður hagfellt, eptir hinn nákvæma undirbúning, sem frumvarpið hafði fengið af stjórnarinnar hendi, og hina ítarlegu meðferð, sem alþingi hafði látið því í tje, að leggja frumvarpið að nýju fyrir alþingi, þannig hefir virzt bezt henta, eptir vandlega íhugun allra málavaxta, að láta lögin öðlazt gildi eins fljótt, og auðið er, með þeirri nákvæmari ákvörðun, að þangað til búið er að koma upp hegningarhúsi á Íslandi og fangelsum þeim, sem með þurfa, skuli í þeim tilfellum, þar sem lögin setja annaðhvort hegningarvinnu í 2 ár eða skemur eður fangelsishegningu, hýðing og sektir koma í þess stað samkvæmt því, sem fyrir er mælt í tilskipun 24. janúarmán. 1838 4. og 5. grein, en aptur skuli hegningarvinna lengri tíma en 2 ár úttekin í hegningarhúsunum í Danmörku eins og að undanförnu, og að ákvörðnunum í öðrum og þriðja kafla 31. greinar hegningarlaganna skuli til sama tíma ekki beitt, en þar á móti skuli um borgun sekta eptir dómi og afplánun þeirra, ef til þess kemur, farið eptir 9. gr. í tjeðri tilskipun. Það verður, því er það, ekki á móti því borið, að hin nýju hegningarlög hafa svo margt og mikið gott í för með sjer, þó að hýðingar-hegningunni sje haldið um stundarsakir, að það væri varla afsakanlegt, að fresta að láta landsmenn á Íslandi verða þeirra aðnjótandi, þangað til það getur auðnazt að koma upp fangelsum þeim, sem með þarf en nú vanta þar alveg. Í þessu efni hefir þannig sjer í lagi orðið að taka til greina ekki að eins það, að hegningarlögin hafa yfir höfuð að tala inni að halda langtum mannúðlegri ákvarðanir og samkvæmari aldarháttum þessa tíma um refsingar fyrir afbrot, en hegningarlöggjöf sú, sem allt til þessa hefir verið í gildi á Íslandi, heldur einnig hitt, að það er mjög svo áríðandi, að sá mikli mismunur, sem nú er á lögum Íslands og lögum konungsríkisins um glæpamál, og sem meðal

1869. annars muu hafa þá afleiðing, að mjög mörgum saka-
7. Juli. málum frá Íslandi verður skotið til hæstarjettar til þess að fá á eptir linun á hegningunni fyrir náðun konungs, hverfi sem fyrst, og bætist hjer við enn, að hegningarlögin nema burtu þá óvissu, sem nú er, um meðferð og refsingu margra yfirsjóna, einkum í embættisrekstri.

En þar sem Vjer samt erum alþingi samdóma um, að nauðsynlegt sje að hinum nýju hegningarreglum verði fylgt fram fullkomlega svo bráðlega sem unnt er, þá verður nú lagt fyrir alþingi samkvæmt ósk þess í álitsskjalinu um frumvarpið til almennra hegningarlaga, frumvarp til tilskipunar um byggingu hegningarhúss og fangelsa á Íslandi o. fl.

Þar eð Vjer sökum breytinga, er alþingi samþykkti á frumvarpi því, sem lagt var fyrir það 1867, til stjórnarskipunarlaga handa Íslandi, ekki höfum sjeð Oss fært að veita frumvarpinu með þessum breytingum allrahæsta staðfestingu Vora, hefir alþingi samkvæmt vara-uppástungu þess verið leyst upp með opnu brjefi 26. febrúarmán. þ. á.; hefir þar að auki með öðru opnu brjefi sama dag verið mælt fyrir um, að nýjar kosningar skuli fram fara, og að hið nýkosna alþingi þar næst skuli koma saman 27. júlímán. næstkomanda, og munu þá verða lögð fyrir þingið frumvörp þau, sem þurfa til að koma skipulagi á stjórnarmálið.

II.

Um þegnlegar bænarskrár, er komið hafa frá alþingi.

1. Samkvæmt þegnlegri bænarskrá alþingis hafa tvö frumvörp, annað til tilskipunar handa Íslandi um eptirmyndan ljósmynda o. fl., hitt til opins brjefs handa Íslandi um, að þeir, sem senda inn bænarskrár og kæruskjöl, geti fengið álitsskjölin um málið, verið samin til þess að leggja þau fyrir alþingi, er nú fer í hönd.

2. Fulltrúi Vor mun skýra alþingi frá samningum þeim, sem stjórnin hefir byrjað á við stjórnina á Frakk-

landi og Englandi útaf þegnlegri bænarskrá alþingis um fiskiveiðar útlendra við strendur Íslands. 1869. 7. Juli.

3. Sömuleiðis mun fulltrúi Vor skýra alþingi frá tilraunum þeim, sem stjórnin hefir gjört útaf þegnlegri bænarskrá alþingis um, að komið yrði á reglulegum gufuskipsferðum kringum Ísland, og verður ekki búizt við, eins og nú stendur á, að frekara verði gjört í þessu máli.

4. Þegnlegri bænarskrá alþingis, þar sem þess er farið á leit á ný, að þangað til nákvæmar verði ákveðið um fjárhag Íslands, verði veittur 300 rd. styrkur á ári úr ríkissjóðnum til forngripasafnsins í Reykjavík, hefir ekki orðið veitt áheyrsla af sömu ástæðum og fyrri, sjá konunglega auglýsing til alþingis 31. maímán. 1867 II., 7.

5. Alþingi hefir farið þess á leit í þegnlegri bænarskrá, að stofnaður verði læknaskóli í Reykjavík með áþekkri tilhögun og prestaskólinn, þannig að landlæknirinn sje skipaður yfirkennari og forstöðumaður skólans og fái fyrir þann starfa 500—600 rd. þóknun á ári auk launa þeirra, er hann nú hefir, en losist aptur við þau störf, er hann nú hefir sem hjeraðslæknir; að líka sje settur annar kennari við skólann; að til þess sje kjörinn maður, sem hefir tekið embættispróf við Kaupmannahafnar háskóla; að hann byrji með 500 rd. launum og skuli þar að auki taka við læknisstörfunum í þeim sýslum, sem landlæknirinn nú hefir, fyrir sömu laun og aðrir hjeraðslæknar; að kennaranum í náttúrusögu í latínuskólanum verði falið á hendur að kenna læknaefnunum í læknaskólanum efnaræði, grasafræði og eðlisfræði fyrir 300 rd. laun; að kostnaður sá, sem læknaskólinn hefir í för með sjer, verði greiddur úr læknasjóðnum, og, að því leyti sem tekjur hans ekki kynnu að hrökkva til, úr ríkissjóðnum.

Það hefir að vísu ekki þótt nægt tilefni til að stofna slíkan fastan skóla, sem alþingi hefir vikið á, til uppfræðingar læknaefnum á Íslandi, bæði vegna þess, að

1869. efni læknasjóðsins eru ekki svo mikil, og eins hins
7. Juli. vegua, að við því er að búast, eptir því sem ástatt er, að þeir, sem mundu læra í læknaskólanum, yrðu næsta fáir, en aptur á móti virtist æskilegt, að læknakeunslan, sem nú fer fram hjá landlækninum samkvæmt konungsúrskurði 29. ágústmán. 1862, gæti fengið þann þroska, að bæði hefðist næg vissa fyrir að hún gæti við haldist, og að hún einnig veitti tilhlýðilega trygging í tilliti til uppfræðslu læknaefnanna. Hvorutveggju þessu virtist mega koma til leiðar á þann hátt, að gjöra landlækninum fært að verja meiru af tíma sínum til kennslunnar með því að losa hann við nokkur af embættisstörfum þeim, er hann hefir haft á hendi, og veita honum nokkuð hærri þóknun fyrir kennsluna en hingað til, og með því að fela þar að auki öðrum manni, er til þess væri fallinn, á hendur að eiga þátt í kennslunni með honum, þar á meðal keunslunni í efnafræði og grasafræði.

Samkvæmt þessu höfum Vjer allramildilegast fallizt á með allrahæstum úrskurði 3. ágústmán. f. á.:

1. að borgun sú, sem landlækninum á Íslandi er veitt með konuugsúrskurði 29. ágústmán. 1862 úr læknasjóðnum íslenzka fyrir kennslu í læknisfræði, skuli færð upp í 500 rd. á ári;
2. að í læknisumdæmi landlæknis megi setja kandidat í læknisfræði frá háskólanum í Kaupmannahöfn sem »praktiserandi« lækni, er sje skyldur að taka að sjer að vera settur hjeraðslæknir í þeim hluta tjeðs læknisumdæmis, er nákvæmar verður ákveðiun, allt með þeim kjörum, sem sett eru í konungsúrskurði 10. maímán. 1867, og að honum enn fremur verði á hendur falið að eiga þátt með landlækninum í læknakennslunni í Reykjavík, fyrir 500 rd. þóknun á ári úr læknasjóðnum; og
3. að dómsmálastjórninni skuli að öðru leyti falið á hendur að setja nákvæmari ákvarðanir um læknakennsluna.

Í sambandi við þetta hefir þar á ofan samkvæmt uppástungum stiptsyfirvaldanna allramildilegast verið fallizt á: 1869. 7. Juli.

að til styrktarfjár handa þeim, sem stunda læknisfræðiua, skuli ákveðnar 3 ölmusur, 100 rd. hver, þannig að enginu lærisveinanna megi fá meira en eina ölmusu á ári og ekki halda henni lengur en í 3 ár; og

að greiða megi úr læknasjóðnum allt að 100 rd. á ári í borgun fyrir húsnæði, eldsneyti og ljósmat handa læknakennslunni, og til þess að kaupa nauðsynleg áhöld handa henni.

6. þegnleg bænarskrá, er komið hefir frá alþingi enn að nýju, um stofnun lagaskóla á Íslandi, hefir ekki orðið tekin til greina af ástæðum þeim, sem til eru færðar í auglýsingu Vorri til alþingis 31. maímán. 1867 II. 2.

7. Sama er að segja um þegnlega bænarskrá alþingis um, að stofnuð verði í Reykjavík kennara-embætti í sögu Íslands og fornfræðum Norðurlanda.

8. þar sem fallizt varð á aðalhugsunina í frumvarpi því, er kom frá alþingi, til viðaukatilskipunar við tilskipun 5. janúarmán. 1866 um fjárkláða og önnur næm fjárveikindi á Íslandi, þá hafði frumvarp þetta jafnframt ýmsar mikils varðandi ákvarðanir inni að halda, sem ekki varð gengið að. Fyrir því hefir þótt bezt henta að semja nýtt frumvarp um sama efni, og leggja uppástungur alþingis til grundvallar; verður þetta frumvarp nú lagt fyrir alþingi til álita. þar sem alþingi einnig hefir farið þess á leit, að kostnaðurinn til varðarins, sem settur var við Botnsvog sumarið 1867, verði endurgoldinn sumpart úr jafnaðarsjóði suðuramtsins og sumpart úr jafnaðarsjóði vesturamtsins, þá hefir ekki þótt tilefni til, samkvæmt atvikum þeim, sem hlutaðeigandi amtmenn hafa skýrt frá, og einnig munu vera alþingi kunn, að veita þessari bæn áheyrslu.

1869. 7. Juli.

9. Alþingi hefir þegnsamlega beiðzt þess, að frumvarp, er það hafði samið, til tilskipunar um friðun á laxi á Íslandi, allramildilegast verði staðfest. Amtmönnunum í vesturamtinu og norður- og austuramtinu hefir síðan verið skrifað um málefni þetta, en af því að álitsskjal hins síðar nefnda embættismanus er enn ókomið, hefir málið ekki orðið leitt til lykta.

10. Þar sem alþingi hefir beðið um í þegnlegri bænarskrá, að ákveðið verði með lagaboði, að verzlunarviðskiptabækur á Íslandi skuli því að eins hafa það sönnunarafl, sem þeim er veitt í tilskipun 13. júnímán. 1787 II. 17. og 18. grein, að þær sje ritaðar á íslenzku, þá verður ekki á móti því borið, að það er í sjálfu sjer eðlileg ósk, að bækur þessar sje ritaðar á íslenzku. En með því að tilgangurinn með viðskiptabækur þessar, sem kaupmennirnir láta þá fá, sem við þá verzla, er sá, að þessir menn noti þær ekki að eins til að hafa eptirlit með viðskiptunum við kaupmennina, heldur líka sem sönnun gegn kröfum þeirra, þá væri það gagnstætt þessum tilgangi, ef að sönnunarafl bókanna yfir höfuð að tala væri látið vera undir því komið, að kaupmennirnir riti þær á íslenzku, og þar eð slík ráðstöfun þess vegna, í stað þess að vera til gagns, hæglega gæti spillt fyrir þeim hagsmunum, sem hún ætti að efla, hefir ekki þótt tilefni til að veita þessari bæn áheyrslu.

11. Samkvæmt þegnlegri bænarskrá alþingis höfum Vjer allramildilegast fallizt á, að amtmönnunum á Íslandi verði boðið að auglýsa eptirleiðis árlega á prenti ágrip úr reikningunum yfir hið lögskipaða gjald til þjóðveganna í hverju amti, svo að þar af sjáist upphæð gjaldsins, og hvernig því hafi verið varið í hverri sýslu, og að kostnaðurinn til þessa skuli goldinn úr vegabótasjóðunum, þannig að honum sje jafnað niður eptir tiltölu við þá upphæð, sem á hverju ári gelzt í vegabótagjald úr hverri sýslu. Aptur á móti hefir ekki þótt ástæða til að veita því atriði í bænarskránni áheyrslu, er fer því fram, að yfirlitið skuli, eptir sem föng eru

til, líka ná yfir reikningana um vegabótagjaldið þann tímann, sem liðinn er síðan tilskipun 15. marzmán. 1861 um vegina á Íslandi birtist. 1869. 7. Juli.

Til staðfestingar allramildilegustum úrskurðum Vorum, þeim er nú hefir verið getið, höfum Vjer sent yður þessa auglýsing Vora, og heitum Voru trúa alþingi hylli Vori og konunglegri mildi.

Gefið í Vorum konunglega aðsetursstað Kaupmannahöfn 7. dag júlímánaðar 1869.

Allernaadigst Bekjendtgjörelse til Althinget angaaende Resultaterne af de under dets Möde i Aaret 1867 afgivne allerund. Betænkninger og övrige indgivne Andragender.

Vi Christian den Niende &c. Vort tro Althing for Vort Land Island Vor Kgl. Hyldest og Naade!

Af de Forhandlinger, som ere foregaaede ved Althinget i Aaret 1867, have Vi med allerh. Tilfredshed erfaret Vore Althingsmænds Bestræbelser for at befordre Vort og Landets Bedste.

Efterat saavel de Betænkninger, som Vort tro Althing har afgivet over de samme i Aaret 1867 af Regjeringen forelagte Sager, som og dets övrige Andragender paa det Nöjeste ere blevne prövede, ville Vi herved allern. give Althinget en samlet Oversigt over de Beslutninger, som i saa Henseende ere blevne tagne.

I.

Angaaende de fra Althinget indkomne allerunderdanigste Betænkninger.

Fölgende Love og Anordninger, angaaende hvilke Vi have modtaget Vort tro Althings allerund. Betænkning, ere udkomne, nemlig:

1869. 1. Lov af 17. April 1868 angaaende fremmede
7. Juli, Skibes Adgang til Fragtfart imellem islandske Havne indbyrdes saavelsom mellem Island og Danmark.

2. Plakat for Island af s. D. angaaende Udredelsen af Omkostningerne ved Fattiges Flytning.

3. Forordning af 10. August 1868 angaaende Forandring i Bestemmelserne om Erlæggelsen af de saakaldte Hospitalslodder i Island,

4. Almindelig Straffelov for Island af 25. Juni 1869.

5. Forordning for Island af s. D. om Afsoning af Böder udenfor kriminelle Sager.

6. Forordning for Island af s. D. om Hundehold.

7. Forordning for Island af s D. angaaende Skibes Maaling.

8. Forordning for Island af s. D. angaaende Skibes Registrering.

Ved Udarbeidelsen af de nævnte Lovbud ere de Bemærkninger, der af Althinget med Hensyn til samme have været fremsatte, blevne tagne under nöjeste Overvejelse, og have flere af bemeldte Lovbud i Henhold dertil modtaget adskillige Forandringer og nærmere Bestemmelser. Med Hensyn til den vigtigste af de foranförte Lovbud, nemlig almindelig Straffelov for Island, bemærkes derhos, at ligesom det efter den omhyggelige Forberedelse, der er bleven Lovudkastet tildel af Regjeringen, og den udtömmende Behandling, samme har været underkastet af Althinget, maatte anses ufornödent og endog mindre hensigtsmæssigt at forelægge Udkastet paany for Althinget, saaledes er det efter nöje Overvejelse af samtlige Forhold fundet rigtigst at lade Loven træde i Kraft til et saa nærliggende Tidspunkt som muligt med den nærmere Bestemmelse, at indtil der i Island er tilvejebragt en Strafanstalt og de fornödne Fængselsbygninger, vil der i de Tilfælde, hvor Loven fastsætter enten Strafarbeide i 2 Aar eller kortere Tid eller Fængselsstraf, være at anvende Risstraf og

Böder efter Reglerne i Frdg. af 24. Januar 1838 §§ 4 og 5, medens Strafarbeide i længere Tid end 2 Aar ligesom hidtil vil være at udstaa i Strafanstalterne i Danmark, og at Bestemmelserne i Straffelovens § 31 andet og tredie Stykke indtil samme Tidspunkt ikke ville være at bringe til Anvendelse, hvorimod der med Hensyn til idömte Böders Erlæggelse og mulige Afsoning vil være at forholde efter fornævnte Forordnings § 9. Det maa nemlig erkjendes, at den nye Straffelov, selv naar Risstraffen midlertidig bibeholdes, vil medföre saa mange væsentlige Goder, at det neppe vilde være forsvarligt at forholde den islandske Befolkning disse, indtil det kan lykkes at tilvejebringe de fornödne Fængselsindretninger, som nu ganske mangle i Island. Det har saaledes herved navnlig maattet komme i Betragtning, ikke blot at Straffeloven i det Hele indeholder langt humanere og mere tidssvarende Bestemmelser med Hensyn til Forbrydelsernes Afstraffelse end den for Island hidtil gjældende Straffelovgivning, men tillige at det er af særdeles Vigtighed, at den store Ulighed, som nu finder Sted imellem Islands og Kongerigets kriminelle Love, og som blandt Andet vilde have tilfölge, at et særdeles stort Antal Justitssager fra Island vilde blive indankede for Höjesteret, for at Straffen derefter kunde söges nedsat ad Benaadningsvejen, snarest muligt hæves, hvortil endnu kommer, at Straffeloven vil afhjælpe den Uvished, som nu hersker med Hensyn til Behandlingen af og Straffen for mangfoldige Forseelser, navnlig i Embedsforhold.

1869. 7. Juli.

Da Vi imidlertid med Althinget erkjende Nödvendigheden af, at det nye Straffesystem kan blive gjennemfört i sin fulde Udstrækning i en saa nær Fremtid som muligt, vil der, i Overensstemmelse med det af Althinget i sammes Betænkning over Udkastet til almindelig Straffelov fremsatte Önske, nu blive forelagt Thinget Udkast til en Forordning om Opförelsen af en Strafanstalt samt af Fængsler i Island m. v.

1869. Da Vi paa Grund af de Ændringer, som af Al-
7. Juli. thinget bleve vedtagne med Hensyn til det samme i Aaret 1867 forelagte Udkast til en Forfatningslov for Island, ikke have set os istand til at meddele allerh. Stadfæstelse paa det saaledes ændrede Lovudkast, er i Overensstemmelse med Althingets subsidiære Indstilling Althinget blevet oplöst ved aabent Brev af 26. Februar d A., hvorhos det ved et andet aabent Brev af s. D. er foreskrevet, at nye Valg skulle foretages, og at det nyvalgte Althing derefter skal sammentræde den 27. Juli næstkommende, og vil der for samme blive forelagt de til Forfatningssagens Ordning fornödne Lovudkast.

II.

Angaaende de af Althinget indgivne allerunderdanigste Andragender.

1. I Overensstemmelse med Althingets derom gjorte allerund. Andragende ere tvende Udkast, henholdsvis til Forordning for Island om Eftergjörelse af Fotografier m. m., og til Plakat for Island om Erklæringers Meddelelse til Ansögere og Klagere, blevne udarbeidede til Forelæggelse for det nu forestaaende Althing.

2. Gjennem Vor Kommissarius vil der blive meddelt Althinget Underretning om de Forhandlinger, som af Regjeringen ere indledede med den franske og den engelske Regjering i Anledning af det af Thinget indgivne allerunderd. Andragende angaaende Fremmedes Fiskeri under Islands Kyster.

3. Ligeledes vil der af Vor Kommissarius blive meddelt Althinget Underretning om de Skridt, som af Regjeringen ere blevne gjorte i Anledning af Althingets allerund. Andragende om Oprettelsen af en regelmæssig Dampskibsfart omkring Islands Kyster, og vil der under de nuværende Forhold ikke kunne ventes foretaget Videre til denne Sags Fremme.

4. Althingets allerunderd. Andragende, hvori der paany anholdes om, at der indtil Islands finansielle Stilling bliver endelig bestemt, maa af Statskassen bevilges et aarligt Belöb af 300 Rd. til Understöttelse for den i Reykjavík oprettede Samling af Oldsager, har af samme Grund som tidligere, se allern. Bekjendtgjörelse til Althinget af 31. Maj 1867 II. Nr. 7, ikke kunnet tages tilfölge. 1867. 7. Juli.

5. I en allerund. Petition har Althinget andraget paa, at der i Reykjavík maa blive oprettet en Anstalt for vordende Læger, organiseret paa tilsvarende Maade som Dannelsesanstalten for vordende Geistlige, saaledes at Landfysikus ansættes som Anstaltens Overlærer og Forstander imod et aarligt Honorar af 500 à 600 Rd. foruden sin nuhavende Gage, men at han derimod befries for de ham nu som Distriktslæge paahvilende Forretninger, at tillige en Andenlærer ansættes ved bemeldte Anstalt, at dertil maa vælges en Mand, der har taget Embedsexamen ved Universitetet, samt at der tillægges ham en Begyndelsesgage af 500 Rd., foruden at han tillige overtager Lægeforretningerne i de Landfysikus nu underlagte Sysseler med den for andre Distriktslæger bestemte Gage; at det overdrages Læreren i Naturhistorie ved den lærde Skole at give de medicinske Studerende Undervisning i Kemi, Botanik og Fysik, imod at oppebære 300 Rd. i Gage; at de til den ommeldte Anstalt medgaaende Omkostninger udredes af den islandske Lægefond og, forsaavidt dens Midler ikke tilstrække, af Statskassen.

Medens der nu ikke er fundet tilstrækkelig Anledning til at oprette en saadan fast Anstalt som af Althinget antydet til Uddannelsen af Lægekandidater i Island, saavel af Hensyn til Lægefondens indskrænkede Midler, som paa Grund af, at Antallet af dem, som vilde studere ved Anstalten, efter Forholdenes Beskaffenhed maa antages kun at ville være meget ringe, er det derimod anset önskeligt, at den Undervisning i

1869. Lægevidenskaben, som i Medhold af allerh. Resol. af
7. Juli. 29. August 1862 allerede nu finder Sted hos Landfysikus, kunde erholde en saadan Udvidelse, at den baade kunde være tilstrækkelig sikret mod Afbrydelse og tillige afgive den fornödne Garanti med Hensyn til de eventuelle Lægekandidaters Uddannelse. Disse Formaal antoges at ville kunne naas, naar Landfysikus blev sat istand til at offre mere af sin Tid til Undervisningen derved, at han fritoges for nogle af de ham hidtil paahvilende Embedsforretninger, og at der tillagdes ham et noget större Honorar for Undervisningen end hidtil, samt at det derhos blev overdraget en dertil skikket Mand at deltage med ham i Undervisningen, derunder indbefattet Kemi og Botanik. I Henhold hertil have Vi ved allerh. Resol. af 3. August f. A. allern. bifaldet:

1. at det Landfysikus i Island ved allerh. Resol. af 29. August 1862 tillagte Honorar af den islandske Lægefond for Meddelelse af Undervisning maa forhöjes til 500 Rd.;
2. at der ansættes en medicinsk Kandidat fra Kjöbenhavns Universitet som praktiserende Læge í Landfysikus' Lægedistrikt og med Forpligtelse til at overtage Konstitution som Distriktslæge i en nærmere bestemmende Del af bemeldte Distrikt, Alt paa de i allerh. Resol. af 10. Maj 1867 fastsatte Vilkaar samt saaledes, at det tillige overdrages ham mod et aarligt Honorar af 500 Rd. af Lægefonden at deltage med Landfysikus i Lægeundervisningen i Reykjavík; samt
3. at det overlades til Justitsministeriet at fastsætte de nærmere Regler med Hensyn til den omhandlede Undervisning.

I Forbindelse hermed er det derhos efter Stiftsövrighedens derom gjorte Forslag allern. bevilget:

at der til Stipendier til de medicinske Studerende normeres 3 Portioner à 100 Rd. hver, saaledes at

ingen af de Studerende kan oppebære mere end én Stipendieportion aarlig og ikke beholde den længere end i 3 Aar; samt 1869. 7. Juli.

at der af Lægefonden maa udbetales indtil 100 Rd. aarlig til Husleje, Brændsel og Belysning til Lægeundervisningen samt til Anskaffelse af de fornödne Hjælpemidler ved denne.

6. Det fra Althinget paany indkomne allerund. Andragende om Oprettelse af eu Dannelsesanstalt for vordende juridiske Embedsmænd i Island har af de i Vor Bekjendtgjörelse til Althinget af 31. Maj 1867 II. Nr. 2 anförte Grunde ikke kunnet tages tilfölge.

7. Det Samme gjælder med Hensyn til det af Althinget indgivne allerund. Andragende om, at der i Reykjavík maa blive oprettet en Lærerpost i Islands Historie og nordisk Oldkyndighed.

8. Medens Hovedtanken i det fra Althinget indkomne Forslag til en Tillægsforordning til Forordn. af 5. Januar 1866 om Skab og anden smitsom Sygdom hos Faarene paa Island kunde billiges, indeholdt bemeldte Forslag ved Siden deraf flere væsentlige Bestemmelser, som ikke kunne tiltrædes. Det er derfor anset rettest paa Grundlag af det nævnte Forslag at udarbeide et nyt Udkast til et Lovbud om samme Gjenstand, hvilket Udkast nu vil blive forelagt Althinget til Betænkning. Forsaavidt der af Althinget tillige var andraget paa, at Omkostningerne ved det i Sommeren 1867 opstillede Vagthold ved Botnsvog maatte blive erstattede dels af Sönderamtets og dels af Vesteramtets Repartitionsfond, er der efter de af vedkommende Amtmænd oplyste Omstændigheder, der ogsaa ville være Althinget bekjendte, ikke fundet Anledning til at bevilge det heromhandlede Andragende.

9. Althinget har allerund. andraget paa, at et af samme udarbeidet Udkast til en Anordning om Fredning af Laxefiskeriet i Island maatte blive allerh. stadfæstet. Sagen har derefter været gjort til Gjenstand

1869. for Brevvexling med Amtmændene i Vester- samt i
7. Juli. Nord- og Östamtet, men da den fra den sidstnævnte Embedsmand begjærte Betænkning endnu ikke er indkommen, har Sagen ikke kunnet endelig afgjöres.

10. Naar Althinget i et allerund. Andragende har anholdt om, at det maatte bestemmes ved et Lovbud, at Kontraböger i Island kun da skulle nyde den Beviskraft, som tillægges dem i Frdg. af 13. Juni 1787 II. §§ 17 og 18, naar de föres i det islandske Sprog, maa det vel erkjendes, at Önsket om, at disse Böger affattes i det nævnte Sprog, i og for sig er naturligt. Da imidlertid Hensigten med de ommeldte Kontraböger, der udstedes af Kjöbmændene til deres Handelskunder, er, at de skulle tjene disse ikke blot som Kontrolmiddel med Hensyn til deres Handelsmellemværende med Kjöbmanden, men tillige som Bevismiddel imod disses Fordringer, vilde det være stridende imod denne Hensigt, naar Bögernes Beviskraft i det Hele skulde betinges af, at Kjöbmændene affatte dem i det islandske Sprog; og da saaledes den heromhandlede Foranstaltning, istedetfor at være til Gavn, let kunde blive til Skade for de Interesser, som derved tilsigtedes beskyttede, er der ikke fundet Anledning til at gaa ind paa det nævnte Andragende.

11. Efter Althingets derom indgivne allerund. Andragende have Vi allern. bifaldet, at det paalægges Amtmændene paa Island for Fremtiden aarlig ved Trykken at offentliggjöre saadanne summariske Extrakter af Regnskaberne over det lovbefalede Bidrag til Landevejene i hvert Amt, at deraf kan erfares saavel Skattens Belöb som sammes Anvendelse i hvert Syssel, samt at Omkostningerne herved udredes af Vejkasserne, saaledes at Fordelingen af Udgifterne sker i Forhold til Störrelsen af det Belöb, som aarlig indkommer i Vejskat for hvert Syssel. Derimod er der ikke fundet Anledning til at bevilge den Del af nysnævnte Andragende, der gaar ud paa, at Oversigten skulde tillige

omfatte Regnskaberne for Vejpengene ogsaa for den Tid, som er forlöben, siden Frdg. 15. Marts 1861 om Vejvæsenet i Island udkom. 1869. 7. Juli.

Til Bekræftelse paa foranstaaende allern. meddelte Resolutioner have Vi udfærdiget denne Vor Kundgjörelse og forblive Vort tro Althing i kgl. Naade bevaagen. — Givet i Vor Kgl. Residentsstad Kjöbenhavn, d. 7. Juli 1869.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **den kgl. islandske Landsoverret.** Khavn den 8. Juli 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 615. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 790. — **Uddrag.** 8. Juli.

— — — — — — — — — — — —

— — Sluttelig meddeles til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse, at det paa Ministeriets derom nedlagte allerund. Forestilling under 25. f. M. har behaget H. M. Kongen allern. at bifalde, at den de Tilforordnede i Islands Landsoverret ved Reskript af 14. Maj 1808 givne Tilladelse til indtil videre at bo udenfor Kjöbstaden Reykjavík ophæves for Fremtiden.

Justitsminiseriets Skrivelse til den kgl. Kommissarius paa Althinget, ang. **fremmede Nationers Ret til Fiskeri under Islands Kyster.** Khavn den 8. Juli 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 618. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 790—91. 8. Juli.

I Forbindelse med den Besked, der i Henhold til allerh. Resolution af 28. Maj sidstl. vil være at meddele Althinget om de af den kgl. danske Gesandt med den britiske Regjering förte Forhandlinger om Ordningen af de Engelskes Fiskeri under Islands Kyster, skulde man herved tjenstl. anmode Hr. Stiftamtm. i

1869. Deres Egenskab af kgl. Kommissarius ved det fore-
8. Juli. staaende Althing om behgl. at ville gjöre Thinget bekjendt med, at Ministeriet senere fra Udenrigsministeriet har modtaget den i Gjenpart hoslagte Beretning med de ligeledes i Gjenpart hosfölgende Bilag fra den kgl. danske Gesandt[1]), hvoraf fremgaar, at den britiske Regjering nu har erklæret, at den ikke kan gaa ind paa de fra dansk Side gjorte Forslag til Ordningen af de omhandlede Forhold. Der paastaas fra engelsk Side, at Antallet af britiske Fiskerskibe i og for sig er temmelig ubetydeligt, at disse mest besöge Færöerne, mindre Island, hvor de da kun fiske paa Sydvestkysten, aldrig Vest- og Nordvestkysten, og det i Slutningen af Fisketiden, altsaa længe efterat Islændernes Fiskeri er tilende, og endelig, at engelske Fiskere aldrig fiske i Faxa- eller Breiðabugten.

Paa Grund heraf finder den engelske Regjering ikke Anledning til fortiden at tage nogen Bestemmelse om Stationering af en Krydser under Island, eller til at gaa ind paa det territoriale Spörgsmaal om Faxa- og Breiðabugten, men er iövrigt villig til at tage Sagen under fornyet Overvejelse, saafremt den danske Regjering maatte kunne godtgjöre, at Forholdene virkelig ere saadanne, som det af Islænderne paastaas.

8. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, angaaende **Forstaaelsen af § 19 i Anordn. 26. Januar 1866** om Handelsstedet Isafjords Oprettelse til Kjöbstad m. v. Khavn den 8. Juli 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 619. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 799—800.

I et med Hr. Amtm.'s behgl. Skrivelse af 19. April sidstl. hertil indkommet Andragende har Kommunal-

[1]) se herom Tíð. frá alþ. ísl. 1869 II, S. 117—24 og Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 791—99.

bestyrelsen i Kjöbstaden Isafjord, næst at anke over de af Amtet trufne Bestemmelser med Hensyn til Repartitionen af det Belöb, der efter Overslag over bemeldte Kjöbstads Indtægter og Udgifter i Fardagaaret 1868—69 skulde tilvejebringes ved Ligning paa Kjöbstadens Indvaanere, begjært sig meddelt Justitsministeriets Resolution om fölgende Punkter: 1869. 8. Juli.

1. om det strider imod Anordn. 26. Januar 1866, baade dens Ord og Aand, at hele den uden Paaligning forhaandenværende Indtægt i Overslaget over Kjöbstadens Indtægter og Udgifter trækkes fra den til de Fattiges Forsörgelse anslaaede Sum alene, og i saa Fald,
2. om dog ikke den Del af den forhaandenværende Indtægt, som enten er eller har været bestemt alene til de Fattiges Forsörgelse, bör trækkes fra den i samme Öjemed i Overslaget anslaaede Sum.

Efter hvad der af Spörgsmaalene fremgaar, hidrörer den Meningsforskjel, som i bemeldte Henseende er opstaaet mellem Hr. Amtm. og fornævnte Kommunalbestyrelse, derfra, at medens denne i sit Overslag ved at bestemme Ligningen paa Kjöbstadens Indvaanere havde fradraget de Midler, der havdes uden Ligning, fra den Sum, der i Overslaget antages at ville medgaa til Udgifterne til de Fattiges Forsörgelse, har Hr. Amtm. derimod antaget, at de omhandlede Midler skulle fradrages det Belöb, der sammesteds var opfört til den egentlige Kommunalforvaltnings Udgifter.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at da man med Hr. Amtm. maa være enig i, at den af Dem antagne Mening er hjemlet i de klare Ord i Anordn. af 26. Januar 1866 § 19, maa det have sit Forblivende ved Amtets Afgjörelse af det foreliggende Spörgsmaal.

27*

1869. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden
8. Juli. over Islands Nord- og Östamt, ang. **Afkald paa Statens Forstrandsret paa Jorden Gaukstaðir's Grund** m. v. Kjöbenhavn den 8. Juli 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 621. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 800—01.

I behgl. Skrivelse af 13. Februar d. A. har Hr. Amtm. indstillet til Approbation et Forligstilbud, som Ejerne af Jorden Gaukstaðir i Skagafjords Syssel under en imod disse af Administrator for Reynistaðir Klostergods paa Statskassens Vegne anlagt Sag til Udredelsen af Nettoprovenuet af et paa den Ombudsgaarden Skefilsstaðir tilhörende Forstrand opdrevet Stykke Hval, til Belöb 118 Rd., have fremsat, og hvorved de forpligte sig til at udrede Halvdelen af nysnævnte Belöb, imod at de imellem de nævnte Jorder fra gammel Tid bestaaende gjensidige Servitutrettigheder for Fremtiden bortfalde.

Efter at Justitsministeriet med Hensyn til at det omhandlede Forligstilbud involverer en Forandring i de faktisk bestaaende Ejendomsforhold, havde nedlagt allerund. Forestilling om dets Approbation, har det behaget H. M. Kongen under 25. f. M. allern. at bifalde, at indbemeldte Forligstilbud, hvorefter Ejerne af Gaukstaðir opgive den nysnævnte Jord tilkommende Ret til fri Vintergræsning paa den Statskassen tilhörende Jord Skefilsstaðir's Græsgange, imod at Statskassen renuncerer paa den sidstnævnte Jord tilkommende Forstrandsret paa Gaukstaðir's Grund, maa blive antaget.

Ved at meddele Hr. Amtm. Foranstaaende til behgl. Efterretning og videre föjende Foranstaltning, undlader man ikke at tilföje, at der iövrigt fra Justitsministeriets Side ikke findes Noget at erindre imod Antagelsen af det gjorte Forligstilbud.

Justitsministeriets Skrivelse til samtlige Amtmænd i Island, ang. **Fritagelse for Ommaaling af Skibe fra de forenede Stater af Amerika.** Khavn den 16. Juli 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 650—52. Tíðindi um stjórnarmálefni Islands II, S. 801—02. 1869. 16. Juli.

Ifölge Meddelelse fra Generaldirektoratet for Skattevæsenet er det af Samme tilsagt de forenede amerikanske Staters Regjering, at alle i de forenede Stater hjemmehörende Skibe, der ere forsynede med amerikanske Registreringscertifikater (Certificates of Registry), ikke ville blive underkastede Ommaaling i Danmark eller Bilandene, men den i bemeldte Certifikater angivne Tonsdrægtighed være at tage tilfölge.

Ved at meddele Foranstaaende skulde man tjenstl. anmode (Tit.) om behgl. at ville instruere Vedkommende i Overensstemmelse hermed, idet man lader fölge Expl. af bemeldte Direktorats Cirkulær-Samling I. 1869, ved hvis Punkt a) der er meddelt Toldstederne Instruktion angaaende det omhandlede Forhold, samt af Cirkulære til Toldstederne, Skibsmaalingsvæsenet vedkommende, Nr. 4 af 28. f. M. — Det tilföjes, at der med Hensyn til Omsætningen af de i de amerikanske Registreringscertifikater anförte Tonsdrægtigheder til Kommercelæster vil være at forholde overensstemmende med de i Justitsministeriets Skrivelse af 24. Novbr. f. A. angivne Regler i Henseende til storbritanniske Skibe.

Forelöbig Lov om **Regjeringens Förelse under Kongens Fraværelse.** Khavn den 20. Juli 1869. (Konseilspræsidiet). — Depart. Tid. 1869 S. 657—58; Algreen-Ussings Lovsaml. 1869 S. 444—45. 20. Juli.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Da Vi i Anledning af Vor höitelskede Söns, Hs. kgl. Höihed Kronprins Christian Frederik Vilhelm Carls forestaaende

{1869. Ægteforening med Hds. kgl. Höihed Prinsesse Lovisa
20. Juli. Josephina Eugenia af Sverrig og Norge, agte for en kort Tid at begive Os til Stockholm, og da den i Grundlovens § 8 bebudede Lov om Regjeringens Förelse i Tilfælde af Kongens Umyndighed, Sygdom eller Fraværelse endnu ikke er udkommen, have Vi, i Henhold til Grundlovens § 25, besluttet at udstede fölgende forelöbige Lov om Regjeringens Förelse under denne Vor Fraværelse. Thi byde Vi og befale som fölger:

§ 1. Under Kongens Fraværelse paa en nu forestaaende Reise til Sverrig ville de Regjeringssager, til hvis Afgjörelse Hans Majestæts Underskrift udfordres, blive ham forelagte af den Minister, som efter nærmere allerh. Bestemmelse vil ledsage Kongen paa Reisen.

§ 2. Regjeringssager, som skulle forhandles i Statsraadet, og som ikke kunne udsættes iudtil Kongens Hjemkomst, blive at behandle paa den i Grundlovens § 16 foreskrevne Maade. — Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

21. Juli. **Bekjendtgjörelse** ang. **Udprægning af enkelte Christiansd'orer.** Khavn den 21. Juli 1869. — Depart. Tid. 1869 S. 668; Algreen-Ussings Lovsamling 1869 S. 445.

Efterat H. M. Kongen under 20. April 1867 allern. har approberet, at nye enkelte Christiansd'orer præges: Adversen med Hs. Majestæts Brystbillede og Omskrift: Christianus IX. D. G. Daniæ V. G. Rex, Reversen som de hidtil udmöntede enkelte Frederiksd'orer, samt med riflet Rand, er det ved allerh. Resol. af 5. d. M. allern. bifaldet, at disse Mönter optages i Cirkulationen.

Dette bekjendtgjöres herved til almindelig Efterretning.

Allerhöjeste Kundgjörelse ang. **Regjeringens Förelse under Kongens Fraværelse i Sverrig.** Khavn den 22. Juli 1869. (Konseilspræsidiet). — Dep. Tid. 1869 S. 658; Algreen-Ussings Lovsaml. 1869 S. 445. 1869. 22. Juli.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Da Vi idag tiltræde Vor Reise til Stockholm i Anledning af Vor höitelskede Söns, H. kgl. Höihed Kronprins Christian Frederik Vilhelm Carls forestaaende Ægteforening med Hds. kgl. Höihed Prinsesse Lovisa Josephina Eugenia af Sverrig og Norge, kundgjöre Vi herved for Vore kjære og tro Undersaatter, at Regjeringen fra idag og indtil Vor Hjemkomst vil blive fört paa den Maade, som er fastsat i den af Os under 20. dennes i Henhold til Grundlovens § 25 udstedte forelöbige Lov.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Forstaaelsen af Plakat 29. August 1862** angaaende **Straf for Dyrplageri.** Kjöbenhavn den 27. Juli 1869. — Isl- Kopib. 1869 Nr. 671. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 804—05. 27. Juli.

I behgl. Skrivelse af 4. f. M. har Hr. Amtm. udbedt Dem Ministeriets Tilkjendegivelse om, hvorvidt Plak. 29. August 1862, hvorved L. 21. Januar 1857 om Straf for Dyrplageri udvides til Island, kan bringes til Anvendelse mod de Personer, som formedelst et uforsvarligt Kreaturhold komme i Fodermangel, og enten sulte deres Kreaturer ihjel eller nedslagte dem udtærede af Fodermangel.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning tjenstl. melde, at da denne Plakat kun foreskriver Straf for den, der gjör sig skyldig i raa Mishandling eller anden grusom og oprörende Behandling af Dyr, kan den formentlig ikke bringes til Anvendelse

1869. paa den, som blot paa Grund af et ufornuftigt stort
27. Juli. Kreaturhold kommer i Fodertrang, og derfor nödes til enten at lade sine Kreaturer sulte ihjel eller at nedslagte dem udtærede af Fodermangel. At ogsaa Althinget i sin Tid har opfattet Forholdet saaledes, fremgaar tydelig af det af samme vedtagne Udkast til Forordning om Mishandling af Dyr i Island, idet det her forlanges ikke blot at den Paagjældende paa en grusom Maade udsætter sine Kreaturer for at dö af Sult, men tillige at det skal være sket, uagtet han har Foder til dem. Efter Ministeriets Formening maa imidlertid ogsaa den kunne straffes, som ikke har Foder til sine Kreaturer, naar han, uagtet han kan skaffe Foder til dem, paa en grusom Maade udsætter dem for at dö af Sult; men derimod kan den, der blot af Fodermangel, altsaa imod sin Villie lader sine Kreaturer dö af Sult, formentlig ikke anses med Straf, idet Hovedbetingelsen for Strafanvendelse efter det omhandlede Lovbud, nemlig at der er udvist en sær Raahed eller Grusomhed i Kreaturernes Behandling, ikke er tilstede i bemeldte Tilfælde.

2. August. **Allerhöjeste Kundgjörelse ang. at Kundgjörelse af 22. Juli 1869 atter sættes ud af Kraft.** Khavn den 2. August 1869. (Konseilspræsidiet). — Depart. Tid. 1869 S. 697; Algreen-Ussings Lovsaml. 1869 S. 446—47.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Efterat Vor höitelskede Söns, Hs. Kgl. Höihed Kronprins Christian Frederik Vilhelm Carls Ægteforening med Hds. Kgl. Höihed Prinsesse Lovisa Josephina Eugenia har fundet Sted paa Stockholms Slot Onsdagen den 28. Juli d. A., ere Vi idag vendte tilbage fra Vor Reise til Sverrig, og er dermed den ved den forelöbige Lov af 20. f. M. fastsatte Ordning af Regjeringens Förelse under Vor Fraværelse sat ud af Kraft.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. Spörgsmaal om **Læsteafgift af franske Orlogsskibe**. Khavn den 7. August 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 694. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 812—13. 1869. 7. August.

I behgl. Skrivelse af 18. Juni d. A. har Hr. Stiftamtm. andraget, at der fra det franske Orlogsskib »Loiret« i indeværende Sommer er blevet udskibet en Del Bygningsmateriale i Reykjavík, navnlig Mursten og tilhugget Tömmer, bestemt til Opförelse af et Hus paa en af den franske Regjering i bemeldte Kjöbstad erhvervet Grund, hvor et Depot for Orlogsskibene samt Herberg for skibbrndne franske Söfolk agtes oprettet. Idet Hr. Stiftamtm. har begjært Ministeriets Resolution for, om der vil være at afkræve bemeldte Orlogsskib Læsteafgift ifölge Loven af 15. April 1854 i Anledning af den saaledes stedfundne Udlosning, har De endvidere udbedt Dem Instruktion om, hvorledes der for Fremtiden vil være at forholde, ifald der i de franske Orlogsskibe maatte blive indfört Provisioner af Födemidler og lignende til Brug for de skibbrudne franske Söfolk, der agtes indlogerede i den ommeldte Bygning, indtil de knnne blive hjemsendte.

Foranlediget heraf skulde [man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at der selvfölgelig ikke vil være at affordre det ommeldte franske Orlogsskib nogen Læsteafgift i den omhandlede Anledning, samt at der i mödende Fald indtil videre ligesaalidt vil være at afkræve det eller de franske Orlogsskibe, der maatte indföre Provisioner til de skibbrudne Söfolk, nogen Afgift, hvorimod det specielle Tilfælde bör indstilles til Ministeriets nærmere Afgjörelse.

1869. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse
24. August. til Biskoppen over Island, ang. **kirkelig Forbön** i Anledning af Hs. Kgl. Höihed **Kronprinsens Formæling.** Kjöbenhavn den 24. August 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 754. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 813—14.

Idet Ministeriet i Anledning af Hs. Kgl. Höihed Kronprinsens Formæling tör forudsætte, at Præsterne og Menighederne i Island ville föle Trang til i Kirken at frembære deres Tak til Herren for denne for Kongehuset og Folket ligesaa glædelige som vigtige Begivenhed, og til at nedbede Himmelens Velsignelse over det Höje Ægtepars Forbindelse til Lykke for det selv og Fædrelandet, tillader det sig tjenstl. at meddele Deres Höjærv. til behgl. Efterretning og Bekjendtgjörelse for Geistligheden paa Island, at ligesom det anses for rettest, at denne Forbön finder Sted over hele Landet i Forbindelse med Gudstjenesten den förste Söndag ske kan, saaledes vil Ministeriet have det overladt til de Præster, der maatte önske det, ved denne Gudstjeneste at benytte en til Anledningen passende Text, istedetfor den for Dagen anordnede.

25. August. **Reglement** for **Befordring af Postforsendelser mellem Danmark og Reykjavik i Aaret 1870.** Khavn den 25. August 1869. (Generalpostdirektoratet.)

§ 1. Postforbindelsen mellem Danmark og Island vil i Aaret 1870 blive vedligeholdt ved Orlogsskonnerten »Diana«.

§ 2. Til Forsendelse i Postsækken med bemeldte Skib modtages: Breve, Aviser og andre Tryksager, Penge og Pakker indtil en Vægt af 5 Pd. — Kemiske Svovlstikker, Krudt, Skedevand, Svovlsyre, Saltsyre og

andre ætsende Metalloider og Syreforbindelser, der have ædende Kraft, modtages ikke til Forsendelse. 1869. 25. August.

§ 3. De fornævnte Forsendelser kunne afsendes enten frankerede eller ufrankerede, dog skulle anbefalede Breve og Korsbaandforsendelser altid forudbetales. Ligeledes ville Forsendelser til Autoriteter i Danmark og til fremmede Lande være at forudbetale. Kongelige Tjenestesager befordres portofrit.

§ 4. Portoen for et enkelt Brev af en Vægt af indtil 3 Kvint fastsættes til 8 Sk., naar det er fuldstændig frankeret, og til 12 Sk., naar det ikke er fuldstændig frankeret.

For Breve, der veje over 3 til 50 Kvint, erlægges den dobbelte Porto. Vægten af Breve maa ikke overstige $1/2$ Pd. (50 Kvint) for en enkelt Forsendelse.

For Breve, som ere paategnede »anbefales«, »rekommanderes , »NB« eller deslige, erlægges foruden Portoen et Gebyr af 8 Sk.

Uanbragte Breve, der forlanges tilbagesendte, ere ikkun undergivne den Franko eller Porto, hvori de oprindelig ere afgaaede.

Forsaavidt et anbefalet Brev skulde bortkomme, yder Postvæsenet en Erstatning af 10 Rd. for Tabet. For andre Breve ydes derimod ingen Erstatning.

§ 5. Portoen for Aviser og andre Tryksager, der forsendes under löse Korsbaand og ikke indeholde andet Skrevet end Adressen, Afsenderens Navn, Afsendelsessted og Datum, fastsættes saaledes:

for en Vægt af indtil 8 Kvint 4 Sk.
— — af over 8—50 — 8 -

§ 6. Portoen for Penge og andre Værdisager fastsættes dels efter Vægten, dels efter Værdien. Forsaavidt Forsendelsen finder Sted i Brev, beregnes Vægtportoen efter § 4; finder den derimod Sted i Pose, Pakke eller Kasse, beregnes Vægtportoen efter § 7.

Værdiportoen fastsættes:

1869.
25. August.

for Belöb af indtil 50	Rd.	til	8 Sk.
— af over 50—100	—	-	16 -
— — 100	—	-	16 -

for hvert 100 Rd. eller Dele deraf.

Postvæsenet indestaar for Forsendelsen saaledes at det paatager sig at udbedre den med ubeskadiget Emballage og Segl. Derimod overtager det intet Ansvar for Skade, der foraarsages ved Ulykker paa Söen, Röveri eller deslige.

§ 7. Portoen for Pakker fastsættes saaledes:

for en Vægt af indtil	1 Pd.	16 Sk.
- — af over	1 · 2 —	32 -
- — —	2—5 —	48 -

For medfölgende Adressebrev, der ikke maa veje over 3 Kvint, beregnes Intet.

For angiven Værdi erlægges en Værdiporto, overensstemmende med hvad ovenfor er anfört i § 6.

Forsaavidt ingen Værdi er angivet, erstatter Postvæsenet i Tilfælde af Tab ikkun indtil 48 Sk. pr. Pd. af Vægten af de nævnte Smaapakker.

§ 8. Portoen kan frigjöres ved Frimærker, lydende paa 2, 3, 4, 8 eller 16 Sk., og som erholdes hos Postvæsenets Expeditörer i Reykjavík og i Thorshavn, enten enkeltvis for den paalydende Værdi eller hundredvis imod en Betaling af henholdsvis 2, 3, 4, 8 eller 16 Rd. pr. Hundrede.

§ 9. Postvæsenets Erstatningspligt for de det betroede Forsendelser ophörer, naar den Tilstilede har kvitteret for Modtagelsen, eller naar Erstatningskravet ikke er anmeldt inden 1 Aar efter Forsendelsens Indlevering.

§ 10. Det forbeholdes nærmere Bestemmelse, om og hvorvidt og i bekræftende Fald paa hvilke Vilkaar Penge kunne udvexles ved Postanvisning, uden at sendes over Havet.[1])

[1]) se herom Justm. Skriv. til Stiftamtmanden over Island af 26. April 1870.

§ 11. Til og fra Færöerne vil Forsendelse i Postsæk kunne finde Sted efter de foranförte Forskrifter og Taxter. 1869. 25. August.

§ 12. For Forsendelser mellem Seyðisfjord og Reykjavík erlægges det Halve af de foranförte Betalinger.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. Spörgsmaal om **Extrabidrag og Fattigtiende** af Jordegodset paa Vestmannöerne m. v. Khavn den 25. August 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 766. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 815—16. — **Uddrag.** 25. August.

— — — — — — — — — — — —

— — Med Hensyn til, at der ikke udredes nogen Fattigtiende af Jordegodset paa Vestmannöerne som tilhörende Statskassen, ligesaalidt som der paalignes denne qua Jordegodsets Ejer noget Bidrag til Fattigvæsenets Udgifter, har Hr. Stiftamtm. derhos indstillet, at det maa blive paalagt vedkommende Administrator for Fremtiden at udrede Fattigtiende af det nævnte Jordegods, samt at der maa tilstaas Vestmannö Fattigkasse et frivilligt Fattigbidrag af Godsintraderne, stort 50 Rd. aarlig i 3 Aar. — — — — — — —

— — Angaaende de af Hr. Stiftamtm. gjorte Indstillinger skal man derhos bemærke, at medens der, da Extrabidraget til de Fattige er en personlig Skat, ikke kan være Tale om, at Statskassen som Ejer af Jordegodset paa Vestmannöerne skal udrede noget saadant, vil De kunne imödese nærmere Resolution med Hensyn til den af Dem gjorte Indstilling angaaende Erlæggelse af det ommeldte Jordegods [1] — — — — — — —

[1]) jfr. Justm. Skriv. til Stiftamtm. af 21. Febr. 1870.

1869. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over
14. Septbr. Islands Nord- og Östamt, ang. **Indsættelse til Forrentning i Sparekasser af Umyndiges Midler.** Khavn den 14. Septbr. 1869. — Isl Kopib. 1869 Nr. 799. Tiðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 819.

Ved at indberette, at Sysselmanden i Nordermula Syssel, O. Smith, som Formand for Bestyrelsen af den af ham dels ved egne Midler, dels ved private Sammenskud stiftede Sparekasse for Mula Sysselerne har forespurgt, om Amtet ikke fandt Anledning til at paalægge vedkommende Værger, forsaavidt större Sikkerhed ikke kan erholdes for Umyndiges Kapitaler, der ere under 50 Rd. og 100 Rd., at indsætte disse i Sparekassen, naar de ikke strax udfordres til Vedkommendes Underholdning — har Hr. Amtm. i behgl. Skrivelse af 5. Juli d. A. indstillet, om det ikke maa overlades til vedkommende Værger selv at vælge, om de ville, under det lovbestemte Ansvar, indsætte sine Kapitaler paa 50 til 100 Rd. i bemeldte Sparekasse eller udlaane samme mod Pant i Lösöre.

Foranlediget heraf skulde man herved tjenstl. melde, at der ligeoverfor Bestemmelserne i Anordn. 18. Febr. 1847 og Plak. 4. Juni 1864 ikke uden ny Lovbestemmelse vilde kunne meddeles Værgerne den omhandlede Bemyndigelse.

27. Septbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til samtlige Amtmænd i Island, ang. **Fremsendelse af Enkeforsörgelsesskemaer** m. v. Khavn den 27. Sept. 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 855. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 820.

Efter dertil af Finansministeriet given Foranledning skulde man tjenstl. anmode Hr. (Tit.) om for Fremtiden at opfordre de under Dem sortorende Embeds-

mænd, der ikke imod at stille anden Sikkerhed önske sig fritagne for at sikre deres eventuelle Enker sædvanlig Overlevelsesrente, til samtidig med Indsendelsen af Enkeforsörgelsesskemaet at indsende en Lægeattest om, at Vedkommende ikke befinder sig i nogen öjeblikkelig livsfarlig Tilstand, og forsaavidt de ikke allerede have sikret Hustruen en Overlevelsesrente, tillige Daabsattest for sig og Hustru, hvorved dog er at mærke, at Lægeattestens Udstedelsesdatum ikke tör være mere end omtrent 14 Dage ældre end Postens Afgang, medmindre de lokale Forhold nödvendiggjöre en större Tidsforskjel. Under Iagttagelse af disse Forholdsregler vil Finansministeriet da, forsaavidt alle vedkommende Dokumenter befindes i Orden, strax lade den pligtige Overlevelsesrente tegne imod livsvarig Præmie, der förste Gang forskudsvis udredes af Statskassen. 1869. 27. Septbr.

Ved samme Leilighed skulde man ikke undlade at indskjærpe Hr. (Tit.) den i Ministeriets Skrivelse af 19. April 1864 givne Forskrift, at paase, at saadanne Enkeforsörgelsesskemaers Rubriker ere rigtig og behörig udfyldte, og derefter ved Paategning paa samme meddele Deres Attest om, at der mod Udfyldelsen Intet findes at erindre.

Bekjendtgjörelse ang. Befordring af Postforsendelser mellem Danmark, Island og Færöerne i Aaret 1870. Khavn den 28. Septbr. 1869. — (Generalpostdirektoratet.) 28. Septbr.

§ 1. For Penge og Gjenstande, hvis Værdi er 1 Rd. eller derover pr. 3 Kvint, skal den virkelige Værdi altid angives. ved Indleveringen. Dog er det undtagelsesvis tilladt at indlægge Værdibelöb i anbefalede Breve uden nogen Værdiangivelse.

§ 2. Penge og andre i § 1 nævnte Sager ville, naar de forsendes i Brev, ikkun blive modtagne til

1869. Forsendelse med Posten, forsaavidt de ere indlagte i
28. Septbr. Spidskouvert.

Af Mönt vil ikkun kunne forsendes i Brev indtil 4 Rd. 5 Mk. i Sölv samt 15 Sk. Smaamönt. — Et Pengebrev skal af Afsenderen være forsynet med 5 private Segl.

§ 3. Penge og de andre i § 1 nævnte Sager i Pose, Pakke eller Kasse kunne kun modtages til Forsendelse med Posten, naar de ere forsvarlig emballerede og forsynede med Omsnöring af Seglgarn uden Knude, hvilket Seglgarn maa være lakket fast til Emballagen med Afsenderens Segl.

§ 4. Enhver Pose, Pakke, Kasse eller anden Pakkepostgjenstand skal være tydelig mærket med Adresse og Bestemmelsessted samt ledsaget af Adressebrev.

§ 5. Indleveringen sluttes Aftenen forud for den Dag, da Dampskibet afgaar, for Breve, Aviser og andre Tryksager Kl. 9, og for Penge og andre Pakkesager Kl. 6.

§ 6. Naar Breve fra Island eller Færöerne komme tilbage for at udleveres til Afsenderen, men denne ikke kan opspörges eller nægter Modtagelsen, ville de blive indsendte til Generalpostdirektoratet og der behandles i Overensstemmelse med Finansm. Bekjendtgj. af 15. Juli 1868 ang. Behandlingen af ubesörgede Breve.

§ 7. Alle Pakker, Kasser m. v. indtil 5 Punds Vægt forsendes udelukkende som Postgods, större Kollis derimod som Fragtgods.

§ 8. For indleverede anbefalede Breve saavelsom for Pengebreve og Pakkesager kan Modtagelsesbevis forlanges udstedt af Postexpeditören, som er berettiget til at opkræve 2 Sk. for hvert saadant Bevis.

Indholdet af et indleveret Pengebrev kan forlanges eftertalt af Postexpeditören imod Erlæggelsen af et Gebyr af 4 Sk. for et Belöb af indtil 200 Rd., og for

Belöb af over 200 Rd. af 1 Sk. for hvert 100 Rd. eller Dele deraf. 1869. 28. Septbr.

For andre særegne Ydelser, saasom Mærkning, Kouvertering, Adressering, Anmeldelse om ankomne Sager eller deslige, er Postexpeditören berettiget til for hver Ydelse at oppebære 3 Sk.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Forudbetaling af Honoraret til dövstumme Börns Undervisning i Island.** Khavn den 29. Septbr. 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 876. 29. Septbr.
Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 821—23.

I behgl. Skrivelse af 8. d. M. har Hr. Stiftamtm. andraget, at De fra den kgl. Kommissarius ved Althinget har modtaget Underretning om, at Thinget under Behandlingen af et til samme indkommet Andragende om Understöttelse til den Dövstummeundervisning, som i Henhold til Skriv. fra Kirke- og Undervisningsministeriet af 4. Septbr. 1867 er betroet til Præsten P. Pálsson i Vesterskaptafells Syssel, har vedtaget med 15 Stemmer mod 9 at opfordre Stiftamtet til at drage Omsorg for, at det Bidrag, som betales til nævnte Præst Pálsson for hvert Barn, som er anbragt hos ham paa det Offentliges Bekostning, allerede nu maa blive forskudsvis udbetalt af Islands Jordebogskasse forud for hvert Halvaar. Medens den allerunderd. Petition, som Thinget har vedtaget i den ommeldte Sag, endnu ikke för Postens Afgang var bleven afgivet til Kommissarius, der saaledes ikke vil blive i Stand til förend med næste Postskib at tilstille Ministeriet samme, har Hr. Stiftamtm. troet allerede nu at burde gjöre Indstilling til Ministeriet om ovennævnte Punkt, der af Althinget er henvist til Stiftamtets videre Foranstaltning. De har i saa Henseende anfört, at da der er

1869. tilstaaet en lignende Indrömmelse med Hensyn til Döv-
29. Septbr. stumme paa Island, der anbringes i det kgl. Dövstummeinstitut i Khavn, forekommer det Dem billigt, at den ansögte Begunstigelse tilstaas den i Island ved ovennævnte Ministeriums Skriv. 4. Septbr. 1867 oprettede Dövstummeundervisning, der i langt höjere Grad end Institutet i Khavn trænger til en saadan Hjælp, eftersom Forstanderen er uformuende og ikke istand til selv at staa i Forskud for de dövstumme Börns Underholdning i et halvt eller et helt Aar, hvilken Tid i Reglen vil hengaa, inden det aarlige Bidrag vil kunne udbetales af vedkommende Amtmand, eftersom Bidraget först maa udskrives af de forskjellige Sysseler og Repper i Amtet. Da Stiftamtet nu ikke har Bemyndigelse til at anvise de omspurgte Belöb — der indtil videre udgjöre 120 Rd. aarlig for hvert Barn — til Udbetaling af Jordebogskassen, har De indstillet, at Ministeriet maatte, indtil en endelig Bestemmelse i nærværende Sag kan tages, bevilge, at der af Islands Jordebogskasse maa udbetales forskudsvis efter vedkommende Amtmands Rekvisition og imod snarest mulig Tilbagebetaling efter Deres Foranstaltning, de aarlige Bidrag for de dövstumme Börns Undervisning, som paa det Offentliges Bekostning ere anbragte hos Præsten P. Pálsson, saaledes at Udbetalingen heraf maa ske for hvert Halvaar eller Fjerdingaar for hver Gang.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse samt föjende Foranstaltning tjenstl. melde, at det Indstillede efter Omstændighederne indtil videre bifaldes, dog saaledes, at Udbetalingen kun sker fjerdingaarvis.

1. Oktbr. **Statsregnskab for Finansaaret 1868—1869.** Khavn den 1. Oktbr. 1869. — Depart. Tid. for 1869 S. 850—52. Algreen-Ussings Lovsaml. for 1869 S. 487-89. — Dette i Finansministeriet under 31. August 1869 i Henhold til

Finansloven af 30. April 1868 samt Tillægsbevillingslov af 6. Marts 1869 opgjorte og i Statsraadet fremlagte Statsregnskab er ledsaget af Indtægts- og Udgiftsbilag (S. 1—161 4to) med et forudskikket allerh. Reskript af 1. Oktbr. 1869, hvorved Finansministeren bemyndiges til at lade det bringe til almindelig Kundskab i Forbindelse med selve Reskriptet. 1869. 1. Oktbr.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Spekulanthandlere i Island.** Khavn den 7. Oktbr. 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 911. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 826. 7. Oktbr.

I det i Gjenpart vedlagte, direkte hertil indkomne Andragende har Kjöbmand C. D. Tulinius af Eskifjord anholdt om en Tilkjendegivelse fra Justitsministeriet om, hvorvidt det i Lov om Handel og Skibsfart paa Island af 15. April 1854 § 3, jfr. Plak. om den islandske Handel og Skibsfart af 28. Decbr. 1836 § 10, nævnte Tidsrum af 4 Uger, hvori der er givet Spekulanthandlere Tilladelse til fra Skib at handle med Landets Indbyggere, skal beregnes saaledes, at Spekulanthandlere ikke, hvad enten de drive Handel eller ej, maa ligge længer end 4 Uger ved et og samme Handelssted, eller om de uden nogen Indskrænkning med Hensyn til Tiden maa ligge ved det samme Handelssted, naar de blot ikke mere end 4 Uger drive Handel med Indvaanerne, og om dette i saa Fald kan kontrolleres af Övrigheden.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at Justitsministeriet maa være af den Formening, at de tidligere Regler om Spekulanthandleres Liggetid ere blevne saaledes forandrede ved den anförte Bestemmelse i Lov 15. April 1854, at det nu staar Spekulanthandlere frit for at ligge ved et og samme Handelssted i Island, saalænge de selv ville, men at kun

1869. deres Ret til at drive Handel med Landets Indbyggere
7. Oktbr. er begrændset til et Tidsrum af 4 Uger, hvorhos det selvfölgelig i den omhandlede som i andre Henseender paaligger Övrigheden at kontrollere Handelslovgivningens Overholdelse.

27. Oktbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til samtlige Amtmænd i Island, ang. **aarlig Indberetning om forliste danske Skibe under Island m. v.** Khavn den 27. Oktbr. 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 938. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 826—27. — **Uddrag.**

— — — — — — — — — — — — —

— — Ved samme Leilighed skulde man ligeledes ifölge Begjæring af Generaldirektoratet for Skattevæsenet lige tjenstl. have Hr. (Tit.) anmodet om til Brug for det herværende Hoved-Skibsmaalings- og Registrerings-Kontor at ville hertil indgive Indberetning om, naar danske Skibe forlise eller paa anden Maade gaa tabt inden det Dem anbetroede Amt, eller sammesteds blive afhændede til Islændere eller til Udlandet.

12. Novbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **2 Börns Forsörgelseskommune.** Khavn den 12. Novbr. 1869. — Isl. Kopib. 1869 Nr. 983. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 827—28.

I behgl. Skrivelse af 13. August d. A. har Hr. Amtm. forelagt Ministeriet til Afgjörelse et mellem Sysselmanden i Nordermula Syssel og Sysselmanden i Söndermula Syssel opstaaet Spörgsmaal om, i hvilken Kommune Börnene Guðmundur og Arnbjörn Arnbjörns Sönner, der ere födte i lovligt Ægteskab, ere forsörgelsesberettigede.

Af de i Sagen indeholdte Oplysninger fremgaar det, at de ommeldte Börns Fader, Arnbjörn Sigmundsson, ved sin Död i Juni 1860 var forsörgelsesberettiget i Breiddals Rep i Söndermula Syssel, samt at Moderen, Guðný Erlendsdóttir i Oktober 1865 indlod sig i nyt Ægteskab med Tjenestekarl Björn Einarsson, der er forsörgelsesberettiget i Seyðisfjord Rep i Nordermula Syssel, hvor han i 1867 blev antaget til Forsörgelse tilligemed sin Hustru og hendes Börn af förste Ægteskab. Efter Guðný Erlendsdóttir's dödelige Afgang er der imidlertid opstaaet Spörgsmaal om, hvorvidt de omhandlede Börn indtil deres fyldte 16 Aar skulde vedblive at nyde Forsörgelse i Stedfaderens Forsörgelseskommune, hvor altsaa ogsaa Moderen ved sin Död var forsörgelsesberettiget, eller om de bör modtages til Forsörgelse i den Kommune, hvor deres Fader ved sin Död var forsörgelsesberettiget. 1869. 12. Novbr.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at da der ikke i den islandske Lovgivning findes nogen Bestemmelse om, at Stedfaderen har en selvstændig Pligt til at sörge for sine Stedbörn, bör Guðmundur og Arnbjörn Arnbjörns Sönner, overensstemmende med Reglem. 8. Januar 1834 § 6 sidste Punktum, indtil deres fyldte 16 Aar nyde Forsörgelse i Breiddals Rep i Söndermula Syssel, hvor deres virkelige Fader efter det Oplyste ved sin Död var forsörgelsesberettiget.

Plakat for Island om en forandret Inddeling af Medicinalvægten. Khavn den 11. Decbr. 1869. 11. Decbr.
— Isl. Forest. og Resol. Prot. 1869 Nr. 38. Dep. Tid. f. 1870 S. 89—90; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1869 S. 506; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 831. (Tíð. frá alþ. Ísl. 1869 I, S. 27, 28—29, 131—39, 179-81, 330 og II, S. 60—63, 139—41, 151—52, 198).

1869. 11. Decbr. Opið brjef handa Íslandi um aðra skiptingu á lyfjavoginni en hingað til.

Vjer Kristján hinn Níundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis um frumvarp, sem fyrir það hefir verið lagt, til opins brjefs handa Íslandi um aðra skiptingu á lyfjavoginni en hingað til, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

1. gr. Í stað lyfjavogar þeirrar, sem höfð hefir verið hingað til á Íslandi, skal viðhafa hið frakkneska gramkerfi þegar læknar eða dýralæknar segja fyrir um læknislyf, og þau eru af hendi látin frá lyfjabúðunum sem læknisdómar.

2. gr. Konungur úrskurðar, hvenær þetta opna brjef skuli öðlast gildi, og skipar nákvæmar fyrir um það sem með þarf útaf því.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið á Amalíuhöll, 11. dag desemberm. 1869.

Plakat for Island om en forandret Inddeling af Medicinalvægten.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Efterat Vi have modtaget Vort tro Althings allerund. Betænkning over et samme forelagt Udkast til Plakat for Island om en forandret Inddeling af Medicinalvægten, byde og befale Vi som fölger:

§ 1. Istedetfor den i Island hidtil afbenyttede Medicinalvægt skal det franske Gramsystem anvendes ved Lægers og Dyrlægers Ordinationer af Lægemidler og disses Udlevering fra Apothekerne til medicinsk Brug.

§ 2. Tiden for denne Plakats Ikrafttræden saavelsom de nærmere Bestemmelser, der i Anledning

af samme findes fornödne, fastsættes ved kgl. Resolution. 1869. 11. Decbr.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerund. have at rette. — Givet paa Amalienborg den 11. Decbr. 1869.

Plakat for Island, indeholdende en nærmere Bestemmelse om **privilegerede Fordringers Inddrivelse** hos dem, der have givet **Underpant i Lösöre.** Kjöbenhavn den 11. December 1869. — 11. Decbr.

Isl. Forest. og Resol. Protok. 1869 Nr. 46. Depart. Tid. 1870 S. 112—15; Algreen-Ussings Lovsaml. 1869 S. 506—8; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 830—31. (Tíð. frá alþ. Ísl. 1869 I, S. 27, 28, 209—10, 263—64, 508 og II, S. 58—60, 162—63, 177—78, 257—58).

Opið brjef handa Íslandi, er nákvæmar ákveður um innheimtu á kröfum með forgangsrjetti hjá þeim mönnum, sem hafa látið aðra fá sjálfsvörzluveð í lausafje sínu.

Vjer Kristján hinn Níundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis um frumvarp, sem fyrir það hefir verið lagt, til opins brjefs handa Íslandi, er nákvæmar ákveður um innheimtu á kröfum með forgangsrjetti hjá þeim mönnum, sem hafa látið aðra fá sjálfsvörzluveð í lausafje sínu, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

Forrjettindi þau, sem opið brjef 23. júlímán. 1819 veitir forgangs-kröfum þeim, sem þar er um rætt, fyrir sjálfsvörzluveði því í lausafje, sem fengið er eptir auglýsingu tjeðs opins brjefs, skulu einnig koma til greina, þegar gjörð er aðför eða fjárnám til lúkningar slíkrar forgangs-kröfu, án þess nauðsynlegt sje til framkvæmdar greindra forrjettinda að heimta, að öllu búi skuldunautsins sje skipt sem gjaldþrota. Þó leiðir það af n. l. 1.—22.—28. (d. l. 1.—24.—26.), að ekki má með

1869. slíkri gjörð taka til veðsetts lausafjár, ef að og að svo
11. Decbr. miklu leyti sem til eru óveðsettir fjármunir, er taka má lögtaki til lúkningar forgangs-kröfunni. Eigi skal heldur, þá er heimt eru inn opinber gjöld, sem hvíla á fasteignum, byrja lögtakið á lausum aurum, ef engir eru til óveðsettir, en þegar svo er ástatt, skal þegar taka fasteignina lögtaki; en aptur skulu hin önnur gjöld til ríkis og sveitar, sem ekki hvíla á fasteignum, heldur að eins á gjaldendum sjálfum, talin með þeim kröfum, sem eins og að ofan er sagt, má leita lúkningar á með lögtaki í lausafje, þó veðsett sje. Annars er það vitaskuld, að hvorki framangreind ákvörðun, nje heldur opið brjef 23. júlímán. 1819, gjörir neina breytingu á hlutfalli því, sem ákveðið er í lögunum eða seinni tilskipunum meðal ýmsra flokka af forgangs-kröfum, hvers til annars, og skal þess sjer í lagi gætt, að gjöld til ríkissjóðsins ganga fyrir sveitargjöldum.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið á Amalíuhöll 11. dag desemberm. 1869.

Plakat for Island, indeholdende en nærmere Bestemmelse om privilegerede Fordringes Inddrivelse hos dem, der have givet Underpant i deres Lösöre.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Efterat Vi have modtaget Vort tro Althings allerund. Betænkning over et samme forelagt Udkast til Plakat for Island, indeholdende en nærmere Bestemmelse om privilegerede Fordringers Inddrivelse hos dem, der have givet Underpant i deres Lösöre, byde og befale Vi som fölger:

Den Fortrinsret, som Plak. af 23. Juli 1819 tillægger de deri ommeldte privilegerede Fordringer fremfor det Underpant i Lösöre, der er erhvervet efter Kundgjörelsen af fornævnte Plakat, skal ogsaa være anvendelig, naar Exekution eller Udpantning gjöres for

en slig privilegeret Fordring, uden at det, for at gjöre hin Fortrinsret gjældende, skal være fornödent at begjære Skyldnerens hele Bo taget under Konkursbehandling. Dog fölger det af N. L. 1—22—28 (D. L. 1—24—26), at pantsat Lösöre ikke ved en saadan Forretning maa angribes, naar og forsaavidt der er upantsat Gods, hvori Udlæg for den privilegerede Fordring kan gjöres. Ej heller bör Inddrivelsen af de offentlige Ydelser, der hvile paa faste Ejendomme, begynde med Udlæg i Lösöre, naar intet deraf haves, som ikke er pantsat, men i dette Tilfælde bör der strax skrides til Udlæg i Ejendommen, hvorimod de övrige saavel Staten som Kommunen tilfaldende Afgifter, der ikke saaledes hvile paa en fast Ejendom, men ere blot personlige, blive at henföre til de Fordringer, hvorfor der som ommeldt maa ske Udlæg i Lösöre, om det endog er pantsat. Iövrigt fölger det af sig selv, at der ligesaalidt ved foranförte Bestemmelse som ved Plakat af 23. Juli 1819 er gjort nogen Forandring i det indbyrdes Forhold, som Loven og Anordningerne hjemle imellem forskjellige Klasser af privilegerede Fordringer, hvorhos det i Særdeleshed bliver at iagttage, at Afgifter til Staten gaa forud for Kommuneafgifter.

1869.
11. Decbr.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerund. have at rette. — Givet paa Amalienborg den 11. Decbr. 1869.

Forordning for Island om **Eftergjörelse af Fotografier.** Khavn den 11. Decbr. 1869. — Isl. Forest. og Resol. Prot. 1869 Nr. 47. Depart. Tid. for 1870 S. 72—73; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1869 S. 505—6; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II, S. 829—30. (Tíð. frá alþ. Ísl. 1869 I, S. 27, 29, 106—7, 123—24, 146 og II, S. 64—65, 128—29, 134, 144—45).

11. Decbr.

Tilskipun handa Íslandi um eptirmyndan ljósmynda og fl.

1869. Vjer Kristján hinn Níundi &c. Gjörum kunnugt:
11. Decbr. Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis um frumvarp, sem fyrir það hefir verið lagt, til tilskipunar handa Íslandi um eptirmyndan ljósmynda o. fl., bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

1. gr. Hver sá, sem á sjálfs síns kostnað býr til frumlega ljósmynd eptir náttúrunni eða ljósmyndar eitthvert listaverk, sem enginn hefir einkarjett á að eptirmynda, getur um 5 ára tímabil fyrirmunað öðrum að búa til til sölu ljósmynd eptir ljósmynd hans, með því að auglýsa á þeim stað og með þeim hætti, sem dómsmálaráðherran tiltekur nákvæmar, að hann áskilji sjer einkarjett, og með því þar á ofan að setja nafn sitt og orðin »með einkarjetti« á sjerhverja ljósmynd, er hann lætur frá sjer fara.

Sje ljósmyndin gjörð eptir beiðni annars manns, þarf samþykkis hans ekki einasta til þess að fá áður nefndan einkarjett, heldur einnig til þess að mega selja eptirmynd af ljósmyndinni.

2. gr. Hver sá, sem í nokkru skerðir rjettindi þau, sem heimild er fyrir í 1. grein, skal sektaður um 5 til 200 rd., og þar að auki gjalda þeim, sem fyrir órjettinum hefir orðið, fullar skaðabætur. Plötur og annað, sem eingöngu verður haft til hinnar ólöglegu eptirmyndunar, og eins allar hinar eptirgjörðu ljósmyndir, sem finnast og ætlaðar eru til sölu, skal upptækt gjört og ónýtt, nema að sá, sem fyrir órjettinum hefir orðið, krefjist, að sjer sje fengið það í hendur, og skal þá andvirði þess koma uppí skaðabæturnar, sem honum bera. Sama hegning og skaðabætur liggja við að hafa slíkar myndir til sölu og eins við því að flytja til landsins eptirmyndaðar ljósmyndir, sem gjörðar eru annarstaðar, og óleyfilegar samkvæmt þessari tilskipun.

3. gr. Mál, sem rísa útaf afbrigðum gegn tilskipun þessari, getur sá einn höfðað, sem fyrir órjettinum hefir orðið, og verður þeim málum því að eins gegnt, að þau sje höfðuð innan árs og dags.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið á Amalíuhöll 11. dag desemberm. 1869. 1869. 11. Decbr.

Forordning for Island om Eftergjörelse af Fotografier m. m.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Efter at Vi have modtaget Vort tro Althings allerund. Betænkning over et samme forelagt Udkast til Forordning for Island om Eftergjörelse af Fotografier m. m., byde og befale Vi, som fölger:

§ 1. Den, som for egen Regning har frembragt et originalt Fotografi efter Naturen eller en fotografisk Gjengivelse af et Kunstarbeide, til hvis Eftergjörelse Ingen har Eneret, kan for et Tidsrum af 5 Aar formene Andre fotografisk at eftergjöre til Salg det af ham forfærdigede Fotografi ved at gjöre Anmeldelse om, at han forbeholder sig Eneret, paa det Sted og under de Former, som Justitsministeren nærmere bestemmer, og ved derhos at forsyne ethvert af ham udgivet Exemplar af Fotografiet med sit Navn og Ordet »Eneberettiget«.

Er Fotografiet udfört efter Bestilling af en Anden, vil dennes Samtykke være nödvendigt, ikke blot til at erhverve den nævnte Eneret, men ogsaa til at afhænde Aftryk af Fotoprafiet.

§ 2. Den, som gjör Indgreb i de i § 1 hjemlede Rettigheder, skal böde fra 5 til 200 Rd. og desuden give den Forurettede fuld Erstatning. Plader og andet udelukkende til den ulovlige Eftergjörelse brugbart Materiale og samtlige forefundne til Salg bestemte Exemplarer af Eftergjörelsen konfiskeres og tilintetgjöres, med mindre den Forurettede fordrer sig dem udleverede, i hvilket Tilfælde Afdrag derfor gjöres i den ham tilkommende Erstatning. Samme Straf og Erstatningspligt paahviler Forhandlere saavelsom den, der til Salg

1869. indförer andetsteds forfærdigede, ifölge nærværende
11. Decbr. Forordning uberettigede Efterligninger.

§ 3. Sögsmaal for Overtrædelse af denne Forordning kan alene iværksættes af den Forurettede og kan kun antages, naar Paatale finder Sted inden Aar og Dag.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderd. have at rette. — Givet paa Amalienborg den 11. Decbr. 1869.

1870. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over
7. Januar. Islands Nord- og Östamt, ang. **Foranstaltninger mod venerisk Sygdoms Indförelse og Udbredelse ved franske Fiskere.** Khavn den 7. Januar 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 5. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 1.

Under 29. Septbr. f. A. har Hr. Amtm. hertil indsendt en Gjenpart af en Skrivelse fra Amtet til Sysselmanden i Söndermula Syssel, hvori der, for at modarbeide Indförelsen og Udbredelsen ved franske Fiskere af venerisk Sygdom i bemeldte Syssel, paalægges ham dels i Overensstemmelse med Frdg. 13. Juni 1787 §§ 2 og 3 saavidt muligt at hindre alt unödvendigt Samkvem mellem Islændere og fremmede Fiskere, navnlig ved at forbyde islandske Kvinder at gaa ombord i Fiskerskibene samt Islænderne overhovedet at modtage fremmede Fiskere i deres Huse, saaledes at det betydes Vedkommende, at enhver Kvinde, der overtræder Forbudet imod at gaa ombord i fremmede Fiskerfartöjer, skal, foruden at paadrage sig Straf for Forbudets Overtrædelse, være pligtig til at möde for Lægen for at blive synet, dels at paase, at saavel Kvinder som Mandfolk, som maatte være mistænkte for at være behæftede med venerisk Smitte, synes af Lægen og undergives Lægebehandling saaledes, at Omkostningerne

herved, naar de ikke kan udredes af Vedkommende selv, afholdes af Amtsrepartitionsfonden, samt endelig, hvis Nogen maatte blive mistænkt for Rufferi, da at indlede retlig Undersögelse i den Anledning, hvorhos De har anholdt om Ministeriets Approbation paa de saaledes trufne Foranstaltninger. 1870. 7. Januar.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning tjenstl. melde, at uagtet Ministeriet ikke kan finde Indholdet af Amtets fornævnte Skrivelse til Sysselmanden i Söndermula Syssel i sin Helhed tilstrækkelig hjemlet i den bestaaende Lovgivning, vil man dog i Betragtning af de særegne Omstændigheder, der have fremkaldt samme, samt af, at ingen Klage i den Anledning foreligger, ikke have Noget imod, at det forbliver ved det Passerede.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Tilkjöbsafgift af et fransk Fiskerfartöj.** Khavn den 18. Januar 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 36. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 2. 18. Januar.

I behgl. Skrivelse af 26. Oktober f. A. har Hr. Amtm. udbedt Dem Ministeriets Afgjörelse af, om Kjöberne af et som usödygtigt ved offentlig Auktion solgt fransk Fiskerfartöj, Loggerten »Centaure« af Dunkerque, der har en Drægtighed af 22½ danske Kommercelæster og er bygget af Eg, bör erlægge Tilkjöbsafgift af bemeldte Fartöj efter § 49 i Frdg. 1. Maj 1838 med 10 Rd. pr. Læst, eller om nysnævnte Afgift kan beregnes i Overensstemmelse med Frdg.'s § 30 til 12½ pCt. af Kjöbesummen.

Efter i denne Anledning at have brevvexlet med Generaldirektoratet for Skattevæsenet, skulde man til behgl. Efterretning og videre föjende Foranstaltning tjenstl. melde, at der efter Omstændighederne Intet er

1870. imod, at det omhandlede Fartöj, der ved Auktionen
18. Januar. kun blev udbragt til den ringe Sum af 85 Rd., behandles i Analogi med hvad der ved Frdg. 1. Maj 1838 er fastsat for Beregningen af Tilkjöbsafgiften for strandede Skibe.

29. Januar. **Bekjendtgjörelse** fra andet Postsekretariat, ang. **Postvæsenets Overtagelse af Dampskibsforbindelsen mellem Kjöbenhavn, Færöerne og Island.** Khavn den 29. Januar 1870.

Efter Ordre bringes det herved forelöbig til almindelig Kundskab, at Dampskibsforbindelsen mellem Kjöbenhavn, Færöerne og Island er bleven overtaget af Postvæsenet. — Farten vil blive vedligeholdt af Regjeringsdampskibet »Diana«, der, saafremt Veirforholdene tillade det, vil afgaa fra Kjöbenhavn förste Gang den 1. Marts næstkommende. — Skibet expederes her af Postexpeditionen paa Toldboden.

8. Febr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **fragtfri Forsendelse af Medicinalvarer til Apotheket i Reykjavík.** Khavn den 8. Febr. 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 76. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 4.

Ved at tilstille Justitsministeriet et til Generalpostdirektoratet stilet Andragende, hvori Apotheker Randrup i Reykjavík anholder om, at den ham hidtil bevilgede Fragtfrihed for den af ham fra Kjöbenhavn forskrevne Medicin ogsaa maa blive ham forundt, naar Postvæsenet fra tilstundende Foraar for sin Regning overtager Postforbindelsen mellem Danmark og Island — har bemeldte Direktorat, næst at bemærke, at det allerede har meddelt Ansögeren, at det Ansögte ikke derfra kan be-

vilges, men at det iövrigt med Hensyn til hvad der af ham var anført til Begrundelse af hans Andragende, var funden Anledning til at forelægge Sagen for Justitsministeriet, henstillet denne til dette Ministeriums Afgjörelse. 1870. 8. Febr.

Foranlediget heraf skulde man tjenstl. anmode Hr. Stiftamtm. om behgl. at ville meddele Apotheker Randrup, at da der under de forandrede Forhold ikke længer er Tale om nogensomhelst fragtfri Forsendelse af Gods med Postdampskibet, og Justitsm. selvfölgelig ikke kan paatage sig at betale Fragten for ham, ser man sig heller ikke herfra i Stand til at foretage Noget i Sagen.

Bekjendtgjörelse for Island om **Anmeldelse af Eneret til Eftergjörelse af Fotografier.** Khavn den 10. Febr. 1870. — Depart. Tid. for 1870 S. 210; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1870 S. 10—11; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 6. 10. Febr.

Auglýsing fyrir Ísland um tilkynning um einkarjett til að eptirmynda ljósmyndir.

Samkvæmt tilskipun handa Íslandi um eptirmyndan ljósmynda og fl., dagsettri 11. dag desembermánaðar f. á. getur sá sem á sjálfs síns kostnað hefir búið til frumlega ljósmynd eptir náttúrunni eða ljósmyndar eitthvert listaverk, sem enginn hefir einkarjett til að eptirmynda, um 5 ára tímabil fyrirmunað öðrum að búa til ljósmynd til sölu eptir ljósmynd hans, með því að tilkynna á þeim stað og með þeim hætti, sem dómsmálaráðherrann tiltekur nákvæmar, að hann áskilji sjer einkarjett og með því þar á ofan að setja nafn sitt og orðin «með einkarjetti» á sjerhverja ljósmynd, er hann lætur frá sjer fara. Samkvæmt þessu skal gjört heyrum kunnugt, að tilkynning sú, sem að framan er um rætt, skal send stiptamtmanninum yfir Íslandi, og á hún að hafa inni að halda nafn ljósmyndasmiðsins, ritað fullum

1870. 10. Febr. stöfum, nógu greinilega lýsingu á ljósmyndinni, er áskilinn er einkarjettur til að eptirmynda, og, ef ljósmyndin er eptirmyndan einhvers listaverks, þá nafn listasmiðsins. Þar að auki skal ávallt senda með tilkynningunni eina af ljósmyndum þeim, sem áskilinn er einkarjettur til að eptirmynda.

Í dómsmálastjórninni 10. dag febrúarmán. 1870.

Bekjendtgjörelse for Island om Anmeldelse af Eneret til Eftergjörelse af Fotografier.

Ifölge Forordning for Island om Eftergjörelse af Fotografier m. m. af 11. Decbr. f. A. § 1 kan den, som for egen Regning har frembragt et originalt Fotografi efter Naturen eller en fotografisk Gjengivelse af et Kunstarbeide, til hvis Eftergjörelse Ingen har Eneret, for et Tidsrum af 5 Aar formene Andre fotografisk at eftergjöre til Salg det af ham forfærdigede Fotografi ved at gjöre Anmeldelse om, at han forbeholder sig Eneret, paa det Sted og under de Former, som Justitsministeren nærmere bestemmer, og ved derhos at forsyne ethvert af ham udgivet Exemplar af Fotografiet med sit Navn og Ordet »eneberettiget«. I Henhold hertil bringes det til almindelig Kundskab, at den omhandlede Anmeldelse vil være at indgive til Stiftamtmanden over Island, samt at den maa indeholde Fotografens fulde Navn tilligemed en tilstrækkelig betegnende Beskrivelse af det Fotografi, paa hvis Eftergjörelse der forbeholdes Eneret, og forsaavidt Fotografiet er en Eftergjörelse af et Kunstværk, en Angivelse af Kunstnerens Navn, hvorhos der med Anmeldelsen stedse vil være at indsende et Exemplar af det Fotografi, paa hvis Eftergjörelse Eneretten forbeholdes.

Justitsministeriet den 10. Februar 1870.

Bekjendtgjörelse ang. **Dampskibsforbindelsen mellem Kjöbenhavn, Færöerne og Island.** Khavn den 18. Februar 1870. — (Generalpostdirektoratet). Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 8—11; Algreen-Ussings Lovsaml. 1870 S. 11—13. 1870. 18. Febr.

Under Henvisning til 2det Postsekretariats Bekjendtgjörelse af 29. f. M. ang. Postvæsenets Overtagelse af Dampskibsforbindelsen mellem Kjöbenhavn, Færöerne og Island, bringes herved til almindelig Kundskab, at Regjeringsdampskibet »Diana« vil afgaa fra Kjöbenhavn til Reykjavík den 1. Marts d. A., eller saa snart derefter, som Veir- og Isforhold tillade det, hvorpaa den nærmere Fartplan vil blive bekjendtgjort.[1]) — Reisen antages under alm. Omstændigheder at kunne tilendebringes i 10 à 12 Dage.

Fragten for Passagerer med Postdampskibet udgjör:

	1ste Kahyt. Rd.	2den Kahyt. Rd.	Tillæg for en sep. Kah. Rd.
Mellem Kjöbenhavn og Island . . .	45	36	15
— do. og Thorshavn . . .	35	27	12
— do. og Leith ell. Lerwich	26	20	9
— Granton og Island	35	27	12
— do. og Thorshavn . . .	20	15	7
— Lerwich og do. . . .	12	9	4
— do. og Reykjavík . . .	26	20	9
— Thorshavn og do. . . .	20	15	7
— Seyðisfjord og do. . . .	12	9	4
— do. og Thorshavn . .	12	9	4

1. Börn mellem 2 og 12 Aar inkl. betale halv Fragt; Börn under 2 Aar betale ingen Passagerfragt.

2. Reisende kunne som Passagergods frit medföre, en Voxen 100 Pd. og et Barn 50 Pd. For Overvægt af Reisegods beregnes 32 Sk. pr. 10 Pd.

[1]) se Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 14.

1870. 18. Febr. 3. For Kost ombord (uden Vin og Öl) betales 1 Rd. 64 Sk. pr. Dögn for en Voxen og 1 Rd. pr. Dögn for et Barn.

4. Separat Kahyt kan kun erholdes mod Betaling af samtlige derværende Pladser.

Til Forsendelse med Postdampskibet modtages dels Postgods, dels Fragtgods.

A. Som Postsager modtages:

Breve, herunder indbefattet Aviser og andre Tryksager under Korsbaand, indtil en Vægt af 50 Kvint pr. Brev;

Pengebreve og

Pakkesager indtil en Vægt af 5 Pd. pr. Forsendelse. Större Kollis modtages kun som Fragtgods.[1])

Indtil videre finder der ingen Udvexling Sted af Postanvisninger[2]) og Postforskud eller af Aviser i Abonnement; dog kunne de i Island udkommende Aviser som hidtil erholdes gjennem Brevpostkontoret i Kjöbenhavn.

B. Portoen for Forsendelserne mellem Kongeriget og Island eller Færöerne er:

1. for Breve:

	Naar Brevet er forud fuldstændig frigjort.	Naar Brevet ikke er forud fuldstændig frigjort.
a. for et almindeligt Brev af		
en Vægt af indtil 3 Kvint	8 Sk.	12 Sk.
— - over 3 til 50 Kv. . .	16 —	24 —

[1]) Naar saadanne större Forsendelser til Island eller Færöerne indleveres paa et Postkontor udenfor Kjöbenhavn, befordres de hertil efter de for Pakkesager i Kongeriget gjældende Taxter og Regler, og ville da, forsaavidt de ikke ere adresserede til en privat Kommissionær i Kjöbenhavn, og Indholdet er angivet paa Adressebrevet, af Toldbodpostexpeditionen blive expederet videre som Fragtgods.

[2]) jfr. herom Justitsmin. Skriv. til Stiftamtmanden over Island 26. April 1870.

b. For Aviser og andre Tryksager under Kors- eller Enkeltbaand, naar de ere fuldstændig forud frigjorte og iövrigt med Hensyn til Indpakning og skriftlige Tilföjelser i Indholdet tilfredsstille de for lignende Forsendelser i Kongeriget fastsatte Betingelser (jfr. Lov af 26. Septbr. 1865 § 2 B 1[1]) fölgende moderede Porto: 1870. 18. Febr.

naar Forsendelsen vejer intil 8 Kvint . . . . . 4 Sk.
— — — over 8 indtil 50 Kvint 8 —

c. For anbefalede Breve forudbetales foruden den under a anförte Porto et Gebyr af 8 Sk. Det med et anbefalet Brev eventuelt fölgende Modtagelsesbevis forudbetales som et frankeret almindeligt Enkeltbrev (a).

2. for Pengebreve

a. en Vægtporto som for almindelige Breve (1 a).
b. en Værdiporto:

for Belöb indtil 50 Rd. . . . . . . 8 Sk.
— over 50 til 100 Rd. . . 16 —
— — 100 Rd. . . . . . 16 —

for hvert 100 Rd. eller Dele deraf.

3. for Pakkesager:

af en Vægt indtil 1 Pd. . . . . . 16 Sk.
— over 1—2 Pd. . . . 32 —
— — 2—5 Pd. . . . 48 —

For angiven Værdi betales desuden den under 2 b. anförte Værdiporto.

Pakkesager skulle altid være ledsagede af Adressebrev, der befordres frit, men ikke maa veje over 3 Kvint.

Postforsendelser, som tilbage- eller eftersendes, ere kun undergivne den Porto, hvori de oprindelig ere afgaaede.

Forsendelser til Autoriteterne paa Island eller Færöerne maa ikke afsendes ufrankerede.

[1]) Algreen-Ussings Lovsaml. for 1865 S. 288 ff.

1870. 18. Febr. C. Iövrigt ere de med Hensyn til Postforsendelser i Kongeriget givne Bestemmelser gjældende for de heromhandlede Forsendelser.

Til de fremmede Anlöbshavne modtages kun Skibsbreve, der skulle være forudbetalte med den ovenfor under 1 a anförte Porto af 8 eller 16 Sk.

Nærmere Oplysning med Hensyn til Fragtgods etc. vil kunne erholdes i Toldbodpostexpeditionen.

21. Febr. **Generalpostdirektoratets Cirkulære** til samtlige Postkontorer m. v., ang. **Postforbindelsen mellem Danmark, Færöerne og Island.** Khavn d. 21. Febr. 1870. — Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 12—13. Officielle Meddelelser fra Postvæscuets Overbestyrelse for 1870, Nr. 4. S. 11—12. — **Uddrag.**

Postdampskibsforbindelsen mellem Danmark-Færöerne-Island overtages med den i næste Maaned stedfindende förste Reise af Postvæsenet, som i denne Anledning har oprettet Postdampskibsexpeditioner og regnskabsförende Postexpeditioner paa Færöerne (Thorshavn) og Island (Reykjavík og Seyðisfjord).

Med Hensyn til denne Postudvexling er der for Beboerne paa Island og Færöerne blevet udfærdiget et Reglement[1]) og en Bekjendtgjörelse[2]), af hvilke et Expl. herhos fremsendes til Efterretning, ligesom der under 18. dennes er for de Korresponderende i Kongeriget udfærdiget en offentlig Bekjendtgjörelse, af hvilken et Aftryk herved fremsendes til Efterretning og Iagttagelse, idet derhos Fölgende meddeles:

a. Der finder ingen Expresbesörgelse Sted af de heromhandlede Forsendelser.

b. De fra Island og Færöerne afgaaende Pengeforsendelser, hvis Indhold ikke er eftertalt ved Ind-

[1]) se foran S. 426—29.

[2]) se foran S. 431—33.

leveringen, forsynes ikke med Postsegl; Pengebrevene derfra forsynes altid med 5 Segl. 1870. 21. Febr.

c. Med Pakkesager til og fra Island og Færöerne skal under alle Omstændigheder fölge Adressebrev.

d. Forsendelser med Varepröver til eller fra Island og Færöerne nyde ikke Portomoderation, saaledes som det er Tilfældet i Kongeriget.

e. Forsendelser til det Kgl. Hus samt til Statsautoriteter i Kongeriget, paa Island eller Færöerne maa ikke afgaa i Porto.

f. Breve, Pengebreve og Pakkesager til Statsautoriteter i Kongeriget kunne befordres portofrit, saafremt de afsendes fra kgl. Embedsmænd, nemlig:

paa Island: Stiftamtmanden, Amtmændene, Landfogden, Byfogderne, Sysselmændene, Justitiarius i den islandske Landsoverret, Biskoppen, Distriktslægerne, Forstanderen for Dannelsesanstalten for vordende Geistlige, Rektoren ved den lærde Skole;

paa Færöerne: Amtmanden, Landfogden, Sorenskriveren, Sognepræsterne, Distriktslægerne og 1ste Lærer ved Realskolen i Thorshavn;

naar Forsendelsen kun angaar et rent statstjenstligt Anliggende (derimod ikke naar den angaar enkelte Kommuners, kommunale Institutioners eller Personers særlige Anliggender),

og vedkommende afsendende Embedsmand giver Brevet eller Adressebrevet i det nederste venstre Hjörne Paategningen: »Statstjenstlig Sag«, og forsyner denne Paategning med sin egenhændige Underskrift.

Med Hensyn til portofri Befordring af de fra Kongeriget afgaaende Forsendelser ere de i Kongeriget gjældende Regler anvendelige.

g. Samtlige Forsendelser ville være at dirigere over Kjöbenhavn og at tilkartere Kjöbenhavns Overpostmesterembede som Sager viderehen.

1870. h. Samtlige de fra Island og Færöerne indgaaede,
21. Febr. ikke til det kjöbenhavnske Postdistrikt bestemte Pakkepostsager ville af Kjöbenhavns Overpostmesterembede blive forsynede med Registernummere, paatrykte »fra Isl. Dpsk.« — — — — —

21. Febr. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Biskoppen over Island, ang. **Emeritpræsters Ret til at foretage kirkelige Handlinger.** Khavn den 21. Febr. 1870. — Isl. Kopib. 1870, Nr. 93. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 6—8.

I Anledning af den af Emeritpræst Hjalti þorláksson af Stað paa Snæfjallaströnd i Norder-Isafjords Provsti, efter foregaaet Tillysning fra Prædikestolen af vedkommende Sognepræst, Eyjólfur Jónsson, og efter at der vare stillede Forlovere, i Eyrar Proprietær-Kirke foretagne Ægtevielse af Bonden þórður Magnússon af Borg og Pigen Guðríður Hafliðadóttir, uanset en i Henhold til Lovens 3—16—8 bestaaende Ægteskabshindring, begjærte Ministeriet sig under 7. August f. A. dels Oplysning meddelt om, hvorledes den ommeldte Emeritpræst uden vedkommende Sognepræsts Tilladelse og Vidende havde kunnet faa Adgang til Kirken for der at foretage en kirkelig Handling, dels Deres Höjærv.'s Ytringer om, hvorpaa den af Dem udtalte Anskuelse, at Emeritpræster i Almindelighed i Island kunne med Retsvirkning foretage kirkelige Handlinger, stötter sig, og navnlig om der i isl. Lovgivning maatte indeholdes en særlig Hjemmel hertil. Deres Höjærv. har derefter, ved at fremsende dels en Erklæring fra Ejerne af Eyrar Kirke, hvoraf fremgaar, at de i Tillid til, at Emeritpræst H. þorláksson havde af vedkommende Sognepræst faaet Tilladelse til at ægtevie de fornævnte Personer, have paa hans Begjæring tilstaaet ham Adgang til Kirken, dels en bekræftet Afskrift af

den af ovennævnte Forlovere udstedt Erklæring, i behgl. Skriv. af 18. Oktbr. f. A. ytret, i förstnævnte Henseende, at da den Kirke, hvori Vielsen foregik, var en Proprietær-Kirke, kunde Ejerne selvfölgelig uden vedkommende Sognepræsts Tilladelse og Vidende aabne den og tilstede Emeritpræsten Adgang til samme, i sidstnævnte Henseende, at Rigtigheden af den Anskuelse, at de af Emeritpræster foretagne præstelige Handlinger i Almindelighed have fuldkommen Retsvirkning, saavidt bekjendt aldrig er bleven draget i Tvivl, at der i Island haves utallige Exempler paa, at Emeritpræster i Sognepræstens Forfald have foretaget præstelige Handlinger, uden at der nogensinde har været reist Spörgsmaal om disses juridiske Gyldighed, og at det endelig ogsaa synes stemmende med Sagens Natur, at en Præst ved at resignere ikke frasiger sig eller beröves de med Præsteembedet forbundne Standsrettigheder, saalænge han ikke gjör sig uværdig dertil. 1870. 21. Febr.

Foranlediget heraf skulde man — næst at bemærke, at Sagen forsaavidt angaar det falske Forlöfte, er afgiven til Justitsministeriet, — til behgl. Efterretning og videre föjende Foranstaltning tjenstl. melde, at Ministeriet i Henhold til Deres Höjærv.'s derom i Skriv. af 5. Juni f. A. gjorte Indstilling efter Omstændighederne tillader, at Emeritpræst H. Þorláksson forskaanes for Tiltale i Anledning af hans i ommeldte Henseende udviste Forhold, mod at det forbydes ham for Fremtiden at bære den geistlige Dragt og foretage nogen kirkelig Handling, hvorhos D. Höjærv. anmodes om behgl. at ville lade Præsten Eyjólfur Jónsson tildele en Paamindelse i Anledning af den af ham i nærværende Sag udviste Mangel paa Forsigtighed. Idet man efter den Anledning, D. Höjærv.'s sidste Skrivelse dertil giver, ikke undlader at bemærke, at der fra Ministeriets Side ikke har været Spörgsmaal om at udtale nogen Mening ang. hvorvidt det omspurgte Ægteskab

1870. retlig maatte være at betragte som en Nullitet eller ej,
21. Febr. skulde man lige tjenstl. tilföje, at ligesom det er en Selvfölge, at det alene tilkommer vedkommende Sognepræst at tilstede Adgang til Kirken, hvadenten den er en Proprietær- eller en Beneficiær-Kirke, for der at foretage præstelige Handlinger, saaledes fölger det saavel af Sagens Natur som af den udtrykkelige Bestemmelse i Frdg. 30. April 1824 § 14, at en Ægtevielse ikke lovlig kan foretages af nogen Anden end af en ved en vis Menighed ansat Præst eller af en Præst, som han maatte bemyndige til paa sine Vegne og sit Ansvar at forrette Vielsen, og forventer Ministeriet, at Deres Höjærv. vil paase, at der for Fremtiden forholdes i Overensstemmelse hermed.

21. Febr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Spörgsmaal om Erlæggelse af Fattigtiende af det kgl. Jordegods paa Vestmannöerne.** Khavn den 21. Februar 1870. — Isl. Kopib. 1870, Nr. 97. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 15.

Efter at Justitsministeriet har brevvexlet med Revisionsdepartementet for Kongeriget, betræffende den i Hr. Stiftamtm.'s behgl. Skriv. af 15. Juli f. A. gjorte Indstilling om, at det maa blive paalagt Administrator for det kgl. Jordegods paa Vestmannöerne for Fremtiden heraf at udrede den sædvanlige Fattigtiende, skulde man i Forbindelse med Skriv. af 25. August f. A.[1]), næst at henvise til den i H. Einarssons Skrift om Værdiberegning paa Landsvis og Tiendeydelsen i Island S. 183 ff. givne Fremstilling af Tiendeforholdene paa bemeldte Öer, til behgl. Efterretning tjenstl. melde, at der herfra ikke kan være Tale om at lade det omhandlede Jordegods udrede nogen saadan Tiende.

[1]) foran S. 429.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Forstaaelse af § 2 i Frdg. 10. August 1868** ang. Forandring i Bestemmelserne om Erlæggelsen af de saakaldte Hospitalslodder i Island. Kjöbenhavn den 21. Februar 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 100. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 15—16. 1870. 21. Febr.

I behgl. Skrivelse af 5. Oktbr. f. A. har Hr. Stiftamtm. indberettet, at der fra nogle Sider er blevet reist Spörgsmaal om, hvorvidt Frdg. 10. August 1868 angaaende Forandring i Bestemmelserne om Erlæggelsen af de saakaldte Hospitalslodder, forsaavidt sammes § 2 fastsætter, at Afgiften til Lægefonden förste Gang bliver at opkræve efter Frdg.'s Regler til 12. Maj 1870, medens Afgiftsaaret efter Indholdet af § 4 löber fra det ene Aars 12. Maj til s. D. i det fölgende Aar, ogsaa vil være at bringe til Anvendelse for hele Tidsrummet fra 12. Maj 1869 til 12. Maj 1870 i de Jurisdiktioner, hvor den förft er bleven thinglæst efter 13. Maj f. A. Der er saaledes af Sysselmanden i Gullbringu og Kjósar Syssel, hvor Thinglæsningen förft er bleven tilendebragt den 25. Juni f. A., forespurgt, om Loven under disse Omstændigheder maa omfatte Tidsrummet fra 12. Maj f. A. til Thinglæsningsdagen, hvorved den formentlig vilde faa en tilbagevirkende Kraft, som ikke udtrykkelig er tillagt den, og hvorved tillige forskjellige nærmere paaviste Vanskeligheder vilde opstaa, paa hvilken Forespörgsel Stiftamtet under 28. f. M. har svaret, at der efter Sammes Skjön ikke kunde tillægges Frdg. den omspurgte tilbagevirkende Kraft, men at den derimod vil være at efterfölge i hver af Sysselets Repper fra den Dag af, da Thinglæsningen sammesteds var foregaaet, hvorhos det paalagdes Sysselmanden at give Repstyrerne det i saa Henseende fornödne Tilhold, og ved Indsendelsen af det i Frdg.'s § 5 ommeldte Regnskab at forsyne Repstyrernes Fortegnelser med At-

1870. testation om den paagjældende Thinglæsnings Datum
21. Febr. for hver enkelt Reps Vedkommende, og om at Fortegnelsen omfatter hele Tidsrummet fra denne indtil 12. Maj 1870.

Fremdeles har Byfogden i Reykjavík til Stiftamtet indstillet, om der ikke kunde træffes en eller anden Foranstaltning, som kunde raade Bod paa den formentlige Ubillighed, at Afgiften i bemeldte Kjöbstad, hvor Frdg. er thinglæst den 29. Oktbr. 1868 og altsaa utvivlsomt maa anvendes for hele Tidsrummet fra 13. Maj f. A. til 12. Maj d. A., skulde beregnes fra et tidligere Tidsrum end i det omkringstaaende Gullbringu Syssel, hvor Thinglæsningen först har fundet Sted i Juni f. A. og Afgift derfor ikke opkræves förend fra et senere Tidspunkt, paa hvilken Indstilling Stiftamtet under 5. Oktbr. f. A. har svaret, at Frdg.'s Gyldighed i hver enkelt Jurisdiktion bliver at regne fra Thinglæsningsdagen og at Stiftamtet mangler Bemyndigelse til at gjöre nogen Forandring i den i saa Henseende gjældende Regel, hvorhos det tilföjedes, at Skatteyderne i Kjöbstaden formentlig ikke have nogen Föje til at beklage sig over, at en dem efter Lovgivningen paahvilende Afgift opkræves af dem, fordi den i Overensstemmelse med Lovgivningens Regler paa Grund af Omstændighederne först kan afkræves af Skatteyderne i andre Jurisdiktioner nogle Uger eller Dage senere. Ved at indberette Foranstaaende til Ministeriet har De derhos, navnlig ogsaa fordi Lægefonden i Henhold til de af Dem trufne Afgjörelser vil lide en Afgang i sine Indtægter for forrige Aar, henstillet, om det maa have sit Forblivende ved Stiftamtets Afgjörelse, eller om der maatte findes Anledning til at forandre denne.

Foranlediget heraf skulde man ikke undlade tjenstl. at melde, at det maa have sit Forblivende ved de ommeldte af Hr. Stiftamtm. trufne Afgjörelser.

Kapitelstaxter for Islands **Sönderamt** fra Medio Maj **1870** til samme Tid **1871.** Reykjavík den 22. Februar 1870. 1870. 22. Febr.

For dette Amt er der udkomne 2 særskilte Kapitelstaxter, nemlig en for Öster- og Vester-Skaptafells Syssel, betegnet a, og en for den övrige Del af Sönderamtet, nemlig Borgarfjords, Gullbringu og Kjósar, Árnes, Rángárvalla og Vestmannö Sysseler samt Reykjavík Kjöbstad, betegnet b. Angaaende de forskjellige Varesorter, der her for Kortheds Skyld alene angives ved Tal, henvises til den ovenfor S. 5—7 trykte Kapitelstaxt for Borgarfjords Syssel m. m. for 1868—69.

	a					b				
	rmt.		hdr.		al.	rmt.		hdr.		al.
	r.	s.	r.	s.	s.	r.	s.	r.	s.	s.
A 1	32	93	32	93	26,4	40	19.5	40	19,5	32,2
- 2	4	46	26	84	21,5	5	22,5	31	39	25,1
- 3	5	20,5	31	27	25	6	12,5	36	75	29,5
- 4	3	84	31	»	24,8	4	75,5	38	28	30,8
- 5	2	84	34	48	27,6	3	56	43	»	34,5
- 6	3	91,5	31	60	25,3	4	38	35	16	28,1
- 7	2	64,5	26	69	21,4	3	16,5	31	69	25,5
- 8	15	73	15	73	12,6	17	76	17	76	14,2
- 9	11	52,5	15	38	11,5	11	61	15	49	12,4
B 10	»	28,1	35	12	28,1	»	28,1	35	12	28,1
- 11	»	22,3	27	84	22,3	»	21	26	24	21
- 12	»	23,9	29	84	23,9	»	28,5	35	60	28,5
- 13	»	16,1	20	12	16,1	»	18	22	48	18
C 14	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 15	»	»	»	»	»	»	33,5	20	90	16.7
- 16	»	»	»	»	»	»	48,2	»	»	»
- 17	»	14	26	24	21	»	10,2	19	12	15,3
- 18	»	»	»	»	»	1	11	»	»	»
- 19	1	10,5	»	»	»	1	78	»	»	»
- 20	»	53,5	»	»	»	»	54	»	»	»
- 21	»	46,5	»	»	»	»	38,6	»	»	»
D 22	»	»	»	»	»	5	6	30	36	24,3
- 23	5	49	33	6	26,4	7	2,5	42	15	33,7
- 24	4	»	24	»	19,2	5	53	33	50	26,7
- 25	2	56	15	48	12,4	4	69,5	28	33	22,7
- 26	4	84	29	24	23,4	4	92	29	72	23,8
E 27	»	»	»	»	»	1	54	20	30	16,2
- 28	1	52	23	12	18,5	1	49,8	22	70	18,2
- 29	1	79,5	27	41	21,9	1	55,3	23	61	18,9
- 30	1	56	23	72	19	1	30	19	66	15,7
F 31	5	3	20	12	16,1	5	57,5	22	38	18
- 32	3	67	22	18	17,8	4	57,5	27	57	22,1
- 33	3	18,5	19	15	15,3	3	51	21	18	17
- 34	2	56,5	20	68	16,6	3	5	24	40	19,5

1870.

22. Febr.

	a					b				
	rmt.		hdr,		al.	rmt.		hdr.		al.
	r.	s.	r.	s.	s.	r.	s.	r.	s.	s.
F 35	1	81	22	12	17,7	2	16,4	26	5	20,9
- 36	3	»	18	»	14,4	3	68,5	22	27	17,8
- 37	»	6	15	»	12	»	6,9	17	24	13,8
G 38	5	8	30	48	24,4	5	48,3	33	5	26,5
- 39	»	»	»	»	»	1	72	70	»	56
- 40	2	67,1	32	37	25,9	3	5	36	60	29,3
- 41	1	»	4	»	3,2	1	52	6	16	5
- 42	1	2,5	24	60	19,7	1	»	24	»	19,2
- 43	1	9,6	26	38	21,1	1	49,5	36	36	29,1
Meðalverð:										
A, ...			27	33	21,9			32	39	25,9
B, ...			28	24	22,6			29	84	23,9
C, ...			26	24	21			20	3	16
D, ...			25	43,5	20,3			32	75,6	26,2
E, ...			24	73,5	19,3			21	56,8	17,3
F, ...			19	59	15,7			23	2,4	18,4
Aðalmeðalverð . .			25	27	20,2			26	55	21,3

24. Febr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **en Persons Forpligtelse til at underholde sin ægte Datters Datter.** Kjöbenhavn den 24. Februar 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 105. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 17.

Efter Modtagelsen af Hr. Amtm.'s behgl. Ytringer af 10. Septbr. f. A., betræffende det dermed tilbagefölgende Andragende, hvorved Friðfinnur Illugason af Fljótsbakki indanker for Ministeriet en af Hr. Amtm. under 2. Marts 1864 afgiven Resolution, hvorved han tilpligtes at underholde sin ægte Datters Datter, Jakobina Pjetursdóttir, skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at da Spörgsmaal, om Forsörgelsespligten for Islands Vedkommende ikke ogsaa omfatter fjernere Descendenter end Börn, i stræng Forstand, utvivlsomt maa besvares bekræftende, og da de i Reglement for Fattigvæsenets provisoriske Indretning og Bestyrelse i Island af 8. Januar 1834 § 4

i saa Henseende brugte Udtryk ere saa omfattende, at §'en, for at uægte Descendenter skulde kunne undtages, maatte undergives en indskrænkende Fortolkning, for hvilken der formentlig ikke ere tilstrækkelige Momenter tilstede, — vil det have sit Forblivende ved den af Hr. Amtm. i ommeldte Sag trufne Afgjörelse. 1870. 24. Febr.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Biskoppen over Island, ang. **Benyttelsen af den reviderede islandske Alterbog.** Khavn den 24. Februar 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 109. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 18. 24. Febr.

Paa Kirke- og Undervisningsministeriets derom nedlagte allerund. Forestilling har det behaget H. M. Kongen under 19. d. M. allernaad. at bifalde, at den ifölge Foranstaltning af Deres Höjærv. i afvigte Aar i Reykjavík udgivne reviderede islandske Alterbog, hvis fuldstændige Titel er: »Handbók fyrir presta á Íslandi. Endurskoðuð í Reykjavík 1869«, maa indföres til Brug ved Gudstjenesten og andre kirkelige Handlinger i Island, samt at der til hver Kirke i Landet maa for dens Regning anskaffes et Exemplar af den ommeldte Alterbog til Afbenyttelse for vedkommende Præst.

Foranstaaende skulde man herved tjenstl. meddele Deres Höjærv. til behgl. Efterretning og videre föjende Foranstaltning.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **forandret Anvendelse af den aarlige Bevilling til Havedyrkningens Fremme.** Kjöbehavn den 26. Februar 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 117. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 18—19. 26. Febr.

Ved at fremsende nogle Besværinger over den daarlige Beskaffenhed af det ved Regjeringens Foran-

1870. staltning til Sönderamtet til gratis Uddeling blandt
26. Febr. sammes Beboere i Aaret 1868 opsendte Havefrö har Hr. Stiftamtm., næst at udtale den Formening, at disse Besværinger ere ugrundede, samt at Aarsagen til at Havedyrkningen i bemeldte Aar paa flere Steder i Sönderamtet er mislykket, snarere maa söges i den ringe Omhu, som i Almindelighed bliver Havedyrkningen til Del fra Befolkningens Side, end i det udsaaede Frös Beskaffenhed, i behgl. Skrivelse af 30. Septbr. f. A. troet at burde henlede Ministeriets Opmærksomhed paa, om der ikke af Hensyn til den ringe Nytte, som det aarlig blandt Befolkningen i Island gratis uddelte Havefrö i Virkeligheden stifter, samt den ringe Paaskjönnelse, denne Gave nyder fra Befolkningens Side, maatte være Anledning til at tage under Overvejelse, om den Sum af 300 Rd., der aarlig bevilges til Havedyrkningens Fremme m. v. i Island, ikke maatte kunne anvendes paa en til dette Öjemed bedre svarende Maade end hidtil, hvorhos De har henstillet, at den Del af den nævnte Sum, som maatte tilfalde Sönderamtet, stilles til Disposition for nysnævnte Amts ökonomiske Selskab for af dette udelukkende at anvendes til Havedyrkningens Fremme. I Forbindelse hermed har Hr. Stiftamtm. med behgl. Skriv. af 4. Novbr. næstefter indsendt et Andragende fra bemeldte Selskabs Bestyrelse, der gaar i samme Retning som Deres nysantydede Henstilling.

Efter at man i denne Anledning har indhentet de tvende i Gjenpart hoslagte Erklæringer fra Vestamtet samt Nord- og Östamtet, skulde man til behgl. Efterretning og videre föjende Foranstaltning tjenstl. melde, at Ministeriet i Henhold til en samme af H. M. Kongen meddelt allerh. Bemyndigelse for Fremtiden overdrager Raadigheden over det Belöb, der forventes at ville blive aarlig bevilget til Havedyrkningens Fremme m. v. i Island, til Stiftamtet, saaledes at Belöbet, der vil være at fordele paa Amterne efter Folketallet, altsaa

for Tiden i fölgende Forhold: Sönderamtet 106 Rd., Vestamtet 74 Rd. og Nord- og Östamtet 120 Rd. aarlig, anvendes, for Sönderamtets Vedkommende efter indhentede Erklæringer fra vedkommende Sysselmænd og det ökonomiske Selskab, og for de övrige Amters Vedkommende ifölge vedkommende Amtmænds Indstilling, dels til Præmiers Uddeling til dem, der have udvist fortrinlig Dygtighed ikke blot i Havevæsenet, men ogsaa i andre Grene af Landbruget, f. Ex. i Henseende til Jordforbedringer ved Gjærders Opförelse omkring Hjemmemarken, Tuers Jævning, Vandafledning, Plöining m. v., dels til Anskaffelse af Sprængkrudt og Agerdyrkningsredskaber. Det tilföjes, at den saaledes antydede ny Ordning vil træde i Kraft med Finansaaret 1871—72, samt at det i saa Henseende Fornödne vil være at bekjendtgjöre paa Mandtalsthingene i forestaaende Foraar og Sommer. 1870. 26. Febr.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Understöttelse til Undervisning af Dövstumme.** Khavn den 28. Februar 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 129. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 19—20. 28. Febr.

I et af Hr. Stiftamtm, i Deres Egenskab af kgl. Kommissarius ved det sidstafholdte islandske Althing til Justitsministeriet indsendt og af dette herti! afgivet Andrageude har Althinget bl. A. anholdt om principaliter at der maa tilstaas Sognepræst Páll Pálsson til Kálfafell en Understöttelse af 200 Rd. af Statskassen til Fortsættelsen af den af ham i Henhold til Skriv. herfra af 4. Septbr. 1867[1]) paabegyndte Undervisning af Dövstumme, og at bemeldte Understöttelse forelöbig for Fremtiden tilstaas ham aarlig efter derom hver Gang indgivet Andragende samt Beretning om Undervisningens

[1]) jfr. Lovsaml. for Island XIX S. 664—66.

1870. 28. Febr. Tilstand og Fremgang, og in subsidium at Honoraret for hvert dövstumt Barns Undervisning og Ophold hos ham forhöjes til 140 Rd. aarlig, samt at der for iaar bevilges ham af den til uforudsete og tilfældige Udgifter til Island bevilgede Sum et Belöb af 50 Rd for hvert dövstumt Barn han har hos sig til Undervisning.

Foranlediget heraf skulde man, næst at bemærke, at Ministeriet ikke kan indlade sig paa at bestemme Störrelsen af det Vederlag, der vil være at yde for de Dövstummes Undervisning og Ophold, men at saadant maa bero paa Overenskomst mellem de Paagjældende, til behgl. Efterretning tjenstl. melde, at Ministeriet ikke ser sig i Stand til at udvirke Pastor Pálsson en aarlig Understöttelse af Statskassen til Dövstummeundervisningens Fremme, men at man som en Anerkjendelse af den af ham i den ommeldte Henseende udviste Virksomhed, vil tilstaa ham en Gratifikation af 200 Rd. en Gang for alle, idet tilföjes, at der for at Belöbet kan komme til Udbetaling i indeværende Finansaar, da der paa vedkommende Konto haves disponible Midler dertil, idag er meddelt Landfogden Ordre til at udbetale samme til Hr. Stiftamtm. paa Deres nærmere Rekvisition.

Sluttelig bemærkes, at medens Indstillingspunkt 2 i bemeldte Petition er afgjort ved Justitsm. Skriv. af 29. Septbr. f. A.[1]), har man med Hensyn til Indstillingspunkterne 3 og 4 under D. D. forlangt Betænkning fra Amtmanden i Nord- og Östamtet samt Vestamtet i Island.

1. Marts. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Spørgsmaal om Læsteafgift af det danske Fiskeriselskabs Skibe.** Khavn den 1. Marts 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 133. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 21—22.

---

[1]) jfr. foran S. 433—34.

I Anledning af et for Ministeriet indbragt Spörgsmaal om, hvorvidt der burde erlægges Læsteafgift overensstemmende med Loven af 15. April 1854 § 4 for de det danske Fiskeriselskab tilhörende Skibe: »Thomas Roys«, »Skallagrímur« og »Garðar«, der i 1867 vare afgaaede fra Havne paa Islands Östkyst, de tvende förstnævnte ladede med Produkter af Hvalfangst — »Thomas Roys« desuden med nogle Heste — og »Garðar« ladet med Kabliau, hvoraf en Del var bleven fisket af Beboerne omkring Seyðisfjord og leveret ombord i levende eller frisk Tilstand — udtalte Ministeriet i Skrivelse af 24. Decbr. 1868 med Hensyn til Spörgsmaalet om det danske Fiskeriselskabs Stilling til fornævnte Handelslov i Almindelighed, at der ikke vil kunne paalægges Fiskeriselskabets Fartöjer, saalænge disses Virksomhed strængt indskrænkes til at drive Fiskeri, indföre de til dettes Drift fornödne Rekvisiter og udföre det derved indvundne Udbytte, at udrede den omhandlede Læsteafgift, og man anmodede Dem derfor om at instruere vedkommende Sysselmænd i Overensstemmelse hermed, hvorhos det med Hensyn til de 3 ovenfor ommeldte specielle Tilfælde blev Hr. Amtm. paalagt at indhente Erklæringer fra vedkommende Sysselmænd ang. de af tidtnævnte Selskabs Driftsbestyrer, Kapitainlieutenant Hammer, anförte Omstændigheder, der formentlig skulde bevirke Fritagelse for Selskabet til ogsaa i disse Tilfælde at udrede nogen Læsteafgift. 1870. 1. Marts.

Efter at man nu med Hr. Amtm.'s behgl. Skriv. af 4. Septbr. f. A. har modtaget de begjærte Erklæringer, der i den feilagtige Forudsætning, at Ministeriets Skrivelse af 24. Decbr. 1868 ikke indeholder en endelig Afgjörelse af det förommeldte almindelige Spörgsmaal, tillige gaa ud paa at fremsætte de Indvendinger, der formentlig kunne gjöres gjældende mod den af Ministeriet antagne Fortolkning af Loven af 15. April 1854 § 4, skulde man til behgl. Efterretning

1870. og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at ligesom

1. Marts. der ifölge den i nysnævnte Skrivelse udtalte Grundsætning ikke vil kunne affordres Skibene »Skallagrímnr« eller »Thomas Roys« nogen Læsteafgift for at have udfört Produkter af Hvalfangst, eller »Garðar« for at have udfört den af Selskabets Fartöjer fiskede Kablian, saaledes vil Ministeriet af Hensyn til de af Fiskeriselskabets Driftsbestyrer i hans Andragende af 14. Novbr. 1868, hvoraf Gjenpart tidligere er tilstillet Hr. Amtm., anförte Omstændigheder, hvis Rigtighed er bekræftet af vedkommende Sysselmand, ikke fastholde Fordringen paa, at der erlægges nogen Læsteafgift af de af »Thomas Roys" udförte Heste, eller af den af »Garðar« i forrige Aar ndförte Kabliau, der var bleven fisket af de islandske Fiskere og, som anfört, i levende Tilstand solgt til Fiskeriselskabet.

3. Marts. **Kapitelstaxter** for Islands **Vestamt** fra Medio Maj **1870** til samme Tid **1871.** Stykkisholm den (26. Febr.) 3. Marts 1870.

For dette Amt er der udkomne 2 særskilte Kapitelstaxter, nemlig én for Mýra og Hnappadals, Snæfellsnes og Dala Sysseler, betegnet a, og én for den övrige Del af Vestamtet, nemlig: Isafjords, Barðastrands og Stranda Sysseler samt Isafjords Kjöbstad, betegnet b. Angaaende de forskjellige Varesorter, der her for Kortheds Skyld alene angives med Tal, henvises til den ovenf. S. 14—17 trykte Kapitelstaxt for Mýra og Hnappadals med flere Sysseler for 1868—69.

	a					b				
	rmt.		hdr.		al.	rmt.		hdr.		al.
	r.	s.	r.	s.	s.	r.	s.	r.	s.	s.
A 1	42	10	42	10	33¾	46	28	46	28	37
- 2	5	84	35	24	28¼	6	34	38	12	30½
- 3	7	33	44	6	35¼	8	28	49	72	39¾
- 4	5	76	46	32	37	6	31	50	56	40½
- 5	4	30	51	72	41½	4	67	56	36	45
- 6	5	32	42	64	34¼	6	12	49	»	39¼
- 7	3	64	36	64	29¼	4	18	41	84	33½
- 8	17	76	17	76	14¼	19	87	19	87	16
- 9	13	71	18	31	14¾	16	23	21	63	17¼

1870.
3. Marts.

	a					b				
	rmt.		hdr.		al.	rmt.		hdr.		al.
	r.	s.	r.	s.	s.	r.	s.	r.	s.	s.
B 10	»	28	35	»	28	»	29½	36	84	29½
- 11	»	21	26	24	21	»	22	27	48	22
- 12	»	25½	31	84	25½	»	28½	35	60	28½
- 13	»	17	21	24	17	»	21½	26	84	21½
C 14	»	35	»	»	»	»	37½	»	»	»
- 15	»	23	14	36	11½	»	25	15	60	12½
- 16	»	38	»	»	»	»	44	»	»	»
- 17	»	6	11	24	9	»	10	18	72	15
- 18	1	27	»	»	»	1	28	»	»	»
- 19	2	27	»	»	»	2	20	»	»	»
- 20	»	59	73	72	59	»	60	75	»	60
- 21	»	45	56	24	45	»	45	56	24	45
D 22	4	71	28	42	22¾	5	14	30	84	24¾
- 23	6	45	38	78	31	6	42	38	60	31
- 24	5	38	32	36	26	4	91	29	66	23¾
- 25	4	53	27	30	21¾	5	23	31	42	25¼
- 26	4	94	29	84	24	4	80	29	»	23¼
E 27	1	20	18	12	14½	1	19	17	93	14½
- 28	1	54	23	42	18¾	1	52	23	12	18½
- 29	1	48	22	48	18	1	42	21	54	17¼
- 30	1	39	21	9	17	1	24	18	72	15
F 31	6	19	24	76	19¾	6	52	26	16	21
- 32	5	24	31	48	25¼	5	57	33	54	26¾
- 33	4	34	26	12	21	4	78	28	84	23
- 34	3	18	25	48	20½	3	77	30	40	24¼
- 35	2	26	27	24	21¾	2	92	35	48	28½
- 36	4	28	25	72	20½	4	90	29	60	23¾
- 37	»	6	15	»	12	»	5½	16	24	13
G 38	5	40	»	»	»	5	45	»	»	»
- 39	»	65	»	»	»	1	12	»	»	»
- 40	2	53	»	»	»	2	80	»	»	»
- 41	1	14	»	»	»	1	18	»	»	»
- 42	»	94	»	»	»	1	7	»	»	»
- 43	1	82	»	»	»	2	7	»	»	»
Meðalverð:										
A, ...			37	21	29¾			41	49	33¼
B, ...			28	57	23			31	69	25¼
C, ...			38	87	31			41	39	33
D, ...			31	35	25			31	89	25½
E, ...			21	28	17			20	34	16¼
F, ...			25	13	20			28	60	23
Aðalmeðalverð ..			30	40	24¼			32	57	26

Bekjendtgjörelse om, **fra hvilket Tidspunkt Plakat for Island af 11. Decbr. 1869 om en forandret Inddeling af Medicinalvægten skal træde** 5. Marts.

1870. i Kraft m. v. Khavn den 5. Marts 1870. —
5. Marts. Depart. Tid. 1870 S. 233—34; Algreen-Ussings Lovsaml. 1870 S. 15—16; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 23.

Auglýsing um, hvenær opið brjef handa Íslandi 11. desembermán. 1869 um aðra skiptingu á lyfjavoginni skuli öðlast gildi, og um að hin nýja lyfjaskrá skuli leidd inn á Íslandi.

Samkvæmt opnu brjefi handa Íslandi 11. desembermán. 1869 um aðra skiptingu á lyfjavoginni 2. grein hefir hans hátign konunginum þóknazt eptir tillögum dómsmálastjórnarinnar að samþykkjast 2. þ. m., að tjeð opið brjef skuli öðlast gildi 1. janúarmán. 1871, og að lyfjaskrá sú, sem gefin var út í Kaupmannahöfn árið 1868 og samþykkt af konungi 13. júlímán. s. á. og heitir »Pharmacopoea danica, Regia-autoritate edita«, skuli leidd inn á Íslandi frá sama tíma.

Fyrir því skal hið ftrakkneska grammkerfi frá ofan greindum tíma við haft þá er læknar og dýralæknar segja fyrir um læknisdóma, og þeir eru af hendi látnir í lyfjabúðunum til lækninga, og má ekki nota neinar aðrar lyfjavogir en þær, sem heyra undir þetta kerfi, þegar læknis-fyrirsagnir eru afgreiddar.

Frá sama tíma eiga allar lyfjabúðir á Íslandi að hafa til alla þá læknisdóma, sem tilgreindir eru í ofan nefndri lyfjaskrá, og skal útvega, geyma og tilbúa læknisdóma þessa á þann hátt, sem fyrir er mælt í lyfjaskránni, og eiga þeir að standast þau próf, sem þar segir fyrir um.

Þetta birtist hjer með öllum, sem hlut eiga að máli, til eptirbreytni. — Í dómsmálastjórninni 5. dag marzmán. 1870.

Bekjendtgjörelse om, fra hvilket Tidspunkt Plakat for Island af 11. Decbr. 1869 om en forandret

Inddeling af Medicinalvægten skal træde i Kraft, samt om Indförelsen af den nye Farmakopoe i Island. 1870. 5. Marts.

I Henhold til Plakat for Island af 11. Decbr. 1869 om en forandret Inddeling af Medicinalvægten § 2 har det paa Justitsministeriets derom nedlagte allerunderd. Forestilling behaget H. M. Kongen under 2. d. M. allern. at bifalde, at den nævnte Plakat skal træde i Kraft den 1. Januar 1871, samt at den under Titel af »Pharmacopoea Danica, Regia autoritate edita«, i Aaret 1868 i Kjöbenhavn udgivne og under 13. Juli s. A. allerh. approberede nye Farmakopoe fra samme Tid indföres i Island.

Fra bemeldte Tidspunkt af indföres saaledes det franske Gramsystem til Anvendelse ved Lægers og Dyrlægers Ordinationer af Lægemidler og disses Udlevering fra Apothekerne til medicinsk Brug, og maa ingen andre Medicinalvægte end saadanne, som höre til dette System, benyttes ved Dispensation af Rescepter.

Fra samme Tid af skal ethvert Apothek i Island være forsynet med alle i den fornævnte Farmakopoe anförte Lægemidler, og skulle disse Lægemidler anskaffes, opbevares og tilberedes paa den i Farmakopoen foreskrevne Maade og fyldestgjöre de i samme foreskrevne Pröver.

Hvilket herved bekjendtgjöres til Efterretning for alle Vedkommende. — Justitsministeriet den 5. Marts 1870.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Understöttelse til Oldsagssamlingen i Reykjavik.** Khavn den 5. Marts 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 139. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 22. 5. Marts.

I en af Hr. Stiftamtm. i Deres Egenskab af kgl. Kommissarius ved Althinget med behgl. Skrivelse af

1870. 5. Marts. 21. Septbr. f. A. til Justitsministeriet indgiven og af bemeldte Ministerium hertil afgiven allerund. Petition har Althinget anholdt om, at der forelöbig, indtil Danmarks og Islands Finanser udskilles af Statskassen, maa bevilges en aarlig Understöttelse af 300 Rd. til at ophjælpe den islandske Oldsagssamling i Reykjavík og til ēn Godtgjörelse for Samlingens Opsynsmænd, eller in subsidinm, at der af den ved Finansloven til uforudsete Udgifter til Island bevilgede Sum aarlig maa anvendes et lige Belöb i ommeldte Öjemed, samt at det maa overdrages Stiftsövrigheden i Island at bestemme, hvormeget af denne Understöttelse der skal anvendes til Opsynsmændene som en Godtgjörelse for deres Uleilighed.

Foranlediget heraf skulde man, næst at bemærke, at man ikke ser sig i Stand til at bevirke bemeldte Oldsagssamling tillagt en aarlig Understöttelse gjennem Finansloven, til behgl. Efterretning og videre föjende Foranstaltning tjenstl. melde, at Ministeriet har troet efter Omstændighederne og uden Fölge for Fremtiden at kunne afse af den ved Finansloven for indeværende Aar § 20 VI C bevilgede Sum et Belöb af 500 Rd. som en Understöttelse en Gang for alle til Bedste for den nævnte Oldsagssamling, hvilket Belöb vil være at anvende i bemeldte Öjemed efter Hr. Stiftamtm.'s nærmere Bestemmelse. Det tilföjes, at der idag herfra er tilskrevet Landfogden det Fornödne med Hensyn til Belöbets Udbetaling af Jordebogskassen paa Deres nærmere Rekvisition.

12. Marts. **Forordning** for Island, angaaende **Æresopreisning m. v.** Kjöbenhavn den 12. Marts 1870. — Isl. Forest. og Resol. Protok. 1870 Nr. 10. Depart. Tid. 1870 S. 305—07; Algreen-Ussings Lovsaml. 1870 S. 17—19; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 24—27. (jfr. Tíð. frá alþ. Ísl.

1869 I, S. 27, 34, 251—52, 260, 330 og II. S. 102, 170—71, 174—76, 198—99). 1870. 12. Marts.

Tilskipun fyrir Ísland um uppreist á æru o. fl.

Vjer Kristján hinn Níundi &c. Gjörum kunnugt: Útaf þegnlegri bænarskrá frá alþingi bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

1. gr. Með þeim skilmálum, sem hjer á eptir segir, má veita þeim manni, sem hefir með dómi verið dæmdur sekur um eitthvert það verk, sem svívirðilegt er að almennings áliti, uppreist æru sinnar, er hann er búinn að úttaka hegninguna, eður hegningin hefir verið gefin honum upp. Þá er maður hefir fengið uppreist æru sinnar, nemur hún af úr því og þangað til að hann að nýju er dæmdur sekur nm eitthvert það verk, sem svívirðilegt er að almennings áliti, allar þær afleiðingar, sem að lögum eru bundnar við þá skerðingu ærurjettinda hans, er leiðir af dóminum.

2. gr. Enginn getur fengið uppreist æru sinnar fyr en liðin eru 5 ár frá því að hegningin var úttekin eða gefin upp. Sá, sem vill fá uppreist æru sinnar, verður að færa sönnur á, að hegðun hans 5 síðustu árin hafi verið ólastanleg; skal það sannað með vottorði áreiðanlegra manna, sem hafa átt kost á að taka vandlega eptir breytui hans.

3. gr. Bænarskjal um uppreist á æru skal ásamt álitsskjali yfirvalds þess og bæjar- eða sveitarstjórnar, sem í hlut á, ef að beiðandinn á heima á Íslandi, seut til háyfirvaldsins og þaðan til dómsmálastjórnarinnar. Með bænarskjalinu eiga að fylgja skilríki þau, sem um er rætt í 2. grein, og sömuleiðis eptirrit af dómi þeim, sem kveðinn hefir verið upp yfir beiðandanum, og nákvæm skýrsla um verustaði hans frá því að hann var dæmdur. Hafi honum verið gjört að gjalda bætur fyrir skaða þann, er hlotizt hefir af broti hans, ber einnig, eins og auðið er, að skýra frá, hvort skaðabæturnar hafi verið goldnar eða gefnar upp. Ef að dómsmála-

1870. ráðherrann, er hann hefir leitað álits dómstóls þess,
12. Marts. sem kveðið hefir upp dóminn yfir beiðandanum, þykist geta mælt fram með bænarskjalinu, skal málið borið upp fyrir konungi til úrskurðar. Fái bænin eigi áheyrslu, má ekki endurnýja hana fyr en að 2 árum liðnum, og verður þá að útvega skýrslur þær, sem að framan eru nefndar, fyrir þann tíma, sem liðinn er frá síðustu synjun bænarinnar.

4. gr. Hafi maður fengið uppreist æru sinnar, eptir að hann er orðinn 25 ára að aldri, og verði eptir það dæmdur sekur um eitthvert það verk, sem svívirðilegt er að almennings áliti og framið er eptir veitingu uppreistarinnar, má ekki veita honum að nýju uppreist æru hans.

5. gr. Hafi maður verið ákærður um eitthvert verk, sem svívirðilegt er að almennings áliti, og að eins verið dæmdur sýkn af frekari ákærum, má að 5 árum liðnum, frá því að fullnaðardómurinn var upp kveðinu, veita honum ugpreist æru hans með þeim skilyrðum, sem að öðru leyti eru sett í tilskipun þessari um þá, sem hafa verið dæmdir sekir.

Eptirleiðis má ekki dæma neinn mann sýknan af frekari ákærum.

6. gr. Eins og hegningardómar fyrir verk, framin af þeim, sem yngri eru en 15 ára, ekki hafa í för með sjer neina skerðingu rjettinda þeirra, sem komin eru undir óflekkuðu mannorði, eins skal hið sama eiga sjer stað um hegningardóma, sem kveðnir eru upp eða kveðnir hafa verið upp yfir þeim, sem eru á aldursskeiði frá 15 til 18 ára, svo framarlega sem hegningarnar, er þeir eru dæmdir í, fara ekki fram úr hýðing með reyrpriki eða fangelsi við venjulegt fangaviðurværi. Fyrir því þarf engrar uppreistar á æru að því er slíka dóma snertir.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið á Amalíuhöll 12. dag marzmán. 1870.

Forordning for Island om Æresopreisning m. m. 1870.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: I Anledning af et af Althinget derom indgivet allerund. Andragende byde og befale Vi som fölger: 12. Marts.

§ 1. Den, som ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, kan der, efter udstaaet Straf eller naar Straffen er eftergivet ved Benaadning, under de i det Fölgende angivne Betingelser meddeles Æresopreisning. Denne ophæver for Fremtiden, og indtil den Paagjældende paany findes skyldig i nogen i den offentlige Mening vanærende Handling, alle de Fölger, som i Lovgivningen ere knyttede til den af Dommen flydende Indskrænkning i hans Æreret.

§ 2. Æresopreisning kan ikke erhverves för efter Forlöbet af 5 Aar, regnet fra den Tid, da Straffen er udstaaet eller ved Benaadning eftergivet. Den, som vil erhverve Æresopreisning, skal godtgjöre i de sidste 5 Aar at have fört en ulastelig Vandel, hvilket bliver at oplyse ved Attester fra paalidelige Mænd, der have havt Leilighed til nöje at iagttage den Paagjældendes Færd.

§ 3. Ansögning om Æresopreisning indsendes med Erklæring fra vedkommende Övrighed og kommunale Autoritet, forsaavidt Ansögeren har Ophold i Island, gjennem Overövrigheden til Justitsministeriet. Ansögningen ledsages af de i § 2 ommeldte Oplysninger samt en Udskrift af den Ansögeren overgaaede Dom og nöjagtig Oplysning om de Steder, paa hvilke han siden sin Domfældelse har opholdt sig. Er det paalagt ham at udrede Erstatning for den ved hans Forbrydelse bevirkede Skade, bör der saavidt muligt foreligge Oplysning, om Erstatningen er betalt eller eftergiven. Finder Justitsministeren efter indhentet Erklæring fra den Ret, ved hvilken den Paagjældende i sin Tid er dömt, at kunne anbefale Ansögningen, bliver Sagen at

1870. forelægge Kongen til Afgjörelse. Afslaas Ansögningen,
12. Marts. maa den ikke fornyes för efter Forlöbet af 2 Aar, hvorefter da de ovennævnte Oplysninger maa tilvejebringes for det efter det seneste Afslag forlöbne Tidsrum.

§ 4. Naar Nogen, efter at have naaet 25 Aars Alderen, har erholdt Æresopreisning og derefter findes skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, der er begaaet efter Æresopreisningens Meddelelse, kan saadan ikke paany tilstaas ham.

§ 5. Naar Nogen har været tiltalt for en i den offentlige Mening vanærende Handling og ikkun er bleven frifunden for videre Tiltale, kan der, naar 5 Aar ere forlöbne fra den endelige Doms Afsigelse, meddeles ham Æresopreisning under de i denne Forordning med Hensyn til Domfældte iövrigt fastsatte Betingelser.

For Fremtiden maa ingen Dom lyde paa Frifindelse for videre Tiltale.

§ 6. Ligesom Straffedomme for Handlinger, begaaede af Personer under 15 Aar, ikke medföre nogen Indskrænkning i de Rettigheder, der betinges af uplettet Rygte, saaledes skal det Samme ogsaa gjælde med Hensyn til Straffedomme, der overgaa eller ere overgaaede Personer mellem 15 og 18 Aar, forsaavidt de derved idömte Straffe ikke overstige Rottingslag eller Fængsel paa sædvanlig Fangekost, saa at Æresopreisning ikke er nödvendig med Hensyn til saadanne Domme.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderd. have at rette. — Givet paa Amalienborg den 12. Marts 1870

12. Marts. **Plakat** for Island, om **Erklæringers Meddelelse til Ansögere og Klagere.** Khavn den 12. Marts

1870. — Isl. Forest. og Resol. Protok. 1870 Nr. 9. Dep. Tid. 1870 S. 305; Algreen-Ussings Lovsaml. 1870 S. 19—20; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 27—28. (jfr. Tíð. frá alþ. Ísl. 1869 I, S. 27, 28, 124—25, 131, 390 og II, S. 66, 134—35, 139, 227). 1870. 12. Marts.

Opið brjef handa Íslandi um, að þeir, sem senda inn bænarskrár og kæruskjöl, geti fengið álitsskjölin um málið.

Vjer Kristján hinn Níundi &c. Gjörum kunnugt: Eptir að Vjer höfum meðtekið þegnlegt álitsskjal Vors trúa alþingis um frumvarp, sem fyrir það hefir verið lagt til opins brjefs handa Íslandi um að þeir, sem senda inn bænarskrár og kæruskjöl, geti fengið álitsskjölin um málið, bjóðum Vjer og skipum fyrir á þessa leið:

Sá, sem sent hefir bænarskrá til embættismanna eður til bæjar- eða sveitarstjóra eður kæruskjal um þá, og málefnið varðar sjálfan hann, skal, ef bæn hans eigi fær áheyrslu eða kæran eigi er til greina tekin, eiga heimting á, er hann fer þess á leit, að fá eptirrit einusinni af álitsskjali því eða álitsskjölum þeim, sem ritað hafa verið um málefnið, eða færi á að eptirrita þau.

Þetta á samt ekki við um bænarskrár um embætti eða sýslanir eða um undanþágur undan ákæru, uppgjöf eða linun á refsingu eptir dómi eða úrskurði, nje heldur um kæruskjöl embættismanna eða sýslunarmanna um yfirboðara sína.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer þegnlega að hegða. — Gefið á Amalíuhöll 12. dag marzmánaðar 1870.

Plakat for Island om Erklæringers Meddelelse til Ansögere og Klagere.

Vi Christian den Nieude &c. G. V.: Efterat Vi have modtaget Vort tro Althings allerund. Betænkning

1870. over et samme forelagt Udkast til Plakat for Island
12. Marts. om Erklæringers Meddelelse til Ansögere og Klagere, byde og befale Vi, som fölger:

Den, der i en ham vedkommende Sag har indgivet Ansögning til Embedsmænd eller kommunale Autoriteter eller Klage over disse, skal, naar Ansögningen ikke bevilges, eller Klagen ikke tages tilfölge, paa Forlangende være berettiget til éngang at erholde Afskrift af den eller de i Sagen afgivne Erklæringer eller Leilighed til at tage Afskrift af samme.

Dette skal dog ikke finde Anvendelse med Hensyn til Ansögninger om Embeder eller Bestillinger eller om Fritagelse for Tiltale, Eftergivelse eller Formildelse af tilkjendte Straffe, ligesom ej heller med Hensyn til Embeds- eller Bestillingsmænds Klager over deres Foresatte.

Hvorefter alle Vedkommende sig allerunderd. have at rette. — Givet paa Amalienborg den 12. Marts 1870.

26. Marts. **Lov,** indeholdende **almindelige Bestemmelser om Embeds- og Bestillingsmænds Lönningsforhold** m. v. Khavn den 26. Marts 1870. — Depart. Tid. 1870 S. 249—54; Algreen-Ussings Lovsaml. 1870 S. 23—28.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

§ 1. De ved Lönningslove bevilgede Medhjælpsummer kunne ikke benyttes til deraf at vederlægge nogen i Henhold til den paagjældende eller nogen anden saadan Lov fast ansat Embedsmand, medmindre det udtrykkelig er bestemt i Lönningsloven eller de aarlige Finanslove, dog at der af bemeldte Summer fremdeles skal kunne udredes de Honorarer, som hidtil have været tillagte enkelte Embedsmænd for særlig Tjenesteydelse, saalænge de vedblive med denne.

§ 2. Hvor ej anderledes er bestemt ved de særlige Lönningslove, skal den Embeds- eller Bestillingsmand, hvem der herefter anvises Embedsbolig, selv afholde de med Boligens indre aarlige Vedligeholdelse forbundne Bekostninger, samt udrede de Skatter og Afgifter, som efter Lovgivningen paahvile Brugeren af en Bygning. Tillægges Nogen Embedsjord, skal han udrede alle Skatter og Afgifter, som paahvile Jorden. Ligeledes paahviler Udredelsen af den hele ved allerh. Resolution af 9. Juli 1819[1]), jfr. Lov af 19. Februar 1861 om en Omordning af de kommunale Skatter i Staden Kjöbenhavn, § 3, fastsatte Afgift af 2 pCt. af Lönningen for de Embeds- og Bestillingsmænd, hvem der i Kjöbenhavn er tillagt Bolig i Statens Bygninger, disse Embeds- og Bestillingsmænd selv.

1870. 26. Marts.

For de Embeds- og Bestillingsmænd, hvem der alt er tillagt Embedsbolig eller Embedsjord, har det sit Forblivende ved de hidtil gjældende Regler.

Kongen forereskriver, hvad der skal iagttages for at sikre Embedsboligers forsvarlige Vedligeholdelse og Embedsjords tilbörlige Behandling, samt giver de Regler, der skulle gjælde ved saadanne Boligers saavelsom ved Embedsjords Aflevering fra Formanden eller hans Bo til Eftermanden.

§ 3. De Embeds- og Bestillingsmænd, som ansættes med Lönninger, der ere fastsatte i Lönningslove, ere pligtige at underkaste sig de Forandringer i deres Embedsforretningers Omfang og Beskaffenhed, som senere maatte blive bestemte, uden at det er fornödent, at noget dertil sigtende Forbehold er optaget i deres Bestallinger eller Beskikkelsesbreve.

§ 4. De Embeder, for hvilke Alderstillæg efter Tjenesteaar ere bestemte, inddeles i Henseende til Beregningen af de nævnte Tillæg i fölgende Klasser:

---

[1]) Skal være Reskript af 9. Juni 1819; jfr. Plak. af 21. Oktbr. 1844.

1870. 26. Marts.

1) Embeder, for hvilke Begyndelseslönningen er mindst 2,400 Rd, men ikke over 3,200 Rd.;
2) Embeder, for hvilke Begyndelseslönningen er mindst 1,400 Rd., men ikke over 1,800 Rd.;
3) Embeder, for hvilke Begyndelseslönningen er mindst 800 Rd., men ikke over 1000 Rd.;

og bliver der ved Udregningen af den Tjenestetid, hvorefter Alderstillæget for vedkommende Embedsmand indenfor enhver af disse Klasser beregnes, at gaa ud fra det Tidspunkt, paa hvilket han först udnævntes til et af de til den paagjældende Klasse henhörende Embeder.

§ 5. Forener Nogen flere Embeder eller Bestillinger, for hvilke særlig Lönning er fastsat ved Lönningslove, skal han i deres sammenlagte Lönninger lide et Afdrag saa stort som Halvdelen af alle disse Lönninger, med Undtagelse af den höjeste, eller, forsaavidt flere ere lige höje, én af disse. Afdraget fordeles paa de forskjellige Embeders eller Bestillingers Indtægter i Forhold til disses Störrelse.

§ 6. Enhver Embeds- eller Bestillingsmand er forpligtet til midlertidig at overtage den Tjeneste, som er forbunden med en Stilling, der er over hans egen i samme Bestyrelsesgren, uden at have Krav paa den for en saadan Stilling normerede höjere Lönning, eller paa anden Godtgjörelse end de Diæter og det Vederlag for Reiseomkostninger, som blive at tilstaa ham, naar han har maattet forlade det Sted, hvor han har fast Ophold.

Gives der en Embeds- eller Bestillingsmand Konstitution i andet Embede eller Bestilling, og viser det sig, at denne Konstitution mindst varer i 6 Uger, da kan der herfor tilstaas den Konstituerede et Vederlag, som fastsættes forskjelligt, eftersom den Paagjældende maa opgive at besörge de med hans forrige Stilling forbundne Forretninger, eller han samtigig besörger den med begge Stillinger forbundne Tjeneste. I förste Tilfælde kan der tillægges ham indtil Halvdelen af den

for den anden Stilling fastsatte Lönning, imod at han afgiver indtil Halvdelen af den ham for hans Stilling tillagte Lönning. I det andet Tilfælde kan der ydes ham et Honorar, som dog ikke maa være höjere end Halvdelen af den for det ledige Embede eller Bestilling bestemte Lönning, og som nærmere fastsættes ved Finansloven, dersom Forholdet naar ind i et paafölgende Finansaar. 1870. 26. Marts.

Bliver en Mand, som ikke staar i Statstjenesten, konstitueret i et Embede eller en Bestilling, da kan vel den hele for Embedet eller Bestillingen fastsatte Lönning, om nödvendigt, anvendes til at honorere ham, men i Reglen bör dog kun det Halve af Lönningen anvendes dertil. Nyder den Paagjældende Pension eller Ventepenge, bör der ved Honorarets Fastsættelse tages særligt Hensyn hertil.

§ 7. Ingen Embeds- eller Bestillingsmand kan herefter, saalænge han staar i Statens Tjeneste, erholde anden Titel eller Rang end den, som hans Embede eller Bestilling medförer, eller som er knyttet til en ham af Kongen tildelt Ordensdekoration eller Hofcharge. Rangskat bortfalder for den med selve Embedet eller Bestillingen forbundne Rang. Bestallingsgebyrer bortfalde for Fremtiden.

Det bliver nærmere ved Anordning at bestemme, hvorledes de Embeds- og Bestillingsmænd, som have en af deres Embede eller Bestilling uafhængig Titel, have at forholde sig for at opnaa Fritagelse for samme[1]).

§ 8. Samtlige Embeds- og Bestillingsmænd, hvem der af Statskassen er tillagt et aarligt Belöb i Godtgjörelse for Kontorhold, ere pligtige til ved Udgangen af hvert Finansaar at indgive til vedkommende Ministerium specificerede Oplysninger om de Kontorudgifter, som de i Aarets Löb have havt.

---

[1]) jfr. Anordn. af 2. April 1870.

1870. Love om Godtgjörelse for Kontorhold underkastes
26. Marts. en almindelig Revision hvert 5te Aar, og have de efter en saadan Lovs Udgivelse ansatte Embedsmænd at underkaste sig de Forandringer, som Revisionen maatte medföre.

Bliver Behandlingen af det Lovforslag, som til den Ende fremkommer, ikke sluttet i den Rigsdagssamling, i hvilken det förste Gang indbringes, forelægges det paany i enhver fölgende Samling, indtil dets Behandling er tilendebragt. Fremkaldes ikke derved en ny Lov, underkastes Vederlagene en fornyet Revision inden Udlöbet af ethvert fölgende Femaar, saalænge indtil der udkommer en anden Lov.

§ 9. Fra 1. April 1870 bortfalde alle Lönningstillæg efter Sædomskrivning; ligeledes bortfalde Lönningstillæg, som ere tilstaaede efter Reglerne i Lov af 11. Maj 1866 om midlertidig Forbedring af Lönningen for Embedsmænd og Betjente i de under Rigsraadets Omraade henhörende Administrationsgrene. Istedetfor disse forskjellige Tillæg tilstaas der de Embeder og Bestillinger, hvilke saadanne hidtil have været tillagte, indtil Lönningsvilkaarene ved nye Lönningslove ere blevne forandrede, fölgende Lönningstillæg: af de förste 300 Rd. 24 pCt., af de næste 300 Rd. 20 pCt., af de næste 300 Rd. 16 pCt, af de næste 300 Rd. 12 pCt., saaledes at det aarlige Tillægsbelöb afrundes til hele Rigsdalere ved, at det Overskydende bortfalder. Fra denne Regel undtages dog de Embeder og Bestillinger, for hvilke Lönningstillæget beregnes efter Lov af 12. Januar 1858 § 1 (om Lönninger for Universitetet m. m.), idet disse kun erholde Halvdelen af ovennævnte Tillæg. Deslige Tillæg skulle kun forsaavidt og paa samme Maade komme i Betragtning ved Pensionsberegning, som dette efter de hidtil gjældende Regler har været Tilfældet med de Indtægter, hvorfor de ere Erstatning.

§ 10. Hvad der ifölge tidligere Lönningsbestemmelser er tillagt Nogen mere i Indtægt (derunder indbefattet de Lönningstillæg, som ifölge den foregaaende Paragraf træde istedetfor de hidtidige Sædtillæg og midlertidige Lönningstillæg), end der ved en ny Lönningslov tillægges det af ham beklædte Embede eller Bestilling, beholder han som personligt Tillæg, dog at dette kun forsaavidt og paa samme Maade skal komme i Betragtning ved Pensionsberegning, som de Indtægter, hvorfor det er Erstatning, efter de hidtil gjældende Regler ere komne i Betragtning. 1870. 26. Marts.

Personlige Tillæg bortfalde ganske eller forholdsvis ved Oprykning paa Alderstillæg eller höjere Lönning i Henhold til nye Lönningslove, ligesom de i tidligere Lönningslove tagne Forbehold om Bortfaldet af personlige Tillæg forblive gjældende.

§ 11. For de Embeders Vedkommende, som ifölge en Lönningslov ere bestemte til Inddragelse, træder en saadan Lov först i Kraft ved Embedsledighed. De i saadanne Embeder nu Ansatte lönnes som hidtil, navnlig ogsaa med de for dem hidtil bestemte Alderstillæg, dog at de af dem, som hidtil have havt Sædtillæg eller midlertidig Lönningsforbedring, istedetfor dette erholde et Lönningstillæg i Overensstemmelse med Reglen i § 9.

Forsaavidt der under nogen i Lönningslovene bevilget Medhjælpsum er indbefattet Belöb i Anledning af saadan tilsigtet Embedsinddragelse, vil et passende Belöb af fornævnte Sum være at indeholde, indtil Inddragelsen finder Sted, hvilket nærmere ordnes ved de aarlige Finanslove.

Naar nye Lönningslove træde i Kraft, bortfalder, forsaavidt ikke Andet enten i denne Lov eller i fornævnte Love udtrykkelig er bestemt, ethvert Krav paa Lönning, der stöttes paa de ældre for de paagjældende Embeds- og Bestillingsmænds Vederlag af Statskassen givne Love og lignende Bestemmelser.

§ 12 Opgjörelsen af de Lönninger, som tilkomme de Embeds- og Bestillingsmænd, der lönnes efter Lön-

1870. ningslove eller i Henhold til Finansloven, forelægges
26. Marts. Finansministeren, inden nogen Anvisning af disse kan finde Sted. Ved den Afgjörelse, som herefter træffes af Finansministeren, i fornödent Fald i Forbindelse med den Minister, under hvem vedkommende Embeds- eller Bestillingsmand henhörer, skal det have sit Forblivende for de Embeds- eller Bestillingsmænd, der herefter ansættes eller forflyttes, uden at de kunne gjöre Spörgsmaalet til Gjenstand for Domstolenes Afgjörelse. Saalænge de nuværende Embeds- og Bestillingsmænd forblive i de Stillinger, de indtage, naar denne Lov træder i Kraft, skal det staa dem frit for at bringe Spörgsmaalet for Domstolene, naar dette ikke har været dem forment ved en ældre Lov.

§ 13. Denne Lov, der træder i Kraft den 1. April 1870, finder ikke Anvendelse paa geistlige Embedsmænd ligesaalidt som paa de Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Lönningsforhold ere ordnede ved Lov af 25. Juli 1867 om Lönninger m. v. ved Hæren, Lov af 24. April 1868 om Godtgjörelser for Tjeneste ved Bornholms Væbning, Lov af 15. Maj 1868 om Lönninger m. v. ved Söværnet, Lov af 26. Maj 1868 om Ordningen af Hærens Forpleiningskorps og Lov af s. D. om Lönningsforholdene ved Officerskolen.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

28. Marts. **Kapitelstaxter** for Islands **Nord- og Östamt** fra Medio Maj **1870** til samme Tid **1871.** — Akureyri den 28. Marts 1870.

For Nord- og Östamtet er der udkommot 3 særskilte Kapitelstaxter, nemlig: 1. for Húnavatns og Skagafjords Sysseler, a; 2. for Öfjords og Thingö Sysseler, b, og 3. for Múla Sysselerne, c. Med Hensyn til de forskjellige Varesorter, der her for Kortheds Skyld alene angives med Tal, henvises til den ovenfor S. 57—59 trykte Kapitelstaxt for Húnavatns og Skagafjords Sysseler for 1868—69.

1870
~~1869.~~
28. Marts.

	ríkismynt.						hundrað.						alin.		
	a		b		c		a		b		c		a	b	c
	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	r.	s.	s.	s.	s.
A 1	49	93	46	85½	38	58	49	93	46	85½	38	58	40	37½	31
- 2	5	87½	6	29½	6	9½	35	45	37	81	36	67	28½	30½	29½
- 3	6	88½	6	81	6	60	41	51	41	6	39	72	33	33	32
- 4	5	48	5	51	5	40	44	»	44	24	43	32	35	35½	34½
- 5	4	3	3	93½	3	94	48	36	47	66	47	72	38½	38	38
- 6	5	23	5	32	5	16	41	88	42	64	41	32	33½	34	33
- 7	3	48	3	30½	3	58	35	»	33	17	36	4	28	26½	29
- 8	17	88	21	18½	21	33	17	88	21	18½	21	23	14½	17	17
- 9	13	79	17	25	17	55	18	41½	23	1½	23	41½	14½	18½	18½
B 10	»	30	»	32	»	33½	37	48	40	»	41	84	30	32	37½
- 11	»	23	»	24	»	23	28	72	30	»	28	72	23	24	23
- 12	»	25	»	24	»	28	31	24	30	»	35	»	25	24	28
- 13	»	17½	»	18	»	17½	21	84	20	»	21	84	17½	16	17½
C 14	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»
- 15	»	25	»	25	»	28½	15	60	15	60	17	78	12½	12½	14
- 16	»	30	»	29	»	46½	9	36	9	6	14	51	7½	7	11½
- 17	»	8	»	8½	»	15	10	»	10	50	18	72	8	8½	15
- 18	»	73	»	82½	»	83	15	20	17	18	12	28	12	14	14
- 19	»	94	1	23	1	42	14	66	18	57	21	54	12	15	17
- 20	»	54	»	45	»	58	67	48	56	29	72	48	54	45	58
- 21	»	41	»	36½	»	64	51	24	45	60	57	48	41	36½	46
D 22	4	48	5	70	5	41½	27	»	34	36	32	57	21½	27½	26
- 23	5	65	5	31	5	89	34	6	31	90	35	54	27	25⅓	28½
- 24	5	59	4	92	5	74½	33	66	29	72	34	63	27	24	27½
- 25	5	43½	4	66	4	38	32	69	28	12	26	36	26	22½	21
- 26	4	67	4	18	3	81	28	18	25	12	23	6	22½	20	18½
E 27	1	48	1	11½	1	17	22	48	16	76½	17	63	18	13½	14
- 28	1	59½	1	52	1	57	24	28½	23	12	23	87	19½	18½	19
- 29	1	56	1	42	1	39	23	72	21	54	21	9	19	17	17
- 30	1	44½	1	29½	1	28	21	91½	19	58½	19	36	17½	15½	15½
F 31	5	61½	5	55	5	24½	22	54	22	28	21	2	18	18	17
- 32	4	73	4	75	4	35½	28	54	28	66	26	21	23	23	21
- 33	3	72½	3	75½	3	58	22	51	22	69	21	60	18	18	17½
- 34	2	55½	2	59	2	53	20	60	20	80	20	40	16½	16½	16½
- 35	1	71½	1	92	1	63	20	90	23	48	19	84	17	19	16
- 36	4	62½	4	84	4	52½	27	87	29	24	27	27	22½	23½	22
- 37	»	6	»	6½	»	7	15	»	16	24	17	48	12	13	14
G 38	5	10	5	48	5	47½	37	60	33	»	32	93	24½	26½	26½
- 39	2	»	1	59	»	»	80	»	64	56	»	»	64	57½	»
- 40	2	54	2	93	3	68½	30	72	35	60	44	54	24½	28½	35½
- 41	»	»	»	63½	»	71½	»	»	31	72	35	72	»	25½	28½
- 42	»	90	»	85	1	5½	»	»	»	»	»	»	18	17	20½
- 43	1	91½	1	93½	1	75	»	»	»	»	»	»	37½	38	39
Meðalverð:															
A, ...							36	92	37	54	36	44½	29½	30	29
B, ...							29	81	30	»	31	84	24	24	25½
C, ...							26	22½	24	68	31	40½	21	20	25
D, ...							31	12½	29	83	30	43	25	24	29½
E, ...							23	12	20	26	20	49	18½	16	16½
F, ...							22	56½	23	36	21	95	18	18½	17½
Aðalmeðalverð							28	30	27	60	28	75½	22⅔	22	23

1870. 29. Marts. **Lov** ang. **en forelöbig Bevilling for Finansaaret 1870—71.** Kjöbenhavn den 29. Marts 1870. — Depart. Tid. 1870 S. 249. Algreen-Ussings Lovsamling 1870 S. 47.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

§ 1. Indtil Behandlingen af det Rigsdagen forelagte Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1870 til 31. Marts 1871 er tilendebragt, og senest indtil 1. Maj d. A. bemyndiges Regjeringen til forelöbig at afholde de nödvendige löbende Udgifter, efter de hidtil gjældende Regler, dog at de Hovedsummer og særskilte Poster, som ere opförte i bemeldte Lovforslag, ikke overskrides, samt til at opkræve de bestaaende Skatter og Afgifter.

§ 2. Denne Lov træder i Kraft den 1. April 1870.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

2. April. **Anordning** om, **hvorledes Embeds- og Bestillingsmænd, der have en af deres Embede eller Bestilling uafhængig Titel, have at forholde sig for at opnaa Fritagelse for samme.** Khavn den 2. April 1870. — (Finansministeriet.). Depart. Tid. 1870 S. 265—66; Algreen-Ussings Lovsaml. 1870 S. 49—50.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Efterat det ved § 7 i den under 26. Marts d. A. af Os stadfæstede Lov indeholdende almindelige Bestemmelser om Embeds- og Bestillingsmænds Lönningsforhold m. m. er fastsat, at det bliver nærmere ved Anordning at bestemme, hvorledes de Embeds- og Bestillingsmænd, som have en af deres Embede eller Bestilling uafhængig Titel, have at forholde sig for at opnaa Fritagelse for

samme, ville Vi paa Vor Finansministers derom nedlagte allerund. Forestilling allern. have bestemt som fölger: 1870. 2. April.

§ 1. Naar en Embedsmand eller Bestillingsmand, hvem der allern. er forundt en af hans Embede eller Bestilling uafhængig Titel eller Rang, der ikke er knyttet til en Ordensdekoration eller Hofcharge, maatte önske sig fritaget for bemeldte Titel eller Rang, vil han til det af Vore Ministerier, under hvilket hans Embede eller Bestilling hörer, have at indgive en skriftlig Erklæring om, at han nedlægger den ham forundte Titel eller Rang, hvormed tillige bliver at indsende den ham meddelte Rangbestalling, forsaavidt den maatte være i hans Besiddelse.

§ 2. Det paagjældende Ministerium, til hvilket Erklæringen er indkommen, har at meddele Vor Finansminister Underretning om Rangfrasigelsen samt under hvilken Dato den er indgaaet, hvorefter Vor Finansminister vil have maanedlig at afgive allerunderd. Beretning til Os om de Rangfrasigelser, der i den forlöbne Maaned maatte have fundet Sted.

§ 3. Fra den Dag, den fornævnte Erklæring er modtaget i vedkommende Ministerium, ophörer Adgangen til Erhvervelsen af de Fordele, der ere forbundne med den nedlagte Titel eller Rang.

Fra den 1ste i den Maaned, der fölger efter Indberetning til Os om den Paagjældendes Nedlæggelse af den ham forundte Titel eller Rang, ophörer dernæst Forpligtelsen til at erlægge den dertil knyttede Rangskat.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Bekjendtgjörelse ang. Pengeomsætningen mellem Danmark og Færöerne og Danmark og Island og omvendt. Kjöbenhavn den 4. April 1870. — 4. April.
Depart. Tid. 1870 S. 269; Algreen-Ussings Lovsaml. 1870 S.

1870. 50–51; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 30–31 (i islandsk Oversættelse).

4. April.

Ligesom der alt finder Adgang Sted til, mod Indbetaling i Jordebogskasserne paa Færöerne og Island, at erholde Summer udbetalte ved Finanshovedkassen i Kjöbenhavn, saaledes har Finansministeriet efter Overenskomst med Justitsministeriet bestemt, at Summer over 50 Rd. indtil 5000 Rd. kunne, ved at indbetales i Finanshovedkassen, erholdes anviste ved Jordebogskasserne henholdsvis paa Færöerne og paa Island, mod at vedkommende Deponent erlægger en Kjendelse af 1 pCt. af den indbetalte Sums Störrelse, og under Forudsætning af at Jordebogskassernes Beholdninger udover Statstjenestens Krav dertil tilstrækker.

De, som herefter önske Penge udbetalte ved de nævnte Jordebogskasser, ville have til Finanshovedkassen at indbetale den tilsvarende Sum, ledsaget af en kort, skriftlig Angivelse af til hvem og ved hvilken Jordebogskasse Belöbet önskes udbetalt, hvorefter de fornödne Ordrer ville af Finansministeriet direkte blive Jordebogskasserne tilstillede.

Hvilket herved bekjendtgjöres til Efterretning for alle Vedkommende.

22. April. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **Thingöre Kirkes Ret til Andel i nogle paa Jorden Eyri's Forstrand opbragte Hvaler.** Khavn den 22. April 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 211. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 31.

Ved at fremsende et Andragende, hvori Administrator for Stranda Syssels Ombudsjorder, Sysselmand S. Sverrisson, har forespurgt, hvorledes han har at forholde sig i Anledning af, at Ejeren af Thingöre Klosterkirke, A. Einarsson, har gjort Fordring paa $1/4$ af 5

Hvaler, der i Sommeren 1866 bleve dræbte i Nærheden af og förte op paa den til bemeldte Ombudsgods henhörende Jord Eyri's Forstrand, stöttende sin Ret i saa Henseende dels paa den nævnte Kirkes Maldager, dels paa et med en af Kirkens tidligere Ejer, Administrator B. Olsen, indgaaet Forlig, der er approberet ved det forhenv. Rentekammers Skriv. til Nord- og Östamtet 29. Aug. 1835[1]) — har Hr. Amtm., næst at andrage, at De i Betragtning af Sagens Tvivlsomhed har givet Sysselmand S. Sverrisson Ordre til forelöbig ikke at udbetale til Proprietær A. Einarsson nogen Andel af Provenuet af de omhandlede Hvaler, der andrager 1267 Rd. 3 Sk., men at före Belöbet til Indtægt i næste Regnskab med Bemærkning om, at der er fremkommet Fordring paa $^1/_4$ af samme, i behgl. Skriv. af 12. April 1867 udbedt Dem Ministeriets Resolution i ommeldte Henseende. 1870. 22. April.

Efter i denne Anledning at have brevvexlet med Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, samt indhentet Betænkning over Sagen fra den kst. Kammeradvokat, skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at Justitsministeriet ikke i hvad der foreligger finder tilstrækkelig Grund til at tage den af A. Einarsson fremförte Paastand tilfölge, hvorimod det selvfölgelig maa staa ham frit for, at söge sin formentlige Ret mod Statskassen gjort gjældende ved Domstolene.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, vedrörende **Pengeomsætningen mellem Danmark og Island**. Khavn den 26. April 1870. 26. April.
Isl. Kopib. 1870 Nr. 234. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 32–33.

[1]) se Lovsaml. for Island X. S. 649.

1870. Efter at det var blevet paalagt 2de dertil hen-
26. April. holdsvis af Justitsm. og Finansm. delegerede Embedsmænd at udarbeide et Forslag vedrörende Pengeomsætningen mellem Danmark og Island, og Sagen dernæst var bleven gjort til Gjenstand for Brevvexling mellem de nævnte Ministerier, har Finansministeriet under 29. f. M. bifaldet,

at Postanvisninger, til Belöb af indtil 50 Rd., fremtidig kunne udvexles mellem det kongerigske Postvæsen paa den ene og Postexpeditionen i Reykjavík og Seyðisfjord paa den anden Side mod fölgende Gebyr:

for Belöb af indtil 25 Rd. . . . . 12 Sk.
— - over 25 - indtil 50 Rd. 24 -

at Summer over 50 Rd. indtil 5000 Rd. kunne ved at indbetales i Finanshovedkassea erholdes anviste til Udbetaling ved Islands Jordebogskasse imod en Kjendelse af 1 pCt. af den indbetalte Sums Störrelse, og under Forudsætning af, at Jordebogskassens Beholdning udover den kgl. Tjenestes Krav dertil tilstrækker, samt

at i de for Indbetaling af Summer i Jordebogskassen mod Udbetaling ved Finanshovedkassen gjældende Regler foretages den Omordning, at Landfogdens Kvitteringer for de deponerede Summer fremtidig udfærdiges i 1 istedetfor som nu i 2 Expl., og under bemeldte Embedsmands Tjenestesegl sendes direkte til Finansministeriet, der da udfærdiger Ordre til Finanshovedkassen, ligesom Advis fra Stiftamtet som Betingelse for de paagjældende Belöbs Udbetaling af Finanshovedkassen vil bortfalde.

Ved at meddele Foranstaaende til behgl. Efterretning, skulde man lige tjenstl. tilföje, at Landfogden i Island, hvem man ved Skriv. af D. D. har sat i Kundskab herom, tillige er instrueret om ved Modtagelsen af de ovennævnte Anvisninger paa Jordebogskassen i fornödent Fald efter forudgaaet Konference

med Stiftamtet at tage Bestemmelse om, hvorvidt der, efter at disse ere honorerede, med stadigt Hensyn til forventede Indbetalinger vil haves tilstrækkelige Midler i Behold til at fyldestgjöre de Udbetalinger i den kgl. Tjenestes Interesse, hvorom der i den nærmeste Fremtid maatte blive Spörgsmaal, samt om for det Tilfælde, at han maatte se sig nödsaget til at nægte Udbetalingen af et af Finanshovedkassen anvist Belöb, da uopholdelig at gjöre Indberetning derom til Finansministeriet. 1870. 26. April.

I Forbindelse hermed skulde man tjenstl. anmode Hr. Stiftamtm. om, naar Postexpeditören i Reykjavík maatte henvende sig til Dem og godtgjöre, at han ikke raader over de til Udbetaling af de indkomne Postanvisninger fornödne Summer, behgl. at ville beordre Landfogden til at udbetale ham det i saa Henseende nödvendige Belöb af Jordebogskassen som en Udgift for Finanshovedkassen, hvorefter bemeldte Embedsmand vil have at gjöre Indberetning herom til Finansministeriet med förste afgaaende Postskib, ligesom Postexpeditören vil have at gjöre en tilsvarende Indberetning til Generaldirektoratet for Postvæsenets Regnskabsvæsen.

Idet man vedlægger et Antal Exemplarer af en af Finansministeriet udstedt Bekjendtgjörelse ang. Pengeomsætningen mellem Danmark og Færöerne og Danmark og Island og omvendt[1]), skulde man sluttelig anmode Hr. Stiftamtm. om at bringe samme til almindelig Kundskab paa hensigtsmæssigste Maade.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden og Biskoppen over Island, ang. **Erlæggelsen af de saakaldte Hospitalslodder.** Khavn den 30. April 30. April.

[1]) se foran S. 485—86.

1870. 30. April. 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 253. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 33—34.

Ved hertil i dansk Oversættelse at indsende et Andragende, hvori Guðmundur þórðarson og 5 andre Beboere i Reykjavík begjære indstillet til Ministeriets Resolutiou et af dem i Forening med 50 andre Indvaanere af bemeldte Kjöbstad til Hr. Stiftamtm. og D. Höjærv. tidligere indgivet og af Dem i afslaaende Retning besvaret Andragende om, at det maa tillades dem at erlægge de saakaldte Hospitalslodder paa samme Maade som tidligere efter Frdg. 27. Maj 1746 istedetfor i Overensstemmelse med Fr. 10. August 1868, hvilket sidste Lovbud efter Andragernes Mening paalægger Dem en utaalelig Byrde, og derhos i enkelte Retninger er umuligt at opfylde, — have DHrr. i behgl. Skriv. af 16. f. M., næst at udvikle de Ulemper, der ere forbundne med en strikte Overholdelse af det nævnte Lovbud, henstillet, om der ikke for indeværende Aar maatte kunne tilstaas Fiskerne saavel i Reykjavík som i Gullbringu, Kjósar og Borgarfjords Sysseler, der i den omhandlede Henseende ere ligestillede med hine, en Lempelse i Erlæggelsen af den antydede Afgift efter Fr. 10. August 1868, saaledes at der indrömmes enhver Skatteyder i de nævnte Distrikter, som rigtig angiver Störrelsen saavel af sin egen Fangst af Torsk som af deres, for hvem han er ansvarlig, i Tidsrummet fra 12. Maj 1869 til s. D. iaar, men erklærer, at han ikke er i Stand til nöjagtig at angive Antallet af de övrige Sorter af de i dette Tidsrum fangede Fisk, den Begunstigelse, at Afgiften af disse sidstnævnte beregnes til 1/4 af den Afgift, han vil være pligtig at udrede af de fangede Fisk, samt at der i det Tilfælde, at han tröster sig til at opgive Antallet ogsaa af de fangede mindre værdifulde Fisk, eftergives ham 3/4 af den Afgift, han efter Fr. 10. August 1868 vilde have at udrede af denne Del af Fangsten, hvorimod den, der

vægrer sig ved eller erklærer sig ude af Stand til at gjöre nöjagtig Angivelse af Antallet af de af ham og hans Baades Mandskab fangede Torsk, ikke bör nyde godt af den ommeldte Begunstigelse, men straffes efter Frdg.'s § 4, saaledes at det i sammes sidste Passus ommeldte 5-dobbelte Belöb af den besvegne Afgift beregnes af den hele Afgift, der efter Forordningen vilde have været at udrede af hans Fangst. 1870. 30. April.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at da den ommeldte Frdg. af 10. Aug. 1868 ikke indeholder nogensomhelst Bemyndigelse for Regjeringen til at dispensere fra de i samme optagne Bestemmelser, vil det omhandlede Andragende ikke kunne tages tilfölge.

Lov ang. en **forlænget forelöbig Bevilling for Finansaaret 1870—71.** Khavn den 30. April 1870. 30. April.

Depart. Tid. for 1870 S. 313; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1870 S. 58.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

Den Regjeringen ved Lov 29. Marts d. A. givne Bemyndigelse til, indtil Behandlingen af det Rigsdagen forelagte Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1870 til 31. Marts 1871 er tilendebragt, og senest indtil 1. Maj d. A. forelöbig at afholde de nödvendige löbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, dog at de Hovedsummer og særskilte Poster, som ere opförte i bemeldte Lovforslag, ikke overskrides, samt til at opkræve de bestaaende Skatter og Afgifter, forlænges til at gjælde til Udgangen af næstkommende Maj Maaned.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

1870. 7. Maj. **Aabent Brev** om, at Konvention af 24. Oktbr. 1867 om Afstaaelsen af Öerne St. Thomas og St. Jan er bortfalden. Khavn den 7. Maj 1870. — Departem. Tid. 1870 S. 451; Algreen-Ussings Lovsaml. 1870 S. 408—10 i Tillæget. (Jfr. Konv. 24. Oktbr. 1867 og Tillægsartikler af 15. Oktbr. 1868 og 14. Oktbr. 1869.).

28. Mai. **Lov** om **Tillægsbevilling** for Finansaaret fra 1. April **1869** til 31. Marts **1870**. Khavn den 28. Maj 1870. — Dep. Tid. f. 1870 S. 421 ff.; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1870 S. 71 ff. — **Uddrag.**

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

— — — — — —

§ 12. Som Tillæg til de i Finansloven (af 26. Febr. 1869) § 20 for Justitsministeriet opförte Udgifter bevilges — — — — — — — — — — — — —

— — — — — —

7. ad VI. A. 3. Andre Udgifter . . 1672 Rd. 72 Sk.
8. ad VI. B. 3. Andre Udgifter til Geistligheden . . . . 10 — » —

— — — — — — — — — — — —

§ 17. Til andre og overordentlige Statsudgifter bevilges: — — — — — — — — — — — — —

— — — — — —

Finansministeriet vedkommende:

18. ad 21. Til Omaptering af et til Postfarten mellem Kjöbenhavn, Færöerne og Island egnet, Marinen tilhörende Skib . . . . 1000 Rd.

— — — — — —

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Finanslov for Finansaaret fra 1. April **1870** til 31. Marts **1871**. Khavn den 28. Maj 1870. — Depart. Tid. 1870 S. 594—623, 641—72 og 718—33; Algreen-Ussings Lovsaml. 1870 S. 79 ff. — **Uddrag**. 1870. 28. Maj.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

Kap. I. (Indtægt): — — —

§ 8. . . . . . .

	Specialsummer. Rd. ß	Hovedsummer. Rd. ß
A. Island.		
1. Almindelige Indtægter:		
a. Afgifter af Arv og overdragne Ejendomme	1580	
b. Gebyrer for Bevillinger og Bestallinger	550	
c. Rangskat	530	
		2660
2. Særegne Indtægter:		
a. Sysselernes Forpagtningsafgifter	2620	
b. Laugthingsskriverlön	32 6	
c. Adminstr. Mandtalsbogsintrader	930	
d. Kongetiende	3750	
e. Laugmandstold	356	
f. Afgifter af den islandske Handel . . . . 11900 Rd. — af Postdampskibet 700 —	12600	
g. Indtægter af det kgl. Jordegods . . . . . 16650 Rd. Heri fragaar: Administrationssalærer, Salærer til Præster, Refusion af Althingsomkostninger m. m. . . . . 4570 —	12080	
At overföre . . .	32368 6	2660

1870.
28. Maj.

	Special-summer. Rd. ß	Hoved-summer. Rd. ß
Overfört . . .	32368 6	2660
h. Forpagtningsafgift	103	
i. Afgift af Jorden Belgsholt m. m.	74	
k. Tilfældige Indtægter	1050	
		33595 6
3. Afdrag paa Kjöbesummer for solgt Jordegods og Ejendomme, samt Renter af de i de solgte Ejendomme endnu indestaaende Salgskapitaler:		
a. Renter	175	
b. Afdrag	165	
		340
4. Tilbagebetaling af Laan og foreskudte Summer:		
a. Refusion af Althingsomkostninger	5500	
b. Andre Tilbagebetalinger	2692 15	
		8192 15
	Ialt	44787 21

— — — — — —

	Special-summer. Rd. ß	Hoved-summer. Rd. ß
Kap. II. (Udgift): — — —		
§ 20.		
VI. Island:		
a. Udgifter, Justitsministeriet vedkommende:		
1. Lönninger . 23790. Tillæg efter Sædomskrivning . . . . 3833. 64 —27623. 64		
2. Kontorhold m. v. . . . 3250.		
3. Andre Udgifter 3779. 32	34653 •	
b Udgifter, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet vedk.:		
1. Lønninger . 13133. 32 Tillæg efter Sædomskr. . 2566. 64 — 15700.		
At overföre . . 15700.	34653 •	

		Special-summer. Rd. ß	Hoved-summer. Rd. ß	1870.
Overført . . . 15700.		34653 »		28. Maj.

2. a. Til Inspektion 300 Rd.
b. Til Assistance 800 —
Tillæg efter Sæd-
omskrivning . . . 160 —
——— 1260.
3. Andre Udgifter til Geist-
ligheden 1918 72
4. Andre Udgifter til det
lærde Skolevæsen . . . 8334
——— 27212 72
c. Uforudsete og tilfældige Udg. . 4000
——— 65865 72

. . . . . .

VIII. Erstatning for udlagt Læ-
steafgift af det isl. Postdampskib . . . . 2100 »

— — — — —

§ 28. De ved tidligere Finanslove tagne Bestemmelser om Besparelser ved indtrædende Vakancer og lignende Forhold skulle, forsaavidt de ikke alt ere fyldestgjorte, ogsaa være gjældende for Finansaaret 1870—71.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **de islandske Lægers Pligt til at kjöbe den Medicin, som de dispensere, paa Apothekerne.** Kjöbenhavn den 28. Maj 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 326. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 36. 28. Maj.

I Anledning af det i Stiftamtets behgl. Skrivelse af 19. Januar d. A. omhandlede Andragende fra Distriktslægen paa Vestmannöerne, Þ. Jónsson, om Tilladelse til at indkjöbe de Lægemidler, som han dis-

1870. penserer, i Kjöbenhavn istedetfor, som han er forpligtet
28. Maj. til, paa Apotheket i Reykjavík, skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at det Ansögte ikke kan bevilges.

31. Maj. **Justitsministeriets** Skrivelse til Generaldirektoratet for Skattevæsenet, ang. **en Betingelse for at lade sit Skib före dansk Flag m. v.** Khavn den 31. Maj 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 366. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 39—40.

Ved at fremsende det med Bilag hoslagt tilbagefölgende Andragende, hvori Kjöbmand C. F. Siemsen af Reykjavík ansöger om Tilladelse til at forandre Navnet paa en af ham kjöbt, tidligere paa Fanö hjemmehörende Skonnert »Catrine«, drægtig ifölge Nationalitets- og Registreringscertifikat af 12 Juli f. A. $92^{14}/_{00}$ Registertons, til »Reykjavík«, har Generaldirektoratet for Skattevæsenet, næst at bemærke, at der ikke fra sammes Side kan være Noget at erindre mod den ansögte Navneforandring, tilmed da Skibet i alt Fald forelöbig ikke vil falde under Registreringslovens Omraade, idet dennes Regler först med næstkommende 1. August træde i Kraft for Islands Vedkommende, — i behgl. Skriv. af 19. Febr. d. A. ytret, at der, efter hvad der er udtalt af Hoved-Skibs-Maalings- og Registrerings-Kontoret i en af samme over Andragendet afgiven Erklæring, turde kunne reises Tvivl om, hvorvidt Andrageren er berettiget til at sætte de ham tilhörende Skibe under dansk Flag, idet han vel har et Handelsetablissement i Reykjavík, men iövrigt skal være bosiddende i Hamborg, hvorfor velbemeldte Direktorat har henstillet til Justitsministeriets Afgjörelse, hvorvidt Andrageren kan betragtes som ligestillet med dem, som virkelig have Bopæl i Island.

Idet man ikke undlader at tilstille Generaldirektoratet en fra Stiftamtm. over Island i den ommeldte Anledning indhentet Erklæring, hvoraf fremgaar, at Andrageren vel maa antages at have dansk Indfödsret, men at han har sin Bopæl og sit Handelskontor i Hamborg, skal man udtale den Formening, at Spörgsmaalet om Andragerens Ret til at eje et Skib under dansk Flag efter de af bemeldte Embedsmand meddelte Oplysninger turde være at besvare benægtende. 1870. 31. Maj.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **skibbrudne Söfolks Hjemsendelse.** Khavn den 31. Maj 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 353. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 37—38. 31. Maj.

I et med Hr. Stiftamtm.'s behgl. Skrivelse af 7. Febr. d. A. hertil indsendt Andragende har Byfogden i Reykjavík — næst at henlede Opmærksomheden paa forskjellige Ulemper ved den i Island brugelige Fremgangsmaade med Hensyn til skibbrudne Söfolks Hjemsendelse, der hyppig foregaar paa den Maade, at de Skibbrudne transporteres til Reykjavík og afleveres til Politimesteren sammesteds, uden at de til deres Underhold og videre Befordring fornödne Midler medfölge — indstillet, at der maa træffes Foranstaltning til dels at det paalægges Vedkommende at lade Nettoprovenuet af Strandingsauktionen medfölge ved Mandskabets Transport til Reykjavík, for at de övrige Hjemsendelsesudgifter kunne udredes deraf, i Overensstemmelse med Frdg. 28. Decbr. 1836 § 12, dels at det, naar det indstrandede Skibs Rheder har fast Handelsetablissement i samme Jurisdiktion eller i Nærheden af Strandingsstedet, maa paalægges ham eller hans Repræsentant i Island at besörge Mandskabets Hjemsendelse.

Idet Hr. Stiftamtm. udförlig har udtalt Dem om Vanskeligheden ved at tilvejebringe en tilfredsstillende

1870. 31. Maj. Ordning af det heromhandlede Forhold, har De med Hensyn til de af fornævnte Embedsmand i saa Henseende fremsatte Forslag bemærket, at medens det förste af disse ikke vil kunne gjennemföres, eftersom Mandskabets Hjemsendelse i Reglen vil blive foranstaltet forinden Strandingsauktionen afholdes, endsige at Auktionsbelöbet, med hvis Betaling der i Almindelighed maa gives en ikke ganske kort Henstand, er indkommet, og det ikke vil kunne paalægges vedkommende Auktionsforvalter at staa i Forskud med dette, vilde det være önskeligt, om det overensstemmende med det sidstnævnte Forslag blev indskjærpet samtlige Sysselmænd i Island, at de med Hensyn til skibbrudne Mandskabers Hjemsendelse fra Landet have at drage Omsorg for, at disse, forsaavidt de ikke ere i Stand til selv at bekoste deres Hjemreise, afleveres til den Repræsentant, som Skibets Rheder eller eventuelt Befragter maatte have i Island, saaledes at denne sörger for dets Hjemsendelse uden det Offentliges Mellemkomst.

Foranlediget heraf skulde man, næst at bemærke, at det ikke vil kunne paalægges Befragteren af et Skib eller dennes Repræsentant i Tilfælde af Skibets Stranding at sörge for Mandskabets Hjemsendelse, der er ham som saadan uvedkommende, tjenstl. anmode Hr. Stiftamtm. om behgl. at ville instruere Sysselmændene i det Dem betroede Amt om, at det, naar der bliver Spörgsmaal om Hjemsendelse af et forlist Skibs Besætning, og Skibets Rheder opholder sig i Island eller har et Handelsetablissement sammesteds, paahviler Rhederen eller hans Handelsfaktor at drage Omsorg for det skibbrudne Mandskabs Forpleining og Hjemsendelse uden det Offentliges Mellemkomst, samt at vedkommende Sysselmand ellers, forsaavidt han maatte sidde inde med Provenuet af det Strandede, bör lade de fornödne Pengemidler fölge med Mandskabet, naar

han sender det til Politimesteren i en anden Jurisdiktion til videre Befordring. 1870. 31. Maj.

Det tilföjes, at der herfra er meddelt de övrige Amtmænd i Island det Fornödne i den ommeldte Henseende.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **den Skytteforeningen i Reykjavík ved Ministeriets Skrivelse af 11. Februar 1869 tilstaaede Understöttelse.** Khavn den 31. Maj 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 357. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 38—39. 31. Maj

Ved at tilbagesende et Andragende, hvori Bestyrelsen for den i Reykjavík oprettede Skytteforening anholder om, at Ministeriet vilde frafalde den til den Foreningen ved Minist.'s Resol. af 11. Febr. f. A. til Anskaffelse af Minierifler tilstaaede Understöttelse af 100 Rd. knyttede Betingelse, at Foreningen, saafremt der i Fremtiden maatte blive givet Reykjavík Skoles Disciple Adgang til at öve sig i Brugen af Rifler, uden Vederlag overlader saavel de anskaffede Rifler som den af Foreningen opförte Skydebane og Skydelokale til Afbenyttelse ved slige Övelser, — har Hr. Stiftamtm. i behgl. Skriv. af 22. Februar d. A. henstillet Sagen til Ministeriets Afgjörelse, idet De har ytret, at den omhandlede Forenings Medlemmer formentlig have misforstaaet den nævnte Betingelse, som om denne skulde give Skolens Disciple Ret til at öve sig med de omspurgte Rifler paa Foreningens Skydeskole, naar de selv vilde, medens det har været Deres Tanke, da De i sin Tid foreslog den omhandlede Betingelse, at en saadan Afbenyttelse ikkun skulde finde Sted under selve den eventuelle Undervisning i Skyden.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at

1870. 31. Maj. da Ministeriet med Hensyn til Opfattelsen af den omhandlede Betingelse er gaaet ud fra samme Forudsætning, som Hr. Stiftamtm., vil det have sit Forblivende ved den ovennævnte af Ministeriet afgivne Resolution, om hvis Betydning man maa have det overladt til Dem at underrette Andragerne.

1. Juni. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Skibs-Registrerings- og Maalings-Forretningerne for Islands Vedkommende.** Khavn den 1. Juni 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 372. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 41—46.

Fra Generaldirektoratet for Skattevæsenet, der ved allerh. Resol. af 31. f. M. har faaet overdraget Ledelsen af Skibs-Registrerings- og Maalings-Forretningerne for Islands Vedkommende, vil der med Postdampskibet paa dets nu forestaaende 3die Reise blive tilstillet Hr. Stiftamtm. til egen Efterretning og videre Foranstaltning Instruktioner samt det iövrigt Fornödne til Udförelsen af de ved de 2 Frdgr. for Island om Skibes Maaling og om Skibes Registrering af 25. Juni f. A. givne Bestemmelter.

I denne Anledning skulde man efter bemeldte Direktorats Begjæring tjenstl. anmode Hr. Stiftamtm. om — foruden at ville varetage det Fornödne med Hensyn til Förelsen af Hovedregistret for Island, i hvilken Henseende henvises til Registrerings-Instruxerne A Nr. 4 — behgl. at ville virke for og vaage over de paagjældende Bestemmelsers Gjennemförelse, idet særlig fremhæves, at Overholdelsen af Bestemmelserne i Registrerings-Frdg.'s § 1 om de for Eje af danske Skibe nödvendige Betingelser er af særdeles Betydning i international Henseende, eftersom en slap Iagttagelse af disse Bestemmelser paa Island vilde virke skadelig for den hele danske Handelsmarine ved at svække Tilliden til

de herfra udstedte Nationalitetscertifikater, og dermed borttage de Fordele, som ved dem tilsigtes opnaaede for danske Skibe, navnlig i Tilfælde af Krig mellem andre Stater, og henledes derhos Hr. Stiftamtmandens Opmærksomhed specielt paa Registrerings-Instruxens B og C Nr. 18. 1870. 1. Juni.

Da der vil kunne hengaa en længere Tid, forinden de ovennævnte Lovbud ville være bragte til Anvendelse paa samtlige islandske Skibe, idet först efter Udlöbet af 10 Aar efter Registrerings-Frdg.'s Ikrafttræden 1. Aug. d. A. Ommaaling m. v. af alle Skibe bliver en tvungen Sag, har bemeldte Generaldirektorat derhos foreslaaet som en midlertidig Ordning og som et önskeligt Supplement til de ved sidstn. Frdg. paabudte nye Skibsregistre, at der igjennem Stiftamtet paa samme Maade, som Tilfældet er her i Kongeriget, söges tilvejebragt en midlertidig Hoved-Skibsfortegnelse over samtlige paa Island hjemmehörende Fartöjer med Opgivelse af deres Navn, Slags, Drægtighed, Ejers Navn og Hjemsted samt Förers Navn. Af en saadan Fortegnelse, som vedblivende maa föres, indtil alle deri optagne Fartöjer ere ommaalte og omregistrerede, vil der nemlig kunne erholdes mange Oplysninger, der efter hvad Erfaringen har vist ved Indretningen af det ved Hoved-Skibs-Registrerings- og Maalingskontoret her i Staden förte midlertidige Hovedregister, i höj Grad ville befordre Registreringsforretningerne, og derved forebygge ufornödent Ophold for de paagjældende Skibe. Ved Hjælp af Fortegnelsen vil Stiftamtet saaledes kunne afgjöre, om der i Henhold til de givne Bestemmelser kan bortses fra et eller andet af de Beviser, som i Almindelighed udfordres for at et Skibs Registrering kan nyde Fremme, ligesom ogsaa mulig mangelfulde Meddelelser fra de lokale Embedsmænd uden tidspildende Brevvexling kunne forventes supplerede af de i Hovedfortegnelsen anförte Oplysninger. Generaldirektoratet har fremdeles forment, at de 6 Registrerings-

1870. embedsmænd i de Handelssteder, hvor Registrerings-
1. Juni. kontorer ville være at oprette, derhos skulle affatte særlige Skibsfortegnelser, hvori efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse optages efter deres Hjemsted de i Hovedfortegnelsen anförte Skibe, medens samtidig hermed de hidtil i Henhold til Justm. Skriv. af 9. Maj 1857 förte Fortegnelser ville kunne bortfalde.[1])

Ifölge Generaldirektoratets Begjæring skulde man derfor tjenstl. anmode Hr. Stiftamtm. om behgl. at ville affatte og for Fremtiden före en saadan midlertidig Hoved-Skibsfortegnelse over alle paa Island hjemmehörende Skibe, der alt ere maalte til eller skjönnes at være over 12 Tons eller 6 nuværende Kommercelæster, og endnu ikke ere blevne registrerede efter Frdg. 25. Juni f. A., af hvilken Fortegnelse Gjenpart vil være hertil at indsende til Afgivelse til Hoved-Skibs-Registrerings- og Maalingskontoret, — samt ligeledes foranledige tilvejebragt forelöbige særlige Skibsfortegnelser for de 6 Registreringsdistrikter paa Island. Til Benyttelse ved Udarbeidelsen af den omhandlede forelöbige Hoved-Skibsfortegnelse undlader man derhos ikke at fremsende vedlagte af Hoved-Skibs-Registrerings- og Maalingskontoret her i Staden efter de fra de forskjellige Embedsmænd Tid efter anden hertil indsendte sysselvis affattede Lister over de paa Island hjemmehörende Skibe udarbeidede forelöbige Udkast til en Hoved-Skibsfortegnelse for Island. De deri optagne Skibe ville efter bemeldte Kontors Formening være at optage i den ny Fortegnelse, forsaavidt de endnu existere, hvad der med Undtagelse af Nr. 5, Skonnerten »Cathinca«, drægtig $21^{1}/_{2}$ Læster, og Nr. 18, Jagten »Karen Line«, drægtig $13^{1}/_{2}$ Læster, er Grund til at antage, ligesom der i Henhold til det Anförte iövrigt vil være at optage alle ifölge Indberetninger fra paagjældende Embedsmænd i Island hjemme-

[1]) jfr. Lovsaml. for Island XVII, S. 85-86.

hörende Fartöjer af den ovennævnte Störrelse. Hovedregistreringskontoret har derhos önsket Hr. Stiftamtm.'s Opmærksomhed særlig henledet paa, at der paa de tidligere fra Island modtagne Fortegnelser findes anfört Skibe, som tillige findes registrerede i herværende Skibsregistre, og i Virkeligheden ogsaa tilhöre i Kongeriget bosatte Undersaatter. Disse Skibe kunne imidlertid ikke betragtes som hjemmehörende i Island, og kunne saaledes ikke optages paa de islandske Skibsregistre, hvorfor de maa foranlediges udslettede af de lokale Fortegnelser, ligesom bemeldte Kontor har udeladt dem paa det af samme udarbeidede Udkast. Paa den anden Side findes der paa forskjellige herværende Skibsregistre anfört Skibe, som tilhöre danske Undersaatter, som ere bosatte paa Island. Med Hensyn til disse Skibe, ved hvis Navne der i den hosfölgende Fortegnelse med rödt Blæk er tilföjet et NB, har Generaldirektoratet forment, at det maa overlades til vedkommende Ejeres Valg, om Skibene skulle optages enten paa de islandske eller de herværende Skibsregistre, men kun paa et af Stederne, saaledes at de, naar de ere optagne paa Skibsregistre paa Island, blive at udslette af vedkommende Registre her.

1870. 1. Juni.

Da det i den ommeldte Instruktion om Skibes Registrering paa Island er paalagt de 6 Registreringsembedsmænd at tilstille Stiftamtet til videre Foranstaltning Indberetning over de i hvert Distrikt hjemmehörende Smaafartöjer og Baade, som hverken findes opförte i Registreringsprotokollen eller i den til samme hörende Fortegnelse over Fartöjer af og under 30 Registertons, eller i den ovenfor nævnte midlertidige Skibsfortegnelse, skulde man tjenstl. anmode Hr. Stiftamtm. om behgl. at ville paalægge samtlige Sysselmænd i det Dem underlagte Amt, forsaavidt de ikke tillige ere Registreringsembedsmænd, at forsyne Registreringskontorerne ved hvert Aars Udgang, förste Gang ultimo 1870, med de i saa Henseende fornödne Oplysninger

1870. om de i deres Jurisdiktioner hjemmehörende Smaafar-
1. Juni. töjer og Baade, hvorimod for Fremtiden Indsendelse af den i Justm. Skriv. 9. Maj 1857 [1]) befalede Fortegnelse vil kunne bortfalde.

Til nærmere Vejledning for de paagjældende Sysselmænd om Indholdet af de ommeldte Oplysninger fremsendes til Fordeling imellem dem et Antal Expl. af bemeldte Instruktion, hvis Afdeling A Nr. 8 Litr. b indeholder det Fornödne i den omhandlede Henseende.

Sluttelig skulde man ligeledes efter oftnævnte Generaldirektorats Begjæring lige tjenstl. anmode Hr. Stiftamtm. om behgl. at ville dels fordele mellem de to Registreringsembedsmænd i det Dem anbetroede Amt det hos Dem beroende Oplag af de to foranförte Frdgr. af 25. Juni f. A., dels paalægge dem hertil at indsende de dem ifölge Justm. Skriv. 22. Marts 1856 tilstillede ældre Maaleredskaber [2]).

Det tilföjes, at Amtmændene henholsvis over Vestamtet og over Nord- og Östamtet er tilskrevet om at meddele de i deres Amter ansatte Sysselmænd, der ikke tillige ere Registreringsembedsmænd, et tilsvarende til Opfyldelse af Registreringsinstruktionens A Nr. 8 b sigtende Paalæg som det, hvorom Hr. Stiftamtm. i det Foranstaaende er tilskrevet.

1. Juni. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmændene over Islands Vestamt og Nord- og Östamt, ang. **Skibs-Registrerings- og Maalings-Forretningerne for Islands Vedkommende.** Khavn den 1. Juni 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 373. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 45—46 (i Noten).

Den 1. August d. A. vil Frdg. om Skibes Registrering af 25. Juni f. A. træde i Kraft, og vil der i

[1]) jfr. Lovsaml. for Island XVII, S. 85—86.
[2]) jfr. Lovsaml. for Island XVI, S. 447—48.

den Anledning af Generaldirektoratet for Skattevæsenet, der ved allerh. Resol. af 31. f. M. har faaet overdraget Ledelsen af Skibs-Registrerings- og Maalingsforretningerne for Islands Vedkommende, blive tilstillet vedkommende Registreringsembedsmænd paa Island, nemlig foruden Stiftamtmanden som lokal Bestyrer for Maalings- og Registreringsvæsenet, endvidere Byfogden i Reykjavík samt Sysselmændene paa Vestmannöerne, i Snæfellsnes, Isafjord, Öfjord og Söndermnla Sysseler, Instruktionen samt det övrige Fornödne til Udförelsen af de ved nysnævnte Frdg. samt ved Frdg. om Skibes Maaling af s. D. givne Bestemmelser. 1870. 1. Juni.

I Instruktionen angaaende Skibes Registrering paa Island er det paalagt de 6 Registreringsembedsmænd at tilstille Stiftamtet til videre Foranstaltning Indberetninger over de i hvert Distrikt hjemmehörende Smaafartöjer og Baade, som hverken findes opförte i Registreringsprotokollen eller i den til samme hörende Fortegnelse over Fartöjer af og under 30 Registertons, eller i den midlertidige Skibsfortegnelse for samtlige islandske Skibe, som der ved Skriv. af D. D. herfra er givet Stiftamtm. Ordre til at före.

I denne Anledning skulde man efter Generaldirektoratets Begjæring tjenstl. anmode Hr. Amtm. om behgl. at ville paalægge de Sysselmænd i det Dem anbetroede Amt, der ikke tillige ere Registreringsembedsmænd, at forsyne disse sidste ved hvert Aars Udgang, förste Gang ultimo 1870, med de i saa Henseende fornödne Oplysninger om de i deres Jurisdiktioner hjemmehörende Smaafartöjer og Baade, hvorimod for Fremtiden Indsendelse af de i Justm. Skriv. af 9. Maj 1857 befalede Fortegnelser vil knune bortfalde.

Til nærmere Vejledning for de paagjældende Sysselmænd om Indholdet af de ommeldte Oplysninger fremsendes til Fordeling imellem dem et Antal Expl. af bemeldte Instrnktion, hvis Afdeling A Nr. 8 Litr. b indeholder det Fornödne i den omhandlede Henseende.

1870. Af Instruktionen A Nr. 2 fremgaar det, hvilke
1. Juni. Sysseler der ere henlagte under hvert Registreringsdistrikt, hvorved dog bemærkes, at der sammesteds S. 6 L. 4 ved en Trykfeil er kommet til at staa »Nordermula« istedetfor Söndermula Syssels Kontor.

Sluttelig skulde man ligeledes efter oftnævnte Generaldirektorats Begjæring lige tjenstl. anmode Hr. Amtm. om behgl. at ville dels fordele mellem de 2 Registreringsembedsmænd i det Dem anbetroede Amt det hos Dem beroende Oplag af de 2 foranförte Frdgr. af 25. Juni f. A., dels paalægge dem hertil at indsende de dem ifölge Justm. Skriv. af 22. Marts 1856 tilstillede ældre Maaleredskaber.

2. Juni. **Instruktion for Skibes Maaling i Island.** Khavn den 2. Juni 1870. — Denne Instruktion, der i Henhold til allerh. Resolution af 31. Maj 1870 er udgaaet fra Generaldirektoratet for Skattevæsenet i Kjöbenhavn og omfatter med dertil sig sluttende Bilag 102 Sider 4to, findes der af Hensyn til Pladsen ikke tilstrækkelig Anledning til paa dette Sted at optage i sin Helhed. Her optages derimod kun

Afsnit B.

Almindelige Bestemmelser, Skibsmaalingen vedkommende.

I. Skibsmaalingen med hvad dermed staar i Forbindelse er ved allerh. Resolution af 31. Maj 1870 for Islands Vedkommende underlagt Generaldirektoratet for Skattevæsenet, under hvilket ogsaa Skibsmaalingen i de övrige Dele af Riget sorterer.

Maaling af Skibe og Baade paa Island sker ved Politimestrene i de i Lov om Skibsfart og Handel paa Island af 15. April 1854 § 2 nævnte 6 Handelssteder, hvilke Embedsmænd ogsaa udföre Skibs-Registreringsforretningerne, nemlig:

1870. 2. Juni.

Reykjavík,	Isafjord,
Vestmannö,	Öfjord og
Stykkisholm,	Eskefjord.

Önskes Maalingen foretagen udenfor disse Steder, besörges den udfört fra det Registreringskontor, i hvis Distrikt det Sted er beliggende, hvor Maalingen saaledes skal ske (jfr. M. F. §§ 2, 12 og 19); dog kan den i enkelte Tilfælde, hvor de lokale Forhold maatte gjöre det hensigtsmæssigt, efter Overenskomst med de resp. Registreringskontorer ogsaa udföres af et andet Registreringskontor, end det, i hvilket Skibet er beliggende.

II. Efter M. F. § 9 skal enhver Maaling revideres af en almindelig Tilsynsmyndighed i Kjöbenhavn. Denne Myndighed er det i Henhold til Lovene for Danmark af 13. Marts 1867 om Skibes Maaling og Registrering oprettede Hoved-Skibs-Registrerings- og Maalingskontor i Kjöbenhavn, hvis Forretningsomraade for Islands Vedkommende er det navnlig i R. F.[1]) §§ 4, 10 og 11 samt M. F. § 9 angivne, og som derefter i Forbindelse med Stiftamtmanden paa Island i Almindelighed har at vaage over, at de ved hine Frdgr. givne Bestemmelser og de i Henhold hertil udstedte Instruktioner angaaende Skibes Maaling og Registrering overholdes og gjennemföres, samt har at före Hovedregisteret over og udstede de endelige Nationalitets- og Registrerings-Certifikater for islandske Skibe, revidere de foretagne Maalinger, paa den S. 11 og fölg. omtalte Maade, og eventuelt at eftermaale de maalte Skibe. — Naar der ved saadan Eftermaaling Intet er fundet at bemærke, vil Kontoret have at paatrykke det Skibet givne Maalingsdokument sit Stempel, der an-

[1]) Ligesom Frdg. af 25. Juni 1869 om Skibes Maaling er betegnet ved M. F., saaledes er i det Fölgende Frdg. af s. D. om islandske Skibes Registrering for Kortheds Skyld betegnet ved R. F.

1870. bringes paa den venstre Side af det kgl. Vaaben; forefindes der Maalingsfeil, for hvis Tilstedeværelse ingen antagelig og undskyldende Grund kan paavises, afgives Indberetning derom.

2. Juni.

III. a. For paa fyldestgjörende Maade at kunne udföre Skibsmaalingen, er det nödvendigt, at de vedkommende Embedsmænd gjöre sig nöje bekjendte med Skibsmaalingsforordningen, den til samme hörende Instruktion og de iövrigt her meddelte administrative Bestemmelser. Særlig med Hensyn til den fuldstændige Maaling (Regel I) af Skibe under dansk Flag henledes Opmærksomheden paa, at dennes nöjagtige Udförelse er saameget vigtigere, som enhver saadan Maaling skal have bestandig Gyldighed (jfr. M. F. § 14), og det derhos er tilsigtet og tildels alt opnaaet at erholde Anerkjendelse i Udlandet af det ved den udfundne Skibsmaal.

b. Mulige Udgifter til Assistance ved Maalingens Udförelse afholdes af det Offentlige og fortrinsvis af de for Maalingsforretninger indkomne Kjendelser. Regningerne approberes af Stiftamtmanden, men kunne iövrigt kun ventes approberede, naar de ere holdte indenfor det mindst mulige Belöb.

c. Exemplarer af Skibsmaalings-Forordningen og Instruktionen, Blanketter til Maalebreve og Skemaer, Skibsmaalingen vedrörende, ville paa Forlangende kunne erholdes tilstillede enten fra Stiftamtmanden paa Island eller herfra, efter hvad der viser sig lettest.

Saadanne Forlangender bör for de nævnte Blanketters og Skemaers Vedkommende indsendes saa betimelig, at tilstrækkeligt Forraad altid haves.

IV. Med Hensyn til hvilke Skibe der skulle maales gjælde fölgende Regler:

a. Forsaavidt angaar de paa Island hjemmehörende Skibe og Baade.

Af disse ere fritagne for Maaling (jfr. M. F. § 1 og R. F. § 2):

1870. 2. Juni

a') Regjeringsskibe, forsaavidt de ikke benyttes til Fragtfart (under hvilken henhörer Fart med Passagerer);

b') Alle Slags Baade, som henhöre til större Skibes Inventarium;

c') Alle Fartöjer af og under 12 Tons Drægtighed, som ikke benyttes i Fart paa Havne udenfor Island.

Maaling af andre paa Island hjemmehörende Skibe foretages derimod i fölgende Tilfælde:

1) Af alle deslige nye eller ikke tidligere paa Island, Færöerne eller ved et dansk Toldsted maalte Skibe — mod Kjendelse efter M. F. § 18 a.

2) Af deslige ældre Skibe, om de end ere forsynede med dansk Maalings-Dokument, men efter dettes Udstedelse ere blevne underkastede Ombygning (jfr. §§ 15, 16 og 17, og § 23 af M. F., samt §§ 13, sidste Stykke, og 18, 4de Stykke, af R. F.).

Forefindes Hovedmaalene (ɔ: Længde, midtskibs Brede og Dybde) uforandrede, gives der Maalebrevet Paategning om Resultatet af den foretagne Ommaaling, samt om Grunden hertil, ligesom Forklaring tilföjes saavel paa Maalings-Beviset (jfr. nedenfor under Punkt IX) som paa Maalings-Anmeldelsen (jfr. nedenf. X 1) om Anledningen til den foretagne Maaling. I saadanne Tilfælde erlægges ikkun Kjendelsen for Ommaaling; angaar Ombygningen kun enkelte Rum, t. Ex. Opbygninger paa Dækket, Maskinrum, Folkerummet m. m., beregnes Kjendelsen efter M. F. § 18 b kun efter det paagjældende Rums Tons-Tal. Ere derimod Hovedmaalene forandrede, bliver nyt Maalebrev, henholdsvis i Forbindelse med Certifikat, at udstede mod Erlæggelse af Kjendelsen for Ommaaling.

3) Af tidligere maalte Skibe, hvis Maalebreves Gyldighed efter de hidtil gjældende Regler er udlöben, hvilket for Skibe, byggede udelukkende af Fyr, er Tilfældet, naar Maalebrevet, regnet fra Udstedelsesdagen,

1870. er ældre end 8 Aar; og for Skibe, byggede af Eg og
2. Juni. Fyr, eller udelukkende af Eg, eller af Metal, naar Maalebrevet er ældre end 10 Aar (jfr. § 28, 1ste Stk., i M. F., og § 31, 1ste Stykke, i R. F.). I disse Tilfælde erlægges Kjendelsen efter M. F. § 18 b.

4) Af Skibe, der enten ere i Besiddelse af endnu gyldige Maalebreve, udfærdigede efter de hidtil gjældende Forskrifter, eller af Maalebreve eller Certifikater efter Forordningerne for Island af 25. Juni 1869 eller Lovene for Danmark af 13. Marts 1867, ligesom og af de efter foranstaaende c', for Maaling fritagne mindre Fartöjer og Baade, naar Rheder eller Skibsförer maatte forlange Maaling og Skibet i dette Öjemed tilstrækkelig ryddeliggjöres (jfr. § 17, 1ste Stykke, og § 28, 2det Stykke, af M. F., samt § 31, 2det Stykke, af R. F.). Kjendelsen beregnes efter M. F. § 18 b.

5) Af Skibe, forsynede med Nationalitets- og Registrerings-Certifikat, naar de ifölge § 3 i R. F. paabudne Mærker ikke længer forefindes. Hovedmaalene optages da, og saafremt det herved godtgjöres, at Certifikatet virkelig hörer til Skibet, gives der hint ikkun Paategning om den foretagne Eftermaaling samt om Grunden til denne, hvorhos Mærkerne fornyes, og ingen Kjendelse erlægges. Viser det sig derimod, at det fremlagte Certifikat ikke hörer til Skibet, afgives Indberetning derom til Stiftamtmanden, og nyt Certifikat foranlediges udstedt mod Erlæggelse af Kjendelse efter M. F. § 18 a (jfr. § 23 af R. F.).

6) Af Skibe, forsynede med Interims-Maalebreve, udstedte för Maalings-Forordningens Ikrafttræden (jfr. § 28, 1ste Stykke, i M. F.). For saadan Maaling erlægges Kjendelsen for Ommaaling.

7) Af Skibe, forsynede med gyldige danske Maalebreve, naar de overgaa fra fremmed til »Dansk Ejendom«. Det tidligere Maalebrev tilbageholdes, og nyt Maalebrev, henholdsvis i Forbindelse med Certifikat, udstedes. Kjendelse erlægges for Ommaaling.

8) Af Skibe, forsynede med gyldige Maalebreve, naar en Eftermaaling — helt eller tildels — for Tilsynets Skyld formenes nödvendig, enten fordi der er grnndet Anledning til at antage, at de ere undergaaede en eller anden uanmeldt Forandring, eller for at berigtige mulig indlöbne Feil ved Maalingen (jfr. M. F. § 17, 2det Stykke). 1870. 2. Juni.

I sidstnævnte Tilfælde foretages Maalingen nden Udgift for Skibet, ligesom nyt Maalebrev (henholdsvis Certifikat med Maalebrev) vil være at udfærdige uden Udgift.

Saafremt det i förstnævnte Tilfælde ikke findes, at formodede Forandringer ere foretagne, kan der ikke paaföres Skibet nogen Udgift i Anledning af denne Eftermaaling; befindes det derimod, at Forandringer ere foretagne, forholdes som ovenfor under Nr. 2 anfört.

Særlig henledes Opmærksomheden paa Bestemmelserne i M. F. § 16. Befindes der foretaget nogen Forandring ved Indretningen af de deri nævnte Rum, og navnlig af Maskinrummet i Dampskibe eller af Folkelukafer, hvorved Indholdet af disse Rum forstörres eller formindskes, eller Lukafer ere indrettede i Maskinrummet, bör Skibet betragtes som ikke maalt eller registreret, indtil Ommaaling har fundet Sted, og Paategning herom gives Maalebrevet.

Dersom Gods eller Proviant forefindes bortstuvet eller föres i et Maskinrum eller andre af de Rum, hvorfor Afdrag i Total-Tons-Tallet er tilstaaet, bör Indberetning derom strax gjöres til Stiftamtmanden (jfr. M. F. § 23 og foranstaaende Skibsmaalings-Instruktion, Afsnit VI, 1 c og VII, Y g).

b. Forsaavidt angaar danske ikke paa Island hjemmehörende Skibe.

Alle i danske Havne udenfor Island hjemmehörende Skibe, der ere forsynede med lovmæssige danske Maale-

1870. breve — udfærdigede enten i Henhold til den til Frdg.
2. Juni. af 25. Juni 1869 svarende Lov af 13. Marts 1867 eller efter de tidligere Bestemmelser, forsaavidt de i sidste Tilfælde endnu ere gyldige (jfr. ovenfor a 3) —, saavelsom alle Orlogsskibe og andre Regjeringsskibe, der ikke benyttes til Fragtfart, ville ikke være at undergive Maaling (M. F. § 1). Derimod ville vel deslige Skibe — undtaget dog Orlogsskibe og de nævnte Regjeringsskibe — i de ovenfor under a Nr. 1, 2 og 5 nævnte Tilfælde være at maale, naar de indkomme til Island, ligesom Maaling af dem vil være at foretage, naar det af vedkommende Rheder eller Skibsförer forlanges, eller den for Tilsynets Skyld skjönnes nödvendig (jfr. ovenfor Nr. 4 og 8), men udenfor det under Nr. 5 nævnte Tilfælde eller forsaavidt Maaling ikke er absolut nödvendig for Beregning af Afgifter o. desl., vil det i Almindelighed for saadanne Skibe, saafremt de fra Island afgaa til et dansk Toldsted, kunne bero med Maalingen, indtil de ere ankomne til et sligt Toldsted; paa samme Maade vil der kunne forholdes med Hensyn til de paa Færöerne hjemmehörende Skibe, som fra Island afgaa dertil eller til en dansk Havn.

I Tilfælde af at Maaling finder Sted, forholdes der med Hensyn til Kjendelsen efter det under a Anförte.

c. Forsaavidt angaar fremmede Skibe.

Fritagne for Maaling ere fremmede Orlogsskibe og andre Regjeringsskibe, som ikke benyttes i Fragtfart, ligesom alle fremmede Skibe, der ere forsynede med et efter Frdg. af 25. Juni 1869 paa Island eller efter Lov af 13. Marts 1867 ved et dansk Toldsted eller paa Færöerne udfærdiget Maalebrev eller ogsaa med et ældre endnu gyldigt (jfr. ovenfor a 3) lovmæssigt dansk Maalebrev, og ikke siden Maalebrevets Udstedelse ere blevne undergivne Ombygning ell. desl. (M. F. §§ 1 og 14).

I Henhold til den Regjeringen ved M. F. § 1 tillagte Bemyndigelse fritages derhos endvidere for Maaling fremmede Lystfartöjer, der ikke benyttes til Fragtfart, samt indtil videre overhovedet alle fremmede Skibe. Omsætningen af det fremmede til dansk Skibsmaal for deslige ikke med danske Maalebreve forsynede Skibe sker overensstemmende med nedenstaaende Punkt XIV. og Tabellen i vedhæftede Tillæg 2's Skema E. I Tilfælde af, at vedkommende Skibsförer forlanger det, eller der ikke fremlægges saadanne Skibspapirer, at det fremmede Maal kan udfindes for at omsættes til dansk Maal, og saadan Udfindelse er nödvendig for Afgiftsberegningen, eller vedkommende Embedsmand har grundet Anledning til at antage, at den opgivne Drægtighed er væsentlig urigtig og desaarsag ikke tilstrækkelig vejledende ved Afgiftsberegningen, kan dog Maaling undtagelsesvis foretages efter de almindelige Regler, men Kjendelse erlægges i sidstnævnte Tilfælde kun, naar den udmaalte Drægtighed er större end den opgivne.

1870. 2. Juni.

Særlig bemærkes, at der med den storbritanniske og de forenede nordamerikanske Staters Regjeringer er afsluttet Overenskomster, ifölge hvilke mod Gjensidighed de i Danmark i Overensstemmelse med Reglerne i Lovene af 13. Marts 1867 og 15. Maj 1868 om Skibes Maaling, og paa Island i Overensstemmelse med Frdg. af 25. Juni 1869 foretagne Maalinger af her hjemmehörende Skibe, blive at anerkjende i de britiske og nordamerikanske Havne, saa at i Kongeriget eller paa Island hjemmehörende Skibe, der ere forsynede med Registrerings- og Nationalitets-Certifikater, udstedte i Overensstemmelse med de nævnte Regler samt Bestemmelserne i Lov af 13. Marts 1867 om danske Skibes Registrering eller de tilsvarende Bestemmelser for Island i Frdg. af 25. Juni 1869, ikke ville være Ommaaling underkastede i

1870. 2. Juni. de ommeldte Havne, men der paa samme Maade, i samme Udstrækning og for samme Öjemed, hvori den i britiske og amerikanske Skibes Registrerings-Certifikater anförte Tons-Drægtighed gjöres gjældende for disse Staters Skibe, blive ansete for at være af den i det danske Certifikat anförte Tonsdrægtighed, dog med den Undtagelse, at i amerikanske Havne intet Afdrag gives i Tons-Drægtigheden for Folkerum i Seilskibe og for Folke- og Maskinrum i Dampskibe.

I Betragtning heraf ere i Storbritannien og de forenede nordamerikanske Stater hjemmehörende Skibe, som ere forsynede med britiske eller amerikanske Registrerings-Certifikater (Certificates of Registry), traktatmæssig fritagne for Ommaaling paa Island, og den i bemeldte Certifikater anförte Tonsdrægtighed vil være at tage tilfölge i alle Tilfælde paa samme Maade og i samme Udstrækning, som den i danske Certifikater anförte Tonsdrægtighed gjöres gjældende her, dog vil der i den i de nordamerikanske Certifikater angivne Tonsdrægtighed (Total-Tonnage), der svarer til Skibenes Totaldrægtighed efter dansk Skibsmaaling, være at give de samme Afdrag for Folke- og Maskinrum, som vilde være blevne givne efter de for Island gjældende Regler, hvis Skibene havde været islandske. I hvert forekommende Tilfælde vil derfor for nordamerikanske Skibes Vedkommende den vedkommende Skibsförer være at gjöre udtrykkelig opmærksom paa, at en saadan Nedsættelse kan finde Sted her i det amerikanske Certifikats Tonsdrægtighed, og naar han derefter begjærer det, vil Folke- og eventuelt Maskinrummet være at besigtige, opmaale og fradrage den i Certifikatet anförte Tonsdrægtighed (Total- og Gross-Tonnage) i Overensstemmelse med de i saa Henseende fastsatte Bestemmelser (jfr. foranstaaende Skibsmaalings-Instruktion, Afsnit V, VI og VII). (I de storbritanniske Certifikater er Fradraget alt givet ved Udfærdigelsen).

Skulde der være grundet Tvivl om et fremlagt Certifikat for et engelsk eller amerikansk Skib i Virkeligheden hörer til dette, og det som Fölge heraf eller af andre Grunde for Afgiftsberegningens Skyld anses for uundgaaelig nödvendigt at efterslaa Maalene paa Skibet, — hvorved en Undersögelse af, om den opgivne Tonsdrægtighed stemmer med det Tonstal, som er indhugget i Skibet, dog iövrigt vil være tilstrækkelig afgjörende, — blive Hovedmaalene at eftermaale og omsætte i engelsk Maal ved at multipliaere de danske Maal med 1,03. Stemme Maalene da med de i Certifikatet anförte, tages den i dette angivne Drægtighed tilfölge. Hovedmaalene optages paa den i de engelske Certifikater angivne Maade, nemlig saaledes, at Længden maales fra Forstævnens Forkant under Bovsprydet til Agterkant af Agterstævnen. Breden maales midtskibs mellem Yderklædningerne udenbords; Dybden maales i Rummet midtskibs fra det överste Dæks Underside til Inderklædningen i Bunden. 1870. 2. Juni.

Enhver saadan Undersögelse, som den ommeldte, der iövrigt saavidt mulig bör undgaas, bör foretages med den störste Hensynsfuldhed, og saaledes, at der ikke derved foraarsages Skibet nogetsomhelst unödvendigt Ophold. For Undersögelsen betales ingen Kjendelse. Naar saadan Eftermaaling finder Sted, bliver Indberetning til Stiftamtmanden derom at afgive.

V. Skibe, der bygges paa Island, skulle maales paa Stabelen, saasnart Dækket er lagt og Inderklædningen er anbragt, og inden der gjöres nogensomhelst Indretning i Skibets Indre, som kan forhindre Optagelsen af de foreskrevne Maal (jfr. M. F. §§ 11 og 21). Saadanne Skibe, hvis Bygning ved Maalings-Forordningens Ikrafttræden er skreden saa vidt eller længere frem, blive derfor strax at maale (jfr. M. F. § 30).

I Fiskekvaser, Vandfyldningsbaade osv. bør Maalingen foretages, forinden Indretningen til Brönden eller Skodderne opsættes.

1870. 2. Juni. Skjöndt den paagjældende Skibsbygmester er forpligtet til itide at gjöre fornöden skriftlig Anmeldelse, bör dog vedkommende Embedsmand stedse selv holde vaagent Öje med Fremskridtet af Skibenes Bygning i Distriktet, hvilket navnlig bör iagttages for Dampskibes Vedkommende, om saadanne skulle blive byggede paa Island.

Da Total-Tons-Tallet for Dampskibe er ganske uafhængigt af Maskinrummet, bör Maalingen af Rummet under Dækket ikke udsættes indtil Maskinrummet er indrettet, men skal foretages saasnart hint Rum er fuldfört og tilstrækkelig ryddeliggjort.

I Tilfælde af at et Dampskib, forinden dets Maskinrum er blevet indrettet, önskes bragt fra et islandsk Maalings-Distrikt til et andet, for sammesteds at indtage Maskineriet, paahviler det den Embedsmand, der varetager Maalingen i sidstnævnte Distrikt, at opmaale Maskinrummet, saasnart dette er tilstrækkelig indrettet, og at meddele det Fornödne herom til vedkommende Embedsmand i det förstnævnte Distrikt, hvor Skibet forövrigt er blevet maalt (jfr. iövrigt § 21 af R. F.).

VI. Andre end de under foranstaaende Nr. V nævnte Skibe, der ifölge de ovenfor fremsatte Bestemmelser ere Maaling eller Ommaaling undergivne, maales i det förste Maalingsdistrikt, hvortil de indkomme (jfr. M. F. §§ 12, 15, 17 og 28).

Undtagelse herfra kan dog tillades,

a) naar Skibet kun losser en Del af sin Ladning og med Restladningen gaar til en anden islandsk Havn, hvor den fuldstændige Maaling efter Regel I da kan finde Sted. Har Skibet et forældet dansk Maalebrev, gives der dette Paategning om Tilladelsen og Grunden til denne;

b) naar Skibet skal underkastes Fortömring eller Ombygning i en islandsk eller anden dansk Havn, idet Maalingen da kan udsættes, indtil denne har fundet Sted;

c) naar det afgaar umiddelbart fra Island til en anden dansk Havn, og Föreren önsker Maalingen udsat indtil Ankomsten til denne. 1870. 2. Juni.

VII. Alle Skibe, som ifölge det Foranstaaende blive at underkaste Maaling, skulle maales efter den fuldstændige Methode (Regel I); kun hvor Omstændighederne forhindre Anvendelsen af denne, maa den midlertidige Methode (Regel II) komme til Anvendelse (jfr. M. F. § 5).

De Tilfælde, i hvilke herefter den midlertidige Maalingsmethode kan anses tilstedelig, ere navnlig:

1) Naar Skibet befinder sig i helt eller saameget ladet Tilstand, at den fuldstændige Maaling derved umuliggjöres;

2) Naar et Skibs Lastrum forefindes betydeligt belemret med Gods eller Ballast, og Skibets Förer ikke er villig til at lade slige Forhindringer bortrydde;

3) Naar Rummet under Dækket forefindes saaledes indrettet med Skodder til Passager-Kahhytter, til Brönden i Fiskekvaser, eller med Maskinrum, hvori Maskineriet allerede forefindes indsat, m. v., at de foreskrevne Maal ikke kunne optages tilstrækkelig nöjagtigt paa de anviste Steder;

4) Naar der for et Skib, paa Grund af at det ikke kan ligge tomt, og det henligger saaledes, at det ikke tilstrækkelig kan forstöttes, gjöres Fordring paa at indtage Ladning eller Ballast, forinden den indbragte Ladning er udlosset;

5) Naar i nybyggede Skibe, som skulle benyttes som Fiskekvaser, Skodder til Brönden opsættes, forinden Dækket er lagt.

Ethvert islandsk Skib, som af Nödvendighed er blevet maalt efter den midlertidige Methode, skal senere ubetinget underkastes Ommaaling efter Regel I, saasnart denne Maaling af vedkommende Embedsmand anses for udförlig (jfr. M. F. § 10, 2det Stykke, sidste

1870. Punktum). For andre paa Island maalte Skibe fore-
2. Juni. tages Ommaaling efter Regel I kun, naar Skibets Förer maatte forlange det.

VIII. Hvor Maaling saavel af islandske som af andre Skibe ifölge det Ovenanförte skal finde Sted, ville fölgende Regler til Opretholdèlse af behörig Orden og til Forebyggelse af at Skibsföreren unddrager sig Maalingens betimelige Udförelse fremtidig være at iagttage (jfr. iövrigt M. F. §§ 13 og 22):

1) Til den Tid, Ladningen kan forventes udlosset og Lastrummet fuldstændig ryddeliggjort, har Skibsföreren (eventuelt Skibsejeren eller for Skibe under Bygning Skibsbyggeren) at udfærdige en i Brevform indrettet, til vedkommende Embedsmand stilet Anmeldelse om at faa sit Skib maalt (se Tillæg II Skema A).

Til disse Anmeldelser vil der blive tilstillet Maalingsembedsmændene Blanketter med Underretning for Skibsförerne om, hvad de have at iagttage, naar deres Skibe skulle maales.

Anmeldelsen maa af Vedkommende besörges betimelig afsendt til Embedsmanden, saa at den ved Maalinger, som skulle foretages ved et af de under Punkt 1 nævnte Handelssteder, kan være kommet denne ihænde Dagen forinden Maalingen önskes foretagen, medens Tiden for Anmeldelsens Indgivelse ved Maalinger udenfor selve disse Havnepladser maa afpasses efter Omstændighederne;

2) Forsaavidt tidligere dansk Maalebrev haves, skal dette indleveres samtidig med Maalings-Anmeldelsen;

3) Skal Skibet losse og lade samtidig, eller ikkun delvis udlosse den indehavende Ladning, eller kan Skibet ikke ligge tomt, gjöres derom særlig Bemærkning paa den til saadanne Bemærkninger aabenladte Plads i Maalings-Anmeldelsen;

4) Til den Tid, Maalings-Embedsmændene ventes ombord for i Overensstemmelse med Maalings-An-

meldelsen at foretage Maalingen, heises Skibets Nationalitetsflag paa Mastetoppen eller andet iöinefaldende Sted til Vejledning for disse Embedsmænd; 1870. 2. Juni.

5) Skibsförerne ere pligtige til at sætte Maalings-Embedsmændene istand til uden Vanskelighed at komme til og fra Borde, samt til at opfylde ethvert Forlangende, som har til Öjemed at lette Udförelsen af de forskjellige Arbeider, som Maalingen fordrer;

6) Indtræder der efter Maalings-Anmeldelsens Afsendelse Hindring for Maalingens Udförelse til den opgivne Tid, har Skibsföreren derom betimelig at underrette vedkommende Embedsmand og at afvente hans Bestemmelse i den Anledning;

7) Om disse Regler gives der ved Indklareringen af ethvert Skib, som anses pligtig til Maaling, Ommaaling eller Eftermaaling, vedkommende Skibsförer, eller den af ham antagne Agent, Underretning ved Overlevering af en af de ovenfor under 1 nævnte Blanketter;

8) Opmærksomheden henledes paa, at Skibsförerens (eventuelt Skibsejerens eller Skibsbyggerens) eller i hans Forfald 1ste Styrmands egenhændige Underskrift udfordres paa Maalings-Anmeldelsen, saaledes at intet Hensyn vil blive at tage til Anmeldelser, der ere underskrevne af Andre;

9) Maalings-Anmeldelsen vil, efter at være bleven forsynet med den paagjældende Embedsmands Paategning saavel om det maalte Skibs udfundne Tons-Tal under Maalings-Dækket, som eventuelt om Tons-Tallet af indeslnttede Rum ovenover dette Dæk, om Total-Tons-Tallet, samt eventuelt Tons-Tallet af Folkelukafer eller Maskinrum, og endelig om Register-Tons-Tallet eller den afgiftspligtige Drægtighed, samt i Tilfælde af Ommaaling, om Skibets tidligere Maalebrevs Datum, Udstedelsesdag og paalydende Drægtighed, — hvorhos tillige en Bemærkning gjöres om den beregnede Kjendelse (jfr. § 18 af M. F.), — være at vedlægge som Bilag til Maalings-Beviset.

1870. De forældede eller kasserede danske Maalebreve
2. Juni. blive at indsende med de paagjældende Maalingsforretninger;

10) Efterat Maalings-Anmeldelsen er modtagen, har den paagjældende Embedsmand at foretage Maalingen saa hurtig som muligt efter den Tid, som i Anmeldelsen er opgiven;

11) Kan Maalingen, paa Grund af urigtig Angivelse i Anmeldelsen, ikke foretages til den bestemte Tid, eller der efter Maalings-Anmeldelsens Afsendelse indtræder Hindringer for Maalingens Udförelse, som ikke betimeligt ere anmeldte, bestemmer den paagjældende Embedsmand, naar han atter vil kunne give Möde for at foretage Maalingen;

12) Da Maalings-Anmeldelserne for Maalinger, som skulle foretages i de i Punkt 1 nævnte Havnesteder, skulle være afsendte og modtagne paa Registreringskontoret Dagen forinden Maalingen önskes udfört, tages der til Anmeldelser, som indlöbe senere, kun Hensyn, forsaavidt Tiden tillader det og det kan ske, uden at de itide anmeldte Skibes Expedition derved standses, ligesom ogsaa Skibe, som ikke betimelig anmeldes til Maaling ude i Distrikterne, maa staa tilbage for de itide anmeldte;

13) De Maalinger, som skulle finde Sted udenfor det Sted, hvor vedkommende Embedsmand er bosat, foretages saa hurtig som Omstændighederne tillade det. Vedkommende Anmelder har at udrede Befordringsomkostningerne samt, forsaavidt Afstanden er större end $^1/_2$ Mil, tillige de ved § 19 af M. F. anordnede Diæter til Maalings-Embedsmanden.

De Embedsmænd, hvem Maalingen er overdragen, overlades det iövrigt at træffe saadanne Lempelser og Modifikationer i de ovenstaaende Bestemmelser, som de maatte skjönne fornödne til Lettelse for Skibene.

IX. Efter endt Maaling indsendes: 1870. 2. Juni.

1) Maalings-Beviset (se Maalings-Instruktionens Skema Nr. 8) — der, da det for islandske Skibe i Forbindelse med Registrerings-Beviset skal danne Grundlaget for Skibets Optagelse i Hovedregistret, samt for Udfærdigelsen af Nationalitets- og Registrerings-Certifikatet, maa udfyldes nöjagtig saaledes som Skemaet foreskriver, — for ethvert maalt islandsk Skib af over 30 Register-Tons, eller derunder forsaavidt Skibet skal meddeles Certifikat (jfr. R. F. § 2, 4de Stykke), — ligesom for andre Skibe, forsaavidt der bliver Spörgsmaal om at meddele dem Certifikat — uopholdelig til Stiftamtmanden, for at denne, efterat have udfærdiget det midlertidige Nationalitets-Certifikat, kan indsende det til Generaldirektoratet, for at det kan blive underkastet Revision af Tilsynsmyndigheden (jfr. Registrerings-Instruktionens Punkt 22).

2) For islandske Fartöjer af og under 30 Register-Tons, forsaavidt der ikke skal meddeles dem Certifikat, samt for andre danske Skibe end fornævnte, forsaavidt der ikke skal meddeles dem Certifikat, og for muligen maalte fremmede Skibe indsendes Maalings-Beviserne samlede ved hvert Fjerdingaars Udgang til Stiftamtmanden, der indsender dem til Generaldirektoratet.

3) Ethvert Maalings-Bevis gives der Paategning om den Maalings-Afgift, som efter Omstændighederne vil være at beregne for det paagjældende Maalebrev.

4) Efterat Maalingen er tilendebragt, er der Intet til Hinder for, at der strax indtages Ladning eller Ballast.

X. Efter Modtagelsen bliver ethvert Maalings-Bevis uopholdelig revideret af Hovedkontoret i Kjöbenhavn dels ved Efterberegninger og dels ved den i Indledningen Punkt V Side 11 og fölgende foreskrevne Tilsyns-Undersögelse (jfr. § 9 af M. F.). Med Hensyn til Fremgangsmaaden for islandske Skibe henvises iövrigt til Registrerings-Instruktionens Punkt 22.

1870. XI. Med Hensyn til Maalebreve for saadanne is-
2. Juni. landske Fartöjer af og under 30 Register-Tons, som der ikke skal meddeles Certifikat, ligesom eventuelt for andre Skibe, — alle disse Maalebreve udfærdiges strax efter Maalingen af den Embedsmand, der har forestaaet Maalingen, — bliver Fölgende at iagttage:

1) Af de Blanketter til Maalebreve, som Registreringskontorerne ville modtage, og som fra den 1. August 1870 skulle benyttes i alle Tilfælde, hvor der skal udfærdiges nye Maalebreve, forefindes 2 Slags, nemlig til (fuldstændige og midlertidige) Maalebreve for de ovennævnte islandske Fartöjer af og under 30 Register-Tons (Skema C) samt til (fuldstændige og midlertidige) Maalebreve for andre Skibe (Skema B);

2) Hvad der skal udfyldes i Rubrikerne, fremgaar af disses Overskrift. Paa de Steder, hvor der formedelst Skibets Beskaffenhed eller af andre Grunde ikke bliver Noget at anföre, sker Udfyldningen ved en Streg;

3) Bemærkningerne vedkommende Skibets Ejer eller Förer blive kun ved Udfærdigelsen af Maalebrevet at anföre paa sammes Forside. De senere Forandringer anföres paa Bagsiden. Har Skibet flere Ejere, er det tilstrækkeligt, at i Maalebrevet den bestyrende eller korresponderende Rheder anföres med Tilföjelse: »og Medejere«;

4) Ved Forandringer overstreges det tidligere Anförte med en lige Streg af rödt Blæk;

5) Maalebrevet underskrives af den Embedsmand, som har forestaaet Maalingen m. v.;

6) Dersom der senere skal paategnes et Maalebrev Bemærkninger, som ikke henhöre under nogen af Rubrikerne, anföres de saa kortfattede som muligt paa den höire Side af det kgl. Vaaben, der er paatrykt Maalebrevets (eller Certifikatets) överste Del;

7) For Betaling af Maalings-Afgiften afgiver vedkommende Embedsmand Kvittering paa den dertil an-

viste Plads i Maalebrevet; dette faar först Gyldighed efter at have erholdt bemeldte Kvittering (jfr. § 18 af M. F.). 1870. 2. Juni.

XII. a) Forsaavidt Lystfartöjer ere hjemmehörende paa Island, ere de der fremtidig Maaling og Registrering underkastede efter Bestemmelserne i Frdgrn. af 25. Juni f. A., og meddeles der dem tillige, for at godtgjöre deres Egenskab som saadanne, særskilte Certifikater paa skriftlig Andragende derom fra Ejerne. Ethvert saadant Andragende skal indeholde en Forsikring om, at det paagjældende Fartöj ikke agtes benyttet til nogetsomhelst Handelsforetagende, Fragt- eller Passager-Fart.

Andragendet, der stiles til det Registreringskontor, i hvis Distrikt Lystfartöjet er hjemmehörende, bliver, med fornöden Forklaring, af dette Kontor at indsende til Stiftamtmanden. Denne udsteder derefter, om forlanges, et midlertidigt Certifikat i en til Skema D svarende Form og sender samme til det stedlige Kontor til Udlevering, og dette har da Gyldighed, indtil det endelige af Hovedkontoret i Kjöbenhavn udstedte Certifikat er modtaget mod det midlertidige Certifikats Aflevering. I saadanne Tilfælde, hvor Meddelelse af Lystfartöis-Certifikat uden Ulempe for Skibet kan udsættes, vil Andragendet m. v. strax uden Meddelelse af midlertidigt Certifikat være at indsende.

For det endelige Certifikat bliver i Henhold til Stempel-Loven af 19. Febr. 1861 § 70 en Stempel-Afgift af 48 Sk. at betale.

b) Lyst-Dæksfartöjer, der paa Andragende til Marineministeriet ifölge Sammes Bekjendtgjörelse af 19. Juni 1866 kunne erholde Tilladelse til at före et særeget Flag (Dansk Splitflag med Bogstaverne Y. F. i det ene Hjörne), ere i saa Tilfælde undtagne fra den almindelige Bestemmelse om Handelsflagets Förelse i R. F. § 2, 5te Stykke.

1870. 2. Juni. XIII. a) Ved alle Afgiftsberegninger omsættes Register-Tons-Drægtighedens Hundrededels-Brök til nærmeste hel eller halv Ton paa fölgende Maade:

Alle Hundrededels-Bröker, som ere mindre end $^{26}/_{100}$ Ton, bortkastes; fra $^{26}/_{100}$ til $^{75}/_{100}$ Ton regnes for $^{1}/_{2}$ Ton og $^{76}/_{100}$ Ton eller derover for en hel Ton.

b) I ethvert Tilfælde, hvor Register-Tons-Drægtigheden for Afgiftsberegningernes Skyld skal ansættes til den tilsvarende Kommercelæste-Drægtighed, hvilket sker ved at dividere den förstnævnte Drægtighed med 2 (jfr. § 27 af M. F.), bliver den saaledes udfundne Hundrededels-Brök at omsætte i Brök-Læster paa fölgende Maade:

1) Naar den fundne Drægtighed ikke overstiger 10,00 Læster, bortkastes alle Hundrededels-Bröker, som ere mindre end 0,13; fra 0,13 til 0,37 inkl. regnes for $^{1}/_{4}$ Læst; fra 0,38 til 0,62 inkl. for $^{1}/_{2}$ Læst; fra 0,63 til 0,87 inkl. for $^{3}/_{4}$ Læst; og 0,88 eller derover for en hel Læst.

2) Naar derimod den fundne Drægtighed er over 10,00 Læster, bortkastes de Hundrededels-Bröker, som ere mindre end 0,26; fra 0,26 til 0,75 inkl. regnes for $^{1}/_{2}$ Læst, og 0,76 eller derover for en hel Læst.

XIV. I de Tilfælde, hvor Skibsmaaling ikke finder Sted, udfindes den danske Tons-Drægtighed ved Omsættelse af det fremmede Skibsmaal, saaledes som dette fremgaar af det paagjældende Skibs nationale Papirer (Register-Certifikat, Maalebrev, Söpas eller andet tilsvarende Skibs-Dokument), som i dette Öjemed forlanges foreviste.

Efter Resultatet af de i saa Henseende anstillede Undersögelser kan en dansk Ton indtil videre anses lig med:

1,00 engelske *tons register* for engelske Skibe i Almingelighed;

1,00 amerikanske (forenede Stater) *tons register* for nordamerikanske Skibe i Almindelighed;

1,00 franske *tonneaux registre* for franske Skibe i Almindelighed; 1870. 2. Juni.
1,00 spanske *tonnelades* for spanske Skibe i Almdl.;
1,00 græske *tonnes* for græske — — ;
1,05 belgiske *tonneaux* for belgiske — — ;
1,10 italienske *tonelate* for italienske — — ;
1,20 portugisiske *toneladas* for portug. — — ;
1,22 österrigske *tonnen* for österrigske — — ;
1,05 hollandske *tonnen* eller
0,55 — Læster for hollandske — — ;
0,52 russiske samt finske Lstr. for russ. — — ;
0,33 svenske Nylæster for svenske Seilskibe — ;
0,25 do. do - Passager-Dampskibe — ;
0,48 norske Kommercelæster for norske Skibe i Alm.;
0,67 preussiske Skibslæster for preussiske — — ;
0,45 hannoveranske Kommercelæster for Skibe i Alm., hjemmehörende i Hannover;
0,51 slesvigske eller holstenske Kommercelæster for Skibe i Almindel, hjemmehörende i Slesvig eller Holsten;
0,38 mecklenborgske Læster for mecklenborgske Skibe i Almindelighed;
0,65 oldenborgske eller bremiske Skibslæster for oldenborgske eller bremiske Skibe i Almindelighed;
0,42 hamborgske Skibslæster for hamborgske Skibe i Almindelighed;
0,60 lybske Skibslæster for lybske Skibe i Almindelighed.

Under Skema E i Tillæg II vil der findes tilföjet en Tabel, der er udledet af de foranförte Forholdstal, og som, indtil anderledes bestemmes, vil være at benytte i ethvert Tilfælde, hvor fremmede officielle Skibsmaal skulle omsættes i dansk Tons-Skibsmaal.

Generaldirektoratet for Skattevæsenet, Kjöbenhavn den 2. Juni 1870.

1870. 3. Juni. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Bevillingen til Indhegning og Opdyrkning af Hjemmemarker paa Vestmannöerne.** Khavn den 3. Juni 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 391. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 47.

Som antydet i Justm. Skriv. af 25. August f. A. foranledigede man optaget paa Forslag til Finanslov for 1870—71 et Belöb af 500 Rd. til Indhegning og Opdyrkning af Hjemmemarker paa Vestmannöerne, og er bemeldte Belöb derefter blevet bevilget ved den under 28. f. M. allerh. stadfæstede Finanslov for indeværende Finansaar.

Ved til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse at meddele Hr. Stiftamtm. Foranstaaende, samt næst at bemærke, at der idag herfra er tillagt Landfogden fornöden Ordre til at udbetale det nævnte Belöb til Dem paa Deres nærmere Rekvisition, skulde man tjenstl. anmode Dem om behgl. at ville træffe de i den omhandlede Henseende videre fornödne Foranstaltninger i Overensstemmelse med Deres Indstillinger i behgl. Skriv. af 15. Juli f. A., og forventer man i sin Tid Indberetning om, hvad der til Forholdets Ordning maatte blive foretaget.

4. Juni. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **Spörgsmaal om Skadeserstatning til Opsidderen paa den Staten tilhörende Jord Borðeyri for den paa bemeldte Jord førte Handel.** Kjöbenhavn den 4. Juni 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 400. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 48—50.

Med behgl. Skriv. af 28. Februar d. A. har Hr. Amtm. hertil indsendt Udskrift af Stranda Syssels Ju-

stitsprotokol, indeholdende dels en i Anledning af Justitsm. Resol. 12. Marts 1864 i 1867 optagen Skjönsforretning over det Tab, som Opsidderen paa den Staten tilhörende Jord Borðeyri antages at skulle have lidt ved den sammesteds förte Handel, hvilket Tab i Skjönsforretningen er anslaaet til 105 Rd. aarlig, dels en Skrivelse til Sysselmanden i Stranda Syssel af 10. Maj 1867, hvori Opsidderen paa bemeldte Jord, P. Eggerz, gjör Fordring paa principaliter at maatte som hidtil beholde den Havneafgift, der erlægges af Handelsskibe, som besöge Borðeyri Havn, med 8 Rd. for hvert Skib, samt at maatte fritages for at erlægge den fastsatte Leje af 12 Rd. aarlig for en til G. Einarsson i 1867 udvist Byggeplads, der senere af denne er overdraget til bemeldte P. Eggerz, subsidiært at erholde fuldstændig Erstatning for alt det Tab, han som Opsidder paa Borðeyri skal have lidt ved Handelen sammesteds, i hvilket Tilfælde han da ogsaa erklærer sig villig til at erlægge Grundleje for sin egen Byggeplads, som han hidtil har benyttet uden nogen særlig Afgift.

1870. 4. Juni.

I Anledning heraf har Hr. Amtm. bemærket, at den ovenfor ommeldte Skjönsforretning formentlig ikke egner sig til at lægges til Grund ved nærværende Sags Afgjörelse, allerede af den Grund, at den istedetfor i Overensstemmelse med Justitsm. fornævnte Resolution af 12. Marts 1864 at afgjöre, om den nuværende Opsidder paa Borðeyri kan antages at have lidt noget Tab eller nogen Forringelse i den Afbenyttelse af Jorden, der blev ham hjemlet ved det ham under 10. Marts 1867 meddelte Bygselbrev, og i bekræftende Fald, til hvilket Belöb et saadant Tab kunde ansættes, har afgjort det Spörgsmaal, hvor stor Forringelse Brugeren af tidtnævnte Jord overhovedet lider i dens Afbenyttelse ved Handelen sammesteds, at det, selv om Skjönsforretningen blev lagt til Grund ved Sagens Afgjörelse, formentlig ikke vilde være det der beregnede Tab af

1870.
4 Juni.

105 Rd. aarlig, som vilde være at godtgjöre Opsidderen, men ikkun en dertil svarende Kvotadel af Jordafgiften, der ifölge vedkommende Administrationsregnskab for Finansaaret 1868—69 udgjör 8 Rd. 45 Sk., hvilken Kvotadel efter det Oplyste kan ansættes til $^{10}/_{19}$ eller 4 Rd. 49 Sk, men at der end ikke kan være Spörgsmaal om at godtgjöre Opsidderen dette Belöb, idet det ikke skjönnes, at han har lidt nogetsomhelst Tab i den ham ved Bygselsbrevet hjemlede Afbenyttelse af Jorden ved Handelen sammesteds. De har i sidstantydede Henseende fremhævet, at da der allerede var autoriseret et Handelssted paa Borðeyri længe för den nuværende Opsidder fik Bygsel paa Jorden, kan dens Afbenyttelse ikkun siges at være tilbygslet ham med de heraf flydende Indskrænkninger, ligesom det ogsaa i Bygselbrevet udtrykkelig hedder, at Jorden paa de i dette fastsatte Vilkaar er ham tilbygslet til livsvarig Afbenyttelse, dog med den Indskrænkning, som fölger af, at Handelsetablissementer maatte blive opförte paa Borðeyrartangi. Ligesaalidt som der saaledes kan tilkomme Opsidderen nogen Godtgjörelse i Anledning af den Spekulanthandel, der drives paa Borðeyri, og allerede var et bestaaende Forhold, da han tiltraadte Jorden, ligesaalidt kan der efter Hr. Amtm.'s Mening tilkomme ham nogen Godtgjörelse for lidt Tab i Anledning af den faste Handel sammesteds, da der ikkun existerer 1 Handelsetablissement paa Borðeyri, og dette netop er opfört og ejes af Opsidderen selv. Idet De saaledes finder, at det allerede er en stor Liberalitet imod Opsidderen, at det tillades ham afgiftsfrit at benytte den Byggegrund, hvorpaa hans eget Etablissement er opfört, antager De ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til at overlade ham en afgiftsfri Brug af den til G. Einarsson udmaalte Grund, hvis Overdragelse til P. Eggerz vistnok ikke er fuldkommen gyldig, da den er udmaalt til Opförelse af et særskilt

Handelsetablissement. Hvad sluttelig angaar den ovenfor ommeldte Havnetold for Skibe, der besöge Borðeyri, hvilken Afgift ifölge Bygselbrevet er bleven tillagt Opsidderen, har Hr. Amtm. bemærket, at naar det i Justitsm. tidtnævnte Resol. 12. Marts 1864 er udtalt, at der ikke kan forlanges nogen Havnetold af Skibe, der ligge i en Havn, hvor ingen Bekostning er bleven anvendt paa Havnens Istandsættelse, og Skibene ikke benytte noget Punkt paa Landjorden, forekommer det Dem, at denne Bestemmelse ikke ubetinget indeholder noget Forbud imod at Opsidderen som hidtil oppebærer Havnetold. 1870. 4. Juni.

Idet Ministeriet i alt Væsenligt kan tiltræde de af Hr. Amtm. saaledes ytrede Anskuelser, skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at der ikke kan tilstaas den nuværende Opsidder paa Borðeyri, P. Eggerz, i Anledning af den sammesteds förte Handel noget Afslag i den ved Bygselsbrev af 10. Marts 1857 stipulerede aarlige Afgift af bemeldte Jord, at det tillades ham indtil videre at benytte den til G. Einarsson i sin Tid udmaalte Byggegrund, dog ikkun under den Betingelse, at han for samme erlægger den normerede Afgift af 12 Rd. aarlig, og at det med Hensyn til Havnetold for Skibe, der besöge Borðeyri, vil have sit Forblivende ved Justitsm. Resol. 12. Marts 1864, saaledes at det i Henseende til Spörgsmaalet om, hvorvidt slig Told kan kræves eller ej, vil komme an paa, om Skibet kan siges at have benyttet noget Punkt paa Landjorden eller ikke.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Gratifikation for Postexpedition i Nordermula Syssel.** Khavn den 17. Juni 1870. — Isl. Kopib. 1870, Nr. 439. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 50—51. 17. Juni.

1870. 17. Juni. Ved at fremsende et Andragende, hvori Postexpeditören i Nordermula Syssel, Pastor Þ. Ásgeirsson af Hofteigur, anholder om, at der maa tilstaas ham en passende Godtgjörelse for hans Uleilighed i bemeldte hans Egenskab, har Hr. Amtm. i behgl. Skrivelse af 21. Januar d. A. indstillet, at der maa bevilges bemeldte Postexpeditör et aarligt Honorar af 6 Rd. for det ham saaledes betroede Hverv.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at Ministeriet efter Omstændighederne ikke finder Noget at erindre imod, at der tilstaas Pastor Ásgeirsson en Godtgjörelse af 4 Rd. aarlig i den nævnte Anledning af det til Postvæsenet i Nord- og Östamtet normerede Belöb fra 1. April d. A. at regne, og har man idag tilskrevet Landfogden det Fornödne med Hensyn til Belöbets Udbetaling af Jordebogskassen.

18. Juni. **Lov** om **Livsforsikrings- og Forsörgelsesanstalten af 1871.** Khavn den 18. Juni 1870. — Dep. Tid. for 1870 S. 439—44; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1869 S. 197—208.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

§ 1. Den 31. Decbr. 1870 ophöre Livrente- og Forsörgelsesanstalten af 1842 og Livsforsikringsanstalten i Kjöbenhavn at overtage nye Forsikringer og Forsörgelser af enhver Art. Den 1. Januar 1871 aabnes under Statens Garanti Livsforsikrings- og Forsörgelses-Anstalten af 1871, som skal have sin egen Formue, der ikke maa sammenblandes med Statsformuen, og som skal eje og besidde de ovennævnte Anstalters Ejendele, Fordringer og övrige Rettigheder, imod at

opfylde de samme paahvilende Forpligtelser. I denne Anstalt skulle de Livsforsikringsanstalten i Kjöbenhavn tilhörende Fonds fremdeles holdes særskilt. 1870. 18. Juni.

§ 2. Anstalten er bestemt for Indvaanere af Riget med Bilande og Kolonier. Dog skal Bestyrelsen være bemyndiget til at tegne Forsikringer for Indvaanere i de to nordlige Naboriger og i umiddelbart tilstödende Grændselande, saavelsom for danske Undersaatter i Udlandet.

§ 3. I den nævnte Anstalt skulle fölgende Forsikringer kunne tegnes: (Ved Forsikringer forstaas her og i det Fölgende af denne Lov baade egentlige Livsforsikringer, Livrenter og andre Forsörgelser.)

Paa ét Liv: Livrenter, opsatte Udbetalinger, Livsforsikringer.

Paa to Liv: Livrenter, Overlevelsesrenter, Livsforsikringer, Overlevelsesforsikringer.

Ogsaa andre Forsikringer end de nævnte paa 1 eller 2 Liv saavelsom Forsikringer paa flere end 2 Liv er Anstaltens Bestyrelse bemyndiget til at tegne, forsaavidt Ansvaret ved saadanne Forsikringer med tilstrækkelig Sikkerhed kan bestemmes.

§ 4. Anstalten kan ikke forpligte sig til ved en Forsikrets Död at udrede nogen höjere Sum end 10,000 Rd. éngang for alle eller 2000 Rd. aarlig. Der kan paa samme Persons Liv tegnes baade Livsforsikring og Overlevelsesrente til de nævnte Belöb, dog at der ikke kan tildeles nogen enkelt Person en större Overlevelsesrente end 1000 Rd. For en Person, til hvis Död der ikke er knyttet Overlevelsesrente til et större Belöb end 1000 Rd. aarlig, kan der tegnes Livsforsikring paa indtil 20,000 Rd.

Samme Regler fölges med Hensyn til Forsikringer af Udbetalinger i Livs Tilfælde.

De Summer, som allerede maatte være tegnede i Livrente- og Forsörgelsesanstalten af 1842 eller i Livs-

1870. forsikringsanstalten i Kjöbenhavn, regnes med ved Anvendelsen af ovenstaaende Regler.
18. Juni.

§ 5. Alle Arter af Forsikring kunne tegnes for Personer af begge Kjön og alle Livsaldere, med Undtagelse af Livsforsikring, naar den Forsikrede, og Overlevelresrente, naar Forsörgeren er under 5 Aar gammel.

Livsalderen regnes altid efter det Antal Aar, som ere fyldte.

Ingen Forsikring kan erhverves for kortere Tid end et Aar.

§ 6. For Tegningen af en Livsforsikring eller opsat Udbetaling udstedes enten Police eller Indtegningsbevis. For opsatte Livrenter og Overlevelsesrenter gives Indtegningsbevis, saalænge de ere hvilende, Policer, naar de erklæres for virksomme og for Forsörgelsers Vedkommende den i denne Paragrafs Slutning omtalte Erklæring er afgiven; for andre Livrenter udstedes strax Police. Er der udstedt Police for en Livsforsikring eller opsat Udbetaling, betales Forsikringssummen til Policens Ihændehaver imod dens Tilbagelevering og Kvittering; er der udstedt Indtegningsbevis, betales Forsikringssummen til den, der i Indtegningsbeviset er nævnt som rette Modtager, eller, dersom ingen saadan er nævnt, til den Forsikredes Bo (jfr. dog § 11, sidste Punktum, og § 12, 2det Punktum). Har Forsikringen Form af Rente, udbetales denne til den, der i Forsikringsdokumentet er nævnt som rette Modtager, medmindre den ved en i lovlig Form affattet og af Anstalten paa Dokumentet noteret Transport er overdragen en Anden.

Forsaavidt Belöbet af en Police ved at blive udbetalt til den, til hvem Policen er transporteret, ikke skulde komme i den retmæssige Ejers Hænder, da skal Anstalten være fri for alt Ansvar i denne Henseende, naar Transporten er given i lovlig Form.

Ingen Forsörgelse kan overföres til nogen Anden end den, til Fordel for hvem den er tegnet, medmindre Forsörgeren ved Forsikringens Tegning udtrykkelig har erklæret, at Saadant skal kunne ske, og bliver Bemærkning herom i saa Fald at optage i Forsikringsdokumentet. 1870. 18. Juni.

§ 7. Ved Tegningen af hvilkensomhelst Forsikring fordres lovformeligt Aldersbevis for de Personer, af hvis Alder Forsikringens Pris er afhængig. Kan lovformeligt Aldersbevis ikke bringes tilveje, fordres saadant Aldersbevis, som fra Anstaltens Side efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes fyldestgjörende.

Ved Tegningen af de Forsikringer, hvor det er i Anstaltens Interesse, at Vedkommende lever saa længe som mulig, fordres saa udförlige Oplysninger om den Forsikredes Helbredstilstand og övrige i Betragtning kommende Forhold, at Anstalten herpaa kan begrunde det Skjön, at hans Levesandsynlighed ikke er mindre end den sædvanlige for Personer af hans Alder og Kjön. Dog skal der ogsaa kunne tegnes Forsikringer af den nævnte Art i Tilfælde, hvor de meddelte Oplysninger ikke ere fuldstændige eller aldeles tilfredsstillende, naar der kan skaffes Anstalten fyldestgjörende Vidnesbyrd for, at de Paagjældende ikke lide af nogen Sygdom eller Svaghed, som lader deres tidlige Död befrygte; og skal der i saadanne Tilfælde betales en efter de tilstedeværende Forhold afpasset Forhöjelse i Prisen for Forsikringen.

Anstalten kan betale et efter Omstændighederne afpasset Honorar til den Læge, der har udstedt Helbredsattesten.

§ 8. Forsikringer erhverves enten ved Indskud éngang for alle eller ved et bestemt Antal Præmier, som skulle betales inden forud bestemte Tider, forsaavidt vedkommende Interessent lever saalænge, eller ved Præmier paa Livstid, eller endelig ved en Forbindelse af 2 af de nævnte Betalingsmaader. Præmierne kunne

1870. 18. Juni. være helaarige, halvaarlige, fjerdingaarlige eller maanedlige; dog skulle ogsaa andre Indbetalingsterminer af Bestyrelsen kunne indrömmes.

Alle Indskud og Præmier erlægges ved Forudbetaling.

§ 9. Udbetaling af en Livsforsikring, som er erhvervet imod Indtegningsbevis, finder Sted strax, naar fyldestgjörende Oplysninger om den Forsikredes Död og Dödens Aarsag ere bragte tilveje. Er Livsforsikringen erhvervet imod Police, og fyldestgjörende Oplysninger om den Forsikredes Död og Dödens Aarsag ere bragte tilveje, vil den dog ikke blive udbetalt tidligere end 3 Maaneder efterat Dödsfaldet er anmeldt for Anstalten. Maatte Nogen forlange en endnu længere Udsættelse med Udbetalingen, kan Saadant kun ske, naar han i Löbet af disse 3 Maaneder nedlægger formeligt Forbud imod Udbetalingen og uden Ophold forfölger samme.

Samme Regel fölges ved opsatte Udbetalinger med de Forandringer, som fölge af, at der i dette Tilfælde kræves Oplysninger om, at den Forsikrede er ilive.

De Forsikringer, som have Form af Rente, kunne ved Tegningen betinges udbetalte helaarsvis, halvaarsvis, fjerdingaarsvis eller maanedsvis. I Reglen udbetales de for den Periode, som er forlöben ved et Tidsafsnits Slutning, men de kunne ogsaa erhverves under den Betingelse, at de skulle betales forud for hvert Tidsafsnit ved dettes Begyndelse.

§ 10. Den, som besidder en Forsikring, der endnu ikke er bleven virksom eller af ham kan erklæres for virksom, kan til enhver Tid faa det ved Forsikringen oprettede Forhold hævet. Han vil da imod Tilbagelevering af Policen eller Indtegningsbeviset i kvitteret Stand erholde en Godtgjörelse, hvis Störrelse bestemmes paa fölgende Maade:

Man bestemmer Renværdien (Værdien beregnet paa Kapitalfod uden Tillæg efter §§ 7, 12 og 14) saavel

af Anstaltens Forpligtelse som af Paagjældendes Forpligtelse mod Anstalten, begge Dele efter de i Forsikringsdokumentet nævnte Summer og Vilkaar; Overskudet af förstnævnte Værdi over sidstnævnte er da den Værdi, der skal godtgjöres. Dette sker ved en ny Forsikring (mod Kapitalindskud) af samme Art og vedkommende samme Personer, hvorved tillige maa iagttages, at Tidspunktet for opsatte Nydelser vel kan rykkes længere ud, men ikke kan rykkes nærmere uden under Forudsætning af, at denne Forandring kan ske uden Tab for Anstalten. Værdien af Livsforsikringer, Overlevelsesforsikringer undtagne, skal dog, naar Vedkommende forlanger det, udbetales i Penge.

Livrenter og Overlevelsesrenter, der ere blevne virksomme, kan Anstalten, forsaavidt de ikke ere tegnede som uafhændelige, paa Vedkommendes Begjæring tilbagekjöbe paa et bestemt Aaremaal, naar der kan stilles Sikkerhed for den fulde Kjöbesums Gjenerhvervelse ved Livsforsikring og opsat Udbetaling.

§ 11. Undlader Nogen at indbetale den betingede Præmie til dennes Forfalsdag, skal Forsikringen desuagtet holdes vedlige i et Tidsrum saa stort som Mellemrummet mellem 2 Forfaldsdage, og naar inden dette Tidsrums Udlöb Præmien efterbetales og der derhos erlægges en Böde, som kan stige til $^1/_8$ af Præmiens Belöb, da er Forsikringen, selv om den Forsikrede, inden denne Betaling finder Sted, skulde være död, ligesaa gyldig, som om Præmien havde været erlagt i rette Tid. Længere Henstand kan kun gives, naar Vedkommende inden Fristens Udlöb begjærer det og i Policen eller ved at tilbagelevere Indtegningsbeviset kan stille Sikkerhed for Præmie og Renter. Udebliver Præmiebetalingen ogsaa efter Udlöbet af de i Henhold til disse Bestemmelser givne Frister, betragtes Forsikringen som hævet og behandles i Overensstemmelse med Forskriften i § 10, 2det Stykke. Anstaltens Tilgodehavende kan indeholdes i de Forsikringssummer,

1870. 18. Juni. som maatte komme til Udbetaling, eller i Godtgjörelserne for ophævede Forsikringer.

§ 12. Naar den, paa hvis Liv, der er tegnet Forsikring, vil foretage Reiser eller tage Ophold udenfor Europa, maa han forinden Reisen betale den Tillægspræmie, som vil blive fastsat. Foretages en saadan Reise udenfor Europa fra fremmed Sted eller under saadanne Forhold, at han ikke kan betale Tillægspræmien forinden Afreisen, skal saavidt muligt Anmeldelse derom för Afreisen tilstilles Bestyrelsen, og den allerede erhvervede Forsikring tjener da til Sikkerhed for den Tillægspræmie, der fastsættes. Det Samme gjælder for den, som, uden dertil at være beordret af den danske Regjering, tager Del i aktiv Krig udenfor den danske Hær eller Flaade, saa og for den, som under hvilketsomhelst Forhold træder i aktiv Krigstjeneste, forsaavidt Forsikringen ikke er tegnet mindst 1 Aar inden Krigens Udbrud.

Den, som forsömmer dette, betragtes, som om han havde anmeldt, at han önskede Forsikringen hævet. Paa lige Maade behandles den, der tager sig selv afdage.

Dog skal Anstaltens Bestyrelse, hvor det enten er oplyst, at Selvmord er begaaet i utilregnelig Tilstand, eller Formodning herom er opstaaet, kunne med Finansministerens Samtykke tilstaa de Efterladte eller Policens Ejer et efter de forhaandenværende Omstændigheder afpasset Tillæg til Godtgjörelsen, i særegne Tilfælde endog indtil Forsikringens fulde Belöb.

Ligeledes skal Anstaltens Bestyrelse imod en Tillægspræmie kunne fraskrive sig Ret til at gjöre denne Paragrafs Bestemmelser om Forsikringens Ophævelse i Tilfælde af Selvmord gjældende, forsaavidt Præmien har været erlagt i fulde 3 Aar, og Forsikringen bevises at have været i Andenmands Besiddelse mindst 6 Uger för den Forsikredes Död.

§ 13. Har Nogen ved en forsætlig urigtig Aldersangivelse opnaaet en Forsikring paa billigere Vilkaar, end der ellers vilde kunne tilkomme ham, eller ved forsætlig urigtige Meddelelser om sin Helbredstilstand eller övrige Forhold erhvervet en Forsikring, som ellers ikke vilde være bleven tegnet, saa og dersom en Person er bleven udgiven for en anden, eller der paa anden Maade har fundet nogen Fortielse eller Forvanskning af Sandheden eller anden Mislighed Sted, da er den tegnede Forsikring ugyldig, og de allerede ydede Indskud fortabte. 1870. 18. Juni.

Det Samme sker, naar den, paa hvis Liv der er tegnet Forsikring, kommer afdage ved en strafbar, forsætlig Handling af den, som Forsikringssummen vilde tilfalde, eller den, som har tegnet Overlevelsesrente, ved en strafbar, forsætlig Handling af den, til hvis Fordel Overlevelsesrenten er tegnet.

Anden urigtig Angivelse eller Meddelelse end ovennævnt, der har medfört Forsikring paa billigere Vilkaar eller Erhvervelse af en Forsikring, der ellers ikke vilde være bleven tegnet, berettiger Anstalten til at hæve Forsikringen i Overensstemmelse med Reglerne i § 10 mod et yderligere Afdrag for den forögede Risiko, Anstalten har havt, efter Planen, eller, hvor denne Intet bestemmer, efter Bestyrelsens Skjön.

§ 14. Anstaltens Tarifer skulle være grundede paa Forudsætningen om en Rentefod af 2 pCt. halvaarlig for Anbringelsen af de indkommende Kapitaler og paa den Levesandsynlighed, som fremgaar af Erfaringer, der ere indsamlede i Livrente- og Forsörgelsesanstalten af 1842 og Livsforsikringsanstalten i Kjöbenhavn samt for de yngre Livsaars Vedkommende i den ophævede Forsikringsforening for Værnepligtige.

Til de paa dette Grundlag beregnede Indskud bliver at beregne et Driftstillæg af 5 pCt. af Indskuddene paa enhver i Anstalten tegnet Forsikring. Til disse

1870. 18. Juni. Procenter lægges endvidere, dersom Forsikringen tegnes mod Præmier, andre 3 pCt. af Indskuddene.

Desuden beregnes til Sikkerhed mod tilfældige Tab Tillæg af fölgende Störrelse:

For en opsat Livrente eller opsat Udbetaling 3 pCt., for en livsvarig eller opsat Livsforsikring paa enkelt Liv og for en Overlevelsesrente 5 pCt., for en ophörende Livsforsikring paa enkelt Liv eller en Livsforsikring paa 2 Liv (Overlevelsesforsikring herunder indbefattet) 10 pCt. af Indskuddene, forsaavidt disse erlægges som Præmier. Ved Livsforsikringer paa kortere Tid end 10 Aar erlægges dette Tillæg af 10 pCt., selv om Betalingen for disse afgjöres ved Indskud éngang for alle.

For Forsikringer, som forpligte Anstalten til Udbetalinger, der ere större end 10,000 Rd. éngang for alle eller 1000 Rd. aarlig, skal der derhos, ligeledes til Sikkerhed mod tilfældigt Tab, kræves et efter Forsikringens Beskaffenhed afpasset Tillæg. Det Samme sker, naar den, for hvem en Forsikring erhverves, har fyldt 70 Aar.

Der bliver at betinge Policepenge, som kunne være forskjellige for de forskjellige Forsikringsarter og Tegningsmaader, men ikke maa overstige 1 Rd. for hver Police eller Indtegningsbevis.

§ 15. Hvor Anstalten ikke har ansat særlige Agenter, skulle Indbetalinger til og Udbetalinger fra Anstalten kunne ske ved de offentlige Kasser, som af Finansministeren dertil bestemmes, og navnlig ved samtlige Postkontorer og Postexpeditioner udenfor Kjöbenhavn. Paa alle disse Steder skulle Anstaltens Plan, Tarif og Blanketter kunne erholdes udleverede, og fornöden Oplysning og Vejledning skal der meddeles med Hensyn til Tegningen af Forsikringer. For den Agenterne, Postmestrene og Postexpeditörerne saaledes overdragne Virksomhed betales dem et Honorar af 2 pCt. af de af dem for Anstalten oppebaarne Indskuds- og Præmiebelöb. For særligt ansatte Agenter kan med

Finansministerens Samtykke dette Honorar for de oppebaarne Præmiers Vedkommende forhöjes indtil 3 pCt. 1870. 18. Juni.

De Anstalten vedkommende Summer, der gaa ind og ud af Statskassen, behandles som Versurer.

§ 16. Alle de ved Anstalten tegnede Forsikringer ere bestandig befriede for alle ordentlige og overordentlige Skatter og Afgifter til Statskassen, saavel i Freds- som i Krigstid. Ej heller kunne de forsikrede Summer underkastes Arrest, Beslag eller Exekution af nogen Art.

Anstaltens Indtegningsbeviser og Policer ere stempelfrie.

§ 17. Finder Anstalten sig foranlediget til at nægte Udbetalingen af nogen Forsikring eller nogen Godtgjörelse, har Vedkommende inden 1 Aars Forlöb at paatale Sagen ved Domstolene og derefter uden Ophold at forfölge samme til endelig Doms Erhvervelse. Sker heri Forsömmelse, uden at den Vedkommende kan godtgjöre lovlig Forhindring, er alt Krav paa Anstalten derved fortabt.

Den Deltager, som i Löbet af 5 Aar ikke hæver eller gjör sin Ret gjældende til den ham tilkommende Livrente, Overlevelsesrente eller Godtgjörelse for en ophævet Forsikring, og som derefter ikke melder sig inden 6 Maaneder, efterat han er indkaldt ved en i »Berlingske Tidende« og i Stiftsavisen for det Stift, i hvilket han, da Forsikringen tegnedes, havde Ophold, indfört Bekjendtgjörelse, mister sit Krav, og hans Tilgodehavende udslettes af Anstaltens Böger som hjemfaldet til Anstalten.

§ 18. Anstaltens Bestyrelse bestaar, indtil anderledes ved Lov bestemmes, af 5 Medlemmer, af hvilke de to altid skulle være mathematikkyndige, og af hvilke En er Forretningsförer. Denne bestyrer alle löbende Forretninger. Samtlige Bestyrelsesmedlemmer udnævnes af Kongen, dog uden at der herved tillægges dem Ret til Pension. Et af Bestyrelsens Medlemmer, som af

1870. 18. Juni. Kongen er udnævnt til Formand, skal idetmindste én Gang om Ugen sammenkalde et Bestyrelsesmöde, i hvilket Beslutning tages om de Sager, som Forretningsföreren ikke har kunnet afgjöre paa egen Haand, og om Anbringelsen af Anstaltens Kapitaler; disse sidste Beslutninger indstilles til Finansministeriets Godkjendelse, forsaavidt Kapitalerne ikke bestemmes til Indkjöb efter Börskurs af danske Statsobligationer, der efter Börspriserne, hvortil de indkjöbes, ikke give under $4^1/_2$ pCt. Rente. Direktörernes indbyrdes Forhold og det Nærmere ved Bestyrelsesmöderne ordnes ved den af Finansministeren dem meddelte Instrux, i hvilken ogsaa den Anstaltens Læge tilkommende Andel i Beslutningerne angaaende de Forsikringssögendes Optagelse bestemmes.

De mathematikkyndige Medlemmer af Bestyrelsen have særlig at sörge for Alt, hvad der hörer til Udförelsen af denne Lovs § 21, 2det Stykke.

§ 19. Anstaltens Bestyrelses- og Driftsudgifter afholdes af den selv.

§ 20. Reglerne for Anstaltens Virksomhed fastsættes nærmere ved en Plan og en Tarif, som under Iagttagelse af de i de foregaaende Paragrafer af denne Lov indeholdte Bestemmelser og under Finansministerens Godkjendelse udstedes af Bestyrelsen.

§ 21. Hvert Aar udgiver Bestyrelsen en Beretning om Anstaltens Virksomhed og Midlernes Anbringelse i det forlöbne Aar.

Hvert 5te Aar, förste Gang efter Udlöbet af Aaret 1875, skal en fuldstændig Opgjörelse af Anstaltens Status og sandsynlige Ansvar finde Sted i Henhold til den imellem Deltagerne i Anstalten erfarede Dödelighed og offentliggjöres. Denne Opgjörelse skal særskilt vise Status og Ansvar a) for Livrente- og Forsörgelsesanstalten af 1842, b) for Livsforsikringsanstalten i Kjöbenhavn, saalænge noget disse Afdelinger vedkommende Ansvar vedvarer, c) for Livsforsikrings- og

Forsörgelsesanstalten af 1871 og med Hensyn til a og c særskilt for de frivillige og de pligtige Interessenters Vedkommende, og bliver Bogföringen herefter at indrette. Det hertil nödvendige Materiale skal stedse holdes i saadan Orden, at Opgjörelsn for hele den forlöbne Aarrække eller en hvilkensomhelst Aarrække, om forlanges, kan finde Sted ved hvert Aars Slutning og fuldendes i Löbet af 6 Maaneder. Dersom en saadan Opgjörelse viser, at en Modifikation i Indskudstarifen bör finde Sted enten som Fölge af den erfarne Dödelighed eller efter den Erfaring, Anstalten har gjort med Hensyn til den antagne Rentefod, bestemmes en saadan Modifikation ved Lov, men den skal ikke have nogen Indflydelse paa de ældre indtil den Tid tegnede Forsikringer.

1870. 18. Juni.

Saavel den aarlige Beretning som den femaarige Opgjörelse blive at fremlægge for den efter Udgivelsen först forsamlede Rigsdag.

Naar det af den femaarige Opgjörelse fremgaar, at det nu beregnede Overskud for de i denne Paragraf under a og b nævnte Afdelinger af Anstalten er tilstrækkeligt til, foruden at dække det hver af disse Afdelinger paahvilende Ansvar, at danne en passende Reservefond for den hele Anstalt efter Opgjörelse for denne, bliver det ved Finansloven eller særlig Lov at bestemme, hvorledes den eventuelle Forögelse af et saadant Overskud skal komme Staten tilgode, ligesom det, naar de to nævnte Afdelingers Forpligtelse ganske ophörer, paa samme Maade bestemmes, hvormeget der af deres Overskud kan indbetales i Statskassen og hvormeget der som Reservefond skal blive ved Anstalten.

§ 22. Den Embedsmændene ifölge Lov af 5. Januar 1851 og Skolelærerne ifölge Lov af 8. Marts 1856 paahvilende Forpligtelse til at sikre deres Enker Overlevelsesrente fyldestgjöres igjennem Livsforsikrings- og

1870. Forsörgelsesanstalten af 1871. For Embedsmænds Ved-
18. Juni. kommende kunne Afvigelser fra nærværende Lovs Bestemmelser om Indbetalingsterminerne, om Forudbetaling af Indskud, om Helbredsattester, om Fölgerne af Reiser og Ophold i fremmede Lande og af Deltagelse i Krig, saavelsom af Död ved Selvmord, forsaavidt de enten ere begrundede i §§ 5, 6 og 8 af ovennævnte Lov af 5. Jannar 1851 eller i Forholdets Natur og den hidtidige Praxis, fastsættes ved et Tillæg til Anstaltens Plan, angaaende de særlige Vilkaar for Tegningen af de ved Lov paabudne Forsikringer.

Den ovennævnte Forpligtelse for Embedsmænd og Skolelærere skal herefter tillige kunne fyldestgjöres ved, at Forsörgeren forsikrer sit Liv for et Belöb, der idetmindste er 15 Gange saa stort som den pligtige Overlevelsesrente, naar han kan opfylde de almindelige Betingelser for Erhvervelsen af en Livsforsikring og vil finde sig i de Vilkaar, som af Regjeringen stilles, dels til Betryggelse for Præmiernes Indbetaling, dels til Sikkerhed for, at Forsikringssummen efter hans Indstilling kan komme hans Enke eller övrige Efterladte tilgode.

§ 23. Bestyrelsen er forbunden til at tilstaa Interessenterne i Livrente- og Forsörgelsesanstalten af 1842 og i Livsforsikringsanstalten i Kjöbenhavn de samme Fordele og Lettelser med Hensyn til Indbetalinger af Præmier, Udbetalinger af Forsikringer, Flytning af Præmiernes Forfaldsdage, Fölgerne af Præmiernes Udeblivelse, Fölgerne af Deltagelse i Krig m. m., som ifölge §§ 6, 8, 9, 11, 12 og 15 af nærværende Lov ville blive tilstaaede Interessenterne i Livsforsikrings- og Forsörgelsesanstalten af 1871. Endvidere skal den tilstaa saadanne Interessenter i de nævnte Anstalter, som ved at gaa over i Livsforsikrings- og Forsörgelsesanstalten af 1871 vilde kunne erholde et Afslag i de Præmier, som de endnu have at betale,

et tilsvarende Afslag i deres Præmier, uden i den Anledning at fordre nogen Helbredsattest. 1870. 18. Juni.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette. — Givet paa Amalienborg den 18. Juni 1870.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden og Biskoppen over Island, ang. **Adgang til Afgangsexamen for Privatister ved Reykjavik lærde Skole.** Khavn den 21. Juni 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 447. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 51—52. 21. Juni.

Med behgl. Skrivelse af 14. Oktbr. f. A. har Hr. Stiftamtm. og D. Höjærv. hertil indsendt et Andragende, hvori Rektor ved Reykjavík lærde Skole, Jens Sigurðsson, forespörger, dels om det kan tillades, at Disciple, der, efterat have gjennemgaaet Skolens 3. Klasse B, udmelde sig af Skolen og modtage privat Undervisning, underkaste sig Afgangsexamens sidste Del ved Skolen, forinden 2 Aar ere forlöbne fra Udmeldelsen, dels hvorledes der skal forholdes med de Disciple, der ligeledes efterat have gjennemgaaet Skolens 3. Kl. B, men uden at være opflyttede i 4. Klasse, udmelde sig af Skolen for et Aar, og derpaa efter at have nydt privat Undervisning ansöge om Optagelse i den sidstn. Klasse efter afholdt Pröve ved Skolen, for efter 1 Aars Ophold i denne at dimitteres.

Idet Hr. Stiftamtm. og D. Höjærv. med Hensyn til den ommeldte Forespörgsels sidste Del have ytret, at der formentlig ikke i saa Henseende udkræves særegne Bestemmelser, da det ved Optagelsespröven staar i Lærernes Magt at kunne afgjöre, om der kan tilstaas den paagjældende Discipel den attraaede Dispensation, have De derimod andraget paa, at Ministeriet maatte ville træffe den Bestemmelse, at Disciple, der udmelde sig af Skolen, efterat have gjennemgaaet 3. Klasse B

1870. og taget Afgangsprövens förste Del, ikke kunne ad-
21. Juni. mitteres til Afgangsexamens anden Del för efter 2 Aars Forberedelsestid, men at det dog maa overlades til Skolens Eforat i enkelte Tilfælde, naar de Paagjældendes Flid og Fattigdom taler derfor, paa Rektors Anbefaling at forkorte denne Tid indtil 1 Aar.

Foranlediget heraf skulde man, efter at have indhentet Betænkning over Sagen fra Undervisningsinspektören for de lærde Skoler, til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at det ikke kan tilstedes Disciple, der forlade Skolens 3. Klasse B, uden at være erklærede modne til Opflyttelse i 4. Kl., at indstille sig til Afgangsexamens anden Del för 2 Aar efter Udtrædelsen, samt at Ministeriet, hvad det andet opkastede Spörgsmaal angaar, med Hr. Stiftamtm. og D. Höjærv. maa være enigt i, at det ligger i Skolens egen Haand efter afholdt Optagelsespröve at afvise dem, som ikke anses for fuldstændig forberedte til at fölge Klassens Undervisning i det sidste Aar og med Frugt tilendebringe Kurset; ligesom man ogsaa ganske maa tiltræde DHrr.'s Bemærkning om Utilstedeligheden af Examen for Privatister udenfor den regelmæssige Examenstid.

23. Juni. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Udgifterne til Postvæsenet i dette Amt.** Khavn den 23. Juni 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 450. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 53—54.

I behgl. Skrivelse af 8. Februar d. A. har Hr. Amtm. bl. A. andraget, at det i Henhold til Ministeriets Skrivelse af 25. Februar f. A. til Postvæsenet i Nord- og Östamtet normerede Belöb af 400 Rd. ikke er tilstrækkeligt til at afholde Omkostningerne ved de sædvanlige Postture i Amtet, og at De derfor har været

nödsaget til at afskaffe 1 af Turene til Reykjavík og 2 af Turene fra Eskifjord til Akureyri. I Skrivelse af 10. næstefter har De dernæst anholdt om, at der for at afhjælpe den efter Iværksættelsen af Deres ommeldte Foranstaltning yderst mangelfulde Postgang i Amtet, maa söges udvirket, at 1 eller 2 af det islandske Postdampskibs paatænkte 7 Ture til Reykjavík opgives, imod at samme paa dets övrige Ture maatte anlöbe Nordlandet paa den i Skrivelsen nærmere angivne Maade. 1870. 23. Juni.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning tjenstl. melde, at da det i Ministeriets Skrivelse af 25. Februar f. A. er forudsat, at det Tilfælde kan indtræde, at det kan blive nödvendigt at overskride de for hvert Amt til Postvæsenet normerede Belöb, og det i saa Henseende er stillet i Udsigt, at det Manglende vil kunne blive bevilget af vedkommende Amtsrepartitionsfond, har det været Ministeriet i höj Grad paafaldende, at Hr. Amtm. af Frygt for eventuel Overskridelse af det til Nord- og Östamtet bestemte Belöb har valgt den Udvej paa egen Haand at afskaffe de ommeldte Postture, og derimellem oven i Kjöbet den Posttur, hvormed Syssel- og Administrationsregnskaberne skulle afsendes, for at være her tilstede i rette Tid til Budgettets og Statsregnskabets Affattelse, fremfor at fölge den i Ministeriets ovennævnte Skrivelse anviste Vej, at gjöre Indstilling om det eventuelt manglende Belöbs Dotering. Man skulde derfor lige tjenstl. have Hr. Amtm. anmodet om at ville for Fremtiden retablere den omhandlede Posttur til Reykjavík saavelsom de to Postture mellem Akureyri og Eskifjord, hvortil Udgiften i fornödent Fald vil kunne afholdes af Amtsrepartitionsfonden.

Sluttelig tilföjes, at Ministeriet maa anse det for unyttigt for Tiden at indlede Forhandlinger med Postvæsenet om Forandringer i de for Postdampskibet bestemte aarlige Reiser.

1870. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden
23. Juni over Islands Nord- og Östamt, ang. **Amtmændenes Pligt til at kontrollere Sysselmændenes Regninger i Strandingssager.** Khavn den 23. Juni 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 452. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 54.

Med Hensyn til, at Hr. Amtm. i behgl. Skrivelse af 2. Febr. d. A. bl. A. har forespurgt, om De ikke uden Hensyn til Vedkommendes Rekvisitioner er forpligtet til at recensere og bedömme vedkommende Sysselmands Beregning af Diæter og Inkassationsgebyr i Anledning af det franske Fiskerfartöj »Emilie«s Stranding og Bortsalg ved offentlig Auktion, skulde man til behgl. Efterretning og videre föjende Foranstaltning tjenstl. melde, at Hr. Amtm.'s Forespörgsel maa besvares bekræftende. — Det tilföjes, at De senere vil kunne vente Svar paa det andet i Deres fornævnte Skrivelse opkastede Spörgsmaal, angaaende hvilket Ministeriet har indledet Brevvexling med Generaldirektoratet for Skattevæsenet.

25 Juni. **Lov** om Udgivelsen af en **Lovtidende** og en **Ministerialtidende.** Khavn den 25. Juni 1870. — Depart. 1870 S. 466—68, jfr. S. 73—77; Algreen-Ussings Lovsaml. for 1870 S. 223—224.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet fölgende Lov:

§ 1. Fra 1. Januar 1871 udgives ved Regjeringens Foranstaltning en Lovtidende og en Ministerialtidende.

§ 2. I Lovtidenden indföres saavel alle Love som alle kgl. og ministerielle Anordninger, under hvilket Navn de end maatte udstedes (Anordninger, aabne

Breve, Bekjendtgjörelser, Kundgjörelser, Plakater, Reglementer, Regulativer, Instrnxer, Vedtægter o. s. v.), og hvad enten de Forskrifter, som deri indeholdes, vedkomme hele Riget eller kun enkelte Provinser, Stæder eller Egne eller Dele af Befolkningen. 1870. 25. Juni.

§ 3. Fra det nævnte Tidspunkt af bortfalder den hidtil foreskrevne Thinglæsning af Love og Anordninger, hvorimod disses Offentliggjörelse igjennem Lovtidenden bliver den bindende Bekjendtgjörelsesform. Den paagjældende Lov eller Anordning træder, forsaavidt den ikke indeholder nogen herfra afvigende Bestemmelse, i Kraft Ugedagen efter den Dag, da det Numer af Lovtidenden, hvori den bekjendtgjöres, er udgivet. Hvert Numer skal betegne den Dag, da det udgives.

§ 4. I Henseende til Bekjendtgjörelsen af de Anordninger, der i Medför af Lovgivningen kunne udstedes af stedlige Myndigheder, har det i Almindelighed sit Forblivende ved de nugjældende Regler. Dog skal vedkommende Ministerium efter Indstilling fra den stedlige Myndighed kunne befale, at en af denne udstedt Anordning indföres i Lovtidenden. Det Samme skal og ske, hvor Thinglæsning hidtil undtagelsesvis har været foreskreven med Hensyn til slige Anordninger. Optages saadanne Anordninger i Lovtidenden, har deres Offentliggjörelse deri samme Retsvirkning som andre Loves og Anordningers. Den ellers paa Stedet brugelige Bekjendtgjörelse skal i saa Fald ligefuldt iagttages, uden at dog nogen i denne Henseende indlöben Forsömmelse kan svække Virkningen af den ved Lovtidenden skete Offentliggjörelse.

§ 5. I Ministerialtidenden optages i Reglen de administrative, kgl. eller ministerielle Befalinger af almindeligere Karakter, som udstedes til vedkommende Övrigheder og Myndigheder, saa og de Resolutioner og Tilkjendegivelser vedkommende enkelte Tilfælde, der kunne have almindelig Interesse. Herved skal det dog ikke være forment de Ministerier, som dertil maatte

1870. 25. Juni. have særegen Anledning, ganske eller tildels at benytte en Meddelelsesmaade, der alene er beregnet paa de dem Underordnede.

§ 6. Ministerialtidenden kan iövrigt optage, efter vedkommende Ministeriums nærmere Bestemmelse, saadanne Oplysninger og Meddelelser, hvis Offentliggjörelse findes hensigtsmæssig.

§ 7. Exemplarer af Lovtidenden tilstilles samtlige Dommere, Övrigheder og Kommunalbestyrelser uden Betaling. Iövrigt blive de nærmere Bestemmelser, sigtende til denne Lovs Gjennemförelse, at fastsætte ved kgl. Anordning.

§ 8. Denne Lov gjælder ikke for Færöerne.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

30. Juni. **Justitsministeriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Spørgsmaal om Afgiftsnedsættelse samt Omtaxation af to Jorder.** Khavn den 30. Juni 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 473. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 56.

Ved at fremsende 2 med vedkommende Sysselmands Erklæring ledsagede Andragender, hvori Ejeren af Jorden Skógar i Mjóafjord i Söndermúla Syssel, Sveinn Sigurðsson, og Ejeren af den ligeledes i Mjóafjord beliggende halve Jord Fjörður, Ólafur Guðmundsson, anholde om, at der i Betragtning af de Beskadigelser, som de ommeldte Jorder efter de de paagjældende Andragender vedlagte Skjönsforretninger have lidt ved Fjeldskred, maa tilstaas dem Afgiftsfrihed af henholdsvis $^3/_4$ og $^1/_4$ af deres paagjældende Jorder, — har Hr. Amtm. i behgl. Skrivelse af 11. Febr. sidstl. indstillet, at de ommeldte Jorders Dyrhed ved Omtaxation maa nedsættes i det angivne Forhold.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at

ligesom Ministeriet savner Bemyndigelse til at indrömme den ansögte Afgiftsfrihed, saaledes haves der ingen Hjemmel til Foretagelsen af en saadan Omtaxation som af Hr. Amtm. indstillet. 1870. 30. Juni.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Bestemmelserne om Afstanden mellem Nabobygninger paa Akureyri.** Khavn den 30. Juni 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 474. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 56—57. 30. Juni.

Ved hertil at indsende et Andragende med Bilag, hvori Kjöbmand L. Popps Handelsfaktor, J. Halldórsson paa Akureyri, besværer sig over, at Bygningskommissionen i den nævnte Kjöbstad har nægtet hans Principal at maatte forlænge et Pakhus 11 Alen udover en Grund, hvorpaa der nu staar et lille Tömmerhus, som under Forudsætning af Tilladelsens Meddelelse vil blive nedrevet, hvilken Nægtelse væsentlig er motiveret ved, at bemeldte Pakhus, til hvis Opförelse i den oprindelige Udstrækning der endda kun er meddelt Tilladelse ad interim, ved Tilbygningen kun vil komme til at ligge 1 Alen fra nærmeste Nabohus, — har Hr. Amtm. i behgl. Skriv. af 26. Febr. d. A. indstillet, at Ministeriet vil meddele den attraaede Tilladelse, idet De gaar ud fra, at der in casu ikke kan være Spörgsmaal om Anvendelse af Plak. 6. Januar 1857 § 5 B, men kun om samme §'s Litr. C in fine og D, der ikke udtrykkelig nævner Noget om Iagttagelsen af den i Litr. B givne Bestemmelse om Afstanden mellem Nabobygninger.

Foranlediget heraf skulde Ministeriet til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at det efter hvad der i Sagen er oplyst maa have sit Forblivende ved Bygningskommissionens Afgjörelse.

1870. 2. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, angaaende **Lönningerne til de ved den islandske Landsoverret konstituerede to Prokuratorer.** Kjöbenhavn den 2. Juli 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 487. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 58—59.

Næst at andrage, at det Tidsrum, for hvilket der ved Justitsm. Skriv. af 9. Februar 1866 var meddelt Samtykke til, at de de tvende ved den kgl. islandske Landsoverret konstituerede Prokuratorer, J. Guðmundsson og P. Melsted, tilstaaede Lönninger af 250 Rd. aarlig til hver maatte udbetales af den islandske Justitskasse, er udlöben den 31. Decbr. f. A., har Hr. Stiftamtm. i behgl. Skrivelse af 29. Novbr. s. A. indstillet, at Justitskassen endnu for Tidsrummet fra 1. Januar til 30. Juni d. A. maa udrede de omspurgte Lönninger, men at der derefter — i Betragtning af, at bemeldte Kasse taber en væsentlig Del af sine Indtægter, naar Böder ved den almindelige Straffelovs Ikrafttræden, den 1. August næstkommende, ikke længer tilfalde samme, og med Hensyn til, at samme Kasse efter det Althinget i afvigte Aar forelagte Udkast til Lov om Opförelse af en Straffeanstalt og Fængsler i Island eventuelt vil have at bære Omkostningerne ved den förstnævnte Opförelse, — maa blive truffet Foranstaltning til Udredelsen paa anden Maade af de omhandlede Lönninger, der formentlig ikke kunne undværes eller nedsættes, naar man, hvad der maa anses for særdeles magtpaaliggende, vil sikre sig tvende faste Sagförere ved Landsoverretten. I Forbindelse hermed har De endelig meddelt, at De under Forbehold af Ministeriets Approbation vil lade de ommeldte Lönninger udbetale af Justitskassen fra 1. Januar d. A. at regne og indtil der herfra afgives Resolution i Sagen.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning, videre Bekjendtgjörelse samt föjende Foran-

staltning tjenstl. melde, at Ministeriet tillader, at de omspurgte Lönninger udbetales de ommeldte 2 Sagförere af Justitskassen indtil 31. Juli d. A., samt at der derefter fra 1. August at regne og indtil videre af bemeldte Kasse maa udbetales dem hver et Vederlag af 16 Rd. 64 Sk. maanedlig, og skulde man derhos lige tjenstl. anmode Dem om behgl. at ville indkomme med Forslag til fremtidig paa anden Maade end af Jastitskassen at vederlægge de 2 Sagförere, for at Althingets Betænkning derefter i næste Samling kan indhentes om Sagen. 1870. 5. Juli

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **Tilladelse til at drive Handel paa Geirseyri i Patriksfjord.** Khavn den 5. Juli 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 504. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 59—60. 5. Juli.

Med behgl. Skrivelse af 9. Marts d. A. har Hr. Amtm. hertil indsendt et af vedkommende Sysselmands Erklæring ledsaget Andragende, hvori Bonde Markús Snæbjörnsson, Ejer og Bruger af den tæt ved det autoriserede Handelssted Patriksfjord i Barðastrands Syssel beliggende Jord Geirseyri, hvor der i sin Tid i Henhold til Indenrigsministeriets Resol. af 15. Decbr. 1852 er blevet opfört Handelsetablissement og i nogen Tid drevet Handel, ansöger om Tilladelse til uhindret at maatte fortsætte den Handel, som han ifölge det ham af vedkommende Sysselmand under 4. Novbr. 1867 meddelte Borgerbrev har begyndt at drive i det omhandlede Etablissement, hvorhos De har indstillet Andragendet til Bevilgelse.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at Ministeriet ikke finder Noget at erindre imod, at An-

1870. drageren for sin Person fortsætter den af ham paa
5. Juli. Geirseyri begyndte Handel.

6. Juli. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Biskoppen over Island, ang. **Understöttelsen til trængende Emeritpræster og Præsteenker** i Island. Khavn den 6. Juli 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 512. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 60—61.

Efter at Deres Höjærv. havde givet saavel den i afvigte Aar afholdte Synodalforsamling i Reykjavík som Præsterne i forrige Hólar Stift Leilighed til at ytre sig over den af Ministeriet i Skriv. af 31. Maj f. A. udtalte Anskuelse, at det i Henhold til den Forstaaelse af § 7 i Anordn. 15. Decbr. 1865, der for Fremtiden vil være at fölge, vilde være principrigtigt, at den af Kontributionerne fra Præstekaldene i bemeldte Stift opsamlede Kapital, der den 31. Decbr. 1868 belöb sig til 687 Rd. 59 Sk., slaas sammen med en anden rentebærende Kapital, stor 267 Rd. 19 Sk., hvis Renter aarlig uddeles paa Synodalmödet mellem trængende Emeritpræster i forrige Skálholt Stift, samt at den aarlige Rente af den samlede Sum fremdeles paa Synodalmödet fordeles efter de samme Regler som Kontributionerne fra Præsterne, jfr. fornævnte Anordnings § 7 in fine, mellem samtlige trængende Emeritpræster og Præsteenker i Island uden Hensyn til deres Opholdssted, — har D. Höjærv. i behgl. Skriv. af 21. Marts d. A. meddelt, at medens Synodslforsamlingen har tiltraadt den ovenfor udtalte Anskuelse, have samtlige Provster i forrige Hólar Stift modsat sig, at de ommeldte Kapitaler forenes, idet de navnlig have gjort gjældende, at Geistligheden i nysnævnte Stift, der er er ulige mindre i Antal og i flere Henseender uheldigere stillet end Geistligheden i forrige Skálholt Stift, har en udelukkende Ret til Renterne af den derfra

opsamlede Kapital. Med Hensyn hertil har D. Höjærv. bemærket, at De ikke kan skjönne, at Geistligheden i forrige Hólar Stift har noget Retskrav paa udelukkende at nyde Understöttelse af Renterne af den tidtnævnte Kapital, da Opsamlingen af samme först er begyndt længe efter at de to Stifter vare ophævede som saadanne og forenede til ét, og Fondens Tilblivelse nærmest maa betragtes som en Inkonsekvens i Landets geistlige Administration, og De har derfor principielt udtalt Dem for, at den paatænkte Forening af de to Kapitaler iværksættes. 1870. 6. Juli.

Da Ministeriet maa tiltræde det af Deres Höjærv. saaledes Ytrede, skal man tjensl. anmode Dem om behgl. at ville foranstalte det Fornödne med Hensyn til at de 2 omhandlede Kapitaler slaas sammen i 1, og forsaavidt de maatte indestaa til Forrentning i Jordebogskassen, heller anbringes i 4 pCt. rentebærende Statsobligationer, hvorefter Renterne af den samlede Sum ville være at dele i to lige Dele, hvoraf den ene Halvdel tilfalder Emeritpræsterne og den anden Halvdel Præsteenkerne efter en af Synodalforsamlingen foretagen Deling uden Hensyn til deres Opholdssted.

Bekjendtgjörelse ang. en revideret Fortegnelse over de islandske Præstekalds Indtægter. Khavn den 8. Juli 1870. — Isl. Forest. og Resol. Prot. 1870 Nr. 18. Depart. Tid. 1870 S. 1056—60; Algreen-Ussings Lovsaml. 1870 S. 286—92: Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 61—73. 8. Juli.

Auglýsing um endurskoðað brauðamat á Íslandi.

Samkvæmt þegnlegum tillögum kirkju- og kennslustjórnarinnar hefir hans hátign konunginum þóknazt 6. dag þ. m. allramildilegast að staðfesta hið endurskoðaða brauðamat á Íslandi, er hjer er prentað á eptir, og samið hefir verið árið 1868 samkvæmt tilskipun 15.

1870. desembermán. 1865 1. grein, þannig að tjeð brauðamat
8. Juli. öðlist gildi 1. októbermán. næstkomandi.

Þetta skal hjer með kunngjört til leiðbeiningar öllum þeim, er hlut eiga að máli. — Í kirkju- og kennslustjórninni 8. dag júlímán. 1870.

Bekjendtgjörelse angaaende en revideret Fortegnelse over de islandske Præstekalds Indtægter.

Paa Kirke- og Undervisningsministeriets derom nedlagte allerund. Forestilling har det behaget H. M. Kongen under 6. d. M. allern. at stadfæste hostrykte i Aaret 1868 ifölge Anordn. af 15. Decbr. 1865 § 1 affattede reviderede Fortegnelse over de islandske Præstekalds Indtægter, saaledes at bemeldte Fortegnelse træder i Kraft den 1. Oktober næstkommende.

Dette bekjendtgjöres herved til Efterretning for alle Vedkommende. — Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet den 8. Juli 1870.

Endurskoðað brauðamat á Íslandi,

samið árið 1868 samkvæmt tilskipun 15. desemberm. 1865 1. gr. og allramildilegast staðfest með konungsúrskurði dagsettum 6. dag júlím. 1870.

A.

Brauðin eptir prófastsdæmum.

Norðurmúla prófastsdæmi:

		Rd.	Sk.
1.	Skeggjastaðir	430	12
2.	Hof í Vopnafirði	1545	53
3.	Hofteigur	499	67
4.	Kirkjubær í Tungu	722	32
5.	Valþjófstaður	680	89
6.	As í Fellum	371	17
7.	Hjaltastaður og Eyðar	599	9

		Rd.	Sk.	1870.
8.	Desjarmýri	323	17	8. Juli.
9.	Klyppstaður	269	1	

Suðurmúla prófastsdæmi:

10.	Dvergasteinn	520	39
11.	Vallanes	696	55
12.	Hallormstaður	411	47
13.	þingmúli	340	58
14.	Skorastaður	477	64
15.	Hólmar í Reyðarfirði	1119	»
16.	Kolfreyjustaður	836	93
17.	Stöð	217	1
18.	Heydalir í Breiðdal	824	4
19.	Berufjörður	441	93
20.	Hof í Álptafirði	637	33

Austurskaptafells prófastsdæmi:

21.	Stafafell í Lóni	524	90
22.	Bjarnanes	353	18
23.	Einholt	240	27
24.	Kálfafellstaður	223	16
25.	Sandfell	111	89

Vesturskaptafells prófastsdæmi:

26.	Kálfafell á Síðu	118	41
27.	Kirkjubæjar klaustur	463	31
28.	Meðallands þing	234	62
29.	Ásar	134	84
30.	þykkvabæjar klaustur	227	20
31.	Reynis þing	323	86
32.	Sólheima þing	302	61

Rangárvalla prófastsdæmi:

33.	Eyvindarhólar	474	22
34.	Holt undir Eyjafjöllum	771	53
35.	Stóridalur	178	21

			Rd.	Sk.
1870.				
8. Juli.	36.	Fljótshlíðar þing	283	39
	37.	Breiðabólstaður í Fljótshlíð	1172	90
	38.	Landeyja (Kross) þing	549	69
	39.	Keldna þing	366	50
	40.	Oddi á Rangárvöllum	1103	81
	41.	Stóruvellir á Landi	355	23
	42.	Efriholta þing	376	48
	43.	Kálfholt	530	89
	44.	Vestmannaeyjar	809	81
		Árnes prófastsdæmi:		
	45.	Stórinúpur	203	44
	46.	Hruni í Ytrahrepp	592	56
	47.	Hrepphólar	274	72
	48.	Ólafsvellir	282	1
	49.	Hraungerði í Flóa	606	50
	50.	Gaulverjabær í Flóa	569	53
	51.	Stokkseyri	813	28
	52.	Torfastaðir	423	83
	53.	Miðdalur	221	70
	54.	Mosfell í Grímsnesi	216	37
	55.	Klausturhólar	320	76
	56.	þingvellir	324	65
	57.	Arnarbæli í Ölfusi	718	83
	58.	Selvogs þing	220	16
		Gullbringu og Kjósar prófastsdæmi:		
	59.	Staður í Grindavík	246	60
	60.	Útskálar í Garði	689	89
	61.	Kálfatjörn	596	26
	62.	Garðar á Álptanesi	1007	86
	63.	Reykjavík	1524	77
	64.	Mosfell í Mosfellssveit	361	»
	65.	Kjalarnes þing	343	51
	66.	Reynivellir	314	19

1870. 8. Juli.

Borgarfjarðar prófastsdæmi:

		Rd.	Sk.
67.	Saurbær á Hvalfjarðarströnd . . .	414	14
68.	Garðar á Akranesi	583	48
69.	Melar í Melasveit	388	23
70.	Hest þing	351	62
71.	Lundur	258	»
72.	Reykholt	598	7

Mýra prófastsdæmi:

73.	Gilsbakki	428	83
74.	Hvammur í Norðurárdal . . .	426	81
75.	Stafholt	748	69
76.	Borg	526	11
77.	Staðarhraun	252	27
78.	Hítardalur	1067	56
79.	Hítarness þing	531	5

Snæfellsnes prófastsdæmi:

80.	Miklaholt	561	33
81.	Staðastaður	922	67
82.	Breiðavíkur þing	201	76
83.	Nes þing	399	17
84.	Setberg	493	63
85.	Helgafell	1090	87
86.	Breiðabólstaður á Skógarströnd . .	497	20

Dala prófastsdæmi:

87.	Miðdala þing og Kvennabrekka . .	698	69
88.	Hjarðarholt í Laxárdal	442	62
89.	Hvammur í Hvammssveit	626	34
90.	Skarðs þing	401	58
91.	Saurbæjar þing	292	27

Barðastrandar prófastsdæmi:

92.	Garpsdalur	211	94
93.	Staður á Reykjanesi	658	60

1870.
8. Juli.

		Rd.	Sk.
94.	Gufudalur	259	39
95.	Flatey	266	6
96.	Brjánslækur	312	68
97.	Sauðlauksdalur	400	69
98.	Selárdalur	621	19
99.	Otrardalur	148	28
	Vesturísafjarðar prófastsdæmi:		
100.	Rafnseyri	250	15
101.	Álptamýri	228	86
102.	Sandar í Dýrafirði	242	78
103.	Dýrafjarðar þing	335	24
104.	Holt í Önundarfirði	549	72
105.	Staður í Súgandafirði	129	57
	Norðurísafjarðar prófastsdæmi:		
106.	Eyri við Skutulsfjörð	533	20
107.	Ögur þing	366	5
108.	Vatnsfjörður	815	3
109.	Kirkjubóls þing	231	84
110.	Staður á Snæfjallaströnd	175	13
111.	Staður í Grunnavík	249	56
112.	Staður í Aðalvík	224	92
	Stranda prófastsdæmi:		
113.	Árnes	405	52
114.	Staður í Steingrímsfirði	617	86
115.	Tröllatunga	266	47
116.	Prestbakki í Hrútafirði	401	12
	Húnavatns prófastsdæmi:		
117.	Staður í Hrútafirði	252	6
118.	Staðarbakki	544	9
119.	Melstaður	877	2
120.	Tjörn á Vatnsnesi og Vesturhópshólar	410	19

		Rd.	Sk.	1870.
121.	Breiðabólstaður í Vesturhópi . .	756	25	8. Juli.
122.	þingeyra klaustur	488	79	
123.	Undirfell	446	61	
124.	Hjaltabakki	174	38	
125.	Auðkúla í Svínadal	398	63	
126.	Blöndudalshólar	342	64	
127.	Bergstaðir	396	51	
128.	Höskuldstaðir	598	91	
129.	Hof á Skagaströnd	347	19	
	Skagafjarðar prófastsdæmi:			
130.	Hvammur í Laxárdal	231	18	
131.	Fagranes	250	19	
132.	Reynistaðar klaustur	259	64	
133.	Glaumbær	793	31	
134.	Mælifell	517	41	
135.	Goðdalir	323	77	
136.	Miklibær í Blönduhlíð með Flugumýrar sókn	530	29	
137.	Hólar í Hjaltadal með Hofstaða sókn	480	48	
138.	Hofs þing á Höfðaströnd . . .	411	14	
139.	Fell í Sljettuhlíð	302	94	
140.	Barð í Fljótum	518	95	
141.	Knappstaðir	141	10	
142.	Rípur	193	14	
	Eyjafjarðar prófastsdæmi:			
143.	Hvanneyri	264	43	
144.	Kvíabekkur	371	69	
145.	Tjörn í Svarfaðardal og Upsir . .	569	30	
146.	Vellir í Svarfaðardal	496	7	
147.	Stærri-Árskógur	226	17	
148.	Möðruvalla klaustur	583	56	
149.	Bægisá og Myrká	536	76	
150.	Glæsibær	423	47	
151.	Hrafnagil	922	39	

			Rd.	Sk.
1870.				
8. Juli.	152.	Grundar þing	336	22
	153.	Mikligarður	254	56
	154.	Saurbær í Eyjafirði	420	60
	155.	Miðgarðar í Grímsey	145	91

Suðurþingeyjar prófastsdæmi:

156.	Laufás	586	28
157.	Höfði	318	57
158.	þönglabakki	185	51
159.	Háls í Fnjóskadal	437	88
160.	þóroddstaður í Köldukinn	366	83
161.	Lundarbrekka	238	68
162.	Mývatns þing	277	38
163.	Grenjaðarstaður	1045	95
164.	Múli og Nes í Aðalreykjadal	645	17
165.	Helgastaðir	343	10
166.	Húsavík	297	31

Norðurþingeyjar prófastsdæmi:

167.	Garður í Kelduhverfi	244	20
168.	Skinnastaðir í Axarfirði	329	19
169.	Presthólar	318	20
170.	Svalbarð í þistilfirði	481	23
171.	Sauðanes	979	18

B.

Brauðin eptir upphæð tekjanna.

1. Flokkur. Aðalbrauð.

1.	Hof í Vopnafirði	1545	53
2.	Reykjavík	1524	77
3.	Breiðabólstaður í Fljótshlíð	1172	90
4.	Hólmar í Reyðarfirði	1119	»
5.	Oddi á Rangárvöllum	1103	81
6.	Helgafell	1090	87
7.	Hítardalur	1067	56

		Rd.	Sk.	1870.
8.	Grenjaðarstaður	1043	95	8. Juli.
9.	Garðar á Álptanesi	1007	86	
10.	Sauðanes	979	18	
11.	Staðastaður	922	67	
12.	Hrafnagil	922	39	
13.	Melstaður í Miðfirði	877	2	
14.	Kolfreyjustaður	836	93	
15.	Heydalir í Breiðdal	824	4	
16.	Vatnsfjörður	815	3	
17.	Stokkseyri	813	28	
18.	Vestmannaeyjar	809	81	
19.	Glaumbær	793	31	
20.	Holt undir Eyjafjöllum	771	53	
21.	Breiðabólstaður í Vesturhópi	756	25	
22.	Stafholt	748	69	
23.	Kirkjubær í Tungu	722	32	
24.	Arnarbæli í Ölfusi	718	83	
	2. Flokkur. Betri meðalbrauð.			
1.	Miðdalaþing og Kvennabrekka	698	69	
2.	Vallanes	696	55	
3.	Útskálar í Garði	689	89	
4.	Valþjófstaður	680	89	
5,	Staður á Reykjanesi	658	60	
6.	Múli og Nes í Aðalreykjadal	645	17	
7.	Hof í Álptafirði	637	33	
8.	Hvammur í Hvammssveit	626	36	
9.	Selárdalur	621	19	
10.	Staður í Steingrímsfirði	617	86	
11.	Hraungerði í Flóa	606	50	
12.	Hjaltastaður og Eyðar	599	9	
13.	Höskuldastaðir	598	91	
14.	Reykholt	598	7	
15.	Kálfatjörn	596	26	
16.	Hruni í Ytrahrepp	592	56	

			Rd.	Sk.
1870.				
8. Juli.	17.	Laufás	586	28
	18.	Möðruvalla klaustur	583	56
	19.	Garðar á Akranesi	583	48
	20.	Gaulverjabær í Flóa	569	53
	21.	Tjörn í Svarfaðardal og Upsir	569	30
	22.	Miklaholt	561	33
	23.	Holt í Önundarfirði	549	79
	24.	Landeyja (Kross) þing	549	69
	25.	Staðarbakki	544	9
	26.	Bægisá og Myrká	536	76
	27.	Eyri við Skutilsfjörð	533	20
	28.	Hítarnes þing	531	5
	29.	Kálfholt	530	89
	30.	Miklibær í Blönduhlíð með Flugumýrar sókn	530	29
	31.	Borg í Borgarfirði	526	11
	32.	Stafafell í Lóni	524	90
	33.	Dvergasteinn	520	39
	34.	Barð í Fljótum	518	95
	35.	Mælifell	517	41

3. Flokkur. Lakari meðalbrauð.

1.	Hofteigur	499	67
2.	Breiðabólstaður á Skógarströnd	497	20
3.	Vellir í Svarfaðardal	496	7
4.	Setberg	493	63
5.	þingeyra klaustur	488	79
6.	Svalbarð í þistilfirði	481	23
7.	Hólar í Hjaltadal með Hofstaðasókn	480	48
8.	Skorastaður	477	64
9.	Eyvindarhólar	474	22
10.	Kirkjubæjar klaustur	463	31
11.	Undirfell	446	61
12.	Hjarðarholt í Laxárdal	442	62
13.	Berufjörður	441	93

		Rd.	Sk.	1870.
14.	Háls í Fnjóskadal	437	88	8. Juli.
15.	Skeggjastaðir	430	22	
16.	Gilsbakki	428	83	
17.	Hvammur í Norðurárdal	425	81	
18.	Torfastaðir	423	83	
19.	Glæsibær	423	47	
20.	Saurbær í Eyjafirði	420	60	
21.	Saurbær á Hvalfjarðarströnd	414	14	
22.	Hallormstaður	411	47	
23.	Hofs þing á Höfðaströnd	411	14	
24.	Tjörn á Vatnsnesi og Vesturhópshólar	410	19	
25.	Árnes í Trjekyllisvík	405	52	
26.	Skarðs þing	401	58	
27.	Prestbakki í Hrútafirði	401	12	
28.	Sauðlauksdalur	400	69	
29.	Nes þing	399	17	
30.	Auðkúla í Svínadal	398	63	
31.	Bergstaðir	396	51	
32.	Melar í Melasveit	388	23	
33.	Efri-Holtaþing	376	48	
34.	Kvíabekkur	371	69	
35.	Ás í Fellum	371	17	
36.	þóroddstaður í Köldukinn	366	83	
37.	Keldna þing	366	50	
38.	Ögur þing	366	5	
39.	Mosfell í Mosfellssveit	361	»	
40.	Stóruvellir á Landi	355	23	
41.	Bjarnanes	353	18	
42.	Hest þing	351	62	

4. Flokkur. Fátæk brauð.

1.	Hof á Skagaströnd	347	19
2.	Kjalarnes þing	343	51
3.	Helgastaðir	343	10

			Rd.	Sk.
1870.				
8. Juli.	4.	Blöndudalshólar	342	64
	5.	þingmúli	340	58
	6.	Grundar þing	336	22
	7.	Dýrafjarðar (Mýra) þing	335	24
	8.	Skinnastaðir í Axarfirði	329	19
	9.	þingvellir í þingvallasveit	324	65
	10.	Reynis þing	323	86
	11.	Goðdalir	323	77
	12.	Desjarmýri	323	17
	13.	Klausturhólar	320	76
	14.	Höfði í Höfðahverfi	318	57
	15.	Presthólar á Sljettu	318	20
	16.	Reynivellir í Kjós	314	19
	17.	Brjánslækur á Barðaströnd	312	68
	18.	Fell í Sljettuhlíð	302	94
	19.	Sólheima þing	302	61
	20.	Húsavík á Tjörnesi	297	31
	21.	Saurbæjar þing	292	27
	22.	Fljótshlíðar þing	283	39
	23.	Ólafsvellir á Skeiðum	282	1
	24.	Mývatns þing	277	38
	25.	Hrepphólar	274	72
	26.	Klyppstaður	269	1
	27.	Tröllatunga	266	47
	28.	Flatey á Breiðafirði	266	6
	29.	Hvanneyri í Siglufirði	264	43
	30.	Reynistaðar klaustur	259	63
	31.	Gufudalur	259	39
	32.	Lundur	258	»
	33.	Mikligarður	254	56
	34.	Staðarhraun	252	27
	35.	Staður í Hrútafirði	252	6
	36.	Fagranes	250	19
	37.	Rafnseyri	250	15
	38.	Staður í Grunnavík	249	56

		Rd.	Sk.	1870.
39.	Staður í Grindavík	246	60	8. Juli.
40.	Garður í Kelduhverfi	244	20	
41.	Sandar í Dýrafirði	242	78	
42.	Einholt	240	27	
43.	Lundarbrekka	238	68	
44.	Meðallands þing	234	62	
45.	Kirkjubóls þing	231	84	
46.	Hvammur í Laxárdal	231	18	
47.	Álptamýri	228	86	
48.	þykkvabæjar klaustur	227	20	
49.	Stærri-Árskógur	226	17	
50.	Staður í Aðalvík	224	92	
51.	Kálfafellstaður	223	16	
52.	Miðdalur	221	70	
53.	Selvogs þing	220	16	
54.	Stöð í Stöðvarfirði	217	1	
55.	Mosfell í Grímsnesi	216	37	
56.	Garpsdalur	211	94	
57.	Stóri-Núpur	203	44	
58.	Breiðavíkur þing	201	76	
59.	Rípur í Hegranesi	193	14	
60.	þönglabakki	185	51	
61.	Stóridalur	178	21	
62.	Staður á Snæfjallaströnd	175	13	
63.	Hjaltabakki	174	38	
64.	Otrardalur	148	28	
65.	Miðgarðar í Grímsey	145	91	
66.	Knappstaðir í Stíflu	141	10	
67.	Ásar í Skaptártungu	134	84	
68.	Staður í Súgandafirði	129	57	
69.	Kálfafell á Síðu	118	41	
70.	Sandfell í Öræfum	111	89	

1870. 9. Juli. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Spörgsmaal om Lösning af Söpas og om Læsteafgift.** Khavn den 9. Juli 1870. — Isl. Kopib. 1870, Nr. 514. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 73—74.

Ved at fremsende et Andragende, hvori Byfogden i Reykjavík anholder om, at det maatte tilstedes O. Gíslason af Reykjavík at udlosse 50 Tdr. Salt af et paa bemeldte Kjöbstads Rhed liggende fransk Fiskerskib, »Victorine«, uden at dette Skib löser Söpas, eller i alt Fald imod at samme kun erlægger Afgift af det Læsterum, som det nævnte Parti Salt indtager, har Hr. Stiftamtm. i behgl. Skrivelse af 29. April sidstl. andraget, at De af Hensyn til den fuldstændige Saltmangel, der til den givne Tid herskede i Reykjavík og omliggende Handelspladser, har troet at turde bevilge det ommeldte Andragende under Betingelse af, at det ommeldte Skib ikke er ankommet til Reykjavík i den Hensigt at drive nogensomhelst Handel og at de omspurgte 50 Tdr. Salt ikke af Kjöberen agtes benyttede til dermed at drive Handel, idet De har antaget at finde en tilstrækkelig Analogi som Hjemmel for den saaledes trufne Bestemmelse i Lov om Skibsfart og Handel paa Island af 15. April 1854 § 2 in fine. Idet De anholder om Ministeriets Approbation paa den omhandlede Foranstaltning, har De derhos indstillet til Ministeriets Afgjörelse, om Læsteafgiften i det omhandlede Tilfælde helt maa eftergives, eller om Kjöberen skal erlægge Afgift af det Læsterum, som det omhandlede Salt har optaget i Skibet, hvilken Afgifts Belöb vil udgjöre 4 Rd. 48 Sk.

Efter i denne Anledning at have brevvexlet med Finansministeriet, skulde man til behgl. Efterretning tjenstl. melde, at ihvorvel der ikke af den af Dem paaberaabte Lovbestemmelse, der indeholder en særlig

Undtagelse, lader sig udlede nogen Hjemmel for den af Dem brugte Fremgangsmaade, har Ministeriet dog troet, at der efter Omstændighederne turde være Grund til at approbere samme saaledes, at der ikke vil være at erlægge nogen Læsteafgift af det omhandlede Fartöj. 1870. 9. Juli.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **den paabudte Konsularattestation paa Varefortegnelser og Sundhedspas.** Khavn den 9. Juli 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 515. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 74. 9. Juli.

Udenrigsministeriet har meddelt hertil, at Skipper L. Reinertsen, Förer af den norske Skonnert »Mercantil«, drægtig 26 norske Kommercelæster = 29½ dansk Kommercelæst, eller 54,08 Register-Tons, ifölge Indberetning fra den kgl. Konsul i Bergen i Begyndelsen af Juni Maaned d. A. er afseilet derfra til Reykjavík med en Ladning af formalede og uformalede Kornvarer m. v., uden at have henvendt sig til Konsulatet for at faa den i Lov om Skibsfart og Handel paa Island af 15. April 1854 § 8 foreskrevne Paategning paa Varefortegnelsen og Sundhedscertifikatet.

Ved at meddele Foranstaaende til behgl. Efterretning og videre föjende Foranstaltning, skulde man ifölge bemeldte Ministeriums Begjæring tjenstl. anmode Hr. Stiftamtm. om behgl. at ville foranledige indkrævet hos vedkommende Skibsförer de ved nysnævnte Lovs § 8, sammenholdt med Instruktion for de danske Konsuler i Udlandet af 24. Marts 1868 § 46, hjemlede Konsulatgebyrer, hvis Belöb eventuelt bedes indsendte hertil.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Tilkjöbsafgift** 9. Juli.

1870. **af et indstrandet Skib.** Khavn den 9. Juli 1870.
9. Juli. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 520. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 79.

I Forbindelse med Ministeriets Skriv. af 23. f. M.[1]) skulde man tjenstl. meddele Hr. Amtm. til behgl. Efterretning, at Generaldirektoratet for Skattevæsenet har besvaret Deres Forespörgsel om Beregningen af Tilkjöbsafgiften for det franske Fiskerfartöj »Emilie« D. 53 af Dunkerque derhen, at da Skibet efter lovlig Omgang er kondemneret og bortsolgt ved offentlig Auktion, vil Tilkjöbsafgiften rigtig være at beregne efter Frdg. 1. Maj 1838 § 50, idet der af de foreliggende Udtalelser, ifölge hvilke der vistnok er Meningsulighed tilstede om Skibets faktiske Tilstand efter dets Indbringelse paa Siglufjörður, dog næppe vil kunne udledes tilstrækkelig Hjemmel til ved de foreliggende Spörgsmaals Afgjörelse at omstöde Betydningen af at Skibet blev kondemneret og som saadant bortsolgt.

9. Juli. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, ang. **Understöttelse til Stiftsbibliotheket i Reykjavík** m. v. Khavn den 9. Juli 1870. — Isl Kopib. 1870 Nr. 521. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 80—81.

Ved at fremsende et Andragende, hvori Bestyrelsen for Stiftsbibliotheket i Reykjavík ansöger om en Understöttelse af 500 Rd. til Udvidelse af Bibliothekets Lokale og til Udarbeidelse af en Fortegnelse over sammes Böger, have Hr. Stiftamtm. og Deres Höjærv. i behgl. Skriv. af 23. Marts d. A. bemærket, at den betydelige Forögelse, bemeldte Bibliothek har modtaget i Löbet af de sidste 20 Aar, hvorved det fra 6000 Bind er blevet bragt op til 15000 Bind, nödvendiggjör dels at

[1]) se foran S. 546.

dets hidtilværende Lokale paa Domkirkens Loft udvides og at der indrettes et Udlaaningsværelse for Bibliothekaren, hvortil vilde medgaa et Belöb af 200 til 220 Rd., dels at der udarbeides en Fortegnelse over de siden 1850, da det sidste Katalog blev affattet, erhvervede Böger, samt at denne Fortegnelse udgives i Trykken, hvilken Foranstaltning vil medföre en Udgift af 500 à 600 Rd., nemlig til Honorar for Fortegnelsens Udarbeidelse 250 à 300 Rd., og til Bogtrykningsomkostninger et Belöb af lignende Störrelse. Da samtlige Bibliothekets aarlige Indtægter, navnlig med Hensyn til, at der ifölge sammes Fundats hvert andet Aar bör indkjöbes en kgl. 4 pCt. rentebærende Obligation til Forögelse af dets faste Fond, medgaa til Afholdelsen af de ordinære Udgifter, have Hr. Stiftamtm. og Deres Höjærv. anbefalet, at den ansögte Understöttelse af 500 Rd. til Lokalets Udvidelse og til Honorar for Udarbeidelsen af et Katalog bevilges af de paa Finansloven til uforudsete og tilfældige Udgifters Afholdelse fastsatte Belöb, og fordeles paa 2 Aar, saaledes at der i indeværende Finansaar udredes et Belöb af 350 Rd., nemlig til Omkostningerne ved Udvidelsen af Lokalet og Halvdelen af Honoraret for Kataloget, samt at Resten af Honoraret udredes i Finansaaret 1871—1872 med 150 Rd., Alt paa den Betingelse, at Arbeidet fuldföres i Aarene 1870 og 71. Hvad angaar Omkostningerne ved Katalogets Trykning, have DHrr. indstillet, at den ovennævnte Forpligtelse at foröge den faste Fond maa suspenderes for Aarene 1870—74, og det derved opsparede Belöb anvendes til at udredе Trykningsomkostningerne. Sluttelig have DHrr. anbefalet, at 4 Bogreoler, tilhörende den lærde Skoles Bibliothek, hvilke der efter Bibliothekets Flytning ingen Brug mere ses for, maa skjænkes Stiftsbiblioteket.

1870. 9. Juli.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at Ministeriet har bevilget et Belöb af 500 Rd. til Ud-

1870. videlse af Stiftsbibliothekets Lokale og til Udarbeidelse
9. Juli. af et Katalog over sammes Böger, saaledes at Belöbet, der er stillet til Hr. Stiftamtm.'s og Deres Höjærv.'s Disposition ved Jordebogskassen, anvendes som af Dem indstillet, nemlig i indeværende Finansaar 200 Rd. til Lokalets Udvidelse og 150 Rd. til Honorar for Katalogets Affattelse, og i næste Finansaar Restbelöbet 150 Rd. for Katalogets Fuldförelse. Idet bemærkes, at Ministeriet vil söge erhvervet allerh. Tilladelse til at 200 Rd. af Bibliothekets Indtægter i Aarene 1870—74 istedetfor Obligationers Indkjöb maa anvendes til Afholdelse af Omkostningerne ved Katalogets Trykning, tilföjes, at der fra Ministeriets Side ikke findes Noget at erindre imod, at de ommeldte Bogreoler overlades tidtnævnte Bibliothek uden Vederlag.

9. Juli. **Justitsministeriets islandske Departements** Skrivelse til samtlige Provster i Island, angaaende Foretagelsen af en **almindelig Folketælling i Island** til 1. Oktbr. 1870. Khavn den 9. Juli 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 561. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 83—84.

Denne Skrivelse med tilhörende Schemata og Instruktion er mutatis mutandis i alt Væsentligt enslydende med Isl. Dep. Cirkulære af 15. Maj 1855 ang. Folketælling i Island til 1. Okt. 1855, og udelades derfor her.

25. Juli. **Kundgjörelse** ang. **nye 100 Rigsdaler- og 50 Rigsdalersedler, som af Nationalbanken sættes i Omlöb.** Khavn den 25. Juli 1870. — (Justitsministeriet.). Depart. Tid. 1870 S. 590; Algreen-Ussings Lovsaml. 1870 S. 339.

Vi Christian den Niende &c. G. V., at det for Os er andraget, hvorledes Nationalbanken i Kjöbenhavn ifölge en af Bankens forenede Bestyrelse i sin Tid tagen Beslutning önsker at sætte i Omlöb 100 Rigs-

dalersedler og 50 Rigsdalersedler med en fra Forskrifterne henholdsvis i Plakat 19. Decbr. 1845 og Plakat 5. Novbr. 1834 noget afvigende Indretning, hvortil Vor allerh. Bemyndigelse er ansögt. 1870. 25. Juli.

I den Anledning have Vi allern. beslnttet og befale herved:

§ 1. Nationalbanken i Kjöbenhavn skal være bemyndiget til med Hensyn til de 100 Rigsdalersedler, som den fremtidig sætter i Omlöb, at foretage fölgende Forandringer i den ved Plakat 19. Decbr. 1845 foreskrevne Indretning af disse Sedler, nemlig:

1) at hver Seddel bærer Tallet af det Aar, hvori den udgaar fra Bankens Seddeltrykkeri,
2) at Ordet »Rigsbankdaler« i Sedlens Text forandres til »Rigsdaler«,
3) at de tvende saakaldte törre Stempler bortfalde, samt
4) at hver Seddel for Fremtiden underskrives paa Forsiden kun af 2 fra Bankens Embedsmænd, hvorhos Paategning om Notering, Registrering og Kontranotering bortfalder.

§ 2. De i § 1 under Nr. 3 og 4 foreskrevne Forandringer skulle ogsaa gjælde for de 50 Rigsdalersedler, som herefter sættes i Omlöb.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse til Stiftsövrigheden paa Island, ang. **Mageskifte af Jorderne Asgautsstaðir og Villingaholt.** Khavn den 8. August 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 636. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 91. 8. August.

Paa en af Kirke- og Undervisningsministeriet efter Modtagelsen af Hr. Stiftamtm.'s og Deres Höjærv.'s behgl. Skriv. af 8. Januar d. A. derom nedlagte allerunderd. Forestilling har det behaget H. M. Kongen

1870. nnder 27. f. M. allern. at bifalde, at Jorden Ásgautsstaðir med 3 Kvilder og Afbyggersted maa erhverves til Præstegaard i Stokkseyri Præstekald ved Mageskifte mod Jorden Villingaholt med den derværende Kirke og dennes opsamlede Portion, Alt i den Tilstand, hvori det nu befindes at være, og saaledes, at Ejeren af Villingaholt for Eftertiden udreder til Præsten i Gaulverjabær et aarligt Salær af 40 Pd. Smör, hvorimod en Stokkseyri Præstekald tilhörende Statsgjældsobligation, stor 136 Rd. 85 Sk., tilstaas ham som ydderligere Vederlag.

8. August.

Dette sknlde man tjenstl. meddele DHrr. til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse, idet man lige tjenstl. sknlde have Dem anmodet om behgl. at ville drage Omsorg for, at der ved Mageskiftets Fuldbyrdelse afholdes en Synsforretning over Gaarden Ásgautsstaðir med Bygninger og Tilliggende, for at den i sin Tid kan afleveres til Eftermanden i Kaldet i forsvarlig Stand eller med fuldkommen Aabod.

8. August. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Tilladelse til at erholde Lig af afdöde Fattiglemmer m. v. til Obduktion ved Lægeundervisningen i Reykjavík.** Khavn den 8. August 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 637. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 92.

Med behgl. Skrivelse af 22. Marts d. A. har Hr. Stiftamtm. hertil indsendt et Andragende, hvori Landfysikus i Island, Justitsraad Hjaltalín, anholder om, at det maa tillades, at Ligene af afdöde Fattiglemmer og af Personer, der have nydt fri Medicin, maa, naar vedkommende Læge, og fornemmelig naar Lægerne ved den i Reykjavík oprettede Lægeundervisning önske det, overlades dem til Obdnktion, uden at Samtykke af den Afdödes Paarörende hertil udfordres. Endskjöndt Hr.

Stiftamtm. derhos har erkjendt det Önskelige i, at der fra det Offentliges Side kunde gjöres Noget saavel i den omhandlede Henseende som med Hensyn til at skaffe Lig til Dissektion ved ommeldte Lægeundervisning, har De dog ikke troet at turde anbefale det Attraaede, der formentlig strider imod den gjældende Fattiglovgivnings humane Aand. 1870. 8. August.

Efter at Ministeriet i denne Anledning har brevvexlet med det kgl. Sundhedskollegium, skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at Ministeriet ikke ser sig istand til at meddele den begjærte Tilladelse, men at det maa overlades til Andrageren at indbringe Sagen for Althinget, saafremt han hertil maatte finde Anledning.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Kgl. Obligationers Forsyning med nye Rentekoupons.** Khavn den 18. August 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 693. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 94—95. 18. August.

Efter at Justitsministeriet havde tilstillet Finansministeriet til Afgjörelse det med Hr. Stiftamtm.'s behgl. Skriv. af 25. Marts d. A. hertil indsendte Andragende, hvori Landfogden henleder Opmærksomheden paa, at det vil være fornödent, at der allerede i indeværende Aar træffes Bestemmelse om, hvorledes der vil være at forholde med Hensyn til de i Island cirkulerende kgl. Obligationer, der ere forsynede med Rentekoupons, naar disse sidste ere opbrugte, har Finansministeriet meddelt, at Obligationerne ville være at indsende til samme for at forsynes med et Stempelmærke om Udleveringen af de nye Kouponsark og derefter tilbagesende med disse Ark. Til den Ende ville samtlige Ejere af deslige Obligationer i Island have at indlevere disse til Landfogden inden 11. Juni 1871, ledsagede af

1870. en Skrivelse til Finansministeriet, hvori de indleverede
18. August. Obligationer indföres med Litr., Nr., Datum og Sum, og hvori Ejerens Navn, Stilling og Bopæl opgives med saa stor Nöjagtighed og Fuldstændighed, at Forvexling ikke kan opstaa. Landfogden maa meddele Indsenderne et Interimsbevis for Modtagelsen, som disse ville have at tilbagelevere, naar Statsobligationerne igjen overleveres dem i Forening med de nye Rentekonpons. Landfogden vil derefter have at indsende de modtagne Skrivelser og Obligationer med Postskibet under kgl. Tjeneste til Finansministeriets Departement for Statsgjælden og Pensionsvæsenet, hvorfra de igjen ville blive ham tilbagesendte paa samme Maade, ledsagede af de nye Kouponsark til Udlevering til Ejerne. Ved Udleveringen maa Interimsbeviserne forsynes med Vedkommendes Kvittering for Modtagelsen af Obligationerne med de dertil hörende nye Koupons, og med Hensyn til disse Kvitteringer maa de i Finansmin. Bekjendtgj. af 22. Septbr. 1859 § 19[1]) foreskrevne Regler iagttages. Til Legitimation ligeoverfor Statskassen maa Landfogden indsende de saaledes indlöste Interimsbeviser til Finansministeriet, samt over Interimsbeviserne före en Journal, som udviser, naar og til hvem de ere udstedte, naar Obligationerne ere indsendte af Landfogden og modtagne tilbage, og naar Interimsbeviserne ere indfriede og indsendte til Ministeriet. Det bemærkes, at det maa være de Paagjældendes egen Sag at foranstalte deres Obligationer afgivne til og afhentede fra Landfogden.

Ved at meddele Foranstaaende til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse for Landfogden, skulde man tjenstl. anmode Hr. Stiftamtm. om behgl. at ville lade bekjendtgjöre det Fornödne igjennem Aviserne, samt iövrigt træffe de i ommeldte Henseende

---

[1]) se Dep. Tid. 1859 S. 659—61; Algreen-Ussings Lovsaml. 1859 S. 164—70.

nödvendige Foranstaltninger, idet De bemyndiges til at tage saadanne supplerende Bestemmelser, som De maatte finde Anledning til. 1870. 15. August.

Sluttelig tilföjes til Efterretning for deres Vedkommende, som ikke ville benytte ommeldte Foranstaltning, at nye Konponsark kunne erholdes udleverede i Statsgjældskontoret i Kjöbenhavn i hele Löbet af Sommeren 1871 imod at Obligationerne fremlægges sammesteds til Stempling.

Bekjendtgjörelse for Island, ang. **fornyet Anvendelse af Frdg. 4. Maj 1803** om hvorledes Handlende og Söfarende sig have at forholde i Tilfælde af Krig mellem fremmede Magter. Khavn den 19. August 1870. — (Udenrigsministeriet.). Dep. Tid. 1870 S. 625—27; Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 95—97. 19. August.

Auglýsing til Íslands viðvíkjandi því, að tilskipun 4. maí 1803 um það hvernig verzlnnarmenn og farmenn eigi að haga sjer þegar ófriður er milli útlendra sjóvelda, skuli á ný hafa lagagildi.

Samkvæmt heimild þeirri, er hans hátign konungurinn hefur gefið stjórn utanríkismálanna í dag, auglýsist hjermeð, að vegna ófriðar þess, sem kominn er upp milli Frakklands og Prússaveldis, skal tilskipun 4. maí 1803 fá lagagildi á ný, þó með þeim nákvæmari ákvörðunum og breytingum, sem hjer segir:

1. gr. Samkvæmt tilskipun handa Íslandi um skrásetning skipa, dags. 25. júní 1869, skulu hin konunglegu latínsku leiðarbrjef, sem voru lögboðin í tilskipun 4. maí 1803, ei lengur við höfð fyrir skip þau, sem þegar hafa fengið ný þjóðernis- og skrásetningarskýrteini, og heldur ekki fyrir þau skip, sem enn hafa hin eldri lögboðnu skjöl, og skal mælingarbrjefið, ásamt

1870. hinum öðrum heimildarskýrteinum, álitið lögmæt sönnun
19. August. fyrir þjóðerni skipsins.

2. gr. Það, sem tilskipun 4. maí 1803 í 8. gr. kveður á um þjóðerni skipshafna, er nú nákvæmar ákveðið í opnu brjefi dags. 27. maí 1859. Eptir því skal leyft, þegar danskt skip er gjört út frá einhverju stað á Íslandi, einnig að ráða á það útlenda menn, þó skal þess gætt, að helmingur skipverja, auk skipstjóra og stýrimanna, sje menn, er eigi heima í hinu danska konungsveldi.

3. gr. Samkvæmt yfirlýsingu þeirra tveggja þjóða, er þá áttu í stríði, og gjörð var í París 16. apríl 1856, og sem hans hátign konungurinn gekk að 25. júní næst á eptir, um rjett hlutlausra þjóða meðan ófriður stendur milli útlendra sjóvelda, skal þess gætt, er hjer segir:

1. Víkingsskapur er og skal bannaður sem áður;
2. Farmar óvinaþjóðar, nema það sem ekki má selja á ófriðartímum þjóðum sem eiga í stríði, eru friðhelgir undir flaggi hlutlausrar þjóðar;
3. Farm hlutlausra þjóða, nema það sem ekki má selja á ófriðartímum, má ekki hertaka, þó hann sje í óvina skipum; og
4. Fyrirgirðingar hafna og stranda verða að vera gjörðar til hlítar, þ. e. þar verður að vera nægur liðsafli til að hindra allan aðgang til stranda óvinanna, annars er fyrirgirðingin ólögmæt.

4. gr. Auk þess, sem talið er í tilskipun 4. maí 1803, 13. gr., skal enn fremur telja með þeim hlutum, sem óheimilt er að selja á ófriðartímum þeim þjóðum, er eiga í stríði, öll áhöld og allt það, sem beinlínis verður haft til hernaðar.

Skyldi svo fara, að nauðsyn yrði að breyta eða bæta einhverju við, sem óheimilt sje að selja á ófriðartímum, eptir sjerstaklegu samkomulagi milli hans hátignar konungsins og útlendra þjóða, geymir utanríkisstjórnin sjer rjett til að auglýsa það, sem þörf kynni að verða

í því efni, eptir að hafa leitað úrskurðar hans hátignar konungsins. 1870. 19. August.

5. gr. Af því hans hátign konungurinn hefur ásett sjer, að veita hvorugum í ófriði þeim, er nú stendur yfir, er öllum þegnum konungs á Íslandi hjermeð bannað, yfir höfuð að ganga í nokkra herþjónustu, hvorki á sjó nje landi, hjá þjóðum þeim er í stríði eiga, og sjer í lagi skal þeim bannað að leiðbeina herskipum eða flutningsskipum þessara þjóða út fyrir íslenzk hafnsögu svið.

Þetta auglýsist hjermeð öllum hlutaðeigendum til eptirbreytnis.

Bekjendtgjörelse for Island angaaende fornyet Anvendelse af Frdg. af 4. Maj 1803 om hvorledes de Handlende og Söfarende sig have at forholde i Tilfælde af Krig mellem fremmede Sömagter.

Ifölge allerh. Bemyndigelse af Dags Dato bringer Udenrigsministeriet herved til offentlig Kundskab, at, paa Grund af den mellem Frankrig og Preussen nu udbrudte Krig, træder Frdg. af 4. Maj 1803 atter i Virksomhed, dog med fölgende nærmere Bestemmelser og Forandringer:

§ 1. Det i Frdg. af 4. Maj 1803 foreskrevne kgl. latinske Söpas er ifölge Frdg. for Island ang. Skibes Registrering af 25. Juni 1869 bortfaldet for Skibe, som ere forsynede med Nationalitets- og Registrerings-Certifikat, og for de Skibe, der endnu fare med de tidligere foreskrevne Papirer, er Maalebrevet i Forbindelse med de övrige Legitimationsdokumenter at betragte som tilstrækkeligt Bevis for Skibets Nationalitet.

§ 2. Den i Frdg. af 4. Maj 1803 § 8 om Skibsmandskabets Nationalitet foreskrevne Regel er nærmere bestemt ved Plak. af 27. Maj 1859, efter hvilken det,

1870. naar et dansk Skib udredes fra et Sted i Island, er
19. Avgust. tilladt dertil at forhyre ogsaa fremmede Söfolk, dog at foruden Skipperen og Styrmændene, Halvdelen af Skibsmandskabet skal bestaa af Personer, der ere hjemmehörende i det danske Monarki.

§ 3. Ved den i Paris den 16. April 1856 af de tvende krigsförende Magter undertegnede og af H. M. Kongen under 25. Juni s. A. tiltraadte Deklaration, angaaende neutrale Staters Rettigheder under en Krig mellem fremmede Sömagter, ere fölgende Bestemmelser vedtagne:

1. Kaperi er og skal vedblive at være afskaffet;
2. Det neutrale Flag dækker den fjendtlige Ladning, med Undtagelse af Krigskontrebande;
3. Neutral Ladning, med Undtagelse af Krigskontrebande, er ikke Opbringelse underkastet ombord i fjendtligt Skib; og
4. Blokade skal, for at være bindende, være effektiv, ɔ: opretholdes ved en Styrke, tilstrækkelig til at forhindre Adgang til den fjendtlige Kyst.

§ 4. Foruden de i Frdg. af 4. Maj 1803 Art. 13 angivne Gjenstande blive endvidere at henregne til Krigskontrebande alle saadanne forarbeidede Gjenstande, som ere umiddelbart anvendelige til Krigsbrug.

For det Tilfælde, at Forandringer eller Tillægsbestemmelser med Hensyn til Krigskontrebande skulde blive nödvendige som Fölge af særskilte Overenskomster imellem H. M. Kongen og fremmede Magter, forbeholder Udenrigsministeriet sig, efter derom at have indhentet nærmere allerh. Resolution, at bekjendtgjöre det videre Fornödne.

§ 5. Som Fölge af, at H. M. Kongen under nærværende Krig agter at vedligeholde Neutralitet, forbydes det herved de kgl. Undersaatter paa Island, saavel overhovedet i nogensomhelst Egenskab at tage Tjeneste hos de krigsförende Magter enten tillands eller

ombord i deres Regjeringsskibe, som i Særdeleshed at lodse disse Magters Krigs- og Transportskibe udenfor de islandske Lodsfarvande. 1870. 19. August.

Foranstaaende bekjendtgjöres herved alle Vedkommende til Efterretning og Iagttagelse.

Bekjendtgjörelse ang. **Indskrænkning af de for theologiske Kandidater og Geistlige foreskrevne Eder.** Khavn den 2. Septbr. 1870. — (Kirke- og Undervisningsminist.). Dep. Tid. 1870 S. 713—14; Algreen-Ussings Lovsaml. 1870 S. 350—51. 2. Septbr.

Under 27. f. M. har det behaget H. M. Kongen allern. at bestemme:

1 At den hidtil brugelige Kandidat-Ed for de theologiske Kandidater bortfalder;

2. At den i Frdg. af 23. Oktbr. 1700 omhandlede Cimonie-Ed bortfalder i de Stifter, hvor den ikke allerede maatte være gaaet af Brug;

3. At der istedetfor den i Kirkeritualet af 25. Juli 1685 foreskrevne Præste-Ed indföres et höitideligt Löfte efter nedenstaaende Formular:

Jeg N. N., som lovligen er kaldet til . . . og som i min Samvittighed ved mig fri, at jeg ikke har benyttet noget uhæderligt Middel for at indkomme i dette Embede, lover for den alvidende Guds Aasyn: Först: at jeg vil beflitte mig paa at forkynde Guds Ord rent og purt, saaledes som det findes i de profetiske og apostoliske Skrifter og i vor danske evangelisk-lutherske Folkekirkes symbolske Böger; med al Ærefrygt og Sömmelighed forvalte de hellige Sakramenter efter Kristi Indstiftelse, og saavel her som ved de övrige hellige Handlinger udföre Alt i Overensstemmelse med de for Folkekirken gjældende Forskrifter. Fremdeles: at jeg efter Evne vil modarbeide Mis-

1870. 2. Septbr. brug af Naadens hellige Midler og bekæmpe saadanne Lærdomme, som stride mod Folkekirkens Trosbekjendelse; samt at jeg troligen vil arbeide for Ungdommens kristelige Oplysning og Vejledning. Endelig: at jeg vil stræbe efter, ved flittig og alvorlig Granskning af Guds Ord og Troens hellige Lærdomme, altid fuldkomnere at danne og duliggjöre mig til dette hellige Embede og beflitte mig paa, som det sömmer sig en Ordets Tjener, at foregaa Menigheden med et godt Exempel, saa og under Udförelsen af min Tjeneste i dennes forskjellige Dele med al skyldig Lydighed rette mig efter de kirkelige Love og Anordninger og mod Foresatte og Embedsbrödre udvise et saadant Forhold, at der ikke med Grund skal kunne föres Klage over mig. Alt dette lover jeg med Regnskabsdagen for Öje samvittighedsfuldt at ville holde, efter den Naade, som Gud mig dertil vil forlene!

Hvilket herved bekjendtgjöres til Efterretning for alle Vedkommende.

17. Septbr. **Anordning om Adgang for afskedigede Embeds- og Bestillingsmænd til at frasige sig de dem tillagte Titler.** Khavn den 17. Septbr. 1870. — (Konseilspræsidiet). Depart. Tid. 1870 S. 716—17; Algreen-Ussings Lovsaml. 1870 S. 353—54.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Da Vi ville, at der skal gives afskedigede Embeds- og Bestillingsmænd en lignende Adgang til at frasige sig de dem tillagte Titler som den, der ved Vor Anordning af 2. April d. A. er aabnet Embeds- og Bestillingsmænd, der endnu staa i Statens Tjeneste, have Vi paa Vor Konseilspræsidents derom nedlagte allerund. Forestilling allern. bestemt som fölger:

§ 1. Naar en afskediget Embeds- eller Bestillingsmand, som har beholdt den til hans tidligere

Stilling knyttede Titel og Rang, eller hvem der er forundt en anden Titel eller Rang, der ikke er knyttet til en Ordensdekoration eller en Hofcharge, maatte önske sig fritagen for bemeldte Titel eller Rang, vil han til det af Vore Ministerier, under hvilket det ham tidligere betroede Embede eller Bestilling hörer, have at indgive en skriftlig Erklæring om, at han nedlægger den ham forundte Titel eller Rang, hvormed tillige bliver at indsende den ham meddelte Rangbestalling, forsaavidt denne maatte være i hans Besiddelse. 1870. 17. Septbr.

Denne Bestemmelse finder ikke Anvendelse paa Officerer af Land- og Sömagten, der ere satte paa Ventepenge.

§ 2. Det paagjældende Ministerium, til hvilket Erklæringen er indkommen, har at meddele Vor Finansminister Underretning om Rangfrasigelsen samt om den Dag, paa hvilken den er modtagen, hvorefter Vor Finansminister vil have at optage ogsaa disse Rangfrasigelser paa den allerunderd. Indberetning, som han ifölge Vor Anordn. af 2. April d. A. § 2 har maanedlig at aflægge til Os om Embeds- og Bestillingsmænds Rangfrasigelser.

§ 3. Fra den Dag, paa hvilken den fornævnte Erklæring er modtagen i vedkommende Ministerium, ophörer Adgangen til Erhvervelsen af de Fordele, der ere forbundne med den nedlagte Titel eller Rang. Navnlig ophörer for afskedigede Officerer, der frasige sig deres militære Titler, den Ret, der maatte være dem given til at bære militær Uniform, samt Adgang til at begraves med militær Honnör.

Fra den 1ste i den Maaned, der fölger efter Indberetningen til Os om den Paagjældendes Nedlæggelse af den ham forundte Titel eller Rang, ophörer dernæst Forpligtelsen til at erlægge den dertil knyttede Rangskat.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

1870.
24. Septbr.

Anordning ang. **nærmere Regler for Udgivelsen af Lovtidenden og Ministerialtidenden.** Khavn den 24. Septbr. 1870. — (Justitsministeriet). Depart. Tid. 1870 S. 762—63; Algreen-Ussings Lovsaml. 1870 S. 355-56.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: I Henhold til Lov om Udgivelsen af en Lovtidende og en Ministerialtidende af 25. Juni d. A. § 7 byde og befale Vi herved:

§ 1. Lovtidenden og Ministerialtidenden udgives under Vor Justitsministers Overtilsyn ved en af ham dertil antaget Mand.

§ 2. Lovtidenden og Ministerialtidenden danne tvende af hinanden uafhængige Tidender. Enhver af Tidenderne forsynes i Aargangen, der regnes fra 1. Januar til 31. Decbr., med fortlöbende Sidetal og ved Aarets Slutning med Register. Tidenderne udgaa saavidt muligt ugentligt, men iövrigt saa ofte det findes fornödent.

§ 3. I Lovtidenden forsynes de enkelte Love og Anordninger med Numere, der ere fortlöbende i Aargangen.

§ 4. I Ministerialtidenden danne de administrative Befalinger af almindeligere Karakter samt de Resolutioner og Tilkjendegivelser vedkommende enkelte Tilfælde, der afgives til Indrykkelse i Tidenden, et særligt Afsnit, i hvilket de enkelte Befalinger, Resolutioner og Tilkjendegivelser forsynes med Numere, der ere fortlöbende i Aargangen; i et andet Afsnit optages de övrige Oplysninger og Meddelelser, hvis Offentliggjörelse i Tidenden findes hensigtsmæssig.

§ 5. Fra ethvert Ministerium afgives til Udgiveren af Lovtidenden og Ministerialtidenden de enkelte til Optagelse i Tidenderne bestemte Aktstykker, forsynede med Paategning af den dertil af vedkommende Ministerium udsete Embedsmand om, at de ere færdige til Indrykkelse.

§ 6. Vor Justitsminister bestemmer, hvilke Myndigheder og Personer Lovtidenden (jfr. Lovens § 7) og Ministerialtidenden blive at tilstille uden Betaling. 1870. 24. Septbr.

§ 7. Önskes noget i Tidenderne indrykket Aktstykke særskilt tilstillet enkelte Myndigheder eller Personer, kan vedkommende Ministerium begjære Særtryk af saadant Aktstykke ved Udgiverens Foranstaltning sig tilstillede eller tilstillede saadanne Myndigheder eller Personer.

§ 8. Der kan tegnes Abonnement paa begge Tidender, samlede eller hver for sig. Betalingen fastsættes af Vor Justitsminister saaledes, at den bliver den samme overalt i Landet.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette. — Givet i Vor Residentsstad Kjöbenhavn den 24. Septbr. 1870.

Statsregnskab for **Finansaaret 1869—1870.** 30. Septbr. Khavn den 30. Septbr. 1870. — Departem. Tid. 1870 S. 750—52; Algreen-Ussings Lovsaml. 1870 S. 358—60. (Dette i Finansministeriet i Henhold til Finanslov 26. Febr. 1869 og Tillægsbevillingslov 28. Maj 1870 opgjorte og i Statsraadet fremlagte Statsregnskab er ledsaget af Indtægts- og Udgifts-Bilag (S. 1—161 in 4to) med et forudskikket allerh. Reskript af 30. Septbr. 1870, hvorved Finansministeriet bemyndiges til at lade det bringe til almindelig Kundskab.).

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Nord- og Östamt, ang. **Honorar for Postexpedition.** Khavn den 4. Oktbr. 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 856. 4. Oktbr.

Ved at indberette, at Pastor Benedikt Kristjánsson i Anledning af Postexpeditören ved Skinnastaðir Poststation, Pastor H. Guttormssons Forflyttelse til et andet Præstekald er bleven beskikket til for Eftertiden at

1870. expedere Posten sammesteds, har Amtet i behgl. Skriv.
4. Oktbr. af 15. Juli sidstl. begjært Ministeriets Approbation paa, at det har tillagt ham for hans Uleilighed i ommeldte Henseende det samme aarlige Vederlag, som der ved Justitsmin. Skriv. af 25. Juli 1867 blev tilstaaet hans Formand, Pastor H. Guttormsson, nemlig 6 Rd. aarlig af det til Postvæsenet i Island normerede Belöb, fra 1. April d. A. at regne.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at Ministeriet efter Omstændighederne ikke har Noget at erindre imod, at der indtil videre tilstaas Pastor B. Kristjánsson en Godtgjörelse af 6 Rd. aarlig i den nævnte Anledning fra 1. April d. A. at regne, og har man idag tilskrevet Landfogden i Island det Fornödne med Hensyn til Belöbets Udbetaling af Islands Jordebogskasse.

12. Oktbr. **Bekjendtgjörelse** ang. en **Forandring i Reglement for Nationalbanken** af 27. Juli 1818 § 34 2. Punktum. — Khavn den 12. Oktbr. 1870. — (Justitsministeriet.). Depart. Tid. 1870 S. 867, jfr. S. 691—94; Algreen-Ussings Lovsaml. f. 1870 S. 362.

25. Oktbr. **Justitsminiseriets** Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, angaaende **Delingen af Omkostningerne ved et Fattiglems Flytning fra et Syssel til et andet.** Khavn den 25. Oktbr. 1870. — Isl Kopib. 1870 Nr. 899. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 105—107.

Med behgl. Skrivelse af 23. Juni d. A. har Hr. Amtm. ifölge Begjæring af den konst. Sysselmand i Mýra- og Hnappadals Syssel indanket for Ministeriet en af Dem under 7. Januar d. A. afgiven Resolution,

hvorved det bestemmes, at Omkostningerne ved Flytningen af et i Kjósar Syssel forsörgelsesberettiget Fruentimmer, Solveig Einarsdóttir og hendes uægte Barn, fra Repstyreren i Miðdala Rep i Dala Syssel til Repstyreren i Norðurárdals Rep i Mýra- og Hnappadals Syssel i Henhold til Plak. for Island ang. Udredelsen af Omkostningerne ved Fattiges Flytning af 17. April 1868 § 2 skulle udredes af begge de nævnte Sysseler med Halvdelen for hver. 1870. 25. Oktbr.

Foranlediget heraf skulde man til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at da Ministeriet i det Hele kan tiltræde de Grunde, hvorpaa den af Hr. Amtm. i Sagen afgivne Resolution er bygget, vil det have sit Forblivende ved samme. [1])

---

[1]) Denne Resolution er i Oversættelse saalydende:

I behgl. Skrivelse af 13. f. M., modtaget igaar, har Hr. Sysselm. henstillet til Amtets Resolution en mellem Dem og Sysselmanden i Mýra- og Hnappadals Syssel opstaaet Meningsforskjel med Hensyn til, om Omkostningerne ved Flytningen af en Fattig, Solveig Einarsdatter, og hendes Barn fra Miðdala Rep i Dala Syssel til Repstyreren i Norðurárdals Rep inden Mýra- og Hnappadals Syssel efter Plakat 17. April 1868 § 2 skal betales af sidstnævnte Syssel, forsaavidt angaar Flytningen fra Sysselets Grændse til det Sted, hvor Repstyrereu i Norðurárdals Rep har Bopæl, idet De har ytret den Mening, at dette maatte antages, hvorimod konst. Sysselmand E. Th. Jonassen har vægret sig ved at betale de nævnte Omkostninger, til Belöb 2 Rd., idet han som Grund for denne sin Vægring navnlig har anfört, at de ommeldte Fattiges Flytning fra Dala Syssel ikke har været lovligen udfört forinden man var kommen til Repstyreren i Norðurárdals Rep, og at derfor Flytningsomkostningerne fra Sysselets Grændse til Repstyrerens Bopæl bör afholdes af sidstnævnte Syssel.

Foranlediget heraf undlader jeg ikke tjenstl. at meddele, at Amtet maa tiltræde den af Dem ytrede Mening, at § 2 i Plak. 17. April 1868 ikke indeholder Hjemmel til at paalægge et Syssel en större Del af den Fattiges Flytningsomkostninger, end den, som Flytningen til Sysselets

1870. 1. Novbr. **Kirke- og Undervisningsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, ang. **Honorar for Censorer ved Afgangsexamen ved Reykjavík lærde Skole.** Khavn den 1. Novbr. 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 912. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 108.

Ved at fremsende et Andragende, hvori Rektor for Reykjavík lærde Skole, Jens Sigurðsson, anholder om, at der maa bevilges Forstanderen for Börneskolen sammesteds, H. E. Helgason, der iaar har været beskikket af Eforatet til som Examenskommissær at overvære den offentlige Afgangsexamen ved den lærde Skole, et Honorar af 10 Rd. for den Assistance, han herved har ydet Skolen, have Hr. Stiftamtm. og D. Höjærv. i behgl. Skriv. af 3. i f. M. indstillet, at et Belöb af den anförte Störrelse maa udredes til Skoleforstander

---

Grændser medförer; thi ligesom denne Opfattelse af den nævnte Lovbestemmelse, saaledes som De har fremhævet, er aldeles overensstemmende med de paagjældende Ord i Lovbudet: »gjennem Sysselet« (»í sýslunni«), saaledes synes ogsaa den i Paragrafens 2det Punktum indeholdte Bestemmelse om, at naar Flytningen sker söværts fra et Syssel til et andet, bör Omkostningerne deles lige mellem de paagjældende Sysseler, at hæve enhver Tvivl i denne Henseende, idet Regjeringens Motiver til denne Bestemmelse (der ere optagne i Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands II. 5. p. 519) tydelig vise, at den omhandlede Bestemmelse har været optaget blandt Andet af den Grund, at der ikke kan være Tale om at drage en Grændselinie mellem to Sysseler ude paa Söen, men heraf synes det indlysende, at paa Landjorden, hvor Grændselinien er given, bör denne være afgjörende i den omhandlede Henseende.

Med Hensyn hertil skjönner Amtet ikke rettere, end at Omkostningerne ved ovennævnte Fattiges Flytning fra Grændsen af Dala Syssel til det Sted, hvor Repstyreren i Norðurárdals Rep har Bopæl, bör afholdes af Mýra- og Hnappadals Syssel, og har jeg under D. D. meddelt konst. Sysselmand E. Th. Jonassen denne Amtets Resolution.

Helgason af den ved Finansloven for indeværende Finansaar bevilgede Sum til forskjellige Udgifter ved Skolen. 1870. 1. Novbr.

Foranlediget heraf skulde man ikke undlade til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse samt föjende Foranstaltning tjenstl. at melde, at det Indstillede efter Omstændighederne og med særligt Hensyn til, at den Paagjældende ikke er Embedsmand, herved bevilges, dog at det paases, at bemeldte Konto ikke derved overskrides.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **Spörgsmaal om et Fattiglems Forsörgelseskommune.** Khavn den 1. Novbr. 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 913. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 108—110. 1. Novbr.

I behgl. Skriv. af 15. Juli sidstl. med Bilag har Hr. Amtm. begjært Ministeriets Resolution med Hensyn til en mellem Dem og Amtmanden over Nord- og Östamtet opstaaet Meningsforskjel om, hvorvidt Svalbarðsstrand Rep inden bemeldte Amt bör refundere Breiðavík Rep inden Vestamtet et Belöb af 19 Rd. 16 Sk., der af sidstnævnte Reps Fattigvæsen i Aaret 1864 er ydet senere afdöde Jón Jónsson af Saxhóll, samt om den bör forsörge hans Enke og Börn, og om Breiðavík Rep bör tilbagebetale Svalbarðsstrand Rep et Belöb af 10 Rd., der af samme i sin Tid er bleven betalt förstnævnte Rep i Refusion for en bemeldte Jón Jónsson i Aaret 1855 ydet Understöttelse.

Ved hertil at indsende denne Sag har Hr. Amtm. bemærket, at Svalbarðsstrand Reps Vægring ved at refundere den Jón Jónsson i 1864 ydede Understöttelse er bygget paa, at den Understöttelse, som han havde erholdt i 1855, skulde have været nlovlig ydet, og derfor ikke kunnet komme i Betragtning som Fattig-

1870. understöttelse til at bevirke en Afbrydelse af Fattig-
1. Novbr. forsörgelsesrets Erhvervelse for ham i Breiðavík Rep, hvor han i 1847, efter at have forladt sin Födekommune, Svalbarðsstrand Rep, og uden at have erhvervet sig Forsörgelsesret i nogen anden Kommune, bosatte sig og siden havde stadigt Ophold lige til sin Död i 1867. Hvis man kunde billige denne Opfattelse af Ydelsen i 1855, anser De det for utvivlsomt, at Jón Jónsson, da han i 1864 igjen modtog Understöttelse, allerede vilde være bleven forsörgelsesberettiget i Breiðavík Rep, og denne Understöttelse kunde da ikke forlanges refunderet af Svalbarðsstrand Rep, der heller ikke vilde have nogen Forpligtelse til i Fremtiden at forsörge hans Enke og Börn; men Hr. Amtm. har ikke villet erkjende Rigtigheden af denne Opfattelse, idet De overfor det af Modparten Anförte dels henviser til en af Jón Jónson i 1855 afgiven skriftlig Tilstaaelse for Modtagelsen af Understöttelsen, hvor det siges, at Understöttelsen er ham tilstaaet ifölge hans egen Begjæring, dels gjör opmærksom paa, at Understöttelsen senere er bleven refunderet af Svalbarðsstrand Rep, der den Gang altsaa maa have erkjendt Fordringens Rigtighed og Tilstedeværelsen af de fornödne Betingelser for Understöttelsens Ydelse og Refusion, dels endelig paaberaaber Dem 3 for Snæfellsnes Syssels Politiret afgivne Forklaringer af Bonden Gísli Guðmundsson og de 2 Mænd, der i 1855 vare Repstyrere i Breiðavík Rep.

Ministeriet kan imidlertid ikke skjönne rettere, end at de sidstnævnte Forklaringer kun i ringe Grad svække Vægten af Jón Jónssons egen modstaaende, i 1866 afgivne detaillerede Erklæring, der stöttes ved hans Enkes Aaret efter under Eds Tilbud afgivne Forklaring, og som gaar ud paa, at Repstyreren i Breiðavík Rep har formaaet ham til at begjære en Fattigunderstöttelse, hvortil han i Fattiglovgivningens Forstand ikke trængte, og som han heller ikke anvendte til eget eller

Familiens umiddelbare Livsophold, at den i 1858 skete Refusion finder sin naturlige Forklaring i, at den Gang var endnu ikke Ministeriets Resolution af 2. Septbr. 1858[1]) falden, der i en Sag af lige Beskaffenhed og hvor tilmed den omspurgte Understöttelse, ligesom her, allerede var refunderet, nægtede sammes Virkning til at afbryde Forsörgelsesrets Erhvervelse, og at endelig heller ikke Jón Jónssons skriftlige Tilstaaelse i 1855 viser, at Understöttelsen er begjært paa Grund af Trang. Da hertil kommer, at det i alt Fald er givet, at Understöttelsen er ydet, uden at den i Reglem. 8. Jannar 1834 § 9 befalede Undersögelse af den Paagjældendes virkelige Trang og övrige Omstændigheder har fundet Sted, skulde man herved til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse tjenstl. melde, at Ministeriet ikke finder, at der kan paalægges Svalbarðsstrand Rep at refundere bemeldte 19 Rd. 16 Sk. eller at overtage Forsörgelsen af tidtnævnte Jón Jónsons Enke og Börn, hvorimod der ikke er funden tilstrækkelig Anledning til at lade Breiðavík Rep tilbagebetale den for 12 Aar siden modtagne Refusion fra Svalbarðsstrand Rep.

1870. 1. Novbr.

Justitsministeriets Skrivelse til Amtmanden over Islands Vestamt, ang. **Moderation i Landskyldsafgifterne af det Staten tilhörende Jordegods i Islands Vestamt.** Khavn den 4. Novbr. 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 933.

4. Novbr.

Paa en af Justitsministeriet i Anledning af Hr. Amtm.'s behgl. Skriv. af 29. April d. A. derom nedlagt allerunderd. Forestilling har det behaget H. M. Kongen under 31. f. M. allern. at bifalde, at der fremdeles i 4 Aar fra Fardag 1869 at regne maa forundes Leilændingerne paa det Staten tilhörende Jordegods i

[1]) se Lovsaml. f. Island XVII. S. 353—55.

1870. Islands Vestamt en Moderation i Ydelsesmaaden af
4. Novbr. deres Landskyld saaledes, at de betale $^5/_6$ af samme efter gammel Evaluation og $^1/_6$ med Penge efter hvert Aars Kapitelstaxts Pris paa Middelalen, dog at det paalægges vedkommende Administrator ved Fæsteledighed efter Amtets nærmere Bestemmelse i hvert enkelt Tilfælde at forhöje Landskylden, naar Gaardens Beskaffenhed og övrige konkrete Omstændigheder tillade det.

5. Novbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Jordemödres Lönningsforhold.** Khavn den 5. Novbr. 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 942. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 113—15.

Ved at andrage, at Landfysikus i Island, Justitsraad Hjaltalín, har henledet Stiftamtets Opmærksomhed paa Nödvendigheden af, at der maatte bevilges Jordemödre i Island udenfor Reykjavík og Vestmannöerne, hvilke sidste lönnes forholdsvis af Statskassen og Kommunen og af Medicinalfonden, en större Understöttelse end den, der tilfalder dem ifölge allerh. Resolution af 20. Juni 1766[1]), idet det herved bevilgede Belöb af 100 Rd. fordeles mellem 59 Jordemödre, saaledes at enhver af dem ikkun erholder 1 Rd. 66 Sk. aarlig — har Hr. Stiftamtm. i behgl. Skriv. af 29. Juni f. A. bemærket, at det vel forholder sig saa, at Udgifterne til Jordemodervæsenet bör afholdes af vedkommende Kommuner og Private, som nyde godt af denne Institution, men at der paa Grund af Kommunernes Fattigdom ikke kan ventes nogen virksom Understöttelse i ommeldte Öjemed fra disse, ligesom Befolkningen er saa fattig, at kun de Færreste ville være i Stand til at udrede en saadan Betaling til Jordemödrene, som disse have et billigt Krav paa. Da det ovennævnte

[1]) se Lovsaml. for Island III. S. 547—49.

Vederlag imidlertid er saa ringe, at det næsten kan regnes for Intet, har Hr. Stiftamtm. indstillet, at Ministeriet vil: 1870. 5. Novbr.

1. söge udvirket, at den aarlige Bevilling til Jordemödre forhöjes fra 100—300 Rd.;
2. bemyndige Stiftsövrigheden til, naar Medicinalfondens aarlige Indtægter tilstede det, — hvorom der imidlertid Intet kan afgjöres, forinden det har vist sig, hvilken Indflydelse Frdg. 10. Aug. 1868 vil have paa Fondens aarlige Indtægter, — heraf at udrede til Fordeling mellem de i Island ansatte examinerede Jordemödre et aarligt Beløb af samme Störrelse som det, der hertil bevilges af Statskassen, og
3. træffe Foranstaltning til, at hele Landet inddeles i bestemte Jordemoderdistrikter, og at der tillægges den i saadanne ansatte Distriktsjordemoder et aarligt Vederlag af 20 Rd., derunder indbefattet hendes Andel i de under Nr. 1 og 2 ommeldte Understöttelser, samt at Resten af den hende saaledes tillagte Lön udredes af det vedkommende Distrikts Beboere efter samme Regler, hvorefter Extrabidraget til Fattigkassen paalignes.

Efter at Ministeriet i denne Anledning har indhentet Betænkning over Sagen fra Amtmændene i Islands Vestamt og Nord- og Östamt, skulde man til behgl. forelöbig Efterretning tjenstl. melde, at ligesom det ikke kan anses for principrigtigt, at lönne Jordemödre af Statskassen, saaledes vilde det foreslaaede Tilskud af 200 Rd. til det Bidrag af 100 Rd., som nu ydes, ikke bevirke nogen væsentlig Forbedring i Jordemödrenes Kaar, naar der ikke samtidig hermed kan tilvejebringes andre Midler i bemeldte Öjemed. Dette kan imidlertid ikke antages at være Tilfældet, idet der navnlig efter hvad der af Hr. Stiftamtm. er bemærket, ikke for Tiden vil være Spörgsmaal om at yde Bidrag til Jordemödrenes

1870. 5. Novbr. Lönning af Medicinalfonden, ligesom det overhovedet maa anses som uvist, om og i alt Fald naar Fonden, naar ikke andre nærmere liggende Formaal skulde tilsidesættes, vil blive i Stand til at yde et saadant Bidrag. Ministeriet tror derfor ogsaa at maatte anse det for unyttigt for Tiden at meddele Stiftsövrigheden en eventuel Bemyndigelse til at anvende Fondens Indtægter til dette Öjemed.

Hvad endelig angaar Hr. Stiftamtm.'s Forslag om at inddele Landet i Jordemoderdistrikter, og at paalægge Distriktets Beboere eventualiter at yde et vist mindre Bidrag til Distriktets Jordemoder, maa Ministeriet være af den Formening, at en saadan Foranstaltning vilde være uden Nytte, saalænge der ikke er Udsigt til, at de fornödne Midler til Jordemödrenes Lönning i det Hele kunne tilvejebringes, ligesom det næppe vilde være rigtigt at tage endelig Bestemmelse om Distrikternes Inddeling, hvorom der tidligere ses at have været stor Meningsforskjel mellem Autoriteterne i Island, eller at fremkomme med Forslag om, hvorledes Udgifterne vilde være at repartere, förend Kommunalforholdene ere ordnede.

Det maa imidlertid erkjendes, at en Reform af det islandske Jordemodervæsen i det Hele er önskelig, naar blot de fornödne Midler dertil kunne tilvejebringes, og da Sagen paany var sat i Bevægelse ved det af Hr. Stiftamtm. under 8. Oktbr. f. A. hertil indsendte Andragende fra Landfysikus, Justitsraad Hjaltalín, der dog ikke indeholder noget motiveret Forslag eller Plan til Sagens Ordning, har jeg troet, at der kunde være Anledning til forelöbigen at forlange hans nærmere Betænkning i bemeldte Henseende, og jeg skal derfor tjenstl. anmode Hr. Stiftamtm. om behgl. at ville paalægge ham at afgive en saadan, og derefter indsende samme hertil, ledsaget af Deres egne behgl. Ytringer.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Embeds- og Bestillingsmænds Lönningsforhold** m. v. Khavn den 7. Nov. 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 951. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 115. 1870. 7. Novbr.

Hoslagt undlader man ikke til behgl. Efterretning at tilstille Hr. Stiftamtm. endel Expl. af Lov 26. Marts 1870, indeholdende almindelige Bestemmelser om Embeds- og Bestillingsmænds Lönningsforhold m. v. med dertil sig sluttende tvende Anordninger af 2. April 1870 om, hvorledes Embeds- og Bestillingsmænd, der have en af deres Embede uafhængig Titel, have at forholde sig for at opnaa Fritagelse for samme, og af 17. Septbr. 1870 om Adgang for afskedigede Embeds- og Bestillingsmænd til at frasige sig de dem tillagte Titler, hvorhos man lige tjenstl. skulde anmode Dem om at meddele hver af de i det Dem anbetroede Amt ansatte Sysselmænd et Expl. saavel af Loven som af Anordningerne til Iagttagelse ved Oppebörselen af Rangskat.[1])

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Anvendelse af Bevillingen til Havedyrkningens Fremme.** Khavn den 7. Novbr. 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 946. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 115—16. 7. Novbr.

I behgl. Skrivelse af 7. f. M. har Hr. Stiftamtm. andraget, at De efter Modtagelsen af Justitsm. Skriv. af 26. Febr. d. A.[2]) har ladet bekjendtgjöre paa Mand-

[1]) Ved Skrivelser af s. D. blev saavel Loven som Anordningerne paa samme Maade tilstillet de övrige Amtmænd til Afgivelse til de dem underordnede Sysselmænd, samt endvidere Stiftsövrigheden og Landfogden i Island.

[2]) se foran S. 461—63.

1870. 7. Novbr. talsthingene i Sönderamtet, at den hidtidige Uddeling af Havefrö foretages sidste Gang i indeværende Aar, men at der derefter er opstaaet nogen Tvivl hos Dem, om De forsaavidt har opfattet Ministeriets fornævnte Skrivelse rigtigt, eller om der endnu til næste Foraar vil kunne forventes opsendt Havefrö til Uddeling. Med Bemærkning om, at De efterat den ovennævnte Bekjendtgjörelse paa Mandtalsthingene har fundet Sted, i al Fald for Sönderamtets Vedkommende ikke vilde finde en saadan Opsendelse af Frö hensigtsmæssig, har De derimod indstillet, at den paa Sönderamtet faldende Andel af det paa Kontoen »Til Havedyrkningens Fremme m. v.« bevilgede Belöb, der for indeværende Finansaar maatte være disponibelt, maa anvendes til Indkjöb af Sprængkrudt, hvoraf De anholder om at maatte faa opsendt 100 Pd. i en af Dem til den Ende indsendt Jernkasse, og at Resten maa stilles til Stiftamtets Raadighed i Overensstemmelse med det Öjemed, hvori Bevillingen er given.

Næst i denne Anledning at bemærke, at ligesom den af Hr. Stiftamtm. först antydede Opfattelse af Ministeriets ovennævnte Resolution, hvorefter den i sidstafvigte Foraar stedfundne Uddeling af Havefrö vilde blive den sidste, er den ene rette, saaledes tyder ogsaa den Omstændighed, at der ikke fra noget af de andre 2 islandske Amter er indkommen nogen Begjæring om Opsendelse af Havefrö til næste Foraar, paa, at Resolutionen ogsaa af de andre Amtmænd er opfattet paa denne Maade, — skulde man til behgl. Efterretning tjenstl. melde, at der ved Ministeriets Foranstaltning med Postdampskibet paa dets forestaaende Reise vil blive opsendt til Hr. Stiftamtm. 100 Pd. Sprængkrudt i den ommeldte Jernkasse, men at der ikke er funden tilstrækkelig Anledning til at stille Restbelöbet af den paa Sönderamtet faldende Andel af det omhandlede Belöb til Stiftamtets Disposition.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, angaaende **Lönningerne til de ved den islandske Landsoverret konstituerede to Prokuratorer.** Kjöbenhavn den 7. Novbr. 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 958. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 116—17.

1870. 7. Novbr.

I behgl. Skriv. af 29. Septbr. sidstl. har Hr. Stiftamtm. bl. A. forespurgt, om det de 2 ved den kgl. islandske Landsoverret konstituerede Sagförere af den islandske Justitskasse hidtil tillagte aarlige Vederlag af 250 Rd. hver ifölge Ministeriets Resolution af 2. Juli d. A. skal betragtes som nedsat til 200 Rd., eller om de tilbagestaaende 50 Rd. kunne forventes anviste Vedkommende til Udbetaling af en anden Kasse end Justitskassen, hvorhos De for det Tilfælde, at förstnævnte Spörgsmaal besvares bekræftende, har henstillet, at der maa blive tilkjendegivet de Paagjældende det i saa Henseende Fornödne, hvad De ikke har anset Dem bemyndiget til ved fornævnte Resolution af 2. Juli sidstl., i modsat Fald anholdt om, at der maa meddeles Dem Underretning om, af hvilken Kasse de resterende 50 Rd. ville være at udbetale.

Foranlediget heraf skulde man tjenstl. melde, at Justitsministeriet ved til behgl. Efterretning og videre Bekjendtgjörelse at meddele Hr. Stiftamtm. den ommeldte Resolution af 2. Juli sidstl., der aldeles utvetydig gaar ud paa, at der fra 1. August næstefter at regne og indtil videre ikkun kan udbetales de to fornævnte Sagförere hver et Belöb af 16 Rd. 64 Sk. maanedlig (eller 200 Rd. aarlig) af Justitskassen istedetfor de dem hidtil tillagte 250 Rd. aarlig, ikke dels paa Grund af Indholdet af Deres egen forudgaaende Indstilling af 29. Novbr. f. A., dels efter hvad der fremgik af det sidste Ministeriet tilgjængelige Regnskab for Justitskassen, har kunnet andet end gaa ud fra, at bemeldte Kasse ikke længer formaaede at udrede

1870. noget större Belöb i det omhandlede Öjemed, medens
7. Novbr. det efter Forholdenes Beskaffenhed maatte anses som en Selvfölge, at der ikke kunde være Spörgsmaal om nogen Henvendelse til Rigsdagen, for af Statskassen at söge det Manglende bevilget. Ministeriet skal imidlertid ikke undlade lige tjenstl. at tilföje, at der iövrigt ikke herfra vil haves Noget at erindre imod, at der foruden de ommeldte 16 Rd. 64 Sk. fra 1. August d. A. at regne tilstaas tidtnævnte Sagförere hver et maanedligt Tillæg af 4 Rd. 32 Sk., saafremt bemeldte Kasse — hvorom Hr. Stiftamtm.'s seneste Skrivelse ikke indeholder nogen Oplysning — vil være i Stand til at udrede denne Udgift, uden at de Kassen iövrigt paahvilende Forpligtelser derved trædes for nær.

7. Novbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til Stiftsövrigheden i Island, angaaende **Stiftsbogtrykkeriets Regnskab.** Khavn den 7. Novbr. 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 964. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 118—19.

Ved at fremsende et Andragende, hvori Forstanderen for Stiftsbogtrykkeriet i Reykjavík, Einar Þórðarson, indanker for Ministeriet en af Revisionsdepartementet for Kongeriget afgiven Decision til 4. Post af Antegnelserne til bemeldte Bogtrykkeries Regnskab for 1865 angaaende Beregningen af den ham tilkommende Procentandel af Bogtrykkeriets aarlige Netto-Overskud, have Hr. Stiftamtm. og Deres Höjærv., næst at udtale den Formening, at den af Revisionsdepartementet til Grund for ommeldte Decision lagte Beregningsmaade (hvorefter Trykkeriets aarlige Netto-Overskud, af hvilket der som anfört tilkommer Forstanderen Procenter, udfindes ved at drage Belöbet af hvert Aars Udgifter fra dets Indtægter) formentlig er den rette og derfor bör fölges saavel ved det nævnte som andre Aars Regnskaber, — i behgl. Skriv. af 15. Januar d. A. ind-

stillet, at det maa have sit Forblivende ved den af Revisionsdepartementet i ommeldte Henseende afgivne Decision, hvorefter Regnskabsföreren har at tilsvare 14 Rd. 22 Sk., og at der i Overensstemmelse med denne Decision maa tilstaas Forstanderen for Stiftsbogtrykkeriet 5 pCt. af dettes Overskud for Regnskabsaaret 1866, ialt 944 Rd. 35 Sk., med 47 Rd. 21 Sk., efter Fradrag af de af ham i saa Henseende i Regnskabet beregnede 1 Rd. 75 Sk., eller 45 Rd. 42 Sk., samt at de nævnte Belöb maa föres henholdsvis til Indtægt med 14 Rd. 22 Sk. og til Udgift med 45 Rd. 42 Sk. i indeværende Aars Regnskab. 1870. 7. Novbr.

Efter at Ministeriet i denne Anledning har brevvexlet med Revisionsdepartementet for Kongeriget, skulde man til behgl. Efterretning tjenstl. melde, at det Indstillede bifaldes, hvorhos man ifölge Revisionsdepartementets Begjæring lige tjenstl. skulde anmode Hr. Stiftamtm. og Deres Höjærv. om, naar De modtager de paagjældende Regnskaber, behgl. at ville paase, at den rigtige Beregningsmaade af Forstanderens Procentandel er anvendt, og i modsat Fald at tilstille Forstanderen Regnskabet til Omgjörelse.

Justitsministeriets Skrivelse til Stiftamtmanden over Island, ang. **Nedsættelsen af en Kommission til Udarbeidelse af Udkast til en ny Landbolov for Island.** Kjöbenhavn den 7. Novbr. 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 970. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 119–20. — **Uddrag.** 7. Novbr.

Paa Justitsministeriets derom nedlagte allerunderd. Forestilling har det behaget H. M. Kongen under 4. d. M. at bifalde, at Hr. Stiftamtm. bemyndiges til at nedsætte en Kommission af 3 Medlemmer til at udarbeide Udkast til en ny Landbolov for Island.

1870.
7. Novbr.

Ved i Henhold hertil at anmode Dem om at gjöre de fornödne Skridt til en saadan Kommissions Nedsættelse, skulde man tjenstl. tilföje Fölgende: Med Hensyn til Kommissionens Sammensætning maa Ministeriet i Overensstemmelse med Deres Forslag i behgl. Skriv. af 30. Septbr. f. A. anse det for hensigtsmæssigst, at der til Medlemmer af samme udnævnes en Althingsmand fra hvert af de 3 islandske Amter, idet de Ulemper, der unægtelig ville opstaa derved, at hvert af Medlemmerne er bosat i sit Amt, for en Del ville knnne fjernes paa den Maade, at det overdroges et af Medlemmerne forelöbig at udarbeide det paagjældende Lovforslag, hvorefter det da senere kunde blive gjennemgaaet af samtlige Medlemmer i Forening, og dertil vælges Tiden kort för eller efter Althingets Slutning, hvorved de ellers uundgaaelige Reiseomkostninger vilde kunne spares. — — — —

Idet endnu bemærkes, at Ministeriet i sin Tid efter særlig derom indkommen Indstilling vil være villigt til at indrömme de Medlemmer af den omhandlede Kommission, der ikke maatte have Bopæl i Reykjavík, passende Diæter for den Tid, de som saadanne maatte opholde sig i bemeldte Kjöbstad, saavel som til at bevilge det Medlem, der kommer til at udarbeide det forelöbige Lovudkast, et efter Arbeidets Omfang og Værd afpasset Honorar, skulde man sluttelig til Afbenyttelse for Kommissionen lade fölge de fra den ældre i Henhold til allerh. Resol. af 23. April 1845 nedsatte islandske Landbokommissiou hidrörende, paa vedlagte Fortegnelse specificerede, her beroende Akter, hvis Tilbagesendelse hertil efter Afbenyttelsen imödeses, ligesom man ogsaa i sin Tid forventer Hr. Stiftamtm.'s behgl. Meddelelse om de Foranstaltninger, De i Henhold til Ovenstaaende maatte have truffet.

Anordning om **Embedseden.** Khavn den 12. Novbr. 1870. — (Konseilspræsidiet.). Depart. Tid. 1870 S. 905; Algreen-Ussings Lovsaml. 1870, S. 369. 1870. 12. Novbr.

Vi Christian den Niende &c. G. V.: Da det er blevet Os foredraget, at der fölges forskjellige Regler med Hensyn til Embedsedens Aflæggelse, idet denne Ed af nogle af Vore Ministerier fordres aflagt ved enhver ny Bestallings Udfærdigelse, men af andre kun ved den förste Bestalling, have Vi, paa Vor Konseilspræsidents allerund. Forestilling, besluttet at fastsætte en almindelig Regel. Thi byde og befale Vi som fölger:

§ 1. Den almindelige Embedsed vil fremtidig kun være at aflægge én Gang.

Udfærdiges ny Bestalling for den, der én Gang har aflagt Embedseden, affordres der ham ikke ny Ed.

§ 2. Denne Anordning finder ikke Anvendelse paa den ved Thronskifte brugelige Edsaflæggelse til den nye Konge.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Justitsministeriets Skrivelse til Islands Nord- og Östamt, ang. **Omkostningerne ved Transport fra Island til Kjöbenhavn af en Forbedringshusfange.** Khavn den 22. Novbr. 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 1000. Tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III, S. 120—21. 22. Novbr.

Idet man i Forbindelse med Ministeriets Skrivelse af 29 August d. A. ikke skulde undlade tjenstl. at meddele Amtet til behgl. Efterretning, at der hertil er bleven afgivet en Attest, udstedt af Sysselmanden i Thingö Syssel, om, at der mellem ham og Skibsförer S. Nielsen er truffet Overenskomst om Overförelse fra Island hertil af Forbedringshusfangen Guðni Jóhannes Kristjánsson Skeel for en Betaling af 30 Rd., skulde man lige tjenstl. anmode Amtet om behgl. at ville hen-

1870. lede bemeldte Sysselmands Opmærksomhed paa, at
22. Novbr. Betalingen for Overförelse af Delinkventer fra Island hertil ifölge allerh. Reskr. af 25. Septbr. 1816[1]) skal beregnes dagvis til 1 Rd. for hver Dag, Overfarten vedvarer, og ikke til en bestemt Sum for hele Reisen.

24. Novbr. **Justitsministeriets** Skrivelse til samtlige Amtmænd i Island, ang. **Indsendelse til Toldstederne af Losnings- eller Rykattester.** Khavn den 24. Novbr. 1870. — Isl. Kopib. 1870 Nr. 1001.

For i Henseende til Erlæggelse af Skibs- eller Havneafgifter at blive behandlede efter de for den indenrigske Skibsfart gjældende Bestemmelser, paaligger det, som det tör forudsættes Hr. (Tit.) bekjendt, de Skibsförere, der udklarere til Island, at tilvejebringe Losnings- eller saakaldet Rykattest til Bevis for, at Skibet er indkommet til og de deri i Kongeriget indladede Varer oplossede i Island. Da den hidtil brugte Forsendelsesmaade af disse til Toldregnskaberne hörende Attester, ifölge hvilken de efter at være udfærdigede paa det Sted, hvor Udlosningen har fundet Sted, afgives til vedkommende Skibsförer, som opbevarer dem til Hjemreisen for selv at aflevere dem til paagjældende Afgangstoldsted, ifölge Meddelelse fra Generaldecisoratet for det indirekte Skattevæsen medförer, at længere Tid hengaar forinden Rykattest tilvejebringes, end der passer til den nu indförte Form for Toldregnskabernes Aflæggelse og Revision, og foranlediger den Ulempe, at der i Antegnelserne bestandig maa gjöres Udsættelse om Tilvejebringelse af de manglende Attester eller formeres Ansvar af Difference-Skibs- og Havneafgifter mellem indenrigs og fremmed

[1]) se Lovsaml. for Island VII. S. 623.

Fart, skulde man efter Begjæring af bemeldte General- 1870.
decisorat herved tjenstl. have Hr. (Tit.) anmodet om 24. Novbr.
behgl. at ville træffe Foranstaltning til, at de omhandlede Attester for Fremtiden af den Embedsmand, der har udfærdiget dem, pr. Post tilstilles det paagjældende Toldsted.

REGISTER.

1870. 8. Febr. Justitsm. Skriv. ang. fragtfri Forsendelse af Medicinalvarer til Apotheket i Reykjavík.

— 5. Marts. Bekjendtgj. om, fra hvilket Tidspunkt Plakat for Island af 11. Decbr. 1869 om en forandret Inddeling af Medicinalvægten skal træde i Kraft m. v.

— 28. Mai. Justitsm. Skriv. ang. de islandske Lægers Pligt til at kjöbe den Medicin, som de dispensere, paa Apothekerne.

Arkiver, jevnf. Böger, Bogtrykkeri, Bibliothek m. v.

1869. 5. Febr. Bekjendtgj. ang. Arkivvæsenets Henlæggelse fra Indenrigsministeriet til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet.

Arv og Skifte samt **Overformynderivæsen.**

1869. 14. Septbr. Justitsm. Skriv. ang. Indsættelse til Forrentning i Sparekasser af Umyndiges Midler.

Bevillinger.

1868. 4. Septbr. Justitsm. Skriv. ang. de i Isafjords Kjöbstad faldende Gebyrer for Bevillinger til at være Lösemænd.

Biskoppen, se Embeder, Embedsmænd.

Bygningskommissioner, se Kjöbstæder.

Bygsel, se Jordegods-Administration.

Böger, Bogtrykkeri, Bibliothek m. v.

1868. 13. Febr. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Udgivelsen af en latinsk Læsebog til Brug for Latinskolens nederste Klasser.

— 29. Febr. Justitsm. Skriv. ang. den Udgiverne af Bladet »Íslendingur« paahvilende Gjæld til Islands Stiftsbibliothek.

— 24. Marts. Justitsm. Skriv. ang. Revisionen af den islandske Psalmebog.

Dövstumme.

1869.	29. Septbr.	Justitsm. Skriv. ang. Forudbetaling af Honoraret til dövstumme Börns Undervisning i Island.
1870.	28. Febr.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelsen til Undervisning af Dövstumme.

Embeder, Embedsmænd,

1868.	20. Marts.	Lov om yderligere Udsættelse af Revisionen af Lov 19. Februar 1863 om Lönningstillæg for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd.
—	24. Marts.	Instruktion for de danske Konsuler i Udlandet.
—	25. Marts.	Justitsm. Skriv. ang. Sysselmanden i Gullbringu og Kjósar Syssels Bopæl.
1869.	29. Januar.	Justitsm. Skriv. ang. Godtgjörelse for Udlæg i Anledning af Embedsreiser.
—	2. Marts.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Revision af den i 1853 affattede Specifikation over Præstekaldenes Indtægter.
—	6. Marts.	Justitsm. Skriv. ang. Böder for Forsömmelse med Indsendelse af Administrations-Regnskaber.
—	9. Marts.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Organisten ved Reykjavík Domkirkes Lön.
—	9. Marts.	Justitsm. Skriv. ang. den aarlige Fortegnelse over samtlige til den kgl. islandske Landsoverret indankede Sager.
—	9. Marts.	Justitsm. Skriv. ang. Sysselmændenes Pligt til Restanceberigtigelse og betimelig Regnskabsaflæggelse med Hensyn til Sysselintrader.

Finanser,

jevnf. Regnskabsvæsen, Skatter og Afgifter, Understöttelser m. v.

1868. 10. Septbr. Finansm. Bekjendtgj. ang. Indlösning af de 1866 udstedte rentebærende Kreditbeviser.

— 16. Septbr. Justitsm. Skriv. ang. Laan til Forebyggelse af Hungersnöd.

— 26. Septbr. Statsregnskab for Finansaaret 1867-1868.

— 6. Oktbr. Bekjendtgj. om Udprægn. af Broncehalvskillinger.

— 16. Oktbr. Justitsm. Skriv. ang. Laan til Vejanlæg i Reykjavík Kjöbstad.

— 28. Oktbr. Justitsm. Skriv. ang. udestaaende Afgiftsrestancer af Vestmannöerne.

— 31. Decbr. Bekjendtgj. ang. Henlæggelsen af Bestyrelsen af den islandske Lægefonds Midler til Stiftsövrigheden i Island.

1869. 29. Januar. Justitsm. Skriv. ang. Godtgjörelse for Udlæg i Anledning af Embedsreiser.

— 29. Januar. Justitsm. Skriv. ang. Laan til Istandsættelse af Hovedveje i Sönderamtet.

— 11. Febr. Justitsm. Skriv. ang. Understöttelse til Skytteforeningen i Reykjavík.

— 25. Febr. Justitsm. Skriv. ang. Paategning paa kgl. Obligationer.

— 25. Febr. Justitsm. Skriv. ang. Anvendelsen af Finanslovens aarlige Bevilling til det islandske Postvæsen.

— 26. Febr. Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1869 til 31. Marts 1870. — Uddrag.

— 6. Marts. Lov om Tillægsbevilling for Finansaaret fra 1. April 1869 til 31. Marts 1870. — Uddrag.

— 21. Juli. Bekjendtgj. ang. Udprægning af enkelte Christiansd'orer.

— 1. Oktbr. Statsregnskab for Finansaaret 1868-1869.

1870. 5. Marts. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelse til Oldsagssamlingen i Reykjavík.

— 29. Marts. Lov om forelöbig Bevilling for Finansaaret 1870-71.

Fiskeri.

1868. 16. Maj. Justitsm. isl. Depart. Skriv. ang. forskjellige Betingelser for Fremmedes Sildefiskeri under Island.

— 23. Juni. Justitsm. Skriv. ang. Politiskilt for Repstyrerne i Eyrarsveit inden Snæfellsnes Syssel.

— 4. Septbr. Justitsm. Skriv. ang. Straf for ulovligt Fiskeri under Island.

1869. 12. Januar. Justitsm. Skriv. ang. fremmede Nationers Fiskeri under Island.

— 11. Febr. Justitsm. Skriv. ang. Tilladelse til at handle med fremmede Fiskere.

— 11. Febr. Justitsm. Skriv. ang. Stationering af en dansk Orlogsmand i de islandske Farvande.

— 31. Marts. Justitsm. Skriv. ang. Betingelserne for Fremmedes Ret til Fiskeri under Island.

— 31. Marts. Justitsm. Skriv. ang. Overtrædelse af den islandske Lovgivning om Handel og Fiskeri.

— 8. Juli. Justitsm. Skriv. ang. fremmede Nationers Ret til Fiskeri under Islands Kyster.

1870. 1. Marts. Justitsm. Skriv. ang. Spörgsmaal om Læsteafgift af det danske Fiskeriselskabs Skibe.

Forfatning, jevnf. Althinget.

1869. 7. Juli. Kgl. Bekjendtgj. til Althinget ang. Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender 1867. I.

Forligsvæsenet, jevnf. Retterne, Rettergang, Retsvæsen.

1869. 28. Maj. Justitsm. Skriv. ang. Sagföreres Ret til at möde i Forligskommissionen for Parterne.

Forstrandsret, Strandrettigheder.

1868. 11. Decbr. Justitsm. Skriv. ang. Spörgsmaal om Forstrandsret.

1869. 8. Juli. Justitsm. Skriv. ang. Afkald paa Statens Forstrandsret paa Jorden Gaukstaðir's Grund.

1868.	25. Juni.	Justitsm. Skriv. ang. belgiske og nordtyske Skibes Ret til at gaa i Fragtfart mellem islandske Havne indbyrdes og mellem Island og Danmark.
—	24. Novbr.	Justitsm. Skriv. ang. Maaling af Skibe fra Storbritannien.
1689.	11. Febr.	Justitsm. Skriv. ang. Tilladelse til at handle med franske Fiskere.
—	11. Febr.	Justitsm. Skriv. ang. Stationering af en dansk Orlogsmand i de islandske Farvande.
—	31. Marts.	Justitsm. Skriv. ang. Overtrædelse af den islandske Lovgivning om Handel og Fiskeri.
—	29. Maj.	Justitsm. Skriv. ang. en Betingelse for Nationalisering af fremmede Skibe.
—	25. Juni.	Forordn. for Island ang Skibes Registrering.
—	25. Juni.	Forordn. for Island ang. Skibes Maaling.
—	7. Juli.	Kgl. Bekjendtgj. til Althinget ang. Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i 1867. II—10.
—	16. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Fritagelse for Ommaaling af Skibe fra de forenede Stater af Amerika.
—	7. August.	Justitsm. Skriv. ang. Læsteafgift af franske Orlogsskibe.
—	7. Oktbr.	Justitsm. Skriv. ang. Spekulanthandlere i Island.
1870.	31. Maj.	Justitsm. Skriv. ang. en Betingelse for at lade sit Skib före dansk Flag m. v.
—	31. Maj.	Justitsm Skriv. ang. skibbrudne Söfolks Hjemsendelse.
—	1. Juni.	Justitsm. Skriv. ang. Skibs-Registrerings- og Maalings-Forretningerne for Islands Vedk.
—	1. Juni.	Justitsm. Skriv. ang. det Samme.
—	2. Juni.	Instruktion for Skibes Maaling. — Uddrag.
—	5. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Tilladelse til at drive Handel paa Geirseyri ved Patriksfjord.

1870. 9. Juli. Justitsm. Skriv. ang. Spörgsmaal om Lösning af Söpas og om Læsteafgift.

— 9. Juli. Justitsm. Skriv. ang. den paabudte Konsular-Attestation paa Varefortegnelser og Sandhedspas.

— 9. Juli. Justitsm. Skriv. ang. Tilkjöbsafgift af et indstrandet Skib.

— 19. August. Bekjendtgj. for Island ang. fornyet Anvendelse af Frdg. 4. Maj 1803 om, hvorledes Handlende og Söfarende sig have at forholde i Tilfælde af Krig mellem fremmede Magter.

— 24. Novbr. Justitsm. Skriv. ang. Indsendelse til Toldstederne af Losnings- og Rykattester.

Handelssteder, jevnf. Handel og Skibsfart, Kjöbstæder.

1870. 4. Juni. Justitsm. Skriv. ang. Spörgsmaal om Skadeserstatning til Opsidderen paa den Staten tilhörende Jord Borðeyri for den paa bemeldte Jord förte Handel.

— 5. Juli. Justitsm. Skriv. ang. Tilladelse til at drive Handel paa Geirseyri i Patriksfjord.

Hospitalerne, Lægefonden,
jevnf. Finanserne, Lægevæsenet, Skatter og Afgifter.

1868. 10. August. Forordn. om Forandring i Bestemmelserne om Erlæggelsen af de saakaldte Hospitalslodder i Island.

— 31. Decbr. Bekjendtgj. om Henlæggelsen af Bestyrelsen af den islandske Lægefonds Midler til Stiftsövrigheden i Island.

1870. 21. Febr. Justitsm. Skriv. ang. Forstaaelsen af § 2 i Frdg. 10. Aug. 1868 ang. Forandring i Bestemmelserne om Erlæggelsen af de saakaldte Hospitalslodder i Island.

— 30. April. Justitsm. Skriv. ang. Erlæggelsen af de saakaldte Hospitalslodder.

Isafjord.

1868.	4. Septbr.	Justitsm. Skriv. ang. de i Isafjord Kjöbstad faldende Gebyrer for Bevillinger til at være Lösemænd.
1869.	8. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Forstaaelsen af § 19 i Anordn. 26. Januar 1866 om Handelsstedet Isafjords Oprettelse til Kjöbstad m. v.

Jagt.

1869.	12. Maj.	Justitsm. Skriv. ang. Benyttelse af Net ved Fuglefangst paa Vestmannöerne.

Jordegods-Administration, Salg m. v.,
jevnf. Kapitelstaxter, Kirker, Landbovæsen, Matrikel.

1868.	14. Januar.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Salg af Jorden Grímstungur.
—	20. Juni.	Justitsm. Skriv. ang. Mageskifte af »Víðidalsfjall« og »Fremstagil«.
—	23. Juni.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Afhændelse af den Sauðanes Kirke tilhörende »Hlíðarhólmi«.
—	23. Juni.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Afhændelse af den Eyðar Præstekald tilhörende Jord Brimnes.
—	15. August.	Justitsm. Skriv. ang. Afhændelse til Arvefæste af nogle Græsmarker i Reykjavík.
1869.	6. Marts.	Justitsm. Skriv. ang. Böde for Forsömmelse med Indsendelse af Administrationsregnskaber.
—	12. Maj.	Justitsm. Skriv. ang. ny Skyldsætning af samtlige Kloster- og Flögu-Jorder i Vesterskaptafells Syssel.
—	12. Maj.	Justitsm. Skriv. ang. Landskyldsafgifter paa Vestmannöerne.
—	13. Maj.	Justitsm. Skriv. ang. Beregningen af Afgifter af Kongsjorder og Tomthuse paa Vestmannöerne.

Kirker,

1870.	24. Febr.	Justitsm. Skriv. ang. en Persons Forpligtelse til at underholde sin uægte Datters Datter.
—	30. Juni.	Justitsm. Skriv. ang. Bestemmelserne om Afstanden mellem Nabobygninger paa Akureyri.
—	1. Novbr.	Justitsm. Skriv. ang. Spörgsmaal om et Fattiglems Forsörgelseskommune.

Kongen Kongehuset.

1868.	20. Marts.	Lov om Appanage for H. Kgl. Höihed Kronprins Christian Frederik Vilhelm Carl.
—	10. August.	Forelöbig Lov om Regjeringens Förelse under Kongens Fraværelse.
—	12. August.	Allerh. Bekjendtgj. ang. Kronprinsens Overtagelse af Regjeringens Förelse under Kongens Fraværelse paa en Reise.
—	1. Septbr.	Allerh. Kundgj. om at Kongen atter har overtaget Regjeringens Förelse.
1869.	20. Januar.	Traktat til Fastsættelse af Ægteskabskontrakten mellem H. Kgl. Höihed Kronprins Christian Frederik Vilhelm Carl af Danmark og Hds. Kgl. Höihed Prinsesse Lovisa Josephine Eugenia af Sverrig og Norge.
—	5. Febr.	Lov om Udstyring og Möblering af de H. Kgl. Höihed Kronprinsen overdragne Slotte.
—	5. Febr.	Lov om Naalepenge og Livgeding til Hds. Kgl. Höihed Prinsesse Lovisa Josephine Eugenia.
—	20. Juli.	Forelöbig Lov om Regjeringens Förelse under Kongens Fraværelse.
—	22. Juli.	Allerh. Kundgj. om Regjeringens Förelse under Kongens Fraværelse i Sverrig.
—	2. August.	Allerh. Kundgj. ang. at Kundgj. af 22. Juli 1869 atter sættes ud af Kraft.

1868.	10. August.	Forordn. ang. Forandring i Bestemmelserne om Erlæggelsen af de saakaldte Hospitalslodder i Island.
1869.	5. Febr.	Lov om Udstyring og Möblering af de H. Kgl. Höihed Kronprinsen overdragne Slotte.
- -	5. Febr.	Lov om Naalepenge og Livgeding til Hds. Kgl. Höihed Prinsesse Lovisa Josephine Eugenia.
—	26. Febr.	Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1869 til 31. Marts 1870.
—	6. Marts.	Lov om Tillægsbevilling for Finansaaret fra 1. April 1868 til 31. Marts 1869. — Uddrag.
—	25. Juni.	Almindelig Straffelov for Island.
—	25. Juni.	Forordn. for Island ang. Afsoning af Böder udenfor kriminelle Sager.
—	25. Juni.	Forordn. for Island ang. Skibes Registrering.
—	25. Juni.	Forordn. for Island ang. Skibes Maaling.
—	25. Juni.	Forordn. om Hundehold i Island.
—	20. Juli.	Forelöbig Lov om Regjeringens Förelse under Kongens Fraværelse.
—	11. Decbr.	Plakat for Island om en forandret Inddeling af Medicinalvægten.
—	11. Decbr.	Plakat for Island indeh. nærmere Bestemmelser om privilegerede Fordringers Inddrivelse hos dem, der have givet Underpant i Lösöre.
—	11. Decbr.	Forordn. for Island om Eftergjörelse af Fotografier.
1870.	12. Marts.	Forordn. for Island ang. Æresopreisning.
—	12. Marts.	Plakat for Island ang. Erklæringers Meddelelse til Ansögere og Klagere.
—	26. Marts.	Lov indeh. almindelige Bestemmelser om Embeds- og Bestillingsmænds Lönningsforhold m. v.
—	29. Marts.	Lov om forelöbig Bevilling for Finansaaret 1870—71.

Lægevæsen.

Mönt, Maal og Vægt.

Oldsager.

Pantevæsen.

Patenter.

Politivæsen, jevnf. Kriminalvæsen, Strafferetten.

1868. 23. Juni. Justitsm. Skriv. ang. Politiskilt for Repstyrerne i Eyrarsveit inden Snæfellsnes Syssel.

1870. 22. Novbr. Justitsm. Skriv. ang. Omkostniugerne ved Transport fra Island til Kjöbenhavn af en Forbedringshusfange.

Postvæsen, jevnf. Dampskibsfart.

1868. 12. Marts. Justitsm. Skriv. ang. Forögelse af Postturene i Islands Vestamt.

— 1. Mai. Certeparti ang. Befragtning af et 1ste Klasses Skruedampskib som Postdampskib mellem Kjöbenhavn, Færöerne og Island.

— 25. Juni. Justitsm. Skriv. ang. Expedition af Posten paa Berufjord.

— 6. Juli. Justitsm. Skriv. ang. Honorar for Expeditionen af Posten mellem Island og Vestmannöerne.

— 7. Septbr. Justitsm. Skriv. ang. Expeditionen af Posten i Húnavatns Syssel.

— 19. Oktbr. Justitsm. Skriv. ang. Portofrihed for Sönderamtets ökonom. Selskabs Breve med Sönderamtsposten.

— 20. Novbr. Justitsm. Skriv. ang. Dampskibsforbindelsen mellem Kjöbenhavn, Færöerne og Island.

1869. 25. Febr. Justitsm. Skriv. ang. Anvendelsen af Finanslovens aarlige Bevilling til det islandske Postvæsen.

— 25. August. Reglem. for Befordring af Postforsendelser mellem Danmark og Reykjavík i 1870.

— 28. Septbr. Bekjendtgj. ang. Befordring af Postforsendelser mellem Danmark, Island og Færöerne i 1870.

1870. 29. Januar. Bekjendtgj. ang. Postvæsenets Overtagelse af Dampskibsforbindelsen mellem Kjöbenhavn, Færöerne og Island.

— 18. Febr. Bekjendtgj. ang. Dampskibsforbindelsen mellem Kjöbenhavn, Færöerne og Island.

Regnskabsvæsen, jevnf. Finanser.

Religion og Gudsdyrkelse.

1869.	31. Marts.	Justitsm. Skriv. ang. Præsteenkers Pligt til at erlægge Kirketiende.
—	12. Maj.	Justitsm. Skriv. ang. Landskyldsafgifter paa Vestmannöerne.
—	13. Maj.	Justitsm. Skriv. ang. Beregning af Afgiften af Kongsjorder og Tomthuse paa Vestmannöerne.
—	31. Maj.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Fordelingen af den ved Anordn. 15. Decbr. 1865 § 7 befalede Kontribution af visse Præstekald i Island.
—	2. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Offentliggjörelse af Regnskaberne for Vejvæsenets Indtægter og Udgifter.
—	7. Juli.	Kgl. Bekjendtgj. til Althinget ang. Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i 1867. II.—11.
—	7. August.	Justitsm. Skriv. ang. Læsteafgift af franske Orlogsskibe.
—	25. August.	Justitsm. Skriv. ang. Extrabidrag og Fattigtiende af Jordegodset paa Vestmannöerne.
1870.	18. Januar.	Justitsm. Skriv. ang. Tilkjöbsafgift af et fransk Fiskerfartöj.
—	21. Febr.	Justitsm. Skriv. ang. Spörgsmaal om Erlæggelse af Fattigtiende af det kgl. Jordegods paa Vestmannöerne.
—	21. Febr.	Justitsm. Skriv. ang. Forstaaelsen af § 2 i Frdg. 10. Aug. 1858 ang. Forandring i Bestemmelserne om Erlæggelsen af de saakaldte Hospitalslodder i Island.
—	1. Marts.	Justitsm. Skriv. ang. Læsteafgift af det danske Fiskeriselskabs Skibe.
—	30. April.	Justitsm. Skriv. ang. Erlæggelsen af de saakaldte Hospitalslodder.
—	30. Juni.	Justitsm. Skriv. ang. Spörgsmaal om Afgiftsnedsættelse samt Omtaxation af to Jorder.
—	9. Juli.	Jusitsm. Skriv. ang. Spörgsmaal om Lösning af Söpas og om Læsteafgift.

1870.	9. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. den paabudte Konsularattestation paa Varefortegnelser og Sundhedspas.
—	9. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Tilkjöbsafgift af et indstrandet Skib.
—	4. Novbr.	Justitsm. Skriv. ang. Moderation i Landskyldsafgifterne af det Staten tilhörende Jordegods i Islands Vestamt.
—	24. Novbr.	Justitsm. Skriv. ang. Indsendelse til Toldstederne af Losnings- eller Rykattester.

Skibes Nationalisering, Maaling og Registrering,
jevnf. Handel og Skibsfart, Skatter og Afgifter, Söfart.

1868.	26. Marts.	Bekjendtgj. ang. gjensidig Anerkjendelse af det i Danmark og Storbritannien gjældende Skibsmaal.
—	11. Maj.	Justitsm. Skriv., hvorved fremsendes Generaldirektoratet for Skattevæsenets Cirkulære af 4. Sept. 1867, Skibsmaalingen vedrörende.
—	24. Novbr.	Justitsm. Skriv. ang. Maaling af Skibe fra Storbritannien.
1869.	29. Maj.	Justitsm. Skriv. ang. en Betingelse for Nationalisering af fremmede Skibe.
—	25. Juni.	Forordn. for Island ang. Skibes Registrering.
—	25. Juni.	Forordn. for Island ang. Skibes Maaling.
—	16. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Fritagelse for Ommaaling af Skibe fra de forenede Stater af Amerika.
1870.	1. Juni.	Justitsm. Skriv. ang. Skibs-Maalings- og Registrerings-Forretningerne for Islands Vedkommende.
—	1. Juni.	Justitsm. Skriv. ang. det Samme.
—	2. Juni.	Instruktion for Skibes Maaling. — Uddrag.

Skibsfart, se Handel og Skibsfart, Söfart.

Skiftevæsen, se Arv og Skifte.

Skolevæsen.

1868. 13. Febr. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Udgivelsen af en latinsk Læsebog til Brug for Latinskolens nederste Klasser.

— 3. August. Justitsm. Skriv. ang. Lægeundervisningen i Reykjavík.

1869. 2. April. Bekjendtgj. ang. Indretning af en Tillægsexamen for dem, der uden at have underkastet sig enten Adgangsexamen ved Kjöbenhavns Universitet eller Afgangsexamen ved de lærde Skoler ville indskrives ved Kjöbenhavns Universitet som akademiske Borgere.

— 7. Juli. Kgl. Bekjendtgj. til Althinget ang. Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i 1867. II. 5—7.

1869. 29. Septbr. Justitsm. Skriv. ang. Forudbetaling af Honoraret til dövstumme Börns Undervisning i Island.

1870. 21. Juni. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Adgang til Afgangsexamen for Privatister ved Reykjavík lærde Skole.

— 8. August. Justitsm. Skriv. ang. Tilladelse til at erholde Lig af afdöde Fattiglemmer m. v. til Obduktion ved Lægeundervisningen i Rvík.

— 1. Novbr. Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Honorar for Censorer ved Afgangsexamen ved Reykjavík lærde Skole.

Statistik, jevnf. Kapitelstaxter.

1869. 27. Oktbr. Justitsm. Skriv. ang. aarlig Indberetning om forliste danske Skibe under Island m. v.

1870. 9. Juli. Justitsm. Skriv. ang. Foretagelsen af en almindelig Folketælling i Island til 1. Oktbr. 1870.

Statsforfatning, se Forfatning.

Statsgjæld, se Finanser.

Strandinger, jevnf. Handel og Skibsfart.

1869.	9. Marts.	Justitsm. Skriv. ang. Strandingsregnskabers Decision af Amtmændene.
1870.	18. Januar.	Justitsm. Skriv. ang. Tilkjöbsafgift af et fransk Fiskerfartöj.
—	31. Maj.	Jnstitsm. Skriv. ang. skibbrudne Söfolks Hjemsendelse.
—	23. Juni.	Justitsm. Skriv. ang. Amtmændenes Pligt til at kontrollere Sysselmændenes Regninger i Strandingssager.
—	9. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Tilkjöbsafgift af et indstrandet Skib.

Söfart,

jevnf. Handel og Skibsfart, Skibes Nationalisering, Maaling og Registrering, Traktater.

1868.	17. April.	Lov om fremmede Skibes Adgang til Fragtfart mellem islandske Havne indbyrdes saavelsom mellem Island og Danmark.
—	25. Juni.	Justitsm. Skriv. ang. belgiske og nordtyske Skibes Ret til at gaa i Fragtfart mellem islandske Havne indbyrdes og mellem Island og Danmark.
—	24. Novbr.	Justitsm. Skriv. ang. Maaling af Skibe fra Storbritannien.
1869.	11. Febr.	Justitsm. Skriv. ang. Stationering af en dansk Orlogsmand i de islandske Farvande.
—	29. Maj.	Justitsm. Skriv. ang. en Betingelse for Nationalisering af fremmede Skibe.
—	25. Juni.	Forordn. for Island ang. Skibes Registrering.
—	25. Juni.	Forordn. for Island ang. Skibes Maaling.

Traktater.

1868.	24. Marts.	Justitsm. Skriv. ang. Revisionen af den islandske Psalmebog.
—	12. Juni.	Justitsm. Skriv. ang. Laan til Reykjavík Kommune til Vejforbedringer.
—	22. Juni.	Justitsm. Skriv. ang. Tilbagebetaling af et Grunnavík Rep ydet Laan.
—	1. August.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Laan af offentlige Midler mod Pant i Lösöre.
—	3. August.	Justitsm. Skriv. ang. Kornlaan til Forebyggelse af Hungersnöd.
—	15. August.	Justitsm. Skriv. ang. Henstand med Tilbagebetaling af Laan til forskjellige Kommuner i Snæfellsnes Syssel.
—	21. August.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelse til Udarbeidelse af en Geografi paa Islandsk.
—	4. Septbr.	Justitsm. Skriv. ang. Understöttelse til Vestmannöernes Borgervæbning.
—	16. Septbr.	Justitsm. Skriv. ang. Laan til Forebyggelse af Hungersnöd.
—	16. Oktbr.	Justitsm. Skriv. ang. Laan til Vejanlæg i Reykjavík Kjöbstad.
1869.	11. Febr.	Justitsm. Skriv. ang. Understöttelse til Skytteforeningen i Reykjavík.
—	29. Septbr.	Justitsm. Skriv. ang. Forudbetaling af Honoraret til dövstumme Börns Undervisning i Island.
1870.	26. Febr.	Justitsm. Skriv. ang. en forandret Anvendelse af Bevillingen til Havedyrkningens Fremme.
—	28. Febr.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelsen til Undervisningen af Dövstumme.
—	5. Marts.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelse til Oldsagssamlingen i Reykjavík.
—	31. Maj.	Justitsm. Skriv. ang. den Skytteforeningen i Reykjavík ved Ministeriets Skriv. 11. Febr. 1869 tilstaaede Understöttelse.

1870.	6. Juli.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelsen til trængende Emeritpræster og Præsteenker i Island.
—	9. Juli.	Kirke- og Undervisningsm. Skriv. ang. Understöttelse til Stiftsbibliotheket i Reykjavík m. v.
—	7. Novbr.	Justitsm. Skriv. ang. Anvendelse af Bevillingen til Havedyrkningens Fremme.

Undervisning, se Skolevæsen.

Universitetet, se Skolevæsen.

Vejvæsen.

1868.	12. Juni.	Justitsm. Skriv. ang. Laan til Reykjavík Kommune til Vejforbedringer.
—	16. Oktbr.	Justitsm. Skriv. ang. Laan til Vejanlæg i Reykjavík Kjöbstad.
1869.	29. Januar.	Justitsm. Skriv. ang. Laan til Istandsættelse af Hovedveje i Sönderamtet.
—	2. Juli.	Justitsm. Skriv. ang. Offentliggjörelse af Regnskaberne for Vejvæsenets Indtægter og Udgifter.
—	7. Juli.	Kgl. Bekjendtgj. til Althinget ang. Resultaterne af dets Betænkninger og Andragender i 1867. II.—11.

Vestmannöerne.

1868.	4. Septbr.	Justitsm. Skriv. ang. Understöttelse til Vestmannöernes Borgervæbning.
—	21. Oktbr.	Justitsm. Skriv. ang. Forbud mod Brugen af Net ved Fangsten af Söpapagöjer paa Vestmannöerne.
—	28. Oktbr.	Justitsm. Skriv. ang. udestaaende Afgiftsrestancer af Vestmannöerne.
1869.	12. Maj.	Justitsm. Skriv. ang. Benyttelsen af Net ved Fuglefangst paa Vestmannöerne.

1869.	12. Maj.	Justitsm. Skriv. ang. Landskyldsafgifter paa Vestmannöerne.
—	13. Maj.	Justitsm. Skriv. ang. Beregningen af Afgiften af Kongsjorder og Tomthuse paa Vestmannöerne.
—	25. August.	Justitsm. Skriv. ang. Extrabidrag og Fattigtiende af Jordegodset paa Vestmannöerne.
1870.	21. Febr.	Justitsm. Skriv. ang. Spörgsmaal om Erlæggelse af Fattigtiende af det kgl. Jordegods paa Vestmannöerne.
1870.	3. Juni.	Justitsm. Skriv. ang. Bevillingen til Indhegning og Opdyrkning af Hjemmemarker paa Vestmannöerne.

